

GECEYARISI KULELERİ

ZAMAN ÇARKI 13

ROBERT JORDAN

BRANDON SANDERSON

GECEYARISI KULELERİ

ZAMAN ÇARKI 13

ROBERT JORDAN

BRANDON SANDERSON

ROBERT JORDAN, 1948 yılında Charleston'da doğdu. Dört yaşında okuma yazma öğrendi. Beş yaşına geldiğinde, Mark Twain ve Jules Verne'in tutkunu olmuştu. Fizik eğitimi alarak, Güney Carolina askeri okulu The Citadel'den mezun oldu.

Dans ve tiyatro eleştirileri yazdı. Avcılık, balıkçılık ve yelkencilik gibi doğa sporlarının yanı sıra poker, satranç, bilardo gibi salon oyunlarına meraklıydı ve büyük bir pipo koleksiyonuna sahipti.

1977 yılından, uzun süredir savaştığı hastalığına yenik düştüğü 2007 yılına kadar yazmayı hiç bırakmadı

BRANDON SANDERSON, 1975'te, Lincoln, Nebraska'da doğdu. Biyokimya bölümünde bir dönem okuduktan sonra kendine geldi ve asıl eğiliminin yazarlık alanında olduğunu fark etti. İngilizce bölümüne geçti ve Brigham Young Üniversitesi'nden mezun oldu, sonra okuluna geri dönerek yaratıcı yazarlık konusunda yüksek lisans yaptı. O zamandan bu yana hem yetişkinler hem de genç okuyucular için kitaplar yazmıştır. Bunların arasında Mistborn üçlemesi, Warbreaker ve Alcatraz serisi bulunmaktadır.

Karısı ve çocukları ile birlikte Utah'ta yaşamaktadır, sık sık Magic: The Gathering oynamaktadır, düzenli olarak peynirli makarna yemektedir ve zaman zaman da BYU'da yazarlık öğretmektedir.

Daha fazla bilgi için: brandonsanderson.com

Robert Jordan & Brandon Sanderson
Zaman Çarkı 13
Geceyarısı Kuleleri
Özgün Adı: *The Wheel of Time 13*
Towers of Midnight
İthaki Yayınları - 735
Edebiyat - 593
Yayına Hazırlayan: Mine Eryavuz
Dizi Danışmanı: Bora Öngürer
Sertifika No: 11407
ISBN 978-605-375-131-1
2.Baskı, Eylül 2013, İstanbul
Türkçe Çeviri: Niran Elçi, 2011
İthaki, 2011
The Bandersnach Group, Inc, 2010
Haritalar: Ellisa Mitchell

ZAMAN ÇARKI 13. CİLT

GECEYARISI KULELERİ

Robert Jordan
&
Brandon Sanderson

Çeviren: Niran Elçi

Jason Denzel, Melissa Craib, Bob Kluttz, Jennifer Taglieri, Matt Hatch, Leig Butler, Mike Mackert ve seneler içinde Zaman Çarkı'nı hayatlarının bir parçası olarak kabul eden ve bunu yaparak başkalarının hayatlarını iyileştiren tüm okuyucular için.

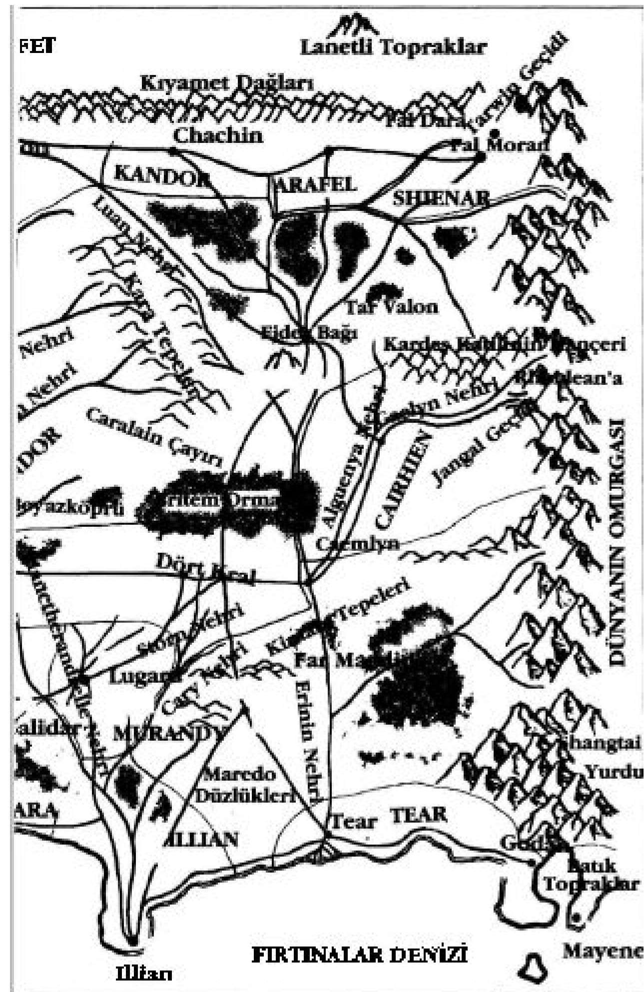
Kısa süre içinde, *yurdun* içinde yaşayanlar için bile, Desen'in gittikçe kırılgan hale geldiği aşikar oldu. Gökyüzü karardı. Ölülerimiz geri döndü ve *yurt* sınırlarının dışında, halka halka toplanıp içeri baktılar. En fenası da, ağaçlar hastalandı ve hiçbir şarkı onları iyileştiremedi.

İşte bu hüzün zamanında Büyük Kütük'te ayağa kalktım. Başta konuşmam engellendi, ama annem Covril bana konuşma şansı verilmesini talep etti. Neden fikir değiştirdiğini bilmiyorum, çünkü o da kararlı bir biçimde karşı tarafı savunmuştu. Ellerim titriyordu. Ben son konuşmacı olacaktım ve çoğu kişi Çeviri Kitabı'nı açmak konusunda kararını vermiş gibi görünüyordu. Benim konuşmamı yalnızca bir formalite olarak görüyorlardı.

Ve biliyordum ki içtenlikle konuşmazsam, insanlık Gölge ile tek başına yüzleşmek zorunda kalacaktı. Heyecanım bir anda uçup gitti. Yalnızca bir dinginlik, sakin bir amaçlılık hissediyordum. Ağzımı açtım ve konuşmaya başladım.

Yeniden Doğan Ejder,
Arent oğlu Halan oğlu Loial, Shangtai Yurdu

Ölü Deniz
ARYTH OKYANUSU
Kuzey
Obagon Nehri
ARAD
DOMAN
Bandar Eban
Akuum Nehri
Baerlon
Tümentepe
Almoth Düzlüğü
Katar
İki Nehir
FALME
Andakar Nehri
Emond
Tanchico
TARABON
GHEALDAN
Elmora
Amador
AMADICIA
Gölge Sahili
Tremalking

Lanetli Topraklar
Kıyamet Dağları
Chachin
KANDOR
ARAFEL
SHIENAR
Tar Valon
Caralain Çayırı
Dört Kral
Tepeleri
Lugard
MURANDY
Maredo
Düzlükleri
Erinin Nehri
Tear
TEAR
ILLIAN
Yurdu
DÜNYANIN OMURGASI
FIRTINALAR DENİZİ
Illian
Mayene

ÖNSÖZ

---–

KÜÇÜK BİR AYRIM

Lan Mandragoran, Mandarb'ı ölüme doğru sürerken atın nalları engebeli zeminde aşina bir ritim tutuyordu. Kuru hava boğazını ağrıtıyordu ve yoğunlaşıp yüzeye çıkmış tuz kristalleri, toprağı beyaz bir serpintiyle bezemişti. Kuzeyde, uzakta, hastalığın lekelediği kırmızı kayalar yükseliyordu. Afet işaretleri, gittikçe yayılan kara likenler.

Lan, afet sınırını izleyerek doğuya doğru ilerliyordu. Hala Saldaea'daydı, karısının onu Sınırboyları'na götürme sözünü kıl payı tutarak bıraktığı yerde. Bu yol çok uzun zamandır onu bekliyordu. Yirmi sene önce, Moiraine'i izlemeyi kabul ederek bu yoldan dönmüştü, ama geri döneceğini hep bilmişti. Atalarının adını, belindeki kılıcı ve başındaki *hadori*yi taşıması, bu anlama geliyordu.

Kuzey Saldaea'nın bu kayalık bölgesi Proska Düzlükleri olarak biliniyordu. At sürmek için zorlu bir yerdi; tek bir bitki yetişmiyordu. Kuzeyden esen rüzgar, yanında pis bir koku getiriyordu. İçinde cesetler yüzen derin, sıcak bir bataklığın kokusu. Gökyüzünde karanlık ve kasvetli bir fırtına kopuyordu.

Ne kadın, diye düşündü Lan, başını iki yana sallayarak. Nynaeve bir Aes Sedai gibi düşünüp konuşmayı ne kadar da çabuk öğrenmişti. Ölüme gitmek Lan'i üzmüyordu, ama Nynaeve'in onun için korktuğunu bilmek... işte bu canını yakıyordu. Hem de çok.

Günlerdir tek bir kişi bile görmemişti. Güneyde Saldaealıların kaleleri vardı, ama buradaki arazi Trollocların saldırılarını güçleştiren derelerle bölünmüştü; onlar Maradon yakınlarına saldırmayı tercih ediyorlardı.

Ama bu, gevşemek için sebep değildi. Afet'in bu kadar yakınında gevşemek olmazdı. Bir tepeye baktı; bir gözetçi yerleştirmek için iyi bir yerdi. Herhangi bir hareketlenme ihtimaline karşı orayı göz altına aldı. Birinin oraya saklanıp pusu kurmuş olması ihtimaline karşı bir çukurun çevresinden dolandı. Elini yayından ayırmadı. Biraz daha doğuya gittikten sonra Saldaea'ya girecek ve iyi yolları kullanarak Kandor'u geçecekti. Sonra...

Yakındaki yamaçtan taşlar yuvarlandı.

Lan, Mandarb'ın eyerine bağlanmış sadaktan dikkatle bir ok çekti. Ses nereden gelmişti? *Sağdan,* diye karar verdi. Güneyden. Oradaki tepeden;

tepenin arkasından biri yaklaşıyordu.

Lan, Mandarb'ı durdurmadı. Nal seslerinin değişmesi yaklaşanı uyarabilirdi. Geyik yavrusu derisinden yapılmış eldivenlerinin içinde, parmaklarındaki teri hissederek, sessizce yayını kaldırdı. Oku taktı ve kirişi yanağına kadar çekti. Ok, kaz tüyü ve reçine kokuyordu.

Bir şekil güneydeki tepeyi dolandı. Adam donakaldı; uzun yeleli bir yük atı peşinden tepeyi dolandı ve yürümeye devam etti. Ancak boynundaki ip gerilince durdu.

Adamın üzerinde bağcıklı taba rengi bir gömlek ve tozlu bir pantolon vardı. Belinde bir kılıç asılıydı, kolları kalın ve güçlüydü, ama tehditkar görünmüyordu. Aslında, biraz tanıdık geliyordu.

"Lord Mandragoran!" dedi adam öne atılıp atını da peşinden sürükleyerek. "Sonunda seni buldum. Kremer Yolu'ndan gideceğini düşünmüştüm!"

Lan yayını indirdi ve Mandarb'ı durdurdu. "Seni tanıyor muyum?"

"Erzak getirdim, Lordum!" Adamın siyah saçları vardı ve derisi güneşten esmerleşmişti. Muhtemelen Sınırboylulardan biri. Hevesle yaklaşmaya devam etti ve kalın parmaklı eliyle, aşırı yüklenmiş atının ipini çekiştirdi "Yeterince erzakın olmayacağını düşündüm. Çadır -hem de, ne olur ne olmaz diye dört tane- ve su da var. Atlar için yem. Ve..."

"*Sen kimsin?*" diye bağırdı Lan. "Ve kim olduğumu nereden biliyorsun?"

Adam aniden durdu. "Ben Bulen, Lordum. Kandor'dan?"

Kandor... Lan fasulye sırığına benzeyen genç ulağı hatırladı. Şaşkınlık içinde, benzerliği fark etti. "*Bulen?* Ama bu yirmi sene önceydi, adam!"

"Biliyorum, Lord Mandragoran. Ama sarayda Altın Turna bayrağının açıldığı haberi yayılınca, ne yapmam gerektiğini anladım. Kılıç kullanmayı iyi öğrendim, Lordum. Seninle at sürmek için geldim ve..."

"Yola çıktığım *Aesdaishar*'dan bile duyuldu mu?"

"Evet, Lordum. El'Nynaeve bize geldi, anlarsın. Ne yaptığını bize anlattı. Diğerleri de toplanıyor, ama ilk ben geldim. Erzaka ihtiyacın olacağını biliyordum."

Kavrulası kadın, diye düşündü Lan. Üstelik Lan'e, onunla at sürmek isteyenleri kabul edeceğine dair *yemin* ettirmişti! Eh, o gerçekle oyun oynayabiliyorsa, Lan da yapabilirdi. Lan, onunla *at sürmek* isteyenleri kabul edeceğini söylemişti. Bu adam atlı değildi. Dolayısıyla Lan onu reddedebilirdi. Anlamsız bir ayrım, ama Aes Sedailerle yirmi sene

geçirmek, ona insanın ağzından çıkan sözlere dikkat etmesi gerektiği konusunda birkaç şey öğretmişti.

“Aesdaishar’a geri dön,” dedi Lan. “Onlara söyle, karım yanılıyor, ben Altın Turna’yı açmadım.”

“Ama...”

“Sana ihtiyacım yok, evlat. Git hadi.” Lan Mandarb’ı topukladı ve yolda duran adamın yanından geçti. Birkaç dakika için, onun emrine itaat edeceğini sandı, ama ettiği yemine uymaktan kaçınmak vicdanını yaralıyordu.

“Babam Malkierliydi,” dedi Bulen arkasından.

Lan yoluna devam etti.

“Öldüğünde ben beş yaşındaydım,” diye seslendi Bulen. “Kandorlu bir kadınla evlenmişti. İkisi de haydutların saldırısında öldü. Onlar hakkında pek bir şey hatırlamıyorum. Yalnızca babamın bana söylediği bir şeyi hatırlıyorum: Bir gün Altın Turna için savaşacağımızı söylemişti. Ondan geriye bir tek bu kaldı.”

Lan kendini dönüp geriye bakmaktan alıkoyamadı, ama Mandarb yürümeye devam etti. Bulen ince bir deri şeridi kaldırdı: Gölge’yle savaşmaya yemin etmiş Malkierlilerin başlarına taktıkları *hadori*.

“Babam için *hadori*yi takardım,” diye seslendi Bulen, daha da yüksek sesle. “Ama takıp takamayacağımı sorabileceğim kimse yok. Gelenek böyle, değil mi? Birinin bana onu takma hakkı vermesi gerekiyor. Eh, hayatımın sonuna kadar Gölge’yle savaşırım.” Başını eğip *hadori*ye baktı, sonra başını kaldırdı ve bağırdı, “Karanlığın karşısına dikilirim, al’Lan Mandragoran! Bana bunu yapamayacağımı söyleyebilir misin?”

“Yeniden Doğan Ejder’e git,” diye seslendi Lan ona. “Ya da kraliçenin ordusuna katıl. İkisi de seni kabul eder.”

“Ya sen? Ta Yedi Kule’ye kadar erzaksız mı gideceksin?”

“Yolda yiyecek bulurum.”

“Kusura bakma, Lordum, ama bugünlerde çevrenin nasıl olduğunu gördün mü? Afet güneye doğru gittikçe yayılıyor. Eskiden bereketli olan topraklarda bile hiçbir şey yetişmiyor. Av hayvanı az.”

Lan duraksadı. Mandarb’ı dizginledi.

“Onca sene önce,” diye seslendi Bulen, ona doğru yürüyerek ve yük atını da peşinden çekerek, “kim olduğunu bilmiyordum; yalnızca senin için değerli birini kaybettiğini biliyordum, bizden birini. Seneler boyunca, sana daha iyi hizmet etmediğim için kendime kızdım. Bir gün senin yanında

duracağıma dair yemin ettim.” Gelip Lan’in yanında durdu. “Sana soruyorum, çünkü babam yok. *Hadori* takıp yanında savaşabilir miyim, al’Lan Mandragoran? Kralım?”

Lan duygularını yatıştırarak yavaşça nefes verdi. *Nynaeve, seni bir daha gördüğümde...* Ama onu bir daha görmeyecekti. Bu konuda düşünmemeye çalıştı.

Bir yemin *etmişti*. Aes Sedailer verdikleri sözleri tutmamanın bir yolunu bulurlardı, ama bu Lan’e aynısını yapma hakkını veriyor muydu? Hayır. Şerefi, bir erkeğin her şeyiydi. Bulen’i reddedemezdi.

“Kimliklerimizi açıklamadan yolculuk edeceğiz,” dedi Lan. “Altın Turna’yı açmayacağız. Kimseye kim olduğumu söylemeyeceksin.”

“Peki, Lordum,” dedi Bulen.

“O zaman, o *hadori*yi gururla takabilirsin,” dedi Lan. “Eski adetleri sürdüren pek az kişi var. Ve evet, bana katılabilirsin.”

Lan Mandarb’ı dürtükleyerek harekete geçirdi ve Bulen de yaya olarak takip etti. Ve bir kişi, iki oldu.

Perrin çekicini kor kızıl demir çubuğa indirdi. Kıvılcımlar, ateş böcekleri gibi havaya saçıldı. Yüzü boncuk boncuk terlemişti.

Bazıları metale çarpan metalin sesini sinir bozucu bulurdu. Perrin değil. Bu ses yatıştırıcıydı. Çekici kaldırdı ve yine vurdu.

Kıvılcımlar. Deri yeleğinden ve önlüğünden seken, uçan ışık kıymıkları. Her darbeyle odanın duvarları -sağlam, meşinyaprak ağacından duvarlar- metale çarpan metal tangırtılarına uyarak *bulanıyordu*. Perrin düş görüyordu, ama kurt düşünde değildi. Bunu biliyordu, ama *nasıl* bildiğini bilmiyordu.

Pencereler karanlıktı; sağında yanan koyu kırmızı ateşin ışığından başka ışık yoktu. Közlerin içinde iki demir çubuk ısınıyor, örsteki sıralarını bekliyorlardı. Perrin çekici yine indirdi.

Huzur buydu. *Yuvası* burasıydı.

Önemli bir şey yapıyordu. Çok önemli bir şey. Daha büyük bir şeyin parçası. Bir şey yaratmanın ilk adımı, parçalarının ne olacağına karar vermekti. Luhhan Usta bunu Perrin’e demirhanedeki ilk gününde öğretmişti. Sapın demire nasıl gireceğine karar vermeden kürek yapamazdınız. İki yaprağın çubuk üzerinde nasıl hareket edeceğini bilmeden menteşe yapamazdınız. Parçalarını bilmeden çivi bile yapamazdınız: kafa, gövde ve uç.

Parçaları anla, Perrin.

Odanın köşesinde bir kurt yatıyordu. İri ve yaşlıydı, kürkü soluk gri ırmak taşlarının rengindeydi ve bir ömür boyu verdiği savaşların ve çıktığı avların yara izlerini taşıyordu. Kurt başını pençelerine dayamış, Perrin'i izlemekteydi. Bu doğaldı. *Elbette* köşede bir kurt vardı. Neden olmayacaktı ki? Çekirge'ydi o.

Perrin demirhanenin derin, kavurucu sıcağından, kollarından akan terin verdiği histen, ateşin kokusundan zevk alarak çalıştı. Demir parçasını biçimlendirdi; yüreğinin her atışı için bir darbe. Metal asla soğumuyordu, dövülebilir sarı-kızıl sıcaklığını koruyordu.

Ne yapıyorum? Perrin maşayla sıcak demir parçasını kaldırdı. Hava demirin çevresinde çarpıldı.

Kaldır, indir, kaldır, indir, dedi Çekirge, imgeler ve kokularla iletişim kurarak. *Kelebeklere doğru sıçrayan bir enik gibi.*

Çekirge metal biçimlendirmeyi anlamsız buluyordu ve insanların bu tür şeyler yapması ona gülünç geliyordu. Bir kurt için, bir şey neyse oydu. Neden onu bir başka şeye dönüştürme zahmetine girecektiniz ki?

Perrin demir parçasını kenara koydu. Demir hemen soğudu, sarıdan turuncuya, kızıla ve sonra donuk siyaha dönüştü. Perrin onu döverek, belki iki yumruk büyüklüğünde, biçimsiz bir yumruya dönüştürmüştü. Luhhan Usta olsa, bu kadar özensiz bir işten utanç duyardı.

Perrin, ustası dönmeden, ne yapması gerektiğini bir an önce öğrenmeliydi.

Hayır. Bu yanlıştı. Düş sarsıldı ve duvarlar puslandı.

Ben çırak değilim. Perrin kalın eldivenli elini başına kaldırdı. *Artık İki Nehir'de değilim. Ben bir erkeğim, evli bir erkek.*

Perin biçimsiz demir parçasını maşayla kaldırdı ve örse koydu. Demir ısınarak canlandı. *Hala her şey yanlış.* Perrin çekicini indirdi. *Her şey hemen düzelmeli! Ama düzelmedi. Bir şekilde, daha kötüleşti gibi.*

Demiri dövmeye devam etti. Kamptaki adamların onun hakkında söylediklerinden nefret ediyordu. Perrin hastalanmıştı ve Berelain ona bakmıştı. Hepsi buydu. Ama o söylentiler hala devam ediyordu.

Çekici tekrar tekrar indirdi. Kıvılcımlar, sıçrayan sular gibi havaya uçtu, tek bir demir parçasından gelemeyecek kadar çok kıvılcım. Son bir darbe indirdi, sonra nefeslendi.

Yumru değişmemişti. Perrin hırladı ve maşayı kaptı, yumruyu kenara kaldırdı ve kömürlerin içinden yeni bir çubuk aldı. Bu parçayı bitirmek

zorundaydı. Bu çok önemliydi. Ama ne yapıyordu?

Dövmeye başladı. *Faile ile biraz zaman geçirmem, durumu anlamam, aramıza girmiş tuhaflığı ortadan kaldırmam lazım. Ama zaman yok!* Çevresindeki o Işık-körü aptallar kendi başlarının çaresine bakamıyorlardı. İki Nehir'de daha önce kimsenin bir lorda ihtiyacı olmamıştı.

Bir süre çalıştı, sonra ikinci demir parçasını kaldırdı. Demir soğudu ve önkolu uzunluğunda, yassı, biçimsiz bir şey olduğu ortaya çıktı. Bir özensiz iş daha. Perrin onu kenara koydu.

Eğer mutsuzsan, dedi Çekirge*, onu al ve git. Sen sürüye önderlik etmek istemiyorsan, bir başkası edecektir.* Kurdun mesajı, açık çayırlarda koşma, burnuna sürtünen tahıllı bitkiler imgeleri şeklinde geldi. Açık bir gökyüzü, serin bir esinti, macera heyecanı ve açlığı. Yeni yağmurun, yabani otların kokusu.

Perrin maşasıyla, közlerin içindeki son demir çubuğa uzandı. Çubuk uzak, tehlikeli bir sarıyla yanıyordu. "Gidemem." Çubuğu kurda doğru tuttu. "Bu, kurt olmaya boyun eğmek anlamına gelir. Kendimi kaybetmek anlamına gelir. Bunu yapmayacağım."

Hemen hemen erimiş çeliği aralarında tuttu ve Çekirge ona baktı, sarı ışık benekleri kurdun gözlerinden yansıdı. Bu düş çok tuhaftı. Geçmişte, Perrin'in sıradan düşleri ve kurt düşleri ayrı olurdu. Şimdi birbirine karışmış olmalarının anlamı neydi?

Perin korkuyordu. İçindeki kurtla hassas bir anlaşmaya varmıştı. Kurtlara çok yakın olmak tehlikeliydi, ama bu onun, Faile'yi ararken onlara başvurmasını engellememişti. Faile için her şeyi yapardı. Perrin bunu yaparken neredeyse aklını yitiriyordu, Çekirge'yi öldürmeye bile çalışmıştı.

Perrin kendine sandığı kadar hakim değildi. İçindeki kurt hala kontrolü ele geçirebiliyordu.

Çekirge dilini dışarı sarkıtarak esnedi. Tatlı bir eğlenti kokusu saçıyordu.

"Bu komik değil." Perrin son çubuğu üzerinde çalışmadan kenara bıraktı. Çubuk soğudu ve ince bir dikdörtgen şeklini aldı, bir menteşenin başlangıcına çok benziyordu.

Sorunlar eğlenceli değildir, Genç Boğa, diye onayladı Çekirge. *Ama sen aynı duvara tırmanıp duruyorsun. Gel. Koşalım.*

Kurtlar anı yaşardı; geçmişi hatırlamalarına ve tuhaf bir gelecek sezgisine sahip olmalarına rağmen, ikisi hakkında da endişelenmezlerdi. İnsanların endişelendiği gibi değil. Kurtlar serbestçe koşar, rüzgarları

kovalarlardı. Onlara katılmak, acıyı, üzüntüyü ve kızgınlığı görmezden gelmek olurdu. Özgür olmak...

O özgürlük Perrin'e pahalıya mal olurdu. Faile'yi kaybederdi, kendi *benliğini* kaybederdi. Kurt olmak istemiyordu. İnsan olmak istiyordu. "Bana olanları geriye çevirmenin bir yolu var mı?"

Geriye çevirmek mi? Çekirge başını yana eğdi. Geriye gitmek kurtların adeti değildi.

"Ben..." Perrin açıklamaya çalıştı. "Ben kurtların beni duyamayacağı kadar uzağa koşabilir miyim?"

Çekirge'nin kafası karışmış gibiydi. Hayır. "Kafası karışmış" sözü, Çekirge'den gelen acılı hissi aktarmaya yetmezdi. Hiçlik, çürük et kokusu, acı içinde uluyan kurtlar. Kurtlardan yalıtılmak, Çekirge'nin kavrayabildiği bir şey değildi.

Perrin'in zihni bulandı. Neden demir dövmeyi bırakmıştı? Bitirmesi gerekiyordu. Luhhan Efendi hayal kırıklığına uğrayacaktı! Bu yumrular korkunçtu. Onları saklamalıydı. Başka bir şey üretmeli, becerikli olduğunu göstermeliydi. Demir *dövebilirdi.* Dövebilir miydi?

Yanından bir tıslama geldi. Perrin döndü ve ocağın yanındaki su fıçılarından birinin kaynamakta olduğunu görerek şaşırdı. *Elbette,* diye düşündü. *Bitirdiğim ilk parçalar. Onları oraya atmıştım.*

Perrin aniden endişelenerek maşayı kaptı ve çalkalanan suya uzandı, yüzü buhar bulutlarının içinde kaldı. Dipte bir şey buldu ve onu maşayla tutarak çıkardı: bir parça kor beyaz metal.

Parıltı soldu. Yumru aslında sırtına kılıç bağlanmış uzun, ince bir adam biçiminde küçük, çelik bir biblоydu. Şeklin her hattı ayrıntıyla betimlenmişti, gömleğindeki kırışıklar, minik kılıcın kabzasına dolanmış deri şeritler. Ama yüzü çarpılmıştı, ağzı çarpık bir çığlıkla açılmıştı.

Aram, diye düşündü Perrin. *Adı Aram'dı.*

Perrin, Luhhan Usta'ya *bunu* gösteremezdi! Neden böyle bir biblo yapmıştı ki?

Şeklin ağzı daha da açıldı ve ses çıkarmadan haykırdı. Perrin bağırarak maşadaki bibloyu bıraktı ve geriye sıçradı. Biblo ahşap zemine düştü ve kırıldı.

Neden o adamı bu kadar sık düşünüyorsun? Çekirge çenelerini kocaman bir kurt esnemesiyle açarak, dilini kıvırarak esnedi. *Genç bir eniğin sürü önderine meydan okuması doğal. O aptaldı ve sen onu yendin.*

“Hayır,” diye fısıldadı Perrin. “İnsanlar için olağan değil. Dostlar arasında değil.”

Demirhane duvarı aniden eriyip gitti ve dumana dönüştü. Bunun olması olağan geliyordu. Dışarıda, Perrin açık, aydınlık bir sokak gördü. Kırık pencereli dükkanlarla dolu bir şehir.

“Malden,” dedi Perrin.

Kendisinin puslu, saydam bir imgesi dışarıda duruyordu. İmgenin ceketi yoktu; çıplak kolları kaslıydı. Sakalı kısaydı, ama bu onun daha yaşlı, daha haşin görünmesine sebep oluyordu. Perrin gerçekten de bu kadar *heybetli* miydi? Yarım ay şeklinde, insan başı kadar büyük, ışıldayan bir balta taşıyan tıknaz, sağlam yapılı, altın gözleri parlarmış gibi görünen bir adam.

O baltada yanlış bir şeyler vardı. Perrin demirhaneden dışarı çıktı ve kendisinin gölge versiyonunun içinden geçti. Bunu yaparken o imgeye dönüştü. Balta ellerinde ağırdı. İş kıyafetleri yok oldu ve yerini savaşçı donanımı aldı.

Koşmaya başladı. Evet, bu gerçekten Malden’di. Sokaklarda Aieller vardı. Bu savaşı yaşamıştı, ama bu sefer çok daha sakindi. Öncekinde, savaşın ve Faile’yi aramanın heyecanı içinde kendini kaybetmişti. Sokakta durdu. “Bu yanlış. Malden’e çekicimle gitmiştim. Baltayı atmıştım.”

Boynuz ya da toynak, Genç Boğa, avlanmak için hangisini kullandığın fark eder mi? Çekirge yanında, güneşin aydınlattığı sokakta oturuyordu.

“Evet. Fark eder. Benim için fark eder.”

Ama onları aynı şekilde kullanıyorsun.

İki Shaido Aiel’i köşeyi döndü. Solda bir şeye bakıyorlardı, Perrin’in göremediği bir şeye. Onlara saldırmak üzere koşmaya başladı.

Bir tanesinin çenesini yardı, sonra baltasının kazığını diğerinin göğsüne sapladı. Zalim, korkunç bir saldırıydı ve üçü de kendilerini yerde buldu. İkinci Shaido’yu öldürmek için Perrin’in kazığı tekrar tekrar saplaması gerekti.

Perrin ayağa kalktı. Bu iki Aiel’i öldürdüğünü hatırlıyordu, ama bunu çekiç ve bıçakla yapmıştı. Onların ölümlerine üzülmemişti. Bazen bir insanın savaşması gerekirdi, o kadar. Ölüm korkunçtu, ama bu bazen gerekli olduğu gerçeğini değiştirmiyordu. Aslında, Aiellerle savaşmak harika olmuştu. Ava çıkmış kurt gibi hissetmişti.

Perrin savaşırken bir başkası oluyordu. Ve bu tehlikeliydi.

Sokağın köşesinde bekleyen Çekirge’ye suçlayan gözlerle baktı. “Neden bu düşü görmeme sebep oluyorsun?”

Sebep mi oluyorum? diye sordu Çekirge. *Bu benim düşüm değil, Genç Boğa. Çenelerimi boynuna geçirip, seni düşünmeye mi zorluyorum?*

Perrin'in baltasından kan akıyordu. Ardından olacakları biliyordu. Döndü. Arkasında, gözlerinde cinayetle, Aram yaklaşıyordu. Eski Tenekeci'nin yüzünün yarısı kanla kaplıydı ve kan çenesinden damlıyor, kırmızı çizgili ceketini lekeliyordu.

Aram kılıcını Perrin'in boynuna savurdu, çelik hışırdayarak havayı yardı. Perrin geriledi. Delikanlıyla bir kez daha savaşmayı reddetti.

Gölgeli versiyonu ondan ayrıldı ve gerçek Perrin'i demirci giysileri içinde bıraktı. Gölge, Aram'la vuruştu. *Haberci bana açıkladı... Sen gerçekten de Gölgedölü'sün... Lady Faile'yi senden kurtarmam lazım...*

Gölge Perrin aniden kurda dönüştü. Bir Gölgekardeş'inki kadar karanlık bir kürkle sıçradı ve Aram'ın boğazını parçaladı.

"Hayır! O şekilde olmadı!"

Bu bir düş, dedi Çekirge.

"Ama onu ben öldürmedim," diye itiraz etti Perrin. "Bir Aiel okuyla vuruldu, tam o beni..."

Tam Aram onu öldürmeden önce.

Boynuz, toynak ya da diş, dedi Çekirge ve döndü, sallana sallana binalardan birine doğru gitti. Binanın duvarı yok oldu ve içeride Luhhan Usta'nın demirhanesi göründü. *Fark eder mi? Ölü ölüdür. İki bacaklılar öldükten sonra buraya gelmez, genellikle gelmez. Nereye gittiklerini bilmiyorum.*

Perrin Aram'ın cesedine baktı. "O aptal kılıcı eline aldığı anda bıraktırmalıydım. Onu ailesine geri göndermeliydim."

Bir enik dişlerini hak etmez mi? diye sordu Çekirge, içten bir şaşkınlıkla. *Neden onları sökesin ki?*

"İnsanlara özgü bir şey," dedi Perrin.

İki bacaklılara, insanlara özgü şeyler. Senin için her zaman insanlara özgü bir şey oluyor. Kurtlara özgü şeyler ne olacak?

"Ben kurt değilim."

Çekirge demirhaneye girdi ve Perrin onu gönülsüzce takip etti. Fıçı hala kaynıyordu. Duvar yeniden belirdi ve Perrin'in üzerinde yine deri yelek ile önlük vardı ve maşası elindeydi.

Fıçıya yaklaştı ve bir biblo daha çıkardı. Bu, Tod al'Caar biçimindeydi. Biblo soğurken, Perrin yüzünün Aram'ınki gibi çarpılmış olmadığını gördü, ama şeklin alt yarısı biçimlendirilmemişti, hala metalden bir yumru

halindeydi. Perrin onu yere koyduktan sonra biblo hafifçe kırmızımsı bir renkte parlamaya devam etti. Perrin maşayı yine suya soktu ve önce Jori Congar'ın, sonra Azi al'Thone'un biblolarını çıkardı.

Perrin fıçının başına dönmeye ve biblo ardına biblo çıkarmaya devam etti. Düşlerde hep olduğu gibi, onları çıkarmak kısa bir an sürüyordu, ama ona saatler alıyormuş gibi geliyordu. İşini bitirdiği zaman, yerde ona dönük dizilmiş yüzlerce biblo vardı. İzliyorlardı. Her çelik biblo, demirci çekicini hissetmeyi beklermiş gibi, içsel bir ateşle parlıyordu.

Ama buna benzer biblolar çekiçle dövülmezdi; onlar kalıba dökülürlerdi. "Bunun anlamı ne?" Perrin bir tabureye oturdu.

Anlam? Çekirge bir kurt kahkahasıyla ağzını açtı. *Anlamı, yerde yiyemeyeceğin bir sürü küçük adam olması. Senin türün taşlara ve onların içinde olanlara çok fazla ilgi duyuyor.*

Biblolar onu suçlar gibiydi. Aram'ın kırık parçaları çevrelerine saçılmıştı. O parçalar gittikçe büyür gibiydi. Kırık eller hareket etmeye, yeri pençelemeye başladılar. Parçaların hepsi küçük ellere dönüştü ve Perrin'e doğru süründüler, ona uzandılar.

Perrin inleyerek ayağa fırladı. Uzakta bir kahkaha duydu, kahkaha çınlayarak yaklaştı, binayı sarstı. Çekirge sıçrayarak ona çarptı. Ve sonra...

Perrin irkilerek uyandı. Çadırındaydı, birkaç gün önce kamplarını kurmuş oldukları çayırda. Bir hafta önce bir şer kabarcığına denk gelmişlerdi ve kampın her yerinde topraktan öfkeli, kırmızı, kaygan yılanlar kıvranarak çıkmışlardı. Yüzlerce kişiyi sokup hasta etmişlerdi; Aes Sedai Şifa'sı çoğunu hayatta tutmuştu, ama onları tamamen iyileştirememişti.

Faile huzur içinde Perrin'in yanında uyuyordu. Dışarıda, adamlarından biri saatin kaç olduğunu bildirmek için bir direğe vuruyordu. Üç vuruş. Şafağa daha saatler vardı.

Perrin'in kalbi hafif hafif gümlüyordu. Elini çıplak göğsüne kaldırdı. Bir an, yatağının altından minik metal ellerden bir ordu çıkmasını bekledi.

Sonunda gözlerini kapanmaya zorladı ve gevşemeye çalıştı. Bu sefer uyumak kolay olmadı.

Graendal, gümüşten bir ağla bezenmiş kadehinin içinde ışıldayan şarabını yudumladı. Kristalin içinde halka halinde kıstırılmış kan damlaları vardı. Sonsuza dek dondurulmuş minik parlak kabarcıklar.

"*Bir şeyler* yapıyor olmamız lazım," dedi Aran'gar. Divanda uzanmış, Graendal'ın gözdelerinin geçmesini bir avcının açlığıyla izliyordu. "Önemli

olaylardan bu kadar uzakta, tozlu bir köşeye kapanmış alim gibi nasıl bekleyebildiğini anlamıyorum."

Graendal tek kaşını kaldırdı. Alim? Tozlu bir *köşe*? Natrin Tepesi, bir önceki çağda gördüğü bazı sarayların yanında mütevazı kalıyordu, ama bir in de sayılmazdı. Mobilyalar kaliteliydi, duvarlar koyu renk ahşaptan kalın kemerlerle süslenmişti ve yerdeki mermer döşeme, sedef ve altın kakmalarla parlıyordu.

Aran'gar yalnızca onu kışkırtmaya çalışıyordu. Graendal sinirini aklından çıkardı. Şöminedeki ateş küçülmüştü, ama -havada, üç kat yüksekte uzanan revaklı yürüyüş yoluna giden- çift kanatlı kapı açıktı ve serin dağ esintisi içeri doluyordu. Graendal pencere ya da kapı açmayı tercih etmezdi, ama bugün zıtlık hoşuna gidiyordu; bir yanda sıcaklık, diğer yanda serin bir esinti.

Hayat, *hissetmek* hakkındaydı. Teninizdeki, hem tutkulu, hem buz gibi dokunuşlar. Normal, ortalama, ılık dışında her şey.

"Beni dinliyor musun?" diye sordu Aran'gar.

"Ben hep dinlerim," dedi Graendal, kendi divanına oturup, kadehini kenara bırakarak. Üzerinde incecik kumaştan, vücudunu saran, ama boynuna dek düğmeli altın rengi bir elbise vardı. Domanlıların bu harika modaları, teşhir ederken saklamak için idealdi.

"Ben her şeyden bu kadar uzak olmaktan *nefret ediyorum,*" diye devam etti Aran'gar. "Bu Çağ heyecan verici. İlkel insanlar çok ilginç olabiliyor." Etine dolgun, fildişi tenli kadın sırtını gerdi ve kollarını duvara doğru kaldırdı. "Onca heyecanı kaçırıyoruz."

"Heyecanı uzaktan izlemek en iyisidir," dedi Graendal. "Bunu anlayacağını sanırdım."

Aran'gar sustu. Yüce Efendi, Egwene al'Vere'yi kontrol etmeyi başaramamasını hoş karşılamamıştı.

"Eh," dedi Aran'gar, ayağa kalkarak. "Eğer bu konudaki düşüncen buysa, ben daha ilginç bir akşam eğlencesi arayacağım."

Sesi soğuktu; belki de ittifakları zayıflıyordu. Eğer öyleyse, destek kuvvet gerekirdi. Graendal kendini açtı ve Yüce Efendi'nin hakimiyetini kabullendi, onun gücünün, tutkusunun, *varlığının* heyecan verici esrikliğini hissetti. Bu öfkeli ateş fırtınası Tek Güç'ten çok daha sarhoş ediciydi.

Güç onu boğmakla, tüketmekle tehdit etti. Gerçek Güç'le dolu olmasına rağmen ondan yalnızca küçük bir sızıntı yönlendirebiliyordu. Moridin'den bir armağan. Hayır, Yüce Efendi'den. O ikisini zihninde ilişkilendirmeye

başlamamak en iyisi olacaktı. Şimdilik Moridin Nae'blis'ti. Yalnızca şimdilik.

Graendal, Hava'dan bir kurdele ördü. Gerçek Güç'le çalışmak, Tek Güç'le çalışmaya benziyordu, ama aynı değildi. Gerçek Güç'ten bir örgü genellikle biraz farklı bir biçimde işlerdi ya da beklenmedik bir yan etkisi olurdu. Ve *yalnızca* Gerçek Güç'le yapılabilen bazı örgüler vardı.

Yüce Efendi'nin özü Desen'i zorluyor, geriyor, yaralıyordu. Yaratıcının ebedi olsun diye tasarladığı bir şey bile, Karanlık Varlık'ın enerjisi kullanılarak çözülebilirdi. O, ebedi gerçeği ifade ediyordu -Graendal'ın kabul edebileceği, kutsala en yakın şey. Yaratıcı her ne yaratabiliyorsa, Karanlık Varlık yok edebilirdi.

Hava'dan kurdelesi bir yılan gibi kıvrılarak odayı geçip Aran'gar'a yaklaştı. Diğer Seçilmiş balkona çıkmıştı; Graendal, gözdelerine ve mobilyalarına zarar verebilir diye, içeride Kapıyol açılmasını yasaklamıştı. Hava kurdelesini Aran'gar'ın yanağına yaklaştırdı ve nazikçe okşadı.

Aran'gar donakaldı. Kuşkuyla döndü, ama bir an sonra gözleri iri iri açıldı. Graendal'ın yönlendirdiğini anlatan karıncalanmayı hissetmemişti. Gerçek Güç işaret vermezdi. Erkek ya da kadın, kimse örgüleri göremez, hissedemezdi -kendisine de Gerçek Güç yönlendirme ayrıcalığı bahşedilmemişse.

"Ne?" diye sordu kadın. "Nasıl? Moridin..."

"Nae'blis," dedi Graendal. "Evet. Ama Yüce Efendi'nin bu konudaki iltiması Nae'blis'le sınırlı değil." Aran'gar'ın yanağını okşamaya devam etti ve kadın kızardı.

Aran'gar, diğer Seçilmişler gibi, hem Gerçek Güç arzuluyor, hem de ondan korkuyordu; tehlikeli, zevkli, baştan çıkarıcı. Graendal Hava kurdelesini çektiği zaman Aran'gar odaya girdi ve divanına oturup, Graendal'ın gözdelerinden birini, oyuncak Aes Sedai'sini getirmeye yolladı. Aran'gar'ın yanakları hala şehvetle yanıyordu; muhtemelen oyalanmak için Delana'yı kullanacaktı. Aran'gar gösterişsiz Aes Sedai'yi itaate zorlamayı eğlenceli buluyor gibiydi.

Birkaç dakika sonra Delana geldi; her zaman yakında olurdu. Shienarlı kadın sarı saçlı ve tıknazdı, kolları ve bacakları kalındı. Graendal dudak büktü. Ne kadar da çirkin bir şey. Hiç Aran'gar gibi değil. Ondan ideal bir gözde olurdu. Belki bir gün Graendal onu gözdeye çevirme fırsatı bulurdu.

Aran'gar ve Delana divanda oynaşmaya başladılar. Aran'gar tatmin olmaz bir kadındı, Graendal'ın sık sık istismar ettiği bir gerçek, en son

kullandığı şey de Gerçek Güç'ün cazibesiydi. Elbette, Graendal da hazlardan keyif alırdı, ama başkalarının onu olduğundan çok daha haz düşkünü sanmasına izin verirdi. Sizin nasıl biri olduğunuzu bildiklerini sanmalarına izin verirseniz, bu beklentileri kullanabilirdiniz. Bu...

Kulaklarında bir alarm çınlamaya başlayınca -birbirine çarpan dalgaların sesi- Graendal donakaldı. Aran'gar keyfine bakmaya devam etti; sesi duyamıyordu. Örgü çok özeldi, onu uyarmak için hizmetkarlarının tetikleyebileceği bir yerdeydi.

Graendal ayağa kalktı ve acil bir durum olduğunu belli etmemek için odanın kenarından gezine gezine yürüdü. Kapıda, Aran'gar'ı oyalamaya yardım etmeleri için birkaç gözdesini içeriye yolladı. Aran'gar'ı işe karıştırmadan önce sorunun boyutunu öğrenmek daha iyi olacaktı.

Graendal altın avizeler ve süs aynaları ile dekore edilmiş koridorda yürüdü. O merdiveni inerken, saray askerlerinin kumandanı Garumand telaşla yukarı çıktı. Adam Saldaealıydı, Kraliçe'nin uzak kuzenlerinden biri. Yüzü ince ve yakışıklıydı; gür bir bıyık uzatmıştı. İçtepi sayesinde son derece sadıktı, elbette.

"Yüce Hanım," dedi adam nefes nefese. "Bir adam saraya yaklaşırken yakalandı. Adamlarım onun Bandar Eban'ın düşük lordlarından biri olduğunu söylüyor. Ramshalan Evi'nden."

Graendal kaşlarını çattı, sonra Garumand'ın izlemesini işaret ederek görüşme odalarından birine gitti; kırmızı döşenmiş küçük, penceresiz bir oda. Kulak misafirlerine karşı bir koruma ördü, sonra Garumand'ı adamı getirmeye yolladı.

Garumand biraz sonra birkaç nöbetçi ve parlak yeşiller ile mavilere bürünmüş, yanağında çan şeklinde bir güzellik damgası taşıyan Domanlı bir adamla geri döndü. Adamın kısa, düzgün sakalına minik çanlar bağlanmıştı. Nöbetçiler adamı öne ittiğinde o çanlar şıngırdadı. Adam askerlere dik dik bakarak kollarını silkeledi ve kırışmış ceketini düzeltti. "Kimin huzuruna getirildiğimi?.."

Graendal onu Hava örgüleriyle bağlayıp zihnine daldığında, sesi boğulup kesildi. Adam kekeledi bakışları daldı.

"Adım Piqor Ramshalan," dedi tekdüze bir sesle. "Yeniden Doğan Ejder tarafından, bu kalede yaşayan tüccar aile ile ittifak aramak üzere yollandım. Ben al'Thor'dan daha zeki ve akıllıyım, ittifaklar oluşturmak için bana ihtiyacı var. Özellikle de bu sarayda yaşayan kişiden korkuyor, ki ben bunu saçma buluyorum, çünkü burası çok uzak ve önemsiz.

“Yeniden Doğan Ejder’in zayıf bir adam olduğu açık. Onun güvenini kazanırsam, Arad Doman’ın bir sonraki Kral’ı seçilebileceğime inanıyorum. Onunla değil benimle ittifak yapmanızı diliyorum ve kral olduğumda size ayrıcalıklar tanımaya söz veriyorum. Ben...”

Graendal elini salladı ve adam sesini kesti. Graendal kollarını kavuşturdu. Tüyleri diken diken olmuştu ve ürperiyordu.

Yeniden Doğan Ejder onu bulmuştu.

Bu adamı onu oyalamak için göndermişti.

Graendal’ı kullanabileceğini düşünüyordu.

Hemen, en güvenli saklanma yerlerinden birine bir Kapıyol açtı. Dünyanın, akşamı değil sabahı yaşadığı bir yerinden içeri serin hava esti. Dikkatli olmak en iyisiydi. En iyisi kaçmaktı. Ama...

Duraksadı. *Acıyı bilmeli... kızgınlığı bilmeli... ızdırabı bilmeli. Ona bunları getir. O zaman ödüllendirilirsin.*

Aran’gar, *saidin* yönlendirdiğinin sezilmesine izin verme aptallığını gösterdikten sonra, Aes Sedailerin kampından kaçmıştı. Başarısızlığının cezasını hala çekiyordu. Graendal şimdi giderse -al’Thor’u kullanma şansını elinin tersiyle iterse- o da benzer bir biçimde cezalandırılır mıydı?

“Bu da ne?” dedi Aran’gar’ın sesi dışarıdan. “Geçmeme izin verin, sizi aptallar. Graendal? Ne yapıyorsun?”

Graendal usulca tısladı, sonra Kapıyolu kapattı ve kendini topladı. Aran’gar’ın odaya girmesine izin vermeleri için başını salladı. Kıvrak kadın Ramshalan’ı süzerek ve tartarak odaya girdi. Graendal gözdelerini ona yollamamalıydı; muhtemelen bu, kadını kuşkulandırmıştı.

“Al’Thor beni buldu,” dedi Graendal sertçe. “Benimle ‘ittifak’ kurmak için bu adamı yollamış, ama ona benim kim olduğumu söylememiş. Büyük olasılıkla al’Thor bu adamın beni tesadüfen bulduğunu düşünmemi istiyor.”

Aran’gar dudaklarını büzdü. “Ee, kaçacak mısın? Yine heyecanın merkezinden kaçacak mısın?”

“Bunu bana sen mi söylüyorsun?”

“Ben düşmanlarla kuşatılmıştım. Kaçmaktan başka seçeneğim yoktu.” Çalışılmış bir replik gibiydi.

Bu tür sözler bir meydan okumaydı. Aran’gar ona hizmet edecekti. Belki... “Şu senin Aes Sedai İçtepi biliyor mu?”

Aran’gar omuzlarını silkti. “Bu konuda eğitim görmüş. Becerisi fena değil.”

“Getir onu.”

Aran’gar tek kaşını kaldırdı, ama saygıyla başını salladı ve işi kendi görmek üzere çıktı, muhtemelen düşünmek için zaman istiyordu. Graendal bir hizmetkarını güvercin kafeslerinden birini getirmeye yolladı. Aran’gar dönmeden kuş geldi ve Graendal dikkatle Gerçek Güç örerek -bir kez daha onun getirdiği heyecanı hissederek; karmaşık bir Ruh örgüsü yaptı. Bunun nasıl yapıldığını doğru düzgün hatırlıyor muydu? Çok uzun süre olmuştu.

Örgüyü dikkatle kuşun başına bıraktı. Aniden bakış açısı değişti. Önünde, aynı anda iki görüntü belirmişti -kendi gözüyle gördüğü dünya ve kuşun gördüklerinin gölgeli bir versiyonu. Odaklanırsa, dikkatini ikisinden birine çevirebiliyordu.

Bunu yapmak zihnini acıtıyordu. Kuşun görüşü insanlarınkinden tamamen farklıydı: Daha geniş bir alanı görebiliyordu ve renkler kör edici parlaklıktaydı, ama görüntü bulanıktı ve mesafeleri kestirmekte güçlük çekiyordu.

Kuşun bakış açısını zihninin bir köşesine kaldırdı. Bir güvercin dikkat çekmezdi, ama onu kullanmak, Karanlık Varlık’ın gözleri olarak tercih ettiği kuzgunlardan ya da sıçanlardan daha zordu. Örgü onlarda, diğer hayvanlardan daha başarılı sonuç veriyordu. Ama Karanlık Varlık adına gözlem yapan haşaratın çoğunun gördüklerini raporlayabilmesi için, bizzat geri dönmesi gerekiyordu. Graendal bunun sebebini bilmiyordu; Gerçek Güç’ün özel örgülerdeki incelikleri ona hiçbir zaman anlaşılır gelmemişti. En azından Aginor kadar anlayamıyordu.

Aran’gar, bugünlerde gittikçe daha ürkekleşen Aes Sedai’si ile birlikte geri döndü. Kadın Graendal’ın önünde diz kırdı, sonra uysal bir duruşla bekledi. Graendal, Ramshalan üzerindeki İçtepi örgüsünü dikkatle kaldırdı ve onu sersemlemiş, şaşalamış durumda bıraktı.

“Benden ne yapmamı istiyorsunuz, Yüce Hanımefendi?” diye sordu Delana, Aran’gar’a, ardından yine Graendal’a bakarak.

“İçtepi,’’ dedi Graendal. “Yapabildiğince girift ve karmaşık bir örgü istiyorum.”

“Örgünün ne yapmasını istiyorsunuz, Büyük Hanımefendi?”

“Kendi gibi davranabilmesini sağla,” dedi Graendal. “Ama burayla ilgili tüm diğer anıları sil. Yerine, bir tüccar aileyle konuşmasına ve onlarla ittifak yapmasına dair anılar koy. Tüccar ailenin öne sürdüğü birkaç gelişigüzel şart ekle... aklına ne gelirse.”

Delana kaşlarını çattı, ama Seçilmiş’i sorgulamamayı öğrenmişti. Graendal kollarını kavuşturdu ve bir parmağıyla hafifçe koluna vurarak Aes

Sedai'nin çalışmasını izledi. Gittikçe kendini daha huzursuz hissediyordu. Al'Thor nerede olduğunu biliyordu. Saldıracak mıydı? Hayır, o kadınlara zarar vermezdi. Bu, önemli bir kusurdu. Bu, Graendal'ın karşılık vermek için zamanı olduğu anlamına geliyordu. Öyle değil mi?

Bu saraya kadar izini sürmeyi nasıl başarmıştı? Graendal izini *kusursuzca* örtmüştü. Gözünün önünden ayrılmasına izin verdiği hizmetkarları da öyle ağır bir İçtepi altındaydı ki, kaldırmak onları öldürürdü. Yanında gezdirdiği Aes Sedai -Nynaeve, Şifa yeteneği olan kadın- Graendal'ın örgülerini çözmeyi ve okumayı başarmış olabilir miydi?

Graendal'ın zamana ihtiyacı vardı ve al'Thor'un neler bildiğini öğrenmesi gerekiyordu. Nynaeve al'Meara İçtepi okuma becerisine sahipse, bu tehlikeliydi. Graendal'ın al'Thor için sahte bir iz üretmesi, onu oyalaması gerekiyordu; bu yüzden Delana'dan içinde tuhaf eklemeler olan yoğun bir İçtepi örmesini istemişti.

Al'Thor'a acı getir. Graendal bunu yapabilirdi.

"Sırada sen varsın," dedi Aran'gar'a, Delana bitirdiği zaman. "Çapraşık bir şey. Al'Thor ve Aes Sedai'sinin bu zihinde bir erkeğin dokunuşunu bulmasını istiyorum." Bu onların kafasını daha da karıştıracaktı.

Aran'gar omuzlarını silkti, ama denileni yaptı ve yoğun, karmaşık bir örgü hazırlayıp talihsiz Ramshalan'ın zihnine yerleştirdi. Adam *biraz* sevimliydi. Al'Thor, Graendal'ın onu gözdelerinden biri yapmak isteyeceğini mi varsaymıştı? Graendal'ı bilecek kadar Lews Therinlik kalmış mıydı içinde? Eski hayatına dair neler hatırladığı konusunda aldığı raporlar çelişkiliydi, ama al'Thor gittikçe daha fazlasını hatırlıyor gibiydi. Graendal'ı endişelendiren buydu. Belki Lews Therin bu sarayın izini bulabilirdi. Al'Thor'un da aynısını yapabileceğini hiç beklememişti.

Aran'gar işini bitirdi.

"Şimdi," dedi Graendal, Hava örgülerini bırakıp, Ramshalan'a hitaben konuşarak, "geri dön ve Yeniden Doğan Ejder'e burada kazandığın başarıyı anlat."

Ramshalan gözlerini kırpıştırarak başını iki yana salladı. "Ben... Evet, Hanımefendi. Evet, bugün kurduğumuz bağların ikimiz için de son derece faydalı olacağına inanıyorum." Gülümsedi. Zayıf akıllı aptal. "Belki yemek yemeli, başarımıza içmeliyiz, Lady Basene? Sizi görmek için yorucu bir yolculuk yaptım ve ben..."

"Git," dedi Graendal soğuk soğuk.

"Öyle olsun. Kral olduğumda ödüllendirileceksiniz!"

Graendal'ın nöbetçileri adamı alıp götürürken adam memnuniyetle ıslık çalmaya başladı. Graendal oturdu ve gözlerini yumdu; pek çok asker, kalın halının üzerinde sessizce yaklaşarak koruma pozisyonu aldı.

Graendal güvercinin gözlerine baktı ve onun tuhaf görüşüne uyum sağladı. Emri üzerine bir hizmetkar güvercini aldı ve odanın dışındaki koridora, bir pencereye taşıdı. Kuş pencere pervazına atladı. Graendal onu hafifçe dürtükledi; kontrolü tamamen ele alacak kadar deneyimli değildi. Uçmak, göründüğünden çok daha zordu.

Güvercin pencere pervazından havalandı. Güneş dağların arkasında alçalıyor, öfkeli kırmızı ve turuncu renklerle dağların siluetlerini çiziyordu ve aşağıdaki göl derin, gölgeli bir mavi-siyaha dönüşüyordu. Manzara nefes kesiciydi, ama güvercin havada yükselip kulelerden birine konarken Graendal'ın içi kalktı.

Bir süre sonra Ramshalan aşağıdaki kapıdan çıktı. Graendal güvercini dürtükledi ve güvercin kuleden sıçrayarak yere doğru daldı. Mide bulandırıcı iniş sırasında Graendal dişlerini sıktı, sarayın taş duvarı bir bulanıklığa dönüştü. Güvercin düzeldi ve Ramshalan'ın peşinden kanat çırptı. Adam kendi kendine homurdanıyor gibiydi, ama Graendal güvercinin yabancı kulak deliklerinden, yalnızca temel sesleri duyabiliyordu.

Kararmaya yüz tutmuş koruluklar içinde bir süre onu izledi. Baykuş daha iyi olurdu, ama elinde tutsak baykuş yoktu. Bunun için kendi kendini payladı. Güvercin daldan dala uçuyordu. Orman zemini dolaşık çalılar ve çam yaprakları ile kaplıydı. Graendal bu dağınıklığı son derece can sıkıcı buldu.

İleride ışık vardı. Soluktu, ama güvercinin gözleri ışığı ve gölgeyi, hareketi ve kıpırtısızlığı kolaylıkla ayırt edebiliyordu. Onu, Ramshalan'ı bırakıp ışığı araştırmaya yolladı.

Işık bir açıklığın ortasındaki Kapıyoldan geliyordu ve sıcak bir parıltı halinde bu tarafa dökülüyordu. Kapıyolun önünde duran şekiller vardı. Biri al'Thor'du.

Graendal bir anlık bir panik hissetti. *Gerçekten* buradaydı. Sırttan aşağı, Graendal'ın olduğu yere bakıyordu. İçerideki karanlık! Onun şahsen burada olup olmadığını kesin olarak kestirememişti, Ramshalan'ın rapor vermek için bir Kapıyol aracılığıyla yolculuk edeceğini düşünmüştü. Al'Thor ne oyun oynuyordu? Güvercini bir dala kondurdu. Aran'gar yakınıyor, Graendal'a ne gördüğünü soruyordu. Güvercini görmüştü ve Graendal'ın neyin peşinde olduğunu biliyor olmalıydı.

Graendal iyice odaklandı. Yeniden Doğan Ejder, eskiden Lews Therin Telamon olan adam. Nerede olduğunu *biliyordu*. Eskiden Graendal'a büyük nefret besliyordu; *ne* kadarını hatırlıyordu acaba? Graendal'ın Yanet'i öldürdüğünü hatırlıyor muydu?

Al'Thor'un ehli Aielleri, Ramshalan'ı ona getirdi ve Nynaeve onu muayene etti. Evet, Nynaeve denen kadın gerçekten de İçtepi okuyabiliyor gibiydi. En azından ne araması gerektiğini biliyordu. Kadının ölmesi gerekiyordu; al'Thor ona güveniyordu; ölümü ona acı verirdi. Onun ardından da al'Thor'un siyah saçlı aşığı.

Graendal güvercini dürterek daha alçak bir dala inmesini sağladı. Al'Thor ne yapacaktı? Graendal'ın içgüdüleri al'Thor'un, onun planlarını çözene kadar harekete geçmeye cesaret edemeyeceğini söylüyordu. Ama şimdi Graendal'ın çağında davrandığı gibi davranıyordu; plan yapıyor, büyük bir saldırı hazırlamak için zaman ayırıyordu.

Graendal kaşlarını çattı. Ne diyordu? Kulak kabarttı ve sesleri seçmeye çalıştı. Kuşun kulak deliklerine lanet etti; sesler kulağına gaklamalar gibi geliyordu. *Callandor* mu? Neden *Callandor* hakkında konuşuyordu ki? Ve bir kutu...

Al'Thor'un elinde bir şey parladı. Erişim anahtarı. Graendal nefesini içine çekti. O *şeyi* yanında mı getirmişti? Neredeyse şerateş kadar kötüydü.

Aniden anladı. Al'Thor ona oyun oynamıştı.

Buz gibi olmuş, dehşete kapılmış bir halde güvercini bıraktı ve gözlerini açtı. Hala küçük penceresiz odada oturuyordu ve Aran'gar kollarını kavuşturmuş, kapı kasasına yaslanmaktaydı.

Al'Thor, Ramshalan'ı yakalanmasını ve İçtepi uygulanmasını *bekleyerek* göndermişti. Ramshalan'ı göndermesinin tek amacı, Graendal'ın kulede olduğuna dair kanıt bulmaktı.

Işık! Ne kadar da akıllanmıştı.

Gerçek Güç'ü salıverdi ve onun kadar harika olmayan *saidar*a kucak açtı. Çabuk! O kadar sarsılmıştı ki kucak açışı neredeyse başarısız olacaktı. Terliyordu.

Gitmek. Gitmesi gerekiyordu.

Yeni bir Kapıyol açtı. Aran'gar döndü ve duvarların içinden, al'Thor'un olduğu yöne baktı. "Ne kadar çok güç! Ne yapıyor?"

Aran'gar. İçtepi örgülerini o ve Delana yapmıştı.

Al'Thor, Graendal'ın öldüğünü sanmalıydı. Eğer sarayı yok ederse ve o İçtepiler kalırsa, al'Thor ıskaladığını ve Graendal'ın yaşadığını anlardı.

Graendal iki kalkan yaptı, Arangar ve Delana'yla Tek Güç arasına oturttu. Kadınlar inlediler. Graendal örgüleri düğümledi ve ikisini Hava'yla bağladı.

"Graendal?" dedi Aran'gar panikle. "Sen ne..."

Geliyordu. Graendal Kapıyola atıldı, yuvarlanarak geçti, takla attı ve elbisesi bir dala takılıp yırtıldı. Arkasında kör edici bir ışık yükseldi. Kapıyolu yok etmeye çalıştı. Aran'gar'ın dehşet dolu ifadesini gördüğü anda her şey güzel, saf bir beyazlığın içinde kavruldu.

Kapıyol yok oldu ve Graendal karanlıkta kaldı.

Kalbi korkunç bir hızda atarak, parıltı yüzünden neredeyse körleşmiş halde yattı. Yapabildiği en hızlı Kapıyolu yapmıştı, biraz uzağa açılan bir tane. Sarayın arkasındaki sırtın üzerinde, kirli çalıların arasında yattı.

Bir *yanlışlık* dalgası üzerinden geçti, havayı çarpıttı, Desen'in kendisi dalgalandı. Şerçığlık deniyordu buna; yaratımın acıyla haykırdığı bir an.

Titreyerek derin derin nefes aldı. Ama görmesi gerekiyordu. Bilmesi gerekiyordu. Ayağa kalktı ve sol ayak bileğini burktu. Aksayarak ağaçlığın kenarına kadar gitti ve aşağı baktı.

Natrin Tepesi, tüm saray, gitmişti. Desen'den kavrulmuştu. O uzak sırtta al'Thor'u göremiyordu, ama orada olduğunu biliyordu.

"Sen," diye hırladı. "Sen benim sandığımdan *çok* daha tehlikeli hale geldin."

Yüzlerce güzel erkek ve kadın, toparlayabildiği en iyi koleksiyon gitmişti. Kalesi, düzinelerce Güç nesnesi, Seçilmişler arasındaki en büyük müttefiki. Gitmişti. Bu bir felaketti.

Hayır, diye düşündü. *Ben yaşıyorum.* Al'Thor'un ne yapacağını, yalnızca birkaç dakika önceden de olsa, tahmin etmişti. Şimdi al'Thor onun öldüğünü sanıyor olmalıydı.

Aniden, Karanlık Varlık'ın zindanından kaçtığından beri hiç olmadığı kadar güvende olduğunu hissetti. Yalnız, elbette, Seçilmişlerden birinin ölmesine sebep olmuştu. Yüce Efendi hiç memnun olmayacaktı.

Aksayarak sırttan uzaklaşırken, bir sonraki hamlesini planlamaya başlamıştı bile. Bu iş çok, ama çok büyük dikkatle ele alınmalıydı.

Işığın Evlatları'nın Lord Kumandan'ı Galad Damodred bir fışırtı sesi eşliğinde, çizmeli ayağını bileğine kadar gelen çamurun içinden çekti.

Bulanık havada ısırböcekler vızıldıyordu. Çamur ve durgun su kokusuyla kendisini öğürecek gibi hissederek, atını patikada, daha kuru bir

yere çekti. Arkasından dörderli sıralar halinde uzun bir alay geliyordu, her asker onun kadar çamurlu, terli ve bitkindi.

Ghealdan ile Altara arasındaki sınırdaydılar, meşelerin ve baharatağaçlarının yerlerini defnelere ve örümceksi selvilere bıraktığı, boğum boğum köklerinin sıska parmaklar gibi yayıldığı, bataklık bir arazi. Leş gibi kokan hava, gölgeye ve bulutlara rağmen sıcak ve boğucuydu. Pis bir çorbayı solumak gibiydi. Galad plaka ve zincir zırhlarının altında erimek üzereydi, koni biçimindeki miğferi eyerden sarkıyordu, derisi pislikten ve tuzlu terden kaşınıyordu.

Ne kadar can sıkıcı olursa olsun, en iyi yol buydu. Asunawa bu yolu seçmelerini beklemezdi. Galad elinin tersiyle alnını sildi ve onu takip edenlerin hatırına başını dik tutmaya çalıştı. Yedi bin adam; Seanchan istilacıları yerine kendisini seçmiş yedi bin Işığın Evladı.

Dallarda asılı donuk yeşil yosunlar, çürümeye yüz tutmuş cesetlerden dökülen et parçaları gibi sarkıyordu. Hastalıklı griler ve yeşiller, orada burada, ince derelerin çevresinde bitmiş minik pembe-mor çiçeklerle kırılıyordu. Ani renklilik beklenmedik geliyordu, biri yere boya damlaları serpmiş gibi görünüyordu.

Bu mekanda güzellik bulmak tuhaftı. Galad kendi durumunda da Işık bulabilecek miydi? O kadar kolay olmayacağından korkuyordu.

Güçlü'yü çekiştirdi. Arkadan endişeli konuşmalar ve arada bir küfürlü nidalar duyabiliyordu. Kokusu ve ısıran böcekleriyle bu mekan en iyi adamları bile zorlardı. Galad'ı izleyenler dönüşen dünya karşısında cesaretlerini yitirmişti. Gökyüzünün daima kara bulutlarla kaplı olduğu, iyi adamların Desen'deki tuhaf çarpıklıklar yüzünden öldüğü, Valda'nın -Galad'dan önceki Lord Kumandan- bir katil ve tecavüzcü olduğunun ortaya çıktığı bir dünya.

Galad başını iki yana salladı. Son Savaş gelmek üzereydi.

Bir zincir zırhın şıngırtısı birinin arkadan yaklaştığını haber verdi. Galad omzunun üzerinden arkaya bakarken Dain Bornhald yanına geldi, selam verip yanında yürümeye başladı. "Damodred," dedi Dain usulca, çamuru ezen botların fışırtısı eşliğinde, "belki de geri dönmeliyiz."

"Geriye dönmek, geçmişe dönmek olur," dedi Galad, ilerideki patikayı tarayarak. "Bunu çok düşündüm, Bornhald Evlat. Bu gökyüzü, araziye yayılan hastalık, ölülerin yürümesi... Artık müttefik bulmak ve Seanchanlara karşı savaşmak için zaman yok. Son Savaş'a yürümeliyiz."

“Ama bu bataklık,” dedi Bornhald, çalıların arasında kayan iri bir yılana bakarak. “Haritalarımız çoktan buradan çıkmış olmamız gerektiğini söylüyor.”

“O zaman sınırına yaklaşmışızdır kuşkusuz.”

“Belki,” dedi Dain. Alnından akan ter damlası yanağından süzüldü. Neyse ki birkaç gün önce brendi stoku tükenmişti. “Harita yanlış değilse.”

Galad yanıt vermedi. Eskiden doğru olan haritalar bugünlerde yanlış çıkıyordu. Açık alanlar yerine kırık tepeler buluyorlardı, köyler kayboluyordu, çayırlar bir gün yeşil oluyordu, sonra aniden sarmaşıklar ve mantarlarla kaplanıyordu. Bataklık gerçekten de yayılmış olabilirdi.

“Adamlar bitkin düştü,” dedi Bornhald. “İyi adamlar onlar, iyi olduklarını biliyorsun. Ama yakınmaya başladılar.” Galad’ın azarlamasını beklermiş gibi irkildi.

Belki eskiden olsa azarlardı da. Işığın Evlatları sıkıntılarını gururla taşımalıydı. Ama Morgase’in verdiği derslerin anıları -gençliğinde anlamadığı dersler- aklından çıkmıyordu. Onlara örnek ol. Güç talep et, ama önce kendin güçlü olduğunu sergile.

Galad başını salladı. Kuru bir açıklığa yaklaşıyorlardı. “Adamları topla. Öndekilerle konuşacağım. Sözlerim kaydedilsin ve arkadakilere aktarılsın.”

Bornhald şaşırmış göründü, ama emri yerine getirdi. Galad kenara çekildi ve küçük bir yamaca tırmandı. Elini kılıcının kabzasına koyarak, önünde biriken adamları inceledi. Omuzları çökmüştü, bacakları çamurlanmıştı. Isırböceklerini kovalıyor, yakalarının sürtündüğü yerleri kaşıyorlardı.

“Biz Işığın Evlatları’yız,” diye bildirdi Galad, öndekiler toplanmayı bitirdiği zaman. “Bunlar insanoğlunun en karanlık günleri. Umudun zayıf olduğu, ölümün hüküm sürdüğü günler. Ama ışığın en ihtişamlı olduğu zamanlar, en karanlık gecelerdir. Gündüz, parlak bir ateş bile zayıf görünür. Ama tüm diğer ışıklar söndüğünde, aynı ateş insanlara rehberlik eder!

“O rehber ateş *biziz*. Bu bataklık can sıkıcı. Ama biz Işığın Evlatları’yız ve bizim sıkıntılarımız, gücümüzdür. Bizi sevmesi gerekenler tarafından avlanıyoruz. Sonu mezara giden başka yollar da var. Bu yüzden biz ilerleyeceğiz. Korumamız gerekenler için, Son Savaş için, Işık için!

“Bu bataklıkta, zafer nerede? Isırığını hissetmeyi reddediyorum, çünkü ben *gururluyum*. Bugünleri yaşadığım için gururluyum, gelecek olanın parçası olacağım için gururluyum. Bu Çağ’da, bizden önce gelen onca insan, bizim yaşadığımız günü yaşamaya can atıyordu, insanoğlunun

sınanacağı günü yaşamaya. Bırakın diğerleri kaderlerine sızlansınlar. Bırakın diğerleri ağlayıp feryat etsinler. Biz öyle yapmayacağız, çünkü biz bu sınavla, başımız dik yüzleşeceğiz. Ve o sınav bizim güçlü olduğumuzu *kanıtlayacak*"

Uzun bir söylev değildi; askerlerinin bataklıkta geçirdikleri zamanı fazla uzatmak istemiyordu. Yine de, iş görmüş gibiydi. Adamların sırtları dikleşti ve başlarını salladılar. Katip olarak seçilmiş askerler sözlerini yazdılar ve işitememiş olanlara okumak üzere arka tarafa geçtiler.

Alay tekrar harekete geçtiğinde, adamlar artık ayak sürümüyorlardı, omuzları çökmüş değildi. Galad yamaçta kalarak birkaç rapor dinledi ve adamların geçerken onu görmesine izin verdi.

Yedi bin adamın sonuncusu da geçtikten sonra, Galad küçük bir grubun yamacın dibinde beklediğini fark etti. Jaret Byar yanlarında durmuş, yuvasına kaçmış, şevkle yanan gözlerle Galad'a bakıyordu. Adam sıskaydı ve dar bir yüzü vardı.

‘‘Byar Evlat," dedi Galad, yamaçtan inerek.

"İyi bir söylevdi, Lord Kumandanım," dedi Byar hevesle. "Son Savaş. Evet, gerçekten de savaşa gitme zamanı geldi."

"Bu bizim yükümüz," dedi Galad. "Ve görevimiz."

"Kuzeye at süreceğiz," dedi Byar. "İnsanlar bize katılacak ve büyüyeceğiz. On binlerce askerden oluşan muazzam bir Işığın Evlatları ordusu. Yüz binlerce asker. Diyarı süpüreceğiz. Belki ittifak yapmak yerine, Beyaz Kule'yi yıkmaya ve cadıları alt etmeye yetecek kadar adamımız olur."

Galad, başını iki yana salladı. "Aes Sedailere ihtiyacımız olacak, Byar Evlat. Gölge'nin Dehşetlordları, Myrddraalleri ve *Terkedilmişleri* olacak."

"Evet, sanırım öyle." Byar gönülsüzdü. Eh, daha önce de fikri gönülsüzlükle karşılamıştı, ama yine de kabul etmişti.

"Bizi bekleyen yol güç, Byar Evlat, ama Işığın Evlatları Son Savaş'ın önderleri olacak."

Valda'nın suçları tüm tarikatı lekelemişti. Daha da ötesi, Galad üvey annesinin eziyet görmesinde ve öldürülmesinde Asunawa'nın büyük rol oynadığına gittikçe daha fazla ikna oluyordu. Bu, Yüksek Engizisyon'un kendisinin yozlaşmış olduğu anlamına geliyordu.

Hayatındaki en önemli şey, doğru şeyi yapmaktı. Bu yaklaşım, her tür fedakarlığı gerektiriyordu. Şu anda yapılması gereken doğru şey, kaçmaktı.

Galad, Asunawa ile yüzleşemezdi; Seanchanlar Yüksek Engizisyoncu'yu destekliyordu. Dahası, Son Savaş daha önemliydi.

Galad sık adımlarla çamurların içinde yürüyerek alayın önüne geçti. Hafif yolculuk ediyorlardı, pek az yük hayvanları vardı ve adamları zırhlarını üzerlerinde taşıyorlardı; atları erzak ve malzeme yüklüydü.

Galad, Trom'u önde, beyaz üniforma ve çelik miğfer yerine deri kıyafetler ve kahverengi pelerinler giymiş birkaç adamla konuşurken buldu. Keşif kolları. Trom Galad'a bakarak saygıyla başını salladı. Lord Yüzbaşı Galad'ın en çok güvendiği adamlardan biriydi. "İzciler ileride küçük bir mesele olduğunu söylüyor, Lord Kumandanım," dedi Trom.

"Sorun nedir?"

"Size göstermek en iyisi olacak, efendim," dedi keşif kolunun önderi, Barlett Evlat.

Galad başını sallayarak yol göstermesini söyledi. İleride, bataklık orman seyreliyor gibiydi. Işık'a şükür; bu, kurtulmaya yakın oldukları anlamına mı geliyordu?

Hayır. Galad yaklaşırken, pek çok başka izciyi ölü bir ormana bakarken buldu. Bataklıktaki çoğu ağaç, hastalıklı olsa da, yapraklarını korumuştu, ama ileridekiler yanmış gibi çıplak ve küllüydü. Her şeyin üzerinde bir tür hastalıklı beyaz liken ya da yosun büyüyordu. Ağaç gövdeleri iskelete dönmüştü.

Bölgeyi su basmıştı, çok ağır akan, sığ, ama geniş bir ırmağın. Pek çok ağacın dibini yutmuştu ve yere düşmüş ağaç dalları kirli kahverengi suyu, gökyüzüne uzanan kollar gibi yarıyordu.

"Cesetler var, Lord Kumandanım," dedi izcilerden biri, ırmak yukarısını göstererek. "Aşağı doğru yüzüyorlar. Uzak bir savaşın kalıntıları gibi görünüyor."

"Bu ırmak haritalarımızda var mı?" diye sordu Galad.

İzciler teker teker, başlarını iki yana salladılar.

Galad çenesini çıkardı. "Aşılabilir mi?"

"Sığ, Lord Kumandanım," dedi Barlett Evlat. "Ama gizli derinliklere karşı dikkat etmemiz gerekecek."

Galad yanındaki ağaca uzandı ve uzun bir dal kırdı. Dal yüksek bir çatırtıyla kırıldı. "Ben önden gideceğim. Adamlara zırhlarını ve pelerinlerini çıkarmalarını söyleyin."

Emir önden arkaya aktarıldı. Galad zırhını çıkardı, pelerinine sardı ve arkasına bağladı. Pantolonunun paçalarını sıyırabildiğince yukarı sıyırdı,

sonra hafif eğimden aşağı inerek suya girdi, bulanık suları yararak ilerledi. Buz gibi kar suyu sinirlerini gerdi. Botları kumlu yatağa birkaç santim battı, suyla doldu ve çamuru karıştırdı. Güçlü, daha yüksek bir şapırtıyla, arkasından suya girdi.

Suda yürümek çok zor değildi; su ancak dizlerine geliyordu. Galad sopasını kullanarak basacak yerler buluyordu. O ölmeye yüz tutmuş iskelet ağaçlar sinir bozucuydu. Çürüyor gibi görünmüyorlardı ve daha yakından baktığında, gövdelerini ve dallarını kaplayan likenlerin arasında kül grisi, tüylü bir şeyin daha yetiştiğini görebiliyordu.

Işığın Evlatları büyük şapırtılarla geniş akıntıya girdi. Kabarık şekiller ırmak aşağı süzülüyor, kayalara takılıyordu. Bazıları erkek cesetleriydi, ama pek çoğu daha büyüktü. *Katır,* diye düşündü Galad, bir tanesinin burnunu daha iyi gördüğünde. *Düzinelercesi.* Nasıl şiştiklerine bakarak, öleli epey olduğunu düşündü.

Büyük olasılıkla ırmağın yukarısındaki bir köye yiyecek için baskın düzenlenmişti. Buldukları ilk ölü grubu bu değildi.

Irmağın diğer yakasına ulaştı ve sudan çıktı. Pantolon paçalarını açar ve zırhı ile pelerinini kuşanırken, omzunun Valda'dan aldığı darbeler yüzünden ağrıdığını hissetti. Kalçası da hala acıyordu.

Döndü ve patika boyunca kuzeye doğru ilerlemeye devam etti, alayın başını çekti. Diğer Işığın Evlatları da kıyıya çıkmaya başladı. Güçlü'ye binmeye can atıyordu, ama buna cesaret edemiyordu. Irmaktan çıkmış olsalar da yer hala ıslaktı, engebeliydi ve gizli çukurlarla delik deşikti. Ata binerse, Güçlü bacağını, kendisi de kafasını kırabilirdi.

Bu yüzden o ve adamları o gri ağaçların arasında, bunaltıcı sıcakta terleyerek yürüdüler. Galad uzun bir banyo yapmaya can atıyordu.

Sonunda Trom koşarak arkadan geldi. "Bütün adamlar sağ salim ırmağı geçti." Gökyüzüne baktı. "Kavrulası bulutlar. Saatin kaç olduğunu asla anlayamıyorum."

"Öğleni dört saat geçti," dedi Galad.

"Emin misin?"

"Evet."

"Öğlen durup bir sonraki adımımızı tartışmayacak mıydık?" O toplantıyı bataklığı geçtikten sonra yapacaklardı.

"Şimdilik pek az seçeneğimiz var," dedi Galad. "Ben adamları kuzeye, Andor'a doğru götüreceğim."

"Işığın Evlatları orada... düşmanlıkla karşılandı."

“Kuzeybatıda ıssız arazilerim var. Tahtı kim kontrol ediyor olursa olsun, oradan geri çevrilmem.”

Işık izin verse de Aslan Tahtı’nda Elayne oturuyor olsa. Işık izin verse de Aes Sedailerin karmaşık işlerinden kaçabilmiş olsa, ama Galad en kötüsünden korkuyordu. Onu piyon niyetine kullanmak isteyenler vardı ve al’Thor da onlardan biriydi. Elayne dik başlıydı ve bu insanların onu kullanmasını kolaylaştırabilirdi.

“Erzaka ihtiyacımız var,” dedi Trom. “Çevreden yiyecek toplamak güç ve boş köylerle gittikçe daha sık karşılaşıyoruz.”

Galad başını salladı. Geçerli bir endişeydi.

“Ama iyi bir plan,” dedi Trom, ardından sesini alçalttı. “İtiraf etmeliyim, Damodred, önderliği reddedeceğinden korkuyordum.”

“Reddedemezdim. Evlatlar’ı şimdi, önderlerini öldürdükten sonra terk etmek yanlış olurdu.”

Trom gülümsedi. “Senin için bu kadar basit, değil mi?”

“Herkes için bu kadar basit olmalı.” Galad’ın geldiği konumun hakkını vermesi gerekiyordu. Başka seçeneği yoktu. “Son Savaş geliyor ve Işığın Evlatları savaşacak. Yeniden Doğan Ejder’le ittifak kurmamız gerekse bile *savaşacağız*.”

Galad bir süredir al’Thor hakkında şüpheler besliyordu. Yeniden Doğan Ejder’in Son Savaş’ta savaşması gerekeceği kesindi. Ama o adam al’Thor muydu, yoksa al’Thor Kule’nin kuklasıydı ve gerçek Yeniden Doğan Ejder değil miydi? O gökyüzü fazla karanlık, arazi fazla kırıktı. Al’Thor, Yeniden Doğan Ejder *olmalıydı*. Elbette, bu onun aynı zamanda Aes Sedailerin kuklası olmadığı anlamına gelmiyordu.

Kısa süre sonra iskeletsi gri ağaçları geçtiler ve daha sıradan ağaçlara ulaştılar. Bunların da yaprakları sararmıştı ve çok fazla ölü dal vardı. Ama bu, o tüysü tabakadan daha iyiydi.

Yaklaşık bir saat sonra Galad, Barlett Evlat’ın geri döndüğünü fark etti. İzci zayıf bir adamdı ve tek yanağında bir yara izi vardı. Adam yaklaşırken Galad elini kaldırdı. “Ne haberler var?”

Barlett kolunu göğsüne dayayarak selam verdi. “Bataklık kuruyor ve ağaçlık bir buçuk kilometre kadar sonra seyreliyor, Lord Kumandanım. Ötedeki arazi boş ve açık, kuzey yolu temiz.”

Işık’a şükür! diye düşündü Galad. Barlett’e başını salladı ve adam ağaçların arasında geriye doğru seyirtti.

Galad döndü ve asker sıralarına baktı. Çamurluydular, terliydiler ve bitkin düşmüşlerdi. Ama yine de görkemli bir manzaraydılar, zırhlarını takmışlardı ve yüzlerinde kararlı ifadeler vardı. Galad'ın peşinden bu bataklığa kadar gelmişlerdi. İyi adamlardı bunlar.

"Diğer Lord Yüzbaşılara haberi ilet, Trom," dedi Galad. "Alaylarına haber yollasınlar. Bir saat içinde buradan çıkacağız."

Yaşlı adam gülümsedi. Galad'ın hissettiği kadar rahatlamış görünüyordu. Galad, bacağındaki acıya rağmen dişlerini sıkarak yürümeye devam etti. Yara güzelce sarılmıştı ve işlemesi olasılığı düşüktü. Acı veriyordu, ama acıyla başa çıkabilirdi.

Sonunda bu bataklıktan kurtulacaktı! Bir sonraki adımlarını dikkatle planlaması gerekiyordu, kasabalardan, ana yollardan ve nüfuzlu lordların mülklerinden uzak duracaktı. Haritaları kafasından geçirdi; daha onuncu isim gününden önce ezberlemiş olduğu haritaları.

O bunlarla meşgulken sarı dallar seyreldi ve dalların arasından bulutlu gün ışığı sızmaya başladı. Galad biraz sonra ağaçlığın kenarında bekleyen Barlett'i gördü. Orman aniden, haritadaki bir çizgi kadar temiz bir biçimde sona erdi.

Galad rahat bir nefes aldı ve bir kez daha açık havada olma düşüncesinin tadını çıkardı. Ağaçların arasından çıktılar. Ancak o zaman devasa bir askeri birlik belirmeye başladı ve hemen sağındaki bir tepeye tırmandılar.

Binlerce asker tepeye dizilirken zırhlar tangırdıyor, atlar kişniyordu. Bazıları plaka ve zincir zırh içinde Işığın Evlatları'ydı, koni miğferleri kusursuzca parlatılmıştı. Tertemiz önlükleri ve pelerinleri parlıyordu, güneş patlamaları göğüslerinde ışıldıyordu ve mızraklarını sıra sıra kaldırmışlardı. Askerlerin çoğu Evlatların üniformalarını giymemiş piyadelerdi, onların üzerinde sade kahverengi deriler vardı. Büyük olasılıkla Seanchanların gönderdiği Amadicialılar. Pek çoğu yay taşıyordu.

Galad elini kılıcına götürerek geriye doğru sendeledi. Ama tuzağa düştüğünü hemen anlamıştı. Evlatların çoğu Işığın Eli'nin kıvrık çoban asası armasını taşıyordu; Sorgucular. Eğer sıradan Evlatlar şerri yakan bir alevse, Sorgucular öfkeli bir şenlik ateşiydi.

Galad çabucak saydı. Üç, dört bin Evlat ve yarısı okçu en azından altı, sekiz bin piyade. On bin dinlenmiş asker. İçi burkuldu.

Galad'ın arkasında Trom, Bornhald ve Byar, bir grup diğer Evlat'la birlikte ormandan fırladı. Trom alçak sesle küfretti.

“Demek öyle,” dedi Galad, izci Barlett’e dönerek, “sen bir hainsin, öyle mi?”

“Hain olan sensin, Damodred Evlat,” diye yanıt verdi izci, sert bir yüzle.

“Evet,” dedi Galad, “bu şekilde algılanabilir, sanırım.” Bataklıktan geçmek izcilerinin önerdiği bir şeydi. Galad şimdi anlıyordu; bu onu geciktirmek ve onun önüne geçebilmesi için Asunawa’ya zaman tanımak için bir taktikti. Ayrıca, yürüyüş Galad’ın adamlarını yormuştu, buna karşın Asunawa’nın askerleri tazeydi ve savaşa hazırdı.

Bir kılıç kınına sürtündü.

Galad arkasına dönmeden, hemen elini kaldırdı. “Sakin ol, Byar Evlat.” Silahına uzanan Byar olmalıydı, muhtemelen Barlett’e saldıracaktı.

Belki durumu kurtarmak için bir şeyler yapabilirdi. Galad hızla karar verdi. “Byar Evlat ve Bornhald Evlat, siz benimle geleceksiniz. Trom, sen ve diğer Lord Yüzbaşılar adamlarımızı saflar halinde meydana çıkaracak.”

Asunawa’nın güçlerinin önünde, büyük bir atlı grubu yamaçtan aşağı iniyordu. Çoğu Sorgucuların asa armasını taşıyordu. Pusuya düşmüş askerlerin üzerine saldırıp, Galad’ın grubunu kolaylıkla öldürebilirlerdi. Bunun yerine, konuşmak için bir grup gönderiyorlardı. Bu iyiye işaretti.

Galad, yaralı bacağının acısıyla irkilmemeye çalışarak atına bindi. Byar ve Bornhald da atlarına bindiler ve arazide Galad’ın peşinden gittiler; yoğun, sararmış otlar nal seslerini boğuyordu. Asunawa da yaklaşan grubun içindeydi. Kırlaşmaya yüz tutmuş gür kaşları vardı ve o kadar zayıftı ki, deriye benzemesi için üzerine kumaş geçirilmiş çöpten adam gibi görünüyordu.

Asunawa gülümsemiyordu. O nadiren gülümserdi.

Galad atını Yüksek Engizisyoncu’nun önüne çekti. Asunawa küçük bir Sorgucu asker grubu tarafından kuşatılmıştı, ama beş Lord Yüzbaşı da kendisine eşlik ediyordu, Galad’ın Işığın Evlatları arasında geçirdiği kısa süre içinde tanıştığı ya da komutasında görev yaptığı adamlar.

Asunawa eyerinde öne eğildi ve derine kaçmış gözlerini kıstı. “Asilerin saf tutuyorlar. Onlara geri çekilmelerini söyle, yoksa okçularım vuracak.”

“Resmi çatışma kurallarını görmezden gelmezsin, kuşkusuz?” dedi Galad. “Daha saf tutmayı bitirmemiş adamların üzerine mi ok attıracaksın? Şerefin nerede kaldı?”

“Karanlıkdostları şeref hak etmez,” diye terslendi Asunawa. “Acıma da hak etmezler.”

“Demek bize Karanlıkdostu diyorsun?” diye sordu Galad, atını hafifçe çevirerek. “Valda’nın komutası altındaki yedi bin Evlada birden? Adamlarının birlikte görev yaptığı, birlikte yemek yediği, tanıdığı ve yanında savaştığı askerler? Daha iki ay önce senin bizzat göz kulak olduğun adamlar?”

Asunawa duraksadı. Yedi bin Işığın Evladı’na Karanlıkdostu demek saçma olurdu -bu, kalan Evlatların üçte ikisinin Gölge’nin tarafına geçtiği anlamına gelirdi.

“Hayır,” dedi Asunawa. “Belki onlar yalnızca... yanlış yönlendirildi. Önderleri Karanlıkdostuysa, iyi bir adam bile gölgeli yollara sapabilir.”

“Ben Karanlıkdostu değilim.” Galad, Asunawa’nın gözlerine baktı.

“Sorguma boyun eğ ve kanıtla.”

“Lord Kumandan kimseye boyun eğmez,” dedi Galad. “Işık altında, ben *sana* geri çekilmeni emrediyorum.”

Asunawa kahkaha attı. “Evlat, gırtlağına bıçak tuttuk! Teslim olmak için *tek* şansın bu!”

“Golever,” dedi Galad, Asunawa’nın solundaki Lord Yüzbaşı’ya bakarak. Golever sıska, sakallı bir adamdı ve bir insan ne kadar haşin olabilirse o kadar haşindi, ama aynı zamanda da adildi. “Söyle bana, Işığın Evlatları teslim olur mu?”

Golever başını iki yana salladı. “Olmayız. Işık bizi muzaffer kılacak.”

“Ya karşımızda daha üstün bir güç varsa?” diye sordu Galad.

“Savaşmaya devam ederiz.”

“Eğer yorgun ve bitkinsek?”

“Işık bizi korur,” dedi Golever. “Ve ölme zamanımız gelmişse, öyle olsun. Ölürken, olabildiğince çok düşmanı da yanımızda götürürüz.”

Galad Asunawa’ya döndü. “Görüyorsun ki bir açmazdayım. Savaşmak demek, bizi Karanlıkdostu diye nitelemene izin vermek demek olur, ama teslim olmak da, ettiğimiz yeminleri inkar etmek olur. Lord Kumandan olarak şerefim adına, iki seçeneği de kabul edemem.”

Asunawa’nın yüzü karardı. “Sen Lord Kumandan *değilsin*. Lord Kumandan öldü.”

“Benim elimle,” dedi Galad, silahını çekerek. Kılıcı öne doğru uzattı ve balıkçıl damgaları ışıkta parladı. “Ve onun kılıcını taşıyorum. Kanunun gerektirdiği gibi, adil bir dövüşte Valda ile karşılaştığımı bizzat izlediğini inkar mı ediyorsun?”

“Kanuna uygun belki,” dedi Asunawa. “Ama ben o dövüşe adil demem. Sen Gölge’nin güçlerinden faydalandın; günışığına rağmen karanlıkta durduğunu gördüm, alnında Ejder Dişi çıktığını gördüm. Valda’nın hiç şansı yoktu.”

“Harnesh,” dedi Galad, Asunawa’nın sağındaki Lord Yüzbaşı’ya dönerek. Kısa boylu, kel bir adamdı ve Ejderyeminlilerle savaşırken bir kulağını kaybetmişti. “Söyle bana. Gölge Işık’tan güçlü müdür?”

“Elbette hayır,” dedi adam, yana dönüp tükürerek.

“Lord Kumandan’ın amacı şerefli olsaydı, Işık altında bir dövüşte bana yenilir miydi? Ben Karanlıkdostu olsaydım, Lord Kumandan’ı yenebilir miydim?”

Harnesh yanıt vermedi, ama Galad adamın kafasından geçen düşünceleri görebiliyordu neredeyse. Gölge zaman zaman güç gösterileri yapabilirdi, Işık bunu her zaman açığa çıkarır ve onu yok ederdi. Lord Kumandan’ın bir Karanlıkdostu tarafından öldürülmesi mümkündü, her insan ölebilirdi. Ama diğer Evlatların önünde bir düelloda? Işık altında, şeref için edilen bir düelloda?

“Bazen Gölge kurnazlık ve güç gösterir,” diye araya girdi Asunawa, Galad sorularına devam edemeden. “Bazen iyi adamlar ölür.” “Valda’nın ne yaptığını hepiniz biliyorsunuz,” dedi Galad. “Annem öldü. Ona meydan okumaya hakkım olmadığını savunan var mı?”

“Bir Karanlıkdostu olarak senin hiçbir hakkın yok! Seninle daha fazla konuşmayacağım, katil.” Asunawa elini salladı ve pek çok Sorgucu kılıçlarını çekti. Galad’ın eşlikçileri de hemen aynısını yaptı. Arkada, bitkin güçlerinin telaşla safları kapattıklarını duyabiliyordu.

“Işığın Evladı, Işığın Evladı ile savaşırsa halimiz ne olacak, Asunawa?” diye sordu Galad usulca. “Ben teslim olmayacağım, sana saldırmam da, ama belki yeniden birleşebiliriz. Düşman olarak değil, bir süreliğine ayrı düşmüş kardeşler olarak.”

“Ben Karanlıkdostları ile asla işbirliği yapmam,” dedi Asunawa, ama sesi tereddütlüydü. Galad’ın adamlarını izliyordu. Asunawa savaşı kazanabilirdi, ama Galad’ın adamları direnirse, zaferi pahalıya patlardı. Her iki taraf da binlerce adam kaybederdi.

“Sana boyun eğerim,” dedi Galad. “Belli şartlar altında.”

“Hayır!” dedi Bornhald arkadan, ama Galad elini kaldırarak onu susturdu.

“Ne şartlarıymış onlar?” diye sordu Asunawa.

“Işık altında ve burada, yanındaki Lord Yüzbaşıların önünde yemin edeceksin -bize zarar vermeyeceğine, bizi sorguya çekmeyeceğine ve beni izleyen adamları suçlamayacağına dair. Onlar yalnızca doğru olduğuna inandıkları şeyi yapıyorlardı.”

Asunawa’nın gözleri kısıldı, dudakları dümdüz bir çizgi haline geldi.

“Buna, buradaki eşlikçilerim de dahil,” dedi Galad, Byar ile Bornhald’a doğru başını sallayarak. “Her biri, Asunawa. Sorgulamadan *asla* haberleri olmamalı.”

“Işığın Eli’ni bu şekilde engelleyemezsin! Bu onların kendilerini Gölge’yi aramakta özgür hissetmelerine sebep olur!”

“Bizi Işık’ta tutan yalnızca Sorgulanmaktan korkmamız mı, Asunawa?” diye sordu Galad. “Işığın Evlatları yiğit ve mert değil midir?”

Asunawa sustu. Galad gözlerini yumdu ve önderliğin ağırlığını hissetti. Oyalandığı her an, adamlarının pazarlık gücünü arttırıyordu. Gözlerini açtı. “Son Savaş geliyor, Asunawa. Didişmeye zamanımız yok. Yeniden Doğan Ejder yürüyor.”

“Sapkınlık!” dedi Asunawa.

“Evet,” dedi Galad. “Aynı zamanda gerçek.”

Asunawa dişlerini gıcırdattı, ama öneriyi değerlendiriyor gibiydi.

“Galad,” dedi Bornhald usulca. “Bunu yapma. Savaşabiliriz. Işık bizi koruyacaktır!”

“Savaşırsak iyi adamları öldüreceğiz, Bornhald Evlat,” dedi Galad, dönmeden. “Kılıçlarımızın her darbesi, Karanlık Varlık’ın lehine bir darbe olacaktır. Bu dünyada geriye kalan tek gerçek temel Işığın Evlatları. Bize ihtiyaçları var. Birlik için benim hayatım isteniyorsa, öyle olsun. Benim yerimde sen olsan, senin de aynısını yapacağına inanıyorum.” Asunawa ile göz göze geldi.

“Yakalayın onu.” diye terslendi Asunawa, hoşnutsuz bir ifadeyle. “Ve alaylara söyle, geri çekilsinler. Onlara söyleyin, sahte Lord Kumandan’ı gözaltına aldım ve işlediği suçların boyutunu belirlemek için Sorgulayacağım.” Duraksadı. “Aynı zamanda, onu takip edenlerin cezalandırılmayacağı ve Sorgulanmayacağı haberini de iletin.” Asunawa atını döndürdü ve mahmuzlayıp gitti.

Galad kılıcını çevirdi ve Bornhald’a uzattı. “Adamlarının yanına dön; onlara burada olanları anlat ve savaşmaya ya da beni kurtarmaya *kalkışmamalarını* sağla. Bu bir emirdir.”

Bornhald onunla göz göze geldi, sonra yavaşça kılıcı aldı. Sonunda, selam verdi. “Başüstüne, Lord Kumandanım.”

O döner dönmez kaba eller Galad’ı yakaladı ve Güçlü’nün eyerinden indirdi. Galad inleyerek yere düştü, yaralı omzundan göğsüne bir sancı yayıldı. Ayağa kalkmaya çalıştı, ama pek çok Sorgucu atlarından inip onu yine yere devirdiler.

Bir tanesi Galad’ın sırtına ayağını dayadı ve onu yerde kalmaya zorladı. Galad kınından çekilen bir bıçağın metalik hışırtısını duydu. Zırhının kayışlarını ve giysilerini kestiler.

“Işığın Evlatları’nın üniformasını giymeyeceksin, Karanlıkdostu,” dedi bir Sorgucu kulağına.

“Ben Karanlıkdostu *değilim*,” dedi Galad, yüzü çimenlik toprağa yaslanmış halde. “Bu yalan asla ağzımdan çıkmayacak. Ben Işık’ta yürüyorum.”

Bu, yan tarafına bir tekme kazandırdı, sonra bir tane daha, bir tane daha. Homurdanarak tortop oldu. Ama darbeler inmeye devam etti.

Sonunda karanlık onu sardı.

Eskiden Padan Fain olan yaratık yamaçtan aşağı yürüyordu. Kahverengi otlar bölük pörçük büyümüştü ve bir dilencinin çenesinde büyüyen sakallar gibi görünüyorlardı.

Gökyüzü karanlıktı. Bora geliyordu. Sebep olandan nefret etse de, bundan hoşlanmıştı.

Nefret. Hala yaşadığının kanıtı, geriye kalan bir duygu. Tek duygu. Ondan başka duyguya yer yoktu.

Kavurucu. Heyecan verici. Güzel. İç ısıtıcı. Şiddetli. Nefret. Harika. Ona güç veren şey, onu güdüleyen amaç fırtınaydı. Al’Thor ölecekti. Onun ellerinde. Ve belki ondan sonra, Karanlık Varlık. Harika...

Eskiden Padan Fain olan yaratık güzelim hançerini yokladı, kabzasına dolanmış ince altın tellerin kabartılarını hissetti. Kabzanın ucu iri bir yakutla bitiyordu. Padan Fain silahı kınsız bir halde sağ elinde taşıyordu ve hançerin çeliği işaret parmağı ile orta parmağının arasından çıkıyordu. O parmakların kenarları düzinelerce kez kesilmişti.

Hançerin ucundan otlara kan damlıyordu. Onu neşelendiren kırmızı lekeler. Aşağıda kırmızı, yukarıda siyah. Kusursuz. Fırtınaya bu nefret mi yol açmıştı? Öyle olmalıydı. Evet.

Padan Fain kuzeye, Afet'in içlerine doğru ilerlerken kan damlaları, ölü yaprakların ve sapların üzerinde beliren kara lekelerin arasına düşüyordu.

O deliydi. Bu iyiydi. Deliliği kabullenirseniz, ona kucak açarsanız ve o güneşmiş, suymuş ve havaymış gibi içerseniz, delilik sizin organlarınızdan biri olurdu. Eliniz, gözünüz gibi. Delilikle görebilirdiniz. Delilikle bir şeyler tutabilirdiniz. O harikaydı. Özgürleştiriciydi.

Padan Fain sonunda özgürdü.

Eskiden Mordeth olan yaratık tepenin dibine vardı ve tepede bıraktığı büyük, morumsu yığına dönüp bakmadı. Solucanları doğru şekilde öldürmek pis işti, ama bazı şeylerin doğru şekilde yapılması gerekirdi. Prensip meselesiydi.

Yerden sızan pus onu takip etmeye başlamıştı. O sis onun deliliği miydi, yoksa nefreti mi? O kadar tanıdıktı ki. Ayak bileklerine dolanıyor, topuklarını yalıyordu.

Yakındaki yamacın arkasından bir şey baktı, sonra geri çekildi. Solucanlar yüksek sesle ölüyorlardı. Solucanlar *her şeyi* yüksek sesle yapıyorlardı. Bir Solucan sürüsü koca bir alayı yok edebilirdi. Onları işittiğinizde hemen aksi yöne gitmeniz gerekirdi. Ama diğer yandan, sürünün yerini belirlemek için önden keşif kolu göndermek de avantajlı olabilirdi, yoksa dönüp, onlarla bir başka yerde karşılaşabilirdiniz.

Bu yüzden, eskiden Padan Fain olan yaratık yamacı dolanıp, orada endişeli bir Trolloc kalabalığı ve başlarında bir Myrddraal bulunca şaşırmadı.

Gülümsedi. *Dostlarım.* Çok uzun zaman olmuştu.

Trollocların vahşi beyinlerinin apaçık -ama yanlış- sonuca varması fazla sürmedi: Ortalıklarda dolaşan bir insan varsa, o zaman Solucanlar yakında *olamazdı*. Solucanlar insan kanının kokusunu alır, onu avlamaya gelirdi. Solucanlar insanları Trolloclara yeğlerdi. Mantıklıydı. Eskiden Mordeth olan yaratık her ikisini de tatmıştı ve Trolloc etinde tercih edilecek taraf yoktu.

Trolloclar kuş tüyleri, gagalar, pençeler, azı dişleri ve yabandomuzu dişleriyle, uyumsuz bir güruh halinde öne atıldı. Eskiden Fain olan yaratık yerinde durdu ve pus çıplak ayaklarını yaladı. Ne harika! Grubun en arkasında, Myrddraal gözsüz bakışlarını ona dikerek duraksadı. Belki de bir şeyin korkunç ölçüde yanlış -ve doğru, elbette- olduğunu sezmişti. Biri olmadan diğeri de olmazdı. Bu hiç mantıklı olmazdı.

Eskiden Mordeth olan yaratık -yakında yeni bir isme ihtiyaç duyacaktı geniş geniş gülümsedi.

Myrddraal kaçmak için döndü.

Pus saldırdı.

Trollocların üzerinden yuvarlandı, Aryth Okyanusu'ndaki deniz canavarının dokunaçları gibi hızla hareket etti. Pustan dokunaçlar fırlayarak Trolloc göğüslerini yardı. Uzun bir halat başlarının üzerinde savruldu, bir bulanıklık halinde uzandı ve Soluk'u boynundan yakaladı.

Trolloclar çığlıklar atarak, kıvranarak düştüler. Kılları tutam tutam döküldü, derileri *kaynamaya* başladı. Kabarcıklar ve kistler. Bunlar patladığında, Gölgedöllerinin derilerinde, tıpkı fazla hızlı soğuyan metal yüzeydeki kabarcıklara benzeyen, krater gibi izler bıraktılar.

Eskiden Padan Fain olan yaratık sevinçle ağzını açtı, gözlerini kaynayan kara göğe yumdu, yüzünü kaldırdı, dudaklarını araladı ve ziyafetin tadını çıkardı. Geçtikten sonra içini çekti, hançeri kavradı ve derisini kesti.

Yukarıda kırmızı, aşağıda siyah. Kırmızı ve siyah, kırmızı ve siyah, onca kırmızı ve onca siyah. Harika.

Afet'te yürüdü.

Yozlaşmış Trolloclar arkasında ayağa kalktılar ve dudaklarından tükürük damlayarak, sallana sallana harekete geçtiler. Gözleri donuklaşmış, bakışları uyuşmuştu, ama Fain dilediğinde, yaşarken bildikleri savaş şehvetini kat kat aşan bir çılgınlıkla yanıt vereceklerdi.

Myrddraal'i bıraktı. Söylentilerin aksine, o kalkmayacaktı. Artık Padan Fain'in dokunuşu o türden olanlara ani ölüm getiriyordu. Yazık. İşe yarayabilecek çivileri vardı.

Belki eldiven bulmalıydı. Ama eldiven takarsa kendi elini kesemezdi. Ne sorun ama.

Fark etmez. İleri. Al'Thor'u öldürme zamanı gelmişti.

Avın sona erme zorunluluğu onu üzüyordu. Ama artık avlanmak için sebep yoktu. Nerede olacağını *tam olarak* bildiğiniz bir şeyi avlamazdınız. Yalnızca onunla buluşacağınız yere giderdiniz.

Tıpkı eski bir dost gibi. Hançeri gözüne saplayacağınız, karnını yaracağınız ve kanını içerek avuç avuç yiyeceğiniz çok sevdiğiniz bir eski dost. Dostları karşılamanın doğru yolu buydu.

Bu bir şerefti.

Malenarin Rai erzak raporlarını karıştırdı. Masasının arkasındaki lanet kepenk yine açıldı ve Afet'in rutubetli sıcağı içeri esti.

Heeth Kulesi'nin kumandanı olarak geçirdiği on seneye rağmen, Rai kuzeyin sıcağına alışamamıştı. Rutubet. Çürük kokusuyla dolu boğucu hava.

Rüzgar ıslık çalarak tahta kepengi çarpıyordu. Rai kalktı, pencereye gidip kepengi kapattı, sonra kapalı kalması için sapına bir parça sicim doladı.

Masasına geri döndü ve yeni gelen askerlerin listesine baktı. Her ismin yanında uzmanlık alanı yazıyordu; burada, her askerin iki ve daha fazla görevi yerine getirmesi gerekiyordu. Yara sarmakta becerikli. Ayağına hızlı, iyi ulak olur. Yayla keskin nişancı. Alışıldık lapanın tadını yeni lapa gibi yapacak yeteneğe sahip. Malenarin özellikle de son gruptan adamlar talep ediyordu. Askerlerin yemekhaneye hevesle gelmesini sağlayacak bir aşçı ağırlığınca altın ederdi.

Malenarin raporu kenara kaldırdı ve bu amaç için bulundurduğu kurşun doldurulmuş Trolloc boynuzunun altına kıstırdı. Yığındaki bir sonraki sayfa, Barriga adlı bir adamın mektubuydu. Barriga, ticaret yapmak için kervanını kuleye getiriyordu. Malenarin gülümsedi; öncelikle askerdi, ama göğsündeki üç gümüş zincir onun usta bir tüccar olduğunu simgeliyordu. Kulesi malzemesinin büyük kısmını Kraliçe'den alsa da, hiçbir Kandorlu kumandan tüccarlarla alışveriş yapma fırsatını reddetmezdi.

Şanslıysa, bu yabancı tüccarı pazarlık masasında sarhoş edebilirdi. Malenarin birden fazla tüccarı, tutamayacağı sözler vermekten dolayı bir sene askerlik yapma cezasına çarptırmıştı. Kraliçe'nin güçlerinde bir sene eğitim görmek yabancı tüccarlar için epey faydalı oluyordu.

O sayfayı da Trolloc boynuzunun altına koydu, sonra yığının dibinde, onun ilgisini bekleyen son şeyi görerek duraksadı. Kahyasının hatırlatmak için koyduğu not. En büyük oğlu Keemlin'in on dördüncü isim günü yaklaşıyordu. Malenarin bunu unutabilirmiş gibi! Hatırlatılmaya ihtiyacı yoktu.

Gülümsedi ve kepengin yine açılması ihtimaline karşı Trolloc boynuzunu notun üzerine koydu. O boynuzu taşıyan Trolloc'u kendi elleriyle öldürmüştü. Çalışma odasının kenarına yürüdü ve eski meşe sandığı açtı. İçeride, başka eşyaların yanı sıra beze sarılı bir kılıç vardı. Kını iyice yağlanmış ve bakımlıydı, ama zamanla solmuştu. Babasının kılıcı.

Üç gün sonra onu Keemlin'e verecekti. Bir oğlan çocuğu, on dördüncü isim gününde erkek olurdu, ilk kılıcı verilirdi ve kendi sorumluluğunu taşımaya başlardı. Keemlin kılıç formlarını Malenarin'in bulabildiği en zorlu eğitmenlerden öğrenmişti. Oğlu çok yakında erkek olacaktı. Seneler nasıl da hızlı geçiyordu.

Malenarin gururlu bir nefes çekerek sandığı kapattı, doğruldu ve gündelik kontrollerini yapmak üzere çalışma odasından çıktı. Kulede iki yüz elli asker vardı, Afet'i gözetlemek üzere kurulmuş bir savunma noktası.

Görev sahibi olmak, gurur sahibi olmaktı; tıpkı bir yükü taşımanın güç kazanmak anlamına geldiği gibi. Afet'i izlemek onun görevi ve gücüydü. Bugünlerde, kuzeydeki tuhaf fırtına sürerken, Kraliçe ve Kandor ordusunun büyük kısmı Yeniden Doğan Ejder'i aramaya gitmişken, daha da önem kazanan bir görev. Çalışma odasının kapısını kapattı, sonra onu diğer yandan kapatan gizli sürgüyü indirdi. Koridordaki pek çok benzer kapıdan biriydi; kuleye saldırı düzenleyen düşman kuvvetleri hangisinin yukarıya çıkan merdivenin kapısı olduğunu çıkartamazdı. Böylece, küçük bir çalışma odası kule savunmasının bir parçası şeklinde iş görüyordu.

Merdivene yürüdü. Bu üst katlara zemin kattan ulaşılamıyordu; kulenin on iki metrelik zemininin tamamı bir tuzaktı. Zemin kata giren ve garnizon karargahının üç katını tırmanan bir düşman, dördüncü kata çıkmanın yolu olmadığını keşfederdi. Dördüncü kata çıkmanın tek yolu, kulenin dışında, ikinci kattan dördünü kata çıkan dar, kaldırılabilir bir rampaya tırmanmaktı. Rampada koşan saldırganlar yukarıdan yağacak oklara karşı savunmasız kalırlardı. Ve bazıları rampayı geçtikten sonra, Kandorlular rampayı açar, düşman güçlerini böler ve yukarıdakileri iç merdiveni bulmaya çalışırken öldürürlerdi.

Malenarin hızla tırmandı. Basamakların yanındaki aralıklı yarıklar aşağıdaki merdiveni görüyordu ve okçuların istilacılara ateş açmasına izin veriyordu. Yukarıya çıkan yolu yarıladığında, aşağı inen telaşlı ayak sesleri duydu. Bir an sonra Jargen, nöbetçi çavuşu, köşeyi döndü. Çoğu Kandorlu gibi Jargen de çatal sakal uzatmıştı; siyah saçlarına kır düşmüştü.

Jargen Afetnöbeti'ne on dördüncü isim gününü takip eden gün katılmıştı. Kahverengi üniformasının omzuna bir halat dolanmıştı; halata, öldürdüğü her Trolloc için bir düğüm atılmıştı. Orada şimdi elliye yakın düğüm olmalıydı.

Jargen kolunu göğsüne dayayarak selam verdi, sonra elini kılıcına indirdi: kumandanına duyduğu saygının işareti. Pek çok ülkede, silahı bu

şekilde tutmak hakaret sayılırdı, ama Güneyliler aksi ve huysuz olarak bilinirdi. Kılıcınızı tutmanın ve dolayısıyla kumandanınızı dikkate değer bir tehdit olarak gördüğünüzü ima etmenizin bir şeref olduğunu göremiyorlar mıydı?

“Lordum,” dedi Jargen, boğuk bir sesle. “Rena Kulesi’nden işaret geldi.”

“Ne?” diye sordu Malenarin. İkisi yan yana merdiveni tırmandılar.

“Belirgindi, efendim,” dedi Jargen. “Kendi gözlerimle gördüm. Tek bir ışık çakması, ama yine de bir işaret.”

“Düzeltme gönderdiler mi?”

“Şimdiye kadar göndermiş olabilirler. Ben hemen size haber vermek için koştum.”

Daha fazla haber gelmiş olsa, Jargen bunu da paylaşırdı, bu yüzden Malenarin ısrar etmek için nefes harcamadı. Biraz sonra kulenin tepesine çıktılar. Orada, aynalar ve lambalardan oluşan muazzam bir mekanizma vardı. Bu aletle, kule doğuya ve batıya -Afet’e dizilmiş diğer kulelere- ya da güneye, Chachin’deki Aesdaishar Sarayı’na kadar uzanan bir hat boyunca mesajlar gönderebiliyordu.

Kuleden, yükselip alçalan, engin bir Kandor yaylaları manzarası görülüyordu. Güneydeki tepelerden bazıları hala sabah sisiyle sarılmıştı. Bu doğaüstü sıcakla boğulmayan o güney toprakları yakında yeşerirdi ve Kandor çobanları koyun otlatmak için yüksek meralara çıkardı.

Kuzeyde Afet uzanıyordu. Malenarin Afet’in bu kuleden zar zor görülebildiği zamanlara dair yazılar okumuştu. Şimdi, neredeyse taş duvarın dibine kadar geliyordu. Rena Kulesi kuzeybatıdaydı. Kumandanı -Okatomo Evi’nden Lord Niach- uzak kuzeniydi ve iyi bir dosttu. Sebepsiz yere işaret yollamazdı ve kazayla olmuşsa da düzeltme yollardı.

“Başka haber var mı?” diye sordu Malenarin.

Nöbetteki askerler başlarını iki yana salladılar. Jargen ayağını yerde tıklatmaya başladı ve Malenarin kollarını kavuşturarak düzeltme bekledi.

Hiçbir mesaj gelmedi. Rena Kulesi, Heeth Kulesi’nden daha kuzeyde olduğundan, bugünlerde Afet’in içinde kalıyordu. Afet’teki yeri normalde mesele olmazdı. Afet’in en korkunç yaratıkları bile bir Kandor kulesine saldırılmayacağını bilirdi.

Düzeltme gelmedi. Tek bir ışıltı bile. “Rena’ya mesaj yollayın,” dedi Malenarin. “İşaretlerinin hata olup olmadığını sorun. Sonra Farmay Kulesi’ne, tuhaf bir şey fark edip etmediklerini sorun.”

Jargen adamlarını işe koştu, ama Malenarin'e, "Bunu çoktan yapmadığımı mı sanıyorsun?" dercesine, ifadesiz bir bakış da fırlattı.

Bu, mesajların gönderildiği, ama yanıt gelmediği anlamına geliyordu. Kulenin tepesinde rüzgar esti ve adamların bir dizi ışık çakması yolladığı ayna mekanizmasının çelik parçalarını gıcırdattı. O rüzgar rutubetliydi. Aşırı sıcak. Malenarin yukarıya, aynı kara fırtınanın kaynayıp yuvarlandığı yere baktı. Fırtına durgunlaşmış gibiydi.

Bu onu huzursuz etti.

"Geriye mesaj iletin," dedi, "içerilerdeki kulelere. Onlara gördüklerimizi aktarın; sorun çıkması ihtimaline karşı hazır olmalarını söyleyin."

Adamlar çalışmaya başladı.

"Çavuş," dedi Malenarin, "ulak listesinde sırada kim var?"

Kule kuvvetleri arasında, kusursuz biniciler olan küçük oğlan çocukları vardı. Hafif olduklarından, bir kumandan ayna mekanizmasını kullanmamaya karar verirse, hızlı atlar üzerinde onlar yollanabiliyordu. Ayna ışığı hızlıydı, ama düşman tarafından da görülebiliyordu. Dahası, kule sırası kırılırsa -ya da alet zarar görürse- başkente haber iletmenin bir yoluna ihtiyaçları olurdu.

"Sıradaki..." dedi Jargen, çatı kapısının iç tarafına çivilenmiş listeye bakarak. "Keemlin, Lordum."

Keemlin. Malenarin'in Keemlin'i.

Malenarin kuzeybatıya, o uğursuz ışık çakmasını yollayan sessiz kuleye baktı. "Diğer kulelerden herhangi bir yanıt gelirse bana haber yollayın," dedi Malenarin askerlere. "Jargen, benimle gel."

İkisi hızla merdiveni indiler. "Güneye ulak yollamamız lazım," dedi Malenarin, sonra duraksadı. "Hayır. Hayır, pek çok ulak yollamamız lazım. İki katı. Kulenin düşmesi ihtimaline karşı." Yine yürümeye başladı.

İkisi merdivenden indiler ve Malenarin'in ofisine girdiler. Malenarin en iyi tüy kalemini duvardaki raftan kaptı. O kahrolası kepenk yine takırdamaya başlamıştı; boş bir sayfa çekerken masasındaki kağıtlar hışırdadı.

Rena ve Farmay mesajlara yanıt vermiyor. Ele geçirilmiş ya da ciddi hasar görmüş olabilirler. Bilginiz olsun. Heeth direnecek.

Kağıdı katladı ve Jargen'e uzattı. Adam köselemsi bir elle aldı, okudu, sonra homurdandı. "İki kopya mı?"

“Üç,” dedi Malenarin. “Okçuları harekete geçir ve çatıya yolla. Tehlikenin yukarıdan gelebileceğini söyle onlara.”

Gölgelerden ürkmek değildi bu -Heeth’in iki yanındaki kuleler bu kadar çabuk düşmüşse- o zaman güneydekiler de düşebilirdi. Ve saldırı düzenleyen kendisi olsaydı, gizlice yaklaşıp ilk önce güneydeki kulelerden birini almak için elinden geleni yapardı. Başkente mesaj gitmeyeceğinden emin olmanın en iyi yolu buydu.

Jargen yumruğunu göğsüne götürerek selam verdi ve çekildi. Mesaj hemen gönderilecekti; üç atlıyla ve ayrıca ışıkla. Malenarin, güvenliğe at sürenlerden birinin kendi oğlu olduğu düşüncesiyle bir anlık rahatlama hissetti. Bunda şerefsizlik yoktu; mesajların iletilmesi gerekiyordu ve Keemlin sıranın başındaydı.

Malenarin penceresinden dışarı baktı. Pencere kuzeye, Afet’e bakıyordu. Bütün kumanda ofisleri böyleydi. Gümüş bulutlarıyla, kaynayan fırtına. Bazen düz geometrik şekiller gibi görünüyorlardı. Malenarin oradan geçen tüccarlara kulak vermişti. Zor zamanlar geliyordu. Kraliçe, ne kadar kurnaz ya da etkili olursa olsun, sahte bir Ejder’i aramak için güneye gitmezdi. Kraliçe bu Ejder’e inanıyordu.

Tarmon Gai’don gelmişti. Ve o fırtınaya bakarken, Malenarin zamanın kıyısını görebildiğini düşünüyordu. O kadar da uzak olmayan bir sınır. Aslında gittikçe kararıyor gibiydi. Ve altında, kuzey topraklarında bir karanlık vardı.

Karanlık ilerliyordu.

Malenarin odadan fırladı, hızla çatıya çıktı. Rüzgar, aynaları düzelten, yerlerini değiştiren adamları süpürüyordu.

“Mesaj güneye gönderildi mi?” diye sordu.

“Evet, efendim,” dedi Teğmen Landalin. “Henüz yanıt gelmedi.”

Malenarin aşağıya baktı ve dörtnala kuleden çıkan üç binici gördü.

Ulaklar çıkmıştı. Saldırıya uğramamışsa, Barklan’da duracaklardı. Ve eğer Barklan düşmüşse, oğlanlar yollarına devam edecekti, gerekirse ta başkente kadar.

Malenarin fırtınaya döndü. Yaklaşan o karanlık onu huzursuz ediyordu. Yaklaşıyordu.

“Çitleri kaldırın,” diye emretti Landalin’e. “Erzak kasalarını çıkarın ve kilerleri boşaltın. Sadakçılar okların hepsini toplasınlar ve okçulara yardım etmek üzere pozisyon alsınlar. Her darboğaza, her ok yarığına ve pencereye

okçular koy. Kazanları hazırlat ve adamlar dış rampaları atmaya hazır olsun. Kuşatmaya hazırlanın."

Landalin emirlerini bağırırken adamlar koşarak uzaklaştı. Malenarin arkasında taşa sürtünen çizmelerin sesini duydu ve omzunun üzerinden arkaya baktı. Gelen Jargen miydi?

Hayır. Neredeyse on dört yaz görmüş bir genç, daha sakalı bitmemiş, siyah saçları dağınık, yüzü muhtemelen yedi katı koşarak tırmandığı için ter içinde bir delikanlı.

Keemlin. Malenarin bir korku sancısı hissetti, ama hemen yerini öfke aldı. "Asker! Mesajı alıp çıkmış olman gerekiyordu!"

Keemlin dudağını ısırdı, "Şey, efendim," dedi. "Listede benden dört sıra aşağıda olan Tian benden üç, belki beş kilo daha hafif. Bu büyük fark demek, efendim. O çok daha hızlı at sürebilir ve ben bunun önemli bir mesaj olabileceğini düşündüm. Bu yüzden benim yerime onun gönderilmesini istedim."

Malenarin kaşlarını çattı. Çevrelerinde askerler hareket ediyor, merdivenden iniyor, yaylarıyla kulenin duvarlarının dibinde toplanıyorlardı. Dışarıda rüzgar uluyordu. Uzakta usul, ama ısrarlı bir gökgürültüsü başladı.

Keemlin onunla göz göze geldi. "Tian'ın annesi Leydi Yabeth dört oğlunu Afet'e verdi," dedi, ancak Malenarin'in duyabileceği kadar alçak bir sesle. "Tian'dan başka oğlu kalmadı. Buradan kurtulma şansı bulabilecek biri varsa, efendim, o olması gerektiğini düşündüm."

Malenarin oğlunun gözlerine baktı. Oğlan olacak olanları anlıyordu. Işık ona yardım etsin, ama anlıyordu. Ve kendi yerine bir başkasını göndermişti.

"Kralle," diye bağırdı Malenarin, yanından geçen askerlerden birine bakarak.

"Evet, Lord Kumandanım?"

"Çalışma odama koş," dedi Malenarin. "Meşe sandığımın içinde bir kılıç var. Onu bana getir."

Adam selam verdi ve itaat etti.

"Baba?" dedi Keemlin. "Daha isim günüme üç gün var."

Malenarin ellerini arkasında kavuşturarak bekledi. Şu anda en önemli görevi, askerlerine güven vermek için, birliklerinin başında görünmekti. Kralle kılıçla birlikte geri döndü; yıpranmış kınında, tutuşmuş meşe damgası vardı. Rai Evi'nin simgesi.

"Baba..." diye tekrarladı Keemlin. "Ben..."

“Bu silah, erkek olma zamanı gelen çocuğa verilir,” dedi Malenarin. “Senin için geç kalınmış gibi görünüyor, oğlum. Çünkü karşımda bir erkek durduğunu görüyorum.” Silahı sağ elinde tutup öne uzattı. Kule tepesinde, askerler ona döndüler: yaylarını hazır tutan okçular, ayna mekanizmasını kullanan askerler, nöbetçiler. Sınırboylular olarak, her birine kılıcı on dördüncü isim gününde verilmiş olmalıydı. Her biri göğsünün sıkıştığını hissetti, çocukluktan erkekliğe geçiş töreninin o harika duygusu. Her biri yaşamıştı, ama bu, şimdikini daha az özel kılmıyordu.

Keemlin tek dizi üzerine çöktü.

“Neden kılıç çekersin?” diye sordu Malenarin, kuledeki herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle.

“Şerefimi, ailemi, vatanımı savunmak için,” diye yanıt verdi Keemlin.

“Ne kadar savaşırsın?”

“Son nefesim kuzey yeline karışana kadar.”

“Nöbeti ne zaman bırakırsın?”

“Asla,” diye fısıldadı Keemlin.

“Daha yüksek sesle!”

“*Asla!*”

“Bu kılıç çekildiğinde savaşçı olacaksın, Gölge’ye karşı savaşa hazırlanırken her zaman yanında olsun. Bu kılıcı çekip, bir erkek olarak bize katılır mısın?”

Keemlin başını kaldırıp baktı, sonra kabzayı sıkıca kavradı ve silahı çekip çıkardı.

“Bir erkek olarak kalk, oğlum!” dedi Melanarin.

Keemlin kalktı, silahı kaldırdı, parlak çelik loş günışığını yansıttı. Kuledeki adamlar tezahürat yaptılar.

Böyle bir anda insanın gözlerinin yaşarması utanç getirmezdi. Malenarin gözlerini kırpıştırdı, sonra diz çöktü ve kılıç kemerini oğlunun beline taktı. Adamlar bağırıp çağırmaya devam ettiler ve Malenarin onların yalnızca oğlu için bağırmadığını anladı. Gölge’ye meydan okuyarak bağırıyorlardı. Bir anlığına, sesleri gökgürültüsünü bile bastırdı.

Malenarin doğruldu ve oğlan kılıcı kınına sokarken elini oğlunun omzuna koydu. Birlikte dönüp, yaklaşan Gölge’ye baktılar.

“Orada!” dedi okçulardan biri, yukarıyı göstererek. “Bulutların içinde bir şey var!”

“Draghkar!” dedi bir başkası.

Sıradışı bulutlar şimdi yakındaydı ve düşürdükleri gölge artık aşağıdaki Trolloc sürüsünü saklayamıyordu. Gökyüzünden bir şey fırladı, ama bir düzine okçu ateş etti. Yaratık çığlık atarak düştü, kara kanatları beceriksizce çırpındı.

Jargen adamlarını ittirerek Malenarin'e ulaştı. "Lordum," dedi Jargen, Keemlin'e bir bakış fırlatarak, "çocuk aşağı inmeli."

"Artık çocuk değil," dedi Malenarin gururla. "O bir erkek. Ne rapor getirdin?"

"Her şey hazır." Jargen duvarın üzerinden dışarıya baktı ve yaklaşan Trollocları, bir tavla dolusu atı süzercesine süzdü. "Bu ağacı devirmeleri kolay olmayacak."

Malenarin başını salladı. Keemlin'in omzu gergindi. O Trolloc denizi sonsuz görünüyordu. Bu düşman karşısında, kule sonunda düşecekti. Trolloclar, dalga dalga gelmeye devam edeceklerdi.

Ama o kulenin tepesindeki her asker görevini biliyordu. Yaşadıkları sürece Gölgedölü öldürecekler, mesajların bir işe yaraması için yeterince zaman kazanmaya çalışacaklardı.

Malenarin Sınırboyluydu, tıpkı babası gibi, tıpkı yanındaki oğlu gibi. Görevlerini biliyorlardı. Görev sizden alınana kadar savaşırdınız.

Hepsi o kadardı.

1

ÖNCE ELMALAR

Zaman Çarkı döner, Çağlar gelir geçer, bıraktığı anılar efsaneye dönüşür. Efsane solar, mit olur ve onu doğuran Çağ tekrar geldiğinde mit bile unutulmuştur. Bazılarının Üçüncü Çağ dediği, daha gelmemiş, uzun zaman önce geçmiş bir çağda, Imfaral'ın sisli zirvelerinde bir rüzgar doğdu. Rüzgar başlangıç değildi. Zaman Çarkı dönerken ne başlangıçlar vardır ne de bitişler. Ama *bir* başlangıçtı.

Gevrek, hafif rüzgar kırağıdan kaskatı olmuş taze dağ çimenleri üzerinde oynaştı. Çok yükseklerde bir ölüm maskesi gibi daima asılı duran bulutların koruması altında, o kırağı ilk ışıklardan sonra da kalkmıyordu. Bulutlar belireli haftalar olmuştu ve soluk, sararmış otlar bunun kanıtıydı.

Rüzgar sabah sisini çalkaladı, güneye esti, küçük bir torm sürüsünü ürpertti. Tormlar, liken lekeli yassı bir granit kayanın üzerine uzanmışlar, gelmeyecek sabah güneşi altında güneşlenmeyi bekliyorlardı. Rüzgar çıkıntının üzerinden döküldü. Halatsı kabukları ve kalın, iğne yapraklı dalları olan, bodur mura ağaçlarıyla kaplı yamaçtan aşağı esti.

Dağın eteklerinde, rüzgar doğuya döndü. Asker baltasıyla ağaç ve çalılardan temizlenmiş açık bir ovadan geçti. Ölüm tarlası on üç kaleyi kuşatıyordu, tamamen cilasız siyah mermerden inşa edilmiş, yüksek kuleler. Kulelerin taşları, ilkel, biçimlenmemiş güç hissi versin diye, kabaca yontulup bırakılmıştı. Bu kuleler savaş için yapılmıştı. Gelenek gereği, boştular. Bunun ne kadar süreceği, bu kaos kıtasında geleneklerin daha ne kadar hatırlanacağı, belirsizdi.

Rüzgar doğuya doğru yoluna devam etti. Kısa süre sonra Takistrom rıhtımlarındaki, yarısı yanmış gemilerin direklerinde oynaşıyordu. Uykulu Koy'a açıldığında saldırganların yanından geçti: kan kırmızı yelkenli devasa gemiler. Korkunç görevlerini tamamlamışlar, güneye doğru seyrediyorlardı.

Rüzgar yine karaya esti, için için yanan kasabaların ve köylerin, ordularla kaplanmış ovaların ve savaş gemileri ile dolu rıhtımların üzerinden geçti. Ölmeye yüz tutmuş otların üzerinde, rıhtımustasının kasvetli gökyüzünün altında, duman, savaş naraları ve bayraklar uçuşuyordu.

İnsanlar, zamanın sonunun gelmiş olabileceğini fısıldamıyordu. Bunu bağıra bağıra söylüyorlardı. Barış Tarlaları yanıyordu, Kuzgun Kulesi kehanet edildiği gibi yıkılmıştı ve Seandar'a bir katil hükmediyordu. Bu, insanın kılıcını alıp taraf seçtiği, sonra ölmekte olan diyara son rengini vermek için kan döktüğü bir zamandı.

Rüzgar uluyarak doğuya esti, ünlü Zümrüt Yamaçların üzerinden geçti ve okyanusa açıldı. Arkada, koca Seanchan kıtasından duman yükseliyordu adeta.

Rüzgar saatler boyunca esti -bir başka Çağ'da olsa, ona ticaretyeli denmesine sebep olacak şeyi yaptı- köpüren suların ve karanlık, gizemli dalgaların arasında kıvrıldı. Sonunda rüzgar bir başka kıtaya rastladı, burası sessizdi, tıpkı celladın baltası düşmeden önce nefesini tutan bir adam gibi.

Rüzgar, Ejderdağı diye bilinen muazzam, kırık zirveli dağa geldiğinde gücünün çoğunu kaybetmişti. Dağın eteklerinden dolandı, sonra akşam ışığıyla aydınlanmış büyük bir elma bahçesinden geçti. Eskiden yeşil olan yapraklar sararmıştı.

Rüzgar, birleşim yerleri taba rengi keten sicimle bağlanmış alçak bir tahta çitten geçti. Orada iki kişi duruyordu: bir delikanlı ve yaşlıca, ciddi bir adam. Yaşlı adamın üzerinde yıpranmış kahverengi pantolon ve ahşap düğmeli bol beyaz bir gömlek vardı. Yüzü o kadar kırışıktı ki, ağaç kabuklarına benziyordu.

Almen Bunt meyve bahçelerinden pek anlamazdı. Ah, Andor'daki çiftliğinde birkaç ağaç dikmişti. Yemek masasındaki boşluğu doldurmak için kim bir iki ağaç dikmezdi ki? O da, Adrinne'le evlendiği gün iki ceviz ağacı ekmişti. Karısı öldüğünde, ağaçlarının orada, pencerenin dışında durduğunu görmek Almen'e iyi gelmişti.

Meyve bahçesi bakmak bambaşka bir işti. Bu alanda neredeyse üç yüz ağaç vardı. Bu, kız kardeşinin meyve bahçesiydi; oğulları onun Carysford yakınlarındaki çiftliğine göz kulak olurken, Almen kız kardeşini ziyaret ediyordu.

Almen gömleğinin cebinde oğullarının gönderdiği mektubu taşıyordu. Yardım isteyen, çaresiz bir mektuptu, ama onlara gidemezdi. Ona burada ihtiyaç vardı. Dahası, Andor'dan çıkmak için iyi bir zamandı. Almen Kraliçe'nin adamıydı. Son zamanlarda, Kraliçe'nin adamı olmak insanın başını merasında çok fazla inek bulundurmak kadar büyük belaya sokabiliyordu.

“Ne yapacağız, Almen?” diye sordu Adim. “Bu ağaçlar... onlar... Eh, bu şekilde *olmaması* gerekiyor.” On üç yaşındaki oğlan sarı saçlarını babasının tarafından almıştı.

Almen çenesini ovaladı ve dudağının üzerinde, traş olurken ıskaladığı bir yeri kaşıdı. Adim’in ağabeyi Hahn yaklaştı. Delikanlı bahar başlarında, bir hoşgeldin armağanı olarak, Almen’e tahta dişler oymuştu. Harika şeylerdi, tellerle tutturulmuşlardı ve kalan birkaç dişi için de boşluklar bırakılmıştı. Ama fazla sert çiğnerse biçimini yitiriyordu.

Ağaç dizisi düzdü ve aralıkları kusursuzdu. Graeger -Almen’in eniştesi- her zaman titiz biri olmuştu. Ama Graeger ölmüştü, Almen’in gelmesinin sebebi de buydu. Düzgün ağaç sırası metrelerce uzanıyordu ve her bir ağaç dikkatle budanmış, gübrelenmiş ve sulanmıştı.

Ve geceleyin, her birindeki tüm meyveler dökülmüştü. Başparmak boyunda minik elmalar. Binlercesi. Geceleyin büzülmüşler, sonra düşmüşlerdi. Tüm hasat gitmişti.

“Ne diyeceğimi bilemiyorum, çocuklar,” diye itiraf etti Almen sonunda.

“Sen? Söyleyecek söz bulamıyorsun?” dedi Hahn. Adim’in ağabeyi, annesi gibi esmerdi ve on beş yaşında bir delikanlı için uzun boyluydu. “Dayı, normalde gecenin yarısı boyunca brendi tüketmiş bir aşık kadar gevezesindir!” Hahn, artık ailenin erkeği kendisi olduğundan, kardeşi hatırına güçlü görünmeye çalışıyordu. Ama bazen endişelenmek iyiydi.

Ve Almen endişeleniyordu. Çok endişeleniyordu.

“Bir haftalık tahılımız anca kaldı,” dedi Adim usulca. “Ve olanı da hasat edeceğimiz elma karşılığında almıştık. Kimse bize bir şey vermeyecek artık. Kimsenin bir şeyi yok.”

Meyve bahçesi bölgedeki en büyük üreticilerden biriydi; köydeki adamların yarısı senenin bir döneminde onlar adına çalışırdı. Geçimleri bahçeye bağlıydı. Ona *ihtiyaçları* vardı. Bunca yiyecek bozulurken, doğal olmayan kış yüzünden erzakları tükenirken...

Sonra bir de Graeger’i öldüren olay vardı. Adam Negin Köprüsü’nde bir köşeyi dolanmıştı ve yok olmuştu. İnsanlar bakmaya gittiğinde, tek buldukları sülfür kokan, gri-beyaz gövdeli, çarpık, yapraksız bir ağaç olmuştu.

O gece birkaç kapıya Ejder Dişi çizilmişti. İnsanlar gittikçe daha çok huzursuz oluyordu. Eskiden olsa, Almen hepsini gölgelerden ürken, her taşın altında Trolloc gören ahmaklar olarak düşünürdü.

Şimdi ise... eh, şimdi o kadar emin değildi. Doğuya, Tar Valon'un olduğu yöne baktı. Bozulan ekinler cadıların suçu olabilir miydi? Yuvalarına bu kadar yakın olmaktan nefret ediyordu, ama Alysa'nın yardıma ihtiyacı vardı.

O ağacı kesip yakmışlardı. Meydanda hala kükürt kokusu alabiliyorlardı.

"Dayı?" dedi Hahn huzursuzca. "Biz... biz şimdi ne yapacağız?"

"Ben..." *Ne* yapabilirlerdi ki? "Yak beni, hepimiz toplanıp Caemlyn'e gitmeliyiz. Yeni Kraliçe'nin şimdiye kadar oraya çekidüzen verdiğinden eminim. Kanun önünde temize çıkabilirim. Kraliçe lehine konuştuğu için insanın kellesine ödül konduğu nerede görülmüş?" Saçmaladığını fark etti. Oğlanlar ona bakmaya devam ettiler.

"Hayır," diye devam etti Almen. "Yak beni, çocuklar, bu yanlış. Gidemeyiz. Çalışmaya devam etmemiz lazım. Durum, yirmi sene önce, koca arpa hasadımı geç gelen dona kurban ettiğim zamankinden daha kötü değil. Bunu da aşacağız, Işık adına, aşacağız."

Ağaçların kendileri iyi görünüyordu. Üstlerinde tek bir böcek ısırığı yoktu, yapraklar biraz sararmıştı, ama hala sağlamdı. Bahar tomurcukları geç gelmişti kuşkusuz ve elmalar yavaş büyümüştü. Ama *yine de* büyümüşlerdi.

"Hahn," derken buldu kendini. "Babanın odun baltasındaki çentikleri biliyorsun ya? Neden gidip onu bileylemiyorsun? Adim, sen de git, Uso ile Moor'a arabalarını getirmelerini söyle. Bu düşmüş elmaları seçeceğiz ve aralarında o kadar kötü çürümemiş olanlar var mı, bakacağız. Belki domuzlar onları yer." En azından hala iki domuzları vardı. Ama bu bahar yavrulamamışlardı.

Çocuklar duraksadılar.

"Hemen gidin," dedi Almen. "Sırf sorun çıktı diye aylaklık etmenin faydası yok."

Delikanlılar itaatkarca uzaklaştılar. Boş eller, boş zihinler yaratırdı. Biraz iş çocukların gelecek hakkında düşünmelerini engellerdi.

Kendisi düşünmekten kendini alamıyordu ama. Çite yaslandı ve kolunun altında, zımparalanmamış tahtalardaki kaba oyukları hissetti. O rüzgar yine gömleğinin eteklerini çekiştirdi; Adrinne olsa, pantolonuna sokması için zorlardı onu, ama o gitmişti ve... eh, gömleğini o şekilde giymekten hiçbir zaman hoşlanmamıştı.

Yine de gömleğini pantolonuna soktu.

Havada yanlış bir koku vardı. Bir şehrin içindeki hava gibi, bayat bir koku. Eskiden elma olan büzülmüş şeylerin çevresinde sinekler vızıldamaya başlamıştı.

Almen'in uzun bir ömrü olmuştu. Yaşını saymaya hiç zahmet etmemişti; onun için bunu Adrinne yapıyordu. Önemli değildi. Çok sene gördüğünü biliyordu, o kadar.

Böceklerin hasada saldırdığını görmüştü; sele, kuraklığa, ihmalkarlığa kurban edilen bitkiler görmüştü. Ama yaşadığı onca sene içinde, buna benzer hiçbir şey görmemişti. Bunda şer vardı. Zaten köylüler açtı. Bundan bahsetmiyorlardı, çocuklar etraftayken değil. Yetişkinler ne varsa sessizce çocuklara ve emzikli kadınlara veriyordu. Ama ineklerin sütü kuruyordu, kilerlerdeki erzak bozuluyordu, ekinler ölüyordu.

Cebindeki mektup, kendi çiftliğine yoldan geçen paralı askerlerin saldırdığını söylüyordu. Kimseye zarar gelmemişti, ama çiftlikte buldukları her lokma yiyeceği almışlardı. Oğulları yarı büyümüş patatesleri çıkarıp kaynatarak hayatta kalmıştı. Yirmi patatesten on dokuzunun toprağın içinde çürüdüğünü görmüşlerdi ve bitkilerin kendileri yeşil olmalarına rağmen, kökler kurt doluydu.

Yakındaki düzinelerce köy de aynı sıkıntıları çekiyordu. Yiyecek yoktu. Tar Valon'un kendisi bile halkını beslemekte güçlük çekiyordu.

O düzenli, kusursuz, işe yaramaz elma ağaçlarına bakarken, Almen durumun ezici ağırlığını hissediyordu. Olumlu düşünmeye çalışmanın ağırlığı. Kız kardeşinin uğruna çalıştığı her şeyin çürüdüğünü görmenin ağırlığı. O elmalar... onlar köyü ve kendi oğullarını kurtaracaktı.

Midesi guruldadı. Son zamanlarda bunu sık sık yapıyordu.

Demek bu, diye düşündü, yerdeki aşırı sararmış çimenlere bakarak. *Savaş bitti.*

Almen'in omuzları, hissettiği ağırlıkla çöktü. *Adrinne,* diye düşündü. Kolay güldüğü, kolay konuştuğu zamanlar olmuştu. Şimdi, zımparalana zımparalana değneğe dönüşmüş bir direk gibi hissediyordu kendini. Belki de her şeyi boş vermenin zamanı gelmişti.

Boynunda bir şey hissetti. Sıcaklık.

Duraksadı, sonra yorgun gözlerini gökyüzüne çevirdi. Yüzüne günışığı düştü. Almen'in ağzı açık kaldı; saf günışığı görmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki. Bulutlardaki geniş bir aralıktan sızıyordu ve Adrinne'in yoğun, mayalı ekmeğinin fırındaki kokusu gibi rahatlatıcıydı.

Almen doğruldu ve elini kaldırıp gözlerini gölgeledi. Uzun, derin bir nefes aldı ve kokladı... elma çiçekleri? İrkilerek döndü.

Elma ağaçları çiçeğe duruyordu.

Bu apaçık saçmalıktı. Gözlerini ovaladı, ama bu görüntüyü yok etmedi. Hepsi çiçek açıyordu, yaprakların arasında beyaz çiçekler beliriyordu. Sinekler havada vızıldıyor, rüzgarda savruluyordu. Yerdeki kararmış elmalar, aleve tutulmuş mum gibi *eriyip* gitti. Birkaç saniye sonra onlardan geriye hiçbir şey kalmamıştı, elma suyu bile. Yer onları emmişti.

Neler oluyordu? Elma ağaçları iki kez çiçek açmazdı. Deliriyor muydu yoksa?

Meyve bahçesinin önünden geçen patikada yumuşak ayak sesleri duyuldu. Almen hızla döndüğü zaman uzun boylu, genç bir adamın yamaçtan aşağı yürüdüğünü gördü. Koyu kızıl saçları vardı ve giysileri yıpranmıştı: bol kollu kahverengi pelerin ve altında basit beyaz keten gömlek. Pantolon daha iyi durumdaydı ve paçaları ince altın işlemelerle süslenmişti.

“Hey, yabancı,” dedi Almen elini kaldırarak. Başka söyleyecek şey bulamamıştı, gördüğünü sandığını şeyi gördüğünden bile emin değildi. “Sen... sen tepelerde yolunu mu kaybettin?”

Adam durdu ve aniden döndü. Almen’i görünce şaşırdı. Almen adamın sol kolunun kesik olduğunu fark ederek irkildi.

Yabancı çevresine bakındı, sonra derin bir nefes aldı. “Hayır. Kaybolmadım. Sonunda. Önümdeki yolu anlamaya başlamam çok uzun sürdü.”

Almen yanağını kaşıdı. Kavrulsundu, traş olurken bir yeri daha gözden kaçırmıştı. Eli o kadar titriyordu ki, usturadan tamamen vazgeçse daha iyi olacaktı. “Kaybolmadın mı? Evlat, o patika yalnızca Ejderdağı yamaçlarına gider. Eğer biraz avlanma peşindeysen, o bölgedeki hayvanlar avlanıp bitirildi. Orada işe yarayacak hiçbir şey yok.”

“Ben öyle demezdim,” dedi yabancı, omzunun üzerinden arkaya bakarak. “Yeterince dikkatli bakarsan, çevrede her zaman işe yarayacak şeyler bulabilirsin. Onlara çok uzun süre bakamazsın. Öğrenmek, ama altında ezilmemek, denge budur.”

Almen kollarını kavuşturdu. Adamın sözleri... iki ayrı sohbet yürütüyorlardı sanki. Belki de delikanlı aklını oynatmıştı. Ama adamda bir şey vardı. Duruşunda, gözlerinin sakin bir yoğunlukla bakmasında.

Almen’in içinden, daha düzgün görünmek için ayağa kalkmak ve gömleğindeki tozu silkelemek geçti.

“Seni tanıyor muyum?” diye sordu. Genç adamda tanıdık bir şeyler vardı.

“Evet,” dedi delikanlı. Sonra başını meyve bahçesine doğru salladı. “Adamlarını çağır ve bu elmaları topla. Gelecek günlerde onlara ihtiyaç olacak.”

“Elmalar?” dedi Almen, dönerek. “Ama...” Donakaldı. Ağaçlar taze, olgun kırmızı elmalarla kaplıydı. Önceden gördüğü çiçekler dökülmüş, yeri kar gibi beyaz bir tabakayla kaplamıştı.

O elmalar adeta parlıyordu. Her ağaçta birkaç düzine değil, yüzlercesi. Bir ağacın taşıyabileceğinden daha fazlası ve her biri kusursuzca olgunlaşmış.

“*Gerçekten* deliriyorum,” dedi Almen, adama dönerek.

“Deliren sen değilsin, dostum,” dedi yabancı. “Tüm dünya. O elmaları bir an önce toplayın. Varlığım onu bir süreliğine uzak tutar sanırım ve şimdi ne kadar toplayabilirseniz, onun dokunuşu karşısından güvende olur.”

O ses... Kesilip yüzüne oturtulmuş gri mücevherler gibi görünen o gözler. “Seni *tanıyor* muyum?” dedi Almen, seneler önce arabasına aldığı iki tuhaf genci hatırlayarak. “Işık! Sen osun, değil mi? Herkesin bahsettiği adam?”

Adam Almen’e baktı. Onunla göz göze geldiğinde, Almen tuhaf bir huzur hissetti. “Olabilir,” dedi adam. “İnsanlar benden sık sık bahseder.” Gülümsedi, sonra döndü ve patikada yoluna devam etti.

“Dur,” dedi Almen, elini ancak Yeniden Doğan Ejder olabilecek adama doğru kaldırarak. “Nereye gidiyorsun?”

Adam hafifçe yüzünü buruşturarak arkaya baktı. “Ertelediğim bir şeyi yapmaya. Ona söyleyeceklerimden memnun olacağını sanmıyorum.”

Almen elini indirdi ve uzaklaşan yabancıyı izledi. Adam çitlerle çevrili iki meyve bahçesinin arasındaki patikadan geçti. Tüm ağaçlar kan kırmızı elmalarla yüklüydü. Almen bir anlığına, adamın çevresinde bir şey görebildiğini sandı. Havada bir hafiflik, çarpık ve bükülmüş.

Almen adamı gözden kaybolana kadar izledi, sonra Alysa’nın evine koştu. Kalçasındaki eski ağrı kaybolmuştu ve on iki fersah koşabilirmiş gibi hissediyordu. Ev yolunu yarıladığında, meyve bahçesine doğru yürüyen Adim ve iki işçi ile karşılaştı. Almen dururken, üçü ona endişeli gözlerle baktılar.

Almen konuşamadı, döndü ve meyve bahçelerini gösterdi. Elmalar, yeşilliğe çil gibi dağılmış kırmızı lekelere benziyorlardı.

“Bu da ne?” dedi Uso, uzun yüzünü ovalayarak. Moor gözlerini kıstı, sonra meyve bahçesine doğru koşmaya başladı.

“Herkesi toplayın,” dedi Almen nefes nefese. “Köydeki *herkesi*, yakındaki köylerden, Shyman yolundan geçen herkesi. Herkesi! Onları buraya getirin, toplasınlar!”

“Neyi toplasınlar?” diye sordu Adim kaşlarını çatarak.

“Elmaları,” dedi Almen. “Elma ağaçlarında başka ne büyür ki? Dinleyin beni, o elmaların tamamı gün bitmeden toplanmalı. Beni duydunuz mu? Gidin! Haberi yayın! Hasat yapacağız!”

Görmek için koştular elbette. Bunun için onları suçlayamazdı. Almen konuşmaya devam etti ve bunu yaparken, çevrelerindeki çimenlerin daha yeşil, daha sağlıklı göründüğünü ilk defa fark etti.

Doğuya baktı. Almen içinde bir *çekiş* hissediyordu. Bir şey onu yavaş yavaş, yabancının gittiği yöne çekiyordu.

Önce elmalar, diye düşündü. Sonra... *eh, sonrasına bakarız.*

2

LİDERLİK MESELELERİ

Yukarıda gök gürültüsü, uzak bir hayvanın hırlaması gibi usulca ve tehditkar bir biçimde gürledi. Perrin gözlerini gökyüzüne çevirdi. Birkaç gün önce, baskın bulut örtüsü kararmış, korkunç bir fırtınanın başlangıcı gibi koyulaşmıştı. Ama yağmur kesik kesik gelmişti.

Hava bir başka gürlemeyle sarsıldı. Şimşek yoktu. Perrin, Sağlam'ın boynunu okşadı; at ürkek kokuyordu -diken diken ve terli. Böyle kokan yalnızca at değildi. O koku, çamurlu zeminde bata çıka ilerleyen muazzam ordusunun ve mültecilerin üzerinde asılıydı. Ordunun kendisi de bir gök gürültüsü yaratıyordu, ayak sesleri, nal sesleri, araba tekerleklerinin gürültüsü, erkek ve kadınların bağırışları.

Jehannah Yolu'na varmak üzereydiler. Perrin başta o yolu geçip kuzeye, Andor'a doğru devam etmeyi planlamıştı. Ama kampını vuran salgın yüzünden çok zaman kaybetmişti; her iki Asha'man da ölümün kıyısından dönmüştü. Sonra, bu yoğun çamur onları daha da yavaşlatmıştı. Malden'den çıkalı bir aydan fazla olmuştu ve Perrin'in başta bir haftada alacaklarını düşündüğü kadar yolu ancak alabilmişlerdi.

Perrin elini ceketinin cebine götürdü ve oradaki küçük demirci yapbozunu yokladı. Onu Malden'de bulmuşlardı ve Perrin onunla oynamayı alışkanlık haline getirmişti. Şimdiye dek parçaları nasıl sökeceğini bulamamıştı. Gördüğü en karmaşık yapbozdu.

Gill Efendi ya da Perrin'in erzak bulmaları için önden gönderdiği insanlardan işaret yoktu. Grady onları bulmak üzere gönderdikleri izciler için birkaç küçük Kapıyol açmayı başarmıştı, ama izciler kaybolanlardan iz bulamamıştı. Perrin onlar için endişelenmeye başlıyordu.

"Lordum?" diye seslendi bir adam. Perrin'in atının yanında durmuştu. Turne kıvırcık kızıl saçları olan, sakalını deri sicimlerle bağlamış, fasulye sırığı gibi bir adamdı. Kemerindeki halkada bir savaş baltası taşıyordu, arkasında bir kazık bulunan haşin bir şey.

"Sana çok para veremeyiz," dedi Perrin. "Adamlarının atları yok mu?"

"Hayır, Lordum," dedi Turne, bir düzine yoldaşına bir bakış fırlatarak. "Jarr'ın vardı. Birkaç hafta önce yedik." Turne yıkanmamış ve kirli kokuyordu ve bu kokuların üzerinde tuhaf bir bayatlık kokusu vardı.

Adamın duyguları mı uyuşmuştu? “Eğer izin verirseniz, Lordum. Maaş bekleyebilir. Eğer yiyeceğiniz varsa... eh, şimdilik bu yeterli olur.”

Onları geri çevirmeliyim, diye düşündü Perrin. *Zaten besleyecek çok fazla gırtlak var.* Işık, insanlardan *kurtulması* gerekiyordu. Ama bu adamlar silah kullanmaktan anlıyor gibi görünüyordu ve onları geri çevirirse, yağmaya başvuracakları kesindi.

“Sıra boyunca geri gidin,” dedi Perrin. “Tam al’Thor adlı adamı bulun; çiftçi gibi giyinmiş, sağlam yapılı bir adamdır. Ona Perrin’le konuştuğunuzu ve size de yemek vereceğini söyleyin.”

Kirli adamlar gevşedi ve sıska önderleri minnettar koktu. Minnettar! Kılıçlarını satanlar -hatta belki haydutlar- onlara yemek verileceği için minnet duyuyorlardı. Dünya bu haldeydi işte.

“Söyleyin bana, Lordum,” dedi Turne, grubu mülteci sırası boyunca uzaklaşırken. “Gerçekten yiyecek var mı?”

“Var,” dedi Perrin. “Şimdi söyledim ya.”

“Ve bir gece sonra bozulmuyor, öyle mi?”

“Elbette hayır,” dedi Perrin sertçe. “Doğru saklanırsa değil.” Tahıl stoklarının bir kısmına buğday biti girmiş olabilirdi, ama yine de yenebilir durumdaydı. Adam bunu inanılmaz bulmuştu, sanki Perrin arabaların yakında kanat çıkartıp dağlara uçacaklarını söylemiş gibi.

“Git şimdi,” dedi Perrin. “Ve adamlarına söyle, kampımızda sıkı bir düzen takip ediyoruz. Kavga etmek yok, hırsızlık yok. Sorun çıkardığınızı duyarsam, sizi kulağınızdan tuttuğum gibi kamptan atarım.”

“Peki, Lordum,” dedi Turne, sonra adamlarının yanına seyirtti. İçten kokuyordu. Tam, göz kulak olması gereken yeni bir paralı asker grubu geldiği için memnun olmayacaktı, ama Shaidolar hala orada bir yerdeydi. Çoğu doğuya dönmüş gibi görünüyordu. Ama Perrin, ordusunun ne kadar yavaş yolculuk ettiğine bakarak, Aiellerin fikir değiştirip ona saldırmak için geri döneceğinden korkuyordu.

Sağlam’ı dürtükledi ve iki yanında iki İki Nehirli’yle birlikte ilerledi. Aram gittikten sonra İki Nehirliler ne yazık ki Perrin’e kişisel koruma sağlama işini kendi üzerlerine almışlardı. Bugünkü baş belaları Wil al’Seen ve Reed Soalen idi. Perrin adamlarını bu konuda terslemeye çalışmıştı. Ama onlar ısrar etmişlerdi ve Perrin’in kafasını meşgul eden daha büyük endişeleri vardı ve tuhaf düşleri de bunların arasındaydı. Demirhanede çalışması ve işe yarar hiçbir şey üretememesi hakkında düşler.

Onları aklından çıkar, dedi kendi kendine, uzun alayın başına at sürerek. Al’Seen ve Soalen de ona ayak uyduruyordu. *Uyanıkken de yeterince kabus görüyorsun. İlk önce onlarla ilgilen*.

Çevresindeki çimenlik açıktı, ama çimler sararıyordu ve Perrin ölmüş, çürümeye yüz tutmuş yaban çiçeği kümelerini hoşnutsuzluk içinde fark etti. Bahar yağmurları buna benzer pek çok araziyi çamurlu tuzaklara dönüştürmüştü. Bunca mülteciyi harekete geçirmek, çamur ve şer kabarcıkları olmadığında da ağır işti. Her şey beklediğinden daha uzun sürüyordu ve Malden’den çıkmak da buna dahildi.

Alay yürürken çamur kaldırıyordu; mültecilerin çoğunun pantolonları ile etekleri çamur kaplıydı ve hava onun yapış yapış kokusuyla dolmuştu. Perrin alayın önüne yaklaştı ve kırmızı plaka zırhlı, mızraklarını dik tutan, miğferleri kenarları çıkık tencerelere benzeyen binicilerin yanından geçti. Mayene’in Kanatlı Askerleri. Lord Gallenne önlerinde at sürüyordu, kırmızı tüylü miğferini kolunda taşıyordu. Öyle resmi bir duruşu vardı ki, tören geçidi yaptığını sanabilirdiniz, ama kırları tarayan tek gözü keskindi. Adam iyi bir askerdi. Birliğinde pek çok iyi asker vardı, ama bazen birbirlerinin gırtlağına sarılmalarını önlemek, at nalı bükmek kadar zor oluyordu.

“Lord Perrin!” diye bağırdı bir ses. Ghealdan’ın Baş Kumandan’ı Arganda yüksek, demir kırı bir iğdiş atın sırtında, Mayene saflarını yararak geçti. Onun birlikleri Mayenelilerin yanında geniş bir alay halinde ilerliyordu -Alliandre’nin dönüşünden beri Arganda ona eşit davranılması konusunda ısrarlıydı. Adam Kanatlı Askerlerin sık sık önde at sürmesinden yakınıyordu. Perrin tartışmaları alevlendirmek yerine, birliklerinin yan yana at sürmesini emretmişti.

“O *gördüğüm* yeni bir paralı asker grubu muydu?” diye sordu Arganda, atını Perrin’in yanına yaklaştırarak.

“Küçük bir grup,” dedi Perrin. “Muhtemelen eskiden bir tür yerel şehrin lordunun korumasıydılar.”

“Kaçaklar,” dedi Arganda tükürürcesine. “Beni çağırtmalıydınız. Kraliçem onların ipe çekilmesini isterdi! Şu anda Ghealdan’da olduğumuzu unutmayın.”

“Kraliçen benim uyruğum,” dedi Perrin, alayın önüne vardıklarında. “Suçları kanıtlanmadığı sürece kimseyi ipe çekmiyoruz. Herkes sağ salim ait olduğu yere gittikten sonra, kılıcını satanları ayıklayıp, aralarında itham edebileceğin birileri olup olmadığına bakarsın. O zamana kadar, onlar yalnızca takip edecek birini arayan aç adamlar.”

Arganda kızgın kokuyordu. Perrin, Malden'e düzenlediği başarılı saldırının ardından ondan ve Gallenne'den birkaç haftalık iyi niyet kazanmıştı, ama patlayan gök gürültülerinin altında, bitmek tükenmek bilmez çamurun içinde eski anlaşmazlıklar tekrar yüzeye çıkıyordu.

"Sen endişelenme," dedi Perrin. "Yeni gelenlere göz kulak olan adamlarım var." Mültecileri de izletiyordu. Bazıları öyle uysaldı ki, izin almadan tuvalete bile gitmiyordu; diğerleri, uzak meşe ve tatlısakız sırasının arkasından Shaidoların fırlamasını beklermiş gibi, dönüp dönüp arkalarına bakıyorlardı. Dehşet kokan insanlar sorun yaratabilirdi ve kampındaki muhtelif hizipler *daha şimdiden* kaşıntıotlarının içinde yürürmüş gibi davranıyordu.

"Yeni gelenlerle konuşacak birini yollayabilirsin, Arganda," dedi Perrin. "*Yalnızca* konuşacak. Nereden geldiklerini, bir lorda hizmet edip etmediklerini, haritalara ekleyecek bir şeyler bilip bilmediklerini öğren." Bölgeye dair iyi haritaları yoktu ve Ghealdanlıların -Arganda dahil- ezberden birkaç harita çizmesini istemek zorunda kalmışlardı.

Arganda atını döndürüp uzaklaştı ve Perrin alayın önüne geçti. Yönetici olmanın bazı iyi tarafları da vardı; burada, yıkanmamış bedenlerin ve acı çamurun kokuları o kadar güçlü değildi. İleride, nihayet Jehannah Yolu'nu görebiliyordu. Yol, yaylaları kesen uzun bir deri kayış gibi, kuzeydoğu yönünde uzanıyordu.

Perrin bir süreliğine düşüncelere daldı. Sonunda yola ulaştılar. Yoldaki çamur, çayırda olduğu kadar kötü görünmüyordu, ama Perrin'in kullandığı diğer yollara benziyorsa, bataklık kısımları ve yağmurun götürdüğü parçaları olacaktı. Yola ulaştığında Gaul'un yaklaştığını fark etti. Aieller keşfe çıkmıştı ve Perrin'in atı yola adım atarken, Perrin Gaul'un yanında birinin daha onlara doğru at sürmekte olduğunu fark etti.

Fennel'di bu, Perrin'in Gill Efendi ve diğerleri ile birlikte önden gönderdiği nalbantlardan biri. Perrin onu görünce rahatladı, ama ardından endişe geldi. Diğerleri neredeydi?

"Lord Perrin!" dedi adam yaklaşarak. Gaul kenara çekildi. Fennel geniş omuzlu bir adamdı ve sırtında uzun saplı oduncu baltası taşıyordu. O da rahatlamış kokuyordu. "Işık'a şükürler olsun. Buraya asla varamayacağınızı sandım. Adamınız kurtarma çabasının işe yaradığını söylüyor?"

"Yaradı, Fennel," dedi Perrin kaşlarını çatarak. "Diğerleri nerede?"

"Onlar önden gittiler, Lordum," dedi Fennel, atının sırtında eğilerek. "Ben sizi beklemeye gönüllü oldum. Açıklamamız lazım, anlarsınız."

“Açıklamak?”
“Diğerleri Lugard’a döndü,” diye açıkladı Fennel. “Yolun ilerisinde.”
“Ne?” dedi Perrin canı sıkılarak. “Kuzeye devam etmenizi emretmiştim!”
“Lordum,” dedi Fennel, utanmış görünerek. “O taraftan gelen yolcularla karşılaştık; çamur yüzünden yolun arabalar için neredeyse geçilemez halde olduğunu söylediler. Gill Efendi, Lugard üzerinden Caemlyn’e gitmenin, emirlerinize uymanın en iyi yolu olduğuna karar verdi. Üzgünüm, Lordum. Bu yüzden içimizden birinin sizi beklemesi gerekiyordu.”
Işık! İzcilerin Gill ve diğerlerini bulamamasına şaşmamak gerekirdi. Yanlış yöne gitmişlerdi. Eh, haftalar boyunca çamur içinde bata çıka yol aldıktan -ve bazen durup fırtınaların dinmesini bekledikten- sonra, Perrin o yolu seçtikleri için onları suçlayamazdı. Ama bu kızmasını önlemiyordu.
“Ne kadar gerideyiz?” diye sordu Perrin.
“Ben beş gündür buradayım, Lordum.”
Demek Gill ve diğerleri de yavaşlamıştı. Eh, bu da bir şeydi, en azından.
“Git, yiyecek bir şeyler bul, Fennel,” dedi Perrin. “Ve beni olanlardan haberdar etmek üzere beklediğin için teşekkür ederim. Bu kadar zaman yalnız başına beklemek cesurcaydı.”
“Birinin yapması gerekiyordu, Lordum.” Fennel duraksadı. “Çoğu sizin... eh, bir şeylerin yanlış gittiğinden korkuyordu, Lordum. Yük arabaları bizi yavaşlattığından, sizin daha hızlı yolculuk edeceğinizi düşünüyorduk. Ama burada işlerin nasıl olduğuna bakarak, koca kasabayı yanınızda getirmeye karar vermişsiniz!”
Ne yazık ki, bu gerçekten çok da uzak değildi. Perrin Fennel’e devam etmesini işaret etti.
“Onu yolda, bir saat uzakta buldum,” dedi Gaul usulca. “Kamp kurmak için kusursuz görünen bir tepenin yanında. Sulak bir yer, çevre bölgeyi iyi görüyor.”
Perrin başını salladı. Ne yapacaklarına karar vermeleri gerekiyordu; Grady ile Neald’ın büyük Kapıyollar yapabilecek kadar iyileşmesini bekleyecek ve Gill Efendi’yle diğerlerinin peşinden mi gideceklerdi, yoksa insanların çoğunu kuzeye yollayıp, birkaçını Lugard yoluna mı yollayacaklardı? Karar ne olursa olsun, o günlük kamp kurmak ve işleri düzene sokmak iyi olacaktı. “Diğerlerine haberi iletir misin?” dedi Perrin Gaul’a. “Yolda, senin bulduğun yere gideceğiz ve orada, bundan sonra ne yapacağımızı konuşacağız. Mızrağın Kızları’ndan bazılarına, birinin bizi

hazırlıksız yakalamasını önlemek için yolda, geriye doğru bir keşif gezisi yapıp yapmayacaklarını sorabilir misin?”

Gaul başını salladı ve haberi iletmek için geriye geçti. Perrin Sağlam’ın sırtında kaldı ve düşündü. Arganda ve Alliandre’yi hemen, şu anda, Jehannah yolu üzerinden kuzeybatıya göndermeyi düşünüyordu. Ama Kızlar ordusunu izleyen Shaido izcileri görmüştü. Muhtemelen Perrin’in tehdit oluşturmayacağından emin olmak için gönderilmişlerdi, ama onu huzursuz ediyorlardı. Tehlikeli zamanlardı bunlar.

Alliandre ile halkını şimdilik yanında tutması en iyisi olacaktı, hem Alliandre’nin hem Perrin’in güvenliği açısından en azından Grady ile Neald iyileşene kadar. Şer kabarcığından kaynaklanan yılan sokmaları ikisini de etkilemişti ve Masuri’nin durumu -ısırılan tek Aes Sedai- diğerlerinden daha kötüydü.

Yine de Grady sağlıklı görünüyordu. Yakında ordunun geçebileceği kadar geniş bir Kapıyol yapabilirdi. O zaman Perrin, Alliandre ve İki Nehirlileri evlerine yollayabilirdi. Kendisi Rand’ın yanına Yolculuk eder, aralarını düzeltirmiş gibi yapar -çoğu kişi Rand’dan öfkeyle ayrıldığını düşünür gibiydi- ve sonra, sonunda Berelain’den ve onun Kanatlı Askerlerinden kurtulurdu. Her şey olması gereken hale dönerdi.

Işık izin verse de, her şey bu kadar kolay olsa. Başını iki yana sallayarak, ne zaman Rand’ı düşünse gözlerinin önünde beliren renk burgaçlarını ve imgeleri dağıttı.

Az ilerde Berelain ve adamları yola çıkmaktaydılar ve sağlam bir yola çıktıkları için çok memnun görünüyorlardı. Siyah saçlı güzel kadının üzerinde güzel yeşil bir elbise ve ateş damlalarından bir kemer vardı. Yakası huzursuz edici ölçüde açıktı. Perrin, Berelain ona avlanıp derisi yüzülecek büyük bir yabandomuzu gibi davranmayı bıraktığından beri, Faile’nin yokluğunda ona danışıyordu.

Faile artık dönmüştü ve Perrin’in Berelain ile yaptığı ateşkes sona ermiş görünüyordu. Her zamanki gibi Annoura yanındaydı, ama Berelain ile eskisi kadar çok sohbet etmiyordu. Perrin kadının neden Haberci ile buluştuğunu hiç öğrenememişti. Masema’nın başına gelenler düşünüldüğünde, muhtemelen asla öğrenemeyecekti de. Malden’den bir günlük mesafe uzakta, Perrin’in izcileri oklarla öldürülmüş, ayakkabıları, kemerleri ve değerli eşyaları alınmış bir grup ceset bulmuştu. Kuzgunlar gözlerini oymuş olsa da, Perrin çürük kokusunun içinde Masema’nın kokusunu seçebilmişti.

Haberci ölmüştü, haydutlar tarafından öldürülmüştü. Eh, belki bu onun için uygun bir sondu, ama Perrin yine de başarısız olduğunu hissediyordu. Rand, Masema'nın ona getirilmesini istemişti. Renkler yine döndü.

Her durumda, Rand'ın yanına dönme zamanı gelmişti. Renkler döndü ve Rand'ı önü yanmış bir binanın önünde dikilmiş, batıya bakarken gösterdi. Perrin imgeyi kovaladı.

Görevi bitmişti, Haberci'nin işi görülmüştü, Alliandre ile ittifak yapılmıştı. Ama Perrin hala yanlış bir şeyler varmış gibi hissediyordu. Cebindeki demirci yapbozunu yokladı. *Bir şeyi anlamak için... parçalarını çözmen lazım...*

Faile yanına gelmeden kokusunu aldı, yumuşak toprak üzerinde atının nal seslerini duydu. "Demek Gill, Lugard'a dönmüş?" dedi Faile, Perrin'in yanında durarak.

Perrin başını salladı.

"Bu akıllıca olabilir. Belki biz de o tarafa dönmeliyiz. Bize katılanlar yeni paralı askerler miydi?"

"Evet"

"Son birkaç hafta içinde beş bin insan toplamış olmalıyız," dedi Faile düşünceli düşünceli. "Belki daha fazla. Bu ıssız bölgede, tuhaf."

Faile, kuzgun karası saçları ve güçlü yüz hatlarıyla çok güzeldi, iki çekik göz arasında iyi bir Saldaea burnuna sahipti. Koyu şarap kırmızısı renkte bir binici elbisesi giymişti. Perrin onu çok seviyordu ve onu geri alabildiği için Işık'a şükrediyordu. Neden onun yanında kendimi bu kadar mahcup hissediyordu o halde?

"Canın sıkkın, kocam," dedi Faile. Perrin'i o kadar iyi anlıyordu ki, sanki o da kokuları okuyabiliyordu. Ama bu kadınların genel özelliği gibiydi. Berelain de yapabiliyordu.

"Çok fazla insan topladık," dedi Perrin homurdanarak. "Onları geri çevirmeye başlamalıyım."

"Yine de alaya katılmanın bir yolunu bulurlardı sanırım."

"Neden katılsınlar ki? Bunu önleyen emirler verebilirim."

"Desen'e emir veremezsin, kocacığım." Faile yola doğru ilerleyen insan alayına baktı.

'Biz ne..." Perrin, onun ne demek istediğini kavrayarak durdu. "Sence bu benimle mi ilgili? *Ta'veren* olmamla?"

"Bu yolculuktaki her molada, daha fazla takipçi topladın," dedi Faile. "Aieller karşısında verdiğimiz kayıplara rağmen, Malden'den baştakinden

daha büyük bir güçle çıktık. Eski *gai'shain*lardan bu kadar çoğunun Tam'in silah eğitimlerine katılmasını sen de tuhaf bulmuyor musun?"

"Çok uzun süre ezildiler," dedi Perrin. "Bunun bir daha olmasını engellemek istiyorlar."

"Fıçıcılar da kılıç öğreniyor," dedi Faile, "ve buna yetenekli olduklarını görüyorlar. Shaidolara karşı savaşmayı akıllarına bile getirmeyen duvar ustaları şimdi değnek eğitimi alıyor. Kılıç-satanlar ve silahlı korumalar akın akın bize geliyor."

"Yalnızca tesadüf."

"Tesadüf mü?" Faile'nin sesi eğleniyormuş gibiydi. "Ordunun başında bir *ta'veren* varken mi?"

Faile haklıydı ve Perrin sustuğunda, tartışmayı kazandığı için Faile'nin hissettiği tatminin kokusunu aldı. Kendisi bunu bir tartışma olarak görmüyordu, ama Faile öyle görürdü. Aslında, Perrin sesini yükseltmediği için kızardı.

"Bütün bunlar birkaç gün içinde sona erecek, Faile," dedi. "Kapıyollar yine açıldığında, bu insanları kendi memleketlerine göndereceğim. Ben bir ordu toplamıyorum. Bazı mültecilerin evlerine dönmesine yardım ediyorum." İhtiyaç duyduğu son şey ona "Lordum" diyen, eğilip yaltaklanan *daha fazla* insandı.

"Göreceğiz," dedi Faile.

"Faile." Perrin içini çekti ve sesini alçalttı. "Bir şey neyse odur. Kovaya menteşe, çiviye nal demenin faydası yoktur. Sana söyledim; ben iyi bir önder değilim. Bunu kanıtladım."

"Ben öyle görmüyorum."

Perrin cebindeki demirci yapbozunu kavradı. Malden'de geçirdikleri haftalar sırasında bunu tartışmışlardı ve Faile mantıklı olmayı *reddetmişti*. "Sen yokken kamp kargaşa halindeydi, Faile! Arganda'yla Kızların birbirlerinin boğazına sarıldıklarını anlattım sana. Ve Aram -Masema burnumun dibinde yozlaştırdı onu. Aes Sedailer tahmin bile edemediğim oyunlar oynadılar ve İki Nehirliler... bana, gözlerinde utançla baktıklarını görebiliyorsun."

Bunu söylediği zaman Faile'nin kokusu öfkeyle keskinleşti. Faile sertçe Berelain'e döndü.

"Bu onun suçu değil," dedi Perrin. "Ben düşünebilsem, söylentileri engelleyebilirdim. Ama bunu yapmadım. Şimdi, kendi kazdığım çukurda

debelenmem gerekiyor. Işık! Kendi komşularının bile saygı duymadığı bir adam nedir ki? Ben lord değilim Faile, o kadar. Bunu apaçık kanıtladım."

"Tuhaf," dedi Faile. "Ama diğerleriyle konuştum ve onlar başka bir hikaye anlatıyor. Arganda'yı kontrol altında tuttuğunu ve kampta çıkan anlaşmazlıkları bastırdığını söylüyorlar. Sonra bir de Seanchanlarla yaptığın ittifak var; bunun hakkında ne kadar çok şey duyarsam, o kadar çok etkileniyorum. Büyük kararsızlık zamanında sen kararlılıkla davrandın, herkesin çabalarını odakladın ve Malden'i alarak imkansızı başardın. *Bunlar* bir önderin eylemleri."

"Faile..." dedi Perrin, hırlamasını bastırarak. Neden onu dinlemiyordu ki? Faile tutsakken, Perrin için onu kurtarmak dışında hiçbir şey önemli değildi. *Hiçbir şey.* Kimin onun yardımına ihtiyaç duyduğu, ona ne emirler verildiği. Tarmon Gai'don başlayabilirdi ve Perrin Faile'yi bulmak için onu da görmezden gelirdi.

Eylemlerinin ne kadar tehlikeli olduğunu ancak şimdi fark edebiliyordu. Sorun şuydu ki, yine gerekse, yine yapardı. Yaptıklarından bir an bile pişmanlık duymamıştı. Bir önder böyle olamazdı.

O kurt başı bayrağını açmalarına en baştan izin vermemesi lazımdı. Artık görevlerini tamamladığına göre, artık Faile de döndüğüne göre, bütün bu aptallıkları geride bırakabilirdi. Perrin bir demirciydi. Faile'nin onu nasıl giydirdiği, insanların ona ne unvanlar verdiği fark etmezdi. Boyayarak yontma bıçağını nal yapamazdınız, adını değiştirerek de yapamazdınız.

Jori Congar'ın alayın yanında at sürdüğü yere döndü. O lanet kırmızı kurt başı bayrak, süvari mızrağından daha uzun bir sırığın üzerinde gürültülü gürültülü çırpınıyordu. Perrin adama bayrağı indirmesini bağırmak için ağzını açtı, ama aniden Faile konuştu.

"Evet, gerçekten de," dedi düşünceli düşünceli. "Son birkaç haftadır bu konuda düşünüyorum ve -ne kadar tuhaf gelse de- tutsaklığımın tam da ihtiyaç duyduğumuz şey olduğuna inanıyorum. İkimiz için de."

Ne? Perrin, onun düşünceli ruh halinin kokusunu alarak ona döndü. Söylediği şeye *inanıyordu*.

"Şimdi," dedi Faile, "konuşmamız gereken konu..."

"İzciler dönüyor," dedi Perrin, belki niyetlendiğinden daha ani bir biçimde. "İleride Aieller var."

Faile onun işaret ettiği yere baktı, ama elbette henüz hiçbir şey göremiyordu. Ama Perrin'in gözlerinin keskinliğini biliyordu. Bilen birkaç kişiden biriydi.

Diğerleri de *cadin'sor* giymiş üç şeklin, Perrin'in gönderdiği izcilerin yol kenarına yaklaştığını gördükçe, çağrı yükseldi. İki Mızrağın Kızı Bilgelerin yanına seyirtti ve biri Perrin'e doğru koştu.

"Yol kenarında bir şey var, Perrin Aybara," dedi kadın. Endişeli kokuyordu. Bu tehlikeli bir işaretti. "Görmek isteyeceğin bir şey."

Galad hışırdayan çadır kapağı sesine uyandı. Yan tarafında, tekrar tekrar tekmelendiği yerde keskin sancılar hissediyordu; omzunda, sol kolunda ve Valda'nın bıraktığı kalça yarasındaki daha donuk ağrıları dengeliyordu. Zonklayan baş ağrısı hemen her şeyi boğacak kadar şiddetliydi neredeyse.

İnledi ve sırt üstü döndü. Çevresinde her şey karanlıktı, ama gökyüzünde minik ışık benekleri vardı. Yıldızlar mı? Hava, o kadar uzun süredir bulutluydu ki?

Hayır... o ışık beneklerinde bir şey yanlıştı. Başı ağrıyla zonkladı ve Galad gözlerinin kenarındaki gözyaşlarından kurtulmak için gözlerini kırpıştırdı. O yıldızlar çok soluk, çok uzak görünüyordu. Tanıdık desenler oluşturmuyorlardı. Asunawa onu nereye götürmüştü ki yıldızlar bile farklıydı?

Zihni açılırken, çevresini seçebilmeye başladı. Bu, gündüz bile karanlık olacak şekilde yapılmış bir ağır uyuma çadırıydı. Yukarıdaki ışıklar yıldız değil, çadır bezindeki deliklerden sızan günışığıydı.

Hala çıplaktı. Çekingen parmaklarla, yüzünde kurumuş kanı yokladı. Alnındaki uzun yarıktan akmıştı. Bir an önce temizlemezse, büyük olasılıkla işleyecekti. Sırtüstü yattı ve dikkatle nefes aldı. Birden nefes almaya çalışırsa yan tarafı feci sancıyordu.

Galad ölümden ya da acıdan korkmuyordu. O, doğru seçimleri yapmıştı. Kontrolü Sorgucular bırakmak zorunda kalması talihsiz olmuştu; onları Seanchanlar yönetiyordu. Bununla birlikte, Asunawa'nın pususuna düştükten sonra, başka seçeneği kalmamıştı.

Galad ona ihanet eden izcilere kızmıyordu. Sorgucular, Işığın Evlatları arasında yasal bir otoriteydi ve kuşkusuz söyledikleri yalanlar ikna ediciydi. Hayır, asıl kızdığı kişi Asunawa'ydı, o doğru olan bir şeyi almış, kirletmişti. Dünyada bunu yapan pek çok kişi vardı, ama Evlatlar *farklı* olmalıydı.

Kısa süre sonra Sorgucular onu almaya gelirdi ve işte o zaman adamlarını kurtarmanın bedelini ona çengeller ve bıçaklarla ödeteceklerdi. Galad kararını verirken bu bedelin farkındaydı. Bir açıdan o kazanmıştı, çünkü mevcut durumdan en iyi sonucu çıkarmıştı.

Zafer kazanmanın diğer yolu, onların sorgusu altında doğruluktan ayrılmamak olacaktı. Karanlıkdostu olduğu suçlamasını son nefesine kadar inkar etmek. Zor olacaktı, ama doğru olan buydu.

Baş dönmesi ve mide bulantısı bekleyerek -ve yaşayarak- zorla doğrulup oturdu. El yordamıyla arandı. Ayakları zincirle birbirine bağlamıştı ve o zincir, çadırın kaba bezden zeminini delerek yere çakılmış bir kazığa bağlanmıştı.

Bir umut, kazığı çekip sökmeyi denedi. O kadar sert çekti ki kasları boşandı ve bayılacak gibi oldu. Kendine geldiğinde çadırın kenarına emekledi. Zincirler, çadır kapaklarına ulaşmasına izin verecek kadar uzundu. Kumaş bağcıklardan birini aldı -kapaklar açıldığında onları yukarı bağlamak için kullanılıyorlardı- ve üstüne tükürdü. Sonra, dikkatle yüzündeki kanı ve pisliği temizledi.

Temizlik ona bir hedef vermişti, hareket etmesi, acı hakkında düşünmeyi bırakması için bir bahane. Dikkatle burnundaki ve yanağındaki kabuklaşmış kanı ovaladı. Zordu; ağzı kurumuştu. Tükürük gelsin diye dilini ısırdı. Şeritler çadır bezinden değil, daha ince bir kumaştan yapılmıştı. Toz kokuyorlardı.

Temiz kısmına tükürdü, sonra tükürüğü beze yaydı. Başındaki yara, yüzündeki kir... bunlar Sorgucuların zaferinin işaretleriydi. Onları temizlemeden bırakmayacaktı. Onların işkencelerine temiz bir yüzle gidecekti.

Dışarıdan bağırışlar geldi. Kampı kaldırmaya hazırlanıyorlardı. Bu sorguyu geciktirecek miydi? Bundan kuşkuluydu. Kampı kaldırmak saatler alırdı. Galad temizlenmeye devam etti, her iki kayışı da kullandı, işi bir tür ayin niyetine yaptı tefekkür için odak sağlayan bir tür ritmik düzen. Baş ağrısı azaldı, vücudundaki acılar diner gibi oldu.

Kaçmayacaktı. Kaçabilse bile, kaçışı Asunawa'yla yaptığı anlaşmayı geçersiz kılardı. Ama düşmanlarının karşısına saygınlıkla çıkacaktı.

İşini bitirdiği zaman çadırın dışında sesler duydu. Onu almaya geliyorlardı. Sessizce yerdeki kazığın yanına döndü. Acıya rağmen derin bir nefes aldı ve diz üstü çöktü. Sonra sol eliyle demir kazığın tepesine tutundu ve güçlükle ayağa kalktı.

Sallandı, sonra dengesini kurdu ve sırtını dikleştirdi. Artık acıları hiçbir şeydi. Bundan daha kötü sinek ısırıkları hissetmişti. Ayaklarını savaşçı duruşuyla ayırdı ve ellerini önüne getirerek bileklerini çaprazladı. Gözlerini

açtı ve dümdüz önüne, çadır kapaklarına baktı. Birini erkek yapan pelerini, üniforması, arması ya da kılıcı değildi. Duruşuydu.

Kapaklar hışırdadı, sonra açıldı. Dışarıdaki ışık Galad için fazla parlaktı, ama o gözlerini kırpıştırmadı. İrkilmedi.

Bulutlu gökyüzünün önünde siluetler hareket etti. Duraksadılar. Onu ayakta gördükleri için şaşırdıkları belliydi.

“Işık!” diye bağırdı biri. “Damodred, nasıl uyanık olabilirsin?” Beklenmedik bir biçimde, ses tanıdıktı.

“Trom?” diye sordu Galad hırıltılı bir sesle.

İçeriye adamlar doluştu. Gözleri ışığa alıştığında Galad tıknaz Trom’u, Bornhald ve Byar’ı seçti. Trom bir deste anahtarla uğraştı.

“Dur!” dedi Galad. “Siz üçünüze emir vermiştim. Bornhald, pelerininde kan var! Size beni kurtarmaya *çalışmamanızı* emretmiştim!”

“Adamların emirlerine itaat etti, Damodred,” dedi yeni bir ses. Galad başını kaldırdığı zaman üç adamın daha çadıra girmekte olduğunu gördü: uzun boylu, sakallı Berab Golever; kel, gölgeli kafasında sol kulağı eksik olan Alaabar Harnesh; Galad’ın geldiği yer olan Andor’dan iri yarı, sarışın Brandel Vordarian. Üçü de Lord Yüzbaşı rütbesine sahipti, üçü de Asunawa’nın yanındaydı.

“Bu da ne?” diye sordu Galad onlara.

Harnesh bir çuvalı açtı ve Galad’ın önünde bir yumru attı. Bir kafa.

Asunawa’nın kafası.

Üç adam kılıçlarını çektiler, önünde diz çöktüler ve silahlarının ucunu çadır bezine sapladılar. Trom, Galad’ın ayaklarındaki prangaları açtı.

“Anlıyorum,” dedi Galad. “Kılıçlarınızı başka Evlatlara çevirdiniz.”

“Ne yapmamızı tercih ederdin?” diye sordu Brandel, diz çöktüğü yerden başını kaldırıp bakarak.

Galad başını iki yana salladı. “Bilmiyorum. Belki de haklısın; bu seçim için sizi paylamamalıyım. Belki de yapabileceğiniz tek seçimdi. Ama neden fikir değiştirdiniz?”

“Yarım seneden az zamanda iki Lord Kumandan kaybettik,” dedi Harnesh boğuk bir sesle. “Işığın Kalesi Seanchanlar için oyun bahçesine döndü. Dünya kaos içinde.”

“Buna karşın,” dedi Golever, “Asunawa, sırf başka Evlatlarla savaştırmak için bizi ta buraya kadar yürüttü. Bu doğru değil, Damodred. Duruşunu hepimiz gördük, bizim birbirimizi öldürmemizi nasıl engellediğini hepimiz gördük. Bunun ardından, Yüksek Engizisyoncu bizim

şerefli olduğunu bildiğimiz bir adamı Karanlıkdostu ilan edince... Eh, nasıl onun aleyhine dönmezdik?”

Galad başını salladı. “Beni Lord Kumandan olarak kabul ediyor musunuz?”

Üç adam başlarını eğdiler. “Bütün Lord Yüzbaşılar senin yanında,” dedi Golever. “Işığın Eli’nin kırmızı asasını taşıyanların üçte birini öldürmek zorunda kaldık. Diğerlerinin bir kısmı bize katıldı; bazıları kaçmaya çalıştı. Amadicialılar karışmadı, pek çok kişi Seanchan’a dönmektense bize katılmayı yeğleyeceklerini söyledi. Kılıç tehdidiyle tuttuğumuz başka Amadicialılar ve kaçmaya çalışmış Sorgucular var.”

“Gitmek isteyenleri bırakın,” dedi Galad. “Ailelerine ve efendilerine dönebilirler. Onlar Seanchanlara ulaşana kadar, biz uzaklaşmış olacağız.”

Adamlar başlarını salladılar.

“Sizi uyruğum olarak kabul ediyorum,” dedi Galad. “Diğer Lord Yüzbaşıları toplayın ve bana erzak raporlarını getirin. Kampı kaldırmaya başlayın. Andor’a yürüyoruz.”

Hiçbiri dinlenmeye ihtiyaç duyup duymadığını sormadı, ama Trom endişeli görünüyordu. Galad, Evlatlardan birinin getirdiği beyaz pelerini kabul etti. Onun için getirilen sandalyeye otururken, yaralar konusunda uzman olan Candeiar Evlat yaralarına bakmaya geldi.

Galad taşıdığı unvan için yeterince bilge ya da güçlü hissetmiyordu kendini. Ama Evlatlar kararlarını vermişti.

Işık onları korurdu.

3

AMYRLIN'İN ÖFKESİ

Egwene karanlıkta yüzüyordu. Biçimsizdi, şekli ya da bir bedeni yoktu. Tüm dünyadaki düşünceler, hayaller, endişeler, umutlar ve fikirler çevresindeki sonsuzluğa uzanıyordu.

Burası düşlerle uyanık dünya arasındaki yerdi, her biri gökyüzündeki yıldızlardan daha parlak, daha yoğun, binlerce belirgin ışık noktasıyla dolu bir karanlık. Bunlar düşlerdi ve Egwene onları izleyebilirdi, ama izlemedi. Onun görmek istedikleri korunuyordu ve diğerlerinin çoğu da onun için sırdı.

İçine süzülmek istediği *bir* düş vardı. Kendini alıkoydu. Gawyn için hissettikleri hala güçlüydü, ama onun hakkında düşündükleri son zamanlarda biraz karışıktı. Onun düşlerinde kaybolmak hiç yardımcı olmazdı.

Dönerek enginliğe baktı. Son zamanlarda düşünmek için buraya geliyordu. Buradaki onca insanın düşü -bazıları kendi dünyasından, diğerleri o dünyanın gölgelerinden- ona neden savaştığını hatırlatıyordu. Beyaz Kule duvarlarının dışında koskoca bir dünya olduğunu asla unutmamalıydı. Aes Sedailerin amacı dünyaya hizmet etmekti.

O düşlerin ışığında yıkanırken zaman geçti. Sonunda, kendini hareket etmeye zorladı ve tanıdığı bir düş buldu, ama bunu nasıl yaptığından emin değildi. Düş ona doğru yaklaştı ve görüş alanını doldurdu.

İradesini düşe yasladı ve ona bir düşünce gönderdi. *Nynaeve. Artık benden kaçınmayı bırakmalısın. Yapılacak işler ve sana iletmem gereken haberler var. İki gece sonra, Kule Salonu'nda benimle buluş. Eğer gelmezsen, bazı önlemler almam gerekecek. İhmalkarlığın hepimizi tehdit ediyor.*

Düş ürperdi sanki ve Egwene geri çekilirken kayboldu. Elayne'le konuşmuştu zaten. O ikisi başıboş ipliklerdi; şala doğru düzgün terfi ettirilmeleri gerekiyordu. Yeminlerini doğru düzgün etmeleri gerekiyordu.

Bunun ötesinde, Egwene'in Nynaeve'den bilgi alması gerekiyordu. Bir umut, haber vaadiyle karışık tehdit Nynaeve'i ona getirirdi. O haber önemliydi de. Beyaz Kule sonunda birleşmişti, Amyrlin Makamı güvendeydi, Elaida Seanchanlar tarafından yakalanmıştı.

Egwene’in çevresinden ışık noktacıklarına benzeyen düşler aktı. Bilgelerden biriyle temas kurmayı düşündü, ama vazgeçti. Onları nasıl idare edebilirdi? Yapılacak ilk şey, Egwene’in onları “idare ettiğini” düşünmelerini engellemekti. Onlar için yaptığı plan henüz belirginleşmemişti.

Gecenin geri kalanını kendi düşlerinde geçirmek üzere bedenine döndü. Burada, Gawyn hakkındaki düşünceleri uzak tutamıyordu, bunu istemiyordu da. Düşüne girdi ve kendini Gawyn’in kollarında buldu. Kule’deki çalışma odasına benzeyen, ama babasının hanı gibi dekore edilmiş küçük, taş duvarlı bir odada duruyorlardı. Gawyn sağlam İki Nehir yünlüleri giymişti ve kılıcı yoktu. Daha basit bir hayat. Egwene basit bir hayat yaşayamazdı, ama düşleyebilirdi...

Her şey sarsıldı. Odanın geçmişi ve şu anı parçalandı, dönen dumanlar içinde dağıldı. Egwene inleyerek geri çekildi ve Gawyn kumdan yapılmış gibi ufalandı. Çevresinde her şey toza döndü, katran karası gökyüzü altında, uzakta on üç siyah kule yükseldi.

Biri düştü, sonra bir başkası yere yıkıldı. Onlar yıkılırken, kalanlar yükseldikçe yükseldi. Yer sarsılıyor, başka kuleler de yıkılıyordu. Bir başka kule sallandı ve çatladı, yere yıkılmaya başladı, ama sonra kendini topladı ve büyüyerek en yüksek kuleye dönüştü.

Sarsıntı bittiğinde altı kule kalmıştı ve Egwene’in önünde yükseliyorlardı. Egwene yere düşmüştü, zemin kurumuş yapraklarla kaplı yumuşak toprağa dönüştü. Görüntü değişti. Egwene bir yuvaya bakıyordu. Yuvanın içinde, kartal yavruları annelerini isteyerek gökyüzüne haykırıyorlardı. Yavru kartallardan biri *açıldı* ve artık bir kartal yavrusu değil, bir yılandı. Yavrulara teker teker saldırmaya ve bütün halinde yutmaya başladı. Kartal yavruları gökyüzüne bakmaya, onları yutan yılan kardeşleriymiş gibi davranmaya devam ettiler.

Görüntü değişti. Egwene incecik kristalden yapılmış muazzam bir küre gördü. Karanlık bir tepenin üzerinde duran küre yirmi üç devasa yıldızın ışığında parlıyor, kıvılcımlanıyordu. Kürede çatlaklar vardı ve halatlar sayesinde bir arada duruyordu

Rand, elinde bir oduncu baltasıyla tepeye tırmanıyordu. Zirveye ulaştı, baltayı kaldırdı, sonra halatları teker teker kesmeye başladı. Sonuncusu da kesildi ve küre dağılmaya başladı, güzelim küre paramparça oldu. Rand başını iki yana salladı.

Egwene inleyerek uyandı ve doğrulup oturdu. Beyaz Kule'deki odasındaydı. Yatak odası hemen hemen boştu; Elaida'nın eşyalarını kaldırtmıştı, ama odayı henüz tekrar dekore etmemişti. Yalnızca bir lavabo sehpası, kalın kahverengi ipliklerden dokunmuş bir kilim, direkleri ve perdeleri olan bir yatak vardı. Pencerelerdeki kepenkler kapalıydı; boşluklardan sabah ışığı sızıyordu.

Egwene derin derin nefes aldı. Düşler nadiren onu bu kadar huzursuz ederdi.

Kendi kendini sakinleştirerek yatağın kenarına uzandı ve düşlerini kaydetmek için orada bulundurduğu deri ciltli defteri aldı. Bu gece gördüğü üç düşten ikincisi açıktı. Anlamını *hissediyordu,* bazen yapabildiği gibi yorumlayabiliyordu. Yılan, Terkedilmişlerden biriydi, Aes Sedai rolü yaparak Beyaz Kule'de saklanıyordu. Egwene bundan kuşkulanıyordu zaten; Verin de aynısını söylemişti.

Mesaana hala Beyaz Kule'deydi. Ama bir Aes Sedai'yi nasıl taklit edebilirdi? Her Aes Sedai, yeminleri etmişti. Görünüşe göre Mesaana Yemin Çubuğu'nu alt edebiliyordu. Egwene düşlerini dikkatle yazarken, onu yok etmekle tehdit eden yüksek kuleleri düşündü ve onların anlamını da kısmen çözdü.

Egwene, Mesaana'yı bulup durdurmazsa korkunç bir şey olacaktı. Bu, Beyaz Kule'nin düşüşü anlamına gelebilirdi, belki Karanlık Varlık'ın zaferi. Düşler Kehanet değildi -ne *olacağını* değil, neyin olması *olasılığı* taşıdığını gösterirdi.

Işık, diye düşündü, yazmayı bitirerek. *Endişelenecek yeterince şey yokmuş gibi.*

Egwene hizmetçilerini çağırmak için doğruldu, ama kapı çalınınca durdu. Üzerinde gecelikle, merakla kalın halının üzerinde yürüdü ve kapıyı araladığı zaman Silviana'nın giriş odasında durduğunu gördü. Köşeli bir yüzü olan kırmızı elbiseli kadın, saçlarını her zamanki gibi topuz yapmıştı ve kırmızı Vakanüvis etolü omuzlarındaydı.

"Anne," dedi gergin bir sesle. "Seni uyandırdığım için özür dilerim."

"Uyumuyordum," dedi Egwene. "Ne var? Ne oldu?"

"O *burada*, Anne. Beyaz Kule'de."

"Kim?"

"Yeniden Doğan Ejder. Seninle görüşmek istiyor."

“Yalnızca balık kafalarıyla yapılmış balık çorbası bu,” dedi Siuan, Beyaz Kule koridorlarından birinde uzun adımlarla yürürken. “Kimse onu görmeden şehirden nasıl geçmiş?”

Yüksek Kumandan Chubain irkildi.

İrkilse de olur, diye düşündü Siuan. Kuzgun saçlı adamın üzerinde Kule Askerleri üniforması vardı, zincir zırhının üzerine geçirdiği beyaz önlükte Tar Valon ateşi taşıyordu. Eli kılıcında yürüyordu. Bryne artık Tar Valon’da olduğuna göre, unvanın adamdan alınıp Bryne’a verilmesi bahsi geçiyordu, ama Egwene Siuan’ın tavsiyesine uymuş, bu değişimi yapmamıştı. Bryne yüksek Kumandan olmak istemiyordu ve Son Savaş’ta ona saha generali olarak ihtiyaç duyulacaktı.

Bryne adamlarının yanındaydı; elli bin adam için kalacak yer ve yiyecek bulmak neredeyse imkansızdı. Egwene ona haber yollamıştı ve onun yaklaştığını hissedebiliyordu. Adam sert bir tahta parçası gibi görünse de, Siuan şu anda onun yanında olmasının kendisine iyi geleceğini hissediyordu. Yeniden Doğan Ejder? Tar Valon’un *içinde*?

“Bu kadar yakına gelmesi o kadar şaşırtıcı değil, Siuan,” dedi Saerin. Kumandanı bembeyaz bir yüzle, koşarak geçerken gördüklerinde zeytin tenli Kahverengi de Siuan’ın yanındaydı. Saerin’in şakaklarına kır düşmüştü, bir Aes Sedai için bir yaş ölçütü, ve bir yanağında yara izi vardı, ama Siuan yara izinin nereden geldiğini öğrenememişti.

“Her gün şehre akın eden yüzlerce mülteci var,” diye devam etti Saerin, “ve savaşmaya azıcık eğilimi olan her adam Kule Askerleri’ne kaydolmaya gönderiliyor. Al’Thor’u kimsenin durdurmamış olmasına şaşmamak gerek.”

Chubain başını salladı. “Biri onu sorgulamayı akıl edene kadar Günbatımı Kapısı’na kadar gelmiş. Sonra da yalnızca... eh, yalnızca Yeniden Doğan Ejder olduğunu ve Amyrlin’i görmek istediğini söylemiş. Bağırıp çağırmamış, bahar yağmuru kadar sakinmiş.”

Kulenin koridorları kalabalıktı, ama kadınların çoğu, ağa takılmış balıklar gibi, nereye gideceklerini bilemezcesine oraya buraya koşturuyordu.

Kesin şunu, diye düşündü Siuan. *O bizim gücümüzün merkezine geldi. Ağa takılan asıl o.*

“Sence ne oyun oynuyor?” diye sordu Saerin.

“Biliyorsam kavrulayım,” diye yanıt verdi Siuan. “Şimdiye dek iyice delirmiştir. Belki de korkuyordur ve teslim olmaya gelmiştir.”

“Bundan kuşkuluyum.”

“Ben de öyle,” dedi Siuan gönülsüzce. Bu son birkaç gün içinde, Saerin’den *hoşlandığını* fark ederek şaşırmıştı. Amyrlin olarak, Siuan arkadaş edinmeye zaman bulamamıştı; Ajahları birbirine karşı kullanmak çok önemliydi. O zamanlar Saerin’i inatçı ve can sıkıcı buluyordu. Şimdi, o kadar çok çatışmıyorlardı ve Siuan bu nitelikleri cazip buluyordu.

“Belki de Elaida’nın gittiğini duymuştur,” dedi Siuan, “ve eski bir arkadaşı Amyrlin Makamı olduğuna göre, burada güvende olacağını düşünmüştür.”

“Bu, oğlan hakkında okuduklarıma uymuyor,” diye yanıt verdi Saerin. “Raporlar ona güvensiz ve dengesiz diyor, talepkar bir mizacı varmış ve Aes Sedailerden kaçınmakta ısrar ediyormuş.”

Bunları Siuan da duymuştu, ama oğlanı görmeyeli iki sene olmuştu. Aslında, oğlan Siuan’ın önünde durduğu son seferde Siuan Amyrlin’di ve oğlan basit bir koyun çobanıydı. O zamandan bu yana onun hakkında öğrendikleri daha çok Mavi Ajah göz ve kulaklarından gelmişti. Spekülasyonları gerçeklerden ayırmak epey beceri gerektirmişti, ama çoğu kişi al’Thor hakkında hemfikirdi. Saati saatine uymayan, güvensiz, kibirli. *Işık Elaida’yı kavursun!* diye düşündü Siuan. *O olmasa onu uzun zaman önce sağ salim Aes Sedailerin ellerine teslim edebilirdik.*

Üç sarmal rampa indiler ve Beyaz Kule’nin beyaz duvarlı koridorlarından bir başkasına girerek Kule Salonu’na doğru ilerlediler. Eğer Amyrlin Yeniden Doğan Ejder’i kabul edecekse, bunu orada yapardı. İki dönemeç sonra -aynalı ayaklı şamdanların ve görkemli duvar halılarının önünden geçtiler- son bir koridora girdiler ve donakaldılar.

Buradaki yer seramikleri kan rengiydi. Bu doğru değildi. Sarı-beyaz olmalıydılar. Bunlarsa ıslakmış gibi parlıyordu.

Chubain keskin bir nefes çekti ve eli kılıcının kabzasına gitti. Saerin tek kaşını kaldırdı. Siuan’ın içinden yine de ilerlemek geçiyordu, ama Karanlık Varlık’ın dokunduğu bu yerler tehlikeli olabilirdi. Kendini zemine batarken ya da duvar halılarının saldırısına uğrarken bulabilirdi.

İki Aes Sedai dönüp diğer yöne yürüdü. Chubain bir anlığına oyalandı, sonra onların peşinden seyirtti. Yüzündeki gerilimi okumak kolaydı. İlk önce Seanchanlar ve şimdi bizzat Yeniden Doğan Ejder, o görev başındayken Kule’ye saldırmaya geliyordu.

Koridorlardan geçerlerken aynı yöne giden başka Aes Sedailerle karşılaştılar. Çoğu şallarını takmıştı. Bunun, bugün aldıkları haber yüzünden olduğu düşünülebilirdi, ama gerçek şuydu ki, pek çok Aes Sedai

hala diğer Ajahlara karşı güvensizlik besliyordu. Elaida'ya lanet etmek için bir sebep daha. Egwene Kule'yi yeniden bir kılmak için çok çalışıyordu, ama senelerin delik ağları bir ay içinde onarılamazdı.

Sonunda Kule Salonu'na vardılar. Aes Sedailer Ajahlarına göre ayrılmış, dışarıdaki geniş koridorda bekliyorlardı. Chubain kapıdaki nöbetçilerle konuşmak için o tarafa seyirtti ve Saerin diğer Temsilcilerle beklemek üzere Salon'a girdi. Siuan dışarıdaki Aes Sedailerin yanında kaldı.

Her şey değişiyordu. Egwene, Sheriam'ın yerine yeni bir Vakanüvis seçmişti. Silviana'yı seçmesi çok mantıklı bir hareketti -kadın, Kızıl olmasına rağmen, sağduyulu biri olarak tanınıyordu ve onu seçmek Kule'nin iki yarısının bir araya getirilmesine yardım etmişti. Ama Siuan kendisinin seçileceği konusunda küçük bir umut besliyordu. Şimdi Egwene'in zamanını dolduran o kadar çok şey vardı ki -ve kendi kendine o kadar yeterli hale geliyordu ki- Siuan'a gittikçe daha az ihtiyaç duyuyordu.

Bu iyi bir şeydi. Aynı zamanda can sıkıcıydı.

Tanıdık koridorlar, yeni temizlenmiş taşın kokusu, yankılanan ayak sesleri... En son geldiğinde buraya o hükmediyordu. Artık değil.

Tekrar yüksek mevkilere tırmanmak gibi bir arzusu yoktu. Son Savaş başlamak üzereydi; zamanını, Kule'ye tekrar dahil edilmekte olan Mavi Ajah'ın didişmeleri arasında geçirmek istemiyordu. Siuan seneler önce Moiraine'le birlikte yapmak üzere yola koyuldukları şeyi yapmak istiyordu. Yeniden Doğan Ejder'i Son Savaş'a götürmek.

Bağ aracılığıyla, Bryne konuşmadan geldiğini hissetti. "İşte bu endişeli bir yüz," dedi adam. O Siuan'a arkadan yaklaşırken koridordaki düzinelerce fısıltılı sohbet kesildi.

Siuan ona döndü. Bryne azametli ve olağanüstü sakindi -özellikle de Morgase Trakand tarafından ihanet edilmiş, sonra Aes Sedai politikalarına bulaştırılmış, sonra birliklerini Son Savaş'ın ön saflarına süreceği söylenmiş bir adam için. Ama Bryne böyleydi işte. Aşırı dingindi. Sırf varlığıyla Siuan'ın endişelerini yatıştırabiliyordu.

"Gelebileceğini düşündüğümden daha hızlı geldin," dedi Siuan. "Ve benim yüzüm *endişeli* değil, Gareth Bryne. Ben bir Aes Sedai'yim. Kendimi ve çevremi kontrol etmek benim mizacım."

"Evet," dedi Bryne. "Ama, Aes Sedailerin çevresinde ne kadar çok zaman geçirirsem, bundan o kadar kuşku duyuyorum. Gerçekten

duygularını mı kontrol ediyorlar? Yoksa yalnızca o duygular hiç değişmiyor mu? İnsan *her zaman* endişeliyse, her zaman aynı görünür.”

Siuan onu süzdü. “Aptal adam.”

Bryne gülümsedi ve dönüp Aes Sedailer ile Muhafızlarla dolu koridora baktı. “Ulağın beni bulduğunda zaten bir raporla Kule’ye dönüyordum. Teşekkür ederim.”

“Bir şey değil,” dedi Siuan kabaca.

“Endişeliler,” dedi Bryne. “Aes Sedaileri hiç böyle görmemiştim.”

“Eh, bizi suçlayabilir misin?” diye terslendi Siuan.

Bryne ona baktı, sonra elini Siuan’ın omzuna koydu. Güçlü, nasırlı parmakları Siuan’ın boynunu süpürdü. “Sorun ne?”

Siuan derin bir nefes aldı, sonunda gelen Egwene’e baktı. Egwene, Silviana ile konuşarak Salon’a gidiyordu. Ciddi yüzlü Gawyn Trakand da her zamanki gibi uzak bir gölge gibi peşindeydi. Egwene delikanlının farkında görünmüyordu, onunla Muhafız bağı da kurmamıştı, ama Gawyn Kule’den de atılmamıştı. Egwene’i kızdırdığını bildiği halde, birleşmeden bu yana gecelerini onun kapısını koruyarak geçiriyordu.

Egwene Salon’un girişine yaklaşırken Aes Sedaileri gerilediler ve yol açtılar... bazıları gönülsüzce, diğerleri saygıyla. Egwene Kule’ye içeriden diz çöktürmüştü. Hem de her gün dayak yerken ve Güç’le mum bile yakamamasına sebep olacak kadar çok çatalkök içerken. Ne kadar da genç. Ama Aes Sedailer için yaş neydi ki?

“Her zaman, içerideki kadının ben olacağımı düşünürdüm,” dedi Siuan, Bryne’dan başkasının duyamayacağı, alçak bir sesle. “Onu benim kabul edeceğimi, ona benim rehberlik edeceğimi. O sandalyede *ben* oturacaktım.”

Bryne’ın kavrayışı sertleşti. “Siuan, ben...”

“Ah, öyle deme,” diye hırladı Siuan ona bakarak. “Hiçbir şeyden pişman değilim.”

Bryne kaşlarını çattı.

“En iyisi bu,” dedi Siuan, ama bunu itiraf etmek içini düğüm düğüm ediyordu. “Onca zorbalığına ve aptallığına rağmen, Elaida’nın beni indirdiği *iyi* oldu, çünkü böylece Egwene’in yolu açıldı. O, benim yapabileceğimden daha iyi iş çıkaracak. Kabullenmesi zor; Amyrlin olarak başarılıydım, ama *bunu* yapamazdım. Kaba kuvvet yerine karakterimle önderlik etmek, bölmek yerine birleştirmek. Bu yüzden, onu Egwene kabul ettiği için *memnunum*.”

Bryne gülümsedi ve sevgiyle Siuan’ın omzunu sıktı.

“Ne?” diye sordu Siuan.

“Seninle gurur duyuyorum.”

Siuan gözlerini devirdi. “Hah. Bir gün duygusallığın beni öldürecek.”

“İyiliğini benden saklayamazsın, Siuan Sanche. Yüreğini görüyorum.”

“*Amma* da hödüksün.”

“Yine de bizi buraya sen getirdin, Siuan. O kız hangi mevkiye tırmanırsa tırmansın, sen onun basamaklarını hazırladığın için yapabilecek.”

“Evet, sonra da keskiyi Elaida’ya teslim ettim.” Siuan Salon kapısının hemen içinde durmuş olan Egwene’e baktı. Genç Amyrlin dışarıda toplanmış kadınların üzerinden ona baktı ve başını sallayarak selam verdi. Hatta belki biraz saygıyla.

“Şu anda ihtiyacımız olan kişi o,” dedi Bryne, “ama o zaman ihtiyacımız olan kişi sendin. İyi iş çıkardın, Siuan. O bunu biliyor. Kule de biliyor.”

Bunu işitmek iyi gelmişti. “Eh. Gelirken onu gördün mü?”

“Evet,” dedi Bryne. “Aşağıda duruyor. En az yüz Muhafız ve yirmi altı Aes Sedai başında nöbet tutuyor -iki tam halka. Ona kalkan da konulmuştur kuşkusuz, ama yirmi altı kadının tamamı paniğe kapılmak üzere görünüyor. Kimse ona dokunmaya ya da onu bağlamaya cesaret edemiyor.”

“Kalkan konulduğu sürece bunun önemi olmamalı. Korkmuş görünüyor muydu? Kibirli? Öfkeli?”

“Hiçbiri.”

“Eh, *nasıl* görünüyordu o zaman?”

“Gerçekten mi, Siuan? Bir Aes Sedai’ye benziyordu.”

Siuan çenesini kapattı. Bryne yine ona sataşıyor muydu? Hayır, general ciddi görünüyordu. Ama ne demek istiyordu?

Egwene Salon’a girdi ve sonra beyaz elbiseli bir çömez, peşinde Chubain’in askerlerinden iki tanesiyle koşarak uzaklaştı. Egwene, Ejder’i çağırtmıştı. Bryne’ın eli Siuan’ın omzunda kaldı ve koridorda onun hemen arkasında durdu. Siuan kendini sakin olmaya zorladı.

Bir süre sonra koridorun sonunda bir hareketlenme gördü. Çevresindeki Aes Sedailer, Kaynak’a kucak açtıkça parlamaya başladılar. Siuan bu güvensizlik gösterisinden kaçındı.

Alay yaklaştı. Muhafızlar, kahverengi pelerin giymiş uzun boylu şeklin çevresinde bir kare halinde yürüyorlardı ve yirmi altı Aes Sedai arkadan geliyordu. Al’Thor, Siuan’ın gözleri için parlıyordu. Siuan *ta’veren*leri

görme yeteneğine sahipti ve al’Thor yaşamış en güçlü *ta’veren*lerden biriydi.

Siuan kendini parıltıyı görmezden gelip al’Thor’a bakmaya zorladı. Oğlan erkek olmuş gibi görünüyordu. Gençliğin yumuşaklığına dair tüm işaretler gitmişti, yerini sert hatlar almıştı. Pek çok genç adamın, özellikle uzun boylu olanların farkına varmadan çökerttiği omuzları dikleşmişti. Bunun yerine bir erkeğin yapması gerektiği gibi boyunun hakkını veriyor, azametle yürüyordu. Siuan Amyrlin’ken sahte Ejderler görmüştü. Bu adamın onlara ne kadar benzediği tuhaftı. Sanki...

Onunla göz göze geldiğinde donakaldı. O gözlerde tanımlanamaz bir şey vardı, bir ağırlık, bir yaşlılık. O gözlerin ardındaki adam, bir ömürde toplanmış bin ayrı hayatın ışığıyla görüyormuş gibi. Yüzü *gerçekten de* bir Aes Sedai’nin yüzüne benziyordu. En azından gözlerinde bir yaşı belirsizlik vardı.

Yeniden Doğan Ejder sağ elini kaldırdı -sol kolunu arkasına kıvırmıştı- ve alayı durdurdu. “İzin verirseniz,” dedi Muhafızlara ve aralarından geçti.

Şok içindeki Muhafızlar onun geçmesine izin verdiler; Ejder’in yumuşak sesini duyunca kenara çekildiler. Bunu yapmamaları gerekirdi. Al’Thor Siuan’a yaklaştı ve Siuan kendini hazırladı. Adam silahsızdı ve kalkan konulmuştu. Ona zarar veremezdi. Yine de, Bryne yanına geçti ve elini kılıcına indirdi.

“Sakin ol, Gareth Bryne,” dedi al’Thor. “Zarar vermeye niyetim yok. Seninle bağ kurmasına izin verdin sanırım? Tuhaf. Elayne bunu duymayı isteyecektir. Ve Siuan Sanche. Son karşılaştığımızdan beri değişmişsin.”

“Çark dönerken değişim herkese gelir.”

“Kesinlikle bir Aes Sedai yanıtı.” Al’Thor gülümsedi. Sakin, yumuşak bir gülümseme. Bu Siuan’ı şaşırttı. “Onlara hiç alışabilecek miyim, merak ediyorum. Bir seferinde benim için ok yemiştin. Bunun için sana teşekkür etmiş miydim?”

“Hatırladığım kadarıyla bilinçli bir şekilde yapmamıştım,” dedi Siuan kuru kuru.

“Yine de müteşekkirim.” Al’Thor Kule Salonu’nun kapısına döndü. “Nasıl bir Amyrlin oldu?”

Neden bana soruyorsun? Al’Thor, Siuan ile Egwene arasındaki yakınlığı biliyor olamazdı. “İnanılmaz bir Amyrlin,” dedi Siuan. “Çok kısa bir süredir Makam’da oturuyor olmasına rağmen, gördüğümüz en büyük Amyrlinlerden biri.”

Al’Thor yine gülümsedi. “Ondan daha azını beklemezdim. Tuhaf, ama onu yine görmenin canımı yakacağını hissediyorum. Halbuki, gerçekten iyileşmiş bir yaraydı. Sanırım acısını hala hatırlıyorum.”

Işık, bu adam Siuan’ın beklentilerini karman çorman ediyordu! Beyaz Kule, Yeniden Doğan Ejder ya da değil, yönlendirebilen her erkeği huzursuz ediyor olmalıydı. Ama al’Thor hiç endişeli görünmüyordu.

Siuan ağzını açtı, ama grubu itip geçen bir Aes Sedai konuşmasını engelledi. Tiana?

Kadın kol yeninden bir şey çıkardı ve Rand’a sundu. Kırmızı mühürlü küçük bir mektup. “Bu sizin için,” dedi. Sesi gergindi, parmakları titriyordu, ama titreme o kadar hafifti ki, çoğu kişi gözden kaçırırdı. Ama Siuan, Aes Sedailerde duygu izi aramayı öğrenmişti.

Al’Thor tek kaşını kaldırdı, sonra uzandı ve mektubu aldı. “Nedir bu?”

“Teslim etmeye söz vermiştim,” dedi Tiana. “Hayır derdim, ama sizin buraya geleceğinizi hiç... demek istediğim...” Ağzını kapatarak kendi sözünü kesti. Sonra kalabalığın arasına çekildi.

Al’Thor notu okumadan cebine soktu. “İşim bittiğinde Egwene’i sakinleştirmek için elinden geleni yap.” Sonra derin bir nefes aldı ve nöbetçileri görmezden gelerek Salon’a yürüdü. Diğerleri peşinden seyirtti, Muhafızlar mahçup görünüyordu, ama Rand kapıdan geçer, Kule Salonu’na girerken kimse ona dokunmaya cesaret edemedi.

Rand, eşlikçileri olmadan Salon’a girdiğinde Egwene’in kollarındaki tüyler diken diken oldu. Dışarıdaki Aes Sedailer kapıya toplandılar ve alık alık bakmamaya çalıştılar. Silviana Egwene’e bir bakış fırlattı. Bu görüşme Salon’a Mühürlü olmalı mıydı?

Hayır, diye düşündü Egwene. *Beni onunla yüzleşirken görmeleri gerek. Işık, buna hazır hissetmiyorum.*

Yapacak bir şey yoktu. Bütün sabah kendi kendine tekrarladığı sözleri hatırlayarak cesaretini topladı. Bu çocukluk arkadaşı, bir gün evleneceğini düşündüğü Rand al’Thor değildi. Rand al’Thor’a karşı uysal davranabilirdi, ama şimdi uysal davranmak dünyanın sonunu getirirdi.

Hayır. Bu adam Yeniden Doğan Ejder’di. Nefes almış en tehlikeli adam. Uzun boylu, hatırladığından çok daha özgüvenli. Üzerinde basit kıyafetler vardı.

Rand doğrudan Salon’un ortasına yürüdü, Muhafızlar dışarıda kaldı. Rand yerdeki Alevin ortasında durdu. Yerlerine oturmuş Temsilciler

tarafından kuşatılmıştı.

“Egwene,” dedi Rand, sesi odada yankılanarak. Saygıyla Egwene’e başını salladı. “Görüyorum ki üzerine düşeni yapmışsın. Amyrlin etolü sana yakışmış.”

Egwene, son zamanlarda Rand hakkında işittiklerine bakarak, ondan böyle bir sükunet beklememişti. Belki de sonunda kendini ele veren bir suçlunun sükunetiydi bu.

Egwene onun hakkında böyle mi düşünüyordu? Bir suçlu? Rand kesinlikle kanundışı görünen eylemlerde bulunmuştu; yok etmiş, fethetmişti. Egwene Rand’la en son görüştüğünde, Aiel Kıraçları’nda yolculuk ediyorlardı. O aylarda zorlu bir adama dönüşmüştü ve Egwene o sertliği onda hala görüyordu. Ama bir şey daha vardı, daha derin bir şey.

“Sana ne oldu?” diye sorarken buldu kendini. Amyrlin Makamı’nda öne eğildi.

“Kırıldım,” dedi Rand, elleri arkasında. “Sonra, olağanüstü bir biçimde, yeniden bir kılındım. Beni neredeyse ele geçiriyordu, Egwene. Bu durumu düzeltmemi sağlayan Cadsuane’di. Bunu kazayla yapmış olsa da. Yine de, sanırım sürgün kararını kaldırmam gerek.”

Farklı konuşuyordu. Sözlerinde, Egwene’in tanımadığı bir resmiyet vardı. Başka birinde olsa, kültürlü, eğitimli bir geçmişi olduğunu düşünürdü. Ama Rand bunları görmemişti. Öğretmenler onu bu kadar hızlı eğitebilir miydi?

“Neden Amyrlin Makamı’nın huzuruna geldin?” diye sordu. “Bir dilekçe sunmaya mı geldin, yoksa Beyaz Kule’nin rehberliği ile kuşatılmak için mi?”

Rand, elleri hala arkasında, onu inceledi. Kalkanını sürdüren, *saidar*ın parıltısına sarınmış on üç Aes Sedai, hemen peşinden sessizce Salon’a girdiler.

Rand buna aldırmamış görünüyordu. Odayı inceledi, muhtelif Temsilcilere baktı. Bakışları Kızıl sıralarında oyalandı. O sandalyelerin ikisi boştu. Pevara ve Javindhra henüz bilinmeyen görevlerinden dönmemişti. Yalnızca -Duhara’nın yerine yeni seçilmiş- Barasine Salon’daydı. Kadın, hayranlık uyandıran bir biçimde, Rand’ın bakışlarına sakinlikle karşılık verdi.

“Senden nefret ediyordum,” dedi Rand, Egwene’e geri dönerek. “Son aylarda pek çok duygu yaşadım. Moiraine İki Nehir’e geldiğinden beri Aes

Sedailerin iplerinden kaçınmaya çalışıyorum sanki. Ama başka görünmez iplerin -daha tehlikeli iplerin- bana dolanmasına izin verdim.

"Çok fazla çabaladığımı düşünüyorum. Seni dinlersem, beni kontrol edeceğinden endişeleniyordum. Beni güdüleyen bağımsızlık arzusu değildi, önemsiz olma korkusuydu. Başardıklarımın bana değil, sana ait olacağı korkusu." Duraksadı. "Suçlarımı yıkabileceğim böylesine uygun bir sırtlar yığını dilemeliydim."

Egwene kaşlarını çattı. Yeniden Doğan Ejder, Beyaz Kule'ye boş felsefi konuşmalar için mi gelmişti? Belki *gerçekten* de delirmişti. "Rand," dedi Egwene sesini yumuşatarak. "Sende... bir sorun olması olasılığına karşı bazı Aes Sedailerin seninle konuşmasını sağlayacağım. Lütfen anlamaya çalış."

Rand'ın durumu hakkında daha fazla bilgi edindikleri zaman, onunla ne yapacaklarına karar verebilirlerdi. Yeniden Doğan Ejder, kehanetin yapacağını söylediği şeyleri yapmak için özgür olmalıydı, ama şimdi ellerinde olduğuna göre, çekip gitmesine izin veremezlerdi.

Rand gülümsedi. "Ah, *anlıyorum* Egwene. Ve reddettiğim için üzgünüm, ama yapacak çok işim var. Benim yüzümden insanlar aç, diğerleri benim yaptıklarım yüzünden dehşet içinde yaşıyor. Bir dost, müttefikleri olmadan ölüme gidiyor. Yapmam gerekenleri yapabilmem için o kadar az zaman var ki."

"Rand," dedi Egwene, "emin olmak zorundayız."

Rand anlayışlı bir biçimde başını salladı. "Üzüldüğüm kısım bu işte. Böylesine başarılı bir biçimde sağlamlaştırdığın güç merkezinize gelip, sonra da sana meydan okumak istemezdim. Ama elimde değil. Planlarımı bilmelisin ki, hazırlık yapabilesin.

"Delik'i son mühürlemeye çalıştığımda, bunu kadınların yardımı olmadan yapmak zorunda kaldım. Felaketi getiren kısmen buydu, ama belki de güçlerini bana vermeyi reddetmeleri bilgeceydi. Eh, suçu eşit şekilde paylaşmalıyız, ama aynı hatayı ikinci defa yapmayacağım. *Saidin* ile *saidar*ın birlikte kullanılması gerektiğini düşünüyorum. Henüz yanıtları bilmiyorum."

Egwene öne eğilerek onu inceledi. Gözlerinde delilik yok gibiydi. O gözleri tanıyordu. Rand'ı tanıyordu.

Işık, diye düşündü. *Yanılmışım. Onu yalnızca Yeniden Doğan Ejder olarak düşünemiyorum. Burada olmamın bir sebebi var. Onun burada olmasının bir sebebi var. Benim için, o yalnızca Rand. Yeniden Doğan Ejder'den korkulması gerekirken, Rand'a güvenilebileceği için.*

“Hangisisin?” diye fısıldadı farkına varmadan.

Rand işitti. “Her ikisi birden, Egwene. Onu hatırlıyorum. Lews Therin. Onun tüm hayatını, her çaresiz anını görebiliyorum. Bir düşmüş gibi görüyorum, ama açık bir düş. Kendi düşüm. O benim parçam.”

Bunlar bir delinin sözleriydi, ama sakin bir biçimde söylenmişti. Egwene ona baktı ve eskiden olduğu delikanlıyı hatırladı. Dürüst delikanlıyı. Perrin gibi ciddi değil, Mat gibi çılgın değil. Sağlam, mert. Her konuda güvenebileceğiniz türden bir adam.

Dünyanın kaderi konusunda bile.

“Bir ay içinde,” dedi Rand, “Shayol Ghul’e gideceğim ve Karanlık Varlık’ın zindanının kalan son mührünü kıracağım. Yardımını istiyorum.”

Mühürleri kırmak mı? Egwene düşündeki imgeyi hatırladı: kristal bir küreyi bağlayan halatları kesen Rand. “Rand, hayır,” dedi.

“Hepinize ihtiyacım olacak,” diye devam etti Rand. “Işık’tan, bu sefer bana yardım etmenizi diliyorum. Benimle, Shayol Ghul’e gitmeden önceki gün buluşmanı istiyorum. O zaman... eh, o zaman şartlarımı konuşuruz.”

“Şartların mı?” diye sordu Egwene.

“Göreceksin,” dedi Rand gitmek üzere dönerek.

“Rand al’Thor!” dedi Egwene, ayağa kalkarak. “Amyrlin Makamı’na arkanı *dönmeyeceksin!*”

Rand donakaldı, sonra ona döndü.

“Mühürleri kıramazsın,” dedi Egwene. “Bu Karanlık Varlık’ın serbest kalması riskini doğurur.”

“Göze almamız gereken bir risk. Molozları temizlemek için. Delik’in tekrar mühürlenebilmesi için tamamen açılması gerekiyor.”

“Bu konuda konuşmalıyız,” dedi Egwene. “Plan yapmalıyız.”

“Bu yüzden sana geldim. Plan yapabilmen için.”

Rand eğleniyor gibiydi. Işık! Egwene öfkeyle oturdu. Tıpkı babası gibi keçi inadıydı. “Konuşmamız gereken şeyler var, Rand. Yalnızca bu konu değil, başka konular da -özellikle de adamlarının bağ kurduğu Aes Sedailer.”

“Bir sonraki görüşmemizde konuşabiliriz.”

Egwene kaşlarını çattı.

“Ve işte konuya geldik,” dedi Rand. Egwene’e eğildi -hafifçe, yalnızca başını eğerek. “Egwene al’Vere, Mühürlerin Gözetmeni, Tar Valon Alevi, çekilebilir miyim?”

O kadar nazik bir biçimde sormuştu ki. Egwene onun alay edip etmediğini anlayamıyordu. Onunla göz göze geldi. Rand'ın ifadesi, *pişman olacağım bir şey yaptırma bana*, der gibiydi.

Gerçekten de Rand'ı buraya hapsedebilir miydi? Egwene, Elaida'ya onun özgür olması gerektiğini söyledikten sonra?

"Mühürleri kırmana izin vermeyeceğim," dedi. "Bu delilik."

"O zaman, hemen kuzeydeki Merrilor Çayırı denen yerde buluşalım. Ben Shayol Ghul'e gitmeden önce konuşuruz. Şimdilik, sana meydan okumak istemiyorum, Egwene. Ama gitmek zorundayım."

İkisi de bakışlarını kaçırmadı. Odadaki diğerleri nefes bile almıyor gibiydi. Yine de Egwene kurşun kasalı gül penceresinin uğuldamasına sebep olan hafif esintiyi duyabiliyordu.

"Pekala," dedi Egwene. "Ama bu iş bitmedi, Rand.''

"Sonlar yoktur, Egwene," diye yanıt verdi Rand, sonra ona başını salladı ve dönüp Salon'dan dışarı yürüdü. Işık! Sol eli yoktu! Bu nasıl olmuştu?

Aes Sedailer ve Muhafızlar gönülsüzce ona yol verdiler. Egwene başının döndüğünü hissederek elini başına kaldırdı.

"Işık!" dedi Silviana. "Buna rağmen nasıl düşünebildin, Anne?"

"Neye rağmen?" Egwene Salon'da çevresine bakındı. Pek çok Temsilci gözle görülür bir biçimde sandalyelerine çökmüştü.

"Bir şey yüreğimi kavradı," dedi Barasine, elini göğsüne götürerek, "sımsıkı tuttu. Konuşmaya cesaret edemedim."

"Ben konuşmaya *çalıştım*," dedi Yukiri. "Ama ağzımı oynatamadım."

"*Ta'veren*," dedi Saerin. "Ama etkisi çok güçlü... beni içten ezecekmiş gibi hissettim."

"Buna nasıl direndin, Anne?" diye sordu Silviana.

Egwene kaşlarını çattı. O öyle hissetmemişti. Belki de onu Rand olarak düşündüğünden. "Söylediklerini konuşmamız lazım. Kule Salonu tartışmak için bir saat sonra tekrar toplanacak." O konuşma, Salona Mühürlü olacaktı. "Ve biri onun gerçekten gittiğinden emin olmak için peşinden gitsin."

"Gareth Bryne bunu yapıyor," dedi Chubain dışarıdan.

Temsilciler sarsılmış bir halde doğruldular. Silviana eğildi. "Haklısın, Anne. Onun mühürleri kırmasına izin verilemez. Ama ne yapacağız? Eğer onu tutsak almazsan..."

"Onu tutsak alabileceğimizden kuşkuluyum," dedi Egwene. "Onda bir şey var. Ben... ben onun en ufak çaba göstermeden o kalkanı kırabileceğini sezdim."

“O zaman nasıl? Onu nasıl durduracağız?”

“Müttefiklere ihtiyacımız var,” dedi Egwene. Derin bir nefes aldı. “Güvendiği insanlar onu ikna edebilir.” Ya da, onu durdurmak için birleşmiş yeterince büyük bir grupla karşılaşırsa, fikir değiştirmek zorunda kalabilirdi.

Şimdi, Elayne ve Nynaeve ile konuşması *daha da* önem kazanmıştı.

4

DESEN İNLİYOR

“Bu da ne?” diye sordu Perrin, keskin çürük et kokusunu duymazdan gelmeye çalışarak. Ceset göremiyordu, ama kokuya bakarak, yer onlarla kaplı olmalıydı.

Jehannah Yolu’nun kenarında, bir devriye grubuyla birlikte durmuş, kuzeydeki, yükselip alçalan bir ovaya bakıyordu. Ovada tek tük ağaçlar vardı. Çimenler, başka yerlerde olduğu gibi sarı-kahverengiydi, ama yoldan uzaklaştıkça, bir tür hastalığa yakalanmış gibi kararıyorlardı.

“Bunu daha önce gördüm,” dedi Seonid. Ufak tefek, soluk tenli Aes Sedai yol kenarında eğilmiş, küçük bir otu elinde evirip çeviriyordu. Üzerinde, sade ama kaliteli, yeşil yünlüler vardı. Tek mücevheri Büyük Yılan yüzüğüydü.

Yukarıda, yumuşak bir gök gürültüsü patladı. Seonid’in arkasında altı Bilge kollarını kavuşturmuş, okunması imkansız yüz ifadeleriyle duruyorlardı. Perrin Bilgelere -ya da onların iki Aes Sedai çırağına- geride kalmalarını söylemeyi düşünmemişti. Muhtemelen *onun* eşlik etmesine izin verdikleri için şanslı sayılmalıydı.

“Evet,” dedi Nevarin. Bileziklerini şıngırdatarak çömeldi ve yaprağı Seonid’den aldı. “Küçük bir kızken bir seferinde Afet’i ziyaret etmiştim; babam orayı görmemin önemli olduğunu düşünmüştü. Bu, orada gördüklerime benziyor.”

Perrin Afet’e bir kez gitmişti, ama o kara benekler gerçekten de ayırt edici görünüyordu. Bir alakarga uzak ağaçlardan birine kondu ve dalları, yaprakları didiklemeye başladı, ama ilginç bir şey bulamayınca uçup gitti.

Asıl rahatsız edici olan, buradaki bitkilerin yolda gördüklerinden daha iyi durumda olmasıydı. Beneklerle kaplıydılar, ama yaşıyor, hatta gelişiyorlardı.

Işık, diye düşündü Perrin, Nevarin’in uzattığı yaprağı alarak. Yaprak çürük kokuyordu. *Afet’in iyi alternatif olduğu bir dünya nasıl bir dünyadır?*

“Mori alanın çevresinde dolaştı,” dedi Nevarin, yakında duran Mızrağın Kızı’na doğru başını sallayarak. “Ortası daha da kara. Orada ne olduğunu göremedi.”

Perrin Sağlam’ı mahmuzlayarak yoldan ayrıldı. Faile onu takip etti; hiç korkmuş kokmuyordu, ama Perrin’in İki Nehirli silahlı adamları tereddütlüydü.

“Lord Perrin?” diye seslendi Wil.

“Muhtemelen tehlikeli değil,” dedi Perrin. “Hayvanlar bu alana girip çıkıyor hala.” Afet, orada yaşayanlar yüzünden tehlikeliydi. Ve bir şekilde o yaratıklar güneye gelirse, bilmeleri gerekirdi. Aieller yorum yapmadan peşinden yürüdüler. Faile ona katıldığı için, Berelain’in de peşinden gelmesi gerekmişti, Annoura ile Gallenne de onu izliyorlardı. Neyse ki Alliandre geride kalmayı kabul etmişti, Perrin’in yokluğunda kampı ve mültecileri idare ediyordu.

Atlar huzursuzdu ve bulundukları çevrenin de ruh hallerine pek yardımı dokunmuyordu. Perrin çürük ve ölüm kokusunu biraz olsun azaltabilmek için ağzından nefes aldı. Zemin burada da ıslaktı -şu bulutlar bir geçse, toprağı kurutacak biraz güneş ışığı görseler- ve atlar kayabilirdi, bu yüzden acele etmediler. Çimenliğin büyük kısmı çimen, yonca ve küçük otlarla kaplıydı, ve ilerledikçe, karanlık beneklerin çoğaldığını gördüler. Birkaç dakika sonra, gördükleri bitkilerin çoğu yeşil ya da sarıdan çok kahverengiydi.

Sonunda, üç tepenin arasında kalmış küçük bir vadiye geldiler. Perrin Sağlam’ı dizginleyerek durdurdu; diğerleri çevresini aldılar. Burada tuhaf bir köy vardı. Büyük kamışlara benzeyen tuhaf bir ağaç türünden yapılmış kulübelerden oluşuyordu ve çatıları iki avuç genişliğinde kocaman yapraklarla örtülmüştü.

Burada bitki yoktu, yalnızca çok kumlu toprak vardı. Perrin eyerden kaydı ve eğilip kumu yokladı, parmakları arasında ovaladı. Diğerlerine baktı. Şaşkın kokuyorlardı.

Sağlam’ı yularından çekerek ihtiyatla köyün ortasına yürüdü. Afet bu noktadan yayılıyordu, ama köyün kendisine dokunmamıştı. Mızrağın Kızları, Sulin’in önderliğinde, peçelerini takarak dağıldılar. Kulübeleri çabucak kontrol ettiler ve hızlı jestlerle işaretleştiler, sonra geri döndüler.

“Kimse yok mu?” diye sordu Faile.

“Hayır,” dedi Sulin, ihtiyatla peçesini indirerek. “Mekan terk edilmiş.”

“Kim böyle bir köy yapar ki?” diye sordu Perrin, “hem de Ghealdan’da.”

“Burada yapılmamış,” dedi Masuri.

Perrin ince Aes Sedai’ye döndü.

“Bu köy bu bölgeye ait değil,” dedi Masuri. “Kullanılan tahta türünü daha önce görmedim.”

“Desen inliyor,” dedi Berelain usulca. “Yürüyen ölüler, tuhaf ölümler. Şehirlerde odalar kayboluyor ve yiyecek bozuluyor.”

Perrin, baltasının onu öldürmeye çalıştığı günü hatırlayarak çenesini kaşıdı. Koskoca köyler kaybolup başka yerlerde beliriyorsa, Desen’in lime lime olduğu yerlerde yarıklardan Afet çıkıyorsa... Işık! Her şey ne kadar kötüye gidiyordu?

“Köyü yakın,” dedi dönerek. “Tek Güç kullanın. Lekeli bitkilerden yapabildiğiniz kadarını, kavurun. Belki yayılmasını durdurabiliriz. Orduyu bir saat uzaktaki o kampa götüreceğiz ve daha fazla zamana ihtiyacınız olursa yarın da orada kalacağız.”

Bu sefer, doğrudan bir emir verdiği halde, Bilgeler ve Aes Sedailer yakınmak için burunlarını bile çekmediler.

Bizimle avlan, kardeşim.

Perrin kendini kurt düşünde buldu. Ucunda tek bir alevin titrediği kandilin küçülen ışığında uykulu uykulu oturmuş, tuhaf köyle ilgilenenlerden rapor beklediğini hatırlıyordu. Gaul’un Malden’den kurtarılan eşyalar arasında bulduğu *Jain Uzakgezgini’nin Yolculukları*’nı okuyordu.

Perrin şimdi, beline kadar gelen otlarla kaplı geniş bir arazinin ortasında, sırtüstü yatıyordu. O gökyüzüne bakarken rüzgarda sallanan otlar yanaklarını ve kollarını okşuyordu. Gökyüzünde, uyanık dünyadaki aynı fırtına kaynıyordu. Burada daha şiddetliydi.

Kahverengi ve yeşil otların, yabani arpa saplarının arasından fırtınaya bakarken, onun daha da yaklaştığını neredeyse *hissedebiliyordu*. Sanki onu sarmak için gökyüzünden alçalırmış gibi.

Genç Boğa! Gel! Gel de avlan!

Ses bir kurda aitti. Perrin dişi kurdun adının Meşe Dansçısı olduğunu ve yavruyken meşe fidanları arasında koşturmaktan hoşlandığı için bu adı aldığını içgüdüyle bildi. Başkaları da vardı. Fısıldayan. Sabahışığı. Kıvılcım. Sınırsız. Bir düzine kurt ona sesleniyordu, bazıları uyuyan canlı kurtlar, diğerleri ölmüş kurtların *ruhları*.

Ona, bir kokular, imgeler ve sesler karışımı ile sesleniyorlardı. Bahar vakti sıçrayarak toprakta oyuklar açan geyiğin kokusuyla. Koşan kurtların

ayakları altında ezilen yapraklarla. Zafer hırlamalarıyla, birlikte koşan bir sürünün heyecanıyla.

Davetler, içinde, derinliklerde bir şeyi, baskılamaya çalıştığı kurdu uyandırdı. Ama bir kurdu uzun zaman kilit altına alamazdınız. Ya kaçar, ya da ölürdü; tutsaklığa dayanamazdı. Perrin ayağa fırlamaya, coşkulu kabulünü yollamaya, kendini sürünün içinde kaybetmeye can atıyordu. O Genç Boğa'ydı ve burada ona kucak açılıyordu.

"Hayır!" dedi Perrin. Doğrulup oturdu ve başını ellerine aldı. "Sürünün içinde kendimi kaybetmeyeceğim."

Çekirge sağında otların içinde oturdu. İri boz kurt, altın rengi gözlerinden şimşekler yansıyarak, onları hiç kırpmadan Perrin'e baktı. Otlar Çekirge'nin boynuna kadar geliyordu.

Perrin elini başından çekti. Hava *ağırdı*, rutubetliydi ve yağmur kokuyordu. Havanın ve kuru çayırın kokularının üzerinde, Çekirge'nin sabrının kokusunu alabiliyordu.

Davet edildin, Genç Boğa, dedi Çekirge.

"Sizinle avlanamam," diye açıkladı Perrin. "Çekirge, bunu konuşmuştuk. Kendimi kaybetmem hakkında. Savaşa girdiğimde öfkeye kapılıyorum. Tıpkı bir kurt gibi."

Bir kurt gibi mi? dedi Çekirge. *Genç Boğa, sen bir kurtsun. Ve bir insan. Gel de avlan.*

"Yapamayacağımı *söyledim*! Bunun beni tüketmesine izin veremem." Bir kafese kapatılmış, tüm insanlığını kaybetmiş altın gözlü genç adamı hatırladı. Adı Noam'dı; Perrin onu Jarra adlı bir köyde görmüştü.

Işık, diye düşündü Perrin. *Buradan hiç de uzak değil.* Ya da en azından, gerçek dünyada bedeninin uyuduğu yerden uzakta değildi. Jarra, Ghealdan'daydı. Tuhaf bir tesadüf.

Yakında bir ta'veren varken, tesadüfler yoktur.

Kaşlarını çattı ve araziyi taradı. Moiraine, Perrin'e Noam'ın içinde insana dair hiçbir şey kalmadığını söylemişti. Kurdun onu ele geçirmesine izin verirse, bir kurtkardeşi bekleyen buydu.

"Bunu kontrol etmeyi öğrenmeliyim ya da kurdu içimden atmalıyım," dedi Perrin. "Tavizler için zaman yok, Çekirge."

Çekirge tatmin olmamış kokuyordu. İnsanların her şeyi kontrol etme eğilimi dediği şeyden hoşlanmıyordu.

Gel, dedi otların içinde doğrularak. *Avlan.*

"Ben..."

Gel ve öğren, dedi Çekirge kızgınlıkla. *Son Av geliyor.*

Çekirge, mesajında ilk avını öldüren genç bir enik görüntüleri yollamıştı. Bu ve gelecek endişesi; kurtlar için olağan olmayan bir özellik. Son Av değişim getiriyordu.

Perrin duraksadı. Önceki bir kurt düşünde, Perrin Çekirge'den onu bu mekan hakkında eğitmesini istemişti. Genç bir kurt için uygunsuz bir talep -büyüğünün kıdemine meydan okuma- ama bu o talebe karşılıktı. Çekirge ona öğretmeye gelmişti, ama bunu bir kurdun öğrettiği gibi öğretecekti.

"Özür dilerim," dedi Perrin. "Seninle avlanacağım -ama kendimi kaybetmemeliyim."

Düşündüğün bu şeyler, dedi Çekirge hoşnutsuzlukla. *Bu tür hiçlik düşüncelerini nasıl düşünebilirsin?* Yanıta boşluk görüntüleri eşlik etti -boş bir gökyüzü, içinde hiç kimse bulunmayan bir in, boş bir tarla. *Sen Genç Boğa'sın. Her zaman Genç Boğa olacaksın. Genç Boğa'yı nasıl kaybedebilirsin? Başını eğersen, onun pençelerinin üzerinde durduğunu görürsün. Isırırsan, onun dişleri öldürür. Bunu kaybedemezsin.*

"İnsanlara özgü bir şey."

Hep aynı sözler, dedi Çekirge.

Perrin derin bir nefes aldı, aşırı ıslak havayı içine çekti ve salıverdi. "Pekala," dedi ve ellerinde çekiçle hançer belirdi. "Gidelim."

Toynaklarınla mı avlanacaksın? Boynuzlarını unutup, bir geyiğin sırtına atlayıp onu ezerek yere devirmeye çalışan bir boğa imgesi belirdi.

"Haklısın." Perrin'in elinde şimdi sağlam İki Nehir yayı vardı. Jondyn Barran ya da Rand kadar iyi nişancı değildi, ama başının çaresine bakabilirdi.

Çekirge geyiğe tüküren boğa imgesi yolladı. Perrin hırladı ve pençelerinden tırnak fırlatarak geyiği uzaktan vuran bir kurt imgesi yolladı, ama bu Çekirge'yi daha da fazla eğlendirmekten başka işe yaramadı. Sinirine rağmen, Perrin bunun oldukça saçma bir imge olduğunu itiraf etmek zorundaydı.

Kurt imgeyi diğerlerine gönderdi ve hepsi eğlentiyle uludu, ama çoğu geyiğin üzerinde hoplayıp zıplayan boğayı tercih edermiş gibiydi. Perrin hırladı ve Çekirge'yi uzaktaki ağaçlığa kadar kovaladı. Diğer kurtlar orada bekliyordu.

Koşarken, otlar daha da yoğunlaştı. Dolaşık orman çalılıkları gibi engelliyorlardı onu. Çekirge onu kısa zamanda geride bıraktı.

Koş, Genç Boğa!

Koşmaya çalışıyorum, diye karşılık verdi Perrin.

Önceden koştuğun gibi değil!

Perrin otları iterek geçmeye devam etti. Bu tuhaf yer, kurtların koştuğu bu harika dünya sarhoş edici olabilirdi. Ve tehlikeli. Çekirge, Perrin'i bu konuda birçok kez uyarmıştı.

Yarının tehlikeleri. Şimdilik görmezden gel, dedi Çekirge gittikçe uzaklaşarak. *Endişe iki bacaklılar içindir.*

Sorunlarımı görmezden gelemem! diye düşündü Perrin.

Ama sık sık geliyorsun, dedi Çekirge.

Perrin bunun doğru olduğunu fark etti; belki kurdun bildiğinden daha doğru. Perrin bir açıklığa çıktı ve durdu. Orada, yerde, önceki düşünde yaptığı üç metal parçası yatıyordu. İki yumruk büyüklüğündeki büyük yumru, yassı çubuk ve ince dikdörtgen. Dikdörtgen sarı- kırmızı hafif hafif parlıyor, çevresindeki kısa otları kavuruyordu.

Yumrular hemen yok oldu, ama parlayan dikdörtgen geride yanık bir yer bıraktı. Perrin başını kaldırarak kurtları aradı. İleride, ağaçların üzerindeki gökyüzünde büyük, karanlık bir delik açıldı. Perrin deliğin uzaklığını kestiremiyordu ve aynı anda hem uzak hem de her şeye baskın görünüyordu.

Mat orada oturuyordu. Kendi kendisiyle savaşıyordu, onun yüzünü taşıyan, her biri farklı türden iyi giysiler giymiş, bir düzine ayrı adam. Mat mızrağını savurdu ve elinde kanlı bir bıçakla arkadan yaklaşan gölgeli şekli görmedi.

"Mat!" diye bağırdı Perrin, ama bunun anlamsız olduğunu biliyordu. Gördüğü şey gelecek hakkında bir düş ya da imgeydi. Onlardan bir tane görmeyeli epey olmuştu. Gelmeyi bırakacaklarını düşünmeye başlamıştı.

Döndü ve gökyüzünde bir başka karanlık açıldı. Aniden, sürü halinde koruluğa doğru koşan koyunlar gördü. Onları kurtlar kovalıyordu ve korulukta korkunç bir yaratık saklanmış, bekliyordu. Perrin orada, o düşte olduğunu sezdi. Ama kimi kovalıyordu ve neden? O kurtlarda yanlış bir şey vardı.

Kenarda, üçüncü bir karanlık. Faile, Grady, Elyas, Gaul... hepsi, peşlerinde binlerce kişi ile birlikte bir uçuruma doğru yürüyordu.

Görüntü kapandı. Aniden Çekirge havadan fırladı ve Perrin'in yanına kondu, kayarak durdu. Kurt delikleri görmüş olamazdı; onun gözlerine asla görünmüyorlardı. Bunun yerine, yanık lekesini küçümsemeyle süzdü ve pejmürde, uykulu gözlü, sakalı ve saçları kesilmemiş, giysileri darmadağın

bir Perrin imgesi gönderdi. Perrin o zamanı hatırlıyordu; Faile'nin tutsaklığının ilk günlerindeydi.

Gerçekten o kadar kötü mü görünüyordu? Işık, gerçekten berbat görünüyordu. Neredeyse dilenci gibi. Ya da... Noam gibi.

"Kafamı karıştırmaya çalışmayı bırak!" dedi Perrin. "Kendimi Faile'yi bulmaya adadığım için o hale geldim, kurtlara boyun eğdiğim için değil!"

En küçük yavrular her zaman sürünün yaşlılarını suçlar. Çekirge yine otların arasında koştu.

Bunun anlamı neydi? Kokular ve imgeler kafasını karıştırıyordu. Hırlayarak öne atıldı, açıklıktan çıkıp çayıra daldı. Saplar yine ona direndiler. Akıntıya karşı yüzmek gibiydi. Çekirge önden koşuyordu.

"Kavrulası, beni bekle!" diye bağırdı Perrin.

Beklersek avı kaybedeceğiz. Koş, Genç Boğa!

Perrin dişlerini sıktı. Çekirge şimdi uzakta bir benekten ibaretti, ağaçlığa varmak üzereydi. Perrin o imgeler hakkında düşünmek istiyordu, ama zaman yoktu. Çekirge'yi kaybederse, bu gece onu bir daha görmeyeceğini biliyordu. *İyi,* diye düşündü pes ederek.

Arazi altından kaydı, otlar bir anda geride kaldı. Perrin tek bir adımda yüz adım atlamış gibiydi. Yine atladı ve öne fırladı. Peşinde hafif bir bulanıklık bırakıyordu.

Otlar onun için aralandı. Rüzgar rahat bir kükremeyle yüzüne esti. İçindeki o ilkel kurt uyandı. Perrin koruluğa ulaştı ve yavaşladı. Şimdi her adım onu yalnızca üç metre kadar ileri götürüyordu. Diğer kurtlar oradaydı, onu da aralarına alarak heyecanla koştular.

İki ayak mı, Genç Boğa? diye düşündü Meşe Dansçısı. Genç bir dişiydi, kürkü beyaza varacak kadar açık renkliydi ve sağ yanında siyah bir çizgi uzanıyordu.

Perrin yanıt vermedi, ama onlarla birlikte ağaçların arasında koştu. Küçük bir koruluğa benzeyen şey, geniş bir ormana dönüşmüştü. Perrin ağaç gövdelerinin ve eğrelti otlarının arasında koşuyor, ayaklarının altındaki zemini neredeyse hissetmiyordu.

İşte koşmak buydu. Güçlü. Canlı. Devrilmiş kütüklerin üzerinden atladı, sıçrayışları onu o kadar yükseğe taşıyordu ki, saçları dalların altına sürtünüyordu. Rahatça kondu. Orman onundu. Ona aitti ve o bunu anlıyordu.

Endişeleri erimeye başladı. Olabilecek şeylerden korkmayı bırakıp, her şeyi olduğu gibi kabullendi. Bu kurtlar onun kardeşleriydi. Gerçek dünyada

koşan bir kurt, bir denge ve kontrol şaheseriydi. Burada -doğa kurallarının onların iradelerine göre büküldüğü yerde- daha da fazla. Kurtlar ağaçların üzerinden sekiyor, aşağı atlıyorlardı, onları yerde tutan hiçbir şey yoktu. Bazıları dallara çıkıp, daldan dala atlıyordu.

Heyecan vericiydi. Perrin kendimi hiç bu kadar canlı hissetmiş miydi? Çevresindeki dünyanın bir parçası, ama aynı zamanda onun efendisi gibi hissetmiş miydi? Kaba, azametli meşinyaprakların arasına porsukağaçları ve arada bir de çiçek açmış süslü baharatağaçları serpiştirilmişti. Bunlardan bir tanesinin yanından geçerken havaya fırladı, geçişinin rüzgarı kırmızı bir çiçek yağmuru başlattı. Çiçekler bir bulanıklık halinde, döne döne çevresinde kabardılar, akıntılara kapıldılar ve Perrin'i tatlı kokularıyla kuşattılar.

Kurtlar ulumaya başladı. İnsanlar için bütün ulumalar birbirine benziyordu. Perrin için her biri ayrıydı. Bunlar keyif ulumalarıydı, bir avın başlangıcı.

Durun. Korktuğum şey buydu işte! Tuzağa düşmeme göz yumamam. Ben bir insanım, kurt değil.

Ama o anda bir erkek geyiğin kokusunu aldı. Kudretli bir hayvan, avlamaya değer. Yakın zamanda buradan geçmişti.

Perrin kendine hakim olmaya çalıştı, ama beklenti fazla büyüktü. Kokunun peşinden patikada koşmaya başladı. Kurtlar, Çekirge de dahil, onun önüne geçmediler. Onunla birlikte koştular, onun başı çekmesine izin verirken kokuları memnundu.

Perrin işaretçiydi, saldırının ucuydu. Av grubu arkasında kükrüyordu. Sanki Perrin okyanusun ezici dalgalarına yol gösteriyordu. Ama aynı zamanda onları tutuyordu.

Benim için yavaşlamalarını isteyemem, diye düşündü Perrin.

Derken dört ayak üzerindeydi, yayını unutarak kenara atmıştı, elleri ve bacakları pençelere dönüşmüştü. Arkasındakiler bunun sevinciyle yine hırladılar. Genç Boğa gerçekten onlara katılmıştı.

Geyik ilerideydi. Genç boğa onu ağaçların arasında görebiliyordu; muhteşem, beyaz bir geyikti, boynuzlarının en az yirmi altı ucu vardı, kış kürkü dökülüyordu. Ve muazzamdı, bir attan daha büyük. Geyik döndü ve sert sert sürüye baktı. Perrin ile göz göze geldi ve Perrin onun korkusunun kokusunu aldı. Sonra geyik arka bacaklarıyla kuvvetle iterek, yan taraflarındaki kaslar gerilerek patikadan sıçradı.

Genç Boğa uluyarak meydan okudu ve geyiğin peşinden çalıların arasına daldı. Büyük beyaz geyik sıçramaya devam etti, her sıçrayışla yirmi adım uzağa gitti. Tek bir dala çarpmıyor, yosunla kayganlaşmış tehlikeli orman zeminine rağmen ayağı asla kaymıyordu.

Genç Boğa onun hemen peşinden gidiyor, pençelerini biraz önce toynakların bastığı yere basıyor, geyiğin adımlarına ayak uyduruyordu. Geyiğin nefes nefese kaldığını duyabiliyordu, kürkünde köpüren teri görebiliyordu, korkusunun kokusunu alabiliyordu.

Ama hayır. Genç Boğa avını yorarak tüketmek gibi aşağılık bir zaferi kabul *etmeyecekti*. Sağlıklı bir yüreğin tüm gücüyle pompaladığı kanı, geyiğin boğazından tadacaktı. Avını, en güçlü anında alt edecekti.

Adımlarını daha ihtiyatlı atmaya başladı, geyiğin izlediği yoldan saptı. Geride değil ileride olması gerekiyordu! Geyiğin kokusundaki korku arttı. Bu Genç Boğa'yı hızlandırdı. Geyik sağa sekti ve Genç Boğa sıçradı, dört ayakla dik bir ağaç gövdesine bastı ve kendini yana iterek yön değiştirdi. Bu dönüş ona bir yürek atımı kadar zaman kazandırdı.

Kısa süre sonra geyiğin bir nefes arkasındaydı, her sıçrayış onu geyiğin toynaklarının dibine getiriyordu. Uludu ve kardeşleri hemen arkasından yanıt verdi. Bu av hepsi içindi. Bir olmuşlardı.

Ama başı Genç Boğa çekiyordu.

Geyik yine dönerken uluması bir zafer hırlamasına dönüştü. Fırsat gelmişti! Genç Boğa bir kütüğün üzerinden sıçradı ve geyiğin boynunu çeneleriyle kavradı. Dişlerinin çevresinde ter, kürk ve ılık kan hissedebiliyordu. Ağırlığı geyiği yere devirdi. Onlar yuvarlanırken, Genç Boğa kavrayışını gevşetmedi, derisi kandan bir dantelle bezenmiş geyiği orman zeminine serdi.

Kurtlar zaferle uludular ve Perrin boynu önünden ısırıp, öldürme niyetiyle bir anlığına bıraktı. Başka hiçbir şey yoktu. Orman gitmişti. Ulumalar soldu. Yalnızca av vardı. Tatlı ölüm.

Bir şekil ona çarptı ve onu çalıların arasına fırlattı. Genç Boğa sersem sersem, hırlayarak başını iki yana salladı. Bir başka kurt onu durdurmuştu. Çekirge! Neden?

Geyik ayağa fırladı ve ormana kaçtı. Genç Boğa öfke ve gazapla uludu, geyiği kovalamaya hazırlandı. Çekirge yine sıçradı ve ağırlığını Genç Boğa'ya fırlattı.

Burada ölürse, son ölümü ölür, dedi Çekirge. *Bu av bitti, Genç Boğa. Bir başka zaman avlanırız.*

Genç Boğa neredeyse saldırısını Çekirge'ye yönlendirecekti. Ama hayır. Bunu bir kere denemişti ve hata yapmıştı. O bir kurt değildi. O...

Perrin yerde yatıyordu ve ağzında kendine ait olmayan bir kanın tadı vardı. Yüzü terden sırılsıklam, derin derin nefes aldı. Zorla dizleri üzerinde doğruldu, sonra nefes nefese oturdu. O güzelim, *dehşet verici* avın ardından titriyordu.

Diğer kurtlar da oturdular, ama konuşmadılar. Çekirge Perrin'in yanına uzandı ve kır kafasını yaşlı pençelerine dayadı.

"Bu," dedi Perrin sonunda, "korktuğum şeydi."

Hayır, ondan korkmuyorsun, dedi Çekirge.

"Bana ne hissettiğimi mi söylüyorsun?"

Senden korku kokusu almıyorum, dedi Çekirge.

Perrin uzandı, yukarıdaki dallara, çevresinde ufalanan yapraklara baktı. Kovalamaca yüzünden kalbi gümlüyordu. "O zaman, bunun hakkında endişeleniyorum."

Endişe korku ile aynı şey değildir, dedi Çekirge. *Neden birini söylüyorsun ve diğerini hissediyorsun? Endişe, endişe, endişe. Tek yaptığın bu.*

"Hayır. Öldürüyorum da. Eğer bana kurt düşüne hakim olmayı öğreteceksen, bu şekilde mi olacak?"

Evet.

Perrin yana baktı. Kuru bir kütüğe geyik kanı sıçramıştı, koruluğa karanlık sızıyordu. Bu şekilde öğrenmek onu kurt olmanın sınırına itiyordu.

Ama bu meseleyi çok uzun süre ertelemişti, en zor ve en dikkat gerektiren parçaları bırakmış, demirhanede at nalı yapıyordu. Ona verilen keskin burnu kullanıyordu, ihtiyaç duyduğunda kurtlara uzanıyordu, ama bunun dışında onları görmezden geliyordu.

Parçalarını anlamadan bir şeyi yapamazdınız. Perrin içindeki kurtla nasıl başa çıkacağını ya da onu nasıl inkar edeceğini kurt düşünü anlamadan bilemezdi.

"Pekala," dedi. "Öyle olsun."

Galad Güçlü'yü eşkin sürerek kampa girdi. Tüm yönlerde, Işığın Evlatları çadır kuruyor, ateş için çukur kazıyor, geceye hazırlanıyordu. Adamları her gün neredeyse gece çökene kadar yürüyor, sonra ertesi sabah erkenden kalkıyordu. Andor'a ne kadar çabuk varırlarsa o kadar iyiydi.

O Işık kurutası bataklıklar geride kalmıştı; şimdi açık otlaklarda yol alıyorlardı. Belki kestirmeden doğuya gitmek ve kuzeydeki büyük ana yollardan birini kullanmak daha hızlı olurdu, ama güvenli olmazdı. Yeniden Doğan Ejder'in ordularından ve Seanchanlardan uzak durmak en iyisiydi. Işık Evlatların üzerine parlayacaktı, ama o Işık'ın içinde birden fazla yiğit kahraman ölmüştü. Ölüm tehlikesi yoksa cesaret de olmazdı, ama Galad, Işık'ın üzerinde o henüz nefes alırken parlamasını tercih ederdi.

Jehannah Yolu yakınında kamp kurmuşlardı ve yarın yolu geçip, kuzeye doğru devam edeceklerdi. Yola göz kulak olmaları için bir devriye yollamıştı. Ana yolun ne tür trafik çektiğini bilmek istiyordu, özellikle de erzaka ihtiyacı vardı.

Galad yaralarının ağrısını duymazdan gelerek, bir avuç eşlikçiyle birlikte kamptaki turuna devam etti. Kamp düzgün ve düzenliydi. Çadırlar alaylara göre gruplanmıştı ve arasında düz patika bırakmayan eşmerkezli halkalar halinde kurulmuştu. Bu, saldırganları şaşırtıp yavaşlatmak içindi.

Kampın ortasında bir bölüm boş bırakılmıştı. Eskiden Sorgucuların kamp kurduğu yerde bir boşluk. Galad, Sorgucuların her bölüğe ikişer kişi düşecek şekilde dağıtılmalarını emretmişti. Eğer Sorgucular diğerlerinden yalıtılmazsa, belki diğer Evlatlara daha yakın hissederlerdi. Galad o boşluğu giderecek yeni bir kamp düzeni oluşturmayı aklının bir köşesine yazdı.

Galad ve eşlikçileri kampın içinde ilerlemeye devam ettiler. Galad bunu görülmek için yapıyordu ve adamlar o geçerken selam veriyorlardı. Gareth Bryne'ın bir seferinde söylediği sözleri iyi hatırlıyordu: Zamanın çoğunda bir generalin en önemli işlevi karar vermek değil, adamlarına birinin karar *vereceğini* hatırlatmaktır.

"Lord Kumandanım," dedi eşlikçilerinden biri. Brandel Vordarian. Yaşlıca bir adamdı, Galad'ın altında görev yapan Lord Yüzbaşıların en yaşlısı. "Keşke bu mektubu gönderme kararınızı gözden geçirseniz."

Vordarian, Galad'ın hemen yanında at sürüyordu ve diğer yanında Trom vardı. Lord Yüzbaşı Golever ve Harnesh arkadan, kulak misafiri olabilecekleri bir mesafeden takip ediyorlardı. Bornhald, Galad'ın o günkü koruması olarak görev yaparak, arkadan geliyordu.

"Mektup gönderilmeli," dedi Galad.

"Riskli geliyor, Lord Kumandanım," diye devam etti Vordarian. Temiz traşlıydı ve altın rengi saçlarına ak düşmüştü. Eni boyuna denk, devasa bir Andorlu'ydu. Galad Vordarian'ın ailesini biraz tanıyordu, annesinin sarayıyla ilişkisi olan düşük asiller.

Ancak bir aptal kendinden daha yaşlı ve daha bilge olanların tavsiyelerine kulak asmazdı. Ama ancak bir aptal bütün tavsiyeleri uygulardı.

"Belki riskli," diye yanıt verdi Galad. "Ama yapılacak doğru şey bu." Mektup Seanchanların kontrolündeki, kalan Sorguculara ve Işığın Evlatlarına hitaben yazılmıştı; Asunawa'yla gelmemiş olanlar olmalıydı. Mektupta, Galad olanları açıklıyor ve en kısa zamanda ona katılmalarını emrediyordu. Gelmelerini beklemiyordu, ama olanları bilmeye hakları vardı.

Lord Vordarian içini çekti, sonra Harnesh Galad'ın yanına gelirken ona yer açtı. Kel adam dalgın dalgın, eskiden sol kulağının olduğu yara izini kaşıdı. "Bu mektup hakkında söylendiğin yeter, Vordarian. Sabrımı zorluyorsun." Galad, Murandylinin sabrını zorlayan çok şey olduğunu gözlemlemişti.

"Senin konuşmak istediğin başka konular var sanırım?" Galad odun keserken, ona selam vermek için durmuş olan iki Işığın Evladına başını salladı.

"Bornhald Evlat, Byar Evlat ve diğerlerine, Tar Valon cadılarıyla ittifak yapacağımızı söyledin!"

Galad başını salladı. "Bu fikrin huzursuz edici olabileceğini anlıyorum, ama eğer düşünürsen, tek doğru kararın bu olacağını sen de anlarsın."

"Ama cadılar şer demek!"

"Belki," dedi Galad. Eskiden olsa bunu inkar edebilirdi. Ama diğer Evlatlar'ı dinledikten sonra, Tar Valon'dakilerin kız kardeşine neler yaptığını da hesaba katınca, Aes Sedailer konusunda belki de çok yumuşak davrandığını düşünmeye başlamıştı. "Bununla birlikte Lord Harnesh, eğer onlar kötüyse bile, Karanlık Varlık'la karşılaştırıldığında önemsizler. Son Savaş geliyor. Bunu inkar mı ediyorsun?"

Harnesh ve diğerleri başlarını kaldırıp gökyüzüne baktılar. O kasvetli bulut örtüsü haftalardır temizlenmemişti. Bir önceki gün, bir adam daha tuhaf bir hastalığa yakalanmıştı ve öksürdükçe ağzından böcekler çıkıyordu. Erzak stokları, gittikçe daha fazla yiyecek bozulurken, tükenmeye yüz tutmuştu.

"Hayır, inkar etmiyorum," diye mırıldandı Harnesh.

"O zaman sevinmen lazım," dedi Galad, "çünkü yol açık. Son Savaş'ta savaşmamız gerek. Oradaki önderliğimiz, bizi reddedenlere Işık'ın yolunu

gösterebilir. Ama göstermese de savaşacağız, çünkü bu bizim görevimiz. Bunu inkar mı ediyorsun, Lord Yüzbaşı?”

“Yine, hayır. Ama cadılar, Lord Kumandanım?”

Galad başını iki yana salladı. “Bu durumu aşmak için yol bulamıyorum. Müttefiklere ihtiyacımız var. Çevrene bak Lord Harnesh. Kaç Işığın Evladı var? Yeni katılanlar hesaba katılsa bile, yirmi binin altındayız. Kalemiz ele geçirildi. Yardımcımız yok, müttefikimiz yok, dünyanın büyük ulusları bize karşı. Hayır, inkar etme! Doğru olduğunu biliyorsun.”

Galad çevresindekilerle göz göze geldi ve herkes teker teker başını salladı.

“Suç Sorgucuların,” diye mırıldandı Harnesh.

“Onlar kısmen suçlu,” diye onayladı Galad. “Ama bunun sebebi aynı zamanda kötülüğe eğilimli olanların, doğru olanı savunanlara tiksinti ve kızgınlıkla bakması.”

Diğerleri başlarını salladılar.

“Dikkatli adım atmalıyız,” dedi Galad. “Geçmişte Evlatların cüreti -ve belki aşırı hevesliliği- müttefikimiz olması gerekenleri bize yabancılaştırdı. Annem hep, diplomatik bir zaferin herkesin istediğini aldığı bir durumdan kaynaklanmadığını söylerdi -bu herkesin onu alt ettiğini düşünmesine sebep olur ve bu da daha aşırı talepleri teşvik eder. İşin püf noktası herkesi tatmin etmek değil, herkesin olası en iyi sonuca ulaştığını hissetmesini sağlamaktır. Senin istediğini yapacak kadar tatmin olmuş, ama senin onları alt ettiğini bilecek kadar da tatminsiz kalmış olmalılar.”

“Peki, bunun bizimle ne ilgisi var?” dedi Golever arkadan. “Biz hiçbir kral ya da kraliçeyi takip etmeyiz.”

“Evet,” dedi Galad, “ve bu hükümdarları korkutuyor. Ben Andor sarayında büyüdüm. Annemin Evlatlara nasıl baktığını biliyorum. Onlarla her karşılaşmasında ya kızıyordu ya da onları tamamen bastırması gerektiğine karar veriyordu. Her iki tepkiyi de göze alamayız! Bu toprakların hükümdarları bizden nefret etmek yerine bize *saygı* duymalı.”

“Karanlıkdostları,” diye mırıldandı Harnesh.

“Annem Karanlıkdostu *değildi*,” dedi Galad usulca.

Harnesh kızardı. “Onun dışında, elbette.”

“Bir Sorgucu gibi konuşuyorsun,” dedi Galad. “Bize karşı çıkan herkesin Karanlıkdostu olduğundan kuşkulanıyorsun. Pek çoğu Gölge’den *etkilenmiş* olabilir, ama bunun bilinçli olduğundan kuşkuluyum. Işığın Eli burada hata yaptı. Sorgucular katılaşmış bir Karanlıkdostu,

Karanlıkdostlarından etkilenmiş bir kişi ile, yalnızca Evlatlarla aynı fikirde olmayan biri arasındaki farkı göremiyordu."

"O zaman ne yapacağız?" diye sordu Vordarian. "Hükümdarların kaprislerine boyun mu eğeceğiz?"

"Ne yapacağımızı henüz bilmiyorum," diye itiraf etti Galad. "Düşüneceğim. Doğru yol aklıma gelecektir. Kralların ve kraliçelerin kucak köpekleri olamayız. Ama, bir ulusun hükümdarını ürkütmek için koskoca bir alaya ihtiyacımız olmasa, o ulusun sınırları içinde neler başarabileceğimizi düşünün."

Diğerleri düşünceli düşünceli başlarını salladılar.

"Lord Kumandanım!" diye seslendi biri.

Galad döndüğü zaman Byar'ın beyaz aygırının sırtında onlara doğru geldiğini gördü. At Asunawa'ya aitti; Galad ona binmeyi reddetmiş, kendi doru atını tercih etmişti. Bembeyaz önlüğü içinde, sıska yüzlü Byar yaklaşırken Galad grubu durdurdu. Byar kamptaki en sevimli adam değildi, ama sadık olduğunu kanıtlamıştı.

Ama Byar'ın kampta *olmaması* gerekiyordu.

"Seni Jehannah Yolu'nu izlemekle görevlendirmiştim, Byar Evlat," dedi Galad kararlılıkla. "Bu görevin bitmesine daha dört saat var."

Byar selam vererek durdu. "Lord Kumandanım. Yolda kuşku uyandırıcı yolcular yakaladık. Onlara ne yapmamızı istersiniz?"

''Onları *yakaladınız mı?*" diye sordu Galad. "Sizi yolu izlemeniz için yolladım, tutsak almanız için değil."

"Lord Kumandanım," dedi Byar. "Onlarla konuşmazsak yoldan geçenlerin niteliğini nereden bileceğiz? Bize, Karanlıkdostlarına karşı dikkatli olmamızı söylediniz."

Galad içini çekti. "Ben asker hareketlerine ve ticaret yapabileceğimiz tüccarlara karşı gözünüzü açmanızı istedim, Byar Evlat."

"Bu Karanlıkdostlarının erzakı var," dedi Byar. "Tüccar olabilirler, sanırım."

Galad içini çekti. Byar'ın adanmışlığını kimse inkar edemezdi -adam, kariyerini riske atarak, Valda ile yüzleşmek üzere Galad'la birlikte at sürmüştü. Ama şevk konusunda *aşırıya kaçmak* diye de bir şey vardı.

Zayıf subay huzursuz görünüyordu. Eh, Galad'ın talimatları yeterince açık değildi. Gelecekte, özellikle de Byar söz konusu olduğunda bunu hatırlaması gerekiyordu. "Sakin ol," dedi Galad, "yanlış bir şey yapmadın, Byar Evlat. Kaç tutsak var?"

“Düzinelerce, Lord Kumandanım.” Byar rahatlamış görünüyordu. “Gelin.”

Yol göstermek üzere atını çevirdi. Çukurların içinde ateşler yakılmaya başlamıştı, yanık odun kokusu yükseliyordu. Galad askerlerin yanından geçerken bölük pörçük konuşmalar kulağına çalınıyordu. Seanchanlar geride kalan Evlatlara ne yapacaktı? Illian ile Tear’ı fetheden gerçekten Yeniden Doğan Ejder miydi, yoksa sahte bir Ejder mi? Andor’un kuzeyinde, gökyüzünden düşen devasa bir taşın koca bir şehri yok etmesinden ve yerinde bir krater bırakmasından bahsediliyordu.

Adamların arasındaki konuşmalar endişelerini yansıtıyordu. Endişenin bir işe yaramadığını anlamaları gerekirdi. Çark’ın ne dokuyacağını kimse bilemezdi.

Byar’ın tutsakları, şaşırtıcı sayıda yüklü arabalar olan bir grup insan çıktı. Belki yüzden fazla araba vardı. İnsanlar arabalarının çevresinde toplanmış, düşmanlıkla Evlatlara bakıyorlardı. Galad kaşlarını çatarak durumu gözden geçirdi.

“Etkileyici bir kervan,” dedi Bornhald usulca. “Tüccarlar mı?”

“Hayır,” dedi Galad alçak sesle. “Yolculuk mobilyaları var -parça parça taşınabilmeleri için kenarlara takılmış kancalara bak. Atlar için arpa çuvalları. Sağdaki arabanın arkasında, çadır beziyle sarılmış nalbant aletleri. Bezden çıkan çekiçleri görüyor musun?”

“Işık!” diye fısıldadı Bornhald. O da görmüştü. Bu, büyük bir ordunun kamp takipçilerinin kervanıydı. Ama askerler neredeydi?

“Onları ayırmaya hazır ol,” dedi Galad Bornhald’a, atından inerek. En öndeki arabaya yürüdü. Arabayı süren tıknaz adamın kırmızı bir yüzü vardı ve saçları kelliğini örtmeyi tam anlamıyla başaramayan bir biçimde taranmıştı. Ellerindeki kahverengi keçe şapkayı sinirli sinirli yoğuruyordu ve kalın ceketinin kemerine bir çift eldiven takılmıştı. Galad adamın üzerinde silah göremiyordu.

Arabanın yanında çok daha genç iki kişi daha duruyordu. Biri, dövüşçü gibi görünen iri yarı, kaslı bir tipti -ama asker değil- ve sorun çıkarabilirdi. Adamın koluna yapışmış güzel kadın alt dudağını ısırıyordu.

Arabadaki adam Galad’ı görünce irkildi. *Ah,* diye düşündü Galad, *demek Morgase’in üvey oğlunu tanıyor.*

“Ee, yolcular,” dedi Galad dikkatle. “Adamıma tüccar olduğunuzu söylemişsiniz.”

“Evet, benim iyi efendim,” dedi sürücü.

“Bu bölgeyi pek bilmem. Siz tanıyor musunuz?”

“Pek değil, efendim,” dedi sürücü, ellerindeki şapkayı bükerek. “Aslında biz de evimizden çok uzaktayız. Ben Caemlyn’den Basel Gill. Ebou Dar’dan bir tüccarla iş yapmak için güneye geldim. Ama bu Seanchan istilacılar yüzünden işimi yapamadım.”

Adam endişeli görünüyordu. En azından nereli olduğu konusunda yalan söylememişti. “Peki, o tüccarın adı nedir?” diye sordu Galad.

“Falin Deborsha, Lordum,” dedi Gill. “Ebou Dar’ı bilir misiniz?”

“Oraya gitmiştim,” dedi Galad sakin sakin. “Dikkate değer bir kervanınız var. Mal çeşitliliğiniz ilgi çekici.”

“Burada, güneyde hareketlenen ordular olduğunu duyduk, Lordum. Bu malların çoğunu dağılan bir paralı asker birliğinden aldık. Onları burada satmayı düşünmüştüm. Belki sizin ordunuzun kamp mobilyasına ihtiyacı olur? Çadırlarımız var, taşınabilir demirhane aletleri var, askerlerin işine yarayabilecek her şey.”

Akıllıca, diye düşündü Galad. Yalanı kabul edebilirdi, ama “tüccarın” yanında çok fazla aşçı, çamaşırcı kadın ve nalbant vardı ve bu kadar değerli bir kervan için yeterince koruması yoktu.

“Anlıyorum,” dedi Galad. “Eh, tesadüf eseri, gerçekten de malzemeye ihtiyacımız var. Özellikle de erzaka.”

“Heyhat, Lordum,” dedi adam. “Erzakımızı veremeyiz. Başka her şeyi satarım, ama erzakı bir ulak aracılığıyla Lugard’da birine söz vermiştim.”

“Ben daha fazla para öderim.”

“Ama bir söz verdim, iyi Lordum,” dedi adam. “Fiyat ne olursa olsun sözümden dönemem.”

“Anlıyorum.” Galad, Bornhald’a el etti. Asker emirler verdi ve beyaz önlüklü Evlatlar silahlarını çekerek öne çıktı.

“Ne... ne yapıyorsunuz?” diye sordu Gill.

“Halkını ayırıyorum,” dedi Galad. “Her biriyle teker teker konuşacağız ve hikayeleriniz uyuşuyor mu, bakacağız. Senin bize karşı... açık konuşmamış olabileceğinden endişeleniyorum. Bana *öyle* geliyor ki, siz büyük bir ordunun kamp takipçilerisiniz. Eğer durum buysa, kimin ordusu olduğunu, daha da önemlisi nerede olduğunu bilmeyi çok isterim.”

Galad’ın askerleri tutsakları birbirinden ayırırken Gill’in alnı terlemeye başladı. Galad bir süre Gill’i izleyerek bekledi. Sonunda Bornhald ve Byar elleri kılıçlarında, koşarak yanına geldiler.

“Lord Kumandanım,” dedi Bornhald telaşla.

Galad, Gill'den ona döndü. "Evet?"

"Burada bir sorunumuz olabilir," dedi Bornhald. Yüzü öfkeyle kızarmıştı. Hemen yanındaki Byar'ın gözleri, neredeyse çılgınca, iri iri açılmıştı. "Tutsakların bazıları konuştu. Korktuğunuz gibiymiş. Yakında büyük bir ordu var. Aiellerle çatışmışlar; buradaki, beyaz pelerinli adamlar aslında Aielmiş."

"Ve?"

Byar yana dönerek tükürdü. "Perrin Altıngöz diye bir adamdan bahsedildiğini hiç duymuş muydunuz?"

"Hayır. Duymalı mıydım?"

"Evet," dedi Bornhald. "Babamı öldürdü."

5

YAZILAR

Gawyn, çizmeli ayaklarıyla kırmızı-beyaz seramiklere serilmiş koyu mavi halıyı döverek Beyaz Kule koridorlarında seyirtti. Koridor boyunca nöbetçiler gibi dikilmiş aynalı ayaklı şamdanlar ışığı yansıtıyordu.

Sleete de yanında hızla yürüyordu. Lambaların aydınlığına rağmen Sleete'in yüzü yarı yarıya gölgeyle gizlenmiş gibi görünüyordu. Belki de çenesindeki iki günlük sakal yüzündendi -bir Muhafız için tuhaf bir durum ya da temiz ama uzun saçları yüzünden. Ya da belki yüz hatları. Bitmemiş bir çizim gibi düzensizdi, keskin hatları, yarık bir çenesi, bir kez kırılmış çengel burnu ve çıkık elmacık kemikleri vardı.

Bir Muhafızın kıvrak hareketlerine sahipti, ama çoğundan daha ilkel bir duygu uyandırıyordu insanda. Ormanda hareket eden bir avcı yerine, dişlerini çıkarana kadar avının görmediği sessiz, gölgeli bir avcı hayvan gibiydi.

Chubain'in nöbetçilerinin durmuş, koridorlardan birini izlemekte olduğu bir kesişime geldiler. Kılıçları yanlarındaydı ve Tar Valon Alevi işlenmiş önlükler giymişlerdi. Biri elini kaldırdı.

"Benim girmeme izin var," dedi Gawyn. "Amyrlin..."

"Henüz Aes Sedailerin işi bitmedi," diye yanıt verdi nöbetçi düşmanca.

Gawyn dişlerini gıcırdattı, ama yapılacak bir şey yoktu. O ve Sleete gerilediler ve üç Aes Sedai -sonunda- korunan odadan çıkana kadar beklediler. Üçü de tedirgin görünüyordu. Uzun adımlarla uzaklaştılar ve beyaz kumaşa sarılmış bir şey taşıyan iki asker de onları takip etti. Bir ceset.

Sonunda iki nöbetçi gönülsüzce kenara çekildi ve Gawyn ile Sleete'in geçmesine izin verdi. Koridorda seyirttiler ve küçük bir okuma odasına girdiler. Gawyn kapının yanında duraksadı ve dönüp koridora göz attı. Kabul Edilmişlerin bir köşenin arkasından gözetlediklerini ve kendi aralarında fısıldaştıklarını görebiliyordu.

Bu cinayetle, öldürülen Aes Sedai sayısı dörde çıkmıştı. Egwene, Ajahların güvensizliklerini birbirlerine yöneltmelerini önlemek için çok çabalıyordu. Herkesi tetikte olmaları konusunda uyarmıştı ve Aes Sedailere yalnız dolaşmamalarını söylemişti. Kara Ajah Beyaz Kule'yi iyi biliyordu,

üyeleri seneler boyunca burada yaşamıştı. Kapıyollar sayesinde fark edilmeden koridorlara girip cinayet işleyebiliyorlardı.

En azından ölümler için sunulan resmi açıklama buydu. Gawyn o kadar emin değildi. Odaya daldı, Sleete de peşinden.

Bizzat Chubain oradaydı. Yakışıklı adam dudak bükerek Gawyn'e baktı. "Lord Trakand."

"Kumandan," diye yanıt verdi Gawyn odayı inceleyerek. Bir kenarı üç adım ancak vardı, uzak duvara bir masa yaslanmıştı ve mangal yanmıyordu. Köşede bronz bir ayaklı şamdan yanıyordu ve yuvarlak halı odayı neredeyse kaplıyordu. O halı, masanın altına denk gelen yerde, koyu renk bir sıvıyla lekelenmişti.

"Gerçekten de Aes Sedailerin bulamadığı bir şeyi bulabileceğini düşünüyor musun, Trakand?" diye sordu Chubain, kollarını kavuşturarak.

"Ben farklı şeyler arıyorum," dedi Gawyn ilerleyerek. Çömelip halıyı inceledi.

Chubain burnunu çekti, sonra koridora çıktı. Kule Nöbetçileri, hizmetçiler gelip temizleyene kadar mekanı denetim altında tutacaktı. Gawyn'in birkaç dakikası vardı.

Sleete kapının hemen içerisinde dikilen nöbetçiye yaklaştı. Sleete'e, Gawyn'e gösterdiği aynı düşmanlıkla yaklaşmıyorlardı. Gawyn ona neden böyle davrandıklarını hala çözememişti.

"Yalnız mıydı?" diye sordu Sleete adama, kaba sesiyle.

"Evet," dedi nöbetçi başını iki yana sallayarak. "Amyrlin'in tavsiyesini göz ardı etmemeliydi."

"Kimdi?"

"Beyaz Ajah'tan Kateri Nepvue. Yirmi senelik Aes Sedai."

Gawyn homurdanarak yerde emeklemeye ve halıyı incelemeye devam etti. Dört farklı Ajah'tan dört Aes Sedai. İkisi Egwene'i, biri Elaida'yı desteklemiş, biri tarafsız kalmıştı ve daha yeni geri dönmüştü. Hepsi Kule'nin farklı katlarında, günün ayrı zamanlarında öldürülmüştü.

Kara Ajah'ın işi gibi *görünüyordu* gerçekten. Belirli hedefleri yoktu, yalnızca kolay hedefleri seçiyorlardı. Ama Gawyn'e yanlış geliyordu. Neden geceleyin Aes Sedailerin odasına Yolculuk edip onları uykularında öldürmemişlerdi? Neden kimse, kadınların öldürüldüğü odalarda yönlendirildiğini sezmemişti?

Sleete kapıyı ve kilidi dikkatle inceledi. Egwene, Gawyn'e dilerse cinayet mahallini inceleyebileceğini söylediğinde, Gawyn Sleete'i yanında

getirip getiremeyeceğini sormuştu. Gawyn'in Muhafız'la önceki görüşmelerinde, Sleete yalnızca titiz değil, ağzısıkı da olduğunu kanıtlamıştı.

Gawyn incelemeye devam etti. Bir şey Egwene'i huzursuz ediyordu, bundan emindi. Bu cinayetler konusunda çok açık davranmamıştı. Gawyn halıda ya da seramiklerde çizik, küçük odadaki mobilyalarda yarık bulamamıştı.

Egwene katillerin Kapıyolla geldiğini iddia etmişti, ama Gawyn buna dair kanıt görmemişti. Doğru, henüz Kapıyollar konusunda çok şey bilmiyordu ve insanların onları havada açabildiğini ve dolayısıyla hiçbir şeyin kesilmediğini duymuştu. Ama Kara Ajah buna neden aldırış edecekti? Dahası, bu oda o kadar küçüktü ki, bir tür iz bırakmadan içeri girmek zor olmalıydı.

"Gawyn, buraya gel," dedi Sleete. Kısa boylu adam kapının yanında çömelmişti.

Gawyn ona katıldı. Sleete sürgüyü kilidinde birkaç kez kaydırdı. "Bu kapı zorlanmış olabilir," dedi Sleete usulca. "Sürgü demirini görüyor musun? Bu tür kilitleri ince bir kürdan sokup sürgüyü ittirerek, sonra da kapı koluna basınç uygulayarak açabilirsin. Çok sessizce yapılabilir."

"Kara Ajah neden kapı zorlamaya ihtiyaç duysun ki?" diye sordu Gawyn.

"Belki koridora kadar Yolculuk etmiş, sonra kapının altında ışık görene kadar yürümüşlerdir," dedi Sleete.

"O zaman neden içeriye Kapıyol açmamışlar?"

"Yönlendirmek içerideki kadını uyarabilirdi," dedi Sleete.

"Bu doğru," dedi Gawyn. Kan lekesine baktı. Masa, oda sahibinin sırtı kapıya dönük duracak şekilde yerleştirilmişti. Bu Gawyn'in kürek kemiklerini karıncalandırıyordu. Kim masasını bu şekilde koyardı ki? Tamamen güvende olduğunu düşünen, dışarıdaki gürültülerden uzakta oturmak isteyen bir Aes Sedai. Onca kurnazlıklarına rağmen bazen Aes Sedailerin kendilerini koruma dürtüleri son derece yetersiz oluyordu.

Ya da belki askerler gibi düşünmüyorlardı. Bu tür şeylerle Muhafızları ilgileniyordu. "Bir Muhafızı var mıydı?"

"Hayır," dedi Sleete. "Onunla tanışmıştım. Muhafızı yoktu." Duraksadı. "Öldürülen Aes Sedailerin hiçbirinin Muhafızı yok."

Gawyn Sleete'e bakarak tek kaşını kaldırdı.

“Mantıklı,” dedi Sleete. “Cinayetleri her kim işlediyse, Muhafızların bilmesini istememiş.”

“Ama neden bıçakla öldürmüş?” dedi Gawyn. Dördü de bu şekilde öldürülmüştü. “Kara Ajah’ın Üç Yemin’e uyması gerekmiyor. Öldürmek için Güç kullanabilirlerdi. Çok daha doğrudan, çok daha kolay.”

“Ama bu da kurbanı ya da çevredekileri uyarma riskine girmek olurdu,” dedi Sleete.

Bir doğru nokta daha. Yine de, bu cinayetlerde bir şey verilere uymuyordu.

Ya da belki Gawyn boşa uğraşıyordu, yardım edebilmek için *yapabileceği* bir şey bulmaya çalışıyordu. Bir parçası, bu konuda Egwene’e yardım edebilse, belki Egwene’in ona karşı yumuşayacağını düşünüyordu. Belki Seanchan saldırısı sırasında onu Kule’den kurtarmasını affedebilirdi.

Chubain içeri girdi. “Umarım sayın Lordumuzun yeterince zamanı olmuştur,” dedi gergin gergin. “Odayı temizleyecek hizmetkarlar geldi.”

Çekilmez adam! diye düşündü Gawyn. *Bana karşı bu kadar umursamaz olmak zorunda mı? Ben...*

Hayır. Gawyn öfkesini bastırdı. Eskiden bu o kadar zor değildi.

Chubain neden ona karşı bu kadar düşmanca davranıyordu? Gawyn kendini, annesinin böyle bir adamı nasıl idare edeceğini merak ederken buldu ve bu da aklına al’Thor’u getirdi. O katilin elini kolunu sallaya sallaya Beyaz Kule’den çıkmasına izin vermişlerdi! Adam Egwene’in avucundaydı ve o adamı serbest bırakmıştı.

Doğru, al’Thor Yeniden Doğan Ejder’di. Ama Yeniden Doğan Ejder ya da değil, Gawyn içten içe, elinde bir kılıçla al’Thor’un karşısına çıkmayı ve çeliği ona saplamayı diliyordu.

Al’Thor seni Tek Güç’le paramparça eder, dedi kendi kendine. *Aptallık ediyorsun,* Gawyn Trakand. Al’Thor’a duyduğu nefret yine de için için yanmaya devam etti.

Chubain’in adamlarından biri geldi ve kapıyı göstererek bir şeyler söyledi. Chubain kilidin zorlandığını onlar fark etmediği için sinirlenmiş göründü. Kule Askerleri bir polis kuvveti değildi; Aes Sedailerin buna ihtiyacı yoktu ve zaten bu tür soruşturmalarda Aes Sedailer daha etkiliydi. Ama Gawyn, Chubain’in cinayetleri durdurmak istediğini anlayabiliyordu. Kule’yi ve içindekileri korumak adamın göreviydi.

Bu yüzden, o ve Gawyn aynı amaç adına çalışıyordu. Ama Chubain, bu aralarında özel bir yarışmış gibi davranıyordu. *Gerçi Kule’deki*

bölünmüşlük sırasında Chubain'in tarafı Bryne'ın tarafına yenildi, diye düşündü Gawyn. Ve adam benim Bryne'ın tercih ettiği adamlardan biri olduğumu düşünüyor.

Gawyn Muhafız değildi, ama Amyrlin'in dostuydu. Bryne'la yemek yiyordu. Bu Chubain'e nasıl görünürdü, özellikle de Gawyn'e cinayetleri inceleme yetkisi verildikten sonra?

Işık! diye düşündü Gawyn, Chubain ona düşmanca bir bakış fırlatırken. *Onun yerini almaya çalıştığımı düşünüyor. Kule Askerleri'nin Yüksek Kumandanı olmak istediğimi düşünüyor!*

Fikir gülünçtü. Gawyn Kılıcın İlk Prensi olabilirdi -Kılıcın İlk Prensi *olmalıydı*- Andor ordularının önderi ve Kraliçe'nin Muhafızı olabilirdi. O Morgase Trakand'ın, Andor'un bildiği en etkili ve en güçlü hükümdarlardan birinin oğluydu. Bu adamın yerini almak istemiyordu.

Durum Chubain'e böyle görünüyor olmalıydı. Yıkıcı Seanchan saldırısı yüzünden mahçup düşmüştü ve konumunun tehlikede olduğunu hissediyor olmalıydı.

"Kumandan," dedi Gawyn, "seninle özel olarak görüşebilir miyim?"

Chubain kuşkuyla Gawyn'e baktı, sonra başını koridora doğru salladı. İkisi çekildiler. Sinirli Kule hizmetkarları, kanı temizlemeye hazır, dışarıda bekliyorlardı.

Chubain kollarını kavuşturdu ve Gawyn'i süzdü. "Benden ne istiyorsunuz, Lordum?"

Rütbesini sık sık vurguluyordu. *Sakin ol,* diye düşündü Gawyn. Bryne'ın kampına zorla girmesi yüzünden hala utanç duyuyordu. Bunu yapmamalıydı. Delikanlılarla yaşamak, kargaşaya ve daha sonra Kule'nin kırılışını takip eden olayların utancına tahammül etmek onu değiştirmişti. Artık o yoldan gidemezdi.

"Kumandan," dedi Gawyn, "odayı incelememe izin verdiğin için teşekkür ederim."

"Fazla seçeneğim yoktu."

"Bunun farkındayım. Ama yine de teşekkür ederim. Amyrlin'in beni yardımcı olmaya çalışırken görmesi benim için önemli. Aes Sedailerin gözden kaçırdıkları bir şey bulmak benim için çok şey demek olabilir."

"Evet," dedi Chubain gözlerini kısarak. "Öyledir herhalde."

"Belki o zaman beni sonunda Muhafız olarak alabilir."

Chubain gözlerini kırpıştırdı. "Onun... Muhafızı?"

“Evet. Eskiden beni Muhafız yapması hemen hemen kesin görünüyordu, ama şimdi... eh, eğer bu araştırmada sana yardımcı olabilirsem, belki bana karşı öfkesi diner.” Elini kaldırdı ve Chubain’in omzunu tuttu. “Yardımını hatırlayacağım. Sen bana Lord diyebilirsin, ama artık unvanım benim için önemsiz. Benim tek istediğim Egwene’in Muhafızı olmak ve onu korumak.”

Chubain alnını kırıştırdı. Sonra başını salladı ve rahatlamış göründü. “Konuşmalarınızı duydum. Kapıyol işareti arıyorsunuz. Neden?”

“Ben bunun Kara Ajah’ın işi olduğunu düşünmüyorum,” dedi Gawyn. “Ben bir Gri Adam ya da bir tür suikastçı olabileceğini düşünüyorum. Saray personelinden bir Karanlıkdostu belki. Demek istediğim, kadınların nasıl öldürüldüğüne bak. Bıçaklar.”

Chubain başını salladı. “Mücadele izleri de var. Soruşturmayı yapan Aes Sedailer söylemişti. Masadaki kitaplar düşmüş. Kadın çırpınırken düştüğünü düşündüler.”

“İlginç,” dedi Gawyn. “Ben Kara Aes Sedai olsaydım, diğerlerinin sezebilmesine aldırmadan Tek Güç kullanırdım. Kadınlar Kule’de hep yönlendiriyor; bu kuşku uyandırmazdı. Kurbanımı örgülerle bağlardım ve onu Güç’le öldürüp, sonra kimse bir tuhaflık hissetmeden kaçardım. Mücadele de olmazdı.”

“Belki,” dedi Chubain. “Ama Amyrlin bunun Kara Aes Sedailerin işi olduğundan emin görünüyor.”

“Onunla görüşüp nedenini öğreneceğim,” dedi Gawyn. “Şimdilik, soruşturma yapanlara, saray hizmetkarlarını sorguya çekmenin akıllıca olacağını söyleyebilirsin belki? Bu mantığa işaret ederek?”

“Evet... sanırım bunu yapabilirim.” Adam başını salladı. Eskisi kadar güvensiz görünmüyordu.

İkisi kenara çekildiler ve Chubain odayı temizlemek için bekleyen hizmetkarların içeri girmesini işaret etti. Sleete düşünceler içinde dışarı çıktı. Parmakları arasında tuttuğu bir şeyi kaldırdı. “Siyah ipek,” dedi. “Saldırgandan gelip gelmediğini bilmenin yolu yok.”

Chubain iplikleri aldı. “Tuhaf.”

“Bir Kara Aes Sedai siyah giyerek kendini teşhir etmezdi,” dedi Gawyn. “Ama daha sıradan bir suikastçının saklanmak için koyu renklere ihtiyacı olabilir.”

Chubain iplikleri bir mendile sardı ve cebine koydu. “Bunları Seaine Sedai’ye götüreyim.” Etkilenmiş görünüyordu.

Gawyn Sleete'e başını salladı ve ikisi çekildiler.

"Beyaz Kule bugünlerde geri dönen Aes Sedailer ve yeni Muhafızlarla kaynıyor," dedi Sleete usulca. "Ne kadar dikkatli olursa olsun, siyah giyimli biri nasıl dikkat çekmeden üst katlara çıkabilir?"

"Gri Adamların dikkat çekmediği söyleniyor," dedi Gawyn. "Ben ipliklerin bunu kanıtladığını düşünüyorum. Demek istediğim, kimsenin bu Kara Aes Sedaileri *görmemiş* olması bana tuhaf geliyor. Çok fazla varsayımda bulunuyoruz."

Sleete başını salladı ve durmuş, alık alık nöbetçilere bakmakta olan üç çömezi süzdü. Kızlar Sleete'in baktığını gördüler, kendi aralarında fısıldaştılar ve kaçtılar.

"Egwene söylediğinden daha fazlasını biliyor," dedi Gawyn. "Onunla konuşacağım."

"Seninle görüşmeyi kabul ederse," dedi Sleete.

Gawyn sinirle homurdandı. Bir dizi rampadan inerek Amyrlin'in çalışma odasına gittiler. Sleete yanında kaldı. Aes Sedaisi, Hattori adlı bir Yeşil, nadiren ona yapacak iş veriyordu. Hattori hala Gawyn'i Muhafızı olarak bağlamak istiyordu. Egwene Gawyn'i o kadar kızdırıyordu ki, Hattori'nin bağ kurmasına izin vermek bile aklından geçiyordu.

Hayır. Hayır, gerçekten değil. Ona kızgın olsa da, Egwene'i seviyordu. Onun uğruna Andor'dan -sonra da Delikanlılardan- vazgeçmeye karar vermek kolay olmamıştı. Ama Egwene yine de onunla bağ kurmayı reddediyordu.

Amyrlin'in çalışma odasına geldi ve Silviana'ya yaklaştı. Kadın Egwene'in çalışma odasının önündeki düzgün, düzenli Vakanüvis masasında oturuyordu. Aes Sedai maskesinin arkasında okunmaz gözlerle Gawyn'i süzdü. Gawyn kadının ondan hoşlanmadığını tahmin ediyordu.

"Amyrlin önemli bir mektup yazıyor," dedi Silviana. "Bekleyebilirsin."

Gawyn ağzını açtı.

"Rahatsız edilmek istemediğini belirtti," dedi Silviana ve okumakta olduğu kağıda döndü. "Bekleyebilirsin."

Gawyn içini çekti, ama başını salladı. O bunu yaparken, Sleete onunla göz göze geldi ve gideceğini işaret etti. Neden Gawyn'le buraya kadar gelmişti ki? Tuhaf bir adamdı. Gawyn el sallayarak veda etti ve Sleete koridorda kayboldu.

Giriş odası, koyu kırmızı halısı ve taş duvarlarda ahşap kaplamalarıyla, görkemli bir odaydı. Gawyn deneyimlerine dayanarak, sandalyelerin

hiçbirinin rahat olmadığını biliyordu, ama bir penceresi vardı. Gawyn biraz hava almak için pencereye yaklaştı ve kolunu taşa dayayıp, Beyaz Kule arazilerine baktı. Bu kadar yüksekte, hava daha gevrek, daha taze geliyordu.

Aşağıda, Muhafızların yeni idman avlularını görebiliyordu. Eskileri Elaida'nın sarayı için kazılmıştı. Egwene'in inşaatı ne yapacağını kimse bilmiyordu.

İdman avluları kalabalıktı, bir grup adam boks, koşu ve kılıç çalışıyordu. Mülteci, asker ve paralı asker akını içinde, kendini Muhafız hamurundan sayan pek çok adam çıkmıştı. Egwene avluları eğitim görmek ve kendini kanıtlamak isteyen herkese açmıştı, çünkü birkaç hafta içinde, şala terfi etmeye hazır kaç kadın varsa, hepsini terfi ettirmeyi düşünüyordu.

Gawyn birkaç gün eğitime katılmıştı, ama öldürdüğü adamların hayaletleri orada daha belirgin gibiydi. Avlular onun geçmişine aitti, her şey bozulmadan önceki bir hayata. Diğer Delikanlılar kolayca -ve mutlulukla- o hayata geri dönmüştü. Jisao, Rajar, Durrent ve diğer subaylarından pek çoğu çoktan Muhafız seçilmişti. Yakında eski birliğinden geriye hiç kimse kalmayacaktı. Gawyn'in kendisi dışında.

İç kapı tıkırdadı ve sonra fısıltılılar duyuldu. Gawyn döndüğü zaman yeşil-sarılara bürünmüş Egwene'in Silviana'ya yaklaşıp konuşmaya başladığını gördü. Vakanüvis ona bir bakış fırlattı ve Gawyn kadının yüzünde hafif bir kaş çatış yakaladı.

Egwene onu gördü. Aes Sedai dinginliğini korudu -bu özelliği o kadar çabuk öğrenmişti ki- ve Gawyn kendini mahçup hissetti.

"Bu sabah bir cinayet daha işlendi," dedi Gawyn alçak sesle, onun yanına giderek.

"Teknik olarak," dedi Egwene, "dün geceydi."

"Seninle konuşmam lazım," dedi Gawyn.

Egwene ile Silviana bakıştılar. "Pekala," dedi Egwene, çalışma odasına süzülerek.

Gawyn Vakanüvis'e bakmadan Egwene'i takip etti. Amyrlin'in çalışma odası Kule'nin en görkemli odalarından biriydi. Duvarlar açık renk, hareli ahşapla kaplanmıştı ve son derece ayrıntılı, gösterişli sahneler betimleyen oymalarla süslenmişti. Şömine mermerdendi, zemin elmas biçiminde kesilmiş koyu kırmızı taş bloklarından oluşuyordu. Egwene'in geniş, oymalı masasına iki lamba konmuştu. Ellerini havaya kaldırmış, avuçlarında alevler yanan iki kadın biçiminde yapılmışlardı.

Bir duvara, konularına göre değil renk ve büyüklüklerine göre düzenlenmiş görünen kitaplarla dolu kitaplıklar dizilmişti. Bunlar, Egwene kendi kitap seçimini yapana kadar Amyrlin'in çalışma odasını dekore etmek için getirilmiş süs kitaplardı.

"Bu kadar acil olan ne var?" dedi Egwene, masasının arkasına geçerek.

"Cinayetler," dedi Gawyn.

"Onlara ne olmuş?"

Gawyn kapıyı kapattı. "Yak beni, Egwene. Her konuştuğumuzda Amyrlin olduğunu bana göstermen mi gerekiyor? Arada bir *Egwene*'i göremez miyim?"

"Sana Amyrlin'i gösteriyorum," dedi Egwene, "çünkü sen onu kabullenmeyi reddediyorsun. Bunu yaptığın zaman, belki bu sorunu aşabiliriz."

"Işık! Onlardan biri gibi konuşmayı öğrenmişsin."

"Çünkü ben *onlardan biriyim,*" dedi Egwene. "Seçtiğin sözcükler düşüncelerini ele veriyor. Yetkesini kabul etmeyenler Amyrlin'e hizmet edemez."

"Ben seni kabul ediyorum," dedi Gawyn. "*Gerçekten* ediyorum, Egwene. Ama seni unvanınla değil, kendin olarak gören insanlar olması önemli değil mi?"

"İtaatin de bir yeri olduğunu bildikleri sürece." Egwene'in yüzü yumuşadı. "Henüz hazır değilsin, Gawyn. Üzgünüm."

Gawyn çenesini çıkardı. *Aşırı tepki verme,* dedi kendi kendine. "Pekala. O zaman, suikastler hakkında. Öldürülen kadınların hiçbirinin Muhafızı olmadığını fark ettik."

"Evet, bu konuda rapor almıştım," dedi Egwene.

"Yine de," dedi Gawyn, "bu benim aklıma daha önemli bir meseleyi getiriyor. Yeterince Muhafız yok."

Egwene kaşlarını çattı.

"Son Savaş'a hazırlanıyoruz, Egwene," dedi Gawyn. "Ama Muhafızı olmayan Aes Sedailer var. Hem de pek çok. Bazılarının bir tane varmış, ama öldükten sonra yeni bir tane edinmemiş. Diğerleri hiç Muhafız istememiş. Bunu göze alabileceğini sanmıyorum."

"Ne yapmamı öneriyorsun?" dedi Egwene, kollarını kavuşturarak. "Kadınlara Muhafız almalarını mı *emredeyim*?

"Evet."

Egwene güldü. "Gawyn, Amyrlin'in öyle bir yetkisi yoktur."

“O zaman Salon emretsin.”

“Sen ne dediğini bilmiyorsun. Bir Muhafız seçmek ve alıkoymak çok kişisel ve mahrem bir karardır. Hiçbir kadın buna zorlanmamalıdır.”

“Eh,” dedi Gawyn, sinmeyi reddederek, “savaşa girme kararı da çok ‘kişisel’ ve ‘mahrem’, ama ülkenin her yerinde, erkekler savaşa çağrılıyor. Bazen duygular hayatta kalmak kadar önemli değildir.

“Muhafızlar Aes Sedaileri hayatta tutuyor ve çok yakında her Aes Sedai yaşamsal öneme sahip olacak. Sürü sürü Trolloc gelecek. Savaş meydanındaki her Aes Sedai, yüz askerden daha değerli olacak ve Şifa verebilen her Aes Sedai düzinelerce hayatı kurtaracak. Aes Sedailer insanlığa aittir. Onların korunmasız dolaşmasını göze alamazsın.”

Egwene, belki Gawyn’in sözlerindeki hararet karşısında, geri çekildi. Sonra, beklenmedik bir biçimde, başını salladı. “Belki de... bu sözlerde bilgelik var, Gawyn.”

“Salon’a teklif et,” dedi Gawyn. “Özünde Egwene, bir Muhafız ile bağ *kurmayan* bir Aes Sedai, bencildir. O bağ bir adamı daha iyi bir asker yapar ve bulabildiğimiz her avantaja ihtiyacımız var. Bu cinayetlerin önlenmesine de yardım eder.”

“Ne yapabileceğime bakarım,” dedi Egwene.

“Aes Sedailerin verdiği raporları görebilir miyim?” dedi Gawyn. “Cinayetler hakkındakileri, demek istedim.”

“Gawyn,” dedi Egwene, “senin soruşturmaya katılmana izin verdim, çünkü farklı bir bakış açısının faydalı olabileceğini düşündüm. Onların raporlarını sana vermek seni etkiler ve onlarla aynı sonuçlara varmana sebep olur.”

“En azından şunu söyle,” dedi Gawyn. “Aes Sedailer bunun Kara Ajah’ın işi olmayabileceğinden bahsetti mi? Katilin bir Gri Adam ya da Karanlıkdostu olması ihtimalinden?”

“Hayır, etmediler,” dedi Egwene, “çünkü katilin o ikisinden biri *olmadığını* biliyoruz.”

“Ama dün gece kapı zorlanmış. Ve kadınlar bıçakla öldürüldü, Tek Güç’le değil. Kapıyol açıldığına dair işaret yok...”

“Katil Tek Güç kullanabiliyor,” dedi Egwene, çok dikkatli konuşarak. “Ve Kapıyol kullanmıyor olabilir.”

Gawyn gözlerini kıstı. Bunlar, yalan söylememek için ettiği yeminin çevresinden dolaşan bir kadının sözlerine benziyordu. “Sır saklıyorsun,” dedi. “Yalnızca benden değil. Tüm Kule’den.”

“Bazen sır saklamak gereklidir, Gawyn.”
“Sırlarını bana açacak kadar güvenemez misin?” Duraksadı. “Katilin sana saldırmasından korkuyorum, Egwene. Bir Muhafızın yok.”
“Kuşkusuz o kadın eninde sonunda bana saldırmaya gelecektir.” Masasının üzerindeki bir şeyle oynadı. Yıpranmış bir deri kayışa benziyordu, bir suçluyu cezalandırmak için kullanılan türden kayışlara. Tuhaf.
Kadın? “Lütfen, Egwene,” dedi Gawyn. “Neler oluyor?”
Egwene onu inceledi, sonra içini çekti. “Pekala. Bunu soruşturmayı yürüten kadınlara söyledim. Belki sana da söylemeliyim. Terkedilmişlerden biri Beyaz Kule’de.”
Gawyn elini kılıcına götürdü. “Ne? Nerede! Onu yakaladınız mı?’’
“Hayır,” dedi Egwene. “Katil o.”
“Bundan emin misin?”
“Mesaana’nın burada olduğunu biliyorum; bunun doğru olduğunu düşümde gördüm. Aramızda saklanıyor. Böyle bir zamanda dört Aes Sedai ölüyor? Bu onun işi, Gawyn. Akla yakın gelen tek şey bu.”
Gawyn dilinin ucuna kadar gelen soruları engelledi. Düş Görme hakkında pek az şey biliyordu, ama Egwene’in bu Yeti’ye sahip olduğunu biliyordu. Kehanet’e benzediği söyleniyordu.
“Tüm Kule’ye söylemedim,” diye devam etti Egwene. “Çevrelerindeki Aes Sedailerden birinin Terkedilmiş olduğunu bilirlerse, bunun bizi Elaida zamanında olduğu gibi böleceğinden korkuyorum. Hepimiz birbirimizden kuşkulanmaya başlarız.
“Şu anda, Kara Aes Sedailerin Yolculuk yetisini kullanarak gelip cinayet işlediğini düşünmeleri de yeterince kötü, ama en azından bu onların birbirlerinden kuşkulanmasına sebep olmuyor. Belki Mesaana bu işin arkasında onun olduğunu bilmediğimi düşünür. Ama işte, bilmek istediğin sır buydu. Avladığımız kişi bir Kara Aes Sedai değil, Terkedilmişlerden biri.”
Bunu düşünmek göz korkutucuydu ama Yeniden Doğan Ejder’in dünya üzerinde yürüdüğünü bilmekten daha korkutucu değil. Işık, Kule’de bir Terkedilmiş olması, Egwene’in Amyrlin Makamı olmasından daha inanılır geliyordu! “Biz hallederiz,” dedi, hissettiğinden daha güvenli bir sesle.
“Kule’deki herkesin geçmişlerini araştıran Aes Sedailer var,” dedi Egwene. “Diğerleri de kuşkulu sözler ya da eylemler arıyor. Onu bulacağız.

Ama daha da tehlikeli bir paniğe yol açmadan kadınların güvenliğini nasıl arttırabileceğimizi göremiyorum.”

“Muhafızlar,” dedi Gawyn kararlılıkla.

“Düşüneceğim, Gawyn. Şimdilik, yapmanı istediğim bir şey var.”

“Elimden gelen her şeyi yaparım, Egwene.” Ona doğru bir adım attı. “Bunu biliyorsun.”

“Öyle mi?” diye sordu Egwene kuru kuru. “Pekala. Geceleyin kapımda nöbet beklemeyi bırakmanı istiyorum.”

“*Ne?* Egwene, hayır!”

Egwene başını iki yana salladı. “Gördün mü? İlk tepkin bana karşı çıkmak.”

“Aes Sedaisi söz konusu olduğunda, yalnızlarken ona karşı çıkmak bir Muhafızın görevidir!” Bunu ona Hammar öğretmişti.

“Sen benim Muhafızım *değilsin*, Gawyn.”

Bu Gawn’i duraksattı.

“Dahası,” dedi Egwene, “bir Terkedilmişi durduramazsın. Bu savaş Aes Sedailer tarafından verilecek ve ben kurduğum koruma büyüleri konusunda çok dikkatli davranıyorum. Dairemin davetkar görünmesini istiyorum. Bana saldırmayı denerse, belki onu hazırlıksız yakalayıp pusuya düşürebilirim.”

“Kendini yem olarak mı kullanıyorsun?” Sözcükler Gawyn’in ağzından zor çıkmıştı. “Egwene, bu delilik!”

“Hayır. Bu, çaresizlik. Gawyn, sorumlu olduğum kadınlar ölüyor. Senin de dediğin gibi, her kadına ihtiyaç duyduğumuz bir zamanda, gece vakti öldürülüyorlar.”

İlk defa, maskesinin ardında yorgunluk göründü, ses tonu bitkindi, omuzları hafifçe çökmüştü. Aniden *yıpranmış* gibi görünerek, ellerini önünde kavuşturdu.

“Bazı Aes Sedaileri Mesaana hakkında bulabildiğimiz her şeyi araştırmakla görevlendirdim,” diye devam etti Egwene. “Mesaana bir savaşçı değil, Gawyn. O bir idareci, bir plancı. Ona meydan okuyabilirsem, onu yenebilirim. Ama ilk önce onu *bulmamız* gerekiyor. Kendimi teşhir etmek planlarımdan yalnızca biri ve haklısın, tehlikeli. Ama kapsamlı önlemler aldım.”

“Bu durumdan hiç hoşlanmadım.”

“Senin onayın istenmedi.” Egwene onu süzdü. “Bana güvenmen gerekecek.”

“Sana güveniyorum,” dedi Gawyn.

“Tek istediğim, bir kez olsun bunu göstermen.”

Gawyn dişlerini gıcırdattı. Sonra eğilerek selam verdi ve çalışma odasından çıktı. Kapıyı çektiğinde, çok sert kapanmaması için çaba gösterdi, ama başarısız oldu. Önünden geçerken Silviana ona kınayan bir bakış fırlattı.

Sonra, orada hissettiği huzursuzluğa rağmen, idman avlularına gitti. Kılıçla çalışması gerekiyordu.

Egwene uzun uzun nefes verdi, arkasına yaslandı ve gözlerini yumdu. Gawyn söz konusu olduğunda duygularını kontrol etmek neden bu kadar zor geliyordu? Bir Aes Sedai olarak, hiçbir zaman, kendini onunla konuşurken olduğu kadar zayıf hissetmemişti.

Birbirine katılan ve karışan farklı türlerden şaraplar gibi, içinde bir sürü duygu çalkalanıyordu: Gawyn’in inatçılığı karşısında öfke, kollarında olmak için yakıcı bir arzu, bu duygulardan birini diğerinin önüne geçiremediği için kafa karışıklığı.

Gawyn onun tenini delip kalbine işliyordu. Tutkusu büyüleyiciydi. Egwene onunla bağ kurarsa, bunun onu etkileyeceğinden korkuyordu. Böyle mi işliyordu? Bağ kurmak, bir başkasının duygularını bilmek nasıl bir histi?

Onunla bağ kurmayı, başkalarının sahip olduğu bağlantıya sahip olmayı istiyordu. Yalnızken ona karşı çıkabilecek, güvendiği birilerinin olması da önemliydi. Onu Amyrlin değil, Egwene olarak tanıyan insanlar.

Ama Gawyn henüz fazla başıbozuktu, fazla güvensiz.

Yeni Tear Kralı’na yazdığı, Rand’ın mühürleri kırmayı düşündüğünü açıklayan mektubu gözden geçirdi. Rand’ı durdurma planı, güvendiği insanlardan destek almasına bağlıydı. Darlin Sisnera hakkında çelişkili raporlar almıştı. Bazıları onun Rand’ın en büyük destekçisi olduğunu söylüyordu, diğerleri Rand’ın en büyük muhalifi olduğunu.

Mektubu kenara koydu, sonra Muhafız meselesi hakkında Salon’a nasıl yaklaşmak gerektiği konusunda birkaç düşünceyi not aldı. Gawyn kusursuz bir sav öne sürmüştü, ama fazla ileri gitmiş, haddini aşmıştı. Muhafızı olmayan kadınlardan birer tane seçmelerini rica etmek ve bunun avantajlarını saymak, bunun hayatlarını kurtarabileceğini ve Gölge’yi yenmelerine yardım edeceğini söylemek... bu uygun olurdu.

Masasının yanındaki demlikten kendine nane çayı doldurdu. Tuhaf bir biçimde, son zamanlarda nane çayı bozulmuyordu ve bu fincan oldukça

lezzetliydi. Gawyn'e, geceleri kapısında beklemesini istememesinin diğer sebebini söylememişti. Onun orada, birkaç metre uzakta olduğunu bilerek uyuyamıyordu. Kalkıp ona gitmekten korkuyordu.

Silviana'nın kayışı Egwene'in iradesini kıramamıştı, ama Gawyn Trakand... bunu yapmaya tehlikeli ölçüde yaklaşıyordu.

Graendal ulağı bekliyordu. Burada, en gizli saklanma yerinde bile, adamın gelişi beklenmedik değildi. Seçilmişler Yüce Efendi'den saklanamazdı.

Saklanma yeri bir saray, güzel bir ev ya da eski kale değildi. Aryth Okyanusu'nun kimsenin gitmediği bir bölgesinde, kimsenin aldırış etmediği bir adadaki mağaraydı. Graendal'ın bildiği kadarıyla, orada dikkate değer, ilginç hiçbir şey yoktu.

Yaşam şartları korkunçtu. Üç odalı mekanı düşük gözdelerinden altısı çekip çeviriyordu. Graendal girişi taşla kapatmıştı ve ancak Kapıyolla girip çıkabiliyordu. Doğal bir pınardan tatlı su geliyordu, önceden yiyecek stoklamıştı ve çatlaklardan hava giriyordu. Rutubetliydi ve berbat bir yerdi.

Başka bir deyişle, kimsenin onu bulmayı beklemeyeceği bir yerdi. Graendal'ın lüks yoksunluğuna *dayanamayacağını* herkes biliyordu. Bu doğruydu. Ama öngörülebilir olmanın en iyi tarafı, sizin beklenmedik şeyler yapmanıza izin vermesiydi.

Ne yazık ki bunların hiçbiri Yüce Efendi için geçerli değildi. Graendal sarı-mavi ipekten bir divana uzanarak önündeki açık Kapıyolu izliyordu. Ulak teni güneşten kararmış, yassı hatlı, siyah-kırmızı giysiler giymiş bir adamdı. Konuşması gerekmiyordu -mesaj *varlığıydı*. Graendal'ın gözdelerinden biri -eskiden bir Tear yüksek leydisi olan iri kahverengi gözlü, siyah saçlı, güzel bir kadın- kapıya bakıyordu. Korkmuş görünüyordu. Graendal da aynı duyguyu hissediyordu.

Karların İçinde Işıl Işıl'ın ahşap ciltli kopyasını kapattı ve ayağa kalktı. Üzerinde *streith* kurdelelerle bezeli, ince siyah ipekten bir elbise vardı. Özgüvenli bir tavır takınmaya çalışarak Kapıyoldan geçti.

Moridin siyah taştan sarayının içinde ayakta duruyordu. Odada mobilya yoktu; yalnızca, içinde bir ateşin yandığı şömine. Yüce Efendi! Böylesine sıcak bir günde *ateş* yakmak! Graendal hakimiyetini korudu ve terlemekten kaçındı.

Moridin ona döndü; siyah *saa* benekleri gözlerinde yüzüyordu. “Seni neden çağırdığımı biliyorsun.” Bir soru değil.

“Biliyorum.”

“Aran’gar öldü, onu kaybettik -hem de son seferinde Yüce Efendi onun ruhunu başkasına aktardığı halde. Bunu alışkanlığa dönüştürmeye başladın, Graendal.”

“Hizmet etmek için yaşıyorum, Nae’blis,” dedi Graendal. Özgüven! Özgüvenli görünmek zorundaydı.

Moridin kısaca duraksadı. Güzel. “Aran’gar’ın hain olduğunu ima etmiyorsun kuşkusuz.”

“Ne?” dedi Graendal. “Hayır, elbette etmiyorum.”

“O zaman nasıl *hizmet etmiş* oluyorsun?”

Graendal yüzüne endişeli bir şaşkınlık ifadesi yapıştırdı. “Bana verilen emre uyuyordum. Ödüllendirilmek için çağrılmadım mı buraya?”

“Tam tersine,” dedi Moridin kuru kuru. “Sahte şaşkınlığın benim üzerimde işe yaramaz, kadın.”

“Sahte değil,” dedi Graendal, yalanını hazırlayarak. “Yüce Efendi’nin Seçilmişlerinden birini kaybetmesini memnunlukla karşılayacağını düşünmüş olmasam da, bu kaybın avantajı bedelinden daha fazla.”

“Ne avantajı?” diye hırladı Moridin. “Seni hazırlıksız yakalamasına ve Seçilmişlerden birinin hayatını kaybetmesine aptalca izin verdin! Özellikle de senin al’Thor karşısında tökezlemeyeceğine güvenebilmeliydik.”

Moridin, Aran’gar’ı bağladığını ve ölmeye bıraktığını bilmiyordu; bunun bir hata olduğunu düşünüyordu. Güzel. “Hazırlıksız mı yakalandım?” dedi Graendal, utanmış gibi. “Asla... Moridin, onun beni kazayla bulmasına izin vereceğimi *nasıl* düşünebilirsin?”

“Bunu *bilinçli* olarak mı yaptın?”

“Elbette,” dedi Graendal. “Onu elinden tutup Natrin Tepesi’ne getirdiğim bile söylenebilir. Lews Therin burnunun dibindeki gerçekleri bile göremeyen bir adamdı. Moridin, anlamıyor musun? Lews Therin yaptığı işe nasıl tepki gösterecek? İçinde yüzlerce insan olan koskoca bir *kaleyi* yok etti, başlı başına bir küçük kent. Hedefine ulaşmak için masumları öldürdü. Bunu kolay sindirebilecek mi?”

Moridin duraksadı. Hayır, bunu düşünmemişti. Graendal içten içe gülümsedi. Moridin’e göre, al’Thor’un eylemleri son derece akla yakın geliyordu. Son derece mantıklıydı ve dolayısıyla bir hedefe ulaşmanın en sağduyulu yoluydu.

Ama al’Thor’un kendisi... onun zihni şeref ve erdem hayalleriyle doluydu. Bu olayı kolay kolay sindiremeyecekti ve Moridin’e ondan Lews

Therin diye bahsetmek de bu savı destekleyecekti. Bu eylemler al'Thor'u paralardı, ruhunu lime lime, kalbini paramparça ederdi. Kabuslar görür, suçunu omuzlarında ağır bir arabanın boyunduruğu gibi taşırdı.

Graendal Gölge'ye karşı o ilk birkaç adımı atmanın nasıl bir his olduğunu belli belirsiz hatırlıyordu. O aptal acıyı hissetmiş miydi gerçekten? Evet, ne yazık ki. Tüm Seçilmişler yaşamamıştı aynısını. Semirhage en baştan itibaren iliklerine dek yozdu. Ama Ishamael dahil diğerleri Gölge'ye farklı yollardan gelmişlerdi.

Graendal Moridin'in gözlerinde o uzak anıları görebiliyordu. Eskiden, bu adamın kim olduğundan o kadar emin değildi, ama şimdi emindi. Yüzü farklıydı, ama ruhu aynıydı. Evet, adam al'Thor'un neler hissettiğini çok iyi anlıyordu.

"Bana onu incitmemi söyledin," dedi Graendal. "Ona ızdırap getirmemi söyledin. En iyi yolu buydu. Aran'gar bana yardım etti, ama ben kaçalım dediğimde kaçmadı. O kadın sorunlarıyla her zaman fazla saldırgan bir biçimde yüzleşirdi. Ama Yüce Efendi'nin başka araçlar bulabileceğinden eminim. Riske girdik ve bunun bir bedeli vardı. Ama kar... Bunun ötesinde, Lews Therin şimdi benim öldüğümü sanıyor. Bu büyük bir avantaj."

Gülümsedi. Çok büyük keyifle değil. Küçük bir tatminle. Moridin kaşlarını çattı, sonra duraksayarak yana baktı. Boşluğa. "Şimdilik seni cezalandırmadan bırakacağım," dedi sonunda, ama bundan memnun değil gibiydi.

Yüce Efendi doğrudan bir emir mi vermişti? Graendal'ın bildiği kadarıyla bu Çağ'daki tüm Seçilmişler emir almak için Shayol Ghul'e, Yüce Efendi'nin huzuruna gitmek zorundaydı. Ya da en azından o korkunç yaratığın, Shaidar Haran'ın ziyaretine tahammül etmek. Artık Yüce Efendi, Nae'blis'le doğrudan konuşuyor gibiydi. İlginç. Ve endişe verici.

Bu, sonun yaklaştığı anlamına geliyordu. Pozisyon almak için fazla zaman kalmamıştı. Graendal Nae'blis seçileceğinden emin olacak, Son Savaş bittikten sonra dünyaya o hükmedecekti.

"Sanırım," dedi Graendal, "benim yapmam gereken..."

"Al'Thor'dan uzak duracaksın," dedi Moridin. "Cezalandırılmayacaksın, ama kendini kutlaman için de sebep göremiyorum. Evet, al'Thor incinmiş olabilir, ama yine de planını yüzüne gözüne bulaştırdın ve faydalı bir aracı kaybetmemize sebep oldun."

"Elbette," dedi Graendal rahatça. "Yüce Efendi nasıl isterse o şekilde hizmet edeceğim. Zaten al'Thor aleyhine harekete geçmeyi

önermeyecektim. O beni ölü sanıyor ve ben şimdilik başka yerde çalışırken, onun buna inanmaya devam etmesi en iyisi.”

“Başka yerde?”

Graendal’ın bir zafere ihtiyacı vardı, büyük bir zafere. Kurduğu farklı planları taradı ve başarı olasılığı en yüksek olanı seçti. Al’Thor’a karşı harekete geçemiyordu, öyle mi? Pekala. O zaman Yüce Efendi’ye uzun zamandır arzuladığı başka bir şey getirirdi.

“Perrin Aybara,” dedi Graendal. Niyetini Moridin’e açıklamak kendini savunmasız hissettirmişti. Graendal planlarını kendine saklamaktan hoşlanırdı. Ama ona söylemeden bu görüşmeden ayrılabileceğini sanmıyordu. “Sana onun kellesini getireceğim.”

Moridin ellerini arkasında kavuşturarak ateşe döndü. Alevleri izledi.

Graendal şokla, terin alnından süzüldüğünü hissetti. Ne? Ama o sıcak ve soğuğu görmezden gelebilirdi. Sorun neydi? Odaklandı... işe yaramadı. Burada değil. Onun yanında değil.

Bu Graendal’ı çok huzursuz etti.

“O önemli,” dedi. “Kehanetler...”

“Kehanetleri biliyorum,” dedi Moridin alçak sesle. Dönmedi. “Nasıl yapacaksın?”

“Casuslarım ordusunu buldu,” dedi Graendal. “Ne olur ne olmaz diye onun hakkında bazı planları harekete geçirdim bile. Kaos yaratmam için verilmiş Gölgedölleri hala emrimde. Bir tuzak hazırladım. Aybara’yı kaybetmek al’Thor’u yıkar.”

“Bundan daha fazlasını yapar,” dedi Moridin usulca. “Ama sen bunu asla başaramazsın. Adamları Kapıyol yapabiliyor. Senden kaçar.”

“Ben...”

“Senden *kaçacak*,” dedi Moridin usulca.

Ter Graendal’ın yanağına, sonra çenesine süzüldü. Graendal onu dikkatle sildi, ama alnı boncuk boncuk terlemeye devam ediyordu.

“Gel,” dedi Moridin, şömineden uzaklaşıp, dışarıdaki koridora yönelerek.

Graendal korkarak, ama merakla takip etti. Moridin onu yakındaki, aynı siyah taştan duvara oturtulmuş bir kapıya götürdü. Kapıyı itip açtı.

Graendal onun peşinden içeri girdi. Dar odanın duvarları raflarla kaplıydı. Ve üstlerinde düzinelerce -belki yüzlerce- Güç nesnesi vardı. *İçerideki karanlık!* diye düşündü Graendal. *Bu kadar çok Güç nesnesini nereden bulmuş?*

Moridin odanın sonuna yürüdü ve bir raftaki nesneler arasında arandı. Graendal huşu içinde içeri girdi. “Bu şokmızrak mı?” diye sordu, uzun bir metal parçasını göstererek. “Üç bağlama çubuğu? Bir *rema’kar*? Bu parçalar...”

“Önemsiz,” dedi adam, eşyalardan birini seçerek.

“Ben yalnızca...”

“Bir nimeti kaybetmek üzeresin, Graendal,” dedi Moridin dönerek. Elinde uzun, kazığa benzeyen bir metal parçası vardı. Gümüş rengiydi ve ucunda altın kakmalı büyük metal bir kafa vardı. “Bunların yalnızca iki tanesini buldum. Diğeri iyi bir biçimde kullanılıyor. Sen de bunu kullanabilirsin.”

“Bir düşçubuğu mu?” dedi Graendal, gözlerini iri iri açarak. Bunlardan bir tane edinmeyi ne kadar da çok istemişti! “*İki* tane mi buldun?”

Moridin düşçubuğunun tepesine tıkladı ve çubuk elinden kayboldu. “Nerede bulacağını biliyorsun, değil mi?”

“Evet,” dedi Graendal açgözlülükle. Bu *büyük* Güç sahibi bir nesneydi. Çok farklı şekillerde kullanılabiliyordu.

Moridin gözlerini onunkilere dikerek yaklaştı. “Graendal,” dedi usulca, tehlikeli bir sesle. “Bunun anahtarını biliyorum. Bana ya da diğer Seçilmişlere karşı *kullanılmayacak*. Kullanırsan Yüce Efendi bilir. Alışkanlığına daha fazla göz yummak istemiyorum, Aybara ölene kadar değil.”

“Ben... evet, elbette.” Graendal aniden üşüdü. Burada nasıl üşüyebilirdi? Hem de *hala* terlerken?

“Aybara Düş Dünyası’nda yürüyebiliyor,” dedi Moridin. “Sana bir araç daha ödünç vereceğim, iki ruhlu bir adam. Ama o *benim*, tıpkı o çubuğun benim olduğu gibi. Tıpkı senin benim olduğun gibi. Anladın mı?”

Graendal başını salladı. Elinde değildi. Oda daha da kararmıştı sanki. O ses... hafifçe, Yüce Efendi’nin sesi gibi gelmişti.

“Ama sana şunu söyleyeyim,” dedi Moridin, sağ elini uzatıp Graendal’ın çenesini tutarak. “Eğer başarılı olursan, Yüce Efendi memnun olacak. Çok memnun olacak. Sana azar azar bahşedilen, zaferin üzerine, yağdırılacak.”

Graendal kuruyan dudaklarını yaladı. Önünde, Moridin’in ifadesi dalgınlaştı.

“Moridin?” diye sordu Graendal tereddütle.

Moridin onu duymazdan geldi, çenesini bıraktı ve odanın ucuna yürüdü. Bir masadan, açık taba rengi deriye sarılmış kalın bir kitap aldı. Belli bir sayfayı açtı ve bir anlığına inceledi. Sonra Graendal'a yaklaşmasını işaret etti.

Graendal dikkatle yaklaştı. Sayfada olanları okuduğu zaman sersemledi.

İçerideki karanlık! "Bu kitap da ne?" demeyi başardı sonunda. "Bu kehanetler nereden gelmiş?"

"Uzun zamandır biliyordum," dedi Moridin usulca, kitabı incelemeye devam ederek. "Ama başka çok kişi bilmez, Seçilmişler bile. Bu kehanetleri söyleyen kadınlar ve erkekler yalıtıldı ve kimseyle görüştürülmedi. Bu sözleri Işık asla bilmemeli. Biz onların kehanetlerini biliyoruz, ama onlar bizimkilerin tamamını asla bilmemeli."

"Ama bu..." dedi Graendal, sayfayı tekrar okuyarak. "Bu Aybara ölecek diyor!"

"Her kehanetin pek çok yorumu olabilir," dedi Moridin. "Ama evet. Bu Kehanet Aybara'nın senin elinden öleceğini vaat ediyor. Bana bu kurdun kellesini getireceksin, Graendal. Bunu yaptığın zaman, ne istersen senindir." Kitabı şak diye kapattı. "Ama unutma. Başarısız olursan, kazandıklarını da kaybedeceksin. Ve bundan çok daha fazlasını."

Elini sallayarak Graendal için bir kapı açtı; Graendal'ın Gerçek Kaynak'a dokunmak konusundaki küçük becerisi -ondan alınmayan kısmı- havayı yarıp açan, Desen'in dokusunda bir delik yaratan çapraşık örgüleri görmesine izin veriyordu. Orada hava ışıldıyordu. Kapı onun gizli mağarasına açılmıştı, biliyordu.

Tek kelime etmeden kapıdan geçti. Sesi titremeden konuşabileceğini sanmıyordu.

6

NİYETLERİ SORGULAMAK

Andor Kraliçesi Morgase Trakand çay servisi yapıyordu. Perrin'in. Malden'den aldığı geniş çadırda kişiden kişiye gidiyordu. Çadırın duvarları yukarı katlanıp kaldırılabiliyordu ve çadır zemini yoktu.

Çadır ne kadar geniş olursa olsun, toplantıya katılmak isteyen herkese yetecek kadar yer yoktu. Perrin ve Faile oradaydı, elbette, yerde oturuyorlardı. Yanlarında altın gözlü Elyas ve geniş omuzlu, sakin tavırlı Tam al'Thor vardı. Bu adam gerçekten de Yeniden Doğan Ejder'in babası mıydı? Elbette, Morgase Rand al'Thor'u bir kez görmüştü ve oğlan da çiftçiye benziyordu.

Tam'in yanında Perrin'in tozlu sekreteri Sebban Balwer oturuyordu. Perrin adamın geçmişini ne kadar biliyordu? Jur Grady de oradaydı, yakasına gümüş kılıç iğnesi takılmış siyah ceketi üzerindeydi. Köselemsi çiftçi suratı çökmüştü ve geçirdiği hastalık yüzünden hala soluktu. Neald -diğer Ashaman- orada değildi. Yılan zehirinin etkisini hala üzerinden atamamıştı.

Üç Aes Sedai oradaydı. Seonid ve Masuri Bilgelerle oturuyordu, Berelain'in yanındaki Annoura zaman zaman altı Bilge'ye bakışlar fırlatıyordu. Karşılarında Alliandre ve Arganda vardı.

Subaylar Morgase'e Gareth Bryne'ı hatırlattı. Onu uzun zamandır görmemişti, hala açıklayamadığı sebepler yüzünden onu sürgüne gönderdiğinden beri değil. Hayatının o zamanına dair pek az şey şimdi mantıklı geliyordu. Gerçekten de bir adama, Aemlyn ile Ellorien'i sürecek kadar tutulmuş muydu?

Her neyse, o günler geçmişti. Morgase şimdi odada dikkatle dolaşıyor, insanların fincanlarının dolu olduğundan emin oluyordu.

"İşin beklediğimden daha uzun sürdü," dedi Perrin.

"Bize yapmamız gereken bir görev verdin, Perrin Aybara," diye yanıt verdi Nevarin. "Onu başardık. Doğru düzgün yapmak için ne kadar zaman gerekiyorsa o kadar sürdü. Aksini yaptığımızı ima etmiyorsundur kuşkusuz." Sarı saçlı Bilge Seonid ile Masuri'nin tam önünde oturuyordu.

"Bırak, Nevarin," diye homurdandı Perrin, yerde, önüne bir harita açarken; harita, Ghealdanlılardan aldığı tariflerle, Balwer tarafından

çizilmişti. “Seni sorgulamıyordum. Yakma işinde sorun çıkıp çıkmadığını soruyordum.”

“Köy gitti,” dedi Nevarin. “Ve Afet’ten *iz* bulduğumuz her bitki yanıp kül oldu. İyi de yaptık. Siz Islaktopraklılar Afet kadar korkunç bir şeyle başa çıkmakta çok sorun yaşardınız.”

“Bence,” dedi Faile, “seni şaşırtabilirdik.”

Morgase, Bilge ile göz göze gelen Faile’ye baktı. Faile bir kraliçe gibi oturuyordu, bir kez daha konumuna uygun mor-yeşil güzel bir elbise giymişti, etek kısmının yan taraflarında pileler vardı ve at binmeyi kolaylaştırmak için ikiye bölünmüştü. Tuhaf bir biçimde, Faile’nin önderlik anlayışı, Shaidoların yanında geçen zamandan sonra daha da *gelişmişti*.

Morgase ve Faile, hanım ve hizmetkar rolüne hızla geri dönmüştü. Aslında, Morgase’in buradaki hayatı Shaido kampındakine çarpıcı ölçüde benziyordu. Doğru, bazı şeyler farklıydı; örneğin burada Morgase’in kamçılanması olası değildi. Ama bu onun ve diğer dört kadının bir süreliğine eşit olduğu gerçeğini değiştirmiyordu. Artık değil.

Morgase Lord Gallenne’in yanında durdu ve Sevanna’ya hizmet ederken geliştirdiği yeteneklerini kullanarak adamın fincanını doldurdu. Zaman zaman hizmetkarlık bir izciden daha sessiz olmayı gerektiriyordu. Görülmemesi, kimsenin dikkatini çekmemesi gerekiyordu. Kendi hizmetkarları da onun çevresinde böyle mi davranıyordu?

“Eh,” dedi Arganda, “nereye gittiğimizi merak eden varsa, o ateşin dumanı çok kolay bir işaret olmuştur.”

“Saklanmayı düşünemeyecek kadar kalabalığız,” dedi Seonid. Son zamanlarda, o ve Masuri, Bilgeler tarafından azarlanmadan konuşabilir olmuştu, ama Yeşil Aes Sedai yine de konuşmadan önce Aiel kadınlara bakıyordu. Bunu görmek Morgase’i sinirlendiriyordu. Kule Aes Sedaileri, bir avuç yabaniye çırak edilmiş... Rand al’Thor’un emriyle yapıldığı söyleniyordu, ama Yeniden Doğan Ejder bile olsa, bir adam böyle bir şeyi nasıl yapabilirdi?

İki Aes Sedai’nin artık konumlarına direnmediğini görmek onu huzursuz ediyordu. Bir insanın hayattaki konumu ciddi bir biçimde değişebilirdi. Gaebril, sonra Valda, Morgase’e bunu öğretmişti. Aiel tutsaklığı bu süreçte yalnızca bir adım olmuştu.

Bu deneyimler onu Kraliçe kişiliğinden daha da uzaklaştırmıştı. Artık tahtını ya da zarif şeyleri özlemiyordu. Yalnızca biraz istikrar istiyordu. Bu, altından da değerli bir şeymiş gibi geliyordu.

“Fark etmez,” dedi Perrin haritaya vurarak. “Ee, karar verdik mi? Şimdilik Gill ve diğerlerini yaya olarak kovalıyoruz, mümkün olursa onları bulmak için Kapıyolla izci gönderiyoruz. Bir umut, onlar Lugard’a ulaşamadan onları yakalarız. Şehre ne kadar kaldığını düşünüyorsun, Arganda?”

“Çamura bağlı,” dedi Arganda. Sırım gibi bir adamdı. “Senenin bu zamanına bataklık dememizin bir sebebi var. Bilge adamlar baharda, karlar erirken yolculuk etmez.”

“Bilgelik, buna zamanı olanlar içindir,” diye mırıldandı Perrin, haritada parmaklarıyla mesafeyi ölçerek.

Morgase Annoura’nın fincanını doldurmak üzere yaklaştı. Çay doldurmak sandığından daha karmaşık bir işti. Kimin fincanını kenara götürüp, kiminkileri fincan elindeyken doldurması gerekiyor, bilmek zorundaydı. Taşmaması için ne kadar doldurması gerekiyor, porseleni sarsmadan ya da dökmeden nasıl doldurması gerekiyor, bilmek zorundaydı. Ne zaman görülmemesi gerektiğini, birilerini ıskalamış, unutmuş ya da ihtiyaçlarını kestirememiş olması ihtimaline karşı ne plan yapması gerektiğini biliyordu.

Perrin’in fincanını dikkatle bıraktığı yerden aldı. Perrin konuşurken jestler yapmaktan hoşlanıyordu ve Morgase dikkatli olmazsa fincanı elinden düşürebilirdi. Sonuçta, çay sunmak olağanüstü bir sanattı; Kraliçe Morgase’in görmeye zahmet etmediği koskoca bir dünya.

Perrin’in fincanını yeniden doldurdu ve yanına, yere koydu. Perrin harita hakkında başka sorular sordu; yakındaki kasabalar, potansiyel erzak kaynakları. Hayli deneyimsiz olsa da, bir önder olarak potansiyeli vardı. Morgase’den birkaç tavsiyeyle...

Bu düşünceyi kesti. Perrin Aybara bir asiydi. İki Nehir Andor’un parçasıydı ve Perrin kendini oranın lordu ilan etmiş, o kurt başı bayrağını açmıştı. En azından Manetheren bayrağını indirmişlerdi. Onu açmak, açık savaş ilanıydı.

Morgase artık birinin ona her lord deyişinde sinirlenmiyordu, ama ona yardım önermeye de niyeti yoktu. Onu Andor hükümdarlığının altına nasıl alacağına karar verene kadar değil.

Dahası, diye itiraf etti Morgase istemeye istemeye, *Faile benim verebileceğim her türlü tavsiyeyi verebilecek kadar zeki.*

Faile aslında Perrin’i kusursuzca tamamlıyordu. Perrin fırlatılmış mızrak gibi açık ve doğrudanken, Faile incelikli bir süvari yayıydı.

Morgase'i asıl endişelendiren ikisinin birleşimiydi, özellikle de Faile'nin Saldaea tahtı ile bağlantısı hesaba katılınca. Evet, Manetheren bayrağını indirmişti, ama ondan önce, kurt başı bayrağını indirmelerini emretmişti. Genellikle, bir şeyi yasaklamak onun yapılmasını sağlamanın en emin yolu olurdu.

Alliandre'nin fincanı yarı boştu. Morgase doldurmak için yaklaştı; pek çok asil hanım gibi, Alliandre fincanının her zaman dolu olmasını isterdi. Alliandre Morgase'e bir bakış fırlattı. O gözlerde küçük bir huzursuzluk ışıltısı vardı. Alliandre ne tür bir ilişkileri olması gerektiğinden emin değildi. Bu ilginçti, çünkü tutsaklıkları sırasında Alliandre epey kibirli davranmıştı. Morgase'in eskiden olduğu kişi, yani Kraliçe, Alliandre'yi oturtup, azametini korumanın daha iyi yolları olduğu konusunda uzun bir açıklama yapmak istemişti.

Kendi başına öğrenmesi gerekecekti. Morgase eskiden olduğu kişi değildi. Ne olduğundan emin değildi, ama bir hanımın hizmetçisi olarak görevini yapmayı *öğrenecekti*. Bu, onun için bir tutkuya dönüşüyordu. Hala güçlü olduğunu, hala değerli olduğunu kendi kendine kanıtlamanın bir yolu.

Bir açıdan, bu konuda endişelenmesi dehşet vericiydi.

"Lord Perrin," dedi Alliandre, Morgase uzaklaşırken. "Gill ve grubunu bulduktan sonra halkımı Jehannah'ya geri göndermeyi düşündüğünüz doğru mu?"

Morgase, Masuri'yi atladı -Aes Sedai fincanının ancak o tırnağıyla ona tıkladığı zaman doldurulmasını tercih ediyordu.

"Evet," diye yanıt verdi Perrin. "Bize kendi isteğinizle katılmadığınızı hepimiz biliyoruz. Sizi getirmeseydik, asla Shaidolar tarafından yakalanmazdınız. Masema öldü. Geri dönüp kendi ulusunu yönetmene izin verme zamanı geldi."

"Size saygım sonsuz, Lordum," dedi Alliandre. "Ana gelecekte kullanmak için bir ordu toplamıyorsanız, neden vatandaşlarımı askere alıyorsunuz?"

"Onları askere almaya çalışmıyorum," dedi Perrin. "Onları geri çevirmemem, bu orduyu daha da büyütmek istediğim anlamına gelmiyor."

"Lordum," dedi Alliandre. "Ama kuşkusuz sahip olduğunuz askerleri alıkoymak akıllıca olur."

"Hakkı var, Perrin," diye ekledi Berelain alçak sesle. "Son Savaş'ın yakın olduğunu bilmek için gökyüzüne bakmak yeterli. Neden

Alliandre'nin güçlerini geri yollayasın? Lord Ejder'in ona yemin etmiş her ulustan her askere ihtiyaç duyacağı kesin."

"İstediği zaman çağırtabilir onları," dedi Perrin inatla.

"Lordum," dedi Alliandre. "Ben ona yemin etmedim. Ben size yemin ettim. Ghealdan Tarmon Gai'don'a yürüyecekse, bunu sizin bayrağınız altında yapmalı."

Perrin ayağa kalkarak çadırdaki pek çok kişiyi şaşırttı. Gidiyor muydu? Tek kelime etmeden çadırın açık tarafına gitti ve başını dışarı çıkardı. "Wil, buraya gel," diye seslendi.

Tek Güç'le yapılmış bir örgü, dışarıdaki insanların içeriyi dinlemesini engelliyordu. Morgase, Masuri'nin düğümleyip bıraktığı, çadırı koruyan örgüleri görebiliyordu. Örgülerin karmaşıklığı kendi küçük yeteneğiyle alay eder gibiydi.

Masuri fincanının kenarına tıkladı ve Morgase çay doldurmak üzere o tarafa seyirtti. Kadın endişeli olduğu zaman çay yudumlamaktan hoşlanıyordu.

Perrin çadıra döndü ve beze sarılı bir bohça taşıyan yakışıklı bir genç de peşinden geldi.

"Aç," dedi Perrin.

Genç adam endişeli bir ifadeyle denileni yaptı. Perrin'in arması olan kurt başını taşıyordu.

"Bu bayrağı ben yapmadım," dedi Perrin. "Bunu ben istemedim, ama aldığım tavsiye üzerine dalgalanmasına izin verdim. Eh, buna izin verme sebebim artık geçerli değil. O şeyin indirilmesini emrederdim, ama bu asla uzun süre işe yaramıyor gibi." Wil'e baktı. "Wil, haberin kampta yayılmasını istiyorum. Doğrudan bir emir veriyorum. Bu kahrolası bayrağın her kopyasının *yakılmasını* emrediyorum. Anladın mı?"

Wil soldu. "Ama..."

"Dediğimi yap," dedi Perrin. "Alliandre, Rand'ı bulur bulmaz ona yemin edeceksin. Benim bayrağım altında at sürmeyeceksin, çünkü benim bir bayrağım *yok*. Ben bir demirciyim, o kadar. Bu aptallığa yeterinden fazla katlandım."

"Perrin?" diye sordu Faile. Şaşırmış görünüyordu. "Bu akıllıca olur mu?"

Aptal adam. Bunu en azından karısıyla konuşması gerekirdi. Ama erkekler hep aynıydı. Sırlarından ve planlarından çok hoşlanıyorlardı.

“Akıllıca olup olmadığını bilmiyorum. Ama yapacağım şey bu,” dedi Perrin oturarak. “Git, Wil. O bayrakların bu gece çökmeden yakılmasını istiyorum. Oyalanmak yok, anladın mı?”

Wil gerildi, sonra döndü ve yanıt vermeden çadırdan çıktı. Delikanlı ihanete uğramış gibi görünüyordu. Tuhaf bir biçimde, Morgase de aynı hisler içindeydi. Bu aptalcaydı. İstediği şey buydu; Perrin’in yapması gereken şey buydu. Ama insanlar korkuyordu ve korkmak için sebepleri vardı. O gökyüzü, dünyada olan olaylar... Eh, böyle bir zamanda, belki bir adamın ipleri eline alması mazur görülebilirdi.

“Sen aptalın tekisin, Perrin Aybara,” dedi Masuri. Dobra bir kadındı.

“Evlat,” dedi Tam Perrin’e, “delikanlılar o bayrağa büyük önem veriyor.”

“Çok fazla,” dedi Perrin.

“Belki. Ama onlara ilham verecek bir şey olması iyi bir şey. Diğer bayrağı indirdiğinde üzülmüşlerdi. Bu daha da kötü olacak.”

“İndirilmesi gerekiyor,” dedi Perrin. “İki Nehirliler ona fazla bağlandılar, ait oldukları yere, ailelerinin yanına dönmek yerine benimle kalacaklarmış gibi konuşmaya başladılar. Yine Kapıyolları kullanmaya başladığımız zaman Tam, onları alıp gideceksin.” Berelain’e baktı. “Sanırım senden ve senin adamlarından kurtulamayacağım. Sen benimle birlikte Rand’ın yanına geleceksin.”

“Bizden ‘kurtulma’ ihtiyacı duyduğunu bilmiyordum,” dedi Berelain gergin bir tavırla. “Karını kurtarmak için Kanatlı Askerlerimin hizmetine ihtiyaç duyduğunda, desteğimi kabullenmekte bu kadar gönülsüz görünmüyordun.”

Perrin derin bir nefes aldı. “Yardımlarınız için hepinize müteşekkirim. Malden’de iyi iş çıkardık, hem de yalnızca Faile ve Alliandre için değil. Yapılması gereken bir şeydi. Ama, yak beni, o iş bitti. Siz gidip Rand’ı takip etmek isterseniz, sizi kabul edeceğinden eminim. Ama benim Asha’manlarım bitkin düştü ve bana verilen görevleri tamamladım. Sanki içimde kancalar var ve beni Rand’a çekiyor. Ama bunu yapmadan önce, sizinle işimin bitmesi lazım.”

“Kocam,” dedi Faile, sert bir sesle. “Gönderilmeyi *isteyenlerle* başlamayı önerebilir miyim?”

“Evet,” dedi Aravine. Eski *gai’shain* çadırın arka tarafında, görmezden gelinmesi kolay bir yerde oturuyordu, ama Perrin’in kamp idaresinde

önemli bir güce dönüşmüştü. Perrin için gayrıresmi bir kahya gibi çalışıyordu. “Mültecilerin bazıları evlerine dönmekten mutlu olurdu.”

“Elimden geliyorsa herkesi göndermek isterim,” dedi Perrin. “Grady?”

Asha’man omuzlarını silkti. “İzciler için açtığım Kapıyollar beni fazla zorlamadı. Daha büyük Kapıyollar açabileceğimi düşünüyorum. Hala biraz zayıfım, ama hastalığı büyük ölçüde atlattım. Ama Neald’ın biraz daha zamana ihtiyacı olacak.”

“Lordum.” Balwer alçak sesle öksürdü. “İlgi çekici rakamlar var elimde. Buradaki insanları Kapıyollardan geçirmek için saatler, belki günler gerekir. Malden’e yaklaşırken yaptığımız kadar hızlı bir iş olmayacaktır.”

“Bu zor olacak, Lordum,” dedi Grady. “Bir Kapıyolu bu kadar uzun süre açık tutabileceğimi sanmıyorum. Ne olur ne olmaz diye, savaşabilecek kadar güçlü kalmamı istemiyorsanız o başka.”

Perrin arkasına yaslandı ve yine haritayı inceledi. Berelain’in fincanı boştu; Morgase onu doldurmak üzere seyirtti. “Pekala, o zaman,” dedi Perrin. “Küçük mülteci gruplarını göndererek başlarız, ama ilk kim gitmek ister?”

“Aynı zamanda,” dedi Faile, “belki Lord Ejder’le temas kurmak için haberci gönderme zamanı da gelmiştir. O daha fazla Asha’man gönderebilir.”

Perrin başını salladı. “Evet.”

“En son Cairhien’de olduğunu duymuştuk,” dedi Seonid. “Mültecilerin çoğu oradan, bu yüzden onların bir kısmını evlerine göndererek başlayabiliriz. Lord Ejder’le buluşacak izciler de gönderebiliriz.”

“Rand orada değil,” dedi Perrin.

“Nereden biliyorsun?” Edarra fincanını bıraktı. Morgase çadırın duvarı boyunca süzülerek, yeniden doldurmak üzere fincanı kaptı. Bilgeler arasında en yaşlı ve belki de en önde gelen kadın olan -Bilgeler söz konusu olduğunda bunu anlamak kolay değildi- Edarra, yaşına göre çarpıcı ölçüde gençti. Morgase’ın kendi minik Tek Güç yeteneği, bu kadının güçlü olduğunu anlamasına yetiyordu. Muhtemelen odadaki en güçlü kadın.

“Ben...” Perrin şaşalamış görünüyordu. Açıklamadığı bir bilgi kaynağı mı vardı? “Rand beklenmedik yerlerde olmak gibi bir alışkanlığa sahip. Cairhien’de kaldığından kuşkuluyum. Ama Seonid haklı, aramaya başlamak için en iyi yer orası.”

“Lordum,” dedi Balwer. “Dikkatli olmazsak, öhöm, elimize yüzümüze bulaştıracağımızdan endişeleniyorum. Beklenmedik bir biçimde

Kapıyollardan çıkan sürü sürü mülteci? Bir süredir kimseyle temasınız olmadı. Ejder'le temas kurmaya ek olarak, bilgi toplamak için önden izci göndersek?"

Perrin başını salladı. "Bunu onaylayabilirim."

Duygularını saklamak konusunda son derece başarılı olmasına rağmen, Balwer memnun bir ifadeyle arkasına yaslandı. Neden Cairhien'e birini göndermeyi bu kadar çok istiyordu?

"İtiraf etmeliyim," dedi Grady, "bunca insanı nakletmek konusunda endişeliyim. Neald iyileştiğinde bile, Kapıyolları hepsinin geçmesine yetecek kadar uzun süre açık tutmak çok yorucu olacak."

"Perrin Aybara," dedi Edarra. "Bu sorunu çözmenin bir yolu olabilir."

"Nasıl?"

"Bu çömezler bir şeyden bahsediyordu. Halka mı deniyor? Asha'manlar ve bizden birkaç kişi zincir kurarsa, onlara daha büyük Kapıyol yapmak için gereken gücü verebiliriz."

Perrin sakalını kaşıdı. "Grady?"

"Ben hiç zincir kurmadım, Lordum. Ama nasıl yapılacağını çözebilirsek... eh, daha büyük Kapıyol demek, daha fazla insanı daha hızlı nakletmek demek. Çok işe yarardı.'.

"Tamam," dedi Perrin, Bilge'ye dönerek. "Bunu denemen bana kaça patlayacak?"

"Aes Sedailerle çok uzun süre çalışmışsın, Perrin Aybara," dedi Edarra burnunu çekerek. "Her şeyin bir *bedeli* olması gerekmiyor. Bu iş hepimizin çıkarına. Önermeyi bir süredir düşünüyordum."

Perrin kaşlarını çattı. "Bunun işe yarayabileceğini ne kadar zamandır biliyordun?"

"Yeterince uzun."

"Kavrul, kadın, neden *daha önce* önermedin o zaman."

"Çoğu zaman şef olmakla pek ilgileniyormuş gibi görünmüyordun," dedi Edarra soğuk bir sesle. "Saygı talep edilen değil, kazanılan bir şeydir, Perrin Aybara."

Bu küstah yorum üzerine Morgase nefesini tuttu. Pek çok lord, bu ses tonunu kullanan kişileri azarlardı. Perrin donakaldı, ama sonra beklenen yanıt buymuş gibi başını salladı.

"Bu ilk aklıma geldiğinde Asha'manların hastaydı," diye devam etti Edarra. "Önceden işe yaramazdı. Konuyu gündeme getirmek için uygun zaman geldi. Ben de öyle yaptım."

Bir nefesinde Aes Sedailere hakaret ediyor, diye düşündü Morgase, *sonrakinde de bir Aes Sedai gibi davranıyor.* Yine de, Malden'de tutsak olarak geçirdiği süre Morgase'in anlamaya başlamasına yardım etmişti. Herkes Aiellerin anlaşılmaz olduğunu düşünüyordu, ama Morgase buna inanmıyordu. Aieller de diğerleri gibi bir halktı. Tuhaf gelenekleri ve kültürel adetleri vardı, ama herkeste vardı onlardan. Bir kraliçenin hükümranlığı altındaki tüm halkları anlaması gerekiyordu, ülkesinin potansiyel düşmanlarını da.

"Pekala," dedi Perrin. "Grady, kendini fazla yorma, ama onlarla çalışmaya başla. Bak bakalım halka yapabiliyor musunuz?"

"Başüstüne, Lordum," dedi Grady. Asha'man her zaman mesafeliydi. "Bu işe Neald'ı da dahil etmek iyi olur. Ayağa kalktığında başı dönüyor, ama Güç'le bir şeyler yapmaya can atıyor. Bu, onun işe geri dönmesi için iyi bir yol olabilir."

"Tamam," dedi Perrin.

"Cairhien'e göndereceğimiz izciler hakkında konuşmayı bitirmedik," dedi Seonid. "Ben de o grubun içinde olmak istiyorum."

Perrin sakalını kaşıdı. "Olur sanırım. Muhafızlarını, iki Mızrağın Kızını ve Pel Aydaer'i al. Dikkat çekmemeye çalış."

"Camaille Nolaisen de gidebilir," dedi Faile. Elbette, gruba *Cha Faile*'den birini ekleyecekti.

Balwer boğazını temizledi. "Lordum. Kağıt ve yeni kalem uçlarına ihtiyacımız var. Bazı hassas malzemelere de."

"Onlar bekleyebilir, kuşkusuz." Perrin kaşlarını çattı.

"Hayır," dedi Faile yavaşça. "Hayır, Perrin, sanırım bu iyi bir öneri. Malzeme alacak birini göndermeliyiz. Balwer, sen gidip gerekenleri bizzat alabilir misin?"

"Eğer Leydim öyle diliyorsa," dedi sekreter. "Ejder'in Cairhien'de açtığı bu yeni okulu ziyaret etmeyi çok istiyordum. İhtiyaç duyduğum malzemeler onlarda vardır."

"O zaman gidebilirsin, sanırım," dedi Perrin. "Ama başka kimse gitmeyecek. Işık! Birkaç kişi daha eklersek, koca kavrulası orduyu göndermekten bir farkı kalmayacak."

Balwer tatmin olmuş bir ifadeyle başını salladı. Muhtemelen adam şimdi Perrin için casusluk yapıyordu. Aybara'ya Morgase'in kim olduğunu söyleyecek miydi? Yoksa çoktan yapmış mıydı? Perrin biliyormuş gibi davranmıyordu.

Morgase birkaç fincan daha topladı; toplantı dağılmaya başlamıştı. Elbette Balwer, Aybara için casusluk yapmayı teklif edecekti; Morgase o tozlu adama daha önceden yaklaşmalı, çenesini kapalı tutmasının bedelini öğrenmeliydi. Bu tür hatalar bir kraliçenin tahtına mal olabilirdi.

Elini bir fincana götürürken donakaldı. *Artık kraliçe değilsin. Bir kraliçe gibi düşünmeyi bırakman lazım!*

Sessizce tahttan feragat etmesini takip eden haftalarda, Andor'a geri dönüp, Elayne'e faydalı olmanın bir yolunu bulmayı ummuştu. Bununla birlikte, bunu ne kadar düşünürse, uzak durması gerektiğini o kadar fark ediyordu. Andor'daki herkes Morgase'in öldüğünü varsaymıştı. Her kraliçe kendi hükümranlığını oluşturmak zorundaydı ve Morgase geri dönerse Elayne onun kuklası gibi görünebilirdi. Bunun ötesinde, Morgase oradan ayrılmadan önce epey düşman edinmişti. *Neden* yapmıştı ki bunu? O zamanlara dair anıları pusluydu, ama geri dönmesi eski yaraları kanatmaktan başka işe yaramazdı.

Fincan toplamaya devam etti. Belki de asil davranıp kendini öldürmeliydi. Tahtın düşmanları onun kim olduğunu öğrenirse, bunu Elayne'e karşı kullanabilirlerdi. Tıpkı Beyazpelerinlerin kullanacağı gibi. Ama şimdilik, bir tehdit oluşturmuyordu. Dahası, Elayne'in, annesini kurtarmak için bile olsa, Andor'un güvenliğini tehlikeye atmayacağına güveniyordu.

Perrin çadırdakilere veda etti ve akşam yapılması gerekenler hakkında bazı basit talimatlar verdi. Morgase diz çökerek, bir bez parçasıyla, yere devrilmiş bir fincana yapışmış toprağı sildi. Niall ona Gaebril'in öldüğünü ve al'Thor'un Caemlyn'de olduğunu söylemişti. Bu Elayne'i geri dönmeye ikna ederdi, değil mi? Kraliçe o muydu? Evler onu desteklemiş miydi, yoksa Morgase'in yaptıkları yüzünden ona karşı mı hareket etmişlerdi?

Keşif grubu Morgase'in açlığını çektiği bilgiyi getirebilirdi. Getirdikleri raporların tartışıldığı toplantılara girmenin bir yolunu bulmalıydı. Belki çay servisi yapmayı önerebilirdi. Faile'nin hizmetçisi olarak işinde ne kadar iyi olursa, önemli olaylar hakkında bilgi edinmeye o kadar yaklaşırdı.

Bilgeler çadırdan çıkarken Morgase dışarıda birini gördü. Her zamanki kadar görev bilir Tallanvor. Uzun boylu ve geniş omuzluydu. Kılıcı belindeydi ve gözlerinde yoğun bir endişe vardı.

Malden'den beri bıkıp usanmak bilmeden Morgase'i takip etmişti ve Morgase ilke gereği bundan yakınsa da, aslında aldırmıyordu. İki ay ayrı kaldıktan sonra, Tallanvor birlikte olmak için her fırsatı kullanıyordu. O

güzel genç gözlere bakarken, Morgase, Andor'un iyiliği için bile olsa, intihar fikrini düşünemiyordu. Bu yüzden kendini aptal gibi hissediyordu. Yüreğinin, başını yeterince belaya sokmasına izin vermemiş miydi?

Ama Malden onu değiştirmişti. Tallanvor'u çok özlemişti. Ve sonra Tallanvor, kendini bu şekilde riske atmaması gerekirken, onu kurtarmak için gelmişti. Morgase'e Andor'dan daha fazla bağlıydı. Bir sebepten, Morgase'in ihtiyaç duyduğu şey de tam olarak buydu. Kıvırdığı kolunun içinde sekiz fincan, elinde de çay tabaklarını dengeleyerek ona doğru yürüdü.

"Maighdin," dedi Perrin, Morgase çadırdan çıkarken. Morgase duraksadı ve arkasına döndü. Perrin ile karısı dışında herkes çıkmıştı.

"Lütfen buraya gel," dedi Perrin. "Tallanvor, sen de gelebilirsin. Orada beklediğini görebiliyorum. Gerçekten. O Bilgeler ve Aes Sedailerle dolu bir çadırdayken biri üzerine çullanıp onu kaçıracak değil!"

Morgase tek kaşını kaldırdı. Gördüğü kadarıyla Perrin de son zamanlarda Faile'nin peşinden ayrılmıyordu.

Tallanvor Morgase'e gülümseyerek içeri girdi. Morgase'in taşıdığı fincanların bazılarını aldı, sonra ikisi birden Perrin'in karşısına geçti. Tallanvor resmi bir biçimde eğilerek Morgase'in canını sıktı. Tallanvor hala kraliçenin Askerleri'nden biriydi; Morgase'in bildiği kadarıyla tek sadık üyesi. Bu zıpçıktı köylünün karşısında eğilmemesi gerekiyordu.

"Bize ilk katıldığında bana bir öneride bulunulmuştu," dedi Perrin kabaca. "Eh, bence o öneriye uymamın zamanı geldi. Son zamanlarda, siz ikiniz farklı köyden gelmiş, Güngünü'nün bitmesine bir saat kalmışken birbirinden gözünü alamayan iki genç gibi davranıyorsunuz. Evlenme zamanınız geldi de geçti bile. Töreni Alliandre'ye yaptırabiliriz ya da ben yapabilirim. Uyulması gereken bir geleneğiniz falan var mı?"

Morgase şaşkın şaşkın gözlerini kırpıştırdı. Perrin'in aklına bu fikri soktuğu için Lini kavrulsundu! Morgase aniden paniğe kapıldı, ama Tallanvor ona sorgularcasına baktı.

"İsterseniz gidip daha güzel bir şeyler giyebilirsiniz," dedi Perrin. "Tanık olmasını istediğiniz herkesi toplayın ve bir saat sonra burada olun. O zaman bu budalalığı geride bırakabiliriz."

Morgase yüzünün kızgınlıkla kızardığını hissetti. Budalalık! Buna nasıl cüret ederdi? Hem de ne şekilde! Morgase'in duyguları -aşkı- onun için bir sıkıntı kaynağıymış gibi, onu çocuk gibi göndermesi...

Perrin haritasını topluyordu, ama sonra Faile elini onun koluna koyunca başını kaldırıp baktı ve emirlerine uyulmadığını gördü.

“Ee?” diye sordu Perrin.

“Hayır,” dedi Morgase. Bakışlarını Perrin’den ayırmamıştı; Tallanvor’un yüzündeki kaçınılmaz hayal kırıklığını ve reddedilmişliği görmek istemiyordu.

“Ne?” diye sordu Perrin.

“Hayır, Perrin Aybara,” dedi Morgase. “Bir saat sonra buraya dönüp evlenmeyeceğim.’’

“Ama...”

“Çay servisi, çadırının temizliği ya da bir şeylerin toparlanması için beni çağırabilirsin. Çamaşırlarının yıkanmasını istiyorsan, denileni yaparım. Ama ben senin hizmetçinim, Perrin Aybara, kulun değil. Ben Andor Kraliçesi’ne sadığım. Bana böyle bir emir verme yetkin yok.”

“Ben...”

“Bunu Kraliçe bile talep edemezdi! Sırf birbirlerine bakmalarından bıktığın için iki insanı evlenmeye zorlamak? Çiftleştirip, sonra eniklerini satmayı düşündüğün iki köpek gibi?”

“Onu kastetmek istemedim.”

“Yine de söyledin. Dahası, genç adamın niyetinden nasıl emin olabilirsin? Onunla konuştun mu, ona sordun mu, bu tür meselelerde bir lordun yapması gerektiği gibi, onunla bir görüşme yaptın mı?”

“Ama Maighdin,” dedi Perrin. “O seni *seviyor*. Sen kaçırıldığında nasıl davrandığını görmeliydin. Işık, kadın, ama çok açık!”

“Gönül meseleleri asla açık değildir.” Morgase dimdik dururken, kendini neredeyse bir kraliçe gibi hissediyordu. “Eğer biriyle evlenmeyi seçersem, bu kararı kendi başıma veririm. Bir şeylerden sorumlu olmayı sevmediğini iddia eden biri için, emir vermekten kesinlikle fazla hoşlanıyorsun. Bu genç adamın aşkını *istediğimden* nasıl emin olabiliyorsun? Benim duygularımı biliyor musun?”

Yanında, Tallanvor gerildi. Sonra Perrin’e resmi bir biçimde eğildi ve çadırdan çıktı. Duygusal bir adamdı. Eh, Morgase’in itilip kakılmayı kabul etmeyeceğini bilmesi gerekiyordu. Artık değil. İlk önce Gaebril, sonra Valda ve şimdi de Perrin Aybara? Tallanvor, sırf öyle emredildiği için onunla evlenen bir kadından daha iyisini hak ediyordu.

Morgase kızarmış olan Perrin’i süzdü. Sesini yumuşattı. “Bu işte henüz toysun, bu yüzden sana bir tavsiye vereceğim. Bir lordun ilgilenmesi

gereken işler vardır, bir de *asla* dokunmaması gereken işler. Deneyimle, farkı öğreneceksin, ama en azından karına danışana kadar bu tür taleplerde bulunmaktan kaçın, lütfen."

Bunu söyledikten sonra reverans yaptı -fincanları bırakmamıştı- ve çekildi. Onunla bu şekilde konuşmamalıydı. Eh, Perrin de böyle bir emir vermemeliydi! Morgase'in içinde bir kıvılcım kalmış görünüyordu. Gaebril'in Caemlyn'e gelişinden beri bu kadar kararlı ve kendinden emin hissetmemişti! Gerçi, Tallanvor'u bulup incinmiş gururunu onarması gerekiyordu.

Fincanları yakındaki bulaşıkhaneye götürdü, sonra kampı dolaşarak Tallanvor'u aradı. Çevresinde, hizmetkarlar ve işçiler işleriyle meşgul oluyorlardı. Eski *gai'shain*ların çoğu hala Shaidolar arasındaymış gibi davranıyor, biri onlara baksa bile eğilip bükülüyorlardı. En kötüsü de Cairhienlilerdi; en uzun süre tutsak kalanlar onlardı ve Aieller ders vermek konusunda *çok* iyiydiler.

Elbette, birkaç gerçek Aiel *gai'shain* da vardı. Ne tuhaf bir adet. Morgase'in anlayabildiği kadarıyla, *gai'shain*ların bazıları Shaidolar tarafından tutsak alınmıştı ve sonra Malden'de serbest bırakılmışlardı. Beyaz giymeye devam ediyorlardı ve bu, kendi akrabalarına ve dostlarına karşı köle görevi gördükleri anlamına geliyordu.

Her halk anlaşılabilirdi. Ama, itiraf etmek gerekirdi ki, Aielleri anlamak diğerlerinden daha uzun sürüyordu. Örneğin, kampta koşturan Kızları ele alalım. Neden herkesi yollarından çekilmeye zorlamak zorundaydılar? Bunun hiçbir...

Morgase duraksadı. O Kızlar doğrudan Perrin'in çadırına geliyorlardı. Kötü haber getirmiş gibiydiler.

Morgase merakına yenilerek takip etti. Kızlar ön çadır kapağında iki nöbetçi bıraktılar, ama kulak misafirlerine karşı yapılan örgü kaldırılmıştı. Morgase çadırın arkasına dolandı ve kulak misafiri olmuyormuş gibi yapmaya çalıştı. Tallanvor'u acısıyla baş başa bıraktığı için vicdan azabı duyuyordu.

"Beyazpelerinler, Perrin Aybara," diye raporladı Sulin'in güçlü sesi içeriden. "Yolda, tam önümüzde büyük bir Beyazpelerin ordusu var."

7

TÜYDEN HAFİF

Hava geceleyin daha sakindi, ama gök gürültüsü Lan'i her şeyin yolunda olmayabileceği konusunda uyarıyordu hala. Bulen'le yolculuk ettiği haftalar boyunca, o fırtına sanki gittikçe daha da kararmıştı.

Bir süre güneye doğru yol aldıktan sonra doğuya döndüler; Kandor ile Saldaea arasındaki sınırda, Kargılar Ovası'ndaydılar. Çevrelerinde yüksek, aşınmış tepeler vardı; kaleye benzeyen, dik yamaçlı tepeler.

Belki de sınırı gözden kaçırmışlardı. Genellikle bu arka yollarda yol işaretleri olmazdı ve dağlar da hangi ulusun onların üzerinde hak iddia ettiğine aldırmazdı.

"Andra Efendi," dedi Bulen arkadan. Lan ona, binmesi için bir at almıştı, tozlu beyaz bir kısrak. Bulen yük atı İzci'yi hala peşinden çekiyordu.

Bulen ona yetişti. Lan "Andra" diye hitap edilmekte ısrar ediyordu. Bir takipçi yeterince kötüydü. Kim olduğunu kimse öğrenmezse, onunla gelmeyi de talep edemezlerdi. Onu Nynaeve'in yaptığı şey hakkında -istemeden de olsa- uyardığı için Bulen'e minnet duyuyordu. Bu yüzden adama borçlanmıştı.

Ama Bulen konuşmaktan *gerçekten* hoşlanıyordu.

"Andra Efendi," diye devam etti Bulen. "Eğer bir öneride bulunmama izin verirseniz, Berndt Kavşağı'nda güneye dönebiliriz, değil mi? O tarafta, yolumuzun tam ortasında, bulabileceğiniz *en iyi* bıldırcını sunan bir han biliyorum. Güney Mettler yolunda yine doğuya dönebiliriz. *Çok daha* kolay bir yol. O yolda kuzenimin çiftliği var -anne tarafından kuzen, Andra Efendi- ve orada..."

"Bu yolda devam edeceğiz," dedi Lan.

"Ama Güney Mettler çok daha iyi bir yoldur!"

"Dolayısıyla trafik de daha fazladır, Bulen."

Bulen içini çekti, ama sustu. *Hadori* adama yakışıyordu ve kılıç kullanmada şaşırtıcı ölçüde yetenekli çıkmıştı. Lan'in bir süredir gördüğü en yetenekli öğrenci.

Hava kararmıştı; burada gece dağlar yüzünden daha erken geliyordu. Afet yakınındaki bölgelerle karşılaştırıldığında, göreceli olarak daha

soğuktu da. Ne yazık ki, bu bölgede nüfus da fazlaydı. Gerçekten de kavşaktan yaklaşık bir saat sonra, pencereleri hala ışıkla parlayan bir hana geldiler.

Bulen özlemle hana baktı, ama Lan yola devam etti. Çoğunlukla geceleyin yolculuk etmeyi tercih ediyordu. Görülmemek açısından daha iyiydi.

Hanın önünde üç adam oturmuş, karanlıkta pipolarını içiyorlardı. Keskin duman havada yayılıyor, han pencerelerinin önünde süzülüyordu. Lan bu durum üzerinde fazla durmadı, ta ki adamlar bir grup halinde pipo içmeyi bırakıp, hanın yanındaki çite bağlanmış atlarını çözene kadar.

Harika, diye düşündü Lan. Gece yolda bitkin yolcu bekleyen haydutlar. Eh, üç adam büyük tehdit yaratmamalıydı. Adamlar atlarını Lan'in peşinden tırıs kaldırdılar. Handan uzaklaşana kadar saldırmazlardı. Lan uzanıp kılıcını kınında gevşetti.

"Lordum," dedi Bulen telaşla, omzunun üzerinden arkaya bakarak. "O adamların ikisi *hadori* takmış."

Lan pelerinini savurarak hızla döndü. Üç adam yaklaştılar ve durmadılar. Lan ile Bulen'in çevresinde ikiye bölünerek yollarına devam ettiler.

Lan onların geçmesini izledi. "Andere?" diye seslendi. "Ne yaptığını sanıyorsun?"

Üç adamdan biri -tehlikeli görünüşlü ince bir adam- omzunun üzerinden arkaya baktı. Uzun saçlarını *hadori* ile toplamıştı. Lan, Andere'i görmeyeli seneler olmuştu. Adam sonunda Kandor üniformasından vazgeçmiş görünüyordu; üzerinde simsiyah bir pelerin ve onun altında avcı derileri vardı.

"Ah, Lan." dedi Andere. Üç adam dizginleri çekerek durdular. "Seni fark etmemişim."

"Eminim fark etmemişsindir," dedi Lan ifadesizce. "Ve sen, Nazar. Gençliğinde *hadori*ni çıkarmıştın. Şimdi takıyorsun, öyle mi?"

"Nasıl istersem öyle yaparım," dedi Nazar. Yaşlanıyordu -yetmişini geçmiş olması lazımdı- ama eyerinde bir kılıç taşıyordu. Saçları beyazlamıştı.

Üçüncü adam, Rakim, Malkierli değildi. Bir Saldaealının çekik gözlerine sahipti. Lan'a bakarak hafif bir utançla omuzlarını silkti.

Üç adam atlarını mahmuzlarken Lan parmaklarını alnına kaldırdı ve gözlerini yumdu. Ne tür bir aptal oyun oynuyorlardı? *Fark etmez,* diye

düşündü Lan, gözlerini açarak.

Bulen bir şey söyleyecek oldu, ama Lan dik dik bakarak susturdu onu. Yoldan Saparak güneye, küçük bir patikaya döndü.

Fazla zaman geçmeden arkasında boğuk nal sesleri duydu. Lan döndüğünde üç adamın arkasından geldiğini gördü. Lan, Mandarb'ın dizginlerini çekerek durdurdu ve dişlerini gıcırdattı. "Altın Turna'yı *açmayacağım!*"

"Açacağını söylemedik," dedi Nazar. Üçü yine ikiye bölünerek onları geçtiler.

Lan Mandarb'ı tekmeleyerek onlara yetişti. "O zaman beni izlemeyi bırakın."

"Son baktığımda senin önündeydik," dedi Andere.

"Bu yola benden sonra döndünüz," diye suçladı Lan.

"Sen yolların sahibi değilsin, Lan Mandragoran," dedi Andere. Lan'e bir bakış fırlattı. Gece, yüzünü gölgeliyordu. "Fark etmemişsen, uzun zaman önce Salmarna Kahramanı'nın payladığı oğlan çocuğu değilim. Ben bir asker oldum ve askerlere ihtiyaç var. Bu yüzden, canım isterse atımı bu yöne doğru sürerim."

"Sana geri dönmeni emrediyorum," dedi Lan. "Doğuya giden başka bir yol bul."

Rakim kahkaha attı. Bunca sene sonra, sesi hala boğuktu. "Sen artık benim kumandanım değilsin, Lan. Neden emirlerine itaat edeyim?" Diğerleri güldüler.

"Bir krala itaat ederiz, elbette," dedi Nazar.

"Evet," dedi Andere. "Eğer *kral* bize emir verirse, belki uyarız. Ama ben burada kral göremiyorum. Yanılmamışsam."

"Yıkılmış bir ulusun kralı olamaz," dedi Lan. "Krallığı olmayan kral olmaz."

"Ama atını sürüyorsun," dedi Nazar, dizginleri silkeleyerek. "Krallık olmadığını *iddia ettiğin* bir yerde, ölümüne gidiyorsun."

"Bu benim kaderim."

Üçü omuzlarını silkti, sonra önüne geçtiler.

"Aptal olmayın," dedi Lan yumuşak bir sesle, Mandarb'ı durdurarak. "Bu yol ölüme gidiyor."

"Ölüm bir tüyden daha hafiftir, Lan Mandragoran," diye seslendi Rakim omzunun üzerinden. "Eğer yalnızca ölüme gidiyorsak, o zaman yol benim sandığımdan daha kolay!"

Lan dişlerini gıcırdattı, ama ne yapabilirdi? Üçünü birden dayaktan bayıltıp, yol kenarına mı bırakacaktı? Mandarb'ı dürtükleyerek yürüttü.
İki kişi, beş olmuştu.

Galad sabah kahvaltısına devam ederken Byar Evlat'ın onunla konuşmaya geldiğini fark etti. Basit bir yemekti: içine bir avuç kuru üzüm katılmış lapa. Her askerin basit bir yemek yemesi, aralarında kıskançlık doğmasını engelliyordu. Bazı Lord Kumandanlar adamlarından çok daha iyi yemekler yiyorlardı. Galad bunu kabul edemezdi. Dünyada bir sürü insan açlıktan kırılırken değil.
Byar Evlat Galad'ın çadırının girişinin hemen içinde durmuş, varlığının fark edilmesini bekliyordu. Sıska, yanakları çökmüş adam zincir zırhının üzerine önlük giymiş, beyaz pelerinini takmıştı.
Galad sonunda kaşığını bıraktı ve Byar'a bakarak başını salladı. Asker masaya geldi ve hazırolda bekledi. Galad'ın çadırında süslü mobilyalar yoktu. Kılıcı -Valda'nın kılıcı- sade masanın üzerinde, tahta çanağının arkasında duruyordu ve hafifçe çekilmişti. Kılıcın üzerindeki balıkçıllar kının altından görünüyordu ve cilalı çelik Byar'ı yansıtıyordu.
"Konuş," dedi Galad.
"Ordu hakkında yeni haberler var, Lord Kumandanım," dedi Byar. "Tutsakların olacağını söyledikleri yerdeler, bizden birkaç gün uzakta."
Galad başını salladı. "Ghealdan bayrağı mı açmışlar?"
"Mayene bayrağının yanı sıra." O şevk ateşi Byar'ın gözlerinde parıldadı. "Ve kurt başı, ama raporlara göre onu dün indirmişler. Altıngöz *burada*. İzcilerimiz bundan emin."
"Gerçekten de Bornhald'ın babasını öldürdü mü?"
"Evet, Lord Kumandanım. Ben bu yaratığı tanıyorum. O ve birlikleri İki Nehir denen bir yerden geliyor."
"İki Nehir mi?" dedi Galad. "İlginç, bugünlerde o yerin adını ne kadar sık duyuyorum. Al'Thor'un geldiği yer değil mi?"
"Öyle deniyor," diye yanıt verdi Byar.
Galad çenesini ovaladı. "Orada iyi tütün yetiştiriyorlar, Byar Evlat, ama ordu kurduklarını duymamıştım."
"Orası karanlık bir yer, Lord Kumandanım. Bornhald Evlat ve ben geçen sene bir süre orada kalmıştık; orası Karanlıkdostlarıyla dolu."
Galad içini çekti. "Bir Sorgucu gibi konuşuyorsun."

“Lord Kumandanım,” diye devam etti Byar ciddiyetle, “Lordum, lütfen bana inanın. Bunlar basit spekülasyonlar değil. Bu farklı.”
Galad kaşlarını çattı. Sonra masanın yanındaki diğer tabureyi gösterdi. Byar oturdu.
“Açıkla,” dedi Galad. “Bu Perrin Altıngöz hakkında bildiğin her şeyi anlat.”

Perrin peynir-ekmekten oluşan basit kahvaltıların onu tatmin ettiği zamanları hatırlıyordu. Artık öyle değildi, belki kurtlarla ilişkisi yüzündendi, ya da belki zamanla damak zevki değişmişti. Bugünlerde canı et çekiyordu, özellikle de sabahları. Her zaman et bulamıyordu, ama bu sorun değildi. Ama genellikle, istemesi gerekmiyordu.
Bugün de böyleydi. Kalkmış, yüzünü yıkamıştı ve bir hizmetkarın buharları tüten, mis gibi kokan büyük bir parça jambonla içeri girdiğini görmüştü. Fasulye yok, sebze yok. Sos yok. Yalnızca tuzla ovalanmış, ateş üzerinde kızartılmış jambon ve iki kaynamış yumurta. Hizmetkar kadın onları masaya bıraktı ve çekildi.
Perrin ellerini sildi, çadırındaki halıyı aştı ve jambonu kokladı. Bir parçası reddetmesi gerektiğini söylüyordu, ama bunu yapamazdı. Et tam oradayken değil. Oturdu, çatal bıçağını eline aldı ve yemeye başladı.
“Onları *kahvaltıda* nasıl yiyebildiğini hala anlamıyorum,” dedi Faile, çadırın yıkanma odasından çıkıp, ellerini bir beze silerek. Büyük çadırları perdelerle odalara bölünmüştü. Faile’nin üzerinde sade gri elbiselerinden biri vardı. Kusursuzdu, çünkü dikkatleri onun güzelliğinden elbiseye çekmiyordu. Elbise kalın siyah bir kemerle tamamlanmıştı; Faile, ne kadar güzel olursa olsun, tüm altın kemerlerini göndermişti. Perrin ona, daha fazla beğeneceği bir kemer bulmayı önermişti ve Faile kusacakmış gibi görünmüştü.
“Yalnızca yemek,” dedi Perrin.
“Bunu görebiliyorum,” dedi Faile hıhlayarak. Aynada kendini inceledi. “Sence ne olduğunu sandım? Taş mı?”
“Demek istediğim,” dedi Perrin ısırıklar arasında, “yemek yemektir. Kahvaltıda ne yediğime, başka bir öğünde ne yediğime neden aldırayım?”
“Çünkü bu tuhaf,” dedi Faile, küçük mavi taş takılı bir sicimi tutarak. Aynada kendine baktı, sonra Saldaea tarzı elbisesini hışırdatarak döndü. Perrin’in tabağının yanında durdu ve yüzünü buruşturdu. “Ben kahvaltımı Alliandre’yle edeceğim. Haber gelirse beni çağırt.”

Perrin yutkunarak başını salladı. Neden insan öğlen et yeyip, sabah kahvaltısında reddedecekti ki? Hiç mantıklı değildi.

Jehannah Yolu yanında kamp kurmaya devam edeceklerine karar vermişti. Tam önünde, Lugard'la arasında bir Beyazpelerin ordusu varken başka ne yapabilirdi ki? İzcilerinin tehlikeyi değerlendirmek için zamana ihtiyaçları vardı. Perrin gördüğü tuhaf görüleri, bir koyunu bir yaratığa doğru güden kurtlar ve bir uçuruma doğru yürüyen Faile düşlerini uzun uzun düşünmüştü. Onlardan bir anlam çıkaramamıştı, ama Beyazpelerinlerle ilgili olabilirler miydi? Beyazpelerinlerin ortaya çıkması Perrin'i itiraf etmek istemediği kadar çok rahatsız etmişti, ama önemsiz çıkacakları ve onu fazla yavaşlatmayacakları gibi minik bir umut besliyordu.

"Perrin Aybara," diye seslendi biri çadırın dışından. "Girmeme izin veriyor musun?"

"İçeri gir, Gaul," diye seslendi Perrin. "Gölgem senindir."

Uzun boylu Aiel içeri girdi. "Teşekkür ederim, Perrin Aybara," dedi jambona bakarak. "Tam bir ziyafet. Kutlama mı yapıyorsun?"

"Yalnızca kahvaltı."

"Büyük bir zafer," dedi Gaul gülerek.

Perrin başını iki yana salladı. Aiel mizah anlayışı. Anlamaya çalışmaktan vazgeçmişti. Gaul yere oturdu ve Perrin sessizce içini çektikten sonra tabağını aldı ve gidip halının üzerine, Gaul'un karşısına oturdu. Perrin tabağını kucağına koydu ve yemeye devam etti.

"Benim yüzümden yere oturmana gerek yok," dedi Gaul.

"Gerek olduğu için yapmıyorum, Gaul."

Gaul başını salladı.

Perrin bir lokma daha kesti. Eti eliyle alıp, ısıra ısıra yemeye başlasa daha kolay olacaktı. Yemek yemek kurtlar için daha kolaydı. Çatal bıçak. Ne anlamı vardı ki?

Bu tür düşünceler onu duraksatıyordu. O bir kurt *değildi* ve bir kurt gibi düşünmek de istemiyordu. Belki, Faile'nin dediği gibi, doğru düzgün bir kahvaltı için meyve yemeye başlaması gerekirdi. Kaşlarını çattı, sonra etine geri döndü.

"İki Nehir'de Trolloclarla savaştık," dedi Byar, sesini alçaltarak. Galad'ın lapası unutularak masada soğudu. "Kampımızdaki düzinelerce

adam doğrulayabilir. O yaratıklardan pek çoğunu kendi kılıcımla öldürdüm."

"*İki Nehir'de* Trolloclar, ha?" dedi Galad. "Sınırboyları'ndan yüzlerce fersah uzakta!"

"Yine de oradaydılar," dedi Byar. "Lord Kumandan Niall bundan kuşkulanmış olmalı. Onun emri üzerine oraya gitmiştik. Pedron Niall'ın olmadık emirler vermediğini biliyorsunuz."

"Evet. Katılıyorum. Ama İki Nehir?"

"Orası *gerçekten* Karanlıkdostlarıyla dolu," dedi Byar. "Bornhald size Altıngöz'den bahsetti. İki Nehir'de, bu Perrin Aybara kadim Manetheren bayrağını açtı ve çiftçilerden bir ordu topladı. Eğitimli askerler zorla askere alınmış çiftçileri küçük görebilir, ama yeterince çiftçi bir araya toplanırsa, tehlikeli olabilirler. Bazıları değnek ya da yayda becerikli."

"Farkındayım," dedi Galad ifadesizce, bir seferinde aldığı özellikle utanç verici dersi hatırlayarak.

"O adam, bu Perrin Aybara," diye devam etti Byar. "Gün kadar açık, o bir Gölgedölü. Ona Altıngöz diyorlar, çünkü gözleri altın rengi, daha önce kimsenin görmediği bir göz rengi. Aybara'nın Trollocları getirip İki Nehirlileri ordusuna katılmaya zorlamak için kullandığından eminiz. Sonunda bizi oradan sürdü. Şimdi de burada, önümüzde."

Bu bir tesadüf mü, yoksa daha fazlası mı?

Byar'ın da aynı şeyleri düşündüğü açıktı. "Lord Kumandanım, belki bunu daha önce belirtmeliydim, ama İki Nehir bu Aybara denen yaratıkla ilk karşılaştığım yer değil. İki sene kadar önce Andor'un unutulmuş bir yolunda iki Işığın Evladı'nı öldürdü. Ben Bornhald'ın babasıyla yolculuk ediyordum. Aybara'yla, yol kenarında bir kampta karşılaştık. Yabani biri gibi, kurtlarla koşuyordu! Biz onu yakalayamadan önce iki adam öldürdü ve biz onu yakaladıktan sonra, geceleyin kaçtı. Lordum, o adam asılacaktı."

"Bunu doğrulayan başkaları var mı?" diye sordu Galad.

"Oratar Evlat doğrulayabilir. Bornhald Evlat da İki Nehir'de gördüklerimizi doğrular. Altıngöz Falme'deydi, aynı zamanda. Sırf orada yaptıkları için adaletin huzuruna çıkarılmalı. Işık onu bizim ellerimize teslim etti."

"Bizim adamlarımızın Beyazpelerinlerin arasında olduğundan emin misin?" diye sordu Perrin.

“Ben yüzlerini göremedim,” dedi Gaul, “ama Elyas Machera’nın gözleri çok keskin. Basel Gill’i gördüğünden emin olduğunu söyledi.”

Perrin başını salladı. Elyas’ın gözleri Perrin’inkiler kadar iyiydi.

“Sulin ve izcileri de benzer raporlar getirdi,” dedi Gaul, Perrin’in sürahisinden doldurulmuş bir kupa birayı kabul ederek. “Beyazpelerin ordusunda, bizim önden gönderdiklerimize benzeyen pek çok araba var. Bunu sabahleyin görmüş, ama sana uyandığında iletmemi istedi, çünkü Islaktopraklıların sabahleyin rahatsız edildiklerinde kaprisli olduklarını biliyor.”

Gaul muhtemelen onu gücendirdiğinin farkında değildi. Perrin bir Islaktopraklıydı. Islaktopraklılar, en azından Aiellerin görüşüne göre, kaprisli olabiliyordu. Bu yüzden Gaul kabul edilmiş bir gerçeği dile getiriyordu.

Perrin başını iki yana salladı ve yumurtalardan birini denedi. Fazla kaynatılmıştı, ama yenilebilir durumdaydı. “Sulin tanıdığı kimseyi görmüş mü?”

“Hayır, ama bazı *gai’shain*lar görmüş,” dedi Gaul. “Ama Sulin bir Mızrağın Kızı, bu yüzden belki de söylediklerini doğrulamak için birini göndermemiz gerekir -iç çamaşırlarımızı yıkama fırsatı talep etmeyecek birini.”

“Bain ve Chiad’la sorun mu yaşıyorsun?” diye sordu Perrin.

Gaul yüzünü buruşturdu. “Yemin ederim, o kadınlar beni delirtecek. Hangi erkeğin bu tür şeylere tahammül etmesi beklenebilir? O ikisinin yerine Köreden’i *gai’shain* almak yeğdir.”

Perrin güldü.

“Yine de, tutsaklar sağlıklı ve zarar görmemiş görünüyordu. Raporlarda daha fazlası var. Kızlardan biri kampın üzerinde değişik bir bayrak dalgalandığını görmüş, bu yüzden kopyalayıp sekreterin Sebban Balwer’e getirmiş. Sebban Balwer bu orduya bizzat Lord Kumandan’ın komuta ettiği anlamına geldiğini söylüyor.”

Perrin jambon parçasına baktı. Bu kötü haberdi. Lord Kumandan’la hiç karşılaşmamıştı, ama bir seferinde Beyazpelerin Lord Yüzbaşılarından biriyle tanışmıştı. Çekirge’nin öldüğü gece; Perrin’in iki senedir unutamadığı bir gece.

Hayatında ilk defa birini öldürdüğü geceydi o.

“Daha ne istiyorsunuz?” Derine kaçmış gözleri şevkle aydınlanmış olan Byar eğilerek yaklaştı. “Bu adamın bizden iki kişiyi öldürdüğünü *gören* tanıklar var! Masummuş gibi yürüyüp gitmesine izin mi vereceğiz?”

“Hayır,” dedi Galad. “Hayır, Işık adına, eğer söylediklerin doğruysa, bu adama sırtımızı dönemeyiz. Haksızlığa uğramışlara adalet getirmek bizim görevimiz.”

Byar hevesli bir ifadeyle gülümsedi. “Tutsaklar Ghealdan Kraliçesi’nin ona sadakat yemini ettiğini söyledi.”

“Bu sorun olabilir.”

“Ya da bir fırsat. Belki Ghealdan tam da Işığın Evlatları’nın ihtiyaç duyduğu şeydir. Yeni bir yuva, her şeyi yeniden kuracağımız bir yer. Andor’dan bahsediyorsunuz Lord Kumandanım, ama bize ne kadar tahammül ederler? Son Savaş’tan bahsediyorsunuz, ama ona daha aylar olabilir. Ya koskoca bir ulusu bir Karanlıkdostu’nun elinden kurtarabilirsek? Kuşkusuz Kraliçe -ya da onun ardılı- bize borçlu hisseder.”

“Bu, Aybara denen adamı yenebilirsek.”

“Yenebiliriz. Güçlerimiz onunkinden daha küçük, ama askerlerinin çoğu çiftçi.”

“Biraz önce çiftçilerin tehlikeli olabileceğini söylemiştin,” dedi Galad. “Onları hafife almamak gerek.”

“Evet, ama onları yenebileceğimizi biliyorum. Tehlikeli olabilirler, evet, ama Evlatların kudretinin önünde bozguna uğrayacaklardır. Bu sefer, sonunda, Altıngöz küçük köy surlarının ya da hırpani müttefiklerinin arkasında saklanamayacak. Artık bahane yok.”

Bu, *ta’veren*liğin bir parçası mıydı? Perrin seneler önce, o gece kaçamaz mıydı? Midesi bulanarak tabağını kenara itti.

“Sen iyi misin, Perrin Aybara?” dedi Gaul.

“Yalnızca düşünüyordum.” Beyazpelerinler onu rahat bırakmazdı ve Desen -kavrulası!- Perrin hesaplarını görene kadar onları yoluna çıkartmaya devam edecekti.

“Ordularının büyüklüğü nedir?”

“Yirmi bin askerleri var,” diye yanıt verdi Gaul. “Muhtemelen hiç mızrak tutmamış binlerce insan daha var.”

Hizmetkarlar ve kamp takipçileri. Gaul’un sesinde eğlence tınısı yoktu, ama Perrin bunun kokusunu alabiliyordu. Saldırıya uğrarlarsa demirciler

hariç tüm Aieller mızrak kullanabilirdi. Pek çok Islaktopraklının kendini korumaktan aciz olması Aielleri şaşırtıyor ve kızdırıyordu.

“Kuvvetleri büyük,” diye devam etti Gaul, “ama bizimki daha büyük. Ve Sebban Balwer yanılmıyorsa, onlarda *algai’d’siswai*, Ashma’man ya da başka türden yönlendirici yok. O, bu Beyazpelerinler hakkında çok şey biliyor gibi.”

“Yanılmıyor. Beyazpelerinler Aes Sedailerden nefret eder ve Tek Güç kullanabilen herkesin Karanlıkdostu olduğunu düşünür.”

“O zaman onlara saldırıyor muyuz?” diye sordu Byar.

Galad ayağa kalktı. “Başka seçeneğimiz yok. Işık Perrin Aybara’yı ellerimize teslim etti. Ama daha fazla bilgiye ihtiyacımız var. Belki Aybara’ya gidip, müttefiklerinin elimizde olduğunu bildirmeli ve sonra ordusundan bizimle savaş meydanında buluşmasını istemeliyiz. Onu meydana çekmeyi tercih ederim, ki süvarilerimi kullanabileyim.”

“Ne istiyorsun, Perrin Aybara?” diye sordu Gaul.

Ne istiyordu gerçekten? Bunu yanıtlayabilmeyi diledi.

“Daha fazla izci gönderin,” dedi Perrin. “Kamp kurmak için daha iyi bir yer bulun. Konuşmayı teklif edeceğiz, ama Işık altında, Gill ve diğerlerini Beyazpelerinlerin ellerinde bırakamam. Onlara, halkımızı iade etme şansı vereceğiz. Bunu yapmazlarsa... eh, o zaman göreceğiz.”

8

YEDİ ÇİZGİLİ KIZ

Mat eski tabureye oturmuş, kollarını koyu renk ahşaptan bar tezgahına dayamıştı. Hava güzel kokuyordu -bira, duman ve az önce tezgahı silmek için kullanılan bezin kokuları. Bundan hoşlanıyordu. Temiz de tutulan iyi, gürültülü bir meyhanede insanı sakinleştiren bir şey vardı. Eh, en azından olabildiğince temiz. Kimse aşırı temiz bir meyhane istemezdi. Bu, mekan yeniymiş gibi hissettirirdi. Hiç giyilmemiş bir ceket ya da hiç kullanılmamış bir pipo gibi.

Mat sağ elinin iki parmağıyla katlanmış bir mektubu çevirdi. Kalın kağıda yazılmış, kan kırmızısı mumla mühürlenmiş bir mektup. Onu yalnızca kısa bir zamandır taşıyordu, ama şimdiden Mat'i bir kadının yaptığı kadar sıkmaya başlamıştı. Eh, belki bir Aes Sedai kadar değil, ama çoğu diğer kadın kadar. Bu da çok şey demekti.

Mektubu çevirmeyi bıraktı ve tezgaha tıkladı. Bunu ona yaptığı için Verin kavrulsundu! Mat, ettiği yemin yüzünden, balık gibi oltaya takılmıştı.

"Ee, Crimson Efendi?" diye sordu meyhaneci. Bugünlerde kullandığı isim buydu. Tedbirli olmak en iyisiydi. "Bardağını doldurayım mı, doldurmayayım mı?"

Meyhaneci kollarını kavuşturarak Mat'in önünde eğildi. Melli Craeb kumral saçlarını cazip bir biçimde kıvırmış, yuvarlak yüzlü, güzel bir kadındı. Mat ona en iyi gülümsemesini bahşederdi -en iyi gülümsemesi karşısında erimeyen kadınla tanışmamıştı- ama artık o evli bir adamdı. Kadınların kalbini kıramazdı; bu doğru olmazdı.

Ama, kadın bu şekilde eğilirken, epey dekolte teşhir ediyordu. Kısa boylu bir kadındı, ama tezgahın arkasındaki alanın zemini yükseltilmişti. Evet, gerçekten de güzel bir dekolte. Mat, belki meyhanenin arka tarafındaki bölmelerin birinde, biraz öpmek için iyi olacağını düşünüyordu. Elbette, Mat artık kadınlara bu şekilde bakmıyordu. Kadını *kendisi* öpmek için düşünmüyordu. Belki Talmanes için. Adam o kadar gergindi ki, iyi bir öpücük ve kucaklama ona iyi gelirdi.

"Ee?" diye sordu Melli.

"Yerimde sen olsan ne yapardın, Melli?" Kenarına bir parça köpük yapışmış boş kupası önünde duruyordu.

“Bir tur daha ısmarla,” dedi kadın hemen. “Bardaki herkese. Büyük iyilik olur. İnsanlar hayırseverleri sever.”

“Ben mektubu kastetmiştim.”

“Açmamaya söz mü vermiştin?” dedi kadın.

“Eh, tam olarak değil. Açarsam, içinde ne deniyorsa harfi harfine yapmaya söz verdim.”

“Yemin ettin, değil mi?”

Mat başını salladı.

Kadın mektubu onun elinden kaptı ve Mat’in ciyaklamasına sebep oldu. Mat mektuba uzandı, ama kadın onu kaçırdı ve parmakları arasında evirip çevirdi. Mat yine uzanma dürtüsünü bastırdı; pek çok kovalamaca oyunu oynamıştı ve hödük gibi görünmeye niyeti yoktu. Bir kadının en sevdiği oyun bir erkeği kıvrandırmaktı ve yapmasına izin verirseniz, oynamaya devam ederdi.

Yine de, terlemeye başladı. “Bak şimdi, Melli...”

“Ben senin için açabilirim,” dedi Melli, tezgahın diğer yanına yaslanıp mektubu inceleyerek. Yakında, bir adam bir bardak bira daha istedi, ama Melli onu susturdu. Kırmızı burunlu adam yeterince içmiş görünüyordu zaten. Melli’nin meyhanesi o kadar popülerdi ki, müşterilerle ilgilenen yarım düzine garson kız vardı. Bir tanesi eninde sonunda adamla ilgilenirdi zaten. “Açabilirim,” diye devam etti kadın, “ve ne yazdığını sana söyleyebilirim.”

Kanlı küller! Eğer Melli mektubu açarsa, Mat’in içinde söylenenleri yapması gerekecekti. Söylediği her lanet şeyi! Tek yapması gereken birkaç hafta beklemekti, ondan sonra özgür olacaktı. O kadar bekleyebilirdi. Gerçekten bekleyebilirdi.

“Olmaz,” dedi Mat. Kadın mektubu yırtıp açacakmış gibi, başparmağını araya soktuğunda irkilerek doğruldu. “Sen açsan bile mektubun dediğini yapmam gerek, Melli. Bunu sakın yapma. Dikkatli ol!”

Kadın ona gülümsedi. Meyhanesi Yedi Çizgili Kız, batı Caemlyn’in en iyi meyhanelerinden biriydi. Kuvvetli bir tadı olan bira, canınız oyun çektiğinde zar oyunları vardı ve tek bir sıçan yoktu. Muhtemelen Melli’yi kızdırmaya çekiniyorlardı. Işık, kadın kendini fazla yormadan bir erkeğin yanaklarındaki favorilerin utançtan dökülmesine sebep olabilirdi.

“Mektubun kimden olduğunu bana hiç söylemedin,” dedi Melli, mektubu çevirerek. “Sevgilin mi? Seni kuklaya mı dönüştürdü?”

O ikinci kısım doğruydu, ama sevgili? Verin’le mi? Bu Mat’i güldürecek kadar saçmaydı. Verin’i öpmek ancak bir aslanı öpmek kadar eğlenceli olurdu. İkisi arasında, Mat aslanı seçerdi. Aslanın onu ısırması daha düşük olasılıktı.

“Yemin ettim, Melli,” dedi Mat, endişesini göstermemeye çalışarak. “*Sakın* açma onu.”

“Ben yemin etmedim,” dedi Melli. “Belki okurum, ama ne dediğini sana söylemem. Yalnızca arada bir, seni teşvik etmek için, birkaç ipucu veririm.”

Kadın dolgun dudaklarında bir gülümsemeyle ona baktı. Kesinlikle güzeldi. Ama güzelim teni ve iri gözleriyle Tuon’un olduğu kadar değil. Melli yine de şirindi, özellikle de o dudaklar. Evli olmak, Mat’in o dudaklara bakmaması anlamına geliyordu, ama yine de kadına en iyi gülümsemesini bahşetti. Onun kalbini kırabilirdi, ama bu sefer gerekiyordu. Mat onun mektubu açmasına izin veremezdi.

“Aynı şey, Melli,” dedi Mat sevimli bir tavırla. “O mektubu açarsan ve ben mektubun istediği şeyleri yapmazsam, yeminimin bulaşık suyundan farkı kalmaz.” Mektubu geri almanın yalnızca tek bir yolu olduğunu fark ederek içini çekti. “Onu bana veren kadın bir Aes Sedai’ydi, Melli. Bir Aes Sedai’yi kızdırmak istemezsin, değil mi?”

“Aes Sedai mi?” Melli aniden heveslenmişti. “Hep Tar Valon’a gidip, benim de katılmama izin verip vermeyeceklerini görmek istemişimdir.” Mektuba, içinde ne olduğunu şimdi daha da fazla merak ediyormuş gibi baktı.

Işık! Kadın kaçığın tekiydi. Mat onu sağduyulu biri sanmıştı. Anlamalıydı. Daha da fazla terlemeye başladı. Mektuba uzanabilir miydi? Kadın onu yakında tutuyordu...

Melli mektubu tezgaha, Mat’in önünde koydu. Bir parmağını mum mührün tam ortasına dayadı. “Onunla bir daha görüştüğünde, beni bu Aes Sedai’yle tanıştırırsın.”

“Onu Caemlyn’de görürsem,” dedi Mat. “Söz.”

“Sözünü tutmana güvenebilir miyim?”

Mat ona kızgın bir bakış fırlattı. “Bu kahrolası sohbetin anlamı neydi, Melli?”

Melli güldü, mektubu tezgahta bırakarak döndü ve hala bira için seslenmekte olan gedik dişli adama yardımcı olmaya gitti. Mat mektubu kaptı ve dikkatle ceketinin cebine yerleştirdi. Lanet kadın. Aes Sedai entrikalarına bulaşmamanın en iyi yolu, bu mektubu asla açmamaktı. Eh,

onlardan tamamen kurtulamazdı. Çevresinde entrika çeviren yeterince Aes Sedai vardı; Mat'in kulaklarından entrika fışkırıyordu. Ama ancak talaş beyinli bir adam bir tane daha isterdi.

Mat içini çekti ve taburesinde döndü. Yedi Çizgili Kız'ın müşterileri çeşit çeşitti. Caemlyn, gemi enkazı bulmuş aslanbalığı kadar insana doymuştu, neredeyse dikişlerinden patlayacaktı. Bu, meyhaneleri meşgul ediyordu. Köşede, yakaları eprimiş iş kıyafetleri içinde birkaç çiftçi zar atıyordu. Mat biraz önce onlarla birkaç oyun oynamıştı ve içkisini onların paralarıyla ödemişti, ama bakır para için kumar oynamaktan nefret ediyordu.

Köşedeki küt suratlı adam hala içiyordu -şu an yanında on dört boş kupa vardı- arkadaşları da daha fazlası için tezahürat yapıyordu. Bir grup asil diğerlerinden uzakta oturuyordu. Mat onları güzel bir zar oyununa davet ederdi, ama yüzlerinde ayıları bile korkutacak ifadeler vardı. Muhtemelen Taht Savaşı'nda yanlış tarafı tutmuşlardı.

Mat, dantel manşetli siyah bir ceket giyiyordu. Birazcık dantel, hiç işleme yoktu. Gönülsüzce de olsa, geniş siperlikli şapkasını kampta bırakmıştı ve çenesinde birkaç günlük sakal vardı. Sakalları, pire girmiş gibi kaşınıyordu ve kahrolası bir aptal gibi görünüyordu. Ama sakal uzatmışken tanınması daha zordu. Şehirdeki her sokak serserisinde bir resmi varken, riske girmemek en iyisiydi. *Ta'veren*liğinin bir sefer olsun bir işe yaramasını diliyordu, ama ona güvenmemek gerekirdi. Şimdiye kadar *ta'veren* olmanın bir faydasını görmemişti.

Eşarbını ceketinin altına tıkmıştı ve ceketinin düğmelerini iliklemişti, yüksek yakasını çenesine kadar kaldırmıştı. Bir sefer ölmüştü zaten, bundan oldukça emindi ve bir daha ölmeye can atmıyordu.

Güzel bir hizmetkar kız yanından geçti. İnce ve geniş kalçalıydı, siyah saçlarını salmıştı. Mat kenara çekilerek kızın tezgahın üzerindeki boş kupasını görmesine izin verdi. Kız gülümseyerek kupayı doldurmak üzere yaklaştı. Mat ona sırıttı ve bir bakır bahşiş verdi. O evli bir adamdı ve kızı baştan çıkarmayı göze alamazdı, ama arkadaşlarının hatırına gözünü açık tutabilirdi. Thom bu kızdan hoşlanabilirdi. En azından adamın durmaksızın surat asmasını önleyebilirdi. Mat, kızı bir daha görse tanıyabileceğinden emin olmak için bir anlığına yüzünü inceledi.

Bir eliyle cebindeki mektubu yoklayarak birasını yudumladı. Mektupta ne yazdığı hakkında düşünmedi. Bunu yapmaya başlarsa, onu açmak isteyebilirdi. İçinde küflü peynir bulunan bir kapanı seyreden bir fareden

farkı yoktu. Mat o peyniri istemiyordu. Onu ilgilendirdiği kadarıyla, çürüyüp gidebilirdi.

Muhtemelen mektup ona tehlikeli ve utanç verici bir şeyler yapmasını söylüyordu. Aes Sedailer erkekleri aptal gibi göstermeye bayılıyordu. Işık, Mat Verin'in başı dertte olan birine yardım etmesini söylemediğini umuyordu. Öyle olsa, Verin bu işle kendisi ilgilenirdi.

İçini çekti ve birasından bir yudum daha aldı. Köşede, içki içen adam sonunda yere yıkıldı. On altı kupa. Hiç fena değil. Mat kendi içkisini kenara itti, hesap için birkaç madeni para bıraktı, sonra Melli'ye başını sallayarak veda etti. İçki içen adam üzerine oynadığı bahisten kazandıklarını köşedeki uzun parmaklı adamdan aldı. Mat on yedi kupa içebileceğine dair iddiaya girmişti ve epey yakın bir bahis olduğu için bir miktar para kazanmıştı. Sonra, kapının yanındaki yerinden asasını aldı ve kendi yoluna gitti.

Bar fedaisi Berg onu süzdü. Berg'ün yüzü öyle çirkindi ki, kendi annesi bile baktıkça irkiliyor olmalıydı. Bar fedaisi Mat'ten hoşlanmıyordu ve Berg'ün Melli'ye nasıl baktığına bakarak, bunun sebebi muhtemelen Mat'in kadınlara kaş göz etmekten hoşlandığını düşünmesiydi. Mat evli olduğunu, artık bu tür şeyler yapmadığını açıklamıştı, ama boşuna. Bazı adamlar, siz ne derseniz deyin kıskanıyordu işte.

Caemlyn sokakları, bu geç saatte bile kalabalıktı. Parke taşları yeni dinmiş yağmurun ardından ıslaktı, ama bulutlar gelip geçmişti ve şaşırtıcı bir biçimde gökyüzü açılmıştı. Mat sokakta kuzeye doğru yürüdü ve insanların altın ve gümüş için zar attığı, bildiği bir başka meyhaneye yollandı. Bu gece özel bir işi yoktu, yalnızca söylentileri dinliyordu ve Caemlyn'i tanımaya çalışıyordu. Buraya son geldiğinden beri çok şey değişmişti.

Yürürken, dönüp dönüp arkasına bakmaktan alamıyordu kendini. O lanet resimler sinirlerini bozmuştu. Sokaktaki pek çok kişi kuşkulu görünüyordu. Birkaç Murandyli geçti, o kadar sarhoş görünüyorlardı ki, Mat nefeslerini tutuşturabilirdi. Onlardan uzak durdu. Hinder Çeşmesi'nde olanlardan sonra, ne kadar dikkatli olsa yetmeyeceğine karar vermişti. Işık, parke *taşlarının* insanlara saldırması hakkında hikayeler dinlemişti. İnsan ayaklarının altındaki taşlara bile güvenemiyorsa, neye güvenebilirdi?

Sonunda aradığı meyhaneye ulaştı, Ölü Adamın Nefesi adlı neşeli bir yer. İki kabadayı kocaman elleriyle sopalarını okşayarak önünde bekliyordu. Bugünlerde pek çok meyhane kabadayılar kiralıyordu. Mat kendine dikkat etse, çok fazla kazanmasa iyi olacaktı. Meyhane sahipleri

çok fazla kazanan adamlardan hoşlanmazdı, çünkü bu kavga çıkarabilirdi. Adam kazandıklarını yemek ve içkiye harcamazsa. O zaman dilediği kadar kazanabilirdi, çok teşekkür ederdi.

Bu meyhane Yedi Çizgili Kız'dan daha karanlıktı. Adamlar içkilerinin ya da oyunlarının üzerine eğilmişti ve yemek servisi fazla değildi, yalnızca sert içkiler. Ahşap tezgahın çivileri azıcık yerinden çıkmıştı ve insanın kollarını çiziyordu. Mat, onların yerlerinden fırlayıp kapıdan kaçmaya çalıştıklarını düşündü.

Meyhaneci Bernherd yağlı saçlı bir Tearlı'ydı ve ağzı o kadar küçüktü ki, yanlışlıkla dudaklarını yutmuş gibi görünüyordu. Adam turp kokuyordu ve Mat onun gülümsediğini hiç görmemişti, bahşiş aldığında bile. Çoğu meyhaneci bir bahşiş için Karanlık Varlık'a bile gülümserdi.

Mat, insanın bir elini para kesesinden ayırmaması gereken yerlerde içmekten ve kumar oynamaktan hoşlanmazdı. Ama bu gece biraz gerçek para kazanmak istiyordu ve zar oyunları sürüyor, paralar şıngırdıyordu, bu yüzden kendini evinde gibi hissediyordu. Ceketinin dantelleri dikkat çekti. Neden bu ceketi giyiyordu ki, zaten? Kampa döndüğünde Lopin'e manşetlerindeki dantelleri sökmesini söylemeliydi. Eh, hepsini değil. Belki birazını.

Mat arka tarafta, üç adam ve pantolonlu bir kadının oynadığı bir oyun buldu. Kadının kısa sarı saçları ve güzel gözleri vardı; Mat bu tür şeyleri sırf Thom hatırına fark ediyordu. Kadının göğüsleri de dolgundu ve Mat son zamanlarda daha yassı göğüslü kadınları tercih ediyordu.

Birkaç dakika sonra onlarla zar atıyordu ve bu onu biraz sakinleştirmişti. Para kesesini gözünün önünden ayırmıyordu ama, tam önünde, yerde duruyordu. Fazla zaman geçmeden kesenin yanındaki para yığını büyüdü. Daha çok gümüşten oluşuyordu.

"Nalbant Çayın'nda olanları duydunuz mu?" diye sordu adamlardan biri, Mat zar atarken. "Korkunç bir şey." Konuşan adam uzun boyluydu ve yüzünü birkaç kere kapıya çarpmış gibi görünüyordu. Adının Chaser olduğunu söylemişti. Mat, kadınlar o yüzü görünce kaçtığı ve adam onları kovalamak zorunda kaldığı için olduğunu düşündü.

"Ne?" diye sordu altın saçlı kadın Clare. Mat ona gülümsedi. Kadınlara karşı pek sık zar atmıyordu, çünkü çoğu kadın zar oyunlarının uygunsuz olduğunu savunuyordu. Bir erkek kazandığı parayla güzel bir şeyler getirdiğinde hiç şikayet etmiyorlardı ama. Hem, kadınlarla zar atmak adil değildi, çünkü Mat'in tek bir gülümsemesiyle kalpleri çırpınır, dizleri

titrerdi. Ama Mat artık kızlara o şekilde gülümsemiyordu. Zaten Clare de gülümsemesine karşılık vermemişti.

“Jowdry,” dedi Chaser, Mat zarları sallarken. “Bu sabah onu ölü bulmuşlar. Boğazı kesilmiş. Bedenindeki tüm kan, delik bir şarap tulumu gibi boşalmış.”

Mat o kadar şaşırmıştı ki zarları attı, ama yuvarlanmalarını izlemedi. “Ne?” diye sordu. “Ne dedin?”

“Yalnızca tanıdığımız biri,” dedi Chaser, dönüp Mat’e bakarak. “Bana iki kron borcu vardı.”

“Kanı boşalmış,” dedi Mat. “Emin misin? Cesedi gördün mü?”

“Ne?” dedi Chaser, yüzünü buruşturarak. “Kanlı küller, adam! Senin derdin ne?”

“Ben...”

“Chaser,” dedi Clare. “Şuna bak!”

İnce adam baktı. Mat de öyle. Attığı zarlar -üçü birden- durmuştu ve *köşeleri* üzerinde dengede duruyorlardı. Işık! Mat daha önce kenarı üzerinde duran zar atmıştı, ama hiç böyle bir şey yapmamıştı.

Tam o anda, aniden kafasının içindeki zarlar takırdamaya başladı. Neredeyse tavana kadar sıçrayacaktı. *Kan ve kanlı küller!* Kafasının içindeki o zarlar asla iyiye işaret etmezdi. Yalnızca bir şey değiştiğinde dururlardı, genelde zavallı Matrim Cauthon için kötü haber anlamına gelen bir şey değiştiğinde.

“Ben *hiç*...” dedi Chaser.

“Kaybettim diyelim,” dedi Mat. Birkaç madeni para bıraktı ve kazandıklarının geri kalanını topladı.

“Sen Jowdry hakkında ne biliyorsun?” diye sordu Clare. Beline uzanıyordu. Kadının ona nasıl dik dik baktığına bakarak, Mat onun belinde bıçak taşıdığına, bakıra karşı altınla iddiaya girebilirdi.

“Hiçbir şey,” dedi Mat. *Hiçbir şey ve aynı zamanda çok şey.* “Affedersiniz.”

Telaşla odayı aştı. Bunu yaparken, kapıdaki kalın kollu kabadayılardan birinin durmuş, elindeki kağıdı göstererek meyhaneci Bernherd ile konuşmakta olduğunu fark etti. Mat kağıtta ne olduğunu göremiyordu, ama tahmin edebiliyordu: kendi yüzü.

Bir küfür salladı ve sokağa fırladı. Gördüğü ilk ara sokağa daldı ve koşmaya başladı.

Peşinde Terkedilmişler, şehirdeki her sokak serserisinin cebinde resmi ve öldürülüp kanı boşaltılmış bir ceset. Bunun tek bir anlamı olabilirdi. *Gholam* Caemlyn'deydi. Buraya bu kadar hızlı gelebilmesi imkansız görünüyordu. Elbette, Mat onun iki karış bile gelmeyen bir delikten geçtiğini görmüştü. O şey neyin mümkün, neyin imkansız olduğunu bilmiyormuş gibiydi.

Kan ve kanlı küller, diye düşündü, başını eğerek. Thom'u alıp, Birlik'in şehrin dışındaki kampına dönmesi gerekiyordu. Yağmurun kayganlaştırdığı karanlık sokakta ilerlemeye devam etti. Parke taşları ilerideki sokak lambalarını yansıtıyordu. Elayne geceleyin Kraliçenin Yolu'nun iyice aydınlık olmasını sağlıyordu.

Mat ona haber yollamıştı, ama yanıt almamıştı. Bu nasıl minnetti? Mat'in hesabına göre, Elayne'in hayatını iki kere kurtarmıştı. Bir sefer, Elayne'in gözyaşlarına boğularak onu öpücüklere boğması için yeterli olmalıydı, ama o yanağına bir öpücük bile kondurmamıştı. İstediğinden değil; bir kraliçeden değil. Asil insanlardan kaçınmak en iyisiydi.

Sen de Seanchanların kahrolası yüksek hanımıyla evlisin, diye düşündü. *Bizzat İmparatoriçe'nin kızı.* Artık asillerden kaçınmanın yolu yoktu! En azından Mat için. En azından Tuon güzeldi. Ve taş oyununda iyiydi. Keskin zekalı, sohbeti güzel, ama çoğu zaman son derece can sıkıcı olabiliyordu...

Hayır. Şu anda Tuon'u düşünmek olmazdı.

Her neyse, Elayne'den yanıt almamıştı. Daha kararlı olması gerekiyordu. Artık yalnızca Aludra ve onun ejderleri yoktu. Kahrolası *gholam* şehirdeydi.

Mat geniş, kalabalık bir caddeye çıktı ve ellerini ceketinin ceplerine soktu. Telaşı içinde, asasını Ölü Adamın Nefesi'nde bırakmıştı. Kendi kendine homurdandı; Verin'in üç günlük süresinin bitmesini beklerken günlerini *gevşeyerek,* gecelerini güzel hanlarda zar atarak, sabahlarını ise uyuyarak geçirmesi gerekiyordu. Ama şimdi bu çıkmıştı.

*Gholam*la görülecek hesabı vardı. Ebou Dar da saklanırken katlettiği masumlar yeterince kötüydü. Matt öldürülen Nalesean ve beş Kızılkolu da unutmamıştı. Kanlı küller, zaten verilecek yeterince hesabı vardı. Üzerine bir de Tylin'i yakalamıştı.

Mat elini cebinden çıkardı ve her zamanki gibi boynunda asılı duran, göğsüne temas eden tilki başı madalyonu yokladı. O canavardan kaçmaktan bıkmıştı. Kafasının içinde, zar sesleri eşliğinde, bir plan oluşmaya başlamıştı. Kraliçe'nin, Mat'in bağladığı ipler içinde, kafası koparılmış

halde yerde yatan halini aklından çıkarmaya çalıştı. Çok fazla kan olmalıydı. Ama *gholam* taze kanla besleniyordu.

Mat ürperdi ve şehir kapılarına yaklaşırken elini yine cebine soktu. Karanlığa rağmen burada verilen savaşın işaretlerini görebiliyordu. Solundaki binanın kapı kasasına bir ok başı saplanmıştı. Bekçi kulübesinin duvarında, pencerenin yanındaki ahşapta kara bir leke vardı. Burada, belki arbaletle ateş ederken, bir adam ölmüştü ve pencere pervazına yaslanmış, kanıyla tahtayı lekelemişti.

Kuşatma sona ermişti ve tahtta yeni bir Kraliçe -*doğru* Kraliçe-oturuyordu. Bir sefer olsun, bir savaş yaşanmıştı ve Mat onu *kaçırmıştı*. Bunu hatırlayınca neşesi biraz yerine geldi. Aslan Tahtı için koca bir savaş verilmişti ve tek bir ok, kılıç ya da mızrak Matrim Cauthon'un kalbinin peşine düşmemişti.

Sağa dönerek şehir duvarının içi boyunca yürüdü. Burada pek çok han vardı. Şehir kapılarının yakınında her zaman hanlar olurdu. En iyi hanlar değil, ama genellikle en karlı hanlar.

Kapılardan ve pencerelerden dışarı ışık dökülüyor, yolu yer yer altın rengine boyuyordu. Han sahiplerinin fakirleri uzak tutacak kabadayılar kiralamadığı yerlerde, ara sokaklarda kalabalıklar birikmişti. Caemlyn zorlanıyordu. Mülteci seli, yaşanan çatışmalar ve diğer... meseleler. Yürüyen ölüler, bozulan yiyecekler, aniden kirlenen yeni badanalanmış duvarlar hakkında hikayeler anlatılıyordu.

Thom'un gösteri yapmak için seçtiği han dik çatılı, tuğla cepheli bir yapıydı ve tabelasında, biri koçanına kadar kemirilmiş iki elma vardı. Yenmiş olan bembeyaz, diğeri kıpkırmızı boyanmıştı -Andor bayrağının renkleri. İki Elma, bölgedeki, göreceli olarak daha iyi olan hanlardandı.

Mat içeriden gelen müziği duyabiliyordu. İçeri girdi ve Thom'u ortak salonun uzak ucunda, küçük bir kürsünün üzerinde otururken gördü. Yamalı aşık pelerini içinde flüt çalmaktaydı. Çalarken gözlerini yummuştu, uzun ve sarkık bıyıkları flütün iki yanında sarkıyordu. Büyüleyici bir melodiydi, "Cinny Wade'in Evliliği." Mat bu şarkıyı "Her Zaman Doğru Atı Seç" olarak öğrenmişti ve Thom'un yaptığı gibi yavaşça çalınmasına hala alışamamıştı.

Thom'un önünde, yerde, bir avuç madeni para vardı. Han bahşiş karşılığında çalmasına izin veriyordu. Mat kapının yanında durdu ve arkasına yaslanıp dinledi. Ortak salonda kimse konuşmuyordu, ama aslında

içerisi o kadar kalabalıktı ki, Mat sırf erkeklerle yarım bölük oluşturabilirdi. Bütün gözler Thom'daydı.

Mat dünyanın dört bir yerini gezmiş, çoğunu da kendi iki ayağı üzerinde dolaşmıştı. Bir düzine ayrı şehirde postu deldirmesine ramak kalmıştı ve bir sürü handa gecelemişti. Aşıkları, göstericileri, ozanları dinlemişti. Thom'un yanında hepsi, sopalarla tencereleri döven çocuklar gibi kalıyordu.

Flüt basit bir enstrümandı. Bir sürü asil arp dinlemeyi tercih ederdi. Ebou Dar'da bir adam Mat'e arpın daha "asil" bir enstrüman olduğunu söylemişti. Mat'e göre, Thom'un nasıl flüt çaldığını duysa ağzı açık, alık alık dinlerdi. Aşık, flütü kendi ruhunun bir parçasıymış gibi çalıyordu. Yumuşak titremeler, hafif notalar ve kuvvetli uzun melodiler. Ne yaslı bir ezgi. Thom kimin yasını tutuyordu?

Kalabalık izliyordu. Caemlyn dünyanın en büyük şehirlerinden biriydi, ama yine de çeşitlilik inanılmazdı. Kaba Illianlılarla zarif Domanlılar, kurnaz Cairhienliler, sağlam yapılı Tearlılar ve arada birkaç Sınırboylu birlikte oturuyorlardı. Caemlyn insanların Seanchanlar ve Ejder'e karşı güvende olduğu birkaç yerden biriydi. Biraz yiyecek de vardı.

Thom şarkıyı bitirdi ve gözlerini açmadan bir sonrakine geçti. Mat içini çekti. Thom'un gösterisini kesmekten nefret ediyordu. Ne yazık ki, kampa dönme zamanı gelmişti. *Gholam* hakkında konuşmaları ve Mat'in Elayne'e ulaşmanın bir yolunu bulması gerekiyordu. Belki Thom, Mat adına onunla konuşurdu.

Mat hancıya başını salladı -Bromas adlı siyah saçlı, azametli bir kadındı. Kadın Mat'e başını sallarken ışık halka küpelerinden yansıdı. Mat'in beğenisi için biraz yaşlıydı -ama diğer yandan Tylin de Bromas yaşlarındaydı. Mat onu da aklının bir köşesine yazacaktı. Adamlarından biri için, elbette. Belki Vanin.

Mat sahneye ulaştı ve paraları toplamaya başladı. Thom'un bitirmesine izin verecekti ve...

Mat'in eli sarsıldı. Aniden kolu sahneye mıhlanmıştı ve ceketinin kumaşından bir bıçak çıkıyordu. İnce metal titremekteydi. Mat başını kaldırıp baktığında Thom hala çalıyordu, ama aşık bıçağı fırlatmadan önce gözünü aralamıştı.

Thom elini kaldırdı ve büzdüğü dudaklarında bir gülümsemeyle çalmaya devam etti. Mat homurdandı ve kolunu çekip kurtardı. Thom'un şarkısını bitirmesini bekledi. Bu, bir önceki kadar yaslı değildi. Fasulye sırığına benzeyen aşık flütünü indirdiğinde, alkışlar yükseldi.

Mat kaşlarını çatarak aşığa baktı. “Kavrul, Thom. Bu benim en sevdiğim ceketlerden biri!”

“Eline nişan almadığım için memnun olman lazım,” dedi Thom, flütü silerek. Han müşterilerinin alkışlarına ve tezahüratlarına başını sallayarak karşılık verdi. Müşteriler yeni bir şarkı istiyorlardı, ama Thom başını üzüntüyle iki yana salladı ve flütünü çantasına kaldırdı.

“Neredeyse almış olmanı dileyeceğim,” dedi Mat, kolunu kaldırıp parmağını deliklerden geçirerek. “Kan siyah üzerinde o kadar belli olmaz, ama dikişler kesinlikle olacak. Sırf sen yamalı pelerinle dolaşıyorsun diye, ben de aynısını yapmayacağım.”

“Bir de lord olmadığını söyleyerek yakınıyorsun,” dedi Thom, eğilip kazandıklarını toplayarak.

“Değilim!” dedi Mat. “Tuon’un söylediklerini boş ver, kavrulası. Ben lanet bir asil değilim.”

“Bir çiftçinin ceketindeki dikişlerin belli olacağından yakındığını hiç duymamıştım.”

“Biraz sağduyulu giyinmek için lord olmak gerekmiyor,” diye homurdandı Mat.

Thom onun sırtına bir şaplak atarak güldü ve sahneden aşağı atladı. “Üzgünüm, Mat. İçgüdüyle hareket ettim ve kola bitişik yüzü görene kadar sen olduğunu fark etmedim. O zaman da, bıçak çoktan parmaklarımdan çıkmıştı.”

Mat içini çekti. “Thom,” dedi karamsar bir ifadeyle, “eski bir dost şehirde. İnsanların gırtlaklarını keserek öldüren biri.”

Thom başını salladı. Endişeli görünüyordu. “Ben de ara sırasında bazı Askerlerden duydum. Biz de bu şehirde kısılı kaldık. Elbette sen karar değiştirip...”

“Mektubu *açmıyorum,*” dedi Mat. “Verin mektupta ellerim üzerinde sürüne sürüne ta Falme’ye kadar gitmemi emrediyor olabilir ve benim de kahrolası yapmanı gerekir! Oyalanmaktan nefret ettiğini biliyorum, ama o mektup çok daha kötü bir gecikmeye sebep olabilir.”

Thom gönülsüzce başını salladı.

“Kampa dönelim,” dedi Mat.

Birlik’in kampı Caemlyn’in bir fersah dışındaydı. Thom ve Mat atla gelmemişlerdi - yayalar daha az dikkat çekiyordu ve Mat güvendiği bir tavla bulana kadar şehre at getirmeyecekti. İyi atların fiyatı saçmalık

ölçüsünde yükselmişti. Mat Seanchan topraklarından ayrıldığında bunu geride bırakmayı ummuştu, ama Elayne'in orduları bulabildikleri bütün iyi atları ve o kadar iyi olmayanları da satın alıyordu. Bunun ötesinde, bugünlerde atların ortadan kaybolduğunu duymuştu. Et etti ve Caemlyn'de bile insanlar açlıktan kırılıyordu. Düşünmek Mat'in tüylerini diken diken ediyordu, ama gerçek buydu.

O ve Thom kampa yürürken *gholam* hakkında konuştular ve herkese haber vermek ve Mat'in her gece farklı bir çadırda uyuması dışında bir şeye karar vermediler.

İkisi bir tepeye tırmanırken Mat dönüp arkasına baktı. Caemlyn meşale ve lamba ışıklarıyla ışıl ışıldı. Aydınlık, şehrin üzerinde sis gibi asılıydı, görkemli kuleler ve minareler parıltıyla aydınlanıyordu. İçindeki eski anılar bu şehri hatırlıyordu; Andor bir ulus olmadan önce, buraya saldırdığını hatırlıyordu. Caemlyn asla kolay lokma olmamıştı. Onu Elayne'den almaya çalışan Evlere imrenmiyordu.

Thom arkasından yaklaştı. ‘‘Buradan son ayrılışımızın üzerinden çok uzun zaman geçmiş gibi geliyor, değil mi Mat?”

“Yak beni öyle gerçekten,” dedi Mat. “O aptal kızların peşine düşmeye ne ikna etti ki bizi? Bir dahaki sefere kendi kendilerini kurtarsınlar.”

Thom onu süzdü. “Şimdi de aynısını yapmak üzere değil miyiz? Ghenjei Kulesi'ne gittiğimizde?’’

“O farklı. Onu onların yanında bırakamayız. O yılanlar ve tilkiler...”

“Yakınmıyorum, Mat,” dedi Thom. “Yalnızca düşünüyorum.”

Thom son zamanlarda sık sık düşüncelere dalıyordu. Moiraine'in bıraktığı yıpranmış mektubu okşayarak surat asıyordu. Yalnızca bir mektuptu. “Hadi gel,” dedi Mat, yine yola dönerek. “Kraliçe'yi görmek için saraya girmekten bahsediyordun?”

Thom karanlık yolda ona katıldı. “Sana yanıt vermemesine şaşırmadım, Mat. Muhtemelen meşguldür. Büyük bir Trolloc ordusunun Sınırboylarını istila ettiğinden bahsediyorlar ve Taht Kavgası yüzünden Andor hala bölünmüş durumda. Elayne...”

“İyi haberin var mı, Thom?” dedi Mat. “Varsa söyle. İyi haber duymak istiyorum.”

“Keşke Kraliçenin Takdisi hala açık olsaydı. Gill'in her zaman paylaşacak haberleri olurdu.”

“İyi haber,” dedi Mat yine.

“Tamam. Eh, Ghenjei Kulesi tam da Domon’un söylediği yerde. Başka üç gemi kaptanından daha bilgi aldım. Beyazköprü’nün birkaç yüz kilometre kuzeybatısında, açık bir ovada.”

Mat çenesini ovalayarak başını salladı. Kule hakkında bir şeyler hatırlayabilecekmiş gibi hissediyordu. Uzakta, doğal görünmeyen, gümüşsü bir yapı. Bir tekne yolculuğu, kenarlara çarpan su. Bayle Domon’un yoğun lllian aksanı...

Bu imgeler Mat’in zihninde bulanıktı; o zamana dair anıları Jori Congar’ın bahanelerinden daha delik deşikti. Bayle Domon onlara kuleyi nerede bulabileceklerini söyleyebilirdi, ama Mat bilgiyi doğrulatmak istiyordu. Domon’un Leilwin için nasıl eğilip büküldüğünü görmek Mat’i kaşındırıyordu. Onları kurtarmış olmasına rağmen, ikisi de Mat’e fazla sevgi göstermiyordu. Leilwin’den sevgi istediğinden değil. Onu öpmek ancak bir taşmeşenin kabuğunu öpmek kadar eğlenceli olurdu.

“Domon’un tarifi, birinin bizim için oraya Kapıyol açmasına yeterli olur mu sence?” diye sordu Mat.

“Bilmiyorum,” dedi Thom. “Ama bu daha sonra düşünmemiz gereken bir sorun. Öncelikle, Kapıyol yapacak birini nereden bulacağız? Verin ortadan kayboldu.”

“Ben bir yol bulurum.”

“Bulamazsan, oraya gitmemiz *haftalar* alır,” dedi Thom. “Ben...”

“Ben bizim için bir Kapıyol bulacağım,” dedi Mat kararlılıkla. “Belki Verin geri döner ve beni bu lanet yeminden kurtarır.”

“O kadın uzak dursa daha iyi,” dedi Thom. “Ona güvenmiyorum. O kadında tuhaf bir şey var.”

“O bir Aes Sedai,” dedi Mat. “Onların hepsinde bir tuhaflık var - noktaları yanlış zarlar gibi- ama bir Aes Sedai olarak, Verin’i severim. Ve ben insan sarrafıyımdır, bilirsin.”

Thom tek kaşını kaldırdı. Mat ona kaşlarını çatarak karşılık verdi.

“Her durumda,” dedi Thom, “sen şehri ziyarete giderken yanına koruma versek iyi olacak sanırım.”

“*Gholam*a karşı korumanın faydası olmaz.”

“Olmaz, ama üç gece önce kampa dönerken sana saldıran serserilere ne demeli?”

Mat ürperdi. “En azından onlar iyi, dürüst hırsızlardı. Yalnızca cüzdanımı istiyorlardı. Son derece güzel ve doğal. Hiçbirinin cebinde

resmim yoktu. Karanlık Varlık’ın gücüyle yozlaşmış, her günbatımında çıldıran tipler de değildiler.”

“Yine de,” dedi Thom.

Mat itiraz etmedi. Kavrulsundu, muhtemelen yanında asker getirmesi gerçekten iyi bir fikirdi. En azından birkaç Kızılkol.

Kamp hemen ilerideydi. Elayne’in katiplerinden biri, Norry adlı bir adam, Birlik’in Caemlyn yakınlarında kamp kurmasına izin vermişti. Şehre günde yüz adamdan fazlasını göndermemeyi kabul etmek zorunda kalmışlardı ve duvarların en az bir fersah uzağında, köylerden ve çiftliklerden uzakta kamp kurmuşlardı.

O katiple konuşması, Elayne’in Mat’in burada olduğunu bildiği anlamına geliyordu. Biliyor olmalıydı. Ama ne bir selam yollamıştı, ne de postunu kurtarmasını Mat’e borçlu olduğunu kabullenmişti.

Yoldaki bir dönemeçte, Thom’un feneri yol kenarında bekleyen bir grup Kızılkol olduğunu gösterdi. Grubun çavuşu Gufrin ayağa kalktı ve selam verdi. Sağlam yapılı, geniş omuzlu bir adamdı. Çok zeki sayılmazdı, ama gözleri keskindi.

“Lord Mat!” dedi.

“Haber var mı, Gufrin?” diye sordu Mat.

Çavuş kaşlarını çatarak düşündü. “Eh,” dedi. “Bilmeniz gereken bir şey var sanırım.” Işık! Adam sarhoş bir Seanchan’dan daha yavaş konuşuyordu. “Aes Sedailer bugün kampa döndüler. Siz yokken, Lordum.”

“Üçü birden mi?” diye sordu Mat.

“Evet, Lordum.”

Mat içini çekti. Bugünün biraz daha düzeleceğine dair ne umudu kalmışsa, o da yok olmuştu. Aes Sedailerin birkaç gün daha şehirde kalacağını ummuştu.

O ve Thom yollarına devam ettiler, yoldan sapıp, siyah-arı ısırganları ve bıçakotları ile kaplı bir çayırdaki patikada yürüdüler. Thom’un feneri kahverengi otları aydınlatıyordu. Bir yandan, bir kez daha Andor’da olmak güzeldi; o meşinyaprak ve ekşisakız korulukları ile, neredeyse kendi köyü gibi geliyordu. Bununla birlikte, geri dönüp her şeyi bu kadar ölü bulmak moral bozucuydu.

Elayne konusunda ne yapmalıydı? Kadınlar baş belasıydı. Aes Sedailer de en kötüleri. Kraliçeler onlardan da kötüydü. Elayne bunların üçü birdendi. Elayne’i dökümhanelerini ona teslim etmeye nasıl ikna edecekti? Mat’in Verin’in teklifini kabul etmesinin bir sebebi, bunun onu Andor’a

daha hızlı ulaştırabileceğini ve dolayısıyla Aludra'nın ejderleri üzerinde çalışmaya daha erken başlayabileceğini düşünmesiydi!

Birlik'in kampı ilerde, büyük bir tepeyi kuşatan bir dizi küçük tepenin üzerine yayılmıştı. Mat'in güçleri Andor'a önden gelen Estean ve diğerleri ile buluşmuştu ve Birlik bir kez daha bütün olmuştu. Ateşler yanıyordu; bugünlerde ateş için kurumuş odun bulmak hiç zor olmuyordu. Havada duman asılıydı ve Mat kendi aralarında sohbet eden, birbirlerine seslenen adamları duyabiliyordu. Henüz çok geç olmamıştı ve Mat bir yatma saati belirlememişti. Kendisi gevşeyemiyorsa da, en azından adamları rahat edebilirdi. Son Savaş'tan önce bunun için son fırsatları olabilirdi.

Sınırboylarında Trolloclar, diye düşündü Mat. *O ejderlere ihtiyacımız var. Hem de bir an önce.*

Mat birkaç nöbetçinin selamlarına yanıt verdi ve Thom'dan ayrıldı. Bir yatak bulup, sorunlarını yarına bırakmaya niyetliydi. Geçerken, kampta yapabileceği birkaç değişiklik gözüne çarptı. Tepelerin arasındaki koridordan bir hafif süvari birliği dörtnala yaklaşabilirdi. Ancak çok cüretli biri böyle bir taktik denerdi, ama eski Coremanda'da, Marisin Vadisi Savaşı'nda kendisi tam olarak bunu yapmıştı. Eh, Mat'in *kendisi* değil, ama o eski anılarda biri.

O anıları kendisininmiş gibi kabul etmeye başlıyordu. Onları edinmeyi istememişti -o kahrolası tilkiler ne iddia ederse etsin- ama boynundaki yara iziyle onların bedelini ödemişti. Birden çok kez işine yaramışlardı.

Sonunda çadırına ulaştı. Temiz iç çamaşır alıp, bu geceyi geçirmek için farklı bir çadır bulacaktı. Ama bir kadın sesi duydu. "Matrin Cauthon!"

Kanlı küller. Az daha başaracaktı. Gönülsüzce döndü.

Teslyn Baradon güzel bir kadın değildi, ama o kemikli parmaklar, dar omuzlar ve sıska suratla, pekala bir kağıtkabuk ağacı olabilirdi. Üzerinde kırmızı bir elbise vardı ve haftalar içinde gözleri, bir *damane* olarak geçirdiği zamanlardan kalan tedirginliğin büyük kısmını kaybetmişti. Dik bakışları o kadar iyi çalışılmıştı ki, bir direkle bakışma yarışına girse kazanırdı.

"Matrim Cauthon," dedi Teslyn, Mat'e yaklaşarak. "Seninle konuşmam lazım."

"Eh, konuşuyorsun zaten,'' dedi Mat, elini çadır kapağından çekerek. Olmaması gerektiğini bildiği halde Teslyn'e karşı hafif bir zaafı vardı, ama onu içeri davet edecek değildi. Bir tilkiyi kümese davet etmekten farkı

olmazdı... söz konusu tilki hakkında ne kadar iyi düşünceler besliyor olursa olsun.

"Evet, öyle," dedi kadın. "Beyaz Kule'den haber aldın mı?"

"Haber mi?" dedi Mat. "Hayır, haber almadım. Ama söylentiler duydum... onlardan bir beyin dolusu var bende. Bazıları Beyaz Kule'nin yeniden birleştiğini söylüyor. Muhtemelen senin bahsettiğin de bu. Ama hala savaştıklarını söyleyen aynı sayıda söylenti de var. Amyrlin'in Rand'ın yerine Son Savaş'ta savaştığını söyleyenler, Aes Sedailerin doğurarak bir ordu kurmaya karar verdiklerini söyleyenler, Beyaz Kule'ye uçan canavarların saldırdığını söyleyenler. Bu sonuncusu, muhtemelen güneyden gelen *raken*lerle ilgili hikayeler yalnızca. Ama Aes Sedailerin bir bebek ordusu kurması oldukça mümkün geliyor."

Teslyn ifadesiz bakışlarla baktı. Mat bakışlarını kaçırmadı. Mat'in babası her zaman, onun kahrolası bir ağaç kütüğünden daha inatçı olduğunu söylerdi.

Olağanüstü bir biçimde, Teslyn içini çekti ve yüzü yumuşadı. "Kuşku duymakta haklısın, elbette. Ama haberleri göz ardı edemeyiz. Aptallık edip asilerin tarafını seçen Edesina bile geri dönmek istiyor. Sabah yola çıkmayı planlıyoruz. Geç saatlere kadar uyumak gibi bir alışkanlığın olduğundan, bu gece gelip teşekkür etmek istedim."

"Sen *ne*?"

"Teşekkür etmek, Cauthon Efendi," dedi Teslyn kuru kuru. "Bu yolculuk hiçbirimiz için kolay olmadı. Bazı... gerilimli anlar yaşandı. Verdiğin her karara katıldığımı söyleyemem. Ama bu, sen olmasan hala Seanchanların ellerinde olacağımız gerçeğini değiştirmiyor." Ürperdi. "Daha özgüvenli anlarımda, onlara direneceğimi ve eninde sonunda kendi başıma kaçacağımı düşünüyorum. Kendin hakkında bazı yanılsamalar beslemek önemlidir, sence de öyle değil mi?"

Mat çenesini ovaladı. "Belki, Teslyn. Olabilir."

Olağanüstü bir biçimde, kadın ona elini uzattı. "Unutma, Beyaz Kule'ye gelirsen, orada sana borçlu kadınlar var, Matrim Cauthon. Ben unutmam."

Mat onun elini tuttu. Göründüğü kadar kemikli bir his veriyordu, ama beklediğinden daha sıcaktı. Bazı Aes Sedailerin damarlarında buz akıyordu, orası kesindi. Ama o kadar kötü olmayanlar da vardı.

Teslyn ona başını salladı. *Saygılı* bir baş sallama. Neredeyse bir eğilme. Mat Teslyn'in elini bıraktı. Biri ona çelme takmış gibi, sarsılmış hissediyordu kendini. Teslyn kendi çadırına gitmek üzere döndü.

“Ata ihtiyacınız olacak,” dedi Mat. “Sabah benim kalkmamı beklerseniz, size birkaç at veririm. Ve erzak. Tar Valon’a ulaşmadan açlıktan ölmeniz olmaz ve son zamanlarda gördüklerime bakarak, yolda rastlayacağınız köylerin size verecek yiyeceği olmayacak.”

“Joline’e dedin ki...”

“Atlarımı tekrar saydım,” dedi Mat. O zarlar hala kafasında takırdıyordu, kavrulası. “Birlik’in atlarını yeniden saydım. Görünüşe göre, birkaç yedek var. Onları alabilirsiniz.”

“Bu gece seni bana at vermeye ikna etmek için gelmedim,” dedi Teslyn. “Söylediklerim içtendi.”

“Ben de öyle düşünmüştüm zaten,” dedi Mat, dönüp çadırının kapağını kaldırarak. “Bu yüzden at vermeyi teklif ettim.” Çadıra girdi.

Ve donakaldı. O koku...

Kan.

9

HAVADA KAN KOKUSU

Mat hemen eğildi. Bu içgüdü hayatını kurtarmıştı, çünkü havada, tam başının üzerinde bir şey savruldu.

Mat kenara yuvarlandı ve eli yerde ıslak bir şeye dokundu. "Cinayet!" diye bağırdı. "Kampta cinayet! Kanlı cinayet!"

Bir şey ona doğru ilerledi. Çadır tamamen karanlıktı, ama onu duyabiliyordu. Mat sendeledi, ama şans ondan yanaydı, çünkü bir şey yine yakınında *hışırdadı*.

Mat yere düştü, yuvarlandı ve elini yana attı. Onu nereye...

İşte! Şiltesinin yanında doğruldu ve eli oradaki uzun tahta sapı kavradı. Geri çekilerek ayağa kalktı, *ashandarei*yi kaldırdı, sonra dönerek savurdu -çadırda ona doğru ilerleyen şekle değil, duvara.

Kumaş rahatça kesildi ve Mat uzun uçlu mızrağını da alarak dışarı sıçradı. Diğer eliyle boynundaki deri kayışa uzandı, telaşı içinde tırnaklarıyla kendi derisini çizdi. Tilki başı madalyonu çıkardı ve çadırın dışındaki çalıların içinde döndü.

Kamp patikalarının kesiştiği yere dikilmiş direkteki fenerden zayıf bir ışık geliyordu. Mat o ışıkta, çadırdaki yırtıktan süzülen şekli gördü. Görmekten korktuğu bir şekil. *Gholam* bir insana benziyordu, ince, sarı saçlı ve sıradan yüzlü. O şeyde, ayırt edici olan tek şey yanağındaki yara iziydi.

Zararsız görünmesi gerekiyordu, kolaylıkla unutulabilir olması gerekiyordu. Çoğu insan bu şeyi kalabalıkta görse, kolaylıkla görmezden gelebilirdi. Yaratık gırtlaklarını kesene kadar.

Mat geriledi Çadırı bir yamacın yakınındaydı. Tilki başı madalyonun sicimini sıkıca *ashandarei*nin çeliğine sararak o tarafa doğru geriledi. Tam olarak uymuyordu, ama bunu önceden çalışmıştı. *Gholam*a zarar verdiğini bildiği tek şey madalyondu. Yardım çağırmaya devam ederek hızla çalıştı. Bu şeye karşı askerlerin bir faydası olmazdı, ama *gholam* önceden, dikkat çekmemesinin emredildiğini söylemişti. Kalabalık onu korkutup kaçırabilirdi.

Yaratık gerçekten de duraksadı ve kampa doğru baktı. Sonra Mat'e döndü ve yaklaştı. Hareketleri rüzgarda dalgalanan ipek kadar akıcıydı.

“Gurur duyman lazım,” diye fısıldadı. “Beni kontrol eden kişi seni her şeyden çok istiyor. Senin kanını tadana kadar tüm diğerlerini görmezden gelmem söylendi.”

Sol elinde uzun bir hançer taşıyordu. Sağ elinden kan damlıyordu. Mat ürperdi. Kimi öldürmüştü? Matrim Cauthon’un yerine başka kim öldürülmüştü? Yine gözlerinin önüne Tylin’in görüntüsü geldi. Onun cesedini görmemişti; sahne hayal gücüne kalmıştı. Ne yazık ki, Mat’in hayal gücü oldukça kuvvetliydi.

Kafasının içinde o görüntü, havada bu kan kokusu varken, yapabileceği en aptalca şeyi yaptı. Saldırdı.

Mat karanlık açıklıkta haykırarak, *ashandarei*sini savurarak öne atıldı. Yaratık çok hızlıydı. Silahın önünden neredeyse *akarak* kaçtı.

Bir kurt gibi Mat’in çevresinde dönmeye başladı, kuru otların üzerinde ayakları hemen hiç ses çıkarmıyordu. Bir bulanıklık halinde saldırdı ve Mat ancak düşünmeden geriye sıçrayarak kurtulabildi. *Ashandarei*yi savurarak otların arasında koştu. Yaratık madalyondan uzak durmaya çalışıyor gibiydi. Işık, o madalyon olmasa Mat çoktan ölmüş, kanlar içinde yerde yatıyor olurdu!

Yaratık, sıvı karanlık gibi atıldı yine. Mat mızrağını çılgınca savurdu ve *gholam*a sırf şans eseri vurdu. Madalyon yaratığın elini kavurarak tısladı. Havaya yanık et kokusu yayıldı ve *gholam* geriledi.

“Onu öldürmen gerekmiyordu, kavrulası,” diye bağırdı Mat ona. “Onu bırakabilirdin! Onu aramıyordun; beni arıyordun!”

Yaratık, korkunç karanlık ağzını açıp çarpık dişlerini sergileyerek sırıtmakla yetindi. “Kuş uçmalı. İnsan nefes almalı. Ben öldürmeliyim.” Uzun adımlarla yaklaştı ve Mat başının dertte olduğunu anladı. Şimdi alarm veren sesler daha yüksekti. Yalnızca birkaç dakika geçmişti ve birkaç dakika daha sonra yardım gelirdi. Yalnızca birkaç dakika...

“Hepsini öldürmem söylendi,” dedi *gholam* usulca. “Seni açığa çıkarmak için. Bıyıklı adam, son seferinde araya giren yaşlı adam, kalbinin hakimi esmer tenli ufak tefek kadın. Şimdi seni öldürmezsem, hepsi ölecek.”

Kavrulası *gholam*, Tuon’u nereden biliyordu? Nasıl? İmkansızdı!

Mat o kadar şaşırmıştı ki, *gholam* üzerine atlarken *ashandarei*yi kaldırmak için ancak zaman bulabildi. Mat küfrederek yana kaçtı, ama çok geçti. Yaratığın bıçağı havada çaktı. Sonra silah sarsıldı ve parmaklarından

kurtulup yana uçtu. Mat irkildi, sonra bir şeyin ona dolandığını ve *onu* geriye, *gholam*ın menzilinin dışına çektiğini hissetti.

Hava örgüleri. Teslyn! Kadın, bir yoğunlaşma ifadesiyle, çadırının önünde duruyordu.

“Ona örgülerle doğrudan dokunamazsın!” diye bağırdı Mat, kadının Hava örgüleri onu *gholam*dan biraz uzağa bırakırken. Teslyn onu yeterince yükseğe kaldırabilse, Mat buna da bir şey demezdi! Ama bir Aes Sedainin birini yaklaşık bir adımdan daha yükseğe kaldırabildiğini görmemişti.

Kenara kaçtı ve *gholam* peşinden atıldı. Sonra aralarına büyük bir şey girdi ve *gholam* akıcı hareketlerle çevresinden dolaştı. Nesne -bir sandalye!- kenardaki yamaca çarptı. Büyük bir bank *gholam*a çarparak onun dönerek geriye uçmasına sebep oldu.

Mat kendini topladı ve Teslyn’e baktı. Kadın görünmez Hava örgüleriyle Mat’in çadırının içine uzanıyordu. *Akıllı kadın*, diye düşündü Mat. Örgüler *gholam*a dokunamazdı, ama o örgülerle fırlatılan bir şey dokunabilirdi.

Bu onu durduramazdı. Mat yaratığın kendi göğsüne saplanmış bir bıçağı çektiğini görmüştü; bir insanın giysilerine saplanmış dikeni sökerkenki kayıtsızlığıyla yapmıştı bunu. Ama şimdi askerler, ellerinde kargılar, kılıçlar ve kalkanlarla patikalarda koşmaya başlamışlardı. Tüm kamp aydınlanmıştı.

Gholam Mat’e dik dik baktı, sonra kampın dışındaki karanlığa kaçtı. Mat hızla döndü ve sonra iki Kızılkol’un kargılarını yaklaşan *gholam*a doğru uzattığını görerek donakaldı. Gorderan ve Fergin. Ebou Dar’daki saldırıdan canlı kurtulan iki adam.

“Hayır!” diye bağırdı Mat. “Bırakın...”

Çok geç. *Gholam* kayıtsızca kargıların arasından süzüldü, iki adamı boğazlarından yakaladı, sonra sıktı. Dönerek etlerini söktü ve iki adamı yere bıraktı. Sonra karanlıkta kayboldu.

Kavrul! diye düşündü Mat, yaratığın peşinden koşarak. *Senin bağırsaklarını sökeceğim ve...*

Donakaldı. Havada kan kokusu. Çadırının içinde. Bunu neredeyse unutmuştu.

Olver! Mat çadıra geri koştu. İçerisi karanlıktı, ama kan kokusu bir kez daha burnunu doldurdu. “Işık! Teslyn, sen...”

Arkasında bir ışık küresi belirdi.

Işık küresi içerideki korkunç sahneyi aydınlatmak için yeterliydi. Mat’in uşağı Lopin ölü yatıyordu ve kanı büyük bir birikinti halinde çadır zeminini

karartıyordu. Diğer iki adam -Riddem ve Will Reeve, kapısını koruyan Kızılkollar- şiltesine yığılmışlardı. Mat onların yerlerinde olmadıklarını fark etmeliydi. Aptal!

Mat'in içi burkuldu. Nalesean'ın ölümünü daha yeni atlatabilen Lopin. Işık yaksın, iyi bir adamdı! Asker bile değil, yalnızca bir uşak, bakacak birini bulduğu sürece kendini mutlu hisseden bir adam. Mat şimdi ondan yakındığı için korkunç hissediyordu. Lopin'in yardımı olmasa, Mat Ebou Dar'dan kaçamazdı.

Ve ikisi Ebou Dar'dan ve *gholam*ın önceki saldırısından kurtulan dört Kızılkol.

Haber yollamalıydım, diye düşündü Mat. *Tüm kampta alarm, vermeliydim.* Bunun bir faydası olur muydu? *Gholam* durdurulamaz olduğunu kanıtlamıştı. Mat, yaratığın gerekirse ona ulaşmak için tüm Birlik'i biçebileceğinden kuşkulanıyordu. Ancak efendisinin dikkat çekmemesini emretmiş olması bunu yapmasını engelliyordu.

Olver köşedeki şiltede uyuyor olmalıydı, ama çocuktan iz yoktu. Lopin'in kanı yakında birikmişti ve Olver'in battaniyesinin köşesi de kanla ıslanmıştı. Mat derin bir nefes aldı ve ne bulacağından korkarak çadırdaki dağınıklığın içinde aranmaya, battaniyeleri kaldırıp, mobilyaların arkasına bakmaya başladı.

Daha fazla asker küfürler ederek geldi. Kamp ayaktaydı; uyarı boruları çalınıyordu, fenerler yakılıyordu, zırhlar tangırdıyordu.

"Olver," dedi Mat kapıda toplanan askerlere. Kahrolası çadırı didik didik aramıştı! "Onu gören oldu mu?"

"Sanırım Noal'ın yanında," dedi, koca kulaklı bir Kızılkol olan Slone Maddow. "Onlar..."

Mat askerleri itip çadırdan çıktı, sonra koşarak Noal'ın çadırına gitti. Tam da beyaz saçlı adam korkulu bir ifadeyle çıkarken vardı oraya.

"Olver?" diye sordu Mat, yaşlı adama yaklaşarak.

"O güvende, Mat," dedi Noal, yüzünü buruşturarak. "Üzgünüm -seni korkutmak istememiştim. Yılanlar ve Tilkiler oynuyorduk ve oğlan yerde uyuyakaldı. Ben de üzerine bir battaniye çektim; bugünlerde senin dönmeni beklemek için o kadar geç saatlere kadar ayakta kalıyor ki, onu uyandırmamamın daha iyi olacağını düşündüm. Sana haber yollamalıydım."

"*Üzgün müsün?*" dedi Mat, Noal'a sarılarak. "Seni lanet harika adam. Onun hayatını kurtardın!"

Bir saat sonra Mat, Thom ve Noal'la birlikte Thom'un küçük çadırının içinde oturuyordu. Bir düzine Kızılkol dışarıda nöbet tutuyordu ve Olver, Teslyn'in çadırına, uyumaya yollanmıştı. Oğlan ölüme ne kadar yaklaştığını bilmiyordu. Mat asla öğrenmeyeceğini umuyordu.

Mat madalyonunu yeniden takmıştı, ama yeni bir deri sicim bulması gerekecekti. *Ashandarei* diğerini fena kesmişti. Onu oraya bağlamak için de daha iyi bir yol bulmalıydı.

"Thom," dedi Mat usulca, "yaratık seni tehdit etti. Seni de, Noal. Olver'den bahsetmedi, ama *Tuon*'dan bahsetti."

"Yaratığın ondan nasıl haberi olabilir?" diye sordu Thom, kafasını kaşıyarak.

"Nöbetçiler kampın dışında bir ceset daha buldular. Derry." Derry birkaç gün önce kaybolan bir askerdi ve Mat onun kaçtığını varsaymıştı. Birlik'te pek görülmese de, bazen oluyordu. "Öleli birkaç gün olmuş."

"Onca gün önce mi?" dedi Noal, kaşlarını çatarak. Noal'ın omuzları çökmüştü ve yüzünün tam ortasında yetişmiş kocaman, çarpık bir bibere benzeyen bir burnu vardı. Adam Mat'e har zaman... yıpranmış görünmüştü. Elleri öyle boğum boğum olmuştu ki, tamamen eklemlerden oluşmuş gibi görünüyordu.

"Onu sorgulamış olmalı," dedi Mat. "Birlikte zaman geçirdiğim insanları, çadırımın yerini öğrenmiş olmalı."

"Bu tür şeyler yapabiliyor mu?" dedi Thom. "Bana daha çok seni avlayan bir av köpeği gibi görünmüştü."

"Tylin'in sarayında beni nerede bulacağını biliyordu," dedi Mat. "Ben orada değildim, ama yaratık yine de onun dairesine gitti. Bu yüzden ya birine sordu ya da beni gözlüyordu. Derry işkence mi gördü, yoksa *gholam* kampta dolaşıp etrafı gözetlerken mi ona rastladı, asla bilemeyeceğiz. Ama o yaratık akıllı."

Gerçekten de Thom'un peşine düşmezdi, değil mi? Mat'in arkadaşlarını tehdit etmesi muhtemelen Mat'i tedirgin etme amaçlıydı. Ne de olsa bu gece, dikkat çekmemesiyle ilgili emirlere hala uyduğunu göstermişti. Bu Mat'i çok da teselli etmiyordu. Eğer o canavar Tuon'a zarar verirse...

Bunun olmamasını sağlamanın tek bir yolu vardı.

"Ee, ne yapıyoruz?" diye sordu Noal.

"Onu avlayacağız," dedi Mat usulca, "ve o kahrolası şeyi öldüreceğiz."

Noal ve Thom sustular.

“Bu şeyin bizi ta Ghenjei Kulesi’ne kadar takip etmesine izin vermeyeceğim,” dedi Mat.

“Ama o *öldürülebilir mi*, Mat?” diye sordu Thom.

“Her şey öldürülebilir,” dedi Mat. “Teslyn, akıllı davranıldığında Tek Güç’le ona zarar verilebileceğini kanıtladı. Bizim de benzer bir şey yapmamız lazım.”

“Ne?” diye sordu Noal.

“Henüz bilmiyorum,” dedi Mat. “Siz ikinizin hazırlıklara devam etmenizi istiyorum; hazır olalım ve Verin’e ettiğim yemin geçersiz olduğu anda Ghenjei Kulesi’ne gidebilelim. Yak beni, Elayne’ile konuşmam lazım. Aludra’nın ejder yapımına başlamasını istiyorum. Ona bir mektup daha yazacağım. Bu sefer, daha ısrarlı olacağım.

“Şimdilik, bazı değişiklikler yapacağız. Şehirde uyumaya başlayacağım. Her gece farklı bir handa. Bunu Birlik’in de bilmesine izin vereceğiz, böylece *gholam* dinliyorsa, o da öğrenecek. Böylece, adamlara saldırması gerekmeyecek.

“Siz ikinizin de şehre taşınmanız gerek. Bu iş bitene kadar. Ya o ya da ben ölene kadar. Asıl mesele, Olver hakkında ne yapacağımız. Yaratık ondan bahsetmedi, ama...”

Thom ile Noal’ın gözlerinde anlayış gördü. Mat Tylin’i geride bırakmıştı ve kadın ölmüştü. Olver’in başına da aynısının gelmesine izin vermeyecekti.

“Çocuğu yanımızda götürürüz,” dedi Thom. “Ya da onu başka yere göndereceğiz.”

“Önceden Aes Sedaileri konuşurken duymuştum,” dedi Noal, kemikli parmağıyla yüzünü ovalayarak. “Gitmeyi planlıyorlar. Belki Olver’i de onlarla gönderebiliriz?”

Mat yüzünü buruşturdu. Olver’in kadınlara nasıl yılışık yılışık sırıttığı hesaba katılırsa, Aes Sedailer onu bir gün içinde ayak parmaklarından asardı. Mat henüz asmadıklarına şaşıyordu. Oğlana kadınların yanında bu şekilde davranmayı Kızılkollardan kimin öğrettiğini bir bulursa...

“Onu Aes Sedailerle gitmeye ikna edebileceğimizden kuşkuluyum,” dedi Mat. “İlk gece kaçar ve buraya geri döner.”

Thom başını sallayarak onayladı.

“Onu yanımızda götürmemiz gerek,” dedi Mat. “Şehrin içindeki hanlarda kalır. Belki bu...”

“Matrim Cauthon!” Tiz ses Thom’un çadırının dışından gelmişti.

Mat içini çekti, sonra diğer ikisine başını salladı ve ayağa kalktı. Çadırdan çıktığı zaman Joline ve Muhafızlarının Kızılkolları yarıp geçmiş, çadır kapaklarını açıp içeri girmek üzere olduklarını gördü. Mat dışarı çıkınca durdular.

Pek çok Kızılkol, Joline'in bunu yapmasına izin verdikleri için mahçup görünüyordu, ama adamların suçu yoktu. Kahrolası Aes Sedai canı ne lanet şey çekerse onu yapıyordu.

Kadın Teslyn'in tam zıddıydı. İnce ve güzeldi, yakası oldukça açık, beyaz bir elbise giymişti Sık sık gülümserdi, ama Mat'e döndüğünde o gülümseme gerginleşirdi. İri kahverengi gözleri vardı, bir erkeği içine çeken ve boğmaya çalışan türden gözler.

Ne kadar güzel olursa olsun, Mat Joline'i arkadaşlarından biri için düşünmüyordu. Joline'i sevdiği birine ayarlamayı hiç istemezdi. Aslında, Mat öyle bir beyefendiydi ki, kadını düşmanlarından birine bile ayarlamazdı. Joline Muhafızları Fen ve Blaeric'ten şaşmasa da olurdu, Mat'e göre adamlar deliydi zaten.

İkisi de Sınırboyluydu, biri Shienarlı, diğeri Saldaealı. Fen'in çekik gözleri haşindi. Her zaman öldürecek birini ararmış gibi görünüyordu; onunla yaptığınız her sohbet, bu kritere uyup uymadığınızı görmek için bir soruşturmaydı. Blaeric'in tepe tutamı uzuyordu, ama yine de hala çok kısaydı. Mat adamın kafasına porsuk kuyruğu yapıştırmış gibi göründüğünü söylerdi, ama bugün öldürülmek istemiyordu. Zaten korkunç bir gece olmuştu.

Joline kollarını göğsünde kavuşturdu. "Öyle görünüyor ki bu... yaratığın senin peşinde olduğu doğruymuş." Sesi kuşkuluydu. Mat beş iyi adam kaybetmişti ve kadın kuşkuluydu. Lanet Aes Sedai.

"Ve?" diye sordu Mat. "*Gholam* hakkında bir şeyler mi biliyorsun?"

"Tek bir şey bile bilmiyorum," dedi Joline. "Yine de Beyaz Kule'ye dönmem gerek. Yarın yola çıkacağım." Duraksadı. "Yolculuk için bana at ödünç verip vermeyeceğini sormak istiyorum. Elinde ne varsa. Seçici olmayacağım."

"Şehirde kimse sana at satmıyor, ha?" dedi Mat homurdanarak.

Joline'in yüzü daha da dinginleşti.

"Eh, tamam," dedi Mat. "En azından bu sefer güzel güzel sordun. Bunun senin için ne kadar zor olduğunu görebiliyorum. Teslyn'e at vermeye söz vermiştim. Sen de alabilirsin. Siz lanet kadınlardan kurtulmak için değer."

“Teşekkür ederim,” dedi Joline, kontrollü bir sesle. “Bununla birlikte, sana bir tavsiye vereyim. Nasıl bir çevren olduğunu düşünerek, diline hakim olmayı öğrenmek isteyebilirsin.”

“Genellikle çevremde ne tür insanlar olduğunu düşünerek,” dedi Mat, “daha fazla küfretmediğime şaşmak gerek. Git artık, Joline. Majesteleri Kraliçe resmiyet kumkuması Elayne’e kahrolası bir mektup yazmam gerekiyor.”

Joline burnunu çekti. “Ona da küfredecek misin?”

“Elbette edeceğim,” diye mırıldandı Mat, Thom’un çadırına girmek üzere dönerek. “Aksi halde, gerçekten de benden geldiğini nasıl bilecek?”

10

LEKENİN ARDINDAN

“Bu konularda hemfikirim,” dedi, Perrin’in yanında yürüyen Elyas. Siyah ceketli Grady düşünceler içinde, diğer yanında yürüyordu. Montem al’San ve Azi al’Thone -Perrin’in o günkü korumaları- arkadan geliyordu.

Hala sabahın erken saatleriydi. Perrin sözde, nöbetçileri kontrol ediyordu, ama aslında yalnızca yürüyüşe çıkmak istemişti. Kampı Jehannah Yolu’nda yüksek bir çimenliğe nakletmişlerdi. Su kaynağı vardı ve yolu kontrol etmelerine yetecek kadar yakın, savunulabilir olacak kadar uzaktı.

Çimenliğin bir yanında, bir ağaçlığın önünde eski bir heykel yatıyordu. Heykel uzun zaman önce devrilmişti ve şimdi çoğu toprağa gömülmüştü, ama topraktan bir kılıcın kabzasını tutan bir kol çıkıyordu. Kılıcın ucu yere saplanmıştı.

“Gill ve diğerlerini önden göndermemem gerekirdi,” dedi Perrin. “Bu yüzden oradan geçen ilk ordu onları yakaladı.”

“Bunu tahmin edemezdin,” dedi Elyas. “Gecikmeyi de tahmin edemezdin. Onları başka nerede bırakabilirdin? Arkadan Shaidolar geliyordu ve Malden’deki savaş bizim için iyi gitmeseydi Gill ve diğerleri, iki düşman Aiel grubu arasında kapana kısılacaktı.”

Perrin kendi kendine homurdandı. Çizmeli ayakları çamurlu zemine yapışıyordu. Çürümeye yüz tutmuş ölü bitkilerle karışık ezilmiş çamurun kokusundan nefret ediyordu. Afet hastalığı kadar kötü değildi, ama Perrin’e, tüm dünyanın Afet hastalığına yakalanmasına yalnızca birkaç adım kalmış gibi geliyordu.

Bir nöbetçi noktasına yaklaştılar. İki adam -Hu Barran ve Darl Coplin- burada nöbet tutuyordu. Başka nöbetçiler de vardı, elbette: ağaçlarda İki Nehirliler, yerde devriye gezen Mızrağın Kızları. Ama Perrin kamp dışında nöbet tutan birkaç adam olmasının kampın içindeki herkese bir düzen duygusu verdiğini öğrenmişti.

Nöbetçiler selam verdiler, ama Darl’ın selamı baştan savmaydı. İki adamdan tuhaf bir koku karışımı geliyordu: üzüntü, kızgınlık, hayal kırıklığı. Ve utanç. Bu sonuncusu soluktu, ama yine de vardı. Perrin’in Berelain’le sözde kaçamağı hala hafızalardaydı ve Faile’nin geri dönüşü

adamların hissettiği huzursuzluğu arttırmış gibiydi. İki Nehir'de, insan sadakatsiz biri olarak ününü kolay kolay unutturamazdı.

Perrin onlara başını salladı ve yoluna devam etti. Resmi bir denetim yapmıyordu. Adamlar her gün oradan geçeceğini bildiklerinden, düzenlerini koruyorlardı. Genellikle. Dün gece, Berin Thane'i uyurken bulmuş ve çizmesiyle dürterek uyandırmıştı. Sert içki kokusuna karşı da her zaman dikkatliydi. Jori Congar görev başında birkaç yudum içebilecek bir adamdı.

"Tamam," dedi Perrin. "Beyazpelerinler takipçilerimize ve malzememize el koydu." So Habor'dan satın aldığı tahılın Beyazpelerinlerin karnını doyuracağı aklına gelince yüzünü buruşturdu. "Gizlice kamplarına girip onları kurtarabilir miyiz?"

"Neden gizlice girmemiz gereksin, anlamıyorum," dedi Grady arkasından. "Affedersiniz Lordum, ama bu sorunu gereksiz yere büyütüyorsunuz gibi."

Perrin dönüp köselemsi adama baktı. "Onlar Beyazpelerin, Grady. Onlar her zaman büyük bir sorundurlar."

"Yanlarında Tek Güç yönlendiren kimse yoktur." Grady omuzlarını silkti ve ellerini arkasında kavuşturarak yürümeye devam etti. Siyah ceketi, yaka iğnesi ve gittikçe askerleşen tavırlarıyla, bir çiftçiye gittikçe daha az benziyordu. "Neald daha iyi hissediyor. O ve ben, bu Evlatları bize istediklerimizi verene kadar pataklayabiliriz."

Perrin başını salladı. Asha'manları başıboş bırakma fikrinden nefret ediyordu. Havada yanık et kokusu, delik deşik olmuş, yarılmış toprak kokusu vardı. Dumai Kuyuları'nın kokuları. Bununla birlikte, Malden gibi bir oyalamaca daha kabul edemezdi. Başka seçeneği kalmazsa, emri verecekti.

Ama henüz değil. *Ta'veren*lerde tesadüfler olmazdı. Kurtlar, Beyazpelerinler. Bir süredir kaçmakta olduğu şeyler geri dönmüş, onu avlıyordu. Işığın Evlatları'nı İki Nehir'den sürmüştü. O zaman yanında olan adamların çoğu onu buraya kadar takip etmişti.

"Belki iş ona kadar gelir," dedi Perrin Grady'ye, yürümeye devam ederek. "Ama belki de gelmez. Bizim ordumuz onlarınkinden daha büyük ve o kahrolası kurt başı sonunda indirildiğine göre, belki kim olduğumuzu fark etmezler. Ghealdan Kraliçesi'nin bayrağını açtık ve onlar Alliandre'nin bölgesinden geçiyorlar. Büyük olasılıkla takipçilerimizin arabalarındaki erzakı gördüler ve onları 'korumaya' karar verdiler. Biraz görüşme ve belki

biraz da korkutmayla, onları takipçilerimizi bize iade etmeye ikna edebiliriz."

Elyas başını salladı ve Grady de onaylar gibiydi, ama Perrin kendi sözlerine inanmıyordu. İki Nehir'den ilk çıktığından beri Beyazpelerinler onun peşindeydi. Onlarla uğraşmak hiçbir zaman kolay olmamıştı.

Zamanı gelmiş gibiydi. Öyle ya da böyle, onlarla yaşadığı sorunlara bir son vermenin zamanı gelmişti.

Turuna devam etti ve kampın Aiellere ait bölümüne geldi. Rahat bir tetiktelik içinde nöbet tutmakta olan iki Mızrağın Kızına başını sallayarak selam verdi. Kızlar ayağa kalkıp selam vermediler -Perrin için sorun değildi- ama başlarını salladılar. Görünüşe göre, Perrin Shaido saldırısını planlayıp, başarılı bir şekilde gerçekleştirerek, gözlerinde büyük *ji* kazanmıştı.

Aiellerin kendi nöbet yerlerini kontrol altında tutuyorlardı ve Perrin'in onları denetlemek için sebebi yoktu. Ama yine de turuna onları da dahil etti. Kampın diğer kısımlarını ziyaret edecekse, buraya da gelmesi doğru olurdu.

Grady aniden durdu ve Bilgelerin çadırlarına döndü.

"Ne?" diye sordu Perrin telaşla, kampı tarayarak. O, sıra dışı bir şey göremiyordu.

Grady gülümsedi. "Sanırım başardılar." Pek çok Mızrağın Kızı'nın ona fırlattığı öfkeli bakışları görmezden gelerek Aiel kampına yöneldi. Perrin orada olmasa, Asha'man olduğuna aldırmadan onu dışarı atabilirlerdi.

Neald, diye düşündü Perrin. *Halka oluşturma işini çözmek için Aes Sedailerle çalışıyordu.* Grady örgülerde bir şey görmüşse...

Perrin onun peşinden gitti ve kısa süre sonra Aiel kampının ortasında, Bilgelerin çadırlarının oluşturduğu halkaya geldiler. Çadırların arasındaki alan -belki örgülerle- kurutulmuştu ve zemin ezilip sertleştirilmişti. Neald, Edarra ve Masuri açıklıkta oturuyordu. Fager Neald, bıyıklarının uçlarını kıvırarak sivriltmiş genç bir Murandyliydi. Siyah ceketinin yakasında iğne yoktu, ama büyük olasılıkla grup yolculuktan geri döndüğünde terfi ettirilecekti. Neald yolculuğun başından beri Güç'te epey ilerlemişti.

Yılan ısırıkları yüzünden hala solgundu, ama birkaç gün öncesine göre çok daha iyi görünüyordu. Gülümseyerek önündeki boşluğa bakıyordu ve sevinçli kokuyordu.

Hava geniş bir Kapıyolla yarılmıştı. Perrin homurdandı. Kapıyol, birkaç hafta önce kamp yaptıkları bir yere açılıyormuş gibi görünüyordu -ayırt edici bir özelliği olmayan açık bir çayıra.

“İşe yarıyor mu?” dedi Grady, Neald’ın yanında çömelerek.

“Çok güzel, Jur,” dedi Neald usulca. Sesinde, sık sık sergilediği gösterişçilik yoktu. “*Saidar*ı hissedebiliyorum. Şimdi bütün olmuş gibi hissediyorum.”

“Onu yönlendiriyor musun?” diye sordu Perrin.

“Hayır. Buna gerek yok. Onu *kullanabiliyorum.*”

“Nasıl kullanıyorsun?” diye sordu Grady hevesle.

“Ben... açıklaması zor. Örgüler *saidin*den, ama onları *saidar*la güçlendirebiliyorum sanki. Kendi başıma Kapıyol yapabildiğim sürece, öyle görünüyor ki kadınların bana ödünç verdiğiyle Güç’ü -ve büyüklüğünü arttırabiliyorum. Işık! Bu harika. Bunu *aylar* önce yapmalıydık.”

Perrin iki kadına, Masuri ile Edarra’ya baktı. O ikisi Neald kadar sevinçli görünmüyordu. Masuri biraz hasta gibi görünüyordu ve korku kokuyordu. Edarra meraklı ve ihtiyatlıydı. Grady bu şekilde halka yapmanın, erkeklerin kadınları kontrol etmesini gerektirdiğini açıklamıştı.

“O zaman yakında Cairhien’e önden bir grup göndeririz,” dedi Perrin, cebindeki demirci yapbozunu yoklayarak. “Grady, Aiellerle konuşarak bu geziyi ayarla ve istedikleri Kapıyolları aç.”

“Peki, Lordum,” dedi Grady, köselemsi suratını ovalayarak. “Muhtemelen kampı turlamaya devam etmek yerine bu numarayı öğrensem daha iyi olacak. Gerçi, önce sizinle konuşmak istediğim bir şey var. Eğer zamanınız varsa.”

“İstiyorsan,” dedi Perrin, gruptan uzaklaşarak. Kenarda, pek çok başka Bilge öne çıktı ve Neald’a onunla halka kurma sırasının onlara geldiğini söylediler. Hiç de kontrol Neald’daymış gibi davranmıyorlardı ve Neald hemen itaat etti. Bir Kız’a biraz fazla cilveli bir şey söyleyip, Kızın Öpücüğü oyununu oynamak zorunda kaldığından beri Aiellerin çevresinde adımını dikkatli atıyordu.

“Konu nedir, Grady?” diye sordu Perrin, diğerlerinden biraz uzaklaştıkları zaman.

“Eh, Neald ve ben, ikimiz de Kapıyol açabilecek kadar iyileşmiş görünüyoruz,” dedi Grady. “Ben de merak ediyordum, belki ben...” Duraksadı. “Eh, bir öğleden sonra Kara Kule’nin oraya kaçıp ailemi görebilirim belki diyordum.”

Bu doğru, diye düşündü Perrin. *Adamın bir karısı ve bir oğlu var.* Asha’man genellikle ailesinden bahsetmezdi. Aslında, pek sık konuşmuyordu zaten.

“Bilmiyorum, Grady,” dedi Perrin, kara bulutlarla kaplı gökyüzüne bakarak. “İleride Beyazpelerinler bekliyor ve o Shaidoların çevremizden dolaşıp bize pusu kurmaları ihtimali hala var. Güvenli bir yere varana kadar gitmeni istemem.”

“Uzun sürmez, Lordum,” dedi Grady içtenlikle. Perrin bazen adamın ne kadar genç olduğunu unutuyordu, kendisinden yalnızca altı, yedi yaş büyüktü. Grady o siyah ceketin içinde, güneşin kararttığı yüzüyle, çok daha yaşlı görünüyordu.

“Bir zaman buluruz,” dedi Perrin. “Yakında. Biz ayrıldığımızdan beri olanlar hakkında haber almadan düzeni bozmak istemiyorum.” Bilgi güç demekti. Bunu ona Balwer öğretmişti.

Perrin adama kesin hiçbir şey söylememiş olsa da, Grady tatmin olmuş görünerek başını salladı. Işık! Asha’manlar bile, onu lordları olarak gören insanlar gibi kokmaya başlamışlardı. Bütün bunlar başladığında çok daha mesafeliydiler.

“Daha önce bu konuda hiç endişelenmiyordun, Grady,” dedi Perrin. “Bir şey mi değişti?”

“Her şey değişti,” dedi Grady usulca. Perrin adamın kokusunu aldı. Umutluydu. “Birkaç hafta önce değişti. Ama elbette siz bilmezsiniz. Kimse bilmiyor. Fager ve ben başta emin olamadık. Sayıkladığımızı düşünmelerinden korkarak kimseye bahsedemedik.”

“Neyi bilmiyorum?”

“Lordum, leke. *Gitti*.”

Perrin kaşlarını çattı. Bu konuşan delilik miydi? Ama Grady deli gibi kokmuyordu.

“O gün oldu,” dedi Grady, “kuzeyde bir şey gördüğümüz gün. Lordum, inanılmaz geldiğini biliyorum, ama *doğru*.”

“Rand’ın söyleyeceği türden bir şeye benziyor,” dedi Perrin ve renkler gözünün önünde döndü. Onları kovaladı. “Sen söylüyorsan, sana güvenirim, Grady. Ama bunun Kara Kule ve ailenle ne ilgisi var? Diğer Asha’manların da aynı fikirde olup olmadığını görmek için mi gitmek istiyorsun?“

“Ah, onlar da katılacaklardır,” dedi Grady. “Mesele... şey, Lordum, ben basit bir adamım. Karım Sora, o her zaman düşünen türden bir kadın olmuştur. Ben yapılması gerekeni yaparım, o kadar. Eh, Kara Kule’ye katılmak, yapılması gereken türden bir şeydi. Sınandığım zaman ne olacağını biliyordum. Bende olduğunu biliyordum. Babamda da vardı,

anlarsınız. Bundan bahsetmeyiz, ama yine de oldu. Kızıllar onu gençken, benim doğumumdan hemen sonra bulmuşlar.

"Lord Ejder'e katıldığımda, bana neler olacağını biliyordum. Birkaç sene sonra ölecektim. O seneleri savaşarak geçirsem de olurdu. Lord Ejder bana asker olduğumu söyledi ve bir asker görevini terk edemez. Bu yüzden şimdiye kadar onların yanına dönmeyi talep etmedim. Bana ihtiyacınız vardı."

"Bu değişti mi?"

''Lordum, leke *gitti*. Delirmeyeceğim. Bunun anlamı... eh, her zaman savaşmak için bir sebebim vardı. Ama şimdi *yaşamak* için de bir sebebim var."

Perrin adamın gözlerine bakarken anladı. Neye benziyordu acaba? Sonunda delireceğinizi ve öldürülmeniz gerekeceğini bilmek? Büyük olasılıkla, buna merhamet diyen arkadaşlarınız tarafından.

Perrin'in Asha'manlarda baştan beri sezdiği buydu, uzak durmalarının, genellikle çok ciddi görünmelerinin sebebi. Başka herkes yaşamak için savaşıyordu. Asha'manlar... onlar ölmek için savaşıyordu.

Rand da böyle hissediyor, diye düşündü Perrin. Renklerin dönmesini ve arkadaşının belirmesini izledi. Büyük siyah atının sırtında, bir şehrin çamurlu sokaklarından geçiyor, yanında at süren Nynaeve'le konuşuyordu.

Perrin başını iki yana salladı ve imgeyi kovaladı. "Seni evine göndereceğiz, Grady," diye söz verdi. "Son gelmeden önce karınla zaman geçirebileceksin."

Grady başını sallayarak gökyüzüne baktı. Kuzeyden alçak bir gürleme geldi. "Yalnızca onunla konuşmak istiyorum, anlıyor musunuz? Küçük Gadren'i de tekrar görmem gerek. Çocuğu tanımayacağım bile."

"Eminim yakışıklı bir çocuktur, Grady."

Grady güldü. Adamın kahkahasını duymak tuhaf, ama güzeldi. "Yakışıklı mı? Gadren mi? Hayır, Lordum, yaşına göre iri olabilir, ama ancak bir kütük kadar yakışıklıdır. Yine de onu çok seviyorum." Eğlenerek başını iki yana salladı. "Ama benim gidip Neald'ın numarasını öğrenmem gerek. Teşekkür ederim, Lordum."

Perrin gülümsedi ve onun uzaklaşmasını izledi. Bir Kız hızla yürüyerek kampa girdi. Bilgelere rapor verdi, ama Perrin'in duyabileceği kadar yüksek sesle konuşuyordu. "Yolda, kampa doğru gelen bir atlı var. Barış bayrağı açmış, ama üzerinde bu, Işığın Evlatları'nın giysileri var."

Perrin başını sallayarak adamlarını topladı. Kampın ön tarafına seyirtirken Tam de belirdi ve peşine takıldı. Beyazpelerin ilk nöbetçi noktasına yaklaşırken oraya vardılar. Adam bembeyaz bir iğdiş at sürüyordu ve üzerine beyaz bayrak takılmış uzun bir kargı taşıyordu. Beyaz giysilerinin -zincir zırh, üzerinde önlük ve pelerin- göğsüne sarı bir güneş patlaması işlenmişti.

Perrin'in içi burkuldu. Bu adamı tanıyordu. Dain Bornhald.

"Suçlu Perrin Aybara'yla konuşmaya geldim," diye bildirdi Bornhald yüksek sesle, atının dizginlerini çekerek.

"Buradayım, Bornhald," diye seslendi Perrin, öne çıkarak.

Bornhald ona baktı. "Gerçekten sensin. Işık seni bizim ellerimize teslim etti."

"Size, şimdi sahip olduğunuzun üç dört katı büyüklüğünde bir ordu da teslim etmemişse," diye seslendi Perrin, "bunun fark edeceğinden çok kuşkuluyum."

"Elimizde, sana sadakat yemini etmiş insanlar var, Aybara."

"Eh, o zaman kampımıza geri dönmelerine izin verin, biz de yolumuza devam edelim."

Genç Beyazpelerin kaşlarını çatarak atını yan çevirdi. "Bitmemiş bir işimiz var, Karanlıkdostu."

"Bu işi çirkinleştirmeye gerek yok, Bornhald," dedi Perrin. "Bana göre, hala kendi yollarımıza gidebiliriz."

"Evlatlar adaletin yerine gelmemesine göz yummaktansa ölmeyi yeğler," dedi Dain, sonra kenara tükürdü. "Ama bunu açıklama işini Lord Kumandan'a bırakacağım. Seni bizzat görmek istiyor. Gelip, seni biraz ileride, yolda beklediğini bildirmekle görevlendirildim. Onunla orada buluşmanı istiyor."

"Bu kadar aşikar bir tuzağa düşeceğimi mi sanıyorsun?" diye sordu Perrin.

Bornhald omuzlarını silkti. "Gel ya da gelme. Lord Kumandan'ım şerefli bir adamdır ve sağ salim geri döneceğine dair yemin etti -bu, benim bir Karanlıkdostu'na bahşedeceğimden daha fazlası. Aes Sedain varsa, güvenlik açısından yanında getirebilirsin." Bunun ardından Bornhald atını çevirdi ve dörtnala uzaklaştı.

Perrin düşünceler içinde dikilerek onun uzaklaşmasını izledi.

"Gerçekten gitmeyi düşünmüyorsun, değil mi evlat?" diye sordu Tam.

“Kiminle yüzleşeceğimi kesin olarak bilmeyi tercih ederim,” dedi Perrin. “Biz de konuşmak istiyorduk. Belki takipçilerimizi geri almak için pazarlık ederiz. Yak beni, Tam. Onlara saldırmadan önce en azından *denemem* lazım.”

Tam içini çekti, ama başını salladı.

“Aes Sedailerden bahsetti,” dedi Perrin, “ama Asha’manlardan bahsetmedi. İddiaya girerim onlar hakkında çok şey bilmiyordur. Git, Grady’yi İki Nehirli gibi giydir, Gaul ve Sulin ile birlikte yanıma gelmesini söyle. Edarra’ya bize katılmak isteyip istemediğini sor. Ama karıma bundan bahsetme. Biz, beşimiz önden gidip, Beyazpelerinlerin gerçekten de bizimle barış içinde mi görüşeceğini görelim. Sorun çıkarsa Grady bize Kapıyol açmaya hazır olur.”

Tam başını salladı ve hızla uzaklaştı. Perrin, Gaul, Sulin ve Edarra ile birlikte, Tam dönene kadar endişe içinde bekledi. Grady birkaç dakika sonra üzerinde İki Nehirlilerden ödünç aldığı kahverengi yün pelerin, kahverengi ve yeşil giysilerle geri döndü. Uzun yay taşıyordu, ama dimdik sırtı ve keskin bakışlarıyla, asker gibi yürüyordu. Adamda, hiçbir sıradan köylüde göremeyeceğiniz bir tehlike havası vardı. Perrin, kılık değiştirmesinin boşa gitmeyeceğini umuyordu.

Altısı kamptan ayrıldı. Neyse ki Faile olanları duymuş gibi görünmüyordu. Uzun bir konuşma ya da tartışma olacak olsa, Perrin onu da getirirdi, ama bu görüşmeyi kısa tutmayı planlıyordu ve Faile hakkında endişelenmeden hareket edebilmeliydi.

Yayan gittiler ve Beyazpelerinleri yolun biraz ilerisinde buldular. Yalnızca bir düzine Beyazpelerin var gibiydi; yol kenarına kurulmuş küçük bir çadırın yanında duruyorlardı. Rüzgar onlardan Perrin’e doğru esiyordu ve bu onun biraz gevşemesine yardımcı oldu. Öfke ve tiksinti kokuları alıyordu, ama ona, bir *tuzak* varmış gibi gelmiyordu.

O ve diğerleri yaklaşırken, beyazlara bürünmüş biri küçük çadırdan çıktı. Uzun boylu adamın düzgün hatları ve kısa, siyah saçları vardı. Çoğu kadın onu yakışıklı bulurdu. Adamın kokusu... diğer Beyazpelerinlerinkinden daha iyiydi. Diğerlerinde, kuduz hayvanlar gibi, vahşi bir koku olurdu. Önderleri sakin ve son derece sağlıklı kokuyordu.

Perrin yoldaşlarına baktı.

“Bu iş hiç hoşuma gitmedi, Perrin Aybara,” dedi Edarra, iki yanına bakınarak. “Bu Evlatlarda bir yanlışlık var.”

“Okçuları olsa bizi ağaçlardan vurabilirlerdi,” dedi Tam homurdanarak başıyla uzaktaki ağaç kümesini işaret ederek.

“Grady, Güç tutuyor musun?” diye sordu Perrin.

“Elbette.”

“Her şeye hazır ol,” dedi Perrin, sonra küçük Beyazpelerin grubuna yaklaştı. Önderleri, ellerini arkasında kenetleyerek onu inceledi. “Altın rengi gözler,” dedi. “Demek doğruymuş.”

“Lord Kumandan sen misin?” diye sordu Perrin.

“Benim.”

“Tutsak aldığın insanlarımı serbest bırakmak için ne istiyorsun?”

“Adamlarım bir kez böyle bir değiştokuş yapmayı denediklerini söylediler,” dedi Beyazpelerinlerin önderi. “Ama sen onları aldatmış, onlara ihanet etmişsin.”

“Masumları rehin almışlardı,” dedi Perrin. “Ve karşılığında benim canımı istiyorlardı. Eh, ben insanlarımı geri aldım. Burada da aynısını yapmaya zorlama beni.”

Beyazpelerin gözlerini kıstı. Düşünceli kokuyordu. “Ben doğru olanı yapacağım, Altıngöz. Bedel önemsiz. Adamlarım bana, birkaç sene önce pek çok Işığın Evladını öldürdüğünü ve bunun bedelini ödemediğini söyledi. Trollocları köylere saldırtıyormuşsun.”

“Adamların pek güvenilir değil,” dedi Perrin hırlayarak. “Ben daha resmi bir görüşme istiyorum. Oturup konuşalım. Böyle doğaçlama bir görüşme olmasın.”

“Buna gerek olacağını sanmıyorum,” dedi Beyazpelerinlerin önderi. “Ben buraya pazarlık yapmak için gelmedim. Yalnızca seni kendi gözlerimle görmek için geldim. İnsanlarının serbest kalmasını mı istiyorsun? O zaman savaş meydanında ordumun karşısına çık. Bunu yaparsan, sonuç ne olursa olsun tutsakları serbest bırakırım. Onların asker olmadığı açık. Gitmelerine izin veririm.”

“Ya reddedersem?” diye sordu Perrin.

“O zaman... onların sağlığı için pek iyi olmaz.”

Perrin dişlerini gıcırdattı.

“Ordun bizimkiyle Işık altında karşılaşacak,” dedi Beyazpelerinlerin önderi. “Koşulumuz bunlar.”

Perrin yana baktı. Grady onunla göz göze geldi ve o gözlere apaçık bir soru vardı. Beyazpelerinlerin önderini, hiç duraksamadan, oracıkta yakalayabilirdi.

Perrin de buna eğilim duyuyordu. Ama Beyazpelerinlerin güvenlik yemini altında gelmişlerdi. Barışı bozmayacaktı. Bunun yerine, döndü ve adamlarını kampa geri götürdü.

Galad, Aybara'nın uzaklaşmasını izledi. O altın rengi gözler huzursuz ediciydi. Byar'ın, bu adamın basit bir Karanlıkdostu değil, Gölgedölü olduğu iddiasını göz ardı etmişti. Ama o gözlere bakarken, Galad bu iddiayı o kadar kolay görmezden gelebileceğinden emin değildi artık.

Kenarda, Bornhald nefes verdi. "Bunu yapmak istediğinize inanamıyorum. Ya yanında Aes Sedai getirmiş olsaydı? Tek Güç'ü durduramazdık."

"Bana zarar vermezlerdi," dedi Galad. "Dahası, Aybara'nın burada beni Tek Güç'le öldürme yeteneği olsaydı, aynısını kampımın içinde de yapabilirdi. Ama eğer o, sen ve Byar Evlat'ın dediği gibi biriyse, bıraktığı izlenim hakkında çok endişeleniyor. İki Nehir'e Trollocları doğrudan getirmemiş. İki Nehir'i savunuyormuş gibi yapmış." Böyle bir adam incelikle hareket ederdi. Galad güvendeydi.

Aybara'yı kendi gözleriyle görmek istemişti ve bunu yaptığına memnundu. O gözler... neredeyse kendi başlarına suç ispatıydılar. Ve öldürülen Beyazpelerinlerden bahsettiğinde Aybara gerilerek tepki vermişti. Bunun ötesinde, adamları onun Seanchanlarla ittifak yaptığından ve yanında yönlendirebilen erkekler olduğundan bahsetmişti.

Evet, bu Aybara denen bu adam tehlikeliydi. Burada ordusunu savaşa sokma düşüncesi Galad'ı endişelendirmişti, ama Işık sayesinde bunu da atlatacaklardı. Bu Aybara'yı şimdi yenmesi, bekleyip Son Savaş'ta yüzleşmesinden daha iyi olacaktı. Kararını böyle, çabucak verdi. Doğru karar. Savaşacaklardı.

"Gelin," dedi Galad, adamlarına el ederek. "Kampa dönelim."

11

BEKLENMEDİK BİR MEKTUP

“Bunu imzalayacağımı düşünmüş olamazlar,” dedi Elayne, kağıt destesini sandalyenin yanında, yere bırakarak.

“Pek olası değil,” dedi Dyelin. Altın sarısı saçları derli toplu, sert yüzü kontrollü, ince vücudu dengeliydi. Kadın kusursuzdu! Elayne kendini şişman, mezbahaya gitmeye hazır bir inek gibi hissederken Dyelin’in bu kadar kusursuz görünmesi *haksızlıktı*.

Elayne’in oturma odasının şöminesi sıcak sıcak çıtırdıyordu. Duvarlardan birinin önündeki konsolda şarap duruyordu, ama elbette Elayne’in *onu* içmesine izin yoktu. Bir kişi daha ona lanet keçi sütü içmesini söylerse...

Birgitte uzak duvarın önünde duruyordu. Altın rengi örgüsünü sağ omzundan sarkıtmıştı ve beyaz yakalı kırmızı ceketi, gök mavisi pantolonuyla zıtlık oluşturuyordu. Kadın kendine bir fincan çay doldurdu ve fincanın üzerinden Elayne’in sinirine güldü. Elayne duyguyu bağ aracılığıyla hissedebiliyordu!

Odada başka kimse yoktu. Elayne Ellorien’in ulağının getirdiği öneriyi kabul ettikten ve öneriyi yalnız başına değerlendirmek istediğini açıkladıktan sonra, oturma odasına çekilmişti. Eh, değerlendirecekti de! Çöpe atmayı düşünecekti, bu haliyle!

“Bu bir hakaret,” dedi, elini sayfalara doğru sallayarak.

“Onları sonsuza dek tutsak etmeyi mi düşünüyorsun, Elayne?” diye sordu Dyelin, tek kaşını kaldırarak. “Fidye ödeyecek para bulamazlar, Taht Savaşı için harcadıklarından sonra asla. Verebileceğin tek bir karar kalıyor geriye.”

“Ne halleri varsa görsünler,” dedi Elayne kollarını kavuşturarak. “Bana karşı ordu kurdular ve Caemlyn’e kuşatma düzenlediler!”

“Evet,” dedi Dyelin. “Ben de oradaydım.”

Elayne kendi kendine usulca küfretti, sonra kalktı ve odayı adımlamaya başladı. Birgitte onu süzdü; Melfane’in Elayne’in kendini yormamasını önerdiğini ikisi de biliyordu. Elayne Muhafız’ının bakışlarına dikbaşlılıkla karşılık verdi, sonra odayı adımlamaya devam etti. Kavrulsun, o *lanet* ebe de kavrulsun! Yürümek yorucu değildi.

Ellorien Elayne’in hükmüne karşı çıkan son gürültücü asildi ve aynı zamanda en sorunlu olanıydı -belki Jarid Sarand dışında. Bu aylar, Elayne’in sınanacağı uzun bir dönemin başlangıcıydı. Bazı konularda duruşu ne olacaktı? Kolaylıkla itilip kakılabilir miydi? Annesine ne kadar benziyordu?

Onun kolay kolay ürkütülemeyeceğini öğrenmeleri gerekiyordu. Ama ne yazık ki, çay fincanlarından oluşmuş yüksek bir tepenin üzerine tünemişti. O fincanların hepsi birer Andor Evi’ydi; bazıları onu gönüllü desteklemişti, diğerleri istemeye istemeye. Pek azı Elayne’in dilediği kadar sağlamdı.

“Tutsak asiller birer kaynak,” dedi Elayne. “O şekilde görülmeleri lazım.”

Dyelin başını salladı. Asil kadın Elayne’i teşvik etmeyi, onun bulması gereken yanıtlar için kendini zorlamasını sağlamayı biliyordu. “Sonunda harcanmayacaksa, bir kaynak anlamsızdır,” diye yorum yaptı Dyelin. Elinde bir şarap kadehi vardı. Kahrolası kadın.

“Evet,” dedi Elayne, “ama bir kaynağı elden çıkarmak, dikkatsiz biri olarak ün yapmak anlamına gelir.”

“Bir şeyi, değeri düşmeden hemen önce elden çıkarmıyorsan,” dedi Dyelin. “Pek çok tüccar, buz biberlerini indirimli sattıkları için aptallıkla suçlandılar, ama fiyatlar daha da düştüğünde bilgelikleri ortaya çıktı.”

“Ya bu tutsaklar? Değerleri yakında düşer mi sence?”

“Evleri küçük düştü,” dedi Dyelin. “Senin konumun güçlendikçe Elayne, bu siyasi tutsakların değeri de düşecek. Elindeki avantajı çarçur etmemelisin, ama kimsenin aldırış etmeyeceği bir zamana kadar kilit altında da tutmamalısın.”

“Onları idama mahkûm edebilirsin,” dedi Birgitte.

İki kadın ona bakakaldılar.

“Ne?” dedi Birgitte. “Bunu hak ediyorlar. Aynı zamanda, katı bir hükümdar olarak da ün yaparsın.”

“Bu doğru olmaz,” dedi Elayne. “Tahta bir başkasının çıkmasını destekledikleri için öldürülmemeleri lazım. Kraliçe’nin olmadığı yerde ihanet de olmamalı.”

“Yani askerlerimiz ölebilir, ama asiller paçayı kurtarır, öyle mi?” diye sordu Birgitte. Sonra Elayne itiraz edemeden elini kaldırdı. “Bana vereceğin dersi kendine sakla, Elayne. Anlıyorum. Sana katılmıyorum, ama anlıyorum. Öteden beri böyle olmuştur.”

Elayne odayı adımlama işine geri döndü. Ama geçerken durup Ellorien'in önerisinin üzerine Bastı. Birgitte bunu görünce gözlerini devirdi, ama yine de iyi gelmişti. "Öneri" bir dizi boş vaatten ibaretti ve Elayne'in "Andor'un iyiliği için" tutsakları serbest bırakmasını talep ediyordu. Ellorien, tutsakların parası olmadığından, tahtın onları affetmesi ve ulusu yeniden inşa etmesine yardım etmeleri amacıyla salıvermesi gerektiğini iddia ediyordu.

Doğrusunu söylemek gerekirse, Elayne de bunu yapmayı düşünüyordu. Ama onları *şimdi* salıverirse, üçü Ellorien'i kurtarıcıları olarak görürdü! Elayne'in kazanabileceği minnet, onun yerine rakibine bahşedilirdi. Kan ve kanlı küller!

"Rüzgarbulanlar onlara vaat ettiğin toprakları sormaya başladı," dedi Dyelin.

"Şimdiden mi?"

Yaşlı kadın başını salladı. "Talep beni hala rahatsız ediyor. Neden öyle küçücük bir toprak istiyorlar ki?"

"Hak ettiler," dedi Elayne.

"Belki. Ama bu, beş nesil içinde Andor'un -ne kadar küçük olursa olsun- bir parçasını yabancılara veren ilk Kraliçe olman anlamına geliyor."

Elayne derin bir nefes aldı ve tuhaf bir biçimde, sakinleştiğini hissetti. Kahrolası değişken ruh halleri! Melfane, hamileliği ilerledikçe bunların azalacağını söylememiş miydi? Ama bazen duygularının hala çocukların topları gibi hoplayıp sıçradığını hissediyordu.

Elayne kendini topladı ve oturdu. "Buna izin veremem. Evler'in hepsi diğerlerini omuzlayıp nüfuzlu pozisyonlar kazanmak için fırsat kolluyor."

"Emin ol, onların yerinde olsan, sen de aynısını yapardın," dedi Dyelin.

"Son Savaş'ın yaklaştığını biliyorsam yapmazdım," diye terslendi Elayne. "Asillerin dikkatini daha önemli meselelere çekmeliyiz. Onların benim önderliğimde birleşmelerini sağlamalıyız, ya da en azından benimle oyun oynamayacaklarına dair ikna edebilmeliyiz."

"Peki, bunu nasıl yapacağını biliyor musun?" diye sordu Dyelin.

"Evet," dedi Elayne, doğuya doğru bakarak. "Cairhien'i ele geçirmenin zamanı geldi."

Birgitte'in çayı boğazına kaçacaktı neredeyse. Dyelin tek kaşını kaldırmakla yetindi. "Cüretli bir hamle."

"Cüretli mi?" diye sordu Birgitte, çenesini silerek. "Apaçık çılgınlık. Elayne, daha Andor'u yeni ele geçirdin."

“Bu yüzden, iyi bir zamanlama,” dedi Elayne. “Hızımızı aldık. Dahası, Cairhien’i almak için şimdi harekete geçersek, bu, içi boş kikirdek bir kraliçeden daha fazlası olmaya kararlı olduğumu gösterir.”

“Senden bunu bekleyen olduğunu sanmıyorum,” dedi Birgitte. “Varsa da, muhtemelen savaş sırasında kafasına çok fazla darbe almıştır.”

“İfade tarzı ne kadar inceliksiz olursa olsun, o haklı,” diye onayladı Dyelin. Birgitte’e baktı ve Elayne Birgitte’in bağında keskin bir hoşnutsuzluk hissetti. Işık! Bu iki kadının geçinebilmesi için ne yapmak lazımdı? “Kraliçe olarak gücünden kimse kuşku etmiyor, Elayne. Bu, diğerlerinin her fırsatta güç peşinde koşmalarını engellemeyecek; onu daha sonra ele geçirmelerinin olası olmadığını biliyorlar.”

“Annem gibi, hükümdarlığımı istikrara kavuşturmak için on beş senem yok,” dedi Elayne. “Bak, Rand’ın Güneş Tahtı’na beni oturtmaktan bahsedip durduğunu hepimiz biliyoruz. Şu anda orada bir naip hüküm sürüyor ve beni bekliyor. Colavaere’e olanlardan sonra, kimse Rand’ın emirlerine karşı çıkmaya cesaret edemiyor.”

“O tahtı alırsan,” dedi Dyelin, “onu sana al’Thor vermiş gibi görünür.”

“Ee?” dedi Elayne. “Andor’u kendi başıma aldım, ama Cairhien’i hediye olarak kabul etmemde bir sakınca yok. Orayı kurtaran Rand’ın Aielleriydi. Karmaşık bir taht kavgasını önleyerek Cairhienlilere bir iyilik yapmış oluruz. Taht üzerindeki hak iddiam tüm diğerlerininki kadar güçlü ve Rand’a sadık olanlar beni önderleri olarak kabul edecektir.”

“Etkinlik alanını fazla yaymış olmayacak mısın?”

“Muhtemelen,” dedi Elayne, “ama riske değdiğini düşünüyorum. Bir adımda, Artur Şahinkanadı’ndan bu yana görülmüş en güçlü hükümdarlardan biri olacağım.”

Tartışma, kapının nazikçe çalınmasıyla kesildi. Elayne Dyelin’e baktı. Kadının düşünceli yüz ifadesine bakılırsa, Elayne’in söylediklerini düşünüyordu. Eh, Dyelin’in onayı olsa da olmasa da, Elayne Güneş Tahtı’nı almayı deneyecekti. Kadının bir danışman olarak Elayne’e gittikçe daha çok faydası dokunuyordu -tahtı Dyelin’in istememesine şükretmek gerekirdi!- ama bir kraliçe tek bir kişiye çok fazla bağımlı olma tuzağına düşmemeliydi.

Birgitte kapıya baktı ve fasulye sırığına benzeyen Norry Efendi’yi içeri aldı. Adam kırmızı-beyaz giyinmişti, uzun yüzü her zamanki gibi ciddiydi. Bir kolunun altında deri dosyasını taşıyordu. Elayne inlemesini bastırdı. “Bugünlük işimiz bitti sanıyordum.”

“Ben de öyle sanıyordum, Majesteleri,” dedi Norry. “Ama pek çok yeni mesele ortaya çıktı. Sizin için... mm... ilginç olabileceğini düşündüm.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Şey, Majesteleri,” dedi Norry, “benim... bazı türden işleri o kadar da sevmediğimi biliyorsunuz. Ama ekibime son eklenenleri düşünerek, ilgilendiğim alanı genişletmek için sebep olduğunu düşünüyorum.”

“Hark’tan bahsediyorsun, değil mi?” dedi Birgitte. “O değersiz pislik parçası ne yapıyor?”

Norry ona baktı. “O... şey... pis olduğunu söylemek zorundayım.” Bakışlarını tekrar Elayne’e çevirdi. “Ama teşvik edildiğinde oldukça becerikli. Haddimi aşmışsam lütfen affedin, ama son zamanlarda yaşanan olaylar ve onların sonucunda zindanlarınızda konuk edilenler düşünüldüğünde, akıllıca olacağını düşündüm.”

“Sen neden bahsediyorsun, Norry Efendi?” diye sordu Elayne.

“Basaheen Hanım, Majesteleri,” dedi Norry. “Bizim iyi Hark Efendi’ye verdiğim ilk talimat, Aes Sedailerin kaldıkları yeri izlemesiydi: Konuk Evi adlı belli bir han.”

Elayne, bir heyecan patlaması hissederek dimdik oturdu. Duhara Basaheen saray personelinin muhtelif üyelerini zorlayarak Elayne’le görüşme ayarlamaya çalışmıştı. Ama artık hepsi kadının saraya alınmaması gerektiğini biliyordu. Aes Sedai ya da değil, Duhara Elaida’nın temsilcisiydi ve Elayne Elaida’yla herhangi bir ilişkisi olmasını istemiyordu.

“Onun izlenmesini istiyorum,” dedi Elayne hevesle. “O dayanılmaz kadını şehirden attırmak için kullanabileceğim bir şey keşfettiğini söyle lütfen.”

“O zaman bana kızmadınız mı?” diye sordu Norry Efendi dikkatle, her zamanki kadar kuru ve heyecansız bir tavırla. Adam henüz casusluk meseleleri konusunda deneyimsizdi.

“Işık, hayır,” dedi Elayne. “Bunu yapmanı ben emretmeliydim. Beni bu ihmalden kurtardın, Norry Efendi. Keşfettiklerinden yeterince iyi bir haber çıkarsa, seni öpebilirim bile.”

Bu adamda tepki uyandırdı; gözleri dehşetle irileşti. Elayne kahkaha attı ve Birgitte de güldü. Dyelin memnun olmuş görünmüyordu. Eh, Elayne’i ilgilendirdiği kadarıyla gidip keçi paçası kemirebilirdi.

“Şey... ee,” dedi Norry, “bunun gerekli olduğunu sanmıyorum, Majesteleri. Şehirde Aes Sedai numarası yapan Karanlıkdostları varsa” -

diğerleri gibi o da Elayne'in huzurunda Falion ve diğerlerinden Aes Sedai diye bahsetmemesi gerektiğini öğrenmişti- "Beyaz Kule'den geldiği düşünülenler konusunda dikkatli olmamız gerekir diye düşündüm."

Elayne hevesle başını salladı. Norry konuyu ne kadar dağıtıyordu!

"Bu kadının Karanlıkdostu olduğuna dair kanıt bulduğumu umuyorsanız, korkarım Majesteleri'ni hayal kırıklığına uğratmak zorundayım," dedi Norry, Elayne'in heyecanını fark ederek.

"Ah."

"Bununla beraber," dedi Norry, ince parmağını kaldırarak, "sıradışı bir saygıyla inceliyormuş gibi göründüğünüz belgenin hazırlanmasında Duhara Sedai'nin eli olduğuna inanıyorum." Elayne'in yere fırlattığı sayfalara baktı. Bir tanesinde belirgin bir ayak izi vardı.

"Duhara *Ellorien*'le mi görüşüyor?" diye sordu Elayne.

"Evet, öyle," dedi Norry Efendi. "Ziyaretleri gittikçe seyrekleşiyor. Aynı zamanda, gizlilik içinde yürütülüyorlar."

Elayne, Dyelin'e baktı. "*Duhara* neden rakiplerimin serbest kalmasını istiyor?"

Dyelin rahatsız olmuş görünüyordu. "Aleyhine bir hareket başlatabileceğini düşünecek kadar aptal olamaz, özellikle de bir grup yenik, müflis lord ve leydiyi kullanarak."

"Majesteleri?" diye sordu Norry. "Yorum yapmama izin verirseniz..."

"Elbette, Norry Efendi."

"Belki Aes Sedai, Leydi Ellorien'e yaranmaya çalışıyordur. Bu öneriyi birlikte hazırladıklarını kesin olarak bilmiyoruz; Aes Sedai'nin ziyaretlerinin sıklığına ve zamanlamasına bakarak, olası göründü yalnızca. Ama belki düşmanlarınızı desteklemekten çok, şehrin asillerinin *bazılarının* gözüne girmek için sebebi vardır."

Bu mümkündü. Elayne ne kadar çok teklif ederse etsin, muhtemelen Duhara Beyaz Kule'ye dönmeyecekti. Geri dönmek Elaida'nın karşısına boş ellerle ve düşman bir Andor'la çıkmak demek olurdu. Hiçbir Aes Sedai kararından o kadar kolay döndürülemezdi. Bununla birlikte, Andor asillerinden bazılarının sadakatiyle geri dönerse, elle tutulur bir şey olurdu.

"Duhara Ellorien'in evini ziyaret etmek için handan çıkarken," dedi Elayne, "üzerinde ne vardı?" Ellorien mülklerine dönmekten bahsetmiş olsa da, belki de şimdilik bunun siyasi açıdan işine yaramayacağını fark ederek, gitmemişti. Caemlyn'deki malikanesinde kalıyordu.

"Pelerin, Majesteleri," dedi Norry. "Başlığını takmıştı."

“İyi kalite mi, kötü kalite mi?”

“Ben... bilmiyorum,” diye yanıt verdi Norry, mahçup bir sesle. “Hark Efendi’yi getirebilirim...”

“Buna gerek yok,” dedi Elayne. “Ama söyle bana. Yalnız mı gitti?”

“Hayır. Yanında her zaman kalabalık bir eşlikçi grubu götürüyor.”

Elayne başını salladı. Duhara’nın pelerin takıp başlığını kaldırmasına rağmen, büyük bir grupla çıkmasına ek olarak Büyük Yılan yüzüğünü parmağında bıraktığına, dikkat çekici ölçüde gösterişli bir pelerin seçtiğine iddiaya girebilirdi.

“Norry Efendi,” dedi Elayne, “korkarım sana oyun oynamış.”

“Majesteleri?”

Dyelin başını salladı. “Ellorien’i ziyaret ederken görülmek istedi. Ziyaretlerin resmi olmasını istemedi -bu, resmi olarak, tahtınıza karşı olduğu izlenimini bırakırdı. Ama ne yaptığını sizin bilmenizi istedi.”

“Açık açık düşmanlarımla görüşüyor,” dedi Elayne “Bu bir uyarı. Daha önce, onun ve Elaida’nın karşısında olmaktan memnun kalmayacağımı söyleyerek beni tehdit etmişti.”

“Ah,” dedi Norry, çökerek. “O zaman girişimim o kadar da akıllıca değildi.”

“Ah, girişimin hala değerli,” dedi Elayne. “Onu izletmeseydin, bunu gözden kaçırırdık -bu da utanç verici olurdu. Biri bana hakaret etmek için elinden geleni yapıyorsa, en azından farkında olmak isterim. Sırf, daha sonra kimin kellesini uçuracağımı bilmek için bile olsa.”

Norry soldu.

“Mecazi anlamda, Norry Efendi,” dedi Elayne. Ama gerçekten yapmayı isterdi de. Elaida’ya da! Elayne’e “danışmanlık” yapacak bir bekçi köpeği göndermeye cüret etmişti! Elayne başını iki yana salladı. Acele et. *Egwene. Kulede olmana ihtiyacımız var. Orada olmana dünyanın ihtiyacı var.*

İçini çekti ve Norry’ye sırtını döndü. “İlgimi isteyen ‘pek çok mesele’ olduğunu söylemiştin?”

“Gerçekten de var, Majesteleri,” dedi Norry, korkunç deri dosyasını çıkararak. Dosyadan bir sayfa çıkardı -diğer sayfalar kadar saygı göstermediği bir belge. Gerçekten de, bu sayfayı iki parmağı arasında kıstırmış, olukta bulduğu bir hayvanı tutan bir adam gibi kaldırıyordu. “Paralı asker birlikleri hakkında emirlerinizi hatırlarsınız?”

“Evet,” dedi Elayne, yüzünü buruşturarak. Susamaya başlamıştı. Karamsar bakışlarla sandalyesinin yanındaki masada duran ılık keçi sütü

dolu kupaya baktı. Savaş haberi, hizmetlerini sunmaya hevesli paralı asker grupları getirmişti.

Paralı askerlerin çoğu açısından, ne yazık ki kuşatma kısa sürmüştü. Haber hızlı yayılıyordu, ama bitkin ve aç askerler yavaş yolculuk ediyordu. Asker birlikleri şehre gelmeye devam ediyordu ve silahlarına ihtiyaç olmadığını öğrenince hayal kırıklığına uğruyorlardı.

Elayne onları şehirden göndererek işe başlamıştı. Sonra bunun aptallığını fark etmişti. Tarmon Gai'don'da herkese ihtiyaç olacaktı ve Andor savaşa fazladan beş, on bin asker gönderebilecek durumda olursa, Elayne öyle yapmayı istiyordu.

Şu anda onlara verecek parası yoktu, ama onları kaybetmek de istemiyordu. Bu yüzden Norry Efendi ile Yüzbaşı Guybon'a, paralı asker gruplarının hepsine aynı talimatları vermelerini söylemişti. Bir seferinde Caemlyn'e belli bir sayıdan daha fazla asker sokmayacaklardı ve şehirden en az bir fersah uzağa kamp kuracaklardı.

Bu, onlarda Elayne'in onlarla görüşeceği ve iş teklif edeceği izlenimini oluşturacaktı. Güneş Tahtı'nı almaya karar verdiğine göre, Elayne bunu yapabilirdi de. Elbette, kiraladığı son paralı askerlerin çoğu çürük çıkmıştı.

Hiç canı istememesine rağmen süt kupasını aldı ve yudumladı. Birgitte tatminle başını salladı, ama Elayne yüzünü buruşturdu. Susuz kalmak daha iyiydi.

"Eh," dedi Norry Efendi, elindeki sayfaya bakarak, "paralı asker gruplarından birinin kumandanı biri size çok... samimi bir mektup gönderme cüretini göstermiş. Size getirmezdim, ama ikinci defa okuyunca, görmeniz gereken bir şey olduğunu düşündüm. Serserinin iddiaları ipe sapa gelmez, ama... hm... doğru olmaları olasılığına karşı, görmezden gelmiş olmayayım."

Elayne meraklanarak kağıda uzandı. İpe sapa gelmez iddialar? O paralı asker kumandanlarını tanımıyordu ki. Sayfanın üzerindeki el yazısı düzensizdi, pek çok sözcük çizilmişti ve imlası... yaratıcıydı. Bu adam her kimse, Elayne...

Mektubun dibine geldiğinde şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. Sonra mektubu yine okudu.

Haşmetmeapları Kahrolası Başımın Belası Hazretleri,

Burada oturmuş seninle konuşmayı bekliyoruz ve ~~kızmaya~~ canımızı sıkmaya başladın. (Bu, kızdığım anlamına geliyor.) Thom artık kraliçe olduğunu söylüyor, ama bence bu hiçbir şeyi değiştirmez, çünki zaten hep kraliçe gibi davranıyordun. Küçük sevimli poponu Tear'daki çukurdan ~~çekip çıkardığımı~~ kurtardığımı unutma, ama o zamanda kraliçe gibi davranıyordun, bu yüzden şimdi gerçekten kraliçe olduğunda kraliçe gibi davranmana neden şaşırıyorum bilmem.

Bu yüzden bende dedimki bende sana lanet bir Kraliçe gibi davranayım ve sana asil laflarla dolu kahrolası bir mektup gönderip dikkatini çekeyim. Hatta ~~müsait~~ münasip görüldüğü gibi yüzüğümüde mühür olarak kullanıyorum. İşte resmi selamımda burada. Bu yüzden BENİ GERİ ÇEVİRMEYİ BIRAKDA konuşalım. Kahrolası dökümhanelerine ihtiyacım var. Çok önemli

Mat

Not. Münasip uygun demek.

Not. Üzeri çizilmiş sözcükleri ve dilbilgisi hatalarını boş ver. Bu mektubu yeniden yazacaktım, ama Thom bana o kadar fena gülüyorki bitirip kurtulmak istedim.

Not. Popona sevimli dediğime bakma. Ona baktığım falan yok, çünki beni bakarken görürsen gözlerimi oyacağını biliyorum. Dahası, artık evli bir adamım, bu yüzden artık bunların önemi yok.

Elayne öfkelenmeli mi, sevinmeli mi bilemiyordu. Mat Andor'daydı ve Thom yaşıyordu, öyle mi? Ebou Dar'dan kurtulmuşlardı. Olver'i bulmuşlar mıydı? Seanchanlardan nasıl kaçmışlardı?

İçinde o kadar çok duygu ve soru kabarıyordu ki. Duyguları hisseden Birgitte kaşlarını çatarak ayağa kalktı. "Elayne? Ne oldu? Adam sana hakaret mi ediyor?"

Elayne gözlerinin yaşardığını hissederek başını salladı.

Birgitte bir küfür sallayarak ona yaklaştı. Norry şaşkın görünüyordu, mektubu getirdiğine pişman olmuş gibiydi.

Elayne kahkahalara boğuldu.

Birgitte donakaldı. "Elayne?"

"Ben iyiyim," dedi Elayne, gözlerindeki yaşı silerek ve kendini derin bir nefes almaya zorlayarak. "Ah, Işık. Buna ihtiyacım vardı. Al, kendin oku."

Birgitte mektubu kaptı ve okurken yüzü aydınlandı. Güldü. "*Senin* mi popon güzelmiş! Konuşana bak. Mat'in kendisinde bir erkekte

bulunabilecek en iyi popo var."

"Birgitte!" dedi Elayne.

"Ee, doğru ama," dedi Muhafız, mektubu geri uzatarak. "Bence yüzü fazla güzel, ama bu iyi bir popo gördüğümde anlamayacağım anlamına gelmiyor. Işık, Mat'in geri gelmesi iyi olacak! Sonunda bana lanet komutanı gibi bakmayan biriyle içmeye gidebileceğim."

"Kendine hakim ol, Birgitte," dedi Elayne, mektubu katlayarak. Norry bu konuşmalar karşısında hayrete düşmüş gibi görünüyordu. Dyelin hiçbir şey söylemedi. O kadını sarsmak için çok daha fazlası gerekirdi ve Birgitte'ten daha beterini duymuştu.

"İyi iş çıkardın, Norıy Efendi," dedi Elayne. "Bunu bana getirdiğin için teşekkür ederim."

"Gerçekten de bu paralı askerleri tanıyor musunuz?" diye sordu Norry, sesinde hafif bir şaşkınlıkla.

"Onlar paralı asker değil. Aslında, *ne* olduklarından emin değilim. Dostlarım. Müttefiklerim olduklarını umuyorum." Mat Kızıl El Birliği'ni *neden* Andor'a getirmişti? Rand'a mı sadıktılar? Elayne onları kullanabilir miydi? Mat serserinin tekiydi, ama taktik ve savaş konusunda tuhaf ölçüde keskin gözleri vardı. Onun komutası altındaki bir asker, Elayne'in son zamanlarda kiralamak zorunda kaldığı ayak takımından on adama bedeldi.

"Hatam için affınızı dilerim, Majesteleri," dedi Norry. "Bunu size daha önceden getirmeliydim. Bilgi kaynaklarım bana bu grubun Murandy Tahtı için çalıştıklarını söyledi, bu yüzden önderlerinin, paralı asker olmadığı konusundaki ısrarını göz ardı ettim."

"İyi iş çıkardın, Norr Efendi," dedi Elayne. Durum hala hem komiğine gidiyordu, hem de kendini hakarete uğramış gibi hissediyordu. Matrim Cauthon söz konusu olduğunda insanın bu iki duygu arasında ne kadar çabuk gidip geldiği tuhaftı. "Işık biliyor ya, yeterince meşguldüm. Ama lütfen, biri beni şahsen tanıdığını iddia ediyorsa, en azından Birgitte'e bildir."

"Peki, Majesteleri."

"Cauthon Efendi ile bir görüşme ayarla,'' dedi Elayne, Mat'e, onun kendisine yazdığı mektup kadar hakaret dolu bir mektup yazabilmeyi dileyerek. "Thom'u da yanında getirmesini söyle... onu hizada tutması için."

"Nasıl dilerseniz, Majesteleri," dedi Norry, her zamanki gergin eğilmesiyle selam vererek. "Çekilmeme izin verirseniz..."

Elayne başını sallayarak teşekkür etti, Norry çıktı ve kapıyı ardından kapattı. Elayne Mat'in mektubunu iki parmağının arasında tutuyordu. Bir şekilde, Mat'i Ellorien'in çıkardığı sorunlar konusunda yardımcı olması için kullanabilir miydi? Sınırboyluları kullandığı gibi? Yoksa fazla mı aşikar olurdu?

"Neden dökümhanelerden bahsetmiş sence?" diye sordu Birgitte. "Kampı için saat başlarında çalacak yeni bir çana ihtiyaç duyması kadar basit bir şey olabilir."

"Ama sen o kadar basit olduğunu düşünmüyorsun."

"Mat'ten bahsediyoruz," dedi Elayne. "İşleri karıştırmak adetidir ve yazdığı o satırda, entrikalarından birinin kokusu var."

"Doğru. Hem, yalnızca bir çan istiyor olsaydı, bir saat zar atarak çan satın alacak parayı kazanabilirdi."

"Hadi ama," dedi Elayne. "O kadar *da* şanslı değil."

Birgitte çayına bakarak hıhladı. "Daha dikkatli olmalısın, Elayne. O adam Karanlık Varlık'a karşı zar atsa kazanır."

Elayne başını iki yana salladı. Birgitte dahil, tüm askerler ne kadar da batıl inançlı oluyordu. "Mat geldiğinde fazladan birkaç Asker kadının görev başında olmasını sağla. Mat coşkulu olabiliyor ve onun olay çıkarmasını istemiyorum."

"Bu adam *kim*?" diye sordu Dyelin, kafası karışmış gibi.

"Rand al'Thor'la büyüyen diğer iki *ta'veren*'den biri," dedi Birgitte, çayını içerek. Elayne hamile olduğu için içki içmiyordu. En azından Elayne'le birlikte sıkıntı çeken biri daha vardı.

"Mat... özellikle dinamik biridir," dedi Elayne. "Doğru düzgün dizginlendiğinde çok faydalı olabiliyor. Dizginlenmediğinde -ki çoğu zaman böyledir- tam bir felakete dönüşür. Ama adam hakkında ne denirse densin, o ve Birlik'i savaşmayı biliyor."

"Onları kullanacaksın, değil mi?" dedi Birgitte, onu takdirle süzerek.

"Elbette," dedi Elayne. "Ve Mat'in söylediklerine bakılırsa, Birlik'te pek çok Cairhienli var. Yerel insanlar. Birlik'in o kısmını ordumun peşine takıp Cairhien'e girersem, belki geçiş dönemi daha kolay olur."

"O zaman gerçekten de bunu yapmaya kararlısın, öyle mi?" diye sordu Dyelin. "Güneş Tahtı'nı almaya? Hemen?"

"Dünyanın birliğe ihtiyacı var," dedi Elayne ayağa kalkarak. "Cairhien'i de alırsam, insanları bir araya getirmeye başlamış olurum. Rand Illian ile

Tear’ı kontrol ediyor ve Aiellerle de bağlantısı var. Hepimiz birleşmiş olacağız.”

Batıya doğru baktı. Rand’ın duygularını, bir düğüm halinde hissedebiliyordu. Bugünlerde ondan yalnızca derinlere gömülmüş soğuk bir öfke hissediyordu. Arad Doman’da mıydı?

Elayne onu seviyordu. Ama Andor’un Ejder’in imparatorluğunun bir parçası olmasına izin vermeyecekti. Dahası, eğer Rand *gerçekten* Shayol Ghul’de ölürse, imparatorluğa kim hükmedecekti? İmparatorluk dağılabilirdi, ama Elayne birinin -belki Darlin’in- onu bir arada tutabilecek kadar güçlü çıkmasından korkuyordu. Öyle olursa Andor, güneydoğuda saldırgan bir Seanchan imparatorluğu, kuzeybatı ve güneydoğuda Rand’ın ardılı ve kuzey ve kuzeydoğuda birleşmiş Sınırboylular arasında, tek başına kalırdı.

Bunun olmasına izin veremezdi. İçindeki kadın Rand’ın ölümünden sonrası için plan yaptığı için üzülüyordu, ama Kraliçe o kadar zayıf olamazdı. Dünya değişiyordu.

“İki ulusu yönetmenin zor olacağının farkındayım,” dedi Elayne. “Ama Cairhien’i *ele geçirmeliyim*. Her iki tahtın iyiliği için.”

Döndü ve Dyelin ile göz göze geldi ve yaşlı kadın yavaşça başını salladı. “Kararlı görünüyorsun.”

“Kararlıyım,” dedi Elayne. “Ama bunu başaracaksam Yolculuk yetisini güvenilir bir biçimde kullanabilmem gerek. Sumeko ve Alise ile bir görüşme ayarlayalım. Kandaşların geleceğini konuşmamız gerek.”

12

BOŞ MÜREKKEP ŞİŞESİ

Min, Tear Taşı’nda bir pencere pervazına oturmuş, sıcaklığın keyfini çıkarıyordu.

Akşam esintisi, aşağıdaki şehrin kokularıyla dolu ve nemli olmasına rağmen canlandırıcıydı. Tearlılar havaya serin diyordu ve bu Min’i gülümsetiyordu. Bu insanlar, duvarların dibine yığılmış kar yığınları ve saçaklardan sarkan sarkıtlarla, iyi bir Andor kışına ne derdi acaba?

Son günlerde hava hakkında söylenebilecek tek şey, her zamankinden az bunaltıcı olduğu idi. Ama Min’in keyfini çıkardığı sıcaklığın havayla bir ilgisi yoktu.

Şehre güneş vuruyordu. Taş’ın avlularında, kol yenleri ve pantolonları çizgili Savunucular durup durup açık gökyüzüne bakıyordu. Ufukta hala bulutlar vardı, ama şehrin çevresinde, sıradışı bir halka halinde açılmışlardı. Kusursuz bir halka halinde.

Min’in hissettiği sıcaklığı güneş ışığı yaratmıyordu.

“Orada nasıl oturabiliyorsun?” diye sordu Nynaeve.

Min başını çevirdi. Pencere ardına dek açıktı ve Taş’ın duvarları kalındı. Min dizlerini bükmüş, pencere pervazında oturuyordu ve çıplak ayak parmakları duvarın dış yüzüne dokunuyordu. Botları ve çorapları yerde, bir kitap yığınının yanında yatıyordu.

Nynaeve odayı adımlıyordu. Tear Taşı kuşatmalara, fırtınalara, savaşlara ve yıkıma dayanmıştı, ama Min onun, öfkesi burnunda bir Nynaeve al’Meara gibi bir şeyle karşılaşıp karşılaşmadığını merak ediyordu. Siyah saçlı Aes Sedai son üç günü koridorlarda yıldırım gibi dolaşarak, Savunucuları sindirerek ve hizmetkarları dehşete düşürerek geçirmişti.

“Üç gün,” dedi Nynaeve. “Gideli üç gün oldu! Son Savaş yaklaşıyor ve Yeniden Doğan Ejder ortadan kayboldu.”

“Kaybolduğu yok,” dedi Min yumuşak bir sesle. “Rand nerede olduğunu biliyor.”

“Sen de biliyorsun,” dedi Nynaeve, sert bir sesle.

“Seni ona götürmeyeceğim, Nynaeve.”

“Neden peki? Kuşkusuz sen...”

“Yalnız kalması gerek.”

Nynaeve sesini kesti. Köşedeki masaya gitti ve kendine bir kadeh soğutulmuş Tremalking siyah çayı doldurdu. Soğuk çay. Bu tuhaf geliyordu. Çayın, soğuk günlerde sıcak olması gerekiyordu.

Min gözlerini yine kuzeye, uzaktaki bulutlu pusa çevirdi. Bağ aracılığıyla anlayabildiği kadarıyla, doğrudan Rand'ın olduğu yere bakıyordu. Andor'da olabilir miydi? Ya da Sınırboyları'nda? Başta, Rand korkunç ızdırabı hissettiğinde, bağı kullanarak onu bulmayı düşünmüştü. Yan tarafındaki yaraların acısından daha derin bir acı. Izdırap, öfke ve ümitsizlik. O anlarda, Rand her zamankinden daha tehlikeli oluyormuş gibi geliyordu. Min'in tepesine dikilip, onu tek eliyle boğmaya çalışırken bile o kadar korkunç olmamıştı.

Ve sonra...

Min gülümsedi. Sonra sıcaklık gelmişti. Bağdan, kışın şöminenin verdiği rahatlık gibi geliyordu. Harika bir şey oluyordu, beklediğini bilmeden beklediği bir şey.

“Her şey yoluna girecek, Nynaeve,” dedi.

“Bunu nasıl söyleyebilirsin?” Kadın çayını yudumladı. “Ebou Dar'ı yok etmedi, ama bu onun tehlikeli olmadığı anlamına gelmiyor. Tam'e neredeyse ne yapacağını duydun. Kendi *babasına*, Min.”

“Bir insan ‘neredeyse’ yapacağı bir şey için kınanmamalı, Nynaeve. Kendine hakim oldu.”

“Natrin Tepesi'nde kendine hakim olmadı.”

“O gerekliydi.”

“O sırada buna inanmıyordun.”

Min derin bir nefes aldı. Son zamanlarda Nynaeve onu kışkırtıp tartışma başlatmaya çalışıyordu: kadının gergin olmak için kesinlikle sebebi vardı. Nynaeve'in kocası ölüme gidiyordu. Yeniden Doğan Ejder -hala kendi sorumluluğu olarak gördüğü bir adam- yalnız başına dolaşıyordu ve Nynaeve'in yapabileceği hiçbir şey yoktu. Ve Nynaeve'in nefret ettiği bir şey varsa, o da eli kolu bağlı beklemekti.

“Nynaeve,” dedi Min. “Bu iş uzarsa, seni ona götüreceğim, söz veriyorum.”

Aes Sedai gözlerini kıstı. “Ne kadar uzarsa?”

“Birkaç günden daha fazla.”

“Birkaç gün içinde Cairhien'i dümdüz edebilir.”

“Gerçekten de bunu yapacağını düşünüyor musun, Nynaeve?” diye sordu Min usulca. “Gerçekten?”

“Acaba düşünüyor muyum?” Nynaeve çay fincanını aldı ve içindekilere baktı. “Eskiden olsa, bu fikre gülerdim. Rand al’Thor’u ve hala içinde olan çocuğu tanıyorum. Ama şimdi olduğu adam beni korkutuyor. Ona her zaman büyümesi gerektiğini söylerdim. Ve sonra... sonra o büyüdü.” Nynaeve gözle görülür bir biçimde ürperdi.

Min yanıt verecek oldu, ama bir hareket dikkatini çekti. Açık koridor kapısını koruyan iki Mızrağın Kızı -Surial ve Lerian- dönmüş, birinin yaklaşmasını izliyorlardı. Bugünlerde Min’in yanında her zaman birkaç Kız oluyordu.

Biraz sonra Sarene Nemdahl küçük odaya girdi. Min’in Taş’taki dairesi geniş değildi -onu nadiren kullanıyor, Rand’ın yanında kalmayı tercih ediyordu. Oturma odasında kalın, mavi-beyaz bir halı ve kiraz ağacından küçük bir yazı masası vardı ve başka hiçbir şey yoktu.

Sarene’in geleneksel tarzda, boncuklarla süslenmiş siyah örgüleri hemen hemen kusursuz yüzünü çevreliyordu. “Cadsuane Sedai,” dedi Sarene, “sana ihtiyacı var.”

“Öyle mi?” dedi Nynaeve. “Eh, belki Cadsuane Sedai...”

“Alanna gitti,” diye devam etti Sarene, istifini bozmadan. “Odasından kayboldu. Savunucular gittiğini görmemiş ve Kapıyol izi de yok.” “Ah. Pekala, gidelim, o zaman.” Nynaeve telaşla odadan çıktı.

“Ben de sana hiçbir şey hissetmediğimi söylüyorum,” dedi Corele. Burnunun kenarına dokunarak gülümsedi. “Nasıl çıktığını bilmiyorum. Bir şekilde uçma yetisini icat ettiğini düşünmüyorsan -ki son zamanlarda olanlar düşünülürse o kadar da mantık dışı değil.”

Aptal kadın, diye düşündü Cadsuane, Corele’e ifadesiz bir yüzle bakarak. Kadının küstahlığını diğer Aes Sedailerden bazılarının burnu büyüklüğüne yeğliyordu, ama Cadsuane’in bugün bunu çekecek sabrı yoktu.

Sarı Aes Sedai gülümsemeye devam ederek omuzlarını silkti, ama başka bir şey söylemedi. Cadsuane ellerini beline dayadı ve küçük odayı inceledi. Bir giysi sandığı, bir yatak ve bir yazı masasının ancak sığabildiği bir oda. Cadsuane bir Aes Sedai’nin, Tear’da bile olsa, daha fazlasını talep edeceğini sanırdı. Elbette, Alanna Ejder ile yakın bağlantısını herkese açıklamıyordu. Çoğu kişinin bundan haberi yoktu.

Diğer iki Aes Sedai -Rafela Cindal ve Bera Harkin- odanın köşesinde dikiliyorlardı. Bera Alanna’nın yönlendirdiğini hissettiğini, ama çok

kuvvetli olmadığını söylemişti. Kesinlikle Kapıyol açmaya yetecek kadar değildi.

Kavrulası kadın! Son günlerdeki inatçılığına rağmen, Cadsuane Alanna'yı avucunda sanıyordu. Planlı bir şekilde kaçtığı belliydi. Sandıktaki giysiler gitmişti ve yazı masası hemen hemen boştu. Yalnızca boş bir mürekkep şişesi kalmıştı.

"Sana hiçbir şey söylemedi mi?" dedi Cadsuane.

"Hayır, Cadsuane Sedai," diye yanıt verdi Bera. "Haftalardır, gelip geçerken selamlaşmak dışında konuşmadık. Ben... eh, sık sık odasında ağladığını duyuyordum."

"Bütün bu şamata da nedir?" dedi yeni bir ses. Cadsuane kapıya döndü. Nynaeve içeri girdi ve Cadsuane'in bakışlarına karşılık verdi. "Alanna tek bir kişi ve anladığım kadarıyla dilediği zaman gitmekte özgürdü."

"Pof," dedi Cadsuane. "Kız 'tek bir kişi' değil. O bir araç. Önemli bir araç." Masaya uzandı ve odada buldukları kağıdı aldı. Katlanmıştı ve bir kenarı kan kırmızısı mumla mühürlenmişti. "Bunu daha önce gördün mü?"

Nynaeve kaşlarını çattı. "Hayır. Görmüş mü olmalıydım?"

Yalan mı söylüyordu, doğru mu? Cadsuane, kendine Aes Sedai diyen birinin sözlerine güvenememekten nefret ediyordu. Ama Nynaeve al'Meara Yemin Çubuğu'nu hiç elinde tutmamıştı.

O gözlerdeki şaşkınlık içten görünüyordu. Nynaeve *güvenilir olmak zorundaydı*; dürüst olmakla övünüyordu. Eğer numara değilse. Kadın Kara değilse.

Dikkatli ol, diye düşündü. *Yoksa sen de oğlan kadar güvensiz olacaksın.* Notu Alanna'ya Nynaeve vermemişti ve bu da notun nereden geldiği hakkındaki son teorisini de çürütüyordu.

"Ee, nedir o, Cadsuane Sedai?" diye sordu Nynaeve. En azından unvanını kullanmıştı; Cadsuane neredeyse kullandığı ses tonu yüzünden kızı paylayacaktı. Ama, doğrusunu söylemek gerekirse, Nynaeve kadar kızgın hissediyordu. Bu tür duyguların haklı olduğu zamanlar vardı. Yeniden Doğan Ejder tamamen kontrolden çıkmışken dünyanın sonunu beklemek de onlardan biriydi.

"Emin değilim," dedi Cadsuane. "Mektup telaşla açılmış -kağıt yırtılmıştı. Yere düşürülmüş ve içindeki not alınmış. Giysiler ve acil eşyalarla birlikte."

"Ama neden önemli?" diye sordu Nynaeve. Arkasında, Min odaya süzüldü ve iki Kız kapının yanında pozisyon aldı. Min Aiellerin onu

izlemesinin gerçek sebebini hala öğrenememiş miydi?

“Çünkü Nynaeve,” dedi Min, “Alanna insanları Rand’a götüren bir yol.”

Nynaeve burnunu çekti. “Senden daha fazla yardımcı olmuyordu, Min.”

“Sen ne kadar ikna edici olsan da Nynaeve,’’ dedi Cadsuane kuru kuru, “Gölge’nin insanları konuşturmak için yöntemleri vardır.”

Nynaeve kıpkırmızı kesildi ve kendi kendine homurdanmaya başladı. Alanna Yeniden Doğan Ejder’in yerini bulabilirdi. Karanlık Varlık’ın hizmetkarları onu ele geçirdiyse, Rand’ı onlardan saklamak imkansız olacaktı. Onu kışkırtıp cezbederek kendi taraflarına çekmeye çalıştıkları zamanlarda da tuzakları yeterince ölümcüldü.

“Aptallık ettik,’’ dedi Nynaeve. “Onun başında nöbet tutan yüz tane Mızrağın Kızı olmalıydı.”

“Terkedilmişler daha önce de Rand’ı nerede bulacaklarını biliyorlardı,” dedi Cadsuane, ama içten içe Nynaeve’le aynı fikirdeydi. Alanna’yı daha iyi izletmesi gerekirdi. “Ve o hayatta kaldı. Bu, farkında olunması gereken bir şey daha, yalnızca.” İçini çekti. “Biri bize çay getirebilir mi?”

Cadsuane, Bera üzerinde otorite sahibi olmak için özel bir çaba göstermemişti, ama çayı getirmeye giden Bera oldu. Eh, görünüşe göre otoriter biri olarak tanınmak işe yarıyordu.

Bera kısa süre sonra döndü; Cadsuane düşünmek için koridora çıkmıştı. Çay fincanını kabul etti ve kendini çayın acı tadına hazırladı -çay istemesinin sebebi, düşünmek için biraz zamana ihtiyaç duymasıydı ve eli boş bir kadın genellikle sinirli görünürdü.

Fincanı dudaklarına götürdü. Sırada ne vardı? Taş’ın dış kapısında duran Savunucular’a sormak mı? Dün gece Alanna -epey ısrardan sonra- al’Thor’un hala aynı yerde olduğunu söylemişti. Kuzeyde bir yerde, belki Andor’da. Üç gündür. O budala çocuk ne...

Cadsuane donakaldı. Çayın tadı güzeldi.

Aslında, harikaydı. Balla, kusursuz bir biçimde tatlandırılmıştı. Hafif bir acılık ve rahatlatıcı bir koku. Cadsuane bozulmamış çay içmeyeli haftalar, belki aylar olmuştu.

Min inledi ve hızla şehrin kuzey mahallesine döndü. Kapıdaki iki Kız bir anda yok oldular ve koridorda koşarak uzaklaştılar. Cadsuane’in kuşkuları doğrulanmıştı; Min’i dikkatle izlemelerinin amacı onu korumaktan çok, Rand’la ilgili haber alma arzusuydu...

“O burada,” dedi Min usulca.

13

DÖVÜLMÜŞ OLAN İÇİN

Min Taş’ın doğu duvarındaki Ejderduvarı Kapısı’ndan fırladı ve avluda koştu. Koca bir klan dolusu Aiel peşine düştü ve tıpkı bir meşenin çevresinden dolanan geyik sürüsü gibi, Min’in çevresini aldılar. Şaşkın Savunucuların ve seyislerin arasından geçtiler ve hızla, zarafetle, duvara doğru koştular.

Min’i bu kadar kolay geçebilmeleri sinir bozucuydu -seneler önce, dürüst bir koşu yarışında tüm oğlan çocuklarını geçebilmekle övünüyordu. Şimdi... eh, belki de son aylarda kitap okumaya çok fazla zaman ayırmıştı.

Yine de, görgü kurallarının kösteklediği Aes Sedailerden daha hızlıydı. Min, uzun boylu koyun çobanının hatırına, tüm görgü kurallarını bir kenara atalı uzun zaman olmuştu. Bu yüzden, pantolonuna ve botlarına şükrederek kapıya doğru koştu.

Ve, işte oradaydı. Min aniden durdu ve *cadin’sor*lara bürünmüş Aiellerin arasındaki açıklıktan ona baktı. Rand durmuş, duvar nöbetçilerinden iki Savunucu ile konuşuyordu. Min yaklaşırken ona baktı; Min’in onu hissettiği gibi, Rand da Min’i hissedebiliyordu.

Rand bir yerlerden eski, uzun, kahverengi bir pelerin bulmuştu. Ceket gibi kolları vardı, ama omuzlarından aşağı bollaşarak sarkıyordu. Altında bir gömlek ve kaliteli siyah pantolon vardı.

O bu kadar yakındayken, bağdan gelen sıcaklık neredeyse boğucuydu. Diğerleri bunu göremiyor muydu? Aslında görecek bir şey olmasa da, Min’in içinden elini kaldırıp gözlerini gölgelemek geçiyordu. Sırf bağ yüzündendi. Yalnız... çevresindeki *hava* çarpılmış görünüyordu. Güneş ışığının bir oyunu muydu? Min’in kafasının içinde yeni görüler döndü. Normalde onları görmezden gelirdi, ama şimdi bunu yapamıyordu. Ağız gibi açılan bir mağara. Kan lekeli kayalar. Yerde iki ölü adam ve çevrelerinde Trolloc safları, bir pipodan kıvrıla kıvrıla yükselen dumanlar.

Rand onunla göz göze geldi ve -bağa rağmen- Min onda gördüklerine hayret etti. Gri mücevherlere benzeyen gözleri daha derindi. Çevrelerinde ince kırışıklar vardı. Daha önceden de var mıydı onlar? Kuşkusuz Rand bunun için fazla gençti.

O gözler genç görünmüyordu. Min, Rand'ın gözlerine bakarken bir anlık panik hissetti. Bu aynı adam mıydı? Aşık olduğu Rand'ı kaçırıp götürmüşler, yerine Min'in asla tanıyamayacağı, asla anlayamayacağı kadim bir *güç* olan bir adam mı koymuşlardı? Onu kayıp mı etmişti?

Ve sonra Rand gülümsedi. Gözleri -ne kadar derinleşmiş olursa olsunlar- hala ona aittiler. O gülümseme, Min'in yeniden görmek için çok uzun zamandır beklediği bir şeydi. Birlikte geçirdikleri ilk günlerde ona bahşettiği gülümsemelerden çok daha özgüvenliydi, ama aynı zamanda kırılgandı. Diğerlerinin görmesine asla izin verilmeyen bir parçasını Min'in görmesine izin veriyordu.

O parça gençliğiydi, bir şekilde hala masum kalmış gençliği. Min ona koştu ve sarıldı. "Seni yün kafalı aptal! *Üç gün*? *Üç gündür* ne yapıyorsun?"

"Var oluyordum, Min," dedi Rand, kollarını ona dolayarak.

"Bunun bu kadar zor bir iş olduğunun farkında değildim."

"Benim için öyle olmaya başladı." Rand sustu ve Min ona sarılmakla yetindi. Evet, bu, aynı adamdı. Değişmişti -iyiye doğru değişmişti- ama hala Rand'dı. Onu kucakladı. Gittikçe daha fazla kişinin çevrelerinde toplanıyor olması umurunda değildi. Bırak, izlesinler.

Sonunda nefes verdi ve gönülsüzce geriledi. "Rand, Alanna gitti. Bugün ortadan kayboldu."

"Evet. Gittiğini hissettim. Kuzeye bir yere. Sınırboyları'na, belki Arafel'e."

"Sana karşı kullanılabilir, senin nerede olduğunu bulmak için."

Rand gülümsedi. Işık, yüzünde o ifadeyi bir kez daha görmek ne kadar güzeldi! "Beni bulmak için Gölge'nin ona ihtiyacı yok Min, bir daha da olmayacak. Tüm gözleri bana dikilmiş durumda ve ben onları kör edene kadar da öyle kalacak."

"Ne? Ama Rand..."

"Sorun değil, Min. Beni sessizce susturabileceği ve dolayısıyla kazanacağı zamanlar geçti. Yüzleşeceğimiz kesin ve çığı başlatan çığlık duyuldu."

Rand canlanmış görünüyordu. Heyecanı sarhoş ediciydi. Kolunu Min'e doladı -kesik kolunu- ve dönüp Aiellere baktı. "*Toh* kazandım." Arkalarındaki avlu kargaşa içinde olmasına rağmen Aieller sessizce duruyordu.

Buna hazırdılar, diye düşündü Min. Aieller'in tam olarak düşmanca devraldıkları söylenemezdi, ama Savunucuların heyecanını da paylaşmıyorlardı. Tearlılar Rand'ın onları Son Savaş'a götürmek üzere döndüğünü düşünüyordu.

"Kıraç'ta," dedi Rhuarc, öne çıkarak, "bir hayvan vardır. Meegerling. Bir sıçana benzer, ama çok daha aptaldır. Onu tahılın yakınına koyarsan, tehlikeye aldırmadan doğrudan ona gider. Yiyecekle arasındaki çukura kaç kere düşerse düşsün, onu ilk yere bırakırsan, aynısını yapmaya devam eder. Aiel çocukları bunu yaparak eğlenir." Rand'ı inceledi. "Senin de bir meegerling olduğun hiç aklıma gelmemişti, Rand al'Thor."

"Sizi bir daha bırakmayacağıma söz veriyorum," dedi Rand. "Kendi isteğimle değil. Bir dahaki sefere Mızrağın Kızları'na haber vereceğim ve onlar da kabul ederse, yanımda koruma olarak onları alacağım."

Aiel kılını kıpırdatmadı. "Bu daha fazla *toh* kazanmanı önleyecek," dedi Rhuarc. "Önceden olanları değiştirmeyecek. Ve, daha önce de sözler verildi."

"Bu doğru," dedi Rand, Rhuarc'la göz göze gelerek. "O zaman, *toh*'umu ödeyeceğim."

Aralarında bir şey geçmişti, Min'in anlamadığı bir şey, ve Aieller rahatlamış görünerek aralandılar. Yirmi Kız Rand'ın koruması olarak görev yapmak üzere öne çıktı. Rhuarc diğerleriyle birlikte geri çekildi ve kenardan izleyen bir grup Bilge'ye katıldı.

"Rand?" dedi Min.

"Her şey yoluna girecek," dedi Rand, ama duygularında bir sertlik vardı. "Bu, çözmem gereken şeylerden biriydi. Çözmem gereken pek çok şeyden biri." Rand kolunu Min'in omzundan çekti ve bir şey arıyormuş gibi, tereddütle avluda göz gezdirdi. Aradığı her neyse göremedi, bu yüzden telaşla gelen Kral Darlin'e doğru yürümeye başladı.

Kral Darlin elini ince kılıcının kabzasına koyarak eğildi. "Lord Ejder. Sonunda yürüyecek miyiz?"

"Benimle gel, Darlin," dedi Rand yanıt olarak, avluda yürürken. "Yapacak çok iş var. Burada başka kim var? Narishma, Flinn. Mükemmel." Koşarak gelen iki siyah ceketli Asha'man'a bakarak başını salladı. "Aes Sedaileriniz? Ah, onlar da geliyorlar. Ee, sırada bu var. Kainea, bana biraz ulak toplayabilir misin?"

Kızlardan biri -bir Aiel için sıradışı siyah saçlara sahip bir kadın- denileni yapmak üzere koşarak uzaklaştı. Min kaşlarını çattı ve Rand ile

Darlin’e ayak uydurdu. İki Asha’man peşlerine takıldı.

Nynaeve ve Merise, bir grup Aes Sedaiyle birlikte yaklaşıyordu. Rand’ın onlara doğru geldiğini görünce, *Rand’ın* onların ayağına gitmesini istercesine durdular. Birbirlerine sokuldular ve giysileriyle oynamaya başladılar. Aes Sedailerin normalde göründüğünden çok daha huzursuz görünüyorlardı.

Rand kalabalık avluyu aştı, Taş’ın yüksek surlarının gölgesine girdi, sonra Aes Sedailere yaklaştı.

“Rand al’Thor,” dedi Nynaeve kollarını kavuşturarak, Rand onlara yaklaşırken. “Sen bir...”

“Ahmak mıyım?” diye bitirdi Rand eğlenerek. “Yoksa kibirli bir budala mı? Kulağının iyice bir çekilmesi gereken düşüncesiz, yün kafalı bir çocuk mu?”

“Şey. Evet.”

“Hepsi doğru, Nynaeve,” dedi Rand. “Şimdi görebiliyorum. Belki sonunda bir parça bilgelik kazanmışımdır. Ama yeni hakaretler bulman gerektiğini düşünüyorum. Kullandıkların geçen seneden kalma dantel gibi yıprandı. Biri Cadsuane’i çağırsın. Onu idam etmemeye söz veriyorum.”

Kaba sesi Aes Sedaileri şok etmiş gibi görünüyordu, ama Min gülümsedi. Aiellerle konuştuktan sonra Rand’ın hissettiği özgüven yine kabarmıştı. Onun Aes Sedaileri etkisiz hale getirdiğini, kadınların itirazlarının ve eleştirilerinin dudaklarında solduğunu görmek son derece tatmin ediciydi. Merise bir hizmetkarı Cadsuane’i çağırmaya yolladı.

“Narishma,” dedi Rand dönerek. “Beni aramaya gelen o Sınırboylu orduyu ziyaret etmeni istiyorum. Hala Far Madding’deler sanırım. Önderlerine söyle, koşullarını kabul ediyorum ve birkaç gün içinde onlarla görüşmeye geleceğim.”

“Lord Ejder?” dedi Narishma. “Mekanın durumu düşünülürse, bu sağduyulu olur mu?”

“Sağduyu? Sağduyu uzun yaşamayı düşünenler içindir, Narishma. Darlin, Yüksek Lord ve Leydilerin beni karşılamak üzere dizilmelerini istiyorum. Gelen ulaklardan biri iş için yeterli olmalı. Aynı zamanda, Beyaz Kule’nin yeniden birleştiği ve Egwene al’Vere’nin Amyrlin Makamı olduğu haberini yay.”

“*Ne?”* dedi Merise. Pek çok diğer Aes Sedai inledi.

“Rand,” dedi Min. “Bölünmeden herkesi haberdar etmenin Amyrlin’i memnun edeceğini sanmıyorum.”

“Hakkın var,” dedi Rand. “Darlin, Elaida a’Roihan’ın ardından Egwene al’Vere’nin Amyrlin olduğunu ilan eden bir bildiri yaz. Bu, çok şey anlatmadan bilgi vermeye yeterli gelmeli. Işık biliyor ya, Egwene’i daha da kızdıracak bir şey yapmamam lazım...”

“Daha da derken?” diye sordu Corele, solgunlaşarak.

“Evet,” dedi Rand kayıtsızca. “Beyaz Kule’ye gidip onunla görüştüm.”

“Ve *gitmene* izin verdi, öyle mi?” diye sordu Corele.

“Onlara başka seçenek vermedim. Darlin, lütfen güçlerimizi buraya topla. Akşam toplanmış olmalarını istiyorum. Flinn, Kapıyollara ihtiyacımız olacak. Büyük Kapıyollara. Bir halka lazım olabilir.”

“Tarwin’in Geçidi’ne mi?” diye sordu Nynaeve hevesle.

Rand ona baktı ve duraksadı. O konuşurken Min onun acısını hissedebiliyordu -keskin, sivri, *gerçek*. “Henüz değil, Nynaeve. Beyaz Kule’ye kızgın yağ döktüm ve yakında kaynar. Zaman. Zamanımız yok! Lan’e yardım bulacağım, yemin ederim, ama şu anda Egwene’le yüzleşmeye hazırlanmalıyım.”

“Onunla yüzleşmek mi?” dedi Nynaeve, öne çıkarak. “Rand, ne yaptın?”

“Yapılması gerekeni. Bashere nerede?”

“Adamlarıyla şehirden çıkmıştı, Lord Ejder,” dedi Flinn, “atları koşturuyorlar. Yakında döner.”

“Güzel. Benimle Arad Doman’a geliyor. Sen de, Nynaeve. Min.” Ona baktı ve o okunması imkansız gözler Min’i içlerine çektiler sanki. “Sana *ihtiyacım var*, Min.”

“Seninim. Aptal alık.”

“*Callandor*,” dedi. “Bu işte rol oynayacak. Nasıl olacağını öğrenmelisin. Delik’i son seferinde denediğim gibi mühürleyemem. Bir şey eksik, yaşamsal öneme sahip bir şey. Bunu benim için bul.”

“Bulurum, Rand.” Min’in içinden soğuk bir ürperti geçti. “Söz veriyorum.”

“Sana güveniyorum.” Taş’ın pek çok nöbetçi kulübesinin birinden büyük başlıklı pelerin takmış bir şekil çıktı.

“Cadsuane Melaidhrin,” dedi Rand, “yaptığın hataları affediyorum ve sürgün cezanı kaldırıyorum. Senin için küçük bir rahatsızlıktan fazlası değildi gerçi.”

Cadsuane burnunu çekerek başlığı indirdi. “Bu sıcakta pelerin takmanın ‘küçük’ bir rahatsızlık olduğuna inanıyorsan evlat, zıtlıklar konusunda bir

derse ihtiyacın var demektir. Kararının hatalı olduğunu gördüğünü umuyorum. 'Affedilmeye' ihtiyaç duymam başlı başına uygunsuz."

"Tamam, o zaman," dedi Rand. "Lütfen affımla beraber özrümü de kabul et. Son zamanlarda olağanüstü gergin olduğumu söyleyebilirsin."

"En çok da sen hayatın baskısının seni güdülemesine izin veremezsin," dedi Cadsuane sertçe.

"Tam tersine. Kimliğimi o baskı sayesinde kazandım, Cadsuane. Çekicin darbeleri olmadan metal şekillendiremezsin. Ama konumuz bu değil. Sen beni yönlendirmeye çalıştın ve feci şekilde başarısız oldun. Ama o başarısızlık içinde, bana bir şey gösterdin."

"Neymiş o?"

"Beni bir kılıca dönüştürmeye çalıştığını düşünüyordum," dedi Rand, gözleri dalarak. "Ama yanılmışım. Ben bir silah değilim. Hiç olmadım."

"O zaman nesin?" diye sordu Min merakla.

Rand gülümsemekle yetindi. "Cadsuane Sedai, kabul edersen, sana verecek bir görevim var."

"Bu görevin ne olduğuna bağlı," dedi Cadsuane, kollarını kavuşturarak.

"Birini bulmana ihtiyacım var. Kaybolmuş birini, şu anda iyi niyetli müttefiklerin ellerinde olduğunu tahmin ettiğim birini. Mattin Stepaneos'un Beyaz Kule'nin elinde olduğunu öğrendim de."

Cadsuane kaşlarını çattı. "Ve sen onu istiyorsun, öyle mi?"

"Tam tersine. Henüz onunla ne yapacağıma karar vermedim, bu yüzden şimdilik Egwene'in sorunu olarak kalabilir. Hayır, benim istediğim kişi Caralain Otlağı'nda. İçeri girdiğimizde daha ayrıntılı açıklarım."

Yüksek Lord ve Leydiler toplanıyordu. Rand onlara baktı, ama bir kez daha, bir şey ararmış gibi avluda göz gezdirdi. Onu endişelendiren bir şey.

Yüksek Lord ve Leydilere döndü. Min kuşkuyla onları izliyordu. Darlin dışında hiçbiri onu etkilememişti. Rand elini onun omzuna koydu. Toplanan asillerin öğle uykularından ya da yemeklerinden kaldırıldığı açıktı, saçları başları dağınık görünüyordu, ama hepsi ipekler ve yakalıklarla donanmıştı. Taş'ın avlusunda, herkesin bir amaç taşıdığı bir yerde, tuhaf bir biçimde yersiz kaçıyorlardı.

Onlara karşı bu kadar katı olmamalıyım, diye düşündü Min kollarını kavuşturarak. Ama diğer yandan, entrikaları ve dalkavukluklarıyla Rand'ın canını sıkmalarını izlemişti. Dahası, kendilerini başka herkesten daha üstün görenlerden hiçbir zaman hoşlanmamıştı.

"Sıra olun," dedi Rand, onlara yaklaşarak.

Yüksek Lordlar ve Leydiler şaşkın şaşkın ona baktılar.

"*Sıra*," dedi Rand yüksek ve kararlı bir sesle. "Hemen."

Asiller denileni yaptılar ve telaşla sıra oldular. Rand sıra boyunca yürümeye başladı, Darlin'le başlayarak her birinin gözlerinin içine baktı. Rand... meraklı hissediyordu. Belki biraz da öfkeli. Ne yapıyordu?

Avlu sessizleşti. Rand sıra boyunca yürüyerek, hiç konuşmadan, asillere teker teker bakmaya devam etti. Min yan tarafa göz attı. Sıranın sonuna doğru Weiramon, Rand'a bakıyor, sonra bakışlarını kaçırıyordu. Uzun boylu adamın kır saçları seyrelmeye yüz tutmuştu ve sakalı yağlanarak sivriltilmişti.

Rand sonunda onun önüne geldi. "Gözlerime bak, Weiramon," dedi Rand usulca.

"Lord Ejder, kuşkusuz ben buna layık..."

"*Bak dedim*."

Weiramon bunu tuhaf bir güçlükle yaptı. Dişlerini gıcırdatıyor, gözleri yaşarıyormuş gibi görünüyordu.

"Demek *sendin*," dedi Rand. Min onun hayal kırıklığını hissedebiliyordu. Rand yana, Anaiyella'nın sıranın sonunda durduğu yere baktı. Güzel kadın Rand'dan uzaklaşmış, başını aksi yöne çevirmişti. "İkiniz birden."

"Lordum..." diye başladı Weiramon.

"Benim için bir mesaj iletmenizi istiyorum," dedi Rand. "Sizin... birliğinizin diğer üyelerine. Onlara söyle, artık müttefiklerimin arasında saklanamazlar."

Weiramon şişinmeye çalıştı, ama Rand bir adım daha yaklaştı. Weiramon'un gözleri irileşti ve Anaiyella yüzünü gölgeleyerek bağırdı.

"Söyle onlara," diye devam etti Rand, alçak ama buyurgan bir sesle, "artık kör değilim."

"Neden..." dedi Anaiyella. "Neden gitmemize izin veriyorsunuz?"

"Çünkü bugün yeniden bir olma günü," dedi Rand. "Bir ölüm günü değil. Gidin."

İkisi tükenmiş gibi, sallanarak uzaklaştılar. Avludaki diğerleri şaşkınlık ve kafa karışıklığı içinde izliyordu. Ama Aieller mızraklarıyla kalkanlarını dövmeye başladılar. Anaiyella ve Weiramon avlunun gölgelerine saklanmaya çalışarak Taş'a daldılar.

"Leeh," dedi Rand. "İki kişi daha al. Onları izleyin."

Üç Kız Rand'ı koruyanlardan ayrıldı ve iki eski asilin peşine düştü. Min Rand'a yaklaştı ve kolunu tuttu. "Rand? O da neydi? Onlarda ne gördün?"

"Saklanma zamanı bitti, Min. Gölge bana oyun oynadı ve kaybetti. Artık günü belirleyen hile değil savaş."

"Yani onlar Karanlıkdostu mu?" diye sordu Min, kaşlarını çatarak.

Rand gülümseyerek ona döndü. "Artık tehdit değiller. Ben..." Aniden sustu ve yana baktı. Min döndü ve donakaldı.

Tam al'Thor yakında duruyordu. Taş'ın kapılarının birinden çıkmış, avluya inen alçak basamaklarda duraksamıştı. Rand'ın duyguları yine kuruntulu bir hal aldı ve Min onun daha önce ne aradığını anladı.

Tam kıpırdamadan oğluna baktı. Saçları kırdı ve yüzü kırışıktı, ama pek az insanın sahip olduğu sağlam bir yapıya sahipti.

Rand elini kaldırdı ve kalabalık -Aes Sedailer de dahil- aralandı. Rand açılan boşluktan geçti, Min de peşinden. Avluyu aşarak merdivene yöneldi. Rand tereddütle o birkaç basamağı tırmandı. Avlu suskunlaştı; martılar bile gaklamayı bıraktılar.

Rand basamaklarda durdu ve Min onun gönülsüzlüğünü, utancını ve dehşetini hissedebiliyordu. Öyle tuhaf geliyordu ki. Rand -hiç titremeden Terkedilmişlerle yüzleşen Rand- babasından korkuyordu.

Rand son birkaç basamağı iki uzun adımda aştı ve Tam'e sarıldı. Bir basamak aşağıdaydı ve bu boylarını hemen hemen eşitliyordu. Aslında, o haldeyken Tam neredeyse bir deve benziyordu ve Rand da onun yanında babasına sarılan bir çocuk gibi görünüyordu.

Yeniden Doğan Ejder orada, babasına sarılırken, ağlamaya başladı. Toplanmış Aes Sedailer, Tearlılar ve Aieller bu sahneyi ciddiyetle izlediler. Hiçbiri kıpırdanmadı ya da sırtını dönmedi. Rand gözlerini sıkı sıkı yumdu. "Özür dilerim, baba," diye fısıldadı. Min bile zar zor duyabiliyordu. "Çok özür dilerim."

"Sorun değil, oğlum. Hiç sorun değil."

"O kadar korkunç şeyler yaptım ki."

"Kimse zor yolda hiç tökezlemeden yürüyemez. Düşmen seni yıkmadı. Önemli olan bu."

Rand başını salladı. Bir süre birbirlerine sarılarak durdular. Sonra Rand geri çekildi, ardından basamakların dibinde duran Min'e el etti. "Gel, baba," dedi Rand. "Seni tanıştırmak istediğim biri var."

Tam güldü. "Üç gün oldu, Rand. Biz çoktan tanıştık."

“Evet, ama *ben* tanıştırmadım. Tanıştırmam lazım.” Min’e el salladı ve Min tek kaşını kaldırarak kollarını kavuşturdu. Rand yalvarırcasına baktı ve bu yüzden Min içini çekti ve basamakları tırmandı.

“Baba,” dedi Rand, elini Min’in sırtına koyarak. “Bu Min Farshaw. Benim için çok özel bir kadın.”

14

BİR YEMİN

Egwene hafif eğimden yukarı tırmandı. Ayaklarının altındaki çimenler yeşildi, hava serin ve hoştu. Tembel kelebekler, tıpkı dolapların içine bakan meraklı çocuklar gibi, çiçekten çiçeğe uçuyordu. Egwene çimenleri ayaklarının altında hissedebilmek için ayakkabılarını yok etti.

Gülümseyerek derin bir nefes aldı, sonra başını kaldırıp kaynayan kara bulutlara baktı. Mavi-mor şimşeklere rağmen öfkeli, şiddetli ve sessizdi. Yukarıda korkunç bir fırtına, aşağıda sessiz, dingin çimenlik. Düşler Dünyası'nın ikilemi.

Tuhaf bir biçimde, *Tel'aran'rhiod* ona şimdi, Verin'in *ter'angreal*ini kullanarak ziyaret ettiği ilk birkaç ziyarete göre daha doğaüstü geliyordu. Bu mekana oyun bahçesi gibi yaklaşmıştı, canı çektiğinde giysilerini değiştirmiş, güvende olduğunu varsaymıştı. Anlayamamıştı. *Tel'aran'rhiod* ancak güzel renklere boyanmış bir ayı tuzağı kadar güvenliydi. Bilgeler onu eğitmese, Egwene Amyrlin olabilecek kadar yaşamayabilirdi.

Evet, sanırım bu. Yükselip alçalan tepeler, ağaç kümeleri. Yaklaşık bir sene önce geldiği ilk yerdi. Bu kadar yol aldıktan sonra, burada durmakta anlamlı bir şeyler vardı. Ama işi bitene kadar aynı ölçüde çok yol alması, hem de bunu çok daha kısa zamanda yapması gerekiyormuş gibi hissediyordu.

Kule'de tutsakken, kendi kendine tekrar tekrar her seferinde bir soruna odaklanabileceğini hatırlatmıştı. Beyaz Kule'nin birleşmesi öncelik taşıyordu. Ama şimdi, her iki sorun ve olası çözümler sayısız görünüyordu. Onu eziyor, yapıyor olması gereken onca şeyle onu boğuyordu.

Neyse ki, son birkaç gün içinde şehirde, beklenmedik yerlerde pek çok tahıl deposu keşfedilmişti. Bir tanesi, kışın ölen bir adama ait unutulmuş bir ambardaydı. Diğerleri daha küçüktü, orada burada birkaç çuval. Olağanüstü bir biçimde, hiçbiri çürümemişti.

Egwene'in o akşam, başka sorunlarla ilgili iki toplantısı vardı. En büyük sorunu, görüşeceği insanların onun hakkındaki fikirleri olacaktı. İki grup da onu unvanıyla görmeyecekti.

Gözlerini yumarak oradan gitmeyi diledi. Gözlerini açtığında, köşelerinde derin gölgeler olan, sütunları kalın kuleler gibi yükselen geniş

bir odadaydı. Tear Taşı'nın Yüreği.

Odanın ortasında, bir sütun ormanının arasında, yerde iki Bilge oturuyordu. Açık kahverengi eteklerinin ve beyaz bluzlarının üzerinde, yüzleri birbirinden çok farklıydı. Bair'inki yaşlılıktan kırışmıştı ve güneşte kurumaya bırakılmış deriye benziyordu. Zaman zaman sertleşmesine rağmen, gözlerinin ve ağzının çevresinde gülümseme çizgileri vardı.

Amys'in yüzü ipek kadar pürüzsüzdü, yönlendirme yeteneğinin bir sonucu. Yaşı belirsiz değildi, ama duygularını ancak bir Aes Sedai kadar gösteriyordu.

İkisi şallarını bellerine indirmiş, bluzlarının bağcıklarını çözmüşlerdi. Egwene önlerine oturdu, ama Islaktopraklı giysilerini üzerinde bıraktı. Amys tek kaşını kaldırdı; Egwene'in üzerini değiştirmesi gerektiğini mi düşünüyordu? Yoksa Egwene'in olmadığı bir şeymiş gibi davranmamasını takdir mi ediyordu? Anlamak zordu.

"Beyaz Kule'nin içindeki savaş bitti," dedi Egwene.

"Elaida a'Roihan denen kadın?" diye sordu Amys.

"Seanchanlar tarafından yakalandı," dedi Egwene. "Onu takip edenler tarafından Amyrlin olarak kabul edildim. Konumum sağlam değil -zaman zaman, bir başka taşın üzerinde duran bir taşın üzerinde dengede durduğumu hissediyorum. Ama Beyaz Kule bir kez daha bütün oldu."

Amys hafifçe cıkladı. Elini kaldırdı ve elinde çizgili bir etol -Amyrlin etolü- belirdi. "O zaman bunu takman gerekir herhalde."

Egwene hafifçe nefes verdi. Bazen, bu kadınların fikirlerine ne kadar önem verdiğine şaşıyordu. Etolü aldı ve omuzlarına doladı.

"Haber Sorilea'nın hoşuna gitmeyecek," dedi Bair, başını iki yana sallayarak. "Hala Beyaz Kule'deki o aptalları bırakıp bize döneceğini umuyordu."

"Lütfen lafınıza dikkat edin," dedi Egwene, kendine bir fincan çay yaratarak. "O aptallardan biri olmakla kalmıyorum dostum, aynı zamanda onların önderiyim. Aptallar kraliçesi de diyebilirsin."

Bair duraksadı. "*Toh* kazandım."

"Doğru söyledin, bu yüzden hayır," diye temin etti Egwene onu. "Çoğu aptal gerçekten, ama hepimiz zaman zaman aptallaşmaz mıyız? Beni *Tel'aran'rhiod*'da yürürken bulduğunuzda, başarısızlıklarım ile baş başa bırakmadınız. Benzer şekilde, ben de Beyaz Kule'dekileri bırakamam."

Amys gözlerini kıstı. "Son görüştüğümüzden beri büyümüşsün Egwene al'Vere."

Bu Egwene’in içinden bir sevinç dalgası geçmesine sebep oldu. “Büyümem gerekiyordu. Son zamanlarda hayatım zordu.”

“Yıkılan bir çatı ile karşı karşıya kaldığında,” dedi Bair, “bazıları yıkıntıları kaldırmaya başlar ve bu süreçte güçlenir. Diğerleri gidip kardeşinin mezrasında kalır ve suyunu içer.”

“Son zamanlarda Rand’ı gördünüz mü?” diye sordu Egwene.

“*Car’a’carn* ölüme kucak açtı,” dedi Amys. “Taşlar kadar güçlü olmaya çalışmayı bıraktı ve bunun yerine rüzgarın gücünü edindi.”

Bair başını salladı. “Ona çocuk demeyi bırakmamız gerekecek neredeyse.” Gülümsedi. “Ama sadece neredeyse.”

Egwene yaşadığı şoku belli etmedi. Onların Rand’ın yaptıklarından hoşnutsuz olmalarını beklemişti. “Size saygı duyduğumu bilmenizi isterim. Beni aranıza kabul ederek çok şeref kazandınız. Diğer Aes Sedailerden daha uzağı görmemin tek sebebinin, sizden sırtım ve başım dik yürümeyi öğrenmem olduğunu düşünüyorum.”

“Basit bir şeydi,” dedi Amys. Memnun olduğu açıktı. “Hangi kadın olsa yapardı.”

“Bir başkasının düğümlediği bir sicimi alıp düğümü açmak kadar keyifli pek az şey vardır,” dedi Bair. “Bununla birlikte, sicim iyi malzemeden yapılmamışsa, ne kadar uğraşırsan uğraş çözemezsin. Sen bize iyi malzeme verdin, Egwene al’Vere.”

“Keşke daha fazla Aes Sedai’ye Bilgelerin adetlerini öğretmenin bir yolu olsaydı.”

“Onları bize gönderebilirsin,” dedi Amys. “Özellikle de cezalandırılması gerekenleri. Biz onları Beyaz Kule gibi şımartmazdık.”

Egwene öfkelendi. Yediği dayaklar “şımartılmak” mıydı şimdi! Ama bu, başlatmak istemediği bir kavgaydı. Aieller her zaman Islaktopraklıların yumuşak olduğunu düşünecekti ve bu varsayımı değiştirmenin yolu yoktu.

“Aes Sedailerin bunu kabul edeceğini sanmıyorum,” dedi Egwene dikkatle. “Ama henüz eğitim aşamasındaki genç kadınları sizden ders almaya gönderebiliriz. Benim eğitimimin bu kadar etkili olmasının sebebi kısmen bu; henüz Aes Sedai adetlerini tam anlamıyla öğrenmemiştim.”

“Bunu kabul ederler mi?” diye sordu Bair.

“Kabul Edilmişleri gönderirsek edebilirler,” dedi Egwene. “Çömezlerin fazla deneyimsiz olduğunu düşünürler, Aes Sedailer ise fazla vakurdur. Ama Kabul Edilmişler... belki. Beyaz Kule için faydalı olacağı düşünülmeli.”

“Sen gitmelerini söylemelisin,” dedi Bair, “ve itaat etmelerini beklemelisin. Aralarında en fazla şerefe sen sahip değil misin? Bilge bir öğüt verdiğinde seni dinlemeleri gerekmez mi?”

“Klan her zaman şefin dediğini mi yapar?” dedi Egwene.

“Elbette hayır,” dedi Amys. “Ama Islaktopraklılar durmaksızın krallarına ve lordlarına yaltaklanıyor. Ne yapacaklarının söylenmesinden hoşlanıyormuş gibi görünüyorlar. Bu onların kendilerini güvende hissetmelerini sağlıyor.”

“Aes Sedailer farklı,” dedi Egwene.

“Aes Sedailer bizim, hepimizin Beyaz Kule’de eğitim görmemiz gerektiğini ima edip duruyorlar,” dedi Amys. Ses tonu *bu* fikir hakkında ne düşündüğünü ele veriyordu. “Gece mi, gündüz mü olduğunu anlamayan kör çipakuşu gibi dırdır ediyorlar. Bizim asla böyle bir şey yapmayacağımızı anlamaları gerek. Onlara, birbirimizi anlayabilmemiz için, bizim adetlerimizi öğrenmek üzere bize kadınlar göndereceğini söyle. Doğrusu da bu; bu deneyimle güçlenmelerini de beklediğini bilmeleri gerekmiyor.”

“Bu işe yarayabilir.” Egwene memnun olmuştu; plan, kendisinin sonunda başarmak istediği şeyden fazla farklı değildi.

“Bu, daha kolay günlerde düşünülmesi gereken bir konu,” dedi Bair. “Sende bundan daha büyük bir sorun seziyorum, Egwene al’Vere.”

“Daha büyük bir sorun var gerçekten,” dedi Egwene. “Rand al’Thor. Beyaz Kule’ye geldiğinde ilan ettiği şeyi size de söyledi mi?”

“Seni kızdırdığını söyledi,” dedi Amys. “Eylemlerini tuhaf buluyorum. Aes Sedailerin onu bir kutuya hapsetmesi hakkındaki onca konuşmadan sonra seni ziyaret ediyor.”

“Buraya geldiğinde... değişmişti,” dedi Egwene.

“Ölüme kucak açtı,” dedi Bair yine başını sallayarak. “Gerçekten *Car’a’carn*’a dönüşüyor.”

“Kararlı bir biçimde konuştu,” dedi Egwene, “ama sözleri çılgıncaydı. Karanlık Varlık’ın zindanındaki mühürleri kıracağını söyledi.”

Amys ve Bair donakaldılar.

“Bundan emin misin?” diye sordu Bair.

“Evet.”

“Bu rahatsız edici bir haber,” dedi Amys. “Bu konuda onunla konuşacağız. Bize haber verdiğin için teşekkür ederim.”

“Ona direnenleri toplayacağım.” Egwene rahatladı. O ana kadar, Bilgelerin ne düşüneceğini bilememişti. “Belki Rand, yeterince muhalefet

olursa dinler."

"Sağduyuya kulak veren biri olarak bilinmiyor," dedi Amys içini çekerek. Ayağa kalktı. Egwene ve Bair de aynısını yaptılar. Bilgelerin bluzlarının bağcıkları bir anda bağlandı.

"Beyaz Kule'nin Bilgeleri görmezden geldiği, Bilgelerin Aes Sedailerden kaçındığı zamanlar geçeli çok oldu," dedi Egwene, "Birlikte çalışmamız gerek. Kardeşler gibi, el ele."

"Bilgelerin Kule'de eğitim görmesi gibi güneş-körü saçma bir düşünce olmadığı sürece," dedi Bair. Şaka olduğunu göstermek için gülümsedi, ama ancak dişlerini göstermeyi başardı.

Egwene gülümsedi. Bilgelerin Kule'de eğitim görmesini *istiyordu*. Aes Sedailerin Bilgelerden daha iyi gerçekleştirdiği pek çok yönlendirme yöntemi vardı. Diğer yandan, Bilgeler de birlikte çalışmak ve -Egwene itiraf etmekte gönülsüzdü- önderlik konularında daha başarılıydı.

İki grup birbirinden çok şey öğrenebilirdi. Onları birbirlerine bağlamanın bir yolunu *bulacaktı*. Bir şekilde.

İki Bilge'ye sevgiyle veda etti ve onların *Tel'aran'rhiod'*dan solmasını izledi. Onların sırf öğütlerinin bile Rand'ı çılgın planından vazgeçireceğini umuyordu. Ama olası değildi.

Egwene bir nefes aldı. Bir an sonra Kule Salonu'nda duruyordu ve ayaklarını yere resmedilmiş Tar Valon Alevi'ne basmıştı. Alevden, kubbeli salonun duvarlarına doğru yedi renk yayılıyordu.

Nynaeve orada değildi. Egwene dudaklarını birbirine bastırdı. O *kadın!* Egwene Beyaz Kule'ye diz çöktürebilirdi, Kızıl Ajah'ın sadık bir üyesini kendi tarafına çekebilirdi, en haşin Bilgelerin saygısını kazanabilirdi. Ama arkadaşlarının sadakatine ihtiyaç duyarsa Işık yardımcısı olsundu! Rand, Gawyn, Nynaeve -hepsi kendi tarzlarında deli ediciydi.

Kollarını kavuşturarak beklemeye başladı. Belki Nynaeve gelirdi. Gelmezse, Egwene'i hayal kırıklığına uğrattığı ilk sefer olmayacaktı. Amyrlin Makamı'nın arkasındaki duvarda devasa bir gül pencere vardı. Ortasındaki Alev, ötesinde güneş ışığı varmış gibi ışıldıyordu, ama Egwene o kaynayan kara bulutların Düşler Dünyası'nın gökyüzünü tamamen kapladığını biliyordu.

Pencereden döndü ve donakaldı.

Orada, camda, Tar Valon Alevi'nin altında, Ejder Dişi biçiminde büyük bir şekil vardı. Gerçek hayattaki pencerede olmayan bir desen. Egwene yaklaşarak camı inceledi.

Yaratıcı ve Karanlık Varlık dışında bir sabit daha var, dedi Verin'in ölçülü sesi, bir başka zamana ait bir anıdan. *Diğerlerinin her birinin ve aynı anda hepsinin içinde bulunan bir dünya var. Ya da belki onları kuşatan. Efsaneler Çağı'ndaki yazarlar ona* Tel'aran'rhiod *diyordu.*

Bu pencere o diğer dünyalardan birini mi temsil ediyordu? Ejder'le Amyrlin'in Tar Valon'u yan yana yönettiği bir dünya?

"Bu ilginç bir pencere," dedi bir ses arkasından.

Egwene irkildi ve hızla döndü. Nynaeve, yüksek korsesi ve eteği yeşil iplikle işlenmiş, parlak sarı bir elbise içinde orada duruyordu. Alnının ortasında kırmızı bir benek vardı ve saçları her zamanki gibi örülmüştü.

Egwene rahatladı. *Sonunda!* Nynaeve'i görmeyeli aylar olmuştu. Hazırlıksız yakalandığı için kendi kendine küfrederek yüz ifadesini düzeltti ve Kaynak'a kucak açıp Ruh ördü. Birkaç içe alınmış örgü bir daha hazırlıksız yakalanmasını önleyebilirdi. Biraz sonra da Elayne'in gelmesi gerekiyordu.

"Bu deseni ben seçmedim,'' dedi Egwene, gül pencereye bakarak. "Bu *Tel'aran'rhiod*'un yorumu."

"Ama pencerenin kendisi gerçek, öyle mi?" diye sordu Nynaeve.

"Ne yazık ki," dedi Egwene. "Seanchan saldırısından kalan bir delik."

"*Saldırdılar mı?*" diye sordu Nynaeve.

"Evet," dedi Egwene. *Çağrılarıma karşılık versen öğreneceğin bir şey!*

Nynaeve kollarını kavuşturdu ve ikisi, ortalarındaki zeminde Tar Valon Alevi, odanın iki yanından birbirlerine baktılar. Bu görüşme dikkatle ele alınmalıydı; Nynaeve insanı dikenli çalı gibi dolayabiliyordu.

"Eh," dedi Nynaeve, rahatsız görünerek, "meşgul olduğunu biliyorum ve Işık biliyor ya, benim de yapmam gereken işlerim var. Bilmem gerektiğini düşündüğün haberleri söyle de gideyim."

"Nynaeve," dedi Egwene, "seni buraya sırf haberleri iletmek için çağırmadım."

Nynaeve örgüsünü kavradı. Egwene'den kaçındığı için paylanacağını biliyordu.

"Aslında," diye devam etti Egwene, "tavsiyeni istiyorum."

Nynaeve gözlerini kırpıştırdı. "Hangi konuda?"

"Eh," dedi Egwene, Alev'e doğru yürüyerek, "benimkine benzer bir durumda olan birkaç kişiden birisin."

"Amyrlin olarak mı?" diye sordu Nynaeve ifadesizce.

“Herkesin çok genç olduğunu düşündüğü bir önder olarak,” dedi Egwene. Nynaeve’in yanından geçti ve başıyla ona, onunla yürümesini işaret etti. “Aniden unvan kazanan biri. İş için doğru kadın olduğunu bilen, ama yakınındakiler tarafından gönülsüzce kabullenilen biri.”

“Evet,” dedi Nynaeve, Egwene’in yanında yürüyerek. Gözleri daldı. “Bu durumda olmayı bildiğimi söyleyebilirsin.”

“Sen nasıl başa çıktın?” diye sordu Egwene. “Bana sanki, ne yaparsam yapayım, kendi başıma yapmam gerekiyormuş gibi geliyor; çünkü ben yapmazsam, ben gözden kaybolur kaybolmaz söylediklerimi göz ardı ediyorlar. Pek çoğu, sırf gürültü yapmak için emir verdiğimi varsayıyor ya da onlardan üstün konumda olmama içerliyorlar.”

“Ben Hikmet’ken nasıl başa çıkıyordum, öyle mi?” diye sordu Nynaeve. “Egwene, başa çıkabildim mi, bilmiyorum. Zamanın yarısında Jon Thane’in kulağını çekmekten kendimi zor alıkoyuyordum. Cenn’den bahsetmeye bile gerek yok!”

“Ama sonunda sana saygı duymaya başladılar.”

“Konumumu onlara unutturmama meselesiydi. Beni genç bir kız olarak düşünmeye devam edemezlerdi. Kısa zamanda otoriteni kur. Kule’deki kadınlara karşı kararlı ol Egwene, çünkü ilk iş, seni ne kadar itip kakabildiklerini görmeye çalışacaklar. Ve bir adım gerilersen, o adımı yeniden atmak çok zor olur.”

“Tamam,” dedi Egwene.

“Ama yapmaları için boş işler verme onlara,” dedi Nynaeve. Kule Salonu’ndan çıktılar ve koridorlarda yürümeye başladılar. “Emir vermene alışsınlar, ama o emirler iyi emirler olsun. Seni göz ardı etmediklerinden emin ol. Senin yerine Temsilcileri ya da Ajah başlarını dinlemeyi kolay bulurlar sanırım; Emond Meydanı’ndaki kadınlar benim yerime Kadın Heyeti’ne gitmeye başlamışlardı.

“Temsilcilerin, Salon’a getirilmesi gereken kararlar verdiklerini öğrenirsen, bunun için büyük şamata çıkarman lazım. Güven bana. Küçük meseleler için bu kadar gürültü yapmana bozulacaklar, ama senin haberin olmadan büyük bir şey yapma zamanı geldiğinde iki kere düşünecekler.”

Egwene başını salladı. Nynaeve’in dünya görüşüyle renklendirilmiş olsa da, iyi tavsiyelerdi. “Bence en büyük sorun,” dedi Egwene, “pek az gerçek destekçim olması.”

“Ben varım. Elayne de var.”

“Var mısınız gerçekten?” dedi Egwene, koridorda durup Nynaeve’e bakarak. “Beni gerçekten destekliyor musun, Nynaeve?”

Eski Hikmet yanında durdu. “Elbette destekliyorum. Saçmalama.”

“Peki, beni en iyi tanıyanlar yetkemi reddedince bu nasıl görünecek?” diye sordu Egwene. “Diğerlerine, onların bilmedikleri bir şey varmış gibi görünmeyecek mi? Yalnızca arkadaşlarımın gördüğü bir zayıflık?”

Nynaeve donakaldı. Aniden dürüstlüğü eriyip gitti ve yerini kuşku aldı, gözleri kısıldı. “Beni buraya tavsiye istemek için çağırmadın. değil mi?”

“Elbette onun için çağırdım,” dedi Egwene. “Ancak bir aptal onu destekleyen insanların tavsiyelerini duymazdan gelir. Ama Hikmet olduktan sonraki o ilk haftalarda *sen* nasıl hissettin? Önderlik etmen gereken bütün o kadınlar, sana yalnızca çocukluğunu bildikleri kız olarak baktığında?”

“Korkunçtu,” dedi Nynaeve usulca.

“Peki, bunu yapmaları yanlış mıydı?”

“Evet. Çünkü ben daha fazlası olmuştum. Artık yalnızca ben değildim, unvanım da vardı.”

Egwene, Nynaeve ile göz göze geldi. Bakıştılar ve aralarında bir duygudaşlık geçti.

“Işık,” dedi Nynaeve. “Beni iyi yakaladın, değil mi?”

“Sana *ihtiyacım* var, Nynaeve,” dedi Egwene. “Sırf Güç kullanma yeteneğin yüksek diye değil, sırf akıllı ve kararlı bir kadın olduğun için de değil. Kule siyaseti tarafından lekelenmemiş, taze görüşlerin için de değil, bütün bunlar başlamadan önce Rand’ı tanıyan pek az kişiden biri olduğun için de değil. Daha çok, koşulsuz güvenebileceğim insanlara ihtiyacım olduğu için. Eğer sen de onlardan biri olabilirsen.”

“Diz çöküp yüzüğünü öpmemi istiyorsun,” dedi Nynaeve.

“Ee? Bir başka Amyrlin için yapmaz mıydın?”

“Mutlulukla değil.”

“Ama yapardın.”

“Evet.”

“Peki, benden daha iyi iş çıkaracak birisi olduğuna içtenlikle inanıyor musun?”

Nynaeve duraksadı, sonra başını iki yana salladı.

“O zaman Amyrlin’e hizmet etmek sana neden bu kadar zor geliyor? *Bana* değil, Nynaeve, unvanıma?”

Nynaeve’in yüzünde, çok acı bir şey içmiş gibi bir ifade vardı. “Bu... benim için kolay olmayacak.”

“Zor olan işlerden kaçtığını hiç görmedim, Nynaeve.”

“Unvan. Tamam. Denerim.”

“O zaman bana Anne diyerek başlayabilirsin.” Egwene Nynaeve’in itirazını kesmek için işaret parmağını kaldırdı. “Hatırla, Nynaeve. Daima olması gerekmez, yalnızken kullanmayabilirsin. Ama beni Amyrlin olarak *düşünmeye* başlamalısın.”

“Tamam, tamam. Yeterince iğneledin beni. Şimdiden, kendimi bütün gün yelboğan suyu içmişim gibi hissediyorum.” Duraksadı, sonra ekledi, “Anne.” Sözcük onu neredeyse boğacaktı.

Egwene gülümseyerek onu yüreklendirdi.

“Sana, ilk Hikmet seçildiğimde diğer kadınların bana davrandığı gibi davranmayacağım,” diye söz verdi Nynaeve. “Işık! Onların hissettiği gibi hissetmek ne tuhaf. Eh, onlar yine de aptaldı. Ben daha iyisini yapacağım, göreceksin. Anne.”

Bu sefer unvan ağzından biraz daha kolay çıkmıştı. Egwene’in gülümsemesi genişledi. Nynaeve’i teşvik etmek için en iyi yöntem rekabetti.

Aniden Egwene’in zihninde bir çan çınladı. Koruma örgülerini neredeyse unutmuştu. “Sanırım Elayne geldi.”

“Güzel,” dedi Nynaeve rahatlayarak. “Ona gidelim o zaman.” Salon’a doğru yürümeye başladı, sonra donakaldı. “Eğer seni de memnun edecekse, Anne.”

O sözcüğü *rahatsızlık duymadan söyleyebildiği bir zaman gelecek mi acaba?* diye düşündü Egwene. *Eh, çaba gösterdiği sürece.* “Mükemmel bir öneri.” Egwene Nynaeve’e katıldı. Ama Salon’a geldiklerinde orayı boş buldular. Egwene kollarını kavuşturarak çevresine bakındı.

“Belki de bizi aramaya gitmiştir,” dedi Nynaeve.

“Koridorda görürdük onu,” dedi Egwene. “Dahası...”

Elayne odada belirdi. Üzerinde elmaslarla ışıldayan, gösterişli beyaz bir elbise vardı. Egwene’i görünce geniş geniş gülümsedi, koşarak geldi ve onun ellerini tuttu. “Başardın, Egwene! Yine bir olduk!”

Egwene gülümsedi. “Evet, ama Kule hala yaralı. Yapacak çok iş var.”

“Nynaeve gibi konuşuyorsun.” Elayne gülümseyerek Nynaeve’e baktı.

“Teşekkür ederim,” dedi Nynaeve kuru kuru.

“Ah, saçmalama.” Elayne ona yaklaştı ve Nynaeve’e dostça sarıldı. “Geldiğine sevindim. Gelmeyeceğinden korkuyordum. O zaman Egwene

seni avlamak ve sonra ayak parmaklarını teker teker koparmak zorunda kalacaktı.”

“Amyrlin’in,” dedi Nynaeve, “yapacak çok daha iyi işleri var. Öyle değil mi, Anne?”

Elayne hayretle irkildi. Gözlerinde bir ışıltı vardı. Gülümsemesini gizledi. Nynaeve’in bir güzel fırçalandığını sanıyordu. Ama elbette Egwene bunun Nynaeve üzerinde etkili olmayacağını biliyordu; derinize saplanmış oltayı yanlış yönde çekip çıkarmaya çalışmaktan bir farkı olmazdı.

“Elayne,” dedi Egwene. “Biz dönmeden önce nereye gittin?”

“Ne demek istiyorsun?” dedi Elayne.

“Sen ilk geldiğinde biz yoktuk. Bizi bulmak için bir yere mi gittin?”

Elayne şaşırmış görünüyordu. “*Ter’angreal*ime yönlendirerek uykuya daldım ve burada belirdiğimde siz de buradaydınız.”

“Öyleyse koruma örgülerini kim harekete geçirdi?” diye sordu Nynaeve.

Huzursuz olan Egwene koruma örgülerini yeniden yaptı ve dikkatle düşündükten sonra, kulak misafiri olmaya çalışacaklara karşı bir örgü yapıp içe aldı, ama örgüyü, birazcık ses geçirecek şekilde değiştirdi. Bir örgü daha yaparak o az miktarda sesi çevrelerine yaydı.

Onlara yaklaşan biri, fısıldaştıklarını duyacaktı. Biraz daha yaklaşacaktı, ama ses bir fısıltı olarak kalacaktı. Belki bu, onları dinleyen her kimse, duymaya çalışarak yaklaşmasını sağlardı.

Nynaeve ve Elayne onun örgüleri yapmasını izledi. Elayne hayran kalmış görünüyordu, ama Nynaeve düşünceli düşünceli başını sallıyordu.

“Lütfen oturun,” dedi Egwene. Kendine bir sandalye yaptı ve oturdu. “Konuşacak çok şeyimiz var.” Elayne, muhtemelen farkında olmadan, bir taht yaptı. Nynaeve ise odadaki Temsilci sandalyelerini kopyaladı. Elbette Egwene Amyrlin Makamı’na oturmuştu.

Nynaeve, açık bir tatminsizlikle, bir tahttan diğerine baktı. Belki de bu yüzden bunca zamandır bu görüşmelere direniyordu; Egwene ve Elayne çok yükselmişti.

Acılığı alması için, ortamı biraz tatlandırma zamanıydı. “Nynaeve,” dedi Egwene. “Kule’ye geri dönmeni ve daha fazla Aes Sedai’ye keşfettiğin yeni Şifa yöntemini öğretmeni çok isterim. Çok kişi öğreniyor, ama ders almak işlerine yarayabilir. Eski adetleri bırakmakta gönülsüz davrananlar da var.”

“İnatçı keçiler.” dedi Nynaeve. “Onlara kiraz göster, eğer uzun zamandır elma yiyorlarsa, onlar yine çürük elma yemek ister. Ama gelmemin akıllıca

olacağından emin değilim. Şey, Anne."

"Neden o?"

"Rand," dedi Nynaeve. "*Birinin* ona göz kulak olması gerek. En azından Cadsuane dışında birinin." Kadının ismini söylerken dudak büktü. "Rand son zamanlarda çok değişti."

"Değişti mi?" dedi Elayne, endişeli bir sesle. "Ne demek istiyorsun?"

"Son zamanlarda onu gördün mü?" diye sordu Egwene.

"Hayır," dedi Elayne hemen. Fazla telaşlı bir yanıttı. Gerçek olduğu kuşkusuzdu -Elayne ona yalan söylemezdi- ama Rand hakkında sakladığı şeyler vardı. Egwene bir süredir kuşkulanıyordu bundan. Elayne onunla bağ kurmuş olabilir miydi?

"Gerçekten değişti," dedi Nynaeve. "Çok iyi bir şey. Anne... ne kadar fena olduğunu biliyordun. Bazen beni dehşete düşürüyordu. Şimdi... bu tarafı yok oldu. Hala aynı kişi -konuşması bile eskisi gibi. Öfkeli değil, sessiz. Önceden, çekilen bir hançerin sessizliği gibiydi, ama şimdi bir esintinin sessizliği gibi."

"Uyandı," dedi Elayne aniden. "Artık sıcak."

Egwene kaşlarını çattı. "Bu ne demek?"

"Ben... Aslında bilmiyorum." Elayne kızardı. "Öylesine ağzımdan çıktı. Affedersin."

Evet, onunla bağ kurmuştu. Eh, bu işe yarayabilirdi. Neden bundan bahsetmek istemiyordu? Egwene'in bir ara Elayne'le yalnız konuşması gerekecekti.

Nynaeve gözlerini kısmış, Elayne'i süzmekteydi. O da mı fark etmişti? Nynaeve'in bakışları Elayne'in göğsüne, sonra karnına gitti.

"Sen hamilesin!" diye suçladı Nynaeve aniden, Elayne'i göstererek.

Andor kraliçesi kızardı. Doğru, Nynaeve hamileliği duymamıştı, ama Egwene Aviendha'dan öğrenmişti.

"*Işık!* dedi Nynaeve. "Rand'ın gözümün önünden buna yetecek kadar uzaklaşmasına izin vermediğimi sanıyordum. Ne zaman oldu?"

Elayne kızardı. "Kimse onun..."

Nynaeve Elayne'e ifadesizce baktı ve Kraliçe daha da fena kızardı. Nynaeve'in bu konulardaki geleneksel görüşlerini her ikisi de biliyordu -aslında, Egwene de onunla aynı fikirdeydi. Ama Elayne'in özel hayatı onu ilgilendirmezdi.

"Senin için mutlu oldum, Elayne," dedi Egwene. "Rand için de. Zamanlama konusunda ne düşüneceğimi bilemiyorum. Rand'ın Karanlık

Varlık’ın zindanındaki kalan mühürleri kırmayı planladığını ve bunu yaparak, Karanlık Varlık’ı serbest bırakma riskini göze aldığını biliyor olmalısın.”

Elayne dudaklarını büzdü. “Eh, yalnızca üç mühür kaldı ve onlar da ufalanıyor.”

“Rand bu riske girse ne olacak ki?” dedi Nynaeve. “Son mühür de kırıldığında Karanlık Varlık serbest kalacak; bunun, Rand onunla savaşmak üzere oradayken olması en iyisi.”

“Evet, ama mühürler? Bu düşüncesiz bir seçim. Kuşkusuz Rand bu riske girmeden Karanlık Varlık’la yüzleşebilir ve onu yenip hapsedebilir.”

“Belki de haklısın,” dedi Nynaeve.

Elayne huzursuz olmuşa benziyordu.

Bu, Egwene’in beklediği kadar sıcak bir onay değildi. Bilgelerin ona direneceğini, ama Nynaeve ile Elayne’in tehlikeyi hemen göreceğini düşünmüştü.

Nynaeve uzun zamandır Rand’ın yanında, diye düşündü Egwene. Büyük olasılıkla onun *ta’veren*liğine kapılmış. Desen onun çevresinde bükülüyor. Yakınındakiler her şeyi onun gördüğü gibi görmeye başlıyor ve farkında olmadan, onun istediğini yapacak şekilde davranıyor.

Açıklaması bu olmalıydı. Normalde Nynaeve bu tür konularda sağduyulu bir kadındı. Ya da... eh, Nynaeve’in tam anlamıyla *sağduyulu* olduğu söylenemezdi aslında. Ama genelde işlerin yapılmasının doğru yolunu görürdü, en azından doğru yol onun yanılmış gibi görünmesine sebep olmadığı sürece.

“İkinizin de Kule’ye dönmesine ihtiyacım var,” dedi Egwene. “Elayne, ne diyeceğini biliyorum ve evet, Kraliçe olduğunun ve Andor’un ihtiyaçlarının karşılanması gerektiğinin farkındayım. Ama siz yeminlerinizi etmediğiniz sürece, diğer Aes Sedailer sizin şalı hak etmediğinizi düşünecek.”

“O haklı, Elayne,” dedi Nynaeve. “Ziyaretin uzun sürmese de olur; resmi olarak Aes Sedailiğe terfi etmene ve Yeşil Ajah’a kabul edilmene yetecek kadar. Andor asilleri aradaki farkı anlamaz, ama diğer Aes Sedailer anlar.”

“Doğru,” dedi Elayne. “Ama zamanlama... zor. Hamileyken yemin etme riskine girmek istediğimden emin değilim. Çocuklara zarar verebilir.”

Bu Nynaeve’i duraksattı.

“Hakkın var,” dedi Egwene. “Yemin etmenin hamilelikte tehlikeli olup olmadığını inceleteceğim. Ama Nynaeve, senin dönmeni kesinlikle istiyorum.”

“Rand tamamen başıboş kalacak, Anne.”

“Korkarım bundan kaçınmak imkansız.” Egwene, Nynaeve ile göz göze geldi. “Yemin etmemiş bir Aes Sedai olarak kalmana izin veremem. Hayır, sus; yeminlere uymaya çalıştığını biliyorum. Ama Yemin Çubuğu’nu tutmadığın sürece, diğerleri de tutmayabileceklerini düşünecek.”

“Evet,” dedi Nynaeve. “Sanırım öyle.”

“O zaman, geri dönecek misin?”

Nynaeve dişlerini sıktı ve içsel bir mücadeleye dalmış göründü. “Evet, Anne,” dedi. Elayne’in gözleri şokla daha da irileşti.

“Bu önemli, Nynaeve,” dedi Egwene. “Artık Rand’ı senin tek başına durdurabileceğinden kuşkuluyum. Birleşmiş bir cephe sunmak için müttefik bulmalıyız.”

“Tamam,” dedi Nynaeve.

“Beni endişelendiren sınav,” dedi Egwene. “Temsilciler, sürgündeyken sen ve diğerlerinin sınavsız terfi etmesi kabul edilebilir olsa da, artık Beyaz Kule birleştiğine göre, önce sınanmanız gerektiğini savunmaya başladı. Savları çok sağlam. Belki yaşadığın güçlükler yüzünden senin istisna tutulabileceğini savunabilirim. İkinize, bilmeniz gereken tüm örgüleri öğretecek zaman yok.”

Elayne başını salladı. Nynaeve omuzlarını silkti. “Sınava girerim. Geri döneceksem, bunu doğru düzgün yapsam da olur.”

Egwene şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. “Nynaeve, bunlar *çok* karmaşık örgüler. Ben hepsini ezberleyecek zaman bulamamıştım; yemin ederim, çoğu sırf daha zor olsun diye gereksiz yere karmaşıklaştırılmış.” Egwene’in sınavdan geçmeye niyeti yoktu ve geçmesi gerekmiyordu da zaten. Kanun açıktı. Amyrlin seçildiğinde Aes Sedai olmuştu. Nynaeve ve Egwene’in terfi ettirdiği diğerleri konusunda mesele o kadar açık değildi.

Nynaeve yine omuzlarını silkti. “Yüz sınav örgüsü o kadar kötü değil. İstersen onları sana şimdi gösterebilirim.”

“Onları öğrenmeye ne zaman fırsat buldun?” diye bağırdı Elayne.

“Son birkaç ayı aklım bir karış havada gezinerek ve Rand al’Thor hakkında hayal kurarak geçirmedim.”

“Andor tahtını almak ‘aklım bir karış havada gezinmek’ değil!”

“Nynaeve,” diye araya girdi Egwene, “eğer gerçekten de örgüleri ezberlediysen, o zaman doğru düzgün terfi ettirilmen benim için çok faydalı olur. Arkadaşlarıma iltimas geçiyormuşum gibi görünmez.”

“Sınavın tehlikeli olduğu söyleniyor,’’ dedi Elayne. “Örgülerin hazır olduğundan *emin misin*?”

“Bana bir şey olmaz,” dedi Nynaeve.

“Mükemmel,” dedi Egwene. “Seni sabaha burada bekliyorum.”

“O kadar çabuk mu?” dedi Nynaeve hayretle.

“Yemin Çubuğu’nu ne kadar çabuk tutarsan, senin hakkında endişelenmeyi o kadar çabuk bırakabilirim. Elayne, senin için de bir şeyler yapmamız gerek.”

“Hamilelik,” dedi Elayne, “yönlendirme yeteneğimi bozuyor. Şimdi daha iyi oldu -neyse ki buraya gelebildim- ama yine de bir sorun. Salon’a, istikrarlı bir biçimde yönlendiremezken sınavdan geçmemin ben ve bebekler için çok tehlikeli olacağını açıkla.’’

“Beklemeni önerebilirler,” dedi Nynaeve.

“Yeminsiz dolaşmama izin mi verirler?” dedi Elayne. “Gerçi, sırf emin olmak için, daha önce hamileyken yemin eden biri olup olmadığını bilmek isterim.”

“Ne öğrenebileceğime bakarım,” dedi Egwene. “O zamana kadar, sana verecek bir görevim var.”

“Andor’a hükmetmek beni *bayağı* meşgul ediyor, Anne.”

“Biliyorum,” dedi Egwene. “Ne yazık ki, bunu isteyebileceğim başka kimse yok. Daha fazla düş *ter’angreal*ine ihtiyacım var.”

“Bunu yapmayı başarabilirim,” dedi Elayne. “Güvenilir bir biçimde yönlendirmeye başlayacağımı varsayarak.”

“Sendeki düş *ter’angreal*ine ne oldu?” diye sordu Nynaeve Egwene’e.

“Çalındı,” dedi Egwene. “Sheriam tarafından -o da Kara Ajah’tan çıktı, bu arada.”

Diğer ikisi inlediler ve Egwene onların, yüzlerce Kara Aes Sedai keşfettiklerini bilmediklerini fark etti. Derin bir nefes aldı. “Kendinizi hazırlayın,” dedi. “Size anlatacak acı verici bir hikayem var. Seanchan saldırısından sonra Verin...”

O anda Egwene’in kulaklarında yine bir çan sesi çınladı. Egwene hareket etmeyi diledi. Oda çevresinde kırpıştı ve kendini aniden koridorda, örgüleri yerleştirdiği yerde buldu.

Altın sarısı saçlarını topuz yapmış, ince bir kadın olan Talva ile yüz yüze geldi. Talva eskiden Sarı Ajah'tandı, ama Kule'den kaçan Kara Aes Sedailerden biri olduğu anlaşılmıştı.

Talva'nın çevresinde Ateş örgüleri fışkırdı, ama Egwene bir kalkan hazırlamıştı bile. Onu Talva ile Kaynak arasına oturttu ve kadını yakalamak için hemen Hava ördü.

Akasından bir ses geldi. Egwene düşünmedi; *Tel'aran'rhiod*'a aşinalığına güvenerek hareket etti. Bir Ateş seli salıvermekte olan bir kadının arkasında belirdi. Alviarin.

Egwene hırladı ve o bir kalkan daha örmeye başlarken Alviarin'in Ateş dalgası talihsiz Talva'ya çarptı ve kadın çığlıklar atarak yandı. Alviarin hızla döndü, ciyakladı ve kayboldu.

Kavrulası kadın! diye düşündü Egwene. Alviarin, yakalamak istediği insanlar listesinde en başta geliyordu. Koridor sessizleşti ve Talva'nın kararmış, dumanlar tüten cesedi yere yığıldı. Kadın bir daha uyanmayacaktı; burada ölen kişi, gerçek dünyada da ölürdü.

Egwene ürperdi; o cani örgü onun için hazırlanmıştı. *Yönlendirmeye fazla güvendim,* diye düşündü. *Düşünce, örgülerden daha hızlı oluşuyor. Alviarin'in çevresinde halatlar hayal etmiş olmalıydım.*

Hayır, Alviarin yine de halatlardan kurtulabilirdi. Egwene bir Düşgören gibi düşünmemişti. Son zamanlarda aklı Aes Sedailerde ve onların sorunlarındaydı ve örgüleri düşünmeden yapmıştı. Ama bu mekanda düşüncenin Tek Güç'ten daha güçlü olduğunu unutmamalıydı.

Nynaeve koridora fırlarken Egwene başını kaldırıp baktı. Elayne de, daha ihtiyatlı bir biçimde arkasından geliyordu. "Yönlendirme hissettim," dedi Nynaeve. Yanık cesede baktı. "Işık!"

"Kara Aes Sedailer," dedi Egwene, kollarını kavuşturarak. "O düş *ter'angreal*lerinden faydalanıyorlar galiba. Geceleri Beyaz Kule'de dolaşmalarının emredildiğini tahmin ediyorum. Belki bizi arıyorlardı, belki de bize karşı kullanabilecekleri bilgiler." Egwene ve diğerleri Elaida'nın hükmü sırasında aynı şeyi yapmışlardı.

"Burada buluşmamalıydık," dedi Nynaeve. "Bir dahaki sefere farklı bir yer kullanalım." Duraksadı. "Senin için de uygunsa, Anne."

"Olabilir," dedi Egwene. "Ama olmayabilir de. Onları bulamazsak asla yenemeyiz."

"Tuzaklarına düşmek, onları yenmenin en iyi yolu değil, Anne," dedi Nynaeve ifadesizce.

“Hazırlıklı olup olmadığına bağlı,” dedi Egwene. Kaşlarını çattı. Bir köşeyi dolanan siyah bir bez parçası mı görmüştü? Egwene bir an sonra oradaydı; Elayne’in şaşkın küfrü arkasında, koridorda yankılandı. Işık, kadında ne dil vardı!

Mekan boştu. Tekinsiz, neredeyse fazla sessiz. *Tel’aran’rhiod*’da bu normaldi.

Egwene Tek Güç’ü salıvermedi, diğer ikisinin yanına döndü. Beyaz Kule’yi temizlemişti, ama hastalık yine de Kule’nin yüreğinde gizleniyordu.

Seni bulacağım, Mesaana, diye düşündü Egwene, sonra diğerlerine ona katılmalarını işaret etti. Egwene’in biraz önce gittiği yamaca gittiler; kaçırdıkları olayları onlara ayrıntılı bir şekilde anlatabileceği bir yere.

15

ÇAKIL TAŞI KULLAN

Nynaeve, yanında Asha'man Naeff'le birlikte, Tear'ın parke taşı döşeli sokaklarında seyirtiyordu. Kuzey'deki uzak, ama korkunç fırtınayı hala hissedebiliyordu. Doğaüstü. Ve fırtına güneye doğru ilerliyordu. Lan oradaydı. "Işık onu korusun," diye fısıldadı Nynaeve.

"Efendim, Nynaeve Sedai?" diye sordu Naeff.

"Yok bir şey." Nynaeve siyah ceketli adamların çevresinde olmasına alışıyordu. Naeff'e bakarken soğuk bir tedirginlik hissetmiyordu. Bu aptallık olurdu. *Saidin,* Nynaeve'in yardımıyla temizlenmişti. Rahatsız olmaya gerek yoktu. Asha'manlar zaman zaman boşluğa gözlerini dikerek, kendi kendilerine mırıldanıyor olsalar bile. Tıpkı Naeff'in şu anda, eli kılıcında, yakındaki binanın gölgesine baktığı gibi.

"Dikkatli olun Nynaeve Sedai," dedi Naeff. "Bizi izleyen bir Myrddraal daha var."

"Emin misin Naeff?"

Uzun boylu, kare yüzlü adam başını salladı. Örgüler konusunda yetenekliydi -özellikle de Hava örgülerinde, ki bir erkek için sıradışıydı- ve diğer Asha'manların bazılarının aksine, Aes Sedailere karşı çok nazikti. "Evet, eminim," dedi adam. "Neden onları ben görebiliyorum da diğerleri göremiyor, bilmiyorum. Bu konuda Yeti'm var herhalde. Gölgelerde saklanıyorlar, keşif için gönderildiklerini düşünüyorum. Henüz saldırmadılar; sanırım benim onları görebildiğimi bildikleri için ihtiyatlı davranıyorlar."

Naeff geceleri Tear Taşı'nda dolaşarak, yalnızca kendisinin görebildiği Myrddraallere karşı nöbet tutmayı alışkanlık haline getirmişti. Adamın deliliği kötüye gitmiyordu, ama eski yaralar da iyileşmiyordu. Bu yara izini her zaman taşıyacaktı. Zavallı adam. En azından deliliği diğerlerininki kadar kötü değildi.

Nynaeve parke taşı döşeli geniş caddede yürürken ileriye bakıyordu. İki yanında, Tear'ın gelişigüzel tarzında tasarlanmış binaları dizilmişti. İki küçük kulesi ve kocaman, tunç bir kapısı olan büyük bir malikane, mütevazı boyutlarda bir hanın yanında duruyordu. Karşılarında kapıları ve

pencereleri demir işiyle süslü bir dizi ev vardı, ama ev sırasının tam ortasına bir kasap dükkanı oturtulmuştu.

Nynaeve ve Naeff, batı duvarının hemen içindeki Hep Yaz mahallesine gidiyorlardı. Tear'ın en zengin mahallesi değildi, ama kesinlikle müreffehti. Elbette Tear'da yalnızca tek bir ayrım vardı: asil olanlar ve olmayanlar. Pek çok asil hala sıradan insanları tamamen farklı ve kesinlikle daha düşük-yaratıklar olarak görüyordu.

Bazı sıradan insanların yanından geçiyorlardı. Erkekler paçaları bilek hizasından bağlı bol pantolonlar giymiş, bellerine rengarenk kuşaklar takmışlardı. Kadınlar ise yüksek yakalı elbiseler giymiş, açık renk önlükler takmışlardı. Yassı tepeli geniş hasır şapkalar ve bir yana sarkan bez başlıklar yaygındı. Pek çok kişi, ipe bağladıkları nalınları Maule'a döndüklerinde kullanmak üzere omuzlarına asmışlardı.

Nynaeve'in yanından geçen insanların yüzleri endişeliydi, bazıları korkuyla dönüp dönüp arkalarına bakıyordu. O yönde, bir şer kabarcığı şehre inmişti. Işık izin verse de, çok kişi incinmemiş olsa, çünkü Nynaeve'in harcayacak fazla zamanı yoktu. Beyaz Kule'ye geri dönmesi gerekiyordu. Egwene'e itaat etmek zorunda olmak Nynaeve'in canını sıkıyordu. Ama itaat edecekti ve Rand döner dönmez şehirden ayrılacaktı. Rand bu sabah bir yere gitmişti. Çekilmez adam. En azından yanında Mızrağın Kızları'nı götürmüştü. Bir şey getirmeye gittiği söyleniyordu.

Nynaeve adımlarını sıklaştırdı, Naeff de ona ayak uydurdu, öyle ki, neredeyse koşuyorlardı. Kapıyol kullanmak daha çabuk olurdu, ama güvenli olmazdı; Nynaeve, birini biçmeyeceklerinden emin olamazdı. O *Kapıyollara fazla bağımlı olduk,* diye düşündü. *Kendi ayaklarımız artık yeterli gelmiyor.*

Bir köşeyi döndü ve bir grup sinirli Savunucu'nun sıra olmuş, beklediği bir sokağa girdi. Adamlar kabarık, altın rengi-siyah kollu siyah ceketler giymiş, gümüş rengi plaka zırh takmışlardı. Nynaeve ile Naeff'in önünde aralandılar. Nynaeve gelince rahatlamış görünseler de, yine de kargılarını huzursuzlukla, sıkı sıkı tutuyorlardı.

Önlerindeki şehir... olması gerekenden daha soluktu. Rengi atmış gibi. Parke taşları daha açık griydi, binaların duvarları olması gerekenden daha soluk kahverengi ya da griydi.

"İçeride yaralı aramak için adam yolladınız mı?" diye sordu Nynaeve.

Savunuculardan biri başını iki yana salladı. "Biz insanların girmesini engelliyoruz, şey, Aes Sedai Hanım. Güvenli değil."

Çoğu Tearlı, Aes Sedailere saygı göstermeye hala alışamamıştı. Yakın zamana kadar, şehirde yönlendirmek kanundışıydı.

“Adamlarını yolla, arasınlar,” dedi Nynaeve kararlılıkla. “Çekingenliğin birilerinin canına mal olursa Lord Ejder kızar. Çeperden başla. Yardım edebileceğim birine rastlarsanız beni çağırın.”

Nöbetçiler harekete geçti. Nynaeve Naeff’e döndü ve Naeff başını salladı. Nynaeve döndü ve şehrin şer kabarcığından etkilenmiş kısmına doğru bir adım attı. Ayağı parke taşına indiğinde, taş toza döndü. Nynaeve’in ayağı kırılan taşa battı ve sert toprağa bastı.

Nynaeve başını eğip yere baktı ve ürperdi. İlerlemeye devam etti ve o dokundukça taşlar toza dönüştü. O ve Naeff, peşlerinde toza dönmüş taşlardan bir iz bırakarak en yakındaki binaya yaklaştılar.

Bina, ikinci katında güzel balkonları olan bir handı. Cam pencerelerinde narin demir işi süslemeler ve koyu renk cilalı bir verandası vardı. Kapı açıktı ve Nynaeve ayağını kaldırıp alçak verandaya bastığı zaman, tahtalar da toza döndüler. Nynaeve yere bakarak donakaldı. Naeff yanına geldi, sonra diz çöktü ve bir çimdik toz aldı.

“Yumuşak,” dedi usulca, “dokunduğum en ince toz.”

Tuhaf bir biçimde hava, sessiz sokağın aksine, olağanüstü temiz kokuyordu. Nynaeve derin bir nefes aldı ve hana girdi. Dizlerine dek gelen, o dokundukça dağılan tahtaların içinde, zorla ilerliyordu.

İçerisi loştu. Ayaklı şamdanlar yanmıyordu. Odada, hareket ederken donakalmış insanlar oturuyordu. Çoğu, güzel giyimli asillerdi, sakallarını yağlayarak sivriltmiş adamlar. Biri yakındaki yüksek masanın yanında, uzun bacaklı bir sandalyede oturuyordu. Sabah birasını dudaklarına götürürken donmuştu. Kıpırtısızdı, ağzı içkiyi kabul etmek üzere aralanmıştı.

Naeff’in yüzü ciddiydi, ama pek az şey Asha’man’ı şaşırtıyor ya da rahatsız ediyordu zaten. Naeff bir adım daha atacakken Nynaeve atılıp adamın kolunu yakaladı. Naeff kaşlarını çatarak ona döndü ve Nynaeve yeri işaret etti. Naeff’in tam önünde, hala sağlam olan tahtanın altında zar zor görülebilen, bir boşluk vardı. Naeff hanın mahzenine düşmekten kurtulmuştu.

“Işık,” dedi Naeff gerileyerek. Diz çöktü ve önündeki tahtaya tıkladı. Tahta toza dönüştü ve tozlar aşağıdaki karanlık mahzene yağdı.

Nynaeve Ruh, Hava ve Su örerek yakındaki sandalyede oturan adamı muayene etti. Normalde birini muayene ederken ona dokunurdu, ama bu

sefer dokunmakta duraksadı. Dokunmadan da muayene edebilirdi, ama Şifa açısından o kadar etkili olmazdı.

Adamda hiçbir şey bulamadı. Yaşam izi yoktu, adamın yaşamış olduğuna dair en ufak işaret yoktu. Bedeni etten bile değildi. Nynaeve bir iç burkuntusuyla karanlık odadaki diğerlerini muayene etti. Üç Andorlu tüccara kahvaltı taşıyan hizmetkar kadın. O sıkışık masaların arasından geçmekte zorluk çekmiş olması gereken şişman hancı. Odanın en arkasında titiz bir duruşla oturmuş, kitap okumakta olan şık elbiseli kadın.

Hiçbiri yaşamıyordu. Bunlar ceset değildi; yalnızca birer kabuktular. Nynaeve titrek parmaklarla uzandı ve yüksek masadaki adamın omzuna dokundu. Adam hemen toza dönüştü ve toz bir bulut halinde yere yağdı. Tozun yağdığı sandalye ve yer tahtaları dağılmadı.

“Burada kurtaracak canlı kimse yok,” dedi Nynaeve.

“Zavallıcıklar,” dedi Naeff. “Işık ruhlarını korusun.”

Nynaeve genelde Tearlı asillere acımazdı; gördüğü onca halk içinde, en kibirlileri onlardı. Ama kimse bunu hak etmezdi. Dahası, bu kabarcık pek çok sıradan insanı da yakalamıştı.

Nynaeve ve Naeff binadan çıktılar. Nynaeve can sıkıntısıyla örgüsünü çekiştirdi. Kendini çaresiz hissetmekten nefret ederdi. Arad Doman’daki malikanede yangın başlatan zavallı nöbetçi ve tuhaf hastalıklardan ölen insanlarda olduğu gibi. Bugün de tozdan kabuklar. İnsanlara yardım edemeyecekse, Şifa öğrenmenin ne faydası vardı?

Üstelik artık gitmesi gerekiyordu. Beyaz Kule’ye dönmesi. Kaçıyormuş gibi hissediyordu. Naeff’e döndü. “Rüzgar,” dedi.

“Nynaeve Sedai?”

“Binaya rüzgar estir, Naeff,” dedi Nynaeve. “Ne olacağını görmek istiyorum.”

Asha’man denileni yaptı. Görünmez örgüleri bir esinti başlattı. Tüm bina patladı, toza dönüşerek dağıldı ve beyaz karahindiba tohumları gibi uçup gitti. Naeff ona döndü.

“Bu kabarcığın ne kadar büyük olduğunu söylemişlerdi?” diye sordu Nynaeve.

“Her iki yönde, yaklaşık iki sokak genişliğinde.”

“Daha fazla rüzgara ihtiyacımız var,” dedi Nynaeve örmeye başlayarak. “Yapabildiğin kadar büyük bir rüzgar yap. Yaralı biri varsa, bu şekilde bulabiliriz.”

Naeff başını salladı. İkisi rüzgar yaratarak yürüdüler. Binaları parçaladılar ve patlayıp yıkılmalarını sağladılar. Naeff bu işte Nynaeve'den daha iyiydi, ama Nynaeve'in Tek Güç yeteneği daha büyüktü. Birlikte, ufalanan binaları, taşları ve insanları, bir toz fırtınası halinde önlerine katıp süpürdüler.

Yorucu işti, ama devam ettiler. Nynaeve, mantıksız da olsa, yardım edebileceği birini bulmayı umuyordu. Onun ve Naeff'in önünde binalar yıkıldı, tozlar rüzgar burgacına kapıldı. Tozu bir küre haline getirdiler ve küreyi küçülttüler. Tıpkı yer süpüren bir kadın gibi.

Sokakta, adım atarken donakalmış insanların yanından geçtiler. Araba çeken öküzlerin. Yürek burkan bir biçimde, ara sokaklarda oynayan çocukların. Her şey toza dönüştü.

Canlı kimseyi bulamadılar. Sonunda Naeff'le birlikte şehrin etkilenen kısmını yok etmiş, tozu en ortaya süpürmüşlerdi. Nynaeve, Naeff'in ördüğü küçük siklonun etkisiyle olduğu yerde dönen toz yığınına baktı. Nynaeve meraklanarak, siklona doğru Ateş'ten bir dil uzattı ve toz alev aldı.

Nynaeve inledi; o toz, ateşe atılmış kuru kağıt gibi tutuşmuş, alevlerden kükreyen bir bora yaratmıştı. Nynaeve ve Naeff gerilediler, ama her şey bir anda olupbitti. Geriye kül bile kalmadı.

Onu toplamasaydık, diye düşündü Nynaeve, ateşin sönmesini izlerken, *biri içine mum düşürebilirdi. Böyle bir yangın...*

Naeff estirdiği rüzgarı durdurdu. İkisi, mahzen delikleri dizili çıplak bir toprak halkasının ortasında duruyordu. Yanlarda, binalar kesilmişti, odalar açık duruyordu, bazı binalar yıkılmıştı. Bu boş bölgeyi görmek ürkütücüydü. Sağlıklı bir yüzdeki oyuk göz gibi.

Boş alanın sınırında pek çok Savunucu grubu duruyordu. Nynaeve Naeff'e bakarak başını salladı ve en büyük gruba doğru yürüdüler.
"Kimseyi bulamadınız mı?" diye sordu Nynaeve.

"Hayır, Aes Sedai Hanım," dedi adam. "Şey... birkaç kişi bulduk, ama çoktan ölmüşlerdi."

Bir başka adam, üniforması üzerine çok dar gelen fıçı gibi biri, başını salladı. "O halkanın içine ayağını uzatan biri bile ölmüş gibi görünüyor. Bir ayakları ya da kollarının bir parçası eksik olanlar bulduk. Ama yine de ölmüşlerdi." Adam gözle görülür bir biçimde ürperdi.

Nynaeve gözlerini yumdu. Tüm dünya dağılıyordu ve o, ona Şifa verme gücünden yoksundu. Kendini hasta ve öfkeli hissediyordu.

“Belki buna *onlar* sebep olmuştur,” dedi Naeff usulca. Nynaeve gözlerini açtığı zaman Naeff’in yakındaki binanın gölgelerine doğru başını salladığını gördü. “Soluklar. Üç taneler Nynaeve Sedai, bizi izliyorlar.”

“Naeff...” dedi Nynaeve kızgınlıkla. Adama Solukların gerçek olmadığını söylemek işe yaramıyordu. *Bir şeyler yapmam lazım,* diye düşündü. *Birilerine yardım etmeliyim.* “Naeff, kıpırdamadan dur.” Adamın kolunu tuttu ve muayene etti. Naeff şaşkın şaşkın ona baktı, ama itiraz etmedi.

Nynaeve deliliği, adamın zihnine gömülmüş karanlık bir damar ağı gibi görebiliyordu. Ağ adeta küçük bir yüreğin atması gibi zonkluyordu. Nynaeve son zamanlarda başka Asha’manlarda da benzer bozukluklara denk gelmişti. Muayene yeteneği gelişiyordu, örgüleri daha incelikliydi ve eskiden göremediği şeyler bulabiliyordu. Ama sorunu nasıl çözeceğini bilmiyordu.

Her şeye Şifa verilebilir, dedi kendi kendine. *Ölüm dışında her şeye.* Odaklandı, Beş Güç’ü birbirine ördü ve Graendal’ın talihsiz hizmetkarındaki İçtepi’yi kaldırdığında olanları hatırlayarak, deliliği dikkatle dürtükledi. Adamın zihni daha kötü zarar görecekse, Naeff deli olarak kalsa daha iyiydi.

Tuhaf bir biçimde, karanlık gerçekten de İçtepi’ye benziyordu. Lekenin yaptığı bu muydu? Tek Güç kullanan erkekleri, Karanlık Varlık’ın kendi İçtepi’siyle yozlaştırıyor muydu?

Dikkatle, deliliğin aksi olan bir başka örgü yaptı ve Naeff’in zihnine yerleştirdi. Örgü, hiçbir şey yapmadan solup gitti.

Nynaeve dişlerini sıktı. Bunun işe yaraması gerekiyordu! Ama son zamanlarda sık sık yaşadığı gibi, başarısız olmuştu.

Hayır, diye düşündü Nynaeve. *Hayır, hiçbir şey yapmadan duramam.* Daha derinleri inceledi. Karanlığın Naeff’in zihnine saplanmış küçük, dikensi uzantıları vardı. Nynaeve çevresinde toplanan insanları görmezden gelerek o dikenleri inceledi. Ruh örgüleri kullanarak dikkatle bir tanesini çekip kopardı.

Diken, biraz direndikten sonra yerinden çıktı ve Nynaeve dikenin Naeff’in etini deldiği yere Şifa verdi. Beyin, daha sağlıklı görünerek zonkluyordu sanki. Nynaeve diğer dikenleri de teker teker çıkardı. Örgülerini sürdürmek, tekrar batmasın diye dikenleri tutmak zorunda kalıyordu. Terlemeye başladı. Bölgeyi süpürme işi yormuştu onu, sıcağı

dışında tutmak için gereken konsantrasyondan yoksundu. Tear çok bunaltıcıydı.

Çalışmaya devam etti ve bir karşı-örgü daha hazırladı. Bütün dikenleri teker teker çıkardıktan sonra yeni örgüsünü salıverdi. Karanlık parça, *canlı* bir şeymiş gibi dalgalanarak sarsıldı.

Sonra yok oldu.

Nynaeve bitkin halde, sendeleyerek geriledi. Naeff gözlerini kırpıştırdı, sonra çevresine bakındı. Bir elini başına götürdü.

Işık! diye düşündü Nynaeve. *Ona zarar mı verdim? Öylesine dalmamalıydım bu işe. Ben...*

"Gittiler," dedi Naeff. "Soluklar... artık onları göremiyorum." Gözlerini kırpıştırdı. "Zaten Soluklar gölgelere nasıl saklanabilirdi ki? Ben onları görebiliyorsam, beni öldürürlerdi ve..." Nynaeve'e bakarak odaklandı. "Siz *ne* yaptınız?"

"Ben... sanırım deliliğine Şifa verdim." Eh, ona bir şey yaptığı açıktı. Yaptığı iş sıradan Şifa değildi, Şifa örgüleri kullanmamıştı bile. Ama işe yaramış görünüyordu.

Naeff şaşkın bir ifadeyle geniş geniş gülümsedi. Nynaeve'in elini iki eline aldı ve sonra gözleri yaşararak önünde diz çöktü. "Aylar boyunca, daima izlendiğimi hissettim. Sırtımı gölgelere döner dönmez öldürüleceğimi sanarak. Ama şimdi... *Teşekkür ederim.* Nelavaire'i bulmam lazım."

"Git madem," dedi Nynaeve. Naeff, Aes Sedai'sini bulmak üzere, koşarak Taş'a döndü.

Yaptığım hiçbir şeyin fark yaratmayacağını düşünmemeliyim. Karanlık Varlık da bunu istiyor. Nynaeve Naeff'in uzaklaşmasını izlerken, yukarıdaki bulutların açılmaya başladığını fark etti. Rand geri dönmüştü.

İşçiler, yarısı toza dönmüş binaların molozlarını kaldırmaya başlamıştı. Nynaeve alanın çevresinde toplanmaya başlamış Tearlıları yatıştırmaya çalıştı. Panik çıkmasını istemiyordu; herkesi tehlikenin geçtiğine dair temin etti ve sonra kayıp vermiş ailelerle konuşmak istedi.

Rand onu bulduğunda Nynaeve hala bunu yapıyordu -zayıf, endişeli bir kadınla usul usul konuşmaktaydı. Kadın halktan biriydi, yüksek yakalı elbise giymiş, üç önlük ve hasır bir şapka takmıştı. Kocası, Nynaeve'in girdiği handa çalışıyordu. Kadın, eskiden mahzen olan deliğe bakıp duruyordu.

Nynaeve bir an sonra Rand'ın, elleri arkasında, sağlam eliyle kesik kolunu tutarak, kendisini izlemekte olduğunu fark etti. İki Mızrağın Kızı onu koruyordu, Somma ve Kanara. Nynaeve Tearlıyla konuşmayı bitirdi, ama kadının yaşlı gözleri yüreğini burkuyordu. Lan'i kaybetse kendisi nasıl tepki verirdi?

Işık onu korusun. Lütfen, lütfen onu korusun, diye dua etti. Madeni para kesesini kemerinden çıkardı ve kadını keseyle gönderdi. Belki bunun bir faydası olurdu.

Rand Nynaeve'e yaklaştı. "Halkımla ilgileniyorsun. Teşekkür ederim."

"Kimin ihtiyacı varsa onunla ilgileniyorum," dedi Nynaeve.

"Her zaman yaptığın gibi," dedi Rand. "İhtiyaç duymayanlarla ilgilenmeye ek olarak."

"Senin gibi mi?" dedi Nynaeve, tek kaşını kaldırarak.

"Hayır, ben her zaman ihtiyaç duydum. Buna ve daha fazlasına."

Nynaeve duraksadı. Bu, *Rand'ın* itiraf etmesini beklediği bir şey değildi. Neden o eski pelerinden kurtulmamıştı? Soluk, eskimiş bir pelerindi.

"Bu benim suçum," dedi Rand, şehirdeki deliğe doğru başını sallayarak.

"Rand, aptallaşma."

"Kimsenin arada bir aptallaşmaktan kaçınabileceğini sanmıyorum," dedi Rand. "Geciktiğim için kendimi suçluyorum. Onunla yüzleşmeyi erteleyip duruyorum. Bugün burada ne oldu? Binalar toza mı döndü?"

"Evet," dedi Nynaeve. "Her şeyin özü yok olmuş. Her şey biz dokunur dokunmaz ufalanıyordu."

"Bunu bütün dünyaya yapacak," dedi Rand yumuşak bir sesle. "O kıpırdanıyor. Dişimizle, tırnağımızla tutunarak ne kadar beklersek, kalanları o kadar çok yok edecek. Daha fazla oyalanamayız."

Nynaeve kaşlarını çattı. "Ama Rand, eğer onu serbest bırakırsak, durum daha da kötüye gitmez mi?"

"Belki çabucak yaparım," dedi Rand. "Delik'i açmak onu hemen serbest bırakmaz, ama onu daha da güçlendirir. Yine de yapılması lazım. Bu işi, bir taş duvara tırmanmak gibi düşün. Ne yazık ki, biz oyalanıyoruz ve tırmanmadan önce duvarın çevresinde koşuyoruz. Her adım, gelecek savaşta kullanabileceğimiz gücü zayıflatıyor. Onunla, biz güçlüyken yüzleşmeliyiz. İşte bu yüzden mühürleri kırmam lazım."

"Ben..." dedi Nynaeve. "Sanırım sana inanıyorum." Nynaeve bunu şaşkınlıkla fark etmişti.

“Öyle mi, Nynaeve?” diye sordu Rand, tuhaf bir rahatlamayla. “Gerçekten inanıyor musun?”

“Evet.”

“O zaman Egwene’i ikna etmeye çalış. Elinden gelse beni durdurur.”

“Rand... beni Kule’ye geri çağırdı. Bugün gitmem gerek.”

Rand üzülmüş görünüyordu. “Eh, eninde sonunda bunu yapacağını tahmin ediyordum.” Tuhaf bir jestle Nynaeve’in omzunu tuttu. “Onların seni yıkmasına izin verme, Nynaeve. Bunu deneyeceklerdir.”

“Beni *yıkmak mı*?”

“Tutkun senin bir parçan,” dedi Rand. “Asla itiraf etmediysem de, onlar gibi olmaya çalıştım. Soğuk. Her zaman kontrollü. Bu beni neredeyse yok edecekti. Bu, bazıları için güç demek olabilir, ama *tek* güç çeşidi değil. Belki sen kendini biraz daha fazla kontrol etmeyi öğrenebilirsin, ama ben seni olduğun gibi seviyorum. Bu seni hakiki kılıyor. Senin, yüzünde bir maske, başkalarının duygularına hiç aldırmayan, ‘kusursuz’ bir Aes Sedai olmanı istemem.”

“Aes Sedai olmak, sakin olmaktır,” diye yanıt verdi Nynaeve.

“Aes Sedai olmak, sen ne olmaya karar verdiysen o olmaktır,” dedi Rand, kesik kolunu arkasından çıkarmadan. “Moiraine insanları önemsiyordu. Sakin olmasına rağmen, onda bunu görebiliyordun. Tanıdığım en iyi Aes Sedailer, diğerlerinin bir Aes Sedainin davranması gerektiği gibi davranmadığından şikayet ettikleri.”

Nynaeve kendini başını sallarken buldu, ama sonra kendi kendine sinirlendi. Rand al’Thor’dan tavsiye alıyordu, öyle mi?

Rand’da artık farklı bir şeyler vardı. Sessiz bir derinlik ve dikkatli sözler. Rand, size tepeden baktığını hissetmeden tavsiye alabileceğiniz biriydi. Aslında, bu açıdan babasına benziyordu. Gerçi Nynaeve bunu ikisine de itiraf etmezdi.

“Egwene’e git,” dedi Rand, Nynaeve’in omzunu bırakarak. “Ama serbest kaldığında, yanıma dönmeni çok isterim Tavsiyelerine yine ihtiyacım olacak. En azından, Shayol Ghul’e giderken yanımda olmanı isterim. Onu yalnız *saidin*le yenemem ve *Callandor*’u kullanacaksak, benimle halka kuracak, güvendiğim iki kadının kim olacağına ihtiyacım var. Diğer kadına karar vermedim Aviendha ya da Elayne olabilir. Ama biri kesinlikle sen olacaksın.”

“Orada olacağım, Rand.” Nynaeve tuhaf bir gurur hissediyordu. “Biraz dur. Sana zarar vermeyeceğim. Söz veriyorum.”

Rand tek kaşını kaldırdı, ama Nynaeve onu muayene ederken hiçbir şey yapmadan bekledi. Nynaeve *çok* yorgundu, ama eğer Rand'ın yanından ayrılacaksa, onun deliliğine Şifa vermek için bu fırsatı kullanması gerekiyordu. Aniden, bu onun için ve dünya için yapabileceği en önemli şeymiş gibi gelmişti.

Rand'ı, yan tarafındaki yaralardan uzak durarak muayene etti. Yaralar, enerjisini soğurmaya çalışan karanlık çukurlar gibiydi. Dikkatini Rand'ın zihnine odakladı. Orada...

Gerildi. Karanlık muazzamdı, zihninin tamamını kaplıyordu. Beynine saplanmış binlerce minik siyah diken, ama altlarında parlak beyaz dantele benzer *bir şey* vardı. Sıvı Güç gibi, beyaz bir parlaklık Can ve şekil verilmiş Işık Nynaeve inledi. Beyazlık kara dikenleri kaplıyor, onların yanında Rand'ın zihnine saplanıyordu. Bunun anlamı neydi?

Bunun üzerinde çalışmaya nereden başlayacağını bile bilemiyordu. O kadar çok diken vardı ki. Beynine baskı yapan bunca karanlık varken Rand nasıl *düşünüyordu*? Ve beyazlığı yaratan neydi? Nynaeve Rand'a daha önce de Şifa vermişti ve o zaman bunu fark etmemişti. Elbette, karanlığı göreli çok olmamıştı. Muhtemelen sebep alışık olduğu muayene yöntemiydi.

Gönülsüzce çekildi. "Üzgünüm," dedi. "Sana Şifa veremem."

"O yaralara Şifa vermeyi, sen dahil pek çok kişi denedi. İyileşmeleri imkansız, o kadar. Bugünlerde onlar hakkında fazla düşünmüyorum."

"Yan tarafındaki yaralar değil," dedi Nynaeve. "Delilik. Ben..."

"*Deliliğe* Şifa verebiliyor musun?"

"Naeff'e verdim, sanırım."

Rand geniş geniş sırıttı. "Beni her zaman şaşırtıyorsun... Nynaeve, Efsaneler Çağı'ndaki en yetenekli Şifacıların bile zihin hastalıklarında güçlük yaşadığını bilmiyor musun? Pek çoğu, Tek Güç kullanarak deliliği iyileştirmenin imkansız olduğuna inanıyordu."

"Gitmeden önce diğerlerine de Şifa vereceğim," dedi Nynaeve. "En azından Narishma ile Flinn'e. Muhtemelen tüm Asha'manların zihinleri lekelenmiş. Kara Kule'ye gidebilir miyim, bilmiyorum." *Oraya gitmek isteyip istemediğimi bile bilmiyorum.*

"Teşekkür ederim," dedi Rand kuzeye bakarak. "Ama hayır, Kara Kule'ye gitmemelisin. Oraya birini göndermem gerek, ama bu iş dikkatle ele alınacak. Orada bir şeyler oluyor. Ama yapacak o kadar çok işim var ki..."

Başını iki yana salladı, sonra Nynaeve'e baktı. "Bu, şu anda aşamayacağım bir çukur. Benim hakkımda Egwene'e iyi şeyler söyle. Onun müttefikim olmasına ihtiyacım var."

Nynaeve başını salladı, sonra kendini aptal gibi hissederek Rand'a sarıldı ve Narishma ile Flinn'i bulmaya gitti. Sarılmak. Yeniden Doğan Ejder'e. Nynaeve de Elayne kadar aptallaşıyordu. Beyaz Kule'ye gitmenin belki de sağduyusunu yeniden kazanmasına yardımcı olacağını düşünerek başını iki yana salladı.

Bulutlar geri dönmüştü.

Egwene Beyaz Kule'nin tepesinde, yassı, yuvarlak çatıda durmuş, bel yüksekliğindeki duvara tutunuyordu. Bulutlar yavaşça yayılan mantar gibi, bir böcek sürüsü gibi, Tar Valon üzerine kapanmıştı. Güneşin ziyareti iyi gelmişti, ama kısa sürmüştü.

Çayın tadı yine kötüleşmişti. Keşfettikleri tahıl stokları azalıyordu ve gelen yeni çuvallar buğday bitleriyle doluydu. *Diyar Ejder'le Bir.*

Egwene Tar Valon'a bakarak temiz havayı içine çekti. Onun Tar Valon'u.

Saerin, Yukiri ve Seaine -Kule'nin içinde Kara Ajah avlayan grubun ilk üç üyesi- sabırla arkasında bekliyordu. Artık Egwene'in en hararetli ve aynı zamanda en faydalı savunucuları olmuşlardı. Herkes Egwene'in, Elaida'ya karşı çıkan kadınlara iltimas geçmesini bekliyordu, bu yüzden Beyaz Kule'de kalan Aes Sedailerle zaman geçirirken görülmek faydalıydı.

"Ne keşfettiniz?" diye sordu Egwene.

Saerin Egwene'e yaklaşarak başını iki yana salladı. Yanağındaki yara izi ve kır düşmüş şakakları, zeytin tenli, küt suratlı Kahverengi'nin yaşlı bir generale benzemesine sebep oluyordu. "Talep ettiğiniz bilginin bir kısmı, üç bin sene önce bile belirsizdi, Anne."

"Verebildiğin kadarı da işe yarar, kızım," dedi Egwene. "Verilerden başka dayanağımız da olduğu sürece, eksik bilgi, cehaletten iyidir."

Saerin usulca hıhladı, ama eski bir kahverengi alim olan Yasicca Cellaech'in sözünü tanıdığı açıktı.

"Ya siz, ikiniz?" diye sordu Egwene, Yukiri ile Seaine'e.

"Araştırıyoruz," dedi Yukiri. "Seaine bir olasılık listesi hazırladı. Bazıları oldukça mantıklı."

Egwene tek kaşını kaldırdı. Bir Beyaz'a teoriler hakkında soru sormak her zaman ilginç olurdu, ama her zaman faydalı olmazdı. Beyazların olası

olanları görmezden gelip, uzak olasılıklara odaklanmak gibi bir eğilimi vardı.

“O zaman oradan başlayalım,” dedi Egwene. “Seaine?”

“Eh,” dedi Seaine, “Terkedilmişlerden birinin, ne olduğunu tahmin edemediğimiz bilgilere sahip olduğundan emin olduğumuzu söyleyerek başlayacağım. Bu yüzden, Yemin Çubuğu’nu nasıl alt ettiğini belirlememiz imkansız olabilir. Örneğin, onu bir süreliğine çalışmaz hale getirmenin bir yolunu bulabiliriz, ya da belki onun etkisinden kaçınmak için kullanılan özel sözcükler olabilir. Çubuk, Efsaneler Çağı’ndan kalma bir şey ve onu binlerce yıldır kullanıyor olsak da, gerçekten *anlamıyoruz*. Tıpkı çoğu *ter’angreal*i anlamadığımız gibi.”

“Pekala,” dedi Egwene.

“Ama,” dedi Seaine, bir sayfa çıkararak, “bunu hesaba katarak, çubukla yemin etmenin etkilerinden kaçınmak konusunda üç teori geliştirdim. İlk olarak, kadının bir başka Yemin Çubuğu olması olası. Eskiden başka çubukların da olduğu söyleniyor ve bir çubuğun, bir başka çubuğun etkisini yok etmesi mümkün. Mesaana, gizlice bu tür bir çubuk tutuyor olabilir. Üç Yemin’i bizim çubuğumuzu tutarak etmiştir, sonra bir şekilde diğerini kullanarak yeminlerin etkisini yok etmiş ve ardından Karanlıkdostu olmadığına dair yemin etmiştir.”

“Zor,” dedi Egwene. “Üç Yemin’in etkisini biz anlamadan nasıl geri çevirecekti? Bu, Ruh yönlendirmeyi gerektirir.”

“Bunu düşündüm,” dedi Seaine.

“Şaşırtıcı değil,” dedi Yukiri.

Seaine ona baktı, sonra devam etti. “İşte bu yüzden Mesaana’nın ikinci bir Yemin Çubuğu’na ihtiyacı vardı. Ona Ruh yönlendirir, sonra örgüyü içe alır ve çubukla bağını korurdu.”

“Pek olası gelmiyor,” dedi Egwene.

“Olası gelmiyor mu?” diye yanıt verdi Saerin. “Bana saçma geliyor. Bunların bazılarının mantıklı olduğunu söyledin sanıyordum, Yukiri.”

“Bu, üç teori arasında olasılığı en düşük olan,” dedi Seaine. “İkinci yöntem daha kolay olurdu. Mesaana Sisler Aynası kullanan bir kopyasını göndermiş olabilir. Ağır İçtepi altındaki talihsiz bir Aes Sedai -ya da çömez, hatta yönlendirebilen eğitimsiz bir kadın. Bu kadın Mesaana’nın yerine yeminleri etmiş olabilir. Bu yüzden, bu kişi Karanlıkdostu *olmadığından*, Karanlıkdostu olmadığını söyleyebilir.”

Egwene düşünceli düşünceli başını salladı. “Bu epey hazırlık gerektirir.”

“Mesaana hakkında öğrenebildiklerime bakılırsa,” dedi Saerin, “hazırlık yapmak konusunda iyiymiş. Hazırlık yapma sanatını kusursuzlaştırmış.”

Saerin’in görevi, Mesaana’nın gerçek doğası hakkında bulabildiği ne varsa öğrenmekti. Hikayeleri hepsi biliyordu: Terkedilmişlerin isimlerini ve yaptıkları korkunç şeyleri kim ezbere bilmezdi ki? Ama Egwene hikayelere pek fazla inanmıyordu, mümkünse daha sağlam bilgiler istiyordu.

“Üçüncü bir olasılık olduğunu söyledin,” dedi Egwene.

“Evet,” dedi Seaine. “Bazı örgülerin sesle oynadığını biliyoruz. Kalabalığa konuşurken ya da konuşmaların dinlenmesi önlenirken farklı ses örgüleri kullanılıyor -yakında konuşulanları dinlemek için de kullanılıyor. Sisler Aynası’nın karmaşık kullanımları bir insanın sesini değiştirebiliyor. Biraz pratikle, Doesine ve ben, konuştuğumuz sözcükleri değiştiren bir örgü üretmeyi başardık. Aslında, biz bir şey söyledik, ama diğer kişi tamamen başka bir şey işitti.”

“Tehlikeli bir alan, Seaine,” dedi Saerin sert bir sesle. “Bu, kötü amaçlar için kullanılabilecek türden bir örgü.”

“Onu yalan söylemek için kullanamıyorum,” dedi Seaine. “Denedim. Yeminler geçerli -örgü orada olduğu sürece, benim dudaklarımdan gerçek çıkıyor olsa bile, bir başkasının yalan olarak işiteceğini bildiğim sözcükler söyleyemedim. Yine de, geliştirmesi kolay bir örgü. Bağlanıp içe alındığında, önümde asılı duruyordu ve belirttiğim şekilde sözlerimi değiştiriyordu.

“Teorik olarak, Mesaana bu örgüyü kullanıyorsa, Yemin Çubuğu’nu eline alıp dilediği gibi yemin edebilirdi. Örneğin, ‘Canım her çektiğinde yalan söyleyeceğime yemin ediyorum.’ Yemin Çubuğu onu bu yemine bağlardı, ama örgüler onun ağzından çıkan sesleri havada değiştirirdi. Biz onun yeminlerini doğru düzgün ettiğini duyardık.”

Egwene dişlerini gıcırdattı. Yemin Çubuğu’nu atlatmanın zor olacağını varsaymıştı. Ama burada, bunu başarabilecek basit bir örgü vardı. Bilmeliydi annesinin hep söylediği gibi, çakıl taşının iş göreceği yerde asla kaya kullanma.

“Bununla,” dedi Egwene, “senelerdir Aes Sedailerin arasına Karanlıkdostları karıştırabilirlerdi.”

“Olası değil,” dedi Saerin. “Yakaladığımız Kara Aes Sedailerin hiçbiri bu örgüyü bilmiyordu. Bilseler, onlara yeminleri yeniden ettirdiğimizde kullanmaya çalışabilirlerdi. Mesaana bu numarayı biliyorsa da kimseye söylemediğini tahmin ediyorum. Çok kişi bilirse bir işe yaramazdı.”

“Yine de,” dedi Egwene, “ne biliyoruz? Örgüyü öğrendiğimize göre, ona karşı nasıl dikkatli olacağımızı da bulabiliriz muhtemelen -ama Aes Sedailerin yemin etme sürecini tekrar yaşamaya razı geleceğini sanmıyorum.”

“Terkedilmişlerden birini yakalamak için bile mi?” dedi Yukiri. “Kümeste saklanan tilkiyi bulmak için birkaç kişiyi kızdırmaya değer.”

“Mesaana’yı yakalayamazdık,” dedi Egwene. “Dahası, bu yöntemlerden birini kullandığından emin değiliz. Seaine’in mantığına göre, fazla güçlük çekmeden Yemin Çubuğu’nu atlatmak mümkün. Mesaana’nın hangi yöntemi kullandığı, bunun mümkün olması kadar önemli değil.”

Seaine, Yukiri’ye baktı. Üç kadının hiçbiri Egwene’in, bir Terkedilmişin Beyaz Kule’de olduğu savını sorgulamamıştı, ama Egwene onların kafalarında kuşkular taşıdıklarını biliyordu. Eh, en azından Yemin Çubuğu’nu atlatmanın mümkün olduğunu biliyorlardı artık.

“Çalışmalarına devam etmeni istiyorum,” dedi Egwene. “Sen ve diğerleri pek çok Kara Aes Sedai’nin yakalanmasını ve tilkilerin ortaya çıkarılmasını sağladınız. Bu da aynı şey.” *Yalnızca çok, ama çok daha tehlikeli.*

“Elimizden geleni yaparız, Anne,” dedi Yukiri. “Ama yüzlerce Aes Sedai arasında bir tanesi? Yaşamış en sinsi, en kötü yaratıklardan biri? Fazla ipucu bırakacağını sanmıyorum. Şimdiye kadar cinayet soruşturmamız fazla sonuç vermedi.”

“Yine de devam edin,” dedi Egwene. “Saerin, senin raporlayacak neyin var?”

“Hikayeler, söylentiler, fısıltılar, Anne,” dedi Saerin yüzünü buruşturarak. “Muhtemelen Mesaana hakkındaki ünlü hikayeleri biliyorsundur; Güç Savaşı sırasında Gölge’nin fethettiği diyarlardaki okulları yönetmesi. Anlayabildiğim kadarıyla o efsaneler doğruymuş. Manetherenli Marsim Son Geceler Yıllıkları’nda bunu ayrıntılı biçimde anlatıyor ve Marsim genellikle güvenilir bir kaynaktır. Alrom o okullardaki yaşantısı hakkında eksiksiz bir metin toparlamış ve o metnin parçaları hala duruyor.

“Mesaana bir araştırmacı olmak istemiş ve reddedilmiş. Ayrıntılar açık değil. Alrom’un anlatısına inanacaksak, aynı zamanda Gölge’ye geçen Aes Sedaileri yönetiyor, savaş zamanlarında onlara kumanda ediyormuş. Ben buna ikna olmadım; bence Mesaana’nın önderliği göstermelikti.”

Egwene yavaşça başını salladı. “Ama ya kişiliği? O *kim*?”

Saerin başını iki yana salladı. “Terkedilmişler gerçek ‘kişiliklerden’ ziyade, gece ortaya çıkan canavarlar şekilde anlatılmış Anne ve pek çok şey kaybolmuş ya da yanlış alıntılanmış. Anlayabildiğim kadarıyla, Terkedilmişler arasında, onu gerçekçi biri olarak düşünebilirsiniz; yüksek bir tahtta oturmak yerine aşağı inip ellerini kirletmeyi tercih eden biri. Elandria Borndat’ın *Kırılış’ın Ardını Görmek* kitabı, Moghedien ve Graendal’ın aksine, Mesaana’nın dizginleri doğrudan ele almaya gönüllü olduğu konusunda ısrar ediyordu.

“Asla Terkedilmişlerin en yetenekli, en güçlüsü olarak bilinmedi, ama son derece becerikli. Elandria onun yapılması gerekeni yaptığını açıklıyor. Diğerleri entrikalar çevirirken, Mesaana dikkatle savunmasını oluşturuyor ve davasına yeni kattıklarını eğitiyormuş.” Saerin duraksadı. “O... şey, bir Amyrlin’e çok benziyor, Anne. Gölge’nin Amyrlin’i.”

“Işık,” dedi Yukiri. “Buraya yerleşmesine şaşmamak gerekir.” Gri Aes Sedai bundan çok huzursuz olmuş görünüyordu.

“Konuyla ilgili bulabildiğim diğer tek şey, Anne,” dedi Saerin, “Mavilerden bir alim olan Lannis’in merak uyandırıcı bir yorumuydu. Mesaana’yı salt öfke konusunda ancak Demandred’in geçebileceğini söylüyor.”

Egwene kaşlarını çattı. “Ben, tüm Terkedilmişlerin nefret dolu olduğunu varsayıyorum.”

“Nefret değil,” dedi Saerin. “*Öfke*. Lannis Mesaana’nın, en öndekilerden biri *olmadığı* için öfkeli olduğunu düşünüyordu kendine, dünyaya ve diğer Terkedilmişlere karşı öfkeli. Bu onu çok tehlikeli kılabilir.”

Egwene yavaşça başını salladı. O *örgütleyen biri,* diye düşündü. *Bu pozisyona itilmesinden nefret eden bir idareci.*

Bu yüzden mi, Kara Aes Sedailer keşfedildikten sonra Kule’de kalmıştı? Karanlık Varlık adına büyük bir başarıya mı imza atmak istiyordu? Verin, Terkedilmişlerin tek bir özelliği olduğunu söylemişti: bencillikleri.

Mesaana Karanlık Varlık’a kırık bir Beyaz Kule teslim etmeye çalıştı, diye düşündü Egwene. Ama başarısız oldu. Muhtemelen Rand’ı kaçırma teşebbüsünde de parmağı vardı. Bir fiyasko daha. Ya, Kara Kule’yi yok etmek üzere gönderilen kadınlar?

Mesaana başarısızlıklarını telafi etmek için görkemli bir başarı kazanmak zorundaydı. Egwene’i öldürmek işe yarardı. Bu, Beyaz Kule’yi

tekrar bölebilirdi.

Kendisini yem olarak kullanabileceğini söylediğinde Gawyn perişan olmuştu. Bunu yapmaya cesaret edebilir miydi? Egwene, Kule'nin tepesinde, ona güvenen şehrin yükseklerinde, korkulukları kavrayarak durdu ve ona ihtiyaç duyan dünyaya baktı.

Bir şey yapılması gerekiyordu; Mesaana'yı kendini göstermeye zorlamak gerekiyordu. Saerin'in söyledikleri doğruysa, kadın doğrudan savaşmaya gönüllü olabilirdi -gölgelerde saklanarak çalışmayacaktı. O zaman Egwene'in görevi, ona fırsat sunarak onu baştan çıkarmaktı, çok aşikar görünmeyen bir fırsat, Mesaana'nın direnemeyeceği bir fırsat.

"Gelin," dedi Egwene, Kule'ye geri giden rampaya yönelerek. "Yapmam gereken hazırlıklar var."

16

SHANNA'HAR

Faile solmaya yüz tutmuş akşam ışığında kampta levazımcı çadırına doğru yürüyordu. Perrin keşif için, Kapıyol aracılığıyla Cairhien'e bir grup yollamıştı; yarın sabah geleceklerdi.

Perrin hala kara kara Beyazpelerinler hakkında düşünüyordu. Son günlerde iki ordu pek çok mektup değiştokuşu yapmıştı. Perrin ikinci, daha resmi bir görüşme ayarlamaya çalışırken, Beyazpelerinler savaşmak konusunda ısrar ediyordu. Faile, onu almadan gizlice Beyazpelerinlerle görüşmeye gittiği için Perrin'in kulağını çekmişti.

Perrin savaşmaktan kaçınıyor, bu arada Elyas ve Aiellere Beyazpelerinleri izleterek, Gill Efendi ve yanındakileri kamptan kaçırmanın bir yolunu arıyordu, ama bu seçeneğin gerçekleşmesi olası görünmüyordu. İki Nehir'de başarılı olmuştu, ama o zaman yalnızca bir avuç tutsak vardı. Şimdi ise yüzlerce.

Perrin vicdan azabıyla başa çıkamıyordu. Eh, Faile onunla yakında konuşacaktı. Kampta yürümeye devam etti, solda Mayenelilerin bölgesini ve onların yüksekte dalgalanan bayraklarını geçti.

Onun işini de bir an önce görmem gerekecek, diye düşündü Faile, Berelain'in bayrağına bakarak. Berelain ve Perrin hakkındaki söylentiler sorunluydu. Faile, yokluğunda Berelain'in bir şeyler deneyeceğini tahmin etmişti, ama geceleyin Perrin'i çadırına alması özellikle cüretkardı.

Faile, bundan sonraki adımlarını çok dikkatli atmak zorundaydı. Kocası, onun halkı ve müttefikleri bıçak sırtındaydı. Faile, annesinden tavsiye isteyebildiğini dilerken buldu kendini.

Bu onu şok etti. Faile ezilmiş sarı çimenlerle kaplı çamurlu patikada duraksadı. *Işık,* diye düşündü. *Bana neler oluyor, baksana.*

İki sene önce Faile -o zamanki adı Zarine'di- Boru Avcısı olmak için Saldaea'daki evinden kaçmıştı. En büyük evlat olarak görevlerine ve annesinin almasında ısrar ettiği eğitime isyan etmişti.

Çalışmaktan nefret ettiği için kaçmamıştı; aslında, ondan istenen her konuda becerikli olduğunu kanıtlamıştı. O zaman neden gitmişti? Kısmen macera için. Ama kısmen de -bunu kendine ancak şimdi itiraf edebiliyordu - onca varsayım yüzünden. Saldaea'da *her zaman* sizden bekleneni

yapmalıydınız. Kimse görevinizi yapıp yapmayacağınızı merak etmezdi, özellikle de Kraliçe'nin akrabasıysanız.

Ve bu yüzden... kaçmıştı. Olacağı şeyden nefret ettiği için değil, bu kadar kaçınılmaz göründüğü gerçeğinden nefret etmişti. İşte buradaydı, annesinin, öğrenmesinde ısrar ettiği her şeyi kullanıyordu.

Faile'yi güldürecek kadar komikti. Bir bakışta kamp hakkında bir sürü şey söyleyebilirdi. Yakında, ayakkabıcılar için iyi deri bulmaları gerekecekti. Son günlerde sık sık hafif bir yağmur yağdığından su sorun değildi, ama kamp ateşleri için kuru odun bulmak sıkıntıydı. Bir grup mülteciye -Perrin'in Aiellerine açık düşmanlıkla bakan eski Islaktopraklı *gai'shain*'lar- göz kulak olunması gerekiyordu. Faile yürürken, kampın yeterince temiz olduğundan ve askerlerin kendilerine iyi baktıklarından emin olmak için gözünü açık tutuyordu. Adamların bazıları atlarının üzerine titrerdi, ama doğru düzgün -ya da en azından sağlıklı- bir şeyler yemeyi unuturlardı. Gecenin yarısını kamp ateşlerinin çevresinde dedikodu yaparak geçirme alışkanlıklarından bahsetmeye bile gerek yoktu.

Faile başını iki yana salladı ve yürümeye devam ederek levazım halkasına girdi. Erzak arabaları boşaltılmış, aşçı ve hizmetçi ordusuna teslim edilmişti. Levazım bölgesi başlı başına bir köy gibiydi, yüzlerce insan çamurlu otlarda kısa zamanda patikalar oluşturmuşlardı. Faile, yerde çukur kazan kirli suratlı gençlerin, ardından gevezelik ederek ve şarkılar mırıldanarak patates soyan kadınların ve kabukları toplayarak çukurlara atan çocukların önünden geçti. O çocuklardan çok yoktu, ama Perrin'in ordusu geçtikleri köylerden, açlıktan kırılan ve orduya katılmak için yalvaran aileler toplamıştı.

Hizmetkar adamlar soyulmuş pateteslerle dolu sepetleri kazanlara taşıyordu. Kazanlar, dereden su taşıyan genç kadınlar tarafından yavaş yavaş doldurulmaktaydı. Aşçılar et kızartmak için köz hazırlıyorlardı ve daha yaşlı aşçılar yemeklerin üzerine dökülecek soslara baharat karıştırıyorlardı. Bu kadar büyük miktarlarda yemek hazırlandığında, yemeklere lezzet vermenin tek yolu gerçekten buydu.

Kampta sayıca az belleri bükülmüş yaşlı kadınlar ince kollarında yabani ot dolu hafif sepetler, şalları rüzgarda dalgalanarak, çatlak seslerle gevezelik ederek geçiyorlardı. Askerler av hayvanları taşıyarak oraya buraya seyirtiyordu. Çocuklukla erkeklik arasındaki oğlanlar ateş için çalı çırpı topluyordu. Faile, işlerini unutmuş, örümcek avına dalmış bir grup çocuğun yanından geçti.

Tıpkı bir madalyonun iki yüzü gibi, bir arada var olan, bir kargaşa ve düzen fırtınasıydı. Faile'nin buraya uyum sağlayabilmesi tuhaftı. Birkaç sene önceki haline baktığında, benmerkezci, şımarık bir çocuk görerek şaşırıyordu. Boru Avcısı olmak için Sınırboylarından ayrılmak? Görevlerini, yuvasını ve ailesini terk etmişti. Ne yaptığını sanıyordu?

Tahıl öğüten kadınların yanından geçti, sonra taze toplanmış, çorba yapılmayı bekleyen yabani soğanların serildiği bir battaniyenin çevresinden dolandı. Evinden ayrılıp Perrin'le tanıştığı için memnundu, ama bu, yaptıklarını mazur göstermiyordu. Faile yüzünü buruşturarak, Perrin'in karanlıkta, tek başına Yollar'da yolculuk etmeye zorlamasını hatırladı. Faile, Perrin'e asla itiraf etmeyecek olsa da, onun kendisini kızdırmak için ne yaptığını hatırlamıyordu bile.

Annesi bir seferinde ona şımarık demişti ve haklıydı. Annesi aynı zamanda, Faile'nin mülkleri idare etmeyi öğrenmesi konusunda da ısrar etmişti, ama Faile tüm zamanını bir Boru Avcısı ile evlenmek ve hayatını ordulardan ve lordların sıkıcı görevlerinden uzakta geçirmek hakkında hayal kurarak geçirmişti.

Işık seni kutsasın, Anne, diye düşündü Faile. O eğitim olmadan Faile ya da Perrin ne yapardı? Annesinin öğrettikleri olmasa, Faile işe yaramaz biri olurdu. Tüm kampı idare etme işi Aravine'in sırtına yıkılırdı. Perrin'in kamp kahyası olarak ne kadar becerikli bir kadın olsa da, bütün bunları tek başına yönetemezdi. Yönetmesi beklenmemeliydi de.

Faile levazım subayının çadırına geldi, yemek pişirmek için yakılan ateşlerin tam ortasında küçük bir tente. Esinti bir koku kargaşası getirdi: alevde kavrulmuş hayvansal yağ, kaynayan patates, sarımsak ve biberle tatlandırılmış soslar, Malden'den getirmeyi başardıkları küçük domuz sürüsü.

Levazım ustası Bavin Rockshaw, tıpkı melez bir köpeğin kürkü gibi, kırlaşmaya yüz tutmuş kahverengi saçlarında sarı teller de olan, soluk yüzlü bir Cairhienliydi. Adamın kolları, bacakları ve göğsü sıskaydı, ama neredeyse kusursuz yuvarlaklıkta bir göbeği vardı. Aiel Savaşı'ndan beri levazım işinde çalışıyordu ve bir uzmandı -erzak operasyonlarını denetlemekte, bir marangoz ustasının ahşap işinde olduğu kadar ustaydı.

Bu, elbette, adamın rüşvet almakta da uzman olduğu anlamına geliyordu. Faile'yi gördüğünde gülümsedi ve yeterince resmi bir biçimde, ama abartmadan eğildi. "Ben yalnızca görevini yapan basit bir askerim," diyordu o eğilme.

“Leydi Faile!” diye bağırdı adam. Hizmetkar adamlarından bazılarına el etti. “Defterleri denetlemeye geldiniz sanırım?”

“Evet, Bavin,” dedi Faile, defterlerde kuşku uyandıracak hiçbir şey olmadığını bilmesine rağmen. Adam defterlere bir şey yansıtmayacak kadar dikkatliydi.

Yine de, kayıtları incelermiş gibi yaptı. Adamlardan biri ona bir tabure, bir başkası defteri üzerine koyması için bir masa ve bir üçüncüsü, bir fincan çay getirdi. Faile sütun toplamlarının ne kadar düzgün olduğuna şaştı. Annesi ona sık sık, bir levazım ustasının, olan biteni takip etmeyi zorlaştırmak için pek çok karmaşık açıklama koyacağını, başka sayfalara ya da defterlere atıfta bulunacağını, farklı malzeme türlerini farklı defterlere böleceğini açıklamıştı.

Burada bunların hiçbiri yoktu. Bavin hırsızlığını saklamak için hangi sayısal numaralara başvuruyorsa, hani neredeyse büyülü olmalıydı. Ve adam çalıyordu ya da en azından erzakı dağıtırken oldukça yaratıcı davranıyordu. Bu kaçınılmazdı. Çoğu levazımcı bunu hırsızlık olarak görmezdi; adam erzaktan sorumluydu o kadar.

“Ne kadar da tuhaf,” dedi Faile, defterin yapraklarını çevirirken. “Kaderin oyunu.”

“Leydim?” diye sordu Bavin.

“Hmm? Ah, yok bir şey. Yalnızca, Torven Rikshan’ın kampı akşam yemeklerini diğer kamplardan bir saat önce alıyor. Bunun yalnızca tesadüf olduğundan eminim.”

Bavin duraksadı. “Kuşkusuz, Leydim.”

Faile defterleri karıştırmaya devam etti. Torven Rikshan bir Cairhien lorduydu ve büyük mülteci kitlesinin içindeki yirmi kamptan birinin yöneticisi olarak atanmıştı. O kampta sıradışı sayıda asil vardı. Aravine, Faile’nin dikkatini buna çekmişti; Torven’in yemeklerini daha erken almak için ne verdiğinden emin değildi, ama bu kabul edilemezdi. Diğer kamplar Perrin’in bir tanesine iltimas geçtiğini hissedebilirdi.

“Evet,” dedi Faile hafifçe gülerek. “Sırf tesadüf. Bu kadar büyük bir kampta bu tür şeyler olur. Daha geçen gün Varkel Tius yırtık çadırları onarmak için çadır bezi talebinde bulunduğunu, ama neredeyse bir haftadır istediği çadır bezinin gelmediğini söyledi. Halbuki Soffi Moraton’un dereden geçerken çadırını yırttığını, ama o akşam onarttığını kesin olarak biliyorum.”

Bavin sessiz kaldı.

Faile herhangi bir suçlamada bulunmadı. Annesi iyi bir levazımcının hapse atılmayacak kadar değerli olduğunu söylemişti, özellikle de onun yerine geçecek adam onun yarısı kadar becerikli ve en az onun kadar dolandırıcı olacaksa. Faile'nin görevi Bavin'i teşhir etmek ya da utandırmak değildi. Kendine hakim olmasını sağlayacak kadar endişelendirmekti.

"Belki sen bu düzensizlikler konusunda bir şeyler yapabilirsin, Bavin," dedi Faile defteri kapatarak. "Bu aptal meselelerle başını ağrıtmaktan nefret ediyorum, ama sorunlar kocamın kulağına gitmemeli. Öfkelendiğinde nasıl olduğunu bilirsin."

Aslında, Perrin'in Bavin gibi bir adamı incitmesi, ancak Faile'nin kollarını çırparak uçması kadar mümkündü. Ama kamp durumu bu şekilde görmüyordu. Perrin'in savaş meydanında kapıldığı gazabı ve Faile'nin zaman zaman onunla yaptığı tartışmaları -Faile doğru düzgün tartışabilsinler diye çıkartıyordu bu tartışmaları- duymuşlardı ve onun çabuk kızan biri olduğunu düşünüyorlardı. Onun aynı zamanda şerefli ve iyi kalpli olduğunu düşündükleri sürece, bu iyiydi. Halkını koruyan, ama aynı zamanda onu kızdıranlara öfkelenen biri.

Faile tabureden kalktı, defterleri adamlardan birine, parmaklarında ve yeleğinde mürekkep lekeleri bulunan kıvırcık saçlı bir adama verdi. Bavin'e gülümsedi, sonra levazım halkasından çıktı. Son gördüğünden beri, yol kenarında bekleyen yabani soğan demetinin bozulmuş olduğunu hoşnutsuzlukla fark etti. Soğanların sapları, haftalardır güneşte bekliyormuş gibi eriyip sulanmıştı. Kamp içinde yiyeceklerin bozulması yeniydi, ama raporlara bakılırsa, kırsal bölgede çok daha sık oluyordu.

Gökyüzü bu kadar bulutluyken saati anlamak zordu, ama kararan ufka bakarak, Perrin'le buluşma zamanının geldiğini tahmin etti. Faile gülümsedi. Annesi onu nasıl bir hayat yaşayacağı konusunda uyarmıştı, ondan neler beklendiğini açıklamıştı ve Faile hayat boyunca bu rolün içinde kısılı kalacağından endişelenmişti.

Ama Deira bunun ne kadar tatmin edici olacağından bahsetmemişti. Farkı yaratan Perrin'di. Onunla yakalandığında, hiç kapana kısılmış gibi hissetmiyordu kendini.

Perrin bir ayağını devrilmiş ağacın kütüğüne yaslamış, kuzeye bakıyordu. Tepeden, ovaların ardında, uyuyan bir devin parmak boğumları gibi yükselen, Garen Duvarı'nın yamaçlarını görebiliyordu.

Zihnini açarak kurtları aradı. Uzakta birkaç tane vardı, neredeyse duyamayacağı kadar zayıf bir his. Kurtlar insan kalabalıklarından uzak dururdu.

Kamp arkasında yayılmıştı, sınırında nöbetçi ateşleri titreşiyordu. Bu tepe kamptan yalıtılmış olacak kadar uzaktı, ama ıssızlıktaymış gibi hissedeceği kadar değil. Faile'nin neden alacakaranlıkta burada buluşmalarını istediğinden emin değildi, ama Faile heyecanlı kokuyordu ve bu yüzden Perrin onu sorgulamamıştı. Kadınlar sır saklamaktan hoşlanıyorlardı.

Faile'nin, ıslak çimenlere hafif adımlarla basarak yamaca tırmandığını duydu. Faile sessiz davranmak konusunda iyiydi; Elyas ya da Aiellerden biri kadar değil, ama ondan bekleneceğinden daha iyi. Ama Perrin ondan gelen lavantalı sabun kokusunu duyabiliyordu. Faile bu sabunu, ancak özel günlerde kullanıyordu.

Faile olanca güzelliği ve etkileyiciliğiyle tepeye çıktı. Leylak rengi uzun ipek bluzunun üzerine mor bir yelek giymişti. Giysileri nereden bulmuştu? Perrin onu daha önce bu güzel giysilerin içinde görmemişti.

"Kocacığım," dedi Faile ona yaklaşarak. Perrin tepenin eteklerinde, diğerlerinin uzak seslerini duydu -muhtemelen *Cha Faile*. Faile onları geride bırakmıştı. "Endişeli görünüyorsun."

"Gill ve diğerlerinin yakalanması benim suçum, Faile," dedi Perrin. "Başarısızlıklarımın sayısı artıyor. Hala beni takip edenler olduğuna şaşıyorum."

"Perrin," dedi Faile, elini onun omzuna koyarak. "Bunu konuşmuştuk. Bu tür şeyler söylememelisin."

"Neden?"

"Çünkü seni yalancı biri olarak tanımıyorum," dedi Faile hafifçe paylayan bir sesle.

Perrin ona baktı. Hava kararıyordu, ama Perrin ayrıntıları hala seçebiliyordu. Faile onları görmekte güçlük çekiyor olmalıydı.

"Neden hala bununla mücadele ediyorsun?" diye sordu Faile. "Sen iyi bir öndersin Perrin."

"Onlar için kendimi feda etmezdim," dedi Perrin.

Faile kaşlarını çattı. "Bunun konuyla..."

"İki Nehir'de," dedi Perrin, sırtını Faile'ye dönüp yine kuzeye bakarak, "bunu yapmaya hazırdım. Beyazpelerinler Mat'in ailesini ve Luhhanları yakaladığında, onların yerine kendimi feda ederdim. Bu sefer yapmazdım.

Önderleri ile konuşurken, bedelini sorarken bile, onlara teslim olmayacağımı biliyordum."

"Daha iyi bir önder oluyorsun."

"Bunu nasıl söyleyebilirsin? Duyarsızlaşıyorum Faile. Seni geri almak için yaptıklarımı, başka neler yapabileceğimi bilsen..." Kemerindeki çekici elledi. *Diş ya da pençe, Genç Boğa, hiç fark etmez.* Baltayı atmıştı, ama kendi zalimliği için baltayı suçlayabilir miydi? O yalnızca bir araçtı. Çekici de aynı korkunç şeyleri yapmak için kullanabilirdi.

"Bu duyarsızlık değil," dedi Faile, "bencillik de değil. Sen artık bir lordsun ve uyruklarını yakalamanın, senin hükmünü zayıflatacağını düşünmelerine izin veremezsin. Kraliçe Morgase uyruklarını kaçıran tiranlar için tahttan feragat eder miydi sence? Hiçbir önder bu şekilde hükmetmez. Kötü adamları durduramaman, seni kötü yapmaz."

"Ben bu pelerini istemiyorum, Faile. Hiç istemedim."

"Biliyorum."

"Bazen İki Nehir'den hiç çıkmamış olmayı diliyorum. Keşke Rand'ın kaderine kaçmasına izin verseydim de, geride kalan sıradan insanlar kendi hayatlarını yaşayabilseydi."

Faile'den bir sinir kokusu geldi.

"Ama eğer kalsaydım," diye ekledi Perrin telaşla, "seninle hiç tanışamazdım. Bu yüzden ayrıldığıma memnunum. Yalnızca, bütün bunlar bittiği, daha basit bir yere dönebildiğim zaman memnun olacağımı söylüyorum."

"İki Nehir'in senin hatırladığın haline geri döneceğini mi sanıyorsun?"

Perrin duraksadı. Faile haklıydı, oraya gittiklerinde değişim işaretleri görmüşlerdi. Dağlardan gelen mülteciler yerleşiyor, köyler büyüyordu. Şimdi, bunca adam savaşta ona katılırken, bir lordları olması fikri de kafalarına yerleşiyordu...

"Başka bir yer bulabilirim," dedi Perrin inatla. "Başka köyler de var. Hepsi birden değişmez."

"Beni de o köylerden birine sürükleyeceksin, öyle mi Perrin Aybara?" dedi Faile.

"Ben..." Faile, Perrin'in güzel Faile'si uyuşuk bir köyde kısılı kaldığında ne olacaktı? Perrin her zaman, kendisinin yalnızca bir demirci olduğunda ısrar etmişti. Ama Faile bir demirci karısı mıydı? "Seni hiçbir şey yapmaya zorlamam, Faile," dedi kadının yüzünü avuçlayarak. Perrin

kalın, nasırlı parmaklarıyla onun ipek gibi yanaklarına dokunurken her zaman rahatsızlık duymuştu.

“Gerçekten istersen giderim,” dedi Faile. Bu tuhaftı. Normalde, mahçup sesi yüzünden terslenmeyi beklerdi. “Ama senin istediğin şey bu? Gerçekten istediğin?”

“Ne istediğimi bilmiyorum,” dedi Perrin içtenlikle. Hayır, Faile’yi bir köye sürüklemek istemiyordu. “Belki... bir yerlerde, bir şehirde demirci olarak yaşarım?”

“Eğer istiyorsan,” dedi Faile. “Elbette, bu İki Nehir’i lordsuz bırakır. Başka birini bulmaları gerekir.”

“Hayır. Bir lorda *ihtiyaçları* yok. İşte bu yüzden bana lord gibi davranmalarını engellemem gerek.”

“Peki, sence bu fikirden o kadar kolay vazgeçerler mi?” diye sordu Faile, eğleniyora benzer bir kokuyla. “Başka herkesin bu işi nasıl yaptığını gördükten sonra. O budala Luc’a yaltaklandıktan sonra? Almoth Ovası’ndan gelen, lordlarla yaşamaya alışık onca insanı aralarına kabul ettikten sonra?”

Perrin lordluktan vazgeçerse İki Nehirliler ne yapardı gerçekten?

Perrin, içi burkularak, Faile’nin haklı olduğunu fark etti. *Kuşkusuz, bu işi benden daha iyi yapacak birini seçerler,* diye düşündü. *Belki al’Vere Efendi’yi.*

Ama Perrin buna güvenebilir miydi? Al’Vere Efendi ya da Tam gibi insanlar unvanı reddedebilirdi. Sonunda ihtiyar Cenn Buie gibi birini seçerler miydi? Başka seçenekleri var mıydı? Perrin kenara çekilirse, kendini asil sayan biri gücü *ele geçirebilir miydi*?

Aptal olma Perrin Aybara, diye düşündü. *Hemen herkes senden daha iyi olur.*

Yine de, bir başkasının kontrolü ele alması, bir başkasının lord olması, fikri onu derin bir endişeye boğuyordu. Ve şaşırtıcı ölçüde hüzne.

“Şimdi,” dedi Faile, “kara kara düşünmeyi bırak. Bu akşam için muhteşem planlarım var.” Ellerini üç kez, yüksek sesle çırptı ve aşağıda bir hareketlenme oldu. Kısa zamanda, tepeye hizmetkarlar çıkmıştı. Perrin onların Faile’nin mülteciler arasından edindiği takipçiler olduğunu fark etti, ona *Cha Faile* kadar sadık bir grup.

Çadır bezi getirip yere serdiler. Sonra bunun üzerine bir battaniye yaydılar. Aşağıdan gelen koku neydi? Jambon mu?

“*Nedir* bu Faile?” diye sordu Perrin.

“Başta,” dedi Faile, “*shanna’har*ımız için özel bir şey planladığını varsaydım. Ama bundan bahsetmediğin zaman endişeye kapıldım ve bu yüzden sordum. Anlaşılan, ne kadar tuhaf olsa da, siz İki Nehir’de kutlamıyormuşsunuz.”

“*Shanna’har*? diye sordu Perrin kafasını kaşıyarak.

“Önümüzdeki haftalarda,” dedi Faile, “evliliğimiz bir senesini dolduracak. Bu bizim ilk *shanna’har*ımz, yani evlilik kutlamamız.” Faile kollarını kavuşturarak hizmetkarların battaniyenin üzerine sofra kurmalarını izledi. “Saldaea’da, *shanna’har*ı her sene, yaz başında kutlarız. Karı ya da koca Trolloclara kurban gitmeden, birlikte bir sene daha geçirdiklerini işaretleyen bir bayramdır. Genç çiftlere, tıpkı insanın lezzetli bir yemekten aldığı ilk lokmanın tadını çıkardığı gibi, ilk *shanna’har*larının tadını çıkarmaları söylenir. Evliliğimiz bizim için yalnızca bir kere taze olur.”

Hizmetkarlar sofrayı hazırladı ve mumlar dikilmiş pek çok cam çanak da yerleştirdi. Faile gülümseyerek ve elini sallayarak hizmetkarları gönderdi ve hizmetkarlar tepenin kenarına çekildiler. Faile’nin gösterişli bir sofra hazırlamaya çalıştığı açıktı. Battaniye işlemeliydi, belki Shaido ganimetlerinden alınmış bir parça. Yemek gümüş tabaklarda sunulmuştu ve jambon, haşlanmış arpadan bir yatağa yerleştirilmiş, üzerine kapariler serpiştirilmişti. Şarap bile vardı.

Faile Perrin’e yaklaştı. “Bu sene, tadını çıkarmaya değmeyecek çok şey yaşadığımızı biliyorum. Malden, Haberci, o sert kış. Ama eğer bu şeyler seninle birlikte olmanın bedeliyse Perrin, düzinelerce kez öderim.

“Her şey yolunda olsaydı, bu ayı birbirimize armağanlar vererek, aşkımızı güçlendirerek, karı koca olarak ilk yazımızı kutlayarak geçirirdik. Hakkımız olan rahat ayları yaşayabileceğimizi sanmıyorum, ama en azından bu akşamın keyfini çıkaralım.”

“Bunu yapabileceğimi sanmıyorum, Faile,” dedi Perrin. “Beyazpelerinler, gökyüzü... Işık! Son Savaş başlamak üzere. *Son Savaş*, Faile! Halkım idam edilme tehdidi altında tutsak edilmişken ve dünyanın kendisi ölebilecekken, ben nasıl kendime ziyafet çekerim?”

“Dünyanın kendisi ölecekse,” dedi Faile, “bir insanın sahip olduklarının tadını çıkarmak için zaman ayırmasının *şart* olduğu bir zaman değil mi bu? Her şeyi kaybetmeden önce?”

Perrin duraksadı. Faile elini hafifçe onun koluna koydu. Sesini yükseltmemişti. Perrin’in bağırmasını mı istiyordu? Faile’nin ne zaman

tartışmak istediğini, ne zaman istemediğini anlamak zordu. Belki Elyas Perrin'e öğüt verebilirdi.

"Lütfen," dedi Faile alçak sesle. "Bir akşam olsun gevşemeye çalış. Benim için."

"Tamam," dedi Perrin, elini onunkinin üzerine koyarak.

Faile onu battaniyeye götürdü ve gümüş kapların önünde, yan yana oturdular. Faile, hizmetkarların bıraktığı mumları yaktı. Gece serindi, bulutlar yaz sıcaklığını alıp götürmüş gibiydi. "Bunu neden dışarıda yapıyoruz?" dedi Perrin. "Neden çadırımızda değil?'

"Tam'e, İki Nehirde *shanna'har* için ne yaptığınızı sordum," dedi. "Ve korktuğum gibi, kutlamadığınızı öğrendim. Bunun oldukça eski moda olduğunu fark etmiş olmalısın -her şey yatıştıktan sonra gelenekleri değiştirmemiz gerekecek. Yine de, Tam karısıyla birlikte yaptıkları, buna çok yakın bir şey olduğunu söyledi. Senede bir kere bir öğün yemek hazırlıyorlarmış -hazırlayabildikleri en şatafatlı yemek- ve ormanda yeni bir yere yürüyorlarmış. Orada yemek yiyor, günü birlikte geçiriyorlarmış." Perrin'e sokuldu. "Düğünümüz İki Nehir adetlerine göre yapıldı bu yüzden bugünü de İki Nehir adetlerine göre geçirmeyi istedim."

Perrin gülümsedi. Önceki itirazlarına rağmen gerginliği azalıyordu. Yemekler güzel kokuyordu ve midesi guruldayordu. Bunun üzerine Faile oturduğu yerde doğruldu ve Perrin'in tabağını alıp ona uzattı.

Perrin yemeklere daldı. Görgü kurallarını unutmamaya çalışıyordu, ama yemekler kusursuzdu ve uzun bir gün olmuştu. Kendini jambonu vahşice parçalarken buldu, ama süslü battaniyeye bir şey dökmemeye de dikkat etti.

Faile daha yavaşça yedi. Sabun kokusuna eğlence kokusu karışmıştı.

"Ne?" diye sordu Perrin ağzını silerek. Güneş batmıştı ve Faile'yi yalnızca mumlar aydınlatıyordu.

"İçindeki kurt epey güçlü, kocacığım."

Perrin, parmaklarını yaladığını fark ederek donakaldı. Kendi kendine homurdandı ve ellerini bir peçeteye sildi. Kurtları ne kadar sevse de, onları sofraya davet etmezdi. "İçimde çok fazla kurt var," dedi.

"Neysen osun, kocacığım. Ve ben de seni olduğun gibi seviyorum, bu yüzden sorun değil."

Perrin ağzına attığı jambon parçasını çiğnemeye devam etti. Sessiz bir geceydi ve hizmetkarlar Perrin'in kokularını alamayacağı ve işitemeyeceği kadar uzakta bekliyorlardı. Büyük olasılıkla Faile, onları rahatsız

etmemeleri konusunda talimat vermişti. Yamacın dibindeki ağaçlar sayesinde, izlenmek hakkında da endişelenmeleri gerekmiyordu.

“Faile,” dedi Perrin yumuşak bir sesle, “sen tutsakken yaptıklarımı bilmen gerek. Beni artık istemeyeceğinden endişelendiğim birine dönüştüren şeyler yaptım. Yalnızca Seanchanlarla yaptığım anlaşma değil. So Habor’da, aklımdan bir türlü çıkaramadığım insanlar vardı. Belki yardım etmiş olmam gereken kişiler. Ve bir Shaido vardı, eli...”

“Onu duydum. Ne yapman gerekiyorsa onu yapmışsın gibi görünüyor.”

“Çok daha ileri gidebilirdim,” diye itiraf etti Perrin. “Ama her anında, kendimden nefret ettim. Sen bir lordun, başkalarının onu yönlendirmesine izin vermeyecek kadar güçlü olması gerektiğini söylemiştin. Eh, ben asla o kadar güçlü olmayacağım. Sen tutsakken değil.”

“Bir daha tutsak düşmememe dikkat etmemiz gerekecek.”

“Bu beni yıkar, Faile,” dedi Perrin usulca. “Başka her şeyle başa çıkabileceğimi düşünüyorum. Ama bana karşı seni kullanırlarsa, başka hiçbir şeyin önemi kalmaz. Seni korumak için her şeyi yaparım, Faile. *Her şeyi*.”

“O zaman belki de beni yumuşak bezlere sarıp kilitli bir odaya kaldırman gerek,” dedi Faile kuru kuru. Tuhaf bir biçimde, kokusunda gücenmişlik yoktu.

“Bunu yapmam,” dedi Perrin. “Yapmayacağımı biliyorsun. Ama bu, korkunç bir zayıflığım olduğu anlamına geliyor. Bir önderin sahip olamayacağı türden bir zayıflık.”

Faile hıhladı. “Başka önderlerin zayıflıkları olmadığını mı düşünüyorsun, Perrin? Her Saldaea Kralı ya da Kraliçesi’nin bir zayıflığı vardır. En büyük krallarımızdan biri olarak bilinse de, Nikiol Dianatkhah ayyaşın tekiydi. Belariad dört kere evlendi ve sonra kocasını hapse attırdı. Kalbi her zaman başını belaya sokardı. Jonasim’in oğlunun kumar problemi neredeyse Ev’ini mahvedecekti. Lyonford ise kışkırtıldığında öfkesine hakim olamazdı. Ve bu saydıklarımın her biri kudretli hükümdarlardı. Ve her birinin kendine has zayıflıkları vardı.

Perrin düşünceler içinde lokmasını çiğnemeye devam etti.

“Sınırboylarında,” dedi Faile, “bir deyim vardır. ‘Cilalı bir kılıç gerçeği yansıtır.’ Bir erkek görevlerinde titiz olduğunu *iddia edebilir,* ama kılıcı cilalanmış değilse, adamın aylaklık ettiğini anlarsın.

“Eh, senin kılıcın parlak, kocacığım. Bu son birkaç haftadır, benim tutsaklığım sırasında önderliğinin kötü olduğunu söyleyip duruyorsun. Tüm

kampı mahvettiğine inandıracaksın beni neredeyse! Ama hiç de öyle olmamış. Onları odaklanmış halde tuttun; onlara ilham verdin, güçlü bir duruş gösterdin ve lord havasını korudun."

"Kısmen Berelain'in sayesinde," dedi Perrin. "Bir gün banyo yapmasam, kadının banyomu yaptıracağına inanacağım neredeyse."

"Bunun söylentiler açısından iyi olmayacağından eminim," diye yorum yaptı Faile kuru kuru.

"Faile, ben..."

"Berelain'i ben hallederim," dedi Faile. Sesinde tehlikeli bir tını vardı. "Sen zahmet etmesen de olur."

"Ama..."

"Onu ben *hallederim*," dedi Faile, daha sert bir sesle. Bu şekilde koktuğunda ona karşı çıkmamak akıllıca olurdu, Perrin büyük bir tartışma başlatmak istemiyorsa. Faile yumuşadı ve arpadan bir lokma daha aldı. "Kurda benzediğini söylerken kocacığım, nasıl yemek yediğini kastetmemiştim. Nasıl dikkatini verdiğini kastetmiştim. Odaklanmışsın. Ne kadar büyük olursa olsun, sana çözmen için bir sorun verildiğinde, mutlaka çözersin.

"Anlamıyor musun? Bu, bir önderde harika bir özellik. Tam da İki Nehir'in ihtiyaç duyduğu şey. Elbette, daha önemsiz şeylerle ilgilenecek bir karın olduğunu varsayarak." Kaşlarını çattı. "Bayrağı yakmadan önce benimle konuşsaydın keşke. Aptal gibi görünmeden onu tekrar açmak zor olacak."

"Onu bir daha açmak istemiyorum," dedi Perrin. "Bu yüzden yaktırdım zaten."

"Ama *neden*?"

Perrin, Faile'ye bakmamaya özen göstererek, jambonundan bir ısırık daha aldı. Faile meraklı kokuyordu, neredeyse çaresizlik ölçüsünde meraklı.

Onlara önderlik *edemem*, diye düşündü. *Kurda hakim olana kadar değil*. Bunu nasıl açıklayabilirdi? Bir şeyi çok fazla istediği için savaştığında, kurdun onu nasıl kontrol altına aldığından korktuğunu mu açıklayacaktı?

Kurtlardan kurtulmayacaktı; onun bir parçası olmuşlardı. Ama kendini, içindeki şeye kaptırırsa halkının hali ne olurdu, Faile'ye ne olurdu?

Bir kez daha, bir kafese kapatılmış, eskiden insan olan kirli yaratığı hatırladı. *Bu adamda, insan olduğunu hatırlayan hiçbir şey yok...*

"Kocacığım," dedi Faile, elini onun koluna koyarak. "Lütfen." Faile acılı kokuyordu. Bu Perrin'in yüreğini burktu.

“Beyazpelerinlerle ilgili,” dedi Perrin.
“Ne? Perrin, dedin ki.”
“Onlarla ilk karşılaştığımda başıma gelenlerle ilgili. Ve önceki günlerde keşfetmeye başladıklarımla.”
Faile kaşlarını çattı.
“Sana, seninle tanışmadan önce iki Beyazpelerin öldürdüğümü söylemiştim,” dedi Perrin.
“Evet.”
“Rahatça otur,” dedi Perrin. “Tüm hikayeyi bilmen gerek.”
Böylece, ona anlattı. Başta tereddütle, ama biraz sonra sözler daha kolay çıkmaya başladı. Shadar Logoth’u ve gruplarının dağılmasını anlattı. Egwene’in başı onun çekmesine izin vermesini ve bunu belki de ilk defa yapmak zorunda kalmasını.
Elyas’la tanışmasını anlatmıştı zaten. Faile Perrin hakkında çok şey biliyordu, Perrin’in başka kimseye anlatmadığı şeyler, Elyas’la bile konuşmadığı şeyler. Faile kurdu biliyordu. Perrin’in kendini kaybetmekten korktuğunu biliyordu.
Ama savaşırken nasıl hissettiğini bilmiyordu. O Beyazpelerinleri öldürmenin, kanlarını tatmanın -ya kendi ağzıyla ya da kurtlarla olan bağı sayesinde- nasıl bir his olduğunu bilmiyordu. Faile, o kaçırıldığında Perrin’in nasıl öfke, korku ve çaresizliğe boğulduğunu bilmiyordu. Perrin bunları duraksaya duraksaya açıkladı.
Ona, kurt düşünde onu ararken kendini kaptırdığı çılgınlığı anlattı. Noam’dan bahsetti ve ona benzemekten korktuğunu açıkladı. Ve bunun savaştaki davranışları ile ilgisini.
Tepede, mum ışıklarının altında, Faile kollarını dizlerine dolayarak sessizce dinledi. Kokusu ürkekti. Belki de Perrin bazı şeyleri kendine saklamalıydı. Hiçbir kadın kocasının adam öldürürken nasıl bir hayvana dönüştüğünü bilmek istemezdi, değil mi? Ama Perrin konuşmaya başlamıştı bir kere ve tüm sırlarından kurtulmak istiyordu. Onlardan bıkıp usanmıştı.
Ağzından çıkan her sözcükle daha da gevşedi. Ne kadar etkileyici olursa olsun, yemeğin yapamadığını yaptı. Faile’ye mücadelelerini anlatırken, üzerinden bir yük kalktığını hissediyordu.
Çekirge’yi anlatmayı bitirdi. Kurdu neden en sona sakladığından emin değildi; Çekirge Perrin’in önceden anlattığı çok şeyde rol almıştı; Beyazpelerinler, kurt düşü. Ama Çekirge’yi sona saklamak doğru geliyordu, bu yüzden o da sakladı.

Bitirdiğinde, mumlardan birinin alevine baktı. İkisi sönmüştü ve diğerleri hala titreşiyordu. Bu ışık, Perrin'in gözlerine göre loş değildi. Duyuları sıradan bir insanınki kadar zayıfken hayatın nasıl olduğunu hatırlamakta güçlük çekiyordu.

Faile ona yaslandı ve Perrin kolunu ona doladı. "Teşekkür ederim," dedi Faile.

Perrin derin derin nefes aldı ve Faile'nin sıcaklığını hissederek, arkasındaki ağaç kütüğüne yaslandı.

"Sana Malden'i anlatmak istiyorum," dedi Faile.

"Zorunlu değilsin," dedi Perrin. "Sırf ben..."

"Sus. Sen konuşurken ben sustum. Sıra bende."

"Tamam."

Malden'i dinlemenin Perrin için can sıkıcı olması gerekirdi. Yukarıdaki gökyüzü enerjiyle çıtırdarken, Desen çözülme tehlikesi ile karşı karşıyayken Perrin sırtını kütüğe vererek uzandı ve karısının nasıl yakalandığını ve dövüldüğünü dinledi. Tuhaf bir biçimde, yaşadığı en rahatlatıcı deneyimlerden biriydi.

Faile için o şehirdeki olaylar önemliydi, hatta belki iyi olduğunu düşünüyordu. Ama Perrin, Sevanna'nın Faile'yi çırılçıplak bağlayıp, bütün gece öyle bırakmasına kızdı. Bir gün o kadını avlayacaktı.

Ama bugün değil. Bugün karısı kollarındaydı ve onun güçlü sesini duymak Perrin'i teselli ediyordu. Faile'nin kendi kaçışını planlayacağını tahmin etmeliydi. Aslında, onun dikkatle yaptığı hazırlıkları dinlerken, kendini aptal gibi hissetmeye başladı. Faile Perrin'in onu kurtarmaya çalışırken öleceğinden korkmuştu -böyle söylememişti, ama Perrin bunu onun söylediklerinden çıkarmıştı. Faile onu ne kadar da iyi tanıyordu.

Faile bazı şeyleri atladı. Perrin aldırmıyordu. Sırları olmasa, Faile kafese kapatılmış bir hayvan gibi hissederdi kendini. Ama Perrin, onun neyi sakladığını sezdi. Onu yakalayan Kardeşsiz'le ilgili bir şeydi, Faile'nin adamı ve arkadaşlarını kandırıp, kaçmasına yardım etmesini sağlaması ile ilgili bir şey. Belki de adama karşı bir sıcaklık hissetmişti ve Perrin'in onu öldürdüğüne üzülmemesini istiyordu. Bu gerekli değildi. O Kardeşsiz Shaidolardan biriydi ve Perrin'in koruması altındaki adamlara saldırıp öldürmüşlerdi. Hiçbir iyilik bunu telafi edemezdi. Ölmeyi hak ediyorlardı.

Bu onu duraksattı. Beyazpelerinler de muhtemelen onun için benzer şeyler söylüyorlardı. Ama ilk önce Beyazpelerinler saldırmıştı.

Faile anlatmayı bitirdi. Saat çok geç olmuştu. Perrin Faile'nin hizmetkarlarının getirdiği bir bohçaya uzandı ve bir battaniye çıkardı.

"Ee?" diye sordu Faile, Perrin tekrar yerleşip, kolunu ona dolarken.

"Vahşi bir boğa gibi kampa dalıp, tüm planlarını darmadağın ettiğim için kulağımı çekmediğine şaşırdım."

Bu, Faile'nin memnun kokmasına sebep oldu. Perrin'in beklediği duygu değildi, ama kadınların nasıl düşündüğünü çözmeye çalışmayı bırakalı çok olmuştu.

"Bu gece konuyu açacaktım neredeyse," dedi Faile, "doğru düzgün tartışalım ve uzlaşalım diye."

"Neden açmadın?"

"Bu geceyi İki Nehir adetince geçirmemiz gerektiğine karar verdim."

"Sence İki Nehir'de karı kocalar tartışmıyor mu?" diye sordu Perrin eğlenerek.

"Eh, belki tartışıyorlar. Ama sen, kocacığım, bağrıştığımızda rahatsız oluyorsun. Gerektiği gibi, kendi düşüncelerini savunmaya başladığına çok sevindim. Ama senden hep benim alışkanlıklarıma ayak uydurmanı istedim. Bu gece, benim seninkilere ayak uydurmamın doğru olacağını düşündüm."

Bunlar, Perrin'in Faile'den duymayı asla beklemediği sözlerdi. Perrin'e verebileceği en özel şeymiş gibi geliyordu. Perrin gözlerinin yaşardığını hissederek utandı ve Faile'yi kendine çekti.

"Bak şimdi," dedi, "ben uysal bir koyun değilim, hatırlatırım."

"*Asla* öyle düşünmem zaten," dedi Perrin. "Asla."

Faile tatmin olmuş gibi kokuyordu.

"Kendi başına kaçabileceğini düşünemediğim için özür dilerim," dedi Perrin.

"Seni affediyorum."

Perrin ona, mum ışıklarını yansıtan o güzel kara gözlere baktı. "Bu, tartışmadan barışabileceğimiz anlamına mı geliyor?"

Faile ona gülümsedi. "Bu seferlik izin vereceğim. Ve elbette, hizmetkarlara kesinlikle rahatsız edilmek istemediğimizi söyledim."

Perrin onu öptü. Öpücük çok doğru geliyordu ve endişelerinin - Malden'den beri yaşadığı mahcubiyetin- geçtiğini biliyordu. Hayali bir şey de olsa, gerçek de, artık geçmişti.

Faile gerçekten, tamamen geri dönmüştü.

17

--

AYRILIKLAR VE BİR BULUŞMA

Gholam saldırısından sonraki sabah, Mat geçen aydan kalma yumurtalar kadar berbat düşlerden uyandı. Her yanı tutulmuştu ve ağrıyordu. Geceyi Aludra'nın malzeme arabasının altında bulduğu bir çukurda uyuyarak geçirmişti. Mekanı zar atarak, rastgele seçmişti.

Arabanın altından çıktı, ayağa kalktı, omzunu oynattı ve ekleminin çıtladığını hissetti. Kanlı küller. Para sahibi olmanın en iyi taraflarından biri, hendeklerde yatmak zorunda kalmamaktı. Geceyi bundan daha iyi yerlerde geçiren dilenciler vardı.

Araba sülfür ve barut tozu kokuyordu. Mat'in içinden, arabanın arkasına gerilmiş yağlı brandanın altına bir göz atmak geçti, ama bir anlamı yoktu. Aludra ve kullandığı tozlar anlaşılmazdı. Ejderler iş gördüğü sürece, nasıl işlediklerine aldırmıyordu. Eh, o *kadar* aldırmıyordu. Aludra'yı kızdırma riskine girecek kadar değil.

Mat, Aludra orada, arabada olmadığı için şanslıydı. Mat ona bir dökümhane bulmadığı için yakınacaktı yine. Kadının özel uşağı olduğunu düşünür gibiydi. İşini doğru düzgün yapmayı reddeden, ele avuca sığmaz bir uşak. Çoğu kadın böyle anlar yaşıyordu.

Mat saçlarından saman parçaları temizleyerek kampta yürüdü. Neredeyse ona banyo hazırlamasını istemek için Lopin'i aramaya gidecekti, ama sonra Lopin'in öldüğünü hatırladı. Kanlı küller! Zavallı adam.

Kahvaltı bulabileceği bir yere doğru yürürken zavallı Lopin hakkında düşünmek, Mat'in moralini daha da bozdu. Ama önce Juilin onu buldu. Kısa boylu Tearlı hırsız-avcısı, koni şeklindeki yassı tepeli şapkasını takmış, lacivert bir ceket giymişti. "Mat," dedi. "Doğru mu? Aes Sedailere Kule'ye dönme izni vermişsin?"

"Benim iznime ihtiyaçları yoktu," dedi Mat irkilerek. Kadınlar Juilin'in sözlerini duysa, Mat'in derisini yüzer, eyer yapmak için kullanırdı. "Ama onlara at vermeyi planlıyorum."

"Atları var zaten," dedi Juilin, at sıralarına doğru bakarak. "Senin izin verdiğini söylediler."

Mat içini çekti. Midesi guruldaşıyordu, ama yemek beklemek zorunda kalacaktı. Atların bağlandığı yere yürüdü; Aes Sedailerin en iyi atlarını alıp

götürmeyeceğinden emin olması gerekiyordu.
“Ben de onlarla gitmeyi düşünüyordum,” dedi Juilin, Mat’e katılarak. “Thera’yı Tar Valon’a götürmek için.”
“Dilediğin zaman gidebilirsin,” dedi Mat. “Seni burada tutmayacağım.” Juilin iyi adamdı. Bazen biraz gergin oluyordu. Eh, çok gergin. Juilin’in yanında Beyazpelerinler rahat kalırdı. Zar atmaya giderken yanınızda götürmek isteyeceğiniz bir tip değildi; geceyi meyhanedeki herkese dik dik bakarak ve işlediklerinden emin olduğu suçlar hakkında homurdanarak geçirirdi. Ama güvenilir bir adamdı ve zor durumda yanınızda bulunmasını isteyeceğiniz biriydi.
“Tear’a dönmek istiyorum,’’ dedi Juilin. “Ama Seanchanlar çok yakında olmalı ve Thera... Bu onu endişelendiriyor. O da Tar Valon fikrinden o kadar hoşlanmıyor, ama fazla seçeneğimiz yok, ve Aes Sedailer onlarla gidersem, Tar Valon’da bana iş bulmaya söz verdiler.”
“Eh, demek ayrılıyoruz?” dedi Mat durup ona dönerek.
“Şimdilik,” dedi Juilin. Duraksadı, sonra elini uzattı. Mat adamın elini sıktı ve ardından hırsız-avcısı eşyalarını ve kadınını toparlamak üzere uzaklaştı.
Mat bir an düşündü, sonra fikrini değiştirdi ve aşçının çadırına yöneldi. Muhtemelen Juilin Aes Sedaileri yavaşlatacaktı ve Mat bir şey almak istiyordu.
Kısa süre sonra, karnı tok, kolunun altında bir bohçayla at sıralarına ulaştı. Elbette, Aes Sedailer Mat’in en iyi atlarını kullanarak büyük bir kervan oluşturmuştu. Teslyn ve Joline, aynı zamanda, bazı yük atlarına el koyabileceklerine ve hayvanları yükleme işi için askerleri kullanabileceklerine karar vermiş görünüyorlardı. Mat içini çekti ve atları gözden geçirerek kargaşaya daldı.
Joline, Seanchanlardan kaçmaya çalışırken savaşta kaybettikleri bir adama ait, Tear sürüsünden bir kısrak olan Ayışığı’nın sırtında oturuyordu. Daha ketum biri olan Edesine Ateşparçası’na binmişti ve zaman zaman dönüp, yanında duran iki kadına bakıyordu. Esmer tenli Bethamin ve sarı saçlı, soluk Seta eskiden *sul’dam*dılar.
Grup toparlanırken, Seanchan kadınlar mesafeli görünmek için ellerinden geleni yapıyorlardı. Mat aylak aylak yaklaştı.
“Ekselansları,” dedi Seta, “bu doğru mu? Bunların serbestçe dolaşmalarına izin mi vereceksiniz?”

“Onlardan kurtulmak en iyisi,” dedi Mat, kadının onun için seçtiği unvan karşısında irkilerek. Bu tür sözcükleri tahta kuruşlar gibi saçmaları şart mıydı? İki Seanchan kadın, gruba katıldıklarından beri çok değişmişti, ama Mat’in Aes Sedaileri silah niyetine kullanmak istememesine hala şaşırıyormuş gibi görünüyorlardı. “Gitmek mi istiyorsunuz, yoksa kalmak mı?”

“Gideceğiz,” dedi Bethamin kararlılıkla. Öğrenmeye kararlı görünüyordu.

“Evet,” dedi Seta, “ama bazen, ölmemizin daha iyi olacağını düşünüyorum... Eh, kişiliklerimiz, temsil ettiklerimiz, imparatorluk için tehlike oluşturduğumuz anlamına geliyor.”

Mat başını salladı. “Tuon da bir *sul’dam*,” dedi.

İki kadın başlarını eğdiler.

“Aes Sedailerle gidin,” dedi Mat. “Size, kendi atlarınızı vereceğim, böylece onlara bağımlı olmayacaksınız. Yönlendirmeyi öğrenin. Bu ölmekten daha faydalı olur. Belki bir gün siz ikiniz Tuon’u gerçeğe ikna edersiniz. İmparatorluk’un yıkılmasına sebep olmadan bu durumu düzeltmenin bir yolunu bulmama yardım edin.”

İki kadın aniden daha kararlı, daha özgüvenli ifadelerle ona baktılar. “Peki, Ekselansları,” dedi Bethamin. “Bizim için iyi bir amaç. Teşekkür ederiz, Ekselansları.”

Seta’nın gözlerinde yaşlar vardı! Işık, Mat’in onlara ne vaat ettiğini sanıyorlardı? Kadınlar başka tuhaf fikirler bulamadan Mat oradan ayrıldı. Lanet kadınlar. Yine de, onlar için üzülmekten kendini alamıyordu. Yönlendirebileceklerini öğrenmek, çevrelerindeki herkes için tehlike oluşturacaklarından korkmak.

Rand da böyle hissediyordu, diye düşündü Mat. *Zavallı ahmak.*

Her zamanki gibi, Rand’ı düşündüğü zaman gözlerinin önünde renkler döndü. Bunu çok sık yapmamaya çalışıyordu ve o renkleri yok edemeden önce, Rand’ı güzel bir banyoda, lüks, yaldızlı bir aynanın önünde traş olurken gördü.

Mat *sul’dam*’lara at verilmesini emretti, sonra Aes Sedailere doğru yürüdü. Thom da geldi ve yaklaştı. “Işık, Mat,” dedi. “Bir dikişdiken çalısıyla güreşmiş ve yenilmişsin gibi görünüyorsun.”

Mat elini saçlarına götürdü. Muhtemelen görülecek manzaraydı. “Geceyi canlı atlattım ve Aes Sedailer gidiyor. Bunun şerefine dans bile edebilirim.”

Thom hıhladı. “O ikisinin de burada olacağını biliyor muydun?”
“*Sul’dam*lar mı? Tahmin ediyordum.”
“Hayır, *şu* ikisi.” Thom işaret etti.
Mat döndü ve Leilwin ile Bayle Domon’un at sırtında yaklaştıklarını görünce kaşlarını çattı. Eşyaları rulo yapılıp atların arkasına yüklenmişti. Şimdi Leilwin adını kullanan Egeanin, eskiden bir Seanchan asiliydi, ama Tuon unvanını geri almıştı. Üzerinde soluk gri, bölünmüş etekli bir elbise vardı. Kısa siyah saçları uzamış, kulaklarının üzerine sarkıyordu. Kadın atından indi ve Mat’in olduğu yere yürüdü.
“Yak beni,” dedi Mat Thom’a, “o kadından da kurtulabilirsem, hayatın bana adil davranmaya başladığını düşüneceğim.”
Domon da Leilwin’in peşinden geldi. Domon onun *so’jhin*’iydi. Ya da... artık kadının unvanı olmadığına göre, hala *so’jhin* olabilir miydi? Eh, her durumda, Domon Leilwin’in kocasıydı. Sağlam yapılı, göbekli bir Illianlıydı. Leilwin’in yanında olduğu zamanlar dışında, kötü bir adam değildi. Ama Leilwin’in yanından ayrılmıyordu.
“Cauthon,” dedi Leilwin, ona yaklaşarak.
“Leilwin,” diye yanıt verdi Mat. “Gidiyor musunuz?”
“Evet.”
Mat gülümsedi. Gerçekten de dans edecekti!
“Beyaz Kule’ye gitmeyi hep istemişimdir,” diye devam etti Leilwin. “Ebou Dar’dan ayrıldığım gün oraya gitmeye karar verdim. Aes Sedailer gidiyorsa, ben de onlarla gideceğim. Bir gemi, doğru fırsat karşısına çıktığında, konvoya katılmakla akıllılık eder.”
“Gitmene üzüleceğim,” diye yalan söyledi Mat şapkasını kaldırarak. Leilwin yüz senelik meşe kadar sertti ve onu kesmeye çalışacak kadar aptal adamların kütüğe saplanmış baltaları da cabasıydı. Atı Tar Valan yolunda nal düşürecek olsa, büyük ihtimalle hayvanı omzuna atar, Tar Valon’a kadar taşırdı.
Ama Mat onun postunu kurtarmış olsa da, kadın Mat’ten hoşlanmıyordu. Belki Mat ipleri onun ele almasına izin vermediği içindi ya da belki Mat’in sevgilisi gibi davranmak zorunda kaldığı için. Eh, Mat de kendi rolünden hoşlanmamıştı. Kılıcı keskin ucundan tutup, canı acımıyormuş gibi davranmak gibi olmuştu.
Ama kadının kıvranmasını izlemek *gerçekten* eğlenceliydi.
“Hoşça kal, Matrim Cauthon,” dedi Leilwin. “Kendini düşürdüğün duruma imrenmiyorum. Bazı açılardan, seni taşıyan rüzgarların son

zamanlarda beni örseleyenlerden daha zorlu olduğunu düşünüyorum.” Ona başını salladı ve dönüp gitti.

Domon uzandı ve elini Mat’in koluna koydu. “Dediğini yaptın. Yaşlı ninem adına! Kolay bir yolculuk olmadı, ama dediğini yaptın. Teşekkür ederim.”

İkisi uzaklaştılar. Mat başını iki yana salladı, Thom’a el etti ve Aes Sedailere yaklaştı. “Teslyn,” dedi Mat. “Edesina. Joline. Her şey yolunda mı?”

“Evet,” dedi Joline.

“Güzel, güzel,” dedi Mat. “Yeterince yük hayvanınız var mı?”

“İş görürler, Cauthon Efendi,” dedi Joline. Sonra, irkildiğini saklayarak ekledi, “Onları bize verdiğin için teşekkür ederiz.”

Mat geniş geniş gülümsedi. Kadının saygılı davranmaya çalışmasını izlemek eğlenceliydi! Açık ki Elayne’in ona ve diğerlerine kucak açacağını beklemişti, saraya gittiklerinde onlarla görüşmeyi reddetmesini değil.

Joline dolgun dudaklarını birbirine bastırarak Mat’i süzdü. “Seni ehlileştirmek isterdim, Cauthon,” dedi. “Bir gün geri dönüp, yarım kalan işimi tamamlamayı hala düşünüyorum.”

“O zamana kadar hevesle bekleyeceğim,” dedi Mat. Kolunun altındaki bez bohçayı çıkardı ve ona uzattı.

“Bu nedir?” diye sordu Joline, bohçaya uzanarak.

Mat bohçayı salladı. “Bir veda armağanı,” dedi. “Benim geldiğim yerde, bir gezgini yolluk vermeden uğurlamazsın. Kabalık olur.”

Joline bohçayı gönülsüzce kabul etti ve içine baktı. İçinde bir düzine kadar toz şekerli tatlı çörek bulunca şaşırdı. “Teşekkür ederim,” dedi kaşlarını çatarak.

“Yanınıza asker vereceğim,” dedi Mat. “Tar Valon’a ulaştığınızda, atlarımı geri getirecekler.”

Joline yakınmak için ağzını açtı, ama sonra yine kapattı. Neye itiraz edebilirdi ki?

“Bu kabul edilebilir, Cauthon,” dedi Teslyn, siyah iğdiş atını yaklaştırarak.

“Onlara, dediğinizi yapmalarını emredeceğim,” dedi Mat, ona dönerek. “Böylece, emirler yağdırabileceğiniz ve çadırlarınızı kurdurabileceğiniz adamlarınız olacak. Ama bir koşulum var.”

Teslyn tek kaşını kaldırdı.

“Amyrlin’e bir şey söylemenizi istiyorum,” dedi Mat. “Eğer Egwene’se, bu kolay olacak. Ama değilse de söyleyin ona. Beyaz Kule’de bana ait bir şey var ve artık onu geri alma zamanım geliyor. İstediğimden değil, ama bugünlerde benim ne istediğim fark etmiyor gibi. Bu yüzden, ben de kahrolası Kule’ye geleceğim ve geri çevrilmek istemiyorum.” Gülümsedi. “Tam olarak bu sözcüklerle söyleyin.”

Teslyn hafifçe güldü. “İleteceğim, ama söylentilerin doğru olduğundan kuşkuluyum. Elaida Amyrlin Makamından vazgeçmiş olamaz.”

“Şaşırabilirsin.” Mat kadınların Egwene’e Amyrlin dediklerini duyduğunda kesinlikle şaşırmıştı. Beyaz Kule’de neler olduğunu bilmiyordu, ama Aes Sedailerin zavallı Egwene’i entrikalarına çözülmemecesine doladığı gibi yürek burkucu bir his vardı içinde. Oraya bizzat gidip, Egwene’i kurtarıp kurtaramayacağına baksa da olurdu.

Ama başka işleri vardı. Egwene şimdilik kendi başının çaresine bakmak zorundaydı. O becerikli bir kızdı; muhtemelen bir süre Mat’siz idare edebilirdi.

Thom, düşünceler içinde yanında duruyordu. Mat’in Boru’yu üflediğini kesin olarak bilmiyordu -en azından Mat ona söylememişti. Lanet şeyi unutmaya çalışıyordu. Ama muhtemelen Thom tahmin ediyordu.

“Eh, sanırım artık gitmeniz gerek,” dedi Mat. “Setalle nerede?”

“O burada kalacak,” dedi Teslyn. “Senin çok fazla yanlış adım atmanı engellemek istediğini söyledi.” Teslyn tek kaşını kaldırdı ve Joline ile Edesina başlarını bilgece salladılar. Hepsi Setalle’nin, muhtemelen işlediği bir suç yüzünden, gençken Beyaz Kule’den kaçmış bir hizmetkar olduğunu varsayıyordu.

Eh, bu, Mat’in grubun tamamından kurtulamaması anlamına geliyordu. Yine de, kalması için bir kişi seçecek olsa, Anan Hanım olurdu. Muhtemelen kadın, gemiyle Ebou Dar’a kaçmış kocası ve ailesi ile buluşmanın bir yolunu arayacaktı.

Juilin, Thera ile birlikte yaklaştı. O ufak tefek, ürkek kadın gerçekten de Tarabon Panarch’ı mıydı? Mat ondan daha az çekingen fareler görmüştü. Mat’in askerleri ikisi için at getirdiler. Toplamda, bu grup Mat’e kırk hayvan ve bir birlik askere mal olmuştu. Ama buna değerdi. Dahası, atları ve adamları geri alacaktı, Tar Valon’da neler olduğuna dair bilgiyle birlikte.

Vanin’e bakarak başını salladı. Mat onun da Tar Valon’a gitmesini ve bilgi toplamasını emrettiğinde kalın belli at hırsızı çok da memnun olmamıştı. Mat, adamın Aes Sedailere ne kadar bayıldığını düşünerek,

kendinden geçeceğini düşünmüştü. Eh, Juilin'in de geldiğini öğrendiğinde daha da mutsuz olacaktı; Vanin hırsız avcısının yanında çekingen davranıyordu.

Vanin doru iğdiş atına bindi. Aes Sedailer onu kuşkulanılacak biri değil, kıdemli bir Kızılkol ve Mat'in keşif için kullandığı adamlardan biri olarak biliyordu. Adam pek tehditkar görünmüyordu ve ancak bir çanak haşlanmış patates için tehlikeli olabilirdi. İşte bu yüzden yaptığı işte bu kadar iyiydi. Mat'in çalıntı atlara ihtiyacı yoktu, ama Vanin'in becerileri başka işler için kullanılabilirdi.

"Eh," dedi Mat, Aes Sedailere dönerek. "Ben sizi daha fazla tutmayayım o zaman." Joline ile göz göze gelmekten kaçınarak geri çekildi -Joline'in gözlerinde, ona Tylin'i çok fazla hatırlatan bir avcı ifadesi vardı. Teslyn elini salladı ve ilginç bir biçimde, Edesina Mat'e bakarak saygıyla başını eğdi. Juilin ona ve Thom'a el salladı. Leilwin de Mat'e başını eğerek selam verdi. Kadın kahvaltı olarak kaya, akşam yemeğinde de çivi kemirebilirdi, ama yine de adil biriydi. Belki Mat Tuon'la konuşup, konumunun geri verilmesini sağlayabilirdi.

Aptal olma, diye düşündü Bayle Domon'a el sallarken. *İlk önce Tuon'u seni da'covale yapmamaya ikna etmen gerekir.* Mat, kocası olsa da olmasa da, Tuon'un onu hizmetkarı olarak görmek istediğine neredeyse ikna olmuştu. Bu düşünceyle ter bastığını hissetti.

Fazla zaman geçmeden yolda toz kaldırmaya başlamışlardı. Thom Mat'in yanına gelerek atlıları seyretti. "Tatlı çörek?"

"İki Nehir halkı arasında gelenektir."

"Hiç duymamıştım."

"Fazla bilinmez."

"Ah, anlıyorum. Peki, o çöreklere ne yaptın?"

"Serpikotu," dedi Mat. "Ağzını maviye boyayacak ve bir iki hafta geçmeyecek. Ve çöreklerini, belki Muhafızları dışında kimseyle paylaşmayacak. Joline çörek bağımlısı. Caemlyn'e geldiğimizden beri yedi sekiz torba çörek yemiş olmalı."

"İyi," dedi Thom bıyıklarını sıvazlayarak. "Ama çocukça."

"Köklerime dönmeye çalışıyorum," dedi Mat. "Bilirsin, kaybolan gençliğimi yeniden yakalamaya çalışıyorum."

"Yirmi kış anca görmüşsündür!"

"Elbette, ama genç yaşımda çok gördüm geçirdim. Hadi gel. Anan Hanım kalıyor ve bu aklıma bir fikir getirdi."

“Traş olman gerek, Matrim Cauthon.” Anan Hanım kollarını kavuşturmuş, onu süzüyordu.

Mat uzanıp yüzüne dokundu. Bunu her sabah Lopin yapardı. Mat bu tür şeyleri yapmasına izin vermediğinde adam yağmura tutulmuş köpek gibi surat asardı, ama son zamanlarda Mat dikkat çekmemek için sakal uzatmaya başlamıştı. Bir haftalık yara kabuğu gibi kaşınıyordu.

Setalle’yi erzak çadırlarında, öğle yemeğinin hazırlanmasına göz kulak olurken bulmuştu. Birlik askerleri çömelmiş, sıkı emir altındaki adamların sinsi ifadeleriyle sebze doğruyor, fasulye haşlıyordu. Burada Setalle’ye ihtiyaç yoktu; Birlik’in aşçıları onsuz yemek hazırlayabiliyordu. Ama kadınların, biraz dinlenmekte olan adamlar bulup onlara emirler yağdırmaktan daha çok sevdiği hiçbir şey yoktu. Dahası, Setalle eski bir hancıydı ve olağanüstü bir biçimde eski bir Aes Sedai’ydi. Mat onu sık sık, göz kulak olunmasına gerek olmayan şeylere göz kulak olurken buluyordu.

Bir kez daha, Tuon’un hala yanında olduğunu diledi. Setalle genelde Tuon’un tarafını tutardı, ama Dokuz Ayın Kızı’nın yanında olmak kadını meşgul ediyordu. Erkeklerin akıl sağlığı için, çok fazla boş zamanı olan bir kadından daha tehlikelisi yoktu.

Setalle hala Ebou Dar tarzı giysiler giyiyordu. Derin yaka dekoltesi yüzünden, Mat’in oldukça hoş bulduğu bir tarz. Bu tür kıyafetler Setalle gibi dolgun kadınlara özellikle yakışıyordu. Baktığından değil. Setalle’nin kulaklarında altın halka küpeler, azametli tavırları ve saçlarında kır teller vardı. Boynuna astığı mücevherlerle bezeli düğün bıçağı, bir uyarı gibi dekoltesine sarkıyordu. Mat ona da bakmıyordu gerçi.

“Bilinçli olarak sakal uzatıyorum,” diye yanıt verdi Mat. “Benim istediğim...”

“Ceketin kirli,” dedi Setalle, ona soyduğu soğanları getiren bir askere başını sallayarak. Adam Mat’e bakmadan, uysal uysal soğanları bir kazana boşalttı. “Saçların da dağınık. Kavgaya karışmışsın gibi görünüyorsun ve daha öğlen bile olmadı.”

“Ben iyiyim,” dedi Mat. “Sonra temizlenirim. Sen Aes Sedailerle gitmemişsin.”

“Tar Valon’a doğru atılacak her adım, beni olmam gereken yerden bir adım daha uzaklaştıracak. Kocama haber yollamam lazım. Ondan ayrılırken, kendimi Andor’da bulacağımı tahmin etmemiştim.”

“Yakında Kapıyol açabilecek birini bulabileceğimi sanıyorum,” dedi Mat. “Ve ben...” Bir grup asker, avladıkları küçük bıldırcınlarla yaklaşırken kaşlarını çattı. Askerler, bu kadar az avla döndükleri için utanmış görünüyorlardı.

Setalle, Mat’e bakmadan, adamlara kuşları yolmalarını emretti. Işık, Mat’in bu kadını kamptan göndermesi gerekiyordu. Hepsi gidene kadar kampta hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı.

“Bana öyle bakma, Lord Mat,” dedi Setalle. “Noram ne tür erzak bulabileceğine bakmak için şehre gitti. Aşçı burada olup da adamlarını dürtmeden yemeklerin zamanında hazırlanmadığını fark ettim: Güneş batarken öğle yemeği yemek herkesin keyif aldığı bir şey değil.”

“Ben hiçbir şey demedim,” dedi Mat ifadesiz bir sesle. Başını yana doğru salladı. “Biraz konuşabilir miyiz?”

Setalle duraksadı, sonra başını salladı ve onunla birlikte diğerlerinden uzaklaştı. “Neler oluyor?” dedi usulca. “Bir saman yığınının altında uyumuş gibi görünüyorsun.”

“Aslında, bir arabanın altında uyudum. Çadırım kanla lekelendi. Şu anda giysi değiştirmek için oraya gitmek istemiyorum.”

Setalle’nin bakışları yumuşadı. “Kaybını anlıyorum. Ama bu, sokaklarda yaşıyormuşsun gibi görünmek için bahane değil. Yeni bir uşak bulman gerek.”

Mat kaşlarını çattı. “Benim uşağa hiç ihtiyacım olmadı ki. Kendi kendime bakabilirim. Bak, senden bir iyilik isteyeceğim. Bir süreliğine Olver’e göz kulak olur musun?”

“Ne için?”

“O şey geri gelebilir,” dedi Mat. “Ve ona zarar vermeye çalışabilir. Dahası, kısa süre sonra Thom’la birlikte buradan ayrılacağım. Belki geri dönerim. Geri dönmem *lazım*. Ama dönmezsem... Eh, Olver’in yalnız kalmamasını tercih ederim.”

Setalle onu süzdü. “Yalnız kalmaz ki. Kamptaki adamlar çocuğu pek seviyor gibi.”

“Elbette, ama ona öğrettikleri şeylerden hoşlanmıyorum. Çocuğun onlardan daha iyi örneklere ihtiyacı var.’’

Bir sebepten bu Setalle’yi eğlendirmiş gibiydi. “Çocuğa alfabeyi öğretmeye başladım bile. Gerekirse, bir süre ona göz kulak olabilirim sanırım.”

“Harika. Muhteşem.” Mat rahat bir nefes aldı. Kadınlar bir oğlan çocuğunu gençken eğitme fırsatı bulduklarında mutlu olurlardı; Mat, yeterince çaba gösterirlerse, ona erkek olduğunu unutturabileceklerini varsaydıklarını düşünüyordu. “Sana biraz para da veririm. Şehre gidip bir han bulabilirsin.”

“Şehre gittim,” dedi Setalle. “Oradaki bütün hanlar tıka basa dolmuş görünüyor.”

“Ben sizin için bir yer bulurum,” diye söz verdi Mat. “Sen Olver’i güvende tut, yeter. Zamanı geldiğinde ve Kapıyol açacak birilerini bulduğumda, sizi Illian’a gönderirim ve orada kocanı bulabilirsin.”

“Anlaştık,” dedi Setalle. Kuzeye bakarak duraksadı. “O... diğerleri gitti mi?”

“Evet.” Yolları açık olsun.

Setalle başını hüzünle salladı. Belki de öğle yemeği hazırlayan adamlara emirler yağdırmasının sebebi, onları aylak görünce kızmış olması değildi. Belki de kendini meşgul edecek bir şeyler arıyordu.

“Üzgünüm,” dedi Mat. “Başına her ne geldiyse, onun için.”

“Olan oldu,” diye yanıt verdi Setalle. “Ve boş vermem gerekiyor. Üzerinde taşıdığın şeyi görmeyi hiç istememem gerekiyordu. Bu son birkaç hafta haddimi aştım.”

Mat başını salladı, Setalle’nin yanından ayrıldı ve Olver’i aramaya gitti. Ardından ceketini değiştirse *gerçekten* iyi olacaktı. Ve Işık onu yaksın, traş da olacaktı. Onu arayan adamlar, çok istiyorlarsa, öldürseler de olurdu. Kesilmiş bir gırtlak bu kaşıntıdan daha iyiydi.

Elayne sarayın Gündoğumu Bahçesi’nde geziniyordu. Annesi, sarayın doğu kanadının çatısına yerleştirilmiş bu küçük bahçeyi her zaman sevmişti. Kenarı oval biçimde örülmüş beyaz bir duvarla çevrilmişti ve arka tarafta yay şeklinde daha büyük bir duvar vardı.

Şehir Elayne’in ayaklarının dibine serilmişti. Önceki senelerde, sırf insanlardan kaçabilmesini sağladığı için aşağıdaki bahçeleri tercih ediyordu. Rand’la ilk defa o bahçelerde karşılaşmıştı. Elini karnına bastırdı. Kendisini çok irileşmiş hissetse de, hamileliği kendini yeni yeni belli etmeye başlamıştı. Ne yazık ki, bir sürü yeni elbise sipariş etmesi gerekecekti. Muhtemelen gelecek aylarda bunu tekrar yapması gerekecekti. Boş yere zahmet.

Elayne çatıdaki bahçede yürümeye devam etti. Pembe yerden fırlayanlar ve beyaz sabahyıldızları saksıların içinde açmıştı. Çiçekler olmaları gerektiği kadar büyük değildiler ve solmaya başlamışlardı bile. Bahçıvanlar hiçbir şeyin işe yaramamasından yakınıyordu. Şehrin dışında, çayırlarda otlar ve çimenler ölüyordu ve yamalı yorgana benzeyen tarlalarla ekinler can sıkıcı ölçüde kahverengi görünüyordu.

Geliyor, diye düşündü Elayne. Yoluna devam etti, kısa kesilmiş, bakımlı, bastıkça esneyen bir çimenlik serilmiş patikada yürüdü. Bahçıvanların çabaları tamamen sonuçsuz da kalmıyordu. Buradaki çimenlerin büyük kısmı yeşildi ve havada sarmaşık güllerin kokusu vardı. Güller kahverengi lekelerle bezenmişti, ama yine de açıyorlardı.

Bahçenin ortasında, dikkatle dizilmiş ırmak taşlarının arasında, bir dere şıkırdıyordu. O dere yalnızca Elayne bu bahçeyi ziyaret ederken akıyordu; suyun sarnıçtan taşınması gerekiyordu.

Elayne bir başka manzaralı noktada durdu. Bir Kraliçe, bir Kız-Veliaht'ın yaptığı gibi, yalnızlığı seçemezdi. Kırmızı ceketi içinde Birgitte de yanında yürüyordu. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, Elayne'i süzmekteydi.

"Ne?" diye sordu Elayne.

"Gözler önündesin," dedi Birgitte. "Aşağıda duran, yayı ve kesin gözleri olan herhangi biri ulusu Taht Kavgası'na geri döndürebilir."

Elayne gözlerini devirdi. "Ben güvendeyim, Birgitte. Bana hiçbir şey olmayacak."

"Ah, pekala, özür dilerim," dedi Birgitte ifadesiz bir sesle. "Terkedilmişler serbest ve sana kızgın. Kara Ajah, casuslarını yakaladığın için büyük olasılıkla gazap içinde ve tahtı senden almaya çalışan muhtelif asilleri küçük düşürdün. *Açık ki* hiç tehlike altında değilsin. O zaman ben gidip öğle yemeğimi yiyeyim."

"Yesen de olur," diye terslendi Elayne. "Çünkü ben *gerçekten* güvendeyim. Min benim hakkımda bir görü gördü. Bebeklerim sağlıklı doğacak. Min asla yanılmaz, Birgitte."

"Min bebeklerinin güçlü ve sağlıklı olacağını söyledi," dedi Birgitte. "Onlar geldiğinde *senin* sağlıklı olacağını söylemedi."

"Başka nasıl gelebilirler ki?"

"Kafasına çok sert bir darbe aldıkları için bir daha eskisi gibi olmayan insanlar gördüm, kızım," dedi Birgitte. "Bazıları senelerce yaşayabilir, ama bir daha tek kelime edemezler, çorbayla beslenmeleri gerekir ve lazımlıkla

yaşarlar. Bir ya da iki kolunu kaybedebilir, ama yine de sağlıklı çocuklar doğurabilirsin. Çevrendeki insanlar ne olacak? Onlar için yaratabileceğin tehlikeyi de mi düşünmüyorsun?”

“Vandene ve Sareitha için üzülüyorum,” dedi Elayne. “Beni kurtarmak adına ölen o adamlar için de. Kendini onlar konusunda sorumlu hissetmediğimi *ima* bile etme! Ama bir kraliçe, onun adına başkalarının ölmesinin yükünü kabul etmeye gönüllü olmalıdır. Bunu tartışmıştık, Birgitte. Chesmal ve diğerlerinin o şekilde geleceklerini tahmin etmemin yolu olmadığına karar vermiştik.”

“Bizim *karar* verdiğimiz şey,” dedi Birgitte dişlerini sıkarak, “daha fazla tartışmaya gerek olmadığıydı. Ama yine de, bir sürü sorun çıkabileceğini aklından çıkarmamanı istiyorum.”

“Çıkmayacak,” dedi Elayne şehre bakarak. “Çocuklarım güvende olacak ve bu, benim de güvende olacağım anlamına geliyor. Onlar doğana kadar zamanımız var.”

Birgitte çileden çıkmış gibi nefes verdi. “Aptal, inatçı...” Yakındaki Asker Kadınlardan biri onun dikkatini çekmek için el salladığında sesi solup gitti. Kandaşlardan ikisi çatıya çıktı. Gelmelerini Elayne istemişti.

Birgitte kollarını kavuşturarak güdük kiraz ağaçlarından birinin yanında pozisyon aldı. İki Kandaş süssüz giysiler giymişti; Sumeko sarı, Alise mavi bir elbise içindeydi. Alise Sumeko’dan daha kısa boyluydu, kahverengi saçlarına kır düşmüştü ve Güç’te daha zayıftı, bu yüzden yaşlanması Sumeko’nunki kadar yavaşlamamıştı.

Her iki kadın da son zamanlarda daha kararlı yürür olmuştu. Son zamanlarda başka Kandaşlar ortadan kaybolmamış ya da öldürülmemişti; cinayetlerin arkasında, baştan beri Careane vardı. Aralarında gizlenen bir Kara. Işık, bunu düşünmek bile Elayne’in tüylerini ürpertiyordu!

“Majesteleri,” dedi Alise diz kırarak. Sakin, rahat bir ses ve hafif bir Tarabon aksanıyla konuşuyordu.

“Majesteleri,” dedi Sumeko da, arkadaşının diz kırmasını taklit ederek. İkisi de saygılıydı; bugünlerde Elayne’e diğer Aes Sedailerden daha fazla saygı gösteriyorlardı. Nynaeve, Kandaşlara Aes Sedailer ve Beyaz Kule konusunda biraz cesaret vermişti. Gerçi Elayne Alise’in buna ihtiyacı olduğunu hiç düşünmemişti.

Kuşatma sırasında, Elayne Kandaşların tavırlarına sinirlenmeye başlamıştı. Ama son zamanlarda bundan o kadar emin değildi. Onun için

son *derece* faydalı olmuşlardı. Yeni buldukları cüret onları ne kadar yükseklere taşıyabilirdi?

Elayne Kandaşlara teker teker başını salladı, sonra kiraz dallarının gölgesine yerleştirilmiş üç sandalyeye doğru elini salladı. Üçü oturdular. Sollarında, dere yapay yatağında dolana dolana akıyordu. Nane çayı vardı. Diğer ikisi birer fincan aldı, ama içine bol bol bal kattılar. Bugünlerde balsız çayın tadı berbattı.

“Kandaşlar nasıl?” diye sordu Elayne.

İki kadın bakıştılar. Lanet olsun. Elayne onlara fazla resmi davranıyordu. Bir şey olduğunu biliyorlardı.

“Biz iyiyiz, Majesteleri,” dedi Alise. “Çoğu kadın korkularından sıyrılıyor gibi. En azından, korkuyu hissedecek kadar aklı başında olanlar. Hissetmeyenler de tek başlarına gidip kendilerini öldürtenlerdi, sanırım.”

“Şifaya bu kadar zaman harcamak zorunda kalmamak da güzel,” dedi Sumeko. “Çok yorucu olmaya başlamıştı. Gün be gün, bu kadar çok yaralı.” Yüzünü buruşturdu.

Alise daha sağlam bir kadındı. Ilımlı bir ifadeyle çayını yudumluyordu. Bir Aes Sedai gibi sakin ve donuk değildi. Düşünceli ve sıcak, ama ketumdu. Bu, bu kadınların sahip olduğu, Aes Sedailerde olmayan bir avantajdı -Beyaz Kule’yle doğrudan bağlantıları olmadığı için, o kadar fazla kuşkuyla da karşılanmıyorlardı. Ama Aes Sedailerin otoritesine de sahip değildiler.

“Sizden bir şey isteyeceğimi sezmişsinizdir,” dedi Elayne, Alise ile göz göze gelerek.

“Sezmiş miyizdir?” diye sordu Sumeko şaşkınlıkla. Belki de Elayne kadını gözünde büyütmüştü.

Alise anaç bir tavırla başını salladı. “Biz buradayken bizden çok şey istediniz, Majesteleri. İstemeye hakkınız olduğundan daha fazlasını değil. Şimdiye kadar.”

“Sizi Caemlyn’de rahat ettirmeye çalıştım,” dedi Elayne. “Çünkü Ebou Dar’a Seanchanlar hükmettiği sürece evlerinize dönemeyeceğinizin farkındayım.”

“Bu doğru,” diye onayladı Alise. “Ama Ebou Dar’ın evimiz olduğunu söyleyemeyiz. Yalnızca kendimizi bulduğumuz bir yerdi. Bir yuvadan çok, bir gereklilik. Zaten çoğumuz dikkat çekmemek için gidip geliyorduk.”

“Artık nerede kalacağınızı düşündüğünüz mü?”

“Tar Valon’a gidiyoruz,” dedi Sumeko çabucak. “Nynaeve Sedai dedi ki...”

“Orada bazılarınız için yer olacağından eminim,” diye araya girdi Elayne. “Aes Sedai olmak isteyenler için. Egwene, şal için bir deneme daha yapmak isteyen Kandaşlara ikinci bir şans verecektir. Ama geri kalanlarınız ne olacak?”

“Bu konuda konuştuk,” dedi Alise dikkatle, gözlerini kısarak. “Kule ile ilişkide olacağız, Aes Sedailerin emekli olduklarında gelecekleri bir yer.”

“Ama Tar Valon’a taşınmayacaksınız kuşkusuz. Kandaşlar Beyaz Kuleye bu kadar yakın olursa, Aes Sedai politikalarından emekli olup aralarına katılmak ne işe yarar?”

“Burada kalacağımızı varsaymıştık,” dedi Alise.

“Benim varsayımım da buydu,” dedi Elayne dikkatle. “Ama varsayımlar zayıftır. Ben bunun yerine sözler vermek istiyorum. Eğer Caemlyn’de kalacaksanız, size doğrudan Taht’ın desteğini vermemek için bir sebep göremiyorum.”

“Bedeli ne olacak?” diye sordu Alise. Sumeko şaşkın şaşkın kaşlarını çatmış, izliyordu.

“Büyük bir bedel değil,” dedi Elayne. “Aslında, bedel olduğu bile söylenemez. Arada bir, geçmişte Taht için yaptığınız türden iyilikler yapmanızı istiyorum.”

Bahçe sessizleşti. Arada bir aşağıdaki şehirden hafif bağrışlar geliyordu ve dallar rüzgarda titriyor, Elayne ile Kandaşların arasına birkaç kahverengi yaprak düşürüyordu.

“Bu kulağa tehlikeli geliyor,” dedi Alise çayını yudumlayarak. “Kuşkusuz burada, Caemlyn’de rakip bir Beyaz Kule kurmamızı önermiyorsunuzdur.”

“O tür bir şey değil,” dedi Elayne çabucak. “Ne de olsa, *ben de* bir Aes Sedai’yim. Ve Egwene, yetkesini kabul ettikleri sürece, Kandaşların eskisi gibi devam etmesine izin vermekten bahsetti.”

“Bizim ‘önceki gibi devam etmek’ istediğimizden o kadar da emin değilim,” dedi Alise. “Beyaz Kule yüzünden keşfedilme korkusuyla yaşıyorduk. Ama onlar bunca zamandır bizi kullanıyorlardı. Bunun hakkında ne kadar düşünürsek, o kadar... hoşnutsuz hissediyoruz.”

“Kendi adına konuş, Alise,” dedi Sumeko. “*Ben* sınanmak ve Kule’ye dönmek istiyorum. Ben Sarılara katılacağım, söylemiş olayım.”

“Belki, ama beni kabul etmezler,” dedi Alise. “Güç’te çok zayıfım. Yarım yamalak bir çözüm kabul etmeyeceğim. Ne zaman bir Aes Sedai gelip çamaşırlarını yıkamamı istese, ona eğilip bükülmeyeceğim. Ama yönlendirmekten de vazgeçmeyeceğim. *Bırakmayacağım.* Egwene Sedai Kandaşların devam etmesine izin vermekten bahsetti, ama bunu yaparsak, açık açık Tek Güç’le çalışabilecek miyiz?”

“Çalışabileceğinizi varsayıyorum,” dedi Elayne. “Bunların çoğu Egwene’in fikriydi. Yönlendirmek yasak olsa, emekli olan Aes Sedaileri size göndermeyi düşünmezdi kuşkusuz. Hayır, Kule dışındaki kadınların gizli gizli yönlendirdiği günler geçti. Rüzgarbulanlar, Aiel Bilgeleri, zamanların değişmesi gerektiğini kanıtladı.”

“Belki,” dedi Alise. “Ama Andor Tahtı’na hizmet etmek ayrı mesele.”

“Kule’nin çıkarları ile çatışmamaya özen göstereceğiz,” dedi Elayne. “Ve siz Amyrlin’in yetkesini kabul edeceksiniz. O zaman sorun ne? Aes Sedailer her yerde hükümdarlara hizmet sunuyorlar zaten.”

Alise çayını yudumladı. “Teklifinizin avantajları var. Ama Andor Tahtı’nın talep edeceği iyiliklerin niteliğine bağlı.”

“Sizden yalnızca iki şey isteyeceğim,” dedi Elayne. “Yolculuk ve Şifa. Bizim çatışmalarımıza dahil olmak, siyasetimize katılmak zorunda değilsiniz. Yalnızca halkım hastalandığında Şifa vermeyi kabul edin ve her gün, taht dilediğinde Kapıyol açacak bir grup kadın atayın.”

“Bu istek kendinize ait bir Beyaz Kule kurmaya çok fazla benziyor,” dedi Alise. Sumeko kaşlarını çatmıştı.

“Hayır, hayır,” dedi Elayne. “Beyaz Kule, yetke ve siyaset demektir. Siz tamamen başka bir şey olacaksınız. Caemlyn’de, herkesin bedelsiz Şifa için başvurabileceği bir yer olduğunu hayal edin. Hastalık olmayan bir şehir hayal edin. Yiyeceklerin, bir anda ona ihtiyaç duyan insanlara nakledilebildiği bir dünya hayal edin.”

“Ve dilediği yere asker gönderebilen bir kraliçe,” dedi Alise. “Askerlerinin bir gün savaşıp, ertesi gün tüm yaralarından kurtulduğu bir dünya. Kapıyollarını kullanmaları karşılığında tüccarlardan iyi para kazanabilen bir kraliçe.” Çayını yudumladı.

“Evet,” diye itiraf etti Elayne. Gerçi, Egwene’i işin bu kısmını yapmasına izin vermeye nasıl ikna edeceğini bilmiyordu.

“Yarısını istiyoruz,” dedi Alise. “Yolculuk ya da Şifa için talep edeceğiniz ücretin yarısını.”

“Şifa bedava,” dedi Elayne kararlılıkla. “Konumu ne olursa olsun, gelen herkese. İnsanlar unvanlarına göre değil, hastalıklarının şiddetine göre tedavi görecek.”

“Bunu kabul edebilirim,” dedi Alise.

Sumeko iri iri açılmış gözlerle ona döndü. “Bizim adımıza konuşamazsın. Ebou Dar’dan ayrıldığımız için Örgü Heyeti’nin dağıldığını sen yüzüme vurmuştun. Dahası, kurallara göre...”

“Yalnızca kendi adıma konuşuyorum, Sumeko,” dedi Alise. “Ve bana katılmak isteyenler adına. Bildiğimiz şekliyle Kandaşlar artık yok. O zaman gizli kalma gerekliliği hüküm sürüyordu ve artık bu gereklilik yok.”

Sumeko sustu.

“Sen Aes Sedailere katılmayı düşünüyorsun, dostum,” dedi Alise, elini onun koluna koyarak. “Ama beni almazlar, ben de onları istemem zaten. Başka bir şeye ihtiyacım var. Başkalarının da olacak.”

“Ama kendinizi Andor Tahtı’na bağlamak...”

“Biz kendimizi Beyaz Kule’ye bağlıyoruz,” dedi Alise. “Ama Caemlyn’de yaşayacağız. Her iki durumun da avantajları var. Biz kendi başımıza durabilecek kadar güçlü değiliz. Andor da tüm diğer yerler kadar iyi. Beyaz Kule’nin onayladığı bir yer, Yeniden Doğan Ejder’in de iltifatına mazhar oldu. Ama daha çok, Andor burada ve biz de buradayız.”

“Yeniden organize olabilirsiniz,” dedi Elayne heyecanlanarak. “Kurallar yeniden yapılabilir. İsterseniz, artık Kandaşların evlenmesine izin verebilirsiniz. Bence en iyisi bu olur.”

“Neden?” diye sordu Alise.

“Çünkü bu onları yerlerine bağlar,” diye açıkladı Elayne. “Ve böylece Beyaz Kule onları o kadar büyük bir tehdit olarak görmez. Bir farkınız da olmasını sağlar. Beyaz Kulede pek az kadının yaptığı bir şey ve Kandaşları bir seçenek olarak daha cazip kılar.”

Alise düşünceli düşünceli başını salladı. Sumeko da ikna oluyor gibiydi. Elayne, kadın gittiğinde onu özlemeyeceğini üzülerek itiraf ederdi. Önderlerini seçme tarzlarını değiştirmeleri için onları zorlamayı düşünüyordu. Tesadüfen aralarında en yaşlı kimse onunla iş yapmak yerine, Alise gibi biriyle çalışmak çok daha kolay olurdu.

“Ben hala Amyrlin için endişeleniyorum,” dedi Alise. “Aes Sedailer verdikleri hizmet karşılığında bir ücret talep etmiyorlar. Biz bunu yapmaya başladığımızda ne der?”

“Ben Egwene ile konuşurum,” diye tekrarladı Elayne. “Onu Kandaşların ve Andor’un onun için tehdit olmadığına ikna edebileceğimden eminim.”

Öyle umuyordu. Kandaşlarda inanılmaz potansiyel vardı, Andor’un Kapıyolları dilediği zaman, ucuza kullanabilmesi fırsatı. Bu onu Seanchanlarla hemen hemen eşit duruma getirirdi.

Kadınlarla bir süre daha konuştu ve onlara kulak verdiğini hissettiklerinden emin oldu. Sonunda görüşmeyi bitirdi, ama kendisi bahçede oyalandı. İki çançiçeği saksısının arasında durdu. Vazoya benzeyen küçük mavi çiçek kümeleri başlarını eğmiş, rüzgarda sallanıyorlardı. Yanlarındaki boş saksıya bakmamaya çalışıyordu. Oradaki çançiçekleri kan rengi açmıştı ve kesildiklerinde kırmızı bir sıvıyla *kanamışlardı*. Bahçıvanlar o çiçekleri sökmüştü.

Seanchanlar eninde sonunda Andor’a saldıracaktı. O zamana kadar, Rand’ın orduları bütün ihtimalle savaş yüzünden zayıflamış, dağılmış, önderleri ölmüş olacaktı. Bunu düşünmek yine Elayne’in yüreğini burktu, ama gerçeklerden kaçamazdı.

Andor Seanchanlar için bir ganimet olurdu. Elayne’in ülkesinin madenleri ve zengin toprakları, Tar Valon’a yakınlığı onları baştan çıkaracaktı. Bunun ötesinde, Artur Şahinkanadı’nın soyundan geldiğini iddia edenlerin, eskiden atalarına ait olan tüm toprakları ele geçirmeden tatmin olmayacaklarını tahmin ediyordu.

Elayne ulusuna baktı. *Onun* ulusu. Elayne’in onları koruyacağına, savunacağına güvenen insanlarla dolu. Onun taht iddiasını destekleyenlerin çoğu, ona pek az inanç beslemişti. Ama en iyi seçenekleri oydu... tek seçenekleri. Elayne onlara, seçimlerinin akıllıca olduğunu kanıtlayacaktı.

Kandaşları yanına çekmek bir adımdı. Eninde sonunda, Seanchanlar Yolculuk yetisini edineceklerdi. Tek gereken, örgüleri bilen bir kadın yakalamaktı. Kısa zamanda, gereken güce sahip tüm *damane*ler kapı yapmayı öğrenirdi. Kapıyolları Elayne’in de kullanabiliyor olması gerekiyordu.

Ama savaşta kullanabileceği, yönlendirebilen kadınları yoktu. Kandaşlardan bunu isteyemeyeceğini biliyordu. Asla kabul etmezlerdi. Egwene de öyle. Elayne de kabul edemezdi. Kadınları Güç’ü silah olarak kullanmaya zorlarlarsa, Seanchanlardan bir farkları kalmazdı.

Ne yazık ki, Elayne Tek Güç kullanan kadınların yaratabileceği yıkımı çok iyi biliyordu. Birgitte onu Caemlyn’den kaçıran Kara Aes Sedailere karşı saldırı düzenlerken Elayne bir arabada bağlanmış, tutsak tutuluyordu,

ama savaşın yarattığı yıkımı sonradan görmüştü. Yüzlerce ölü, yüzlerce yaralı, düzinelerce kavrulmuş ceset. Dumanları tüten, çarpılmış ölüler.

Bir şeye ihtiyacı vardı. Seanchanlara karşı bir avantaja. Savaşta onların yönlendiren kadınlarını dengeleyecek bir şeye. Düşünebildiği tek şey Kara Kule'ydi. Kara Kule Andor topraklarındaydı. Onlara, onları ulusunun bir parçası olarak gördüğünü söylemişti, ama şimdiye kadar denetim ekipleri göndermekten başka bir şey yapmamıştı.

Rand öldüğünde onlara ne olacaktı? Kara Kule'ye el koyabilir miydi? Bunu bir başkası yapana kadar beklemeye cesaret edebilir miydi?

18

BU MEKANIN GÜCÜ

Perrin karanlıkta koşuyordu. Islak sis parçaları yüzüne sürtünüyor, sakalında yoğunlaşıyordu. Zihni puslu ve dalgındı. Nereye gidiyordu? Ne yapıyordu? Neden koşuyordu?

Kükreyerek atıldı, sisli karanlığı yarıp geçti ve açık havaya çıktı. Derin bir nefes aldı ve çimen parçalarıyla kaplı, eteklerinde bir ağaç halkası olan dik bir tepeye indi. Gökyüzü gürlüyor, katran kazanı gibi kaynayan bulutlarla çalkalanıyordu.

Kurt düşündeydi. Vücudu gerçek dünyada, bu tepede, Faile ile birlikte uyuyordu. Derin derin nefes alarak gülümsedi. Sorunları azalmamıştı. Aslında, Beyazpelerinlerin ültimatomundan sonra, daha da artmış görünüyordu. Ama Faile'yle arasında her şey yolundaydı. Bu basit gerçek çok şeyi değiştiriyordu. O yanındayken, her şeyi başarabilirdi.

Tepeden aşağı atladı ve ordusunun kamp kurduğu açık alanı geçti. Burada, kampın kurt düşünde görünmesine yetecek kadar zaman geçirmişlerdi. Çadırlar uyanık dünyayı yansıtıyordu, ama her baktığında kapakları farklı pozisyonda oluyordu. Ateş çukurları, araba tekerleklerinin açtığı oyuklar, atıklar ve bir kenara bırakılmış aletler. Hepsi bir görünüyor, bir kayboluyordu.

Perrin her adımda on adımlık mesafe aşarak kamptan hızla geçti. Eskiden olsa, kampta insanların görünmemesini huzursuz edici bulurdu, ama artık kurt düşüne alışmıştı. Bu doğaldı.

Perrin kampın yanındaki heykele ulaştı, sonra başını kaldırıp siyah, turuncu ve yeşil likenlerle kaplı, eskilikten delik deşik hale gelmiş taşa baktı. Bu şekilde düşmüşse, heykel tuhaf bir pozda olmalıydı. Neredeyse, bu şekilde yapılmış görünüyordu topraktan çıkan devasa bir kol.

Perrin güneydoğuya, Beyazpelerin kampının olduğu yöne döndü. Onlarla başa çıkması gerekiyordu. Geçmişinden kalan bu gölgeyle yüzleşmeden yoluna devam edemeyeceğinden gittikçe daha çok emin oluyordu.

Onlarla başa çıkmanın tek kesin yolu vardı. Asha'maları ve Bilgeleri kullanarak dikkatli bir tuzak kurarsa, Işığın Evlatlarına onları paramparça

edecek bir darbe indirebilirdi. Hatta onları bir grup olarak tamamen dağıtabilirdi.

Elinde fırsat, motivasyon ve yöntem vardı. Uluslara korku salmalarına, göstermelik Beyazpelerin mahkemelerine son verebilirdi. Sıçradı, on metre uçtu ve hafifçe yere kondu. Sonra yolda, güneydoğuya doğru koşmaya başladı.

Beyazpelerin kampını ağaçlarla çevrili bir çukurda buldu. Sıkışık halkalar halinde dizilmiş binlerce beyaz çadır. Yaklaşık on bin Işığın Evladını, on bin paralı askeri ve başka askerleri barındıran çadırlar. Balwer kalan Evlatların büyük kısmının burada olduğunu tahmin ediyordu, ama bilgiyi nereden edindiğini açıklamamıştı. Perrin, tozlu adamın Beyazpelerinlere duyduğu nefretin sağduyusunu puslandırmadığını umuyordu.

Perrin çadırların arasında dolaştı ve Elyas ile Aiellerin göremediği bir şey keşfedip edemeyeceğine baktı. Pek olası değildi, ama hazır buradayken, bir denemeye değer diye düşünüyordu. Dahası, mekanı kendi gözleriyle görmek istiyordu. Çadır kapaklarını kaldırdı, çadır grupları arasında dolaştı, mekanı inceledi, gözlemledi, sakinleri hakkında bilgi edinmeye çalıştı. Kamp çok düzenli bir biçimde kurulmuştu. Çadır içleri çadırların kendisinden daha değişkendi, ama gördüğü her şeyin düzenli tutulduğu belliydi.

Beyazpelerinler her şeyin düzgün, düzenli ve dikkatle katlanmış olmasını istiyordu. Ve tüm dünya da aynı şekilde temizlenip ovulabilirmiş, insanlar bir iki sözcükle tanımlanıp açıklanabilirmiş gibi davranmaktan hoşlanıyorlardı.

Perrin başını iki yana salladı ve Lord Kumandan’ın çadırına yollandı. Çadırların düzeni ona yol gösterdi; aradığı çadır merkezdeki halkadaydı. Diğer çadırlardan pek de büyük değildi. Perrin eğilerek içeri girdi ve işe yarayan bir şeyler bulmaya çalıştı. Çadır basit döşenmişti, her baktığında yeri değişen, rulo yapılmış bir şilte ve üzerindeki eşyalar gelişigüzel belirip kaybolan bir masa vardı.

Perrin masaya yaklaştı ve orada beliren bir şeyi eline aldı. Bir mühür yüzüğü. Kanatlı hançer biçimindeki armayı hatırlamıyordu, ama kurt düşünde fazla kalmayacak kadar geçici olan yüzük parmaklarından kaybolmadan önce ezberledi. Beyazpelerinlerin önderiyle görüşmüş ve mektuplaşmış olmasına rağmen, adamın geçmişi hakkında fazla bilgisi yoktu. Belki bu işe yarardı.

Çadırı bir süre daha aradı, ama faydalı bir şey bulamadı. Sonra, Gaul'un tutsakların büyük kısmının tutulduğunu söylediği büyük çadıra gitti. Burada, Gill Efendi'nin şapkasının bir anlığına belirip kaybolduğunu gördü.

Tatmin olan Perrin çadırdan çıktı. Bunu yaparken, bir şeyin onu rahatsız ettiğini hissetti. Faile kaçırıldığında da bunu denemesi gerekmez miydi? Malden'e keşif için pek çok adam yollamıştı. Işık, Faile'yi bulmak için şehre dalmaktan kendini zor almıştı! Ama mekanı kurt düşünde ziyaret etmek hiç aklına gelmemişti.

Belki de işe yaramazdı. Ama olasılık aklına gelmemişti ve bu onu rahatsız ediyordu.

Beyazpelerin çadırlarından birinin dışına bırakılmış arabanın yanından geçerken donakaldı. Arabanın arkası açıktı ve gümüş rengi, yaşlı bir kurt orada uzanmış, onu izliyordu.

"Dikkatim fazla dağılıyor Çekirge," dedi Perrin. "Bir hedefe odaklandığımda dikkatsizleşiyorum. Bu tehlikeli olabilir. Savaşta, önündeki düşmana odaklanırken yandaki okçuyu görememek gibi."

Çekirge ağzını açtı ve kurtların yaptığı gibi gülümsedi. Arabadan aşağı atladı. Perrin yakındaki diğer kurtları sezebiliyordu; daha önce de birlikte koştuğu sürü. Meşe Dansçısı, Kıvılcım ve Sınırsız.

"Tamam," dedi Çekirge'ye. "Öğrenmeye hazırım."

Çekirge poposu üzerine oturdu ve Perrin'e baktı. *İzle*, dedi.

Sonra kayboldu.

Perrin bir küfür sallayarak çevresine bakındı. Kurt nereye gitmişti? Kampta gezinerek aradı, ama Çekirge'yi hiçbir yerde sezemedi. Zihniyle uzandı, ama hiçbir şey bulamadı.

Genç Boğa. Çekirge aniden arkasında belirdi. *İzle*. Yine ortadan kayboldu.

Perrin hırladı ve sonra hızla kampta dolaştı. Kurdu bulamayınca, Çekirge'yle son karşılaştığı tahıl tarlasına gitti. Kurt orada değildi. Perrin sıkıntı içinde dalgalanan tahılların arasında dikildi.

Birkaç dakika sonra Çekirge onu buldu. Kurt tatmin olmamış kokuyordu. *İzle!* dedi.

"Nasıl izleyebileceğimi bilmiyorum," dedi Perrin. "Çekirge, nereye gittiğini bilmiyorum."

Kurt oturdu. Sürünün geri kalanına katılan bir kurt eniği imgesi yolladı. Enik büyüklerini izliyor, onların yaptıklarını yapıyordu.

“Ben kurt değilim, Çekirge,” dedi Perrin. “Sizin öğrendiğiniz gibi öğrenemem. Ne yapmamı istediğini bana açıklamalısın.”

Buraya gel. Kurt, tuhaf bir biçimde, Emond Meydanı’nın imgesini yolladı. Sonra yok oldu.

Perrin onu takip ederek, tanıdık bir çayırda belirdi. Çayırın kenarına binalar dizilmişti, ki bu Perrin’e yanlış geliyordu. Emond Meydanı küçük bir köy olmalıydı, belediye başkanının hanının önünde parke döşeli yolu olan, taş duvarlı bir kasaba değil.

“Neden buraya geldik?” diye sordu. Rahatsız edici bir biçimde, kurt başı bayrağı çayırdaki direkte hala dalgalanıyordu. Kurt düşünün numarası olabilirdi, ama Perrin bundan kuşkuluydu. İki Nehirlilerin “Perrin Altıngöz’ün” bayrağını ne kadar hevesle açtıklarını çok iyi biliyordu.

İnsanlar tuhaf, dedi Çekirge.

Perrin yaşlı kurda döndü.

İnsanlar tuhaf düşünceler düşünüyor, dedi Çekirge. *Biz onları anlamaya çalışmayız. Bir geyik neden kaçar, bir serçe neden uçar, ağaçlar neden büyür? öyle işte. Hepsi bu.*

“Pekala,” dedi Perrin.

Bir serçeye avlanmayı öğretemem, diye devam etti Çekirge. *Bir serçe de bir kurda uçmayı öğretemez.*

“Ama burada uçabiliyorsun,” dedi Perrin.

Evet. Ve bana öğreten olmadı. Zaten biliyordum. Çekirge’nin kokusunda duygusallık ve kargaşa vardı. Türlerinden birinin öğrendiği bir şeyi tüm kurtlar bilirdi. Çekirge sıkkındı, çünkü Perrin’e öğretmek istiyordu, ama bir şeyi insanların yaptığı şekilde yapmaya alışık değildi.

“Lütfen,” dedi Perrin. “Ne demek istediğini açıklamaya çalış. Bana her zaman ‘fazla kuvvetli’ bir biçimde burada olduğumu söylersin. Tehlikeli diyorsun. Neden?”

Uyuyorsun, dedi Çekirge. *Diğer sen. Burada fazla uzun kalamazsın. Buradaki varlığının doğal olmadığını her zaman hatırlamalısın. Burası senin inin değil.*

Çekirge çevrelerindeki evlere döndü. *Senin inin, babanın ini burası. Bu mekan. Burayı hatırla. Kaybolmanı engelleyecek. Türün eskiden öyle yapıyordu. Anla.*

Bu bir sır değildi, ama yakarıya benziyordu. Çekirge, başka nasıl açıklayacağını bilmiyordu.

“Deneyebilirim,” diye düşündü Perrin, kurdun mesajını olabildiğince yorumlamaya çalışarak. Ama Çekirge yanılıyordu. Bu mekan onun yuvası değildi. Perrin’in yuvası Faile’ydi. Kurt düşüne daha fazla çekilmemek için, bir şekilde bunu hatırlaması gerekiyordu.

Dişini zihninde gördüm, Genç Boğa, dedi Çekirge, başını kaldırarak. *Arı kovanı gibi, tatlı bal ve sivri iğnelerle dolu.* Çekirge’nin Faile hakkında gönderdiği imge, çok kafa karıştırıcı bir dişi kurt hakkındaydı. Bir an oyuncu oyuncu burnunu dişleyen, bir sonrakinde ona hırlayan ve etini paylaşmayı reddeden bir kurt.

Perrin gülümsedi.

Anı bir parçası, dedi Çekirge. *Ama diğer parça da sensin. Genç Boğa olarak kalmalısın.* Suda ışıldayan, üzerinden dalgalar geçtikçe belirsizleşen bir kurt yansıması.

“Anlamıyorum.”

Bu mekanın gücü, dedi Çekirge, taştan oyulmuş bir kurt imgesiyle, *senin gücündür*. Kurt bir an düşündü. *Dikil. Kal. Sen ol.*

Sonra kalktı ve Perrin’in üzerine atılmaya hazırlanırmış gibi geriledi.

Kafası karışan Perrin kendini olduğu haliyle gözlerinin önüne getirdi ve bu imgeyi kafasında becerebildiğince sıkı tuttu.

Çekirge koşarak geldi ve üzerine atladı, vücudunu Perrin’inkine çarptı. Bunu daha önce de yapmış, bir şekilde Perrin’i kurt düşünden dışarı itmişti.

Ama bu sefer Perrin hazırdı ve bekliyordu. İçgüdüyle onu itti. Kurt düşü çevresinde dalgalandı, ama sonra yine katılaştı. Çekirge’nin ağırlığı Perrin’i yere devirmeliydi, ama kurt onun üzerinden sekti.

Çekirge, sersemlemiş gibi, başını iki yana salladı. *Güzel*, dedi memnuniyetle. *Güzel. Öğreniyorsun. Yine.*

Çekirge ikinci defa ona çarpmadan önce, Perrin tam zamanında hazırladı kendini. Hırladı, ama yerinde kaldı.

Buraya, dedi Çekirge, bir tahıl tarlası imgesi yollayarak. Ortadan kayboldu ve Perrin takip etti. Tarlada belirir belirmez, kurt zihni ve vücuduyla ona çarptı.

Perrin bu sefer yere düştü, her şey dalgalandı ve ışıldadı. İtildiğini, kurt düşünden atılıp sıradan düşlere daldığını hissetti.

Hayır! diye düşündü, tahıl tarlasında diz çökmüş halini gözlerinin önüne getirerek. *Oradaydı*. Katı, gerçek bir biçimde hayal etti. Yulafların kokusunu, toprak ve dökülmüş yaprak kokularıyla canlanmış rutubetli havayı kokladı.

Manzara oluştu. Perrin nefes nefese diz çökmüştü, ama hala kurt düşündeydi.

Güzel, dedi Çekirge. *Hızlı öğreniyorsun.*

"Başka seçenek yok," dedi Perrin ayağa kalkarak.

Son Av yaklaşıyor, diye onayladı Çekirge, Beyazpelerin kampının imgesini yollayarak.

Perrin kendini hazırlayarak oraya gitti. Saldırı gelmedi. Çevresine bakınarak kurdu aradı.

Bir şey zihnine çarptı. Hareket yoktu, yalnızca zihinsel saldırı. Önceki kadar kuvvetli değildi, ama beklenmedikti. Perrin onu zorla savuşturabildi.

Çekirge havadan düştü ve zarafetle yere indi. *Her zaman hazır ol*, dedi. *Ama özellikle de yer değiştirirken.* Açık çayıra çıkmadan önce havayı koklayan bir kurt imgesi.

"Anlıyorum."

Ama fazla kuvvetle gelme, diye payladı Çekirge.

Perrin kendini Faile'yi ve birlikte uyudukları yeri hatırlamaya zorladı. Yuvası. O... hafifçe soldu. Derisi saydamlaşmadı ve kurt düşü aynı kaldı, ama daha açıkta hissetti.

Güzel, dedi Çekirge. *Her zaman hazır ol, ama asla fazla kuvvetle tutunma. Çenelerinde enik taşımak gibi.*

"Bu koruması kolay bir denge olmayacak," dedi Perrin.

Çekirge hafifçe şaşkın bir koku yolladı. Elbette zor olacaktı.

Perrin gülümsedi. "Şimdi ne var?"

Koşmak, dedi Çekirge. *Sonra daha fazla çalışma.*

Kurt koşarak uzaklaştı, gri-gümüş bir bulanıklık halinde yola doğru süzüldü. Perrin de onu takip etti. Çekirge'nin kararlılığını seziyordu - mültecilere savaşmayı öğretirken Tam'in yaydığı kokuya tuhaf bir biçimde benziyordu kokusu. Bu Perrin'i gülümsetti.

Yolda koştular ve Perrin düşe fazla kuvvetli girmemeyi, ama aynı zamanda *benlik* hissini katılaştırmaya hazır olmayı çalıştı. Çekirge zaman zaman ona saldırıyor, onu kurt düşünden atmaya çalışıyordu. Çekirge -aniden- durana kadar koştular.

Perrin birkaç adım daha atarak kurdun önüne geçti ve sonra durdu. *Önlerinde* bir şey vardı. Yolu kesen saydam, mor bir duvar. Sağa, sola ve gökyüzüne uzanıyordu ve sınırları görünmüyordu.

"Çekirge?" diye sordu Perrin. "Bu ne?"

Yanlışlık, dedi Çekirge. *Burada olmaması gerek.* Kurt öfkeli kokuyordu.

Perrin öne adım attı ve elini yüzeye yaklaştırdı, ama duraksadı. Cama benziyordu. Kurt düşünde daha önce hiç böyle bir şey görmemişti. Şer kabarcıkları gibi olabilir miydi? Başını kaldırıp gökyüzüne baktı.

Duvar aniden çaktı ve yok oldu. Perrin gözlerini kırpıştırarak geriledi. Çekirge’ye baktı. Kurt poposu üzerine oturmuş, biraz önce duvarın olduğu yere bakıyordu. *Gel. Genç Boğa,* dedi kurt sonunda, ayağa kalkarak. *Başka yerde çalışalım.*

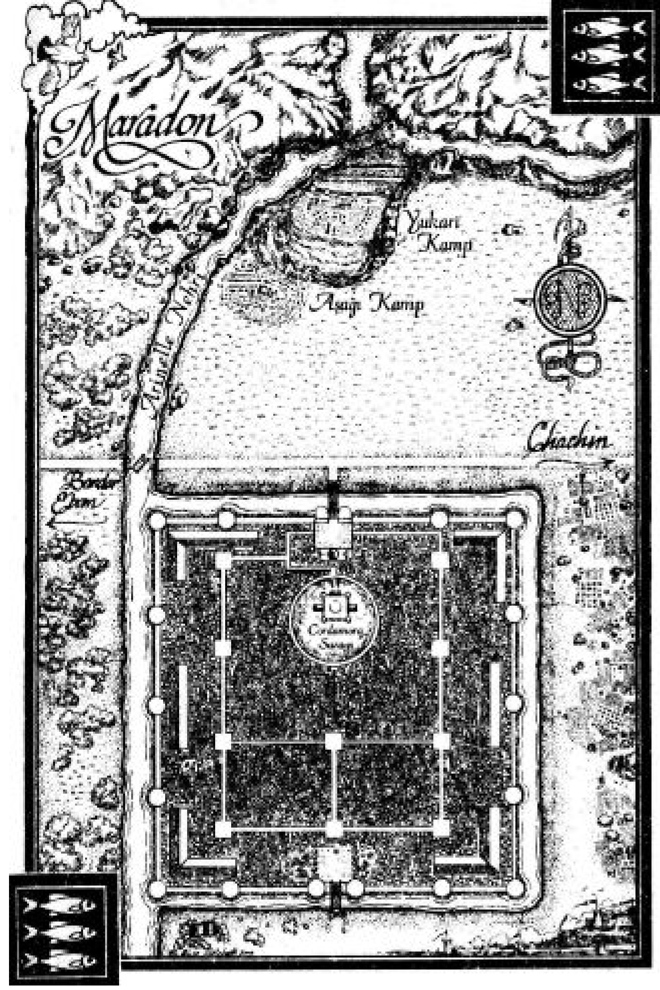
Koşarak uzaklaştı. Perrin yola baktı. Duvar her ne ise, gözle görülür bir iz bırakmamıştı.

Huzursuz olan Perrin, Çekirge’yi izledi.

“Yak beni, o okçular nerede?” Rodel Ituralde tepeye tırmandı. “Onların bir saat önce, arbaletçilerin yerini almak üzere ön kulelerde saf tutmalarını istemiştim!”

Önünde, savaştan tangırtılar, çığlıklar, homurtular, gümbürtüler ve kükremeler yükseliyordu. Bir Trolloc grubu, kütükten yapılmış kaba yüzer köprüler ve sallarla ırmağı aşmıştı. Trolloclar sudan geçmekten *nefret* ederdi. Onları sudan geçmeye ikna etmek zordu.

Bu yüzden bu tahkimat o kadar işe yaramıştı. Yamaç doğrudan, engin arazideki tek geçide iniyordu. Kuzeyde Trolloclar, Afet sınırındaki bir geçitten dışarı taşıyor, doğrudan Arinelle Irmağı’na dalıyorlardı. Irmağı geçmeye zorlandıklarında da, hendekler kazılmış, istihkam duvarlarıyla desteklenmiş, tepelerine okçular yerleştirilmiş, kuleler serpiştirilmiş yamaca tosluyorlardı. Bu tepeden geçmeden Afet’ten Maradon’a gitmek imkansızdı.

Çok daha büyük bir gücün yolunu kesmek için bile ideal bir konumdu, ama en iyi tahkimatlar bile ele geçirilebilirdi, özellikle de adamlarınız haftalar süren savaş yüzünden bitap düşmüşse. Trolloclar ırmağı aşmış, bir ok yağmuru altında savaşa savaşa yamaca tırmanmış, hendeklere düşmüş, yüksek istihkam duvarlarını aşmakta güçlük çekmişti.

Yamacın tepesindeki arazi düzdü ve Ituralde kumanda merkezini buraya, yukarı kampa kurmuştu. Birbirine girmiş hendeklere, duvarlara ve kulelere bakarak emirler yağdırıyordu. Trolloclar, duvarlardan birinin arkasındaki kargılı askerler tarafından biçiliyordu. Ituralde son Trolloc -devasa, koç suratlı bir yaratıktı- karnında üç kargıyla kükreyerek ölene kadar izledi.

Yeni bir dalga daha geliyor gibiydi, Myrddraaller yeni bir Trolloc kitlesini geçide sürüyorlardı. Irmak cesetlerle tıkanmıştı, su kırmızı akıyordu ve leşler arkadan gelenler için köprü görevi görüyordu.

“Okçular!” diye bağırdı Ituralde. “Nerede o lanet...”

Bir okçu birliği koşarak geçti. Geride tuttuğu yedekler. Çoğu, Domanlıların bakır tenine sahipti, ama araya birkaç Tarabonlu da karışmıştı. Çeşit çeşit oklar taşıyorlardı: dar, uzun Doman yayları, nöbetçi noktalarından ya da köylerden toplanmış, yılankavi kısa Saldaea yayları, hatta birkaç uzun İki Nehir yayı.

“Lidrin,” diye seslendi Ituralde. Sert ifadeli genç subay tepede ona doğru seyirtti. Lidrin’in kahverengi üniforması kırışmış, diz hizasında kirlenmişti, ama adam disiplinsiz olduğu için değil, askerleri çamaşırlarından daha fazla ilgiye ihtiyaç duyduğu için.

“Okçularla birlikte kulelere git,” dedi Ituralde. “Bu Trolloclar yeniden saldırmayı deneyecek. Bir yumruğun daha kuleye çıkmasını istemiyorum, duydun mu? Konumumuzu ele geçirip bize karşı kullanırlarsa, sabahım korkunç geçer.”

Eskiden olsa bu yorum Lidrin’i gülümsetirdi, ama şimdi değil. Adam artık pek gülümsemiyordu; yalnızca Trolloc öldürdüğünde. Selam verdi ve dönüp okçuların peşinden koştu.

Ituralde dönüp tepenin arka tarafına baktı. Aşağı kamp oraya, dik yamacın gölgesine kurulmuştu. Burası eskiden doğal bir tepeydi, ama seneler içinde Saldaealılar üzerine kendi yapılarını eklemişti, bir uzun yamaç ırmağa uzanıyordu ve karşı yanda daha dik bir yamaç vardı. Aşağı kampta, birlikleri yemek yeyip uyuyabiliyordu ve erzak stoku korunabiliyordu. Ituralde’nin üzerinde durduğu dik tepe, mekanı düşman oklarından koruyordu.

Aşağı ve yukarı kamplar, yamalı yorgan gibi görünüyordu. Bazı çadırlar Saldaea köylerinden satın alınmıştı, bazıları Daman işiydi ve düzinelercesi Kapıyollar aracılığıyla diyarın dört bir yanından getirilmişti. Çoğu devasa, çizgili Cairhien çadırlarıydı. Adamları yağmurdan koruyordu ve bu yeterliydi.

Saldaealılar tahkimat yapmayı kesinlikle biliyorlardı. Bir de Ituralde onları Maradon şehrinde saklanmayı bırakıp yardıma gelmeye ikna edebilse...

“Şimdi,” dedi Ituralde, “nerede bu lanet...”

Bir şey gökyüzünü karartınca sustu. Yukarıdan koca koca nesneler yağmaya başlayınca, bir küfür sallayıp eğilmeye ancak zaman bulabildi. Yağan şeyler yay çizerek yukarı kampa düştü, şaşkın, acılı bağırışların yükselmesine sebep oldu. Bunlar kaya değildi: cesettiler. Ölü Trollocların dev leşleri. Gölgedölü ordusu sonunda mancınıklarını kurmayı başarmıştı.

Ituralde'nin bir parçası, onları buna zorladığı için gurur duyuyordu. Kuşatma makineleri kuşkusuz biraz daha güneyde olan Maradon'a saldırmak için getirilmişti. Mancınıkları Ituralde'nin güçlerine saldırmak için geçidin karşısına kurmak Gölgedöllerini yavaşlatmakla kalmayacak, mancınıklarını karşı ateş tehlikesi ile karşı karşıya bırakacaktı.

Onların leş fırlatmalarını beklememişti. Gökyüzü yine kararır, yeni leşler düşer, çadırları yıkar, askerlerini ezerken Ituralde küfretti.

"Şifacılar!" diye bağırdı. "O Asha'manlar nerede?" Bu kuşatma başladığından beri Asha'manları çok çalıştırmıştı. Bitkin düşürecek kadar. Şimdi onları geri çekmişti ve yalnızca Trolloc saldırıları yukarı kampa fazla yaklaştığında kullanıyordu.

"Efendim!" Tırnakları kirli genç bir ulak ön saflardan yukarı tırmandı. Domanlı yüzü bembeyaz kesilmişti ve daha doğru düzgün bir bıyık uzatamayacak kadar gençti. "Yüzbaşı Finsas, Gölgedölü ordusunun mancınıkları menzil içine naklettiğini raporluyor. On altı tane saymış."

"Yüzbaşı Finsas'a söyle, kahrolası zamanlaması daha iyi olabilirdi," diye hırladı Ituralde.

"Özür dilerim, Lordum. Biz neler olduğunu anlayamadan mancınıkları geçitten geçirdiler. İlk salvo konuşlandığımız yeri vurdu. Lord Finsas da yaralandı."

Ituralde başını salladı; Rajabi yukarı kampın kumandasını almaya ve yaralıları organize etmeye geliyordu. Bir sürü leş, aşağı kampı da vurmuştu. Mancınıklar tepeyi aşmaya yetecek kadar yükseğe ve uzağa fırlatabiliyordu, bu yüzden önceden korunaklı yerde saydığı adamların üzerine de leş yağabilirdi. Aşağı kampı geriye, ovaya, Maradon yakınına çekmesi gerekecekti ve bu da karşı saldırı süresini geciktirecekti. Kanlı küller.

Eskiden bu kadar çok küfretmezdim, diye düşündü Ituralde. O oğlan yüzündendi, Yeniden Doğan Ejder. Rand al'Thor Ituralde'ye, bazıları açık açık söylenmiş, bazıları ima edilmiş sözler vermişti. Arad Doman'ı Seanchanlardan koruma sözü. Ituralde'nin Seanchanların tuzağında ölmek yerine yaşayacağına dair sözler. Ona yapacak bir iş, önemli bir iş, yaşamsal bir iş verme sözü. İmkansız bir iş.

Gölge'yi durdur. Yardım gelene kadar savaş.

Gökyüzü yine karardı ve Ituralde kumanda çadırına girdi. Kuşatma silahlarına karşı önlem niyetine, tahtadan bir çatısı vardı. O taş yağmurundan korkuyordu, ama leşlerden değil. Adamlar yaralıları aşağı kampın göreceli güvenliğine ve oradan da ova üzerinden Maradon'a

götürmek üzere dağıldılar. Çalışmalara Rajabi önderlik ediyordu. İri yarı adamın boynu on yıllık bir dişbudak kadar kalındı ve kolları daha da kalındı. Savaşta sol dizinden yaralanmıştı ve bacağı dizinin altından kesilmişti, bu yüzden artık aksayarak yürüyordu. Aes Sedailer ona mümkün olduğunca Şifa vermişlerdi ve kesik bacağına bir tahta parçası takılmıştı. Kötü yaralananlarla birlikte, Kapıyollar aracılığıyla gitmeyi reddetmişti ve Ituralde de onu gitmeye zorlamamıştı. Tek bir yara yüzünden iyi bir subaydan vazgeçmezdiniz.

Şişmiş bir leş tentenin tavanına çarptığında genç bir subay irkildi. Subay -Zhell- Domanlıların bakır tenine sahip değildi, ama Doman bıyığı uzatmıştı ve yanağında ok biçiminde bir güzellik işareti vardı.

Trollocları daha fazla tutamazlardı, meydana sürdükleri bunca Trollocla olmazdı. Ituralde adım adım Saldaea içlerine, Arad Doman'a doğru geri çekilmek zorunda kalacaktı. Her zaman kendi memleketine doğru geri çekilmesi tuhaftı. İlk önce güneyden, şimdi de kuzeybatıdan.

Arad Doman Seanchanlar ile Trolloclar arasında ezilecekti. *Sözünü tutsan iyi olacak, evlat.*

Ne yazık ki, Maradon'a çekilemezdi. Oradaki Saldaealılar Ituralde'yi -ve Yeniden Doğan Ejder'i- istilacı olarak gördüklerini açıkça belli etmişlerdi. Kahrolası aptallar. En azından o kuşatma makinelerini yok etme şansı vardı.

Kumanda çadırının tepesine bir leş daha düştü, ama çatı dayandı. Pis kokuya ve bazı durumlarda şapırtılara bakılırsa, bu saldırı için yeni ölmüş Trolloclar seçilmemişti. Subaylarının görevlerinin başında olduğundan emin olan Ituralde -işlerine karışma zamanı değildi- ellerini arkasında kavuşturdu. Çadırın içindeki ve dışındaki askerler onu görünce sırtlarını dikleştirdiler. En iyi planlar bile ancak ilk ok düşene kadar sürerdi, ama kararlı, direngen bir kumandan sırf duruşuyla bile kargaşaya düzen getirebilirdi.

Yukarıda, fırtına kaynıyor, siyah-gümüş bulutlar bir ateşin üzerindeki kararmış kazan gibi asılı duruyordu ve kabuklaşmış kurumun kenarlarında çelik rengi parıltılar görünüyordu. Bu doğal değildi. Ituralde, üstlerine leş yağarken bile korkuya kapılmadığını adamlarının görmesini istiyordu.

Yaralılar alınıp götürüldü ve aşağı kamptaki adamlar kampı daha geriye taşımak üzere bozmaya başladılar. Okçular ve arbaletçiler hala Trolloclara ok yağdırıyordu ve kargılı askerler istihkam duvarlarının arkasında hazır

bekliyordu. Ituralde'nin büyükçe bir süvari alayı da vardı, ama onları burada kullanamazdı.

O mancınıkların ateşe devam etmesine izin verirse, fırlattığı kayalar ve saçmalarla adamlarını yıpratırdı, ama Ituralde buna izin vermeden yaktıracaktı onları, Kapıyol kullanarak bir Asha'man ya da alevli oklarla saldıracak bir birlik yollayacaktı.

Keşke Maradon'a çekilebilsem. Ama oradaki Saldaealı lord onu şehrine almazdı; Ituralde şehre doğru çekilirse, o duvarlarla Trolloclar arasında ezilirdi.

Lanet, lanet aptallar. Bir Gölgedölü ordusu kapılarını çalarken ne tür bir ahmak insanların sığınmasına izin vermezdi?

"Hasar raporu istiyorum," dedi Ituralde Teğmen Nils'e. "Okçuları hazırla. O kuşatma makinelerine saldıracağız. Görev başındaki Asha'manlardan ikisini de getir. Yüzbaşı Creedin'e söyle, geçitteki Trolloc saldırısını izlesin. Bu yaylımın ardından, bizim kargaşaya kapıldığımızı varsayarak çabalarını iki katına çıkaracaklardır."

Genç adam başını salladı ve telaşla uzaklaştı. Rajabi aksayarak çadıra girdi ve geniş çenesini ovaladı. "O mancınıkları doğru tahmin ettiniz. Gerçekten de bize saldırmak için kurmuşlar."

"Ben her zaman doğru tahmin etmeye çalışırım," dedi Ituralde. "Doğru tahmin etmezsem, kaybederiz."

Rajabi homurdandı. Yukarıda, fırtına kaynıyordu. Uzakta, Ituralde Trollocların bağırtılarını duyabiliyordu. Savaş davulları çalınıyordu. İnsanlar bağırıyordu.

"Yanlış bir şey var," dedi Ituralde.

"Bu lanet savaşın tamamı yanlış," dedi Rajabi. "Burada olmamamız gerek; burayı Saldaealıların tutması gerekirdi. Lord Ejder'in bize verdiği bir avuç Saldaea süvarisi değil, tüm orduları."

"Daha da ötesi," dedi Ituralde, gökyüzünü tarayarak, "neden leş atıyorlar, Rajabi?"

"Moralimizi bozmak için."

Duyulmamış bir taktik değildi. Ama ilk yaylımlar? Neden daha fazla hasar verecek şekilde kaya fırlatıp, sürpriz saldırının etkisi geçtiğinde leş fırlatmaya başlamamışlardı? Trolloclar taktikten anlamazdı, ama Soluklar... onlar kurnaz olabilirdi. Ituralde bunu ilk elden öğrenmişti.

Ituralde gökyüzüne bakarken, karanlık bulutlardan doğmuş gibi, yeni bir yaylım başladı. Işık, o kadar çok mancınığı nereden bulmuşlardı? Yüzlerce

leş fırlatmaya yetecek kadar mancınıkları vardı.

On altı tane saydı, demişti oğlan. Yeterli değil. O leşlerin bazıları fazla mı düzgünce düşüyordu?

Gerçek, donmuş yağmur gibi suratına çarptı. Kahrolası akıllı canavarlar!

"Okçular!" diye bağırdı Ituralde. "Okçular, havayı gözleyin! Bunlar leş değil!"

Çok geçti. O bağırırken Draghkarlar kanatlarını açtı; bu yaylımdaki "leşlerin" yarıdan fazlası, leşlerin arasına saklanmış canlı Gölgedölleriydi. Birkaç gün önceki ilk Draghkar saldırısından sonra, okçuları vardiyalar halinde gece gündüz gökyüzünü izlemekle görevlendirmişti.

Ama okçular gökten yağan leşlere ateş açmak konusunda emir almamıştı. Ituralde bağırmaya devam ederek çadırdan fırladı ve kılıcını kınından çekti. Draghkarlar askerlerin arasına düşerken, yukarı kamp kargaşaya boğuldu. Pek çoğu, aşırı iri kara gözleri parlayarak kumanda çadırının çevresine düşmüştü ve tatlı şarkılarıyla adamları kendilerine çekmişlerdi.

Ituralde gücü yettiğince bağırarak kulaklarını kendi sesiyle doldurdu. Yaratıklardan biri ona yaklaştı, ama bağırdığı için yaratığın kuğurdamasını duymadı. Ituralde yaratığın şarkısına kapılmış numarası yaparak, sendeleye sendeleye ona yaklaşırken yaratık şaşkın şaşkın baktı -insansı olmayan bir şey ne kadar şaşkın görünebilirse- ve derken Ituralde kılıcını ustalıkla onun boynuna sapladı. Ituralde bağırmaya devam ederek kılıcını çekip kurtarırken, süt beyazı deriden kara kan sızdı.

Gölgedöllerinden birinin üzerine atladığı Rajabi'nin sendeleyip yere düştüğünü gördü. Ituralde ona gidemezdi -onun da karşısında canavarlar vardı. Bir anlığına, ateş toplarının havadaki Draghkarları vurduğunu görerek sevindi: Asha'manlar.

Ama aynı zamanda, uzakta, savaş davullarının sesi yükseldi. Öngördüğü gibi, çalkalanan Trolloc ordusu tüm gücüyle geçidi aşıp saldıracaktı. Işık, bazen haklı çıkmaktan nefret ediyordu.

Bana yardım gönderme sözünü tutsan iyi olacak, evlat, diye düşündü Ituralde ikinci Draghkar'la savaşırken. Çığlığı boğuklaşmaya başlamıştı. *Işık, sözünü tutsan iyi olacak!*

Faile Perrin'in kampında uzun adımlarla yürürken hava kamp sakinlerinin gevezelikleri, ağır iş yapanların homurtuları ve bağıra çağıra

verilen emirlerle çınlıyordu. Perrin Beyazpelerinlere son bir görüşme talebi göndermişti ve henüz yanıt almamıştı.

Faile kendini canlanmış hissediyordu. Tüm geceyi tepede, Perrin'in kollarında geçirmişti. Bol bol şilte ve battaniye getirmişti. Bazı açılardan, çimenlik tepe çadırlarından daha rahattı.

Cairhien'e keşfe gidenler bu sabah dönmüşlerdi; yakında rapor verirlerdi. Faile çoktan banyosunu yapmış, yemeğini yemişti.

Berelain hakkında bir şeyler yapma zamanıydı.

Ezilmiş çimenleri geçerek kampın Mayenelilere ait kısmına yöneldi. Öfkesinin kabardığını hissediyordu. Berelain fazla ileri gitmişti. Perrin söylentilerin Berelain'in kendisinden değil hizmetçilerinden çıktığını iddia ediyordu, ama Faile gerçeği görebiliyordu. Mayene Başı söylentileri yönlendirme ve kontrol etme ustasıydı. Göreceli olarak zayıf bir hükümdarın yönetebilmesi açısından en iyi yollardan biriydi bu. Mayene Başı Mayene'de öyle yapıyordu. Burada, kampta, Faile'nin Perrin'in karısı olarak daha güçlü bir konumda olduğu yerde de aynısını yapmıştı.

Mayene kampının girişinde iki Kanatlı Asker nöbet tutuyordu. Plaka zırhları kırmızıya boyanmıştı, kanatlı miğferleri tasa benziyordu ve enselerine doğru uzanıyordu. Faile'den daha uzun boyluydular ve mızrakları neredeyse birer aksesuar gibi görünüyordu, mavi fon üzerine şablonla kanat açmış altın şahin deseni resmedilmiş flamalarla süslenmişlerdi.

Faile adamların yüzlerine bakmak için başını arkaya atmak zorunda kaldı. "Beni hanımınıza götürün," diye emretti.

Nöbetçiler başlarını salladılar, biri çelik eldivenli elini kaldırdı ve kamp içinden iki adama nöbeti devralmalarını işaret etti. "Bizi geleceğinize dair uyarmışlardı," dedi nöbetçi Faile'ye gür bir sesle.

Faile tek kaşını kaldırdı. "Bugün mü?"

"Hayır. Mayene Başı gelirseniz size itaat etmemiz gerektiğini söyledi sadece."

"Elbette bana itaat edeceksiniz. Burası benim kocamın kampı."

Nöbetçiler, muhtemelen aynı fikirde olmasalar da, ona itiraz etmediler. Berelain Perrin'e eşlik etmek üzere gönderilmişti, ama Perrin kadına ya da askerlerine doğrudan komuta etmiyordu.

Faile adamları takip etti. Mucize eseri, yer kurumaya başlamıştı. Faile Perrin'e söylentilerden rahatsız olmadığını söylemişti, ama Berelain'in cüreti canını sıkıyordu. O *kadın*, diye düşündü Faile. *Ne cüretle*...

Hayır. Hayır, Faile o şekilde düşünemezdi. İyi bir laf dalaşı daha iyi hissetmesini sağlardı, ama söylentileri desteklemekten başka işe yaramazdı. Faile Mayene Başı'nın çadırına dalar, sonra onunla bağrışırken görülürse, insanlar başka ne düşünebilirlerdi ki? Faile sakin davranmak zorundaydı. Ama zor olacaktı.

Mayene kampı bir tekerlek gibi düzenlenmişti ve adamlar, tekerleğin çubukları gibi, ortadaki çadırdan çepere doğru uzanıyordu. Kanatlı Askerlerin çadırları yoktu -onlar Gill Efendi'nin yanındaydılar- ama gruplar çok düzenli bir biçimde yerleştirilmişti. Katlanmış battaniyeleri, mızrak yığınları, atların bağlandığı direkler ve ateş çukurlarıyla, neredeyse *fazla* düzenli. Berelain'in lavanta ve kestane rengi çadırı kampın merkezindeydi: Malden'den kurtarılmış bir çadır. İki uzun boylu nöbetçi onu Berelain'in çadırına götürürken, Faile sükunetini korudu. Adamlardan biri dışarıdaki direği tıklayarak girmek için izin istedi.

Berelain'in dingin sesi yanıt verdi ve nöbetçi Faile için çadır kapağını kenara çekti. Faile girmeye hazırlanırken, içeriden gelen hışırtı üzerine geri çekildi ve Annoura dışarı çıktı. Aes Sedai, yüzünü çevreleyen örgüleri savurarak Faile'ye başını salladı. Hoşnutsuz görünüyordu; hanımı onu henüz affetmemişti.

Faile derin bir nefes aldı, sonra çadıra girdi. İçerisi serindi. Zemin, kıvrımlı sarmaşık desenleriyle bezenmiş yeşil ve kestane rengi bir halıyla kaplıydı. Çadır, Berelain'in her zamanki yolculuk mobilyaları olmadan boş görünüyordu, ama Malden'den getirdiği iki sağlam meşe sandalyesi ve hafif bir masası vardı.

Mayene Başı ayağa kalktı. "Leydi Faile," dedi sakin sakin. Bugün Mayene tacını takmıştı. İnce taçta sade bir ihtişam vardı, çadır tavanındaki yamalardan sızan güneş ışığına doğru sıçrarmış gibi görünen, kanat açmış altın şahin figürü dışında herhangi bir süs yoktu. Kapaklar, ışık içeri girsin diye açılmıştı. Mayene Başı'nın elbisesi yeşil-altın renklerindeydi, belinde çok basit bir kemer vardı ve yaka dekoltesi derindi.

Faile sandalyelerden birine oturdu. Bu görüşme tehlikeliydi; felakete yol açabilirdi. Ama yapılması gerekiyordu.

"Umarım iyisinizdir?" dedi Berelain. "Son birkaç gündür yağan yağmurlar fazla sıkıntı yaratmamıştır, umarım?"

"Yağmurlar korkunçtu, Berelain," dedi Faile. "Ama ben buraya yağmurdan bahsetmek için gelmedim."

Berelain kusursuz dudaklarını büzdü. Işık, kadın ne kadar da güzeldi! Faile onun yanında kendini sönük hissediyordu, burnu fazla büyük, göğüsleri fazla küçüktü. Sesi Berelain'inki kadar ezgili değildi. Yaratıcı neden insanları Berelain kadar kusursuz yapıyordu ki? İnsanların geri kalanıyla alay etmek için mi?

Ama Perrin Berelain'e değil, Faile'ye aşıktı. *Bunu hatırla.*

"Pekala," dedi Berelain. "Böyle bir tartışma yaşayacağımızı tahmin etmiştim. Sizi söylentilerin tamamen yanlış olduğuna dair temin ederim; kocanızla aramızda uygunsuz hiçbir şey geçmedi."

"O bunu bana söyledi zaten," dedi Faile, "ve onun sözüne seninkinden daha fazla güvenirim."

Bunun üzerine Berelain kaşlarını çattı. Kadın siyasi ilişkiler konusunda uzmandı, Faile'yi imrendiren bir beceri ve inceliğe sahipti. Gençliğine rağmen, Berelain minik kent-devletinin daha büyük ve daha güçlü Tear'ın eline geçmesini önlemişti. Faile bunun için gereken siyasi oyunları ve zekayı ancak tahmin edebiliyordu.

"O zaman neden beni görmeye geldiniz?" diye sordu Berelain oturarak. "Eğer içiniz rahatsa, sorun olmamalı."

"Burada meselenin kocamla yatıp yatmaman olmadığını ikimiz de biliyoruz," dedi Faile ve Berelain'in gözleri irileşti. "Beni kızdıran ne olduğu değil, neyin olduğunun *sanıldığı*.''

"İnsanların bir araya geldiği her yerde söylentiler bulunabilir," dedi Berelain. "Özellikle de insanların dedikodu yaptığı bir yerde."

"Bu tür sağlam, ısrarlı dedikoduların teşvik olmadan sürmesi bana mümkün görünmüyor," dedi Faile. "Kamptaki herkes -bana sadakat yemin eden mülteciler bile- ben yokken kocamla yattığını sanıyor. Bu hem beni aptal gibi gösteriyor, hem de Perrin'in şerefini lekeliyor. İnsanlar onu, karısı arkasını döner dönmez bir başka kadının kollarına koşan türden bir adam olarak görürse, halkına önderlik edemez."

"Başka önderler bu tür söylentileri aşmayı bildi," dedi Berelain, "üstelik çoğu için, söylentiler dayanaksız değildi. Hükümdarlıklar sadakatsizlik yüzünden yıkılmaz."

"Belki Illian ya da Tear öyledir," dedi Faile, "ama Saldaea, hükümdarlarından daha iyisini bekler. İki Nehirliler de öyle. Perrin diğer hükümdarlara benzemez. Adamlarının onun hakkındaki düşünceleri Perrin'in içini paralıyor."

“Bence onu hafife alıyorsunuz,” dedi Berelain. “Söylentileri aşacak, hatta onları kendi lehine kullanmayı öğrenecek. Bu onu bir erkek ve hükümdar olarak daha güçlü kılacak.”

Faile kadını süzdü. “Onu hiç anlamıyorsun, değil mi?”

Berelain tokat yemiş gibi tepki verdi, geriledi. Bu sohbetin dobralığından hoşlanmadığı açıktı. Bu Faile’ye küçük bir avantaj verebilirdi.

“Ben erkekleri anlarım, Leydi Faile,” dedi Berelain soğuk soğuk. “Ve kocan da istisna değil. Madem sen bu kadar açık olmaya karar verdin, ben de aynı şekilde karşılık vereceğim. Aybara’yla evlenmen ve böylece Saldaea’yı Yeniden Doğan Ejder’e bağlaman akıllıcaydı, ama onun rakipsizce sana ait kalacağını sanma.”

Faile derin bir nefes aldı. Oyununu oynama zamanı gelmişti. “Yaptıkların yüzünden Perrin’in saygınlığı çok kötü yara aldı, Leydi Mayene Başı. Kendi utancım konusunda seni affedebilirdim. Ama onunki konusunda affedemem.”

“Ne yapılabileceğini bilmiyorum.”

“Ben biliyorum,” dedi Faile. “Ve içimizden birinin ölmesi gerektiğinden oldukça eminim.”

Berelain kayıtsız kaldı. “Pardon?”

“Sınırboylarında, bir kadın bir başka kadının kocasıyla yattığını öğrenirse, hançerli dövüş seçeneği vardır.” Bu doğruydu, ama eski bir gelenekti ve artık nadiren uygulanıyordu. “Adımı temizlememin tek yolu dövüşmemiz.”

“Bu neyi kanıtlayacak?”

“Hiçbir şey olmasa bile, sen öldüğünde, insanlar artık benim arkamdan kocamla yattığını düşünmeyecek.”

“Gerçekten de kendi çadırımda beni tehdit mi ediyorsun?”

“Bu bir tehdit değil,” dedi Faile kararlılıkla. Işık, bu işin yolunda gideceğini umuyordu. “Bu bir meydan okuma.”

Berelain onu tartan bakışlarla süzdü. “Halka bir açıklama yapacağım. Söylentiler yüzünden herkesin önünde hizmetçilerimi paylayacağım ve kampa hiçbir şey olmadığını açıklayacağım.”

“Gerçekten de bunun söylentileri durduracağını düşünüyor musun? Ben dönmeden önce onlara karşı çıkmıyordun; bu da kanıt sayıldı. Ve elbette, şimdi hiçbir şey olmamış gibi davranman da *beklenen* bir şey.”

“Bu... meydan okuma konusunda ciddi olamazsın.”

“Kocamın şerefi söz konusu olduğunda, ben *her zaman* ciddiyim.” Kadınla göz göze geldi ve orada endişe gördü. Berelain onunla dövüşmek istemiyordu. Elbette, Faile de Berelain’le dövüşmek istemiyordu ve bunun tek sebebi kazanabileceğinden emin olmaması değildi. Gerçi, Berelain’in bıçağını ondan aldığı o ilk seferin intikamını almayı hep istemişti.

“Bu akşam, tüm kampın önünde, sana meydan okuduğumu resmi olarak açıklayacağım,” dedi Faile sakin bir sesle. “Karşılık vermek ya da kamptan ayrılmak için bir günün olacak.”

“Bu aptallığa katılmayacağım.”

“Katıldın bile,” dedi Faile, ayağa kalkarak. “O söylentilerin başlamasına izin verdiğin anda katılmıştın.”

Faile çadırdan çıkmak üzere döndü. Endişesini saklamak zor geliyordu. Berelain alnının boncuk boncuk terlediğini görmüş müydü? Faile bıçak sırtında yürüyormuş gibi hissetmişti. Bu meydan okuma Perrin’in kulağına giderse çok kızardı. Tek umudu...

“Leydi Faile,” dedi Berelain arkasından. Mayene Başı’nın sesi endişeliydi. “Kuşkusuz başka bir anlaşmaya varabiliriz. Bunu yapma.”

Faile, yüreği güm güm atarak durdu. Döndü. Mayene Başı gerçekten endişeli görünüyordu. Evet, Faile’nin bu meydan okumayı yapacak kadar kana susamış olduğuna inanıyordu.

“Perrin’in hayatından çıkmanı istiyorum, Berelain,” dedi Faile. “Öyle ya da böyle, çıkmanı sağlayacağım.”

“Gitmemi mi istiyorsun?” diye sordu Berelain. “Lord Ejder’in bana verdiği işler bitti. Adamlarımı alıp başka yöne gidebilirim, sanırım.”

Hayır, Faile onun gitmesini istemiyordu. Karşılarında Beyazpelerin ordusu varken, Mayene birliklerinin ortadan kaybolması güçlerine darbe indirirdi. Ve Faile Perrin’in Kanatlı Askerlere yine ihtiyaç duyacağını tahmin ediyordu.

“Hayır,” dedi Faile. “Gitmen söylentileri ortadan kaldırmaz, Berelain.”

“Beni öldürmen ne kadar kaldırırsa, gitmem de o kadar kaldırır,” dedi kadın kuru kuru. “Dövüşürsek ve sen bir şekilde beni öldürmeyi başarırsan, insanlar kocanın sadakatsizliğini öğrendiğini ve öfkeye kapıldığını söyler. Bunun sana ne faydası dokunacağını göremiyorum. Söylentileri *teşvik* etmekten başka işe yaramaz.”

“O zaman sorunumu anlıyorsun,” dedi Faile, çileden çıktığını belli ederek. “Bu söylentilerden kurtulmanın yolu yok gibi görünüyor.”

Berelain onu süzdü. Kadın bir seferinde Perrin'i ele geçireceğine söz vermişti. Hatta yemin ettiği söylenebilirdi. Son zamanlarda bundan kısmen vazgeçmiş görünüyordu. Ve gözlerinde endişe işaretleri vardı.

Bu işin fazla ileri gitmesine izin verdiğinin farkında, diye düşündü Faile, anlayarak. Elbette. Berelain Faile'nin Malden'den dönmesini beklememişti. Bu yüzden bu kadar cüretkar bir hamle yapmıştı.

Şimdi abarttığını fark ediyordu. Ve haklı olarak, Faile'nin halk önünde düello yapmayı göze alacak kadar kızgın olduğunu düşünüyordu.

"Bunu hiç istemedim, Berelain," dedi Faile, çadıra geri dönerek. "Perrin de istemedi. Senin ona gösterdiğin ilgi ikiniz için de can sıkıcı oldu."

"Kocan beni vazgeçirmeye çalışmadı," dedi Berelain, kollarını kavuşturarak. "Sen yokken, beni *doğrudan* cesaretlendirdiği konular vardı."

"Onu pek anlamıyorsun, Berelain." Kadının pek çok açıdan bu kadar akıllıyken, aynı zamanda bu kadar kör olabilmesi şaşırtıcıydı.

"Sen öyle diyorsun," dedi Berelain.

"Şu anda iki seçeneğin var, Berelain," dedi Faile ona yaklaşarak. "Benimle dövüşebilirsin ve birimiz ölürüz. Haklısın, bu söylentileri yok etmez. Ama Perrin'i elde etme şansını yok eder. Ya ölürsün ya da onun karısını öldüren kadın olursun.

"Diğer seçeneğin," dedi Faile, Berelain ile göz göze gelerek, "bütün söylentileri durduracak bir yol bulmak. Bu kargaşaya sen sebep oldun. Ve onu sen çözeceksin."

Faile'nin oynadığı kumar buydu. Kendisi bu durumdan çıkmanın bir yolunu bulamamıştı, ama Berelain bu açıdan, ondan çok daha becerikliydi. Bu yüzden Faile, Berelain'i mantıksız bir şey yapmaya hazır olduğunu inandırmak için buraya gelmişti. Bırak kadının etkileyici siyasi becerileri bir çözüm bulsun.

İşe yarar mıydı?

Faile Berelain ile göz göze geldi ve öfkesinin kabarmasına izin verdi. Olan biten hakkında duyduğu gazabın yüzeye çıkmasına. Ortak düşmanları tarafından dövülmüş, üşütülmüş, küçük düşürülmüştü. Ve bütün bunlar olurken, Berelain böyle bir şey yapma cüretini buluyordu, öyle mi?

Mayene Başının gözlerine bakmaya devam etti. Hayır, Faile'nin Berelain'inki kadar çok siyasi deneyimi yoktu. Ama kadının sahip olmadığı bir şeye sahipti. Perrin'e duyduğu aşk. Ona gerçekten, derin bir aşk besliyordu. Onun incinmemesi için *her şeyi* yapardı.

Mayene Başı onu inceledi. “Pekala,” dedi. “Öyle olsun. Kendinle gurur duyabilirsin, Faile. Uzun zamandır arzuladığım bir ganimetten vazgeçtiğim pek sık görülmez.”

“Söylentileri nasıl durduracağını söylemedin.”

“Bir yol olabilir,” dedi Berelain. “Ama tatsız olacak.”

Faile tek kaşını kaldırdı.

“Dost gibi görülmemiz gerekecek,” diye açıkladı Berelain. “Kavga etmek, çatışmak söylentileri kışkırtır. Ama birlikte zaman geçirirken görülürsek, söylentiler zayıflar. Buna ek olarak söylentileri resmen inkar etmem yeterli gelmeli.”

Faile önceden kullandığı sandalyeye oturdu. Dost mu? Kadından *nefret ediyordu*.

“İkna edici bir gösteri olmalı,” dedi Berelain, ayağa kalkıp çadırın köşesindeki servis sehpasına giderek. Kendine bir kadeh soğutulmuş şarap doldurdu. “Ancak bu şekilde işe yarayabilir.”

“Bir başka adam da bulacaksın,” dedi Faile. “En azından bir süreliğine, tüm ilgini adayacağın biri. Perrin’le ilgilenmediğini kanıtlamak için.”

Berelain kadehini kaldırdı. “Evet,” dedi. “Bunun da faydası olur sanırım. Bu rolü oynayabilecek misin, Faile ni Bashere t’Aybara?”

Bu yüzden seni öldürmeye hazır olduğuma inandın, değil mi, diye düşündü Faile. “Söz veriyorum.”

Berelain kadehini dudaklarına götürürken durdu. Sonra gülümsedi ve şarabını yudumladı. “O zaman, bundan ne çıkacağını göreceğiz,” dedi ve kadehini indirdi.

19

EJDER BAHSİ

Mat kalın kahverengi ceketini çekiştirdi. Düğmeleri pirinçtendi, ama bunun dışında süs yoktu. Kalın yünden yapılmıştı, aslında onu öldürmesi gereken oklardan birkaç delik kalmıştı. Deliklerden birinin çevresinde kan lekesi vardı, ama lekenin büyük kısmı temizlenmişti. Güzel bir ceketti. İki Nehir'de yaşarken, böyle bir ceket için iyi para öderdi.

Yeni çadırındaki aynaya bakarak yüzünü ovaladı. O lanet sakalı sonunda traş etmişti. Perrin kahrolası kaşıntıya nasıl dayanıyordu? Adamın derisi zımpara gibi olmalıydı. Eh, gerekirse Mat kılık değiştirmek için bir başka yol bulacaktı.

Traş olurken birkaç yerini kesmişti. Kendine nasıl bakacağını unuttuğundan değil. Kendi başına yapabileceklerini yapmak için bir uşağa ihtiyacı yoktu. Kendi kendine başını sallayarak şapkasını taktı ve *ashandarei*yi çadırın köşesinden aldı; silahın metalindeki kuzgunlar, gelecek savaşların beklentisi içinde, oraya heyecanla tünemiş gibi görünüyordu. "Kahrolası heyecanlansanız da olur," dedi Mat. *Ashandarei*yi omzuna dayayıp çadırdan çıktı. Çantasını aldı ve diğer omzuna astı. Bu geceden itibaren gecelerini şehirde geçirecekti.

Kampta yürüdü, yanından geçen bir grup Kızılkola başını salladı. Nöbetçileri iki katına çıkarmıştı. *Gholam* hakkında endişeleniyordu, ama bölgedeki pek çok askeri kamp da düşündürüyordu onu. Kampların yarısı paralı askerlere aitti, yarısı ise kuşku uyandırıcı bir biçimde, savaş *bittikten* sonra Kraliçe'ye saygılarını sunmaya gelmiş düşük lordların adamlarıydı.

Kuşkusuz o lordların her biri Elayne'e içtenlikle sadık olduğunu ifade ediyor, adamlarının baştan beri onu desteklediklerini açıklıyordu. Muhtemelen sözleri biraz yavan kalıyordu, çünkü Mat meyhanelerdeki üç ayrı sarhoştan, Elayne'in savunma güçlerini toplarken Yolculuk yetisinden epey faydalandığını öğrenmişti. Yazılı bir mesaja yanıt verirken, gelmekte geciktiğiniz bahanesini kullanmak daha kolaydı.

"Mat! Mat!"

Mat çadırının dışındaki patikada dururken, Olver koşarak geldi. Oğlan, Kızılkollar gibi koluna kırmızı pazubant takmaya başlamıştı, ama hala kahverengi pantolonunu ve ceketini giyiyordu. Yılanlar ve Tilkiler

oyununun örtüsünü rulo yapıp bir kolunun altına sıkıştırmıştı ve diğer omzuna bir bohça asmıştı.

Setalle biraz ötede duruyordu. Mat'in ona ve oğlana göz kulak olmakla görevlendirdiği iki Kızılkol, Lussin ve Edder de yanındaydı. Yakında şehirden ayrılırlardı.

"Mat," dedi Olver nefes nefese. "Gidiyor musun?"

"Şimdi seninle oyun oynamaya zamanım yok, Olver," dedi Mat, *ashandarei*yi indirip koluna dayayarak. "Bir Kraliçe ile görüşmem lazım."

"Biliyorum," dedi Olver, "madem ikimiz de şehre gidiyoruz, birlikte gidip yolda plan yapabiliriz diye düşündüm. Kahrolası yılanları ve tilkileri nasıl yenebileceğimiz hakkında fikirlerim var! Onlara göstereceğiz, Mat. Yak beni, ama göstereceğiz!"

"Bu şekilde konuşmayı sana kim öğretti?"

"Mat," dedi çocuk. "Bu önemli! Plan yapmamız lazım! Ne yapacağımız hakkında *konuşmadık!*"

Mat, Moiraine'i kurtarma planından Olver'in duyabileceği bir yerde bahsettiği için kendi kendine küfretti. Oğlan geride bırakılmayı iyi karşılamayacaktı.

"Kraliçe'ye söyleyeceklerimi düşünmem gerek," dedi Mat çenesini ovalayarak. "Ama haklısın, sanırım plan yapmak önemli. Neden gidip Noal'a fikirlerini anlatmıyorsun?"

"Anlattım bile," dedi Olver. "Thom'a da. Ve Talmanes'e."

Talmanes? Talmanes onlarla birlikte Kule'ye gelmiyordu ki! Işık, Olver haberi kaç kişiye yaymıştı?

"Olver," dedi Mat, çömelip Olver'in gözlerine bakarak, "çeneni tutman lazım. Ne yapacağımızı çok kişinin bilmesini istemiyoruz."

"Güvenmediğimiz kimseye söylemedim, Mat," dedi Olver. "Endişelenme. Çoğu Kızılkoldu."

Harika, diye düşündü Mat. Askerler kumandanlarının gidip çocuk masallarından çıkma yaratıklarla savaşması hakkında ne düşünürdü? Mat, Olver'in yorumlarını küçük bir çocuğun hayalleri şeklinde göreceklerini umuyordu.

"Sen dikkatli ol, yeter," dedi Mat. "Yarın kaldığınız hana uğrarım. O zaman hem oyun oynarız, hem de bundan bahsederiz. Tamam mı?"

Olver başını salladı. "Tamam, Mat. Ama... kan ve kanlı küller!" Döndü ve uzaklaşmaya başladı.

“Küfür etmeyi de bırak!” diye seslendi Mat arkasından, sonra başını iki yana salladı. Lanet askerler, daha on iki yaşına gelmeden Olver’in terbiyesini bozacaklardı.

Mat mızrağını yeniden omzuna dayadı ve yürümeye devam etti. Thom ile Talmanes’i kampın ön kısmında, elli Kızılkol ile birlikte, at sırtında buldu. Thom’un üzerinde gösterişli, şarap kırmızısı bir ceket ve pantolon vardı. Ceketinin kolları altın işlemeliydi, gömlek manşetleri beyaz dantellerle süslenmişti ve boynuna ipek bir boyunbağı bağlamıştı. Düğmeler altın rengi parlıyordu. Bıyıkları düzeltilmiş ve düzgünce taranmıştı. Altın astarlı siyah pelerini dahil tüm kıyafeti yeniydi.

Mat yerinde donakaldı. Adam pejmürde bir ihtiyar aşıktan bir saraylıya nasıl bu kadar kusursuz bir biçimde dönüşmüş olabilirdi? Işık!

“Tepkine bakarak, görünümümün etkileyici olduğunu anlıyorum,” dedi Thom.

“Kan ve kanlı küller!” diye bağırdı Mat. “Ne oldu? Kahvaltıda bozuk sosis yeyip hastalandın mı?”

Thom pelerinini arkaya savurarak, çantasından çıkarmış, yanında taşımakta olduğu arpını gösterdi. Tam bir saray ozanı gibi görünüyordu! “Bunca seneden sonra Caemlyn’de görüleceksem, rolümü oynamam gerektiğini düşündüm.”

“Her gün para karşılığında şarkı söylemene şaşmamak gerek,” dedi Mat. “O meyhanelerdeki adamların çok parası olmalı.”

Talmanes tek kaşını kaldırdı -bu o adamda, bir sırıtış ile aynı duyguyu ifade ediyordu. Adam bazen o kadar aksi oluyordu ki, fırtına bulutları bile onun yanında daha neşeli kalırdı. O da koyu mavi ve gümüş renklerde, güzel bir kıyafet gitmişti. Mat manşetlerini yokladı. O da biraz dantel kullanmalıydı. Lopin olsa, Mat sormadan uygun bir kıyafet hazırlardı. Biraz dantel erkeğe yakışırdı. Daha düzgün görünmesini sağlardı.

“Kraliçe’yi ziyaret etmeye bu kıyafetle mi gideceksin, Mat?” diye sordu Talmanes.

“Elbette.” Mat düşünme fırsatı bulamadan, sözcükler ağzından çıkmıştı bile. “Bu iyi bir ceket.” Zar’a yaklaşıp dizginleri aldı.

“Belki kılıç çarpışması için uygun olabilir,” dedi Talmanes.

“Elayne Andor Kraliçesi oldu, Mat,” dedi Thom. “Ve kraliçeler titiz insanlardır. Ona saygı göstermen lazım.”

“Ona kahrolası saygı gösteriyorum,” dedi Mat, mızrağını askerlerden birine verip eyere tırmanarak. Mızrağı geri aldı, sonra Zar’ı çevirip Thom’a

baktı. “Bu, bir çiftçi için yeterince iyi bir ceket.”

“Sen artık çiftçi değilsin, Mat,” dedi Talmanes.

“Pekala da öyleyim,” dedi Mat inatla.

“Ama Musenge’nin sana hitap tarzı...” diye başladı Thom.

“Yanılıyor,” dedi Mat. “Bir adamın biriyle evlenmesi, aniden asil olduğu anlamına gelmez.”

Thom ve Talmanes bakıştılar.

“Mat,” dedi Thom. “Aslında *tam olarak* öyle oluyor. Asil olmanın birkaç yolundan biri.”

“Belki burada biz böyle yapıyoruzdur,” dedi Mat. “Ama Tuon bir Seanchan. Orada ne yaptıklarını kim bilebilir? Onların ne kadar tuhaf olabildiğini hepimiz biliyoruz. Onunla konuşana kadar hiçbir şeyden emin olamayız.”

Thom kaşlarını çattı. “Onun söylediği şeylere bakarak, eminim...”

“Tuon’la konuşana kadar hiçbir şeyden emin *olamayız* dedim,” diye tekrarladı Mat, daha yüksek sesle. “O zamana kadar ben Mat’im. Bu, Falan Feşmekan Prensi saçmalığını da bir daha duymak istemiyorum.”

Thom şaşırmış göründü, ama Talmanes’in dudakları hafifçe kıvrıldı. Kavrulası adam. Mat, adamın ciddi tavırlarının tamamen rol olduğunu düşünüyordu. Adam içten içe gülüyor muydu?

“Eh, Mat,” dedi Talmanes, “hiçbir zaman mantıklı davranmadın zaten, neden şimdi mantıklı davranmanı bekliyoruz, bilmiyorum. O zaman Andor Kraliçesi’yle görüşmeye gidelim. İlk önce çamura yatıp yuvarlanmak istemediğinden emin misin?”

“Böyle iyi,” dedi Mat kuru bir ifadeyle, şapkasını aşağı çekerek. Bir asker, bohçasını eyerinin arkasına bağladı.

Mat Zar’ı tekmeleyerek harekete geçirdi ve alay, artık tanıdık gelen Caemlyn yolunda ilerlemeye başladı. Mat zamanının çoğunu, planını kafasında evirip çevirerek geçirdi. Aludra’nın taleplerini yazdığı kağıtları deri bir dosyaya koymuştu. Caemlyn’deki bütün dökümhaneler. Büyük miktarlarda tunç ve demir. Binlerce kron değerinde tozlar. Üstelik bunların, isteyebileceği en az miktarlar olduğunu iddia etmişti.

Işık aşkına, Mat kahrolası Elayne Trakand’ın bütün bunları vermesini nasıl sağlayacaktı? Bol bol gülümsemesi gerekecekti. Ama Elayne gülümsemelerine dirençli olduğunu daha önce de kanıtlamıştı ve Kraliçeler sıradan insanlar gibi değildi. Çoğu kadın ya gülümseyerek karşılık verir ya

da kaş çatardı, bu yüzden tepkilerini bilirdiniz. Elayne size gülümseyen, sonra da sizi zindana attıran tiplerdendi.

Bir sefer olsun şansı onu bir pipo ve bir zar oyununun keyfini çıkarabileceği, dizine güzel bir garson kız oturtup, bir sonraki zar atışı dışında hiçbir şey hakkında endişelenmeyeceği bir yere göndermiyordu! Bunun yerine Seanchanların Yüksek Kanından bir asille evlenmişti ve Andor Kraliçesi'nden yardım dilenmeye gidiyordu. Bu duruma nasıl gelmişti? Bazen, Yaratıcı'nın Talmanes gibi olduğunu düşünüyordu. Yüzü ciddiydi, ama gizliden gizliye Mat'e gülerek eğleniyordu.

Alay, Caemlyn çevresindeki açık ovalara saçılmış muhtelif kampların yanından geçti. Tüm paralı askerlerin en az bir fersah uzakta kalması gerekiyordu, ama lordların güçleri daha yakına kamp kurabilirdi. Bu, Mat'i zor bir duruma düşürmüştü. Paralı askerler ile lordların sadık adamları arasında her zaman gerilim olurdu ve paralı askerler Caemlyn'den bu kadar uzaktayken, sık sık kavga çıkıyordu. Birlik bunların tam ortasındaydı.

Mat kamp ateşlerinden dolana dolana havaya yükselen dumanların sayısına bakarak çabucak bir hesap yaptı. Bölgede en az on bin paralı asker vardı. Elayne burada nasıl bir kazan kaynattığının farkında mıydı? Biraz daha ısınırsa, lanet şey kaynayıp taşacaktı!

Mat'in alayı dikkat çekiyordu. Adamlardan birine, Kızıl El Birliği bayrağını açmasını söylemişti ve adamları çevrede tanınmaya başlamıştı. Mat'in hesabına göre, Caemlyn duvarlarının dışında, paralı askerler ve lordların orduları arasında, en büyük grup onlarınkiydi. Düzenli bir ordu kadar disiplinliydiler ve Yeniden Doğan Ejder'in arkadaşının komutasındaydılar. Mat adamlarının sessiz kalmasını tercih etse de, bununla övünmeden yapamıyorlardı.

Yol kenarında, "Lord Mat'i" görme umuduyla bekleyen grupların önünden geçtiler. Mat gözlerini önünden ayırmadı. Gösterişli ceket giymiş bir züppe görmeyi beklemişlerse, hayal kırıklığına uğrayacaklardı! Gerçi, belki de daha iyi bir ceket seçmeliydi. Bu sertti ve yakası kaşındırıyordu.

Nasıl işaret ettiklerine bakılırsa, muhtemelen giyim tarzı yüzünden pek çok kişi Talmanes'in "Lord Mat" olduğunu sanıyordu. Kanlı küller!

Elayne'le yapacağı görüşme zor geçecekti. Ama Mat'in gizli bir kozu vardı, Elayne'in Aludra'nın önerisinin maliyetini göz ardı etmesine yardım edeceğini umduğu bir koz. Gerçi, Elayne'in Mat'in ne yaptığını anlamasından ve bunda rol oynamak istemesinden daha fazla korkuyordu.

Ve bir kadın bir şeyde “rol almak” istediğinde, bu onun ipleri ele almak istediği anlamına gelirdi.

Gittikçe yayılan şehrin eteklerinden geçerek, Caemlyn’in beyaz-gri duvarlarındaki kapıya ulaştılar. Askerler geçmesini işaret etti. Mat onlara şapkasını eğerek selam verdi. Thom ise orada toplanmış küçük kalabalığa gösterişli bir biçimde el salladı. Kalabalıktan bir tezahürat yükseldi. Harika. Kahrolası harika.

Yeni Şehir’den geçişleri, onları izleyen kalabalığın artması dışında olaysızdı. Biri yüzünü o çizimlerden hatırlar mıydı? Mat ana caddelerden ayrılmak istiyordu, ama Caemlyn’in dar sokakları dolambaçlı bir labirentti. Elli atlı, o sokaklardan geçemeyecek kadar büyük bir güçtü.

Sonunda İç Şehir’in parlak beyaz duvarlarından geçtiler. Burada yollar daha genişti ve Ogier yapımı binalar daha az sıkışıktı, nüfus daha azdı. Burada, başka silahlı adam gruplarının arasından geçtiler. Aralarında kırmızı-beyazlı Askerler de vardı. Mat kamplarını ilerideki avluya kurabilir, avlunun gri taşlarını çadırlar ve atlarla doldurabilirdi.

Caemlyn sarayı şehir içinde bir başka küçük şehir gibiydi. Alçak, tahkimat yapılmış bir duvarı vardı, çatıları ve kuleleri gökyüzüne yükseliyordu ve Güneş Sarayı ile karşılaştırılınca, bir savaş sığınağına benziyordu. Tuhaf, Mat gençken bunların hiçbirini fark etmemişti. Caemlyn düşerse, bu saray kendi başına direnebilirdi. Ama o duvarın içinde daha fazla kışlaya ihtiyaçları vardı. Bu avludaki kamp saçmaydı.

Mat Talmanes, Thom ve on Kızılkoldan oluşan bir gücü eşlikçi olarak yanına aldı. Plaka zırhı cilalanmış, pelerininin omzunda üç altın düğüm bulunan uzun boylu bir adam saray girişinde bekliyordu. Genç bir adamdı, ama duruşu -eli kılıcının kabzasında, rahat ama hazır- deneyimli bir asker olduğunu gösteriyordu. Bu kadar güzel bir yüzü olması çok yazıktı. Muhtemelen asker hayatı o yüzü bozacaktı.

Adam Mat, Thom ve Talmanes’e başını salladı. “Lord Cauthon?” diye sordu Mat’e.

“Yalnızca Mat.”

Adam tek kaşını kaldırdı, ama hiçbir şey söylemedi. “Adım Charlz Guybon. Sizi Majesteleri’ne ben götüreceğim.”

Elayne Mat’e eşlik etmesi için Guybon’u göndermişti. Adam yüksek rütbeliydi, ordularda ikinci en yüksek komutandı. Bu beklenmedik bir şeydi. Elayne ondan korkuyor muydu, yoksa onu şereflendiriyor muydu? Belki de Guybon Mat’i görmek istemişti. Elayne Mat’i şereflendirmezdi,

özellikle de randevu vermek için bu kadar çok beklettikten sonra! Eski bir dosttan ne de hoş karşılama. Guybon onları Büyük Salon'a değil, Saray'ın sessiz bir bölgesine götürünce kuşkuları doğrulandı.

"Sizin hakkınızda çok şey duydum, Cauthon Efendi," dedi Guybon. Gergin askerlerden biri gibi görünüyordu. Sağlam, ama belki biraz fazla sağlam. Esneme payı kalmamacasına çekilmiş yay gibi.

"Kimden?" diye sordu Mat. "Elayne'den mi?"

"Daha çok şehirdeki söylentilerden. İnsanlar sizin hakkınızda konuşmaktan hoşlanıyor."

Gerçekten mi? diye düşündü Mat. "Söyledikleri şeylerin yarısını yapmadım," diye homurdandı, "ve diğer yarısı da benim suçum değildi."

Guybon güldü. "Dokuz gün boyunca bir ağaçta asılı kalmanız hakkındaki hikaye?"

"Öyle bir şey olmadı," dedi Mat, boynundaki eşarbı çekiştirme dürtüsüne direnerek. Dokuz gün mü? Bu da nereden çıkmıştı? Dokuz kahrolası dakika bile asılı kalmamıştı orada! Dokuz *saniye* çok uzun gelmişti.

"Aynı zamanda," diye devam etti Guybon. "zarda ve aşkta hiç kaybetmiyormuşsunuz ve mızrağınız hedefinden asla şaşmıyormuş."

"Keşke son ikisi doğru olsaydı. Yak beni, keşke doğru olsaydı."

"Ama zar oyunlarında her zaman kazanıyorsunuz, öyle mi?"

"Hemen hemen," dedi Mat, şapkasının siperliğini aşağı çekerek. "Ama bu söylentiyi sakın yayma, yoksa kimse benimle oynamaz."

"Terkedilmişlerden birini öldürmüşsünüz," dedi Guybon.

"Doğru değil," dedi Mat. *Bu* nereden çıkmıştı peki?

"Aiellerin Kralı ile bir şeref meselesi nedeniyle düello yapmanıza ne demeli? Gerçekten de Yeniden Doğan Ejder adına Aiellerin sadakatini kazandınız mı?"

"Kanlı küller," dedi Mat. "Couladin'i öldürdüm, ama bir düelloda değil! Savaşta ona rastladım ve birimizin ölmesi gerekiyordu. Ve o ben olmayacaktım."

"İlginç," dedi Guybon. "Ben bu söylentinin doğru olabileceğini düşünmüştüm. En azından, olmuş *olabilecek* birkaç söylentiden biriydi. Şeyin aksine..." Sesi solup gitti.

"Ne?" dedi Mat. Hizmetkarların toplanmış, kendi aralarında fısıldaşarak onun ve diğerlerinin geçmesini izlediği bir koridor kesişimine geldiler.

Guybon duraksadı. "İşittiğinizden eminim."

“Bundan kuşkuluyum.” Kavrulsundu! Sırada ne vardı? Birlik üyeleri mi yayıyordu bu söylentileri? Bu söylentilerin bazılarını onlar bile bilmiyordu!

“Eh, ölümün hükümranlık alanına girdiğiniz, ona meydan okuduğunuz ve sorularınızı yanıtlamasını talep ettiğiniz söylentisi var,” dedi Guybon utanmış görünerek. “Elinizdeki mızrağı o vermiş ve size kendi ölümünüzü haber vermiş.”

Mat ürperdi. Bu, gerçeğe korkutucu ölçüde yakındı.

“Aptalca, biliyorum,” dedi Guybon.

“Elbette,” dedi Mat. “Aptalca.” Gülmeye çalıştı, ama gülüşü ağzından bir öksürük gibi çıktı. Guybon ona merakla baktı.

Işık, diye düşündü Mat, *soruyu yanıtlamaktan kaçındığımı düşünüyor!* “Yalnızca dedikodu elbette,” dedi Mat çabucak. Belki fazla çabuk. Kan ve kanlı küller!

Guybon düşünceli düşünceli başını salladı.

Mat konuyu değiştirmek istiyordu, ama lanet ağzını açmaya cesaret edemiyordu. Başka saray hizmetkarlarının durmuş, alayı izlemekte olduğunu fark etti. Bunun üzerine biraz daha küfretmek geldi içinden, ama sonra çoğunun Thom’a odaklanmış olduğunu gördü.

Thom burada, Caemlyn’de saray ozanı olarak çalışmıştı. Bundan bahsetmezdi, ama Mat Kraliçe ile anlaşmazlığa düştüğünü biliyordu. Thom o zamandan beri adı konmamış bir sürgündeydi, Caemlyn’e yalnızca zorunlu kaldığında geliyordu.

Morgase artık ölmüştü, bu yüzden Thom şimdi sürgünden dönüyormuş gibi görünüyordu. Muhtemelen bu yüzden bu kadar güzel giyinmişti. Mat yine ceketine baktı. *Yak beni, gerçekten daha güzel bir şey giymem gerekirdi.*

Guybon onları Andor Aslanı oymalı ahşap bir kapıya götürdü. Kapıyı yavaşça çaldı, girme izni aldı, sonra Mat’in kapıya yaklaşmasını işaret etti. “Kraliçe sizi oturma odasında kabul edecek.”

“Thom, sen benimle gel,” dedi Mat. “Talmanes, sen askerleri izle.” Asil adam üzülmüş göründü, ama Elayne kuşkusuz Mat’i mahçup edecekti ve Mat Talmanes’in bunu görmesini istemiyordu. “Sizi daha sonra tanıştırırım,” diye söz verdi. Kahrolası asiller. Her iki laftan birinin şereflerini lekelediğini düşünüyorlardı. Mat olsa, dışarıda beklediği için *mutluluk* duyardı!

Mat derin bir nefes alarak kapıya yaklaştı. Hiç endişelenmeden bir düzine çatışmaya ve savaşa katılmıştı. Şimdiyse elleri titriyordu. Neden

üzerinde tek parça zırh olmadan doğrudan bir pusunun ortasına dalıyormuş gibi hissediyordu?

Elayne. Kraliçe. Kavrulsundu, ama bu canını acıtacaktı. Kapıyı açtı ve içeri girdi.

Gözleri Elayne'i hemen buldu. Elayne şöminenin yanında oturuyordu ve elinde, sütle dolu görünen bir kupa vardı. Koyu kırmızı ve altın rengi bir elbise içinde, muhteşem görünüyordu. Evli bir adam olmasa Mat'in öpmeye bir şey demeyeceği güzel, dolgun, kırmızı dudakları vardı. Kızıl-altın saçları şöminenin ışığında parlıyor gibiydi ve yanakları kırmızıydı. Biraz kilo almış görünüyordu. Bundan bahsetmemek en iyisiydi. Ya da, bahsetmeli miydi? Bazen kadınlar, farklı göründüklerini söylediğinizde kızıyorlardı. Bazen de farkı görmediğiniz için kızıyorlardı.

Elayne güzel bir kadındı. Tuon kadar güzel değildi, elbette. Elayne fazla beyaz, fazla uzun boyluydu ve çok fazla saçı vardı. İnsanın dikkatini dağıtıyordu. Yine de güzeldi. Kraliçe olması yazıktı. Ah neyse. *Birinin* Kraliçe olması gerekiyordu.

Mat, odadaki tek diğer kişi olan Birgitte'e baktı. O eskisi gibi görünüyordu. O altın rengi örgü ve yüksek çizmelerle, hep aynı görünürdü. Tıpkı lanet masallardan çıkma bir kahraman gibi, ki tam olarak buydu zaten. Onu yeniden görmek güzeldi; gerçeği söylediği için onu azarlamayacak tek kadın oydu.

Thom da kapıdan girdi ve Mat boğazını temizledi. Elayne onun resmi davranmasını beklerdi. Eh, eğilip bükülmeyecekti ve...

Elayne sandalyesinden fırladı. Birgitte kapıyı kapatırken koşarak odayı aştı. "Thom, iyi olduğuna çok sevindim!" Elayne Thom'a sarıldı.

"Merhaba, tatlım," dedi Thom sevgiyle. "Kendin ve Andor adına iyi iş çıkardığını duydum."

Elayne ağlıyordu! Mat hayretler içinde şapkasını çıkardı. Elbette, Thom ile Elayne yakındı, ama Elayne artık Kraliçe olmuştu. Elayne Mat'e döndü. "Seni görmek güzel, Mat. Tahtın senin hizmetlerini unuttuğunu sanma. Thom'u Andor'a getirdiğin için sana tekrar borçlandık."

"Şey, mm," dedi Mat. "Gerçekten önemli değil, biliyorsun Elayne. Yak beni. Kraliçe oldun! Nasıl bir his?"

Elayne, sonunda Thom'u bırakarak kahkaha attı. "Kelimelerle aran ne kadar iyi, Mat."

"Sana eğilip bükülmeyeceğim," diye uyardı Mat. "Bu 'Majesteleri' saçmalığına da girmeyeceğim."

“Senden beklemem zaten,” dedi Elayne. “Halk içinde olmadığımız sürece, elbette. Demek istediğim, halk karşısında doğru görüntü sunmam lazım.”

“Bu doğru sanırım,” diye onayladı Mat. Akla yakın geliyordu. Elini Birgitte’e uzattı, ama Birgitte güldü ve ona sarıldı, bir kupa bira için buluştuğu eski bir dostu gibi sırtına şaplak attı. Eh, belki gerçekten dosttular. Bira olmadan.

Biraz bira Mat’in hoşuna giderdi.

“Gel otur,” dedi Elayne, ateşin yanındaki sandalyelerden birini göstererek. “Seni bu kadar çok beklettiğim için özür dilerim, Mat.”

“Önemli değil,” dedi Mat. “Meşgulsün.”

“Utanç verici,” dedi Elayne. “Kahyalarımdan biri seni paralı askerlerden biri sanmış. Hepsini birden takip etmek çok zor! İstersen, şehre daha yakın kamp kurmana izin veririm. Korkarım duvarların içinde Birlik’e yer yok.”

“Gerek yok,” dedi Mat, sandalyelerden birine oturarak. “Daha yakına taşınmamıza izin vermen yeterince büyük bir iyilik. Teşekkür ederim.” Thom oturdu. Birgitte de şöminenin yanında onlara katıldı, ama sırtını taşlara vererek ayakta durmayı tercih etti.

“İyi görünüyorsun, Elayne,” dedi Thom. “Bebek konusunda her şey yolunda gidiyor mu?”

“Bebekler,” diye düzeltti Elayne. “İkiz olacaklar. Ve evet, her şey yolunda. Her fırsatta beni dürtüklemeleri dışında.”

“Dur bir dakika,” dedi Mat. “*Ne?*” Elayne’in karnına bir daha baktı.

Thom gözlerini devirdi. “Şehirde kumar oynarken söylentilere *hiç mi* kulak kabartmazsın?”

“Dinliyorum işte,” diye mırıldandı Mat. “Genellikle.” Suçlarcasına Elayne’e baktı. “Rand’ın bundan haberi var mı?”

Elayne güldü. “Çok şaşırmadığını sanıyorum.”

“Yak beni!” dedi Mat. “Baba o mu?”

“Çocuklarımın babasının kim olduğu, şehirde spekülasyon konusu,” dedi Elayne ciddi bir tavırla. “Ve Taht, şimdilik spekülasyon olarak kalmasını tercih ediyor. Ama benden çok bahsettik! Thom, bana her şeyi anlatmalısın. Ebou Dar’dan nasıl kaçtın?”

“Ebou Dar’ı boş ver,” diye terslendi Birgitte. “Olver nasıl? Onu buldunuz mu?”

“Bulduk,” dedi Thom. “Çocuk iyi, ama korkarım profesyonel asker olma yolunda.”

“Kötü bir hayat değil,” dedi Birgitte. “Ha, Mat?”

“Daha kötüleri de var,” dedi Mat, kendine gelmeye çalışarak. Kraliçe olmak Elayne’i nasıl *daha az* azametli ve kurumlu yapmıştı? Mat bir şeyi mi gözden kaçırıyordu? Elayne şimdi daha canayakın görünüyordu!

Eh, bu adil değildi. Daha önce de canayakın davrandığı zamanlar olmuştu. Yalnızca, Mat’e emirler yağdırdığı zamanların arasına sıkışmıştı bunlar. Thom kaçışlarını ve Tuon’un yakalanmasını, sonra Luca Efendi’nin sirkiyle yaptıkları yolculukları anlatırken Mat gülümsedi. Bir masalcının ağzından duyulunca, hikaye, onu yaşarken olduğundan çok daha etkileyici geliyordu. Thom’u dinlerken, Mat kendini bir kahraman gibi düşünecekti neredeyse.

Ama Thom, Tuon’un nikah sözlerine gelmeden Mat öksürdü ve sözünü kesti. “Ve Seanchanları yendik, Murandy’ye kaçtık ve sonunda bizi bir Kapıyoldan buraya getirecek bir Aes Sedai bulduk. Bu arada, son zamanlarda Verin’i gördün mü?”

“Hayır,” dedi Elayne. Thom eğlenerek Mat’i süzdü.

“Kahretsin,” dedi Mat. Eh, Ghenjei Kulesi’ne gitmek için Verin’e Kapıyol açtırma olasılığı ortadan kaybolmuştu işte. Bunun için daha sonra endişelenecekti. Kemerindeki deri zarfı aldı, açtı ve Aludra’nın kağıtlarını çıkardı. “Elayne,” dedi, “seninle konuşmam gerek.”

“Evet, mektubunda dökümhanelerden bahsetmiştin. Başını nasıl bir derde soktun, Matrim Cauthon?”

“Bu hiç adil değil,” dedi Mat sayfaları açarak. “Başını derde sokan ben değilim. Eğer ben...”

“Tear Taşı’nda yakalanmamdan bahsetmeyeceksin yine, değil mi?” diye sordu Elayne, gözlerini devirerek.

Mat durdu. “Elbette hayır. O çok uzun zaman önceydi. Artık hatırlamıyorum bile.”

Elayne kahkaha attı; güzel sesi odada çınladı. Mat kızardı. “Her neyse, başım belada değil. Yalnızca bazı kaynaklara ihtiyacım var.”

“Ne tür kaynaklar?” diye sordu Elayne merakla. Mat kağıtları Elayne’in sandalyesinin yanındaki masaya yaydı. Birgitte de eğildi.

“Eh,” dedi Mat çenesini ovalayarak. “Şehirde üç dökümhane var. Onlara ihtiyacım olacak. Bazı tozlara da ihtiyacımız olacak. Bu sayfada listesi var. Ve... birazcık da metal.” İrkildi ve Aludra’nın listelerinden birini Elayne’e uzattı.

Elayne sayfayı okudu ve sonra gözlerini kırpıştırdı. “Sen delirdin mi?”

“Bazen delirdiğimi sanıyorum,” dedi Mat. “Ama, yak beni, bunun maliyetine değeceğini düşünüyorum.”

“Nedir bu?” diye sordu Elayne, Birgitte sayfalardan birini gözden geçirip ona uzatırken.

“Aludra onlara ejder diyor,” dedi Mat. “Thom, Aludra’yı tanıdığını söyledi?”

“Evet, tanırdım,” dedi Elayne.

“Eh, bunlar, tıpkı havaifişeklerde olduğu gibi, fırlatma boruları. Ama metalden yapılmışlar ve büyükler. Ve geceçiçeği yerine, kafa büyüklüğündeki demir parçalar fırlatıyorlar.”

“Neden havaya demir parçaları atmak istiyorsun?” dedi Elayne kaşlarını çatarak.

“*İstemiyorsun,*” dedi Birgitte, gözlerini iri iri açarak. “Onları bir başkasının ordusuna atıyorsun.”

Mat başını salladı. “Aludra bu ejderlerden birinin, bir demir topu bir buçuk kilometre uzağa atabileceğini iddia ediyor.”

“Fincan içinde anne sütü!” dedi Birgitte. “Ciddi olamazsın.”

“Aludra ciddi,” dedi Mat. “Ve ben ona inanıyorum. Şimdiden neler yaptığını görmelisin. Ve bunların onun başyapıtı olacağını söylüyor. Bak, burada, bir buçuk kilometre öteden bir şehrin duvarına fırlatılan ejderleri göstermiş. Elli ejder ve iki yüz elli askerle, birkaç saat içinde Caemlyn’in çevresindekine benzeyen bir duvarı yıkabilirsin.”

Elayne soldu. Ona inanmış mıydı? Zamanını boşa harcadığı için ona kızacak mıydı?

“Son Savaş’ta çok işe yaramayacağını biliyorum,” dedi Mat çabucak. “Trollocların duvarları yoktur. Ama buraya bak. Ondan bir yaylım atışı tasarlamasını istedim. Dört yüz adım uzaktan Trollocların üzerine fırlatırsan, o ejderlerden biri elli okçunun işini görür. Yak beni, Elayne, dezavantajlı durumda olacağız. Ne kadar askerimiz olursa olsun, Gölge her zaman bize daha fazla Trolloc fırlatabilir ve o lanet şeyleri öldürmek, insan öldürmekten iki kat zor. Bir avantaja ihtiyacımız var. Hatırlarım...”

Sustu. Trolloc Savaşları’nı hatırladığını söylemek üzereydi, ama bu iyi bir fikir olmazdı. “Bak,” dedi. “Bunun inanılmaz geldiğini biliyorum, ama bir şans vermelisin.”

Elayne başını kaldırıp ona baktı ve... yine mi ağlıyordu? Mat ne yapmıştı ki?

“Mat, seni öpebilirdim,” dedi Elayne. “Tam da ihtiyacım olan şey bu!”

Mat gözlerini kırpıştırdı. Ne?

Birgitte güldü. “İlk önce Norry, şimdi de Mat. Kendine hakim olman gerek, Elayne. Rand kıskanacak.”

Elayne hıhladı ve planlara baktı. “Dökümhaneler bundan hoşlanmayacak. Kuşatmanın ardından, zanaatkarların büyük kısmı gündelik işlerinin başına dönmeye can atıyor.”

“Ah, onu bilmem, Elayne,” dedi Birgitte. “Ben de zamanımda bir iki zanaatkar tanıdım. Her biri savaş sırasında öne sürülen kraliyet önceliklerinden yakınır, ama Taht onlara paralarını ödediği sürece, gizliden gizliye mutlu olurlar. Düzenli iş gelmesini takdir ederler. Dahası, böyle bir şey onları meraklandıracaktır da.”

“Sır olarak saklamamız gerek,” dedi Elayne.

“Ee, yapacak mısın?” diye sordu Mat şaşkınlıkla. Elayne’i ikna etmek için gizli rüşvete ihtiyaç olmamıştı!

“İlk önce çalışan bir tane görmemiz gerek elbette,” dedi Elayne. “Ama eğer bu araçlar, bu ejderler Aludra’nın iddia ettiğinin yarısı kadar işe yarasalar... eh, bulabildiğimiz bütün adamları bu işe koşmazsak aptal sayılırım!”

“Çok cömertsin,” dedi Mat kafasını kaşıyarak.

Elayne duraksadı. “Cömert?”

“Birlik için bunları yapmam.”

“Birlik için... Mat, bu Andor için olacak!”

“Bak şimdi,” dedi Mat. “Bunlar *benim* planlarım.”

“Ve *benim* kaynaklarım!” dedi Elayne. Aniden gerginleşerek doğrulup oturdu. “Kuşkusuz Taht, bu silahları daha istikrarlı ve daha faydalı bir biçimde kullanabilir.”

Kenarda, Thom sırıtıyordu.

“*Sen* neden bu kadar mutlusun?” diye sordu Mat.

“Yok bir şey,” dedi Thom. “Annen seninle gurur duyardı, Elayne.”

“Teşekkür ederim, Thom,” dedi Elayne, ona bir gülümseme bahşederek.

“Sen kimin tarafındasın?” dedi Mat.

“Herkesin,” dedi Thom.

“O bir taraf sayılmaz,” dedi Mat, sonra Elayne’e baktı. “Aludra’ya bu planları yaptırabilmek için epey çaba harcadım ve bol bol da düşündüm. Andor’a garezim yok, ama bu silahları ben olmayan kimseye emanet edemem.”

“Ya Birlik Andor’un bir parçası olsa?” diye sordu Elayne. Aniden *gerçekten* de bir Kraliçe’ye dönüşmüştü.

“Birlik kimseye bağlı değildir,” dedi Mat.

“Bu hayranlık verici, Mat,” dedi Elayne, “ama bu durumda, sen paralı asker oluyorsun. Bence Birlik’in daha fazlasına, daha iyi bir şeye ihtiyacı var. Resmi destekle, daha fazla kaynak ve yetke bulabilirsiniz. Size Andor’da görev veririz, ama hiyerarşik yapınız aynı kalır.”

Aslında baştan çıkarıcıydı. Birazcık. Ama fark etmezdi. Elayne’in, Seanchanlarla ilişkisini öğrendikten sonra, Mat’in ülkesinde kalmasından mutluluk duyacağını sanmıyordu. Bir şekilde, sonunda Tuon’un yanına dönmeyi planlıyordu. Sırf Tuon’un onun hakkında neler hissettiğini öğrenmek için bile olsa.

Bu ejderleri Seanchanlara vermeye niyeti yoktu, ama onları Andor’a vermek de istemiyordu. Ne yazık ki, silahları onlara da vermeden Andor’un onları imal etmesini sağlamanın yolu yoktu.

“Birlik için görev istemiyorum,” dedi Mat. “Biz özgür adamlarız ve böyle kalmasını istiyoruz.”

Elayne’in canı sıkılmış görünüyordu.

“Ama ejderleri sizinle paylaşırız,” dedi Mat. “Biraz bize, biraz size.”

“Peki,” dedi Elayne, “ben bütün ejderleri yapsam ve hepsi bende kalsa - ama onları yalnızca Birlik’in kullanacağına dair söz versem? Onlara başka hiçbir kuvvet ulaşamasa?”

“Çok naziksin, derdim,” dedi Mat. “Ama şüphe uyandırıcı. Alınmaca yok.”

“Asil Evlerin bunları edinmemesi benim için daha iyi, en azından başlangıçta. Eninde sonunda yayılacaklar. Silahlar her zaman yayılır. Onları yaparım ve Birlik’e vermeye söz veririm. Görevlendirme yok, yalnızca sizi uzun dönem için kiralayan bir sözleşme. Dilediğiniz zaman gidebilirsiniz. Ama giderseniz, ejderleri geride bırakırsınız.”

Mat kaşlarını çattı. “Boynuma bir zincir doluyormuşsun gibi hissediyorum, Elayne.”

“Yalnızca mantıklı çözümler öneriyorum.”

“Sen mantıklı olduğun gün şapkamı yiyeceğim,” dedi Mat. “Alınmaca yok.”

Elayne tek kaşını kaldırdı. Evet, gerçekten bir kraliçe olmuştu.

“Gidersek, bu ejderlerin birkaçını alıkoyma hakkı istiyorum,” dedi Mat. “Dörtte biri bize, dörtte üçü size. Ama sözleşmeni kabul edeceğiz ve senin

için çalıştığımız sürece, onları yalnızca biz kullanacağız. Tıpkı söylediğin gibi."

Elayne'in kaş çatışı derinleşti. Kavrulası, ama o ejderlerin gücünü çok çabuk kavramıştı. Mat onun şimdi duraksamasına izin veremezdi. Ejderlerin üretiminin hemen başlaması gerekiyordu. Ve onları Birlik'in kullanabilmesi fırsatından vazgeçemezdi.

Mat içini çekerek uzandı ve ensesindeki sicimin düğümünü çözdü, sonra o tanıdık tilki başı madalyonunu gömleğinden çıkardı. Onu çıkarır çıkarmaz, kendini çırılçıplak soyunmuş gibi hissetti. Madalyonu masanın üzerine koydu.

Elayne madalyona baktı. Mat onun gözlerinde bir arzu parıltısı gördü. "Bu ne için?"

"Tatlandırıcı," dedi Mat. Dirseklerini dizlerine dayayarak öne eğildi. "Bu akşam bir prototip ejder üretmeye başlamayı kabul edersen, bir günlüğüne senin olacak. Madalyonla ne yapacağın umurumda değil -incele, hakkında kahrolası bir kitap yaz, takıp gez. Ama yarın iade edeceksin. Söz ver."

Birgitte usulca ıslık çaldı. Elayne o madalyonun ne olduğunu öğrendiğinden beri, onu ele geçirmek istiyordu. Elbette, Mat'in karşılaştığı tüm diğer kahrolası Aes Sedailer de öyle.

"Birlik'le en az bir senelik sözleşme yapacağım," dedi Elayne, "ve yenilenebilir olacak. Murandy'de ne kadar kazanıyorsanız, o kadar para vereceğiz."

Elayne bunu nereden biliyordu.

"Bir ay önceden haber vermek koşuluyla sözleşmeyi iptal edebilirsin," diye devam etti, "ama her beş ejderden dördünü alıkoyarım. Ve Andor ordusuna katılmak isteyenlere de izin verilecek."

"Dörtte birini istiyorum," dedi Mat. "Ve yeni bir uşak."

"*Ne?*" dedi Elayne.

"Uşak," dedi Mat. "Bilirsin, giysilerime bakması için. Sen benden daha iyi seçim yaparsın."

Elayne onun giysilerine, sonra saçlarına baktı. "Bunu," dedi, "diğer pazarlıklar nasıl giderse gitsin yine de vereceğim."

"Dörtte bir?" dedi Mat.

"Madalyonu üç gün alıkoyarım."

Mat ürperdi. *Gholam* şehirdeyken, üç gün. Elayne onu öldürtecekti bu gidişle. Madalyonu ona bir günlüğüne vermek bile kumardı. Ama

önerebileceği başka şey düşünemiyordu. “O şeyle ne yapabileceğini düşünüyorsun ki?”

“Kopyalayabilirim,” dedi Elayne dalgın dalgın, “eğer şanslıysam.”

“*Gerçekten mi?*”

“İnceleyene kadar bilemem.”

Aniden Mat’in gözlerinin önüne, her Aes Sedainin bu madalyonlardan bir tane taktığı bir dünya imgesi geldi. Thom ile göz göze geldi. O da bunu duyunca şaşırmış gibi görünüyordu.

Ama ne fark ederdi ki? Mat yönlendiremiyordu. Önceden, Elayne’in incelemesine izin verirse, Mat madalyonu takarken ona Tek Güç’le dokunmanın bir yolunu bulacağından endişeleniyordu. Ama eğer yalnızca madalyonun bir kopyasını istiyorsa... eh, Mat rahatlamıştı. Ve meraklanmıştı.

“Söylemek istediğim bir şey var, Elayne,” dedi. “*Gholam* burada. Şehirde. İnsanları öldürüyor.”

Elayne sükunetini bozmadı, ama daha da resmi bir biçimde konuşmasına bakarak, Mat haberin onu endişelendirdiğini anlayabiliyordu. “O zaman madalyonu sana zamanında geri vermeye özen göstereceğim.”

Mat yüzünü buruşturdu. “Tamam,” dedi. “Üç gün.”

“Pekala,” dedi Elayne. “Birlik’in hemen işe başlamasını istiyorum. Yakında Cairhien’e Yolculuk edeceğim ve orada, Kraliçenin Askerlerinden daha iyi bir destek gücü olacaklarını hissediyorum.”

Demek mesele buydu! Elayne Güneş Tahtı’nı almak üzere harekete geçiyordu. Eh, adamları kullanmak için iyi bir yol gibi görünüyordu, en azından Mat onlara ihtiyaç duyana kadar. Aylaklık edip tembelleşmelerinden, paralı askerlerle dövüşmelerinden daha iyiydi.

“Bunu kabul ediyorum,” dedi Mat, “ama Elayne, Birlik Son Savaş geldiğinde serbest olmalı. Rand nasıl istiyorsa o şekilde savaşmak üzere. Ve Aludra’nın ejderlere göz kulak olması gerekiyor. Birlik Andor’dan ayrılacak olursa, seninle kalmakta ısrar edeceğini hissediyorum.”

“Bununla sorunum yok,” dedi Elayne gülümseyerek.

“Ben de olmayacağını düşünmüştüm zaten. Ama, yanlış anlaşma olmasın diye söylüyorum, biz gidene kadar ejderler Birlik’in kontrolünde olacak. Teknolojiyi satamazsın.”

“Biri onları taklit edecektir, Mat,” dedi Elayne.

“Kopyalar Aludra’nınkiler kadar iyi olmayacaktır,” dedi Mat. “Sana söz veririm.”

Elayne mavi gözlerini ona dikerek Mat'i inceledi, tarttı, yargıladı. "Yine de Birlik'in Andor güçlerine katılmasını tercih ederdim."

"Eh, ben de som altından yapılmış bir şapka, uçabilen bir çadır ve elmas pisleyen bir at isterdim. Ama ikimiz de mantıklı olup, ne bulabiliyorsak onunla idare edeceğiz, değil mi?"

"Benim istediklerim hiç de mantıksız..."

"Sen ne dersen onu yapmak zorunda olurduk, Elayne," diye yanıt verdi Mat. "Bunu kabul edemem. Bazı savaşlara girmeye değmez ve adamlarımın kendilerini ne zaman riske atacaklarına ben karar vereceğim. O kadar."

"Her an beni bırakabilecek adamlar olması hoşuma gitmiyor."

"Sırf seni sinirlendirmek için onları geri çekmeyeceğimi biliyorsun," dedi Mat. "Doğru olanı yapacağım."

"*Senin* doğru olduğunu düşündüğün şeyi yapacaksın," diye düzeltti Elayne.

"Bu seçim her erkeğe tanınmalıdır," diye yanıt verdi Mat.

"Pek az erkek bunu bilgece kullanır."

"Yine de bu seçeneğe sahip olmak istiyoruz," dedi Mat. "Bunu talep ediyoruz."

Elayne, fark edilmesi zor bir şekilde, masadaki planlara ve madalyona baktı. "Kabul ediyorum," dedi.

"Anlaştık," dedi Mat. Ayağa kalktı, avucuna tükürdü ve elini uzattı.

Elayne duraksadı, ayağa kalktı, eline tükürdü ve Mat'e uzattı. Mat gülümsedi ve onun elini sıktı.

"Silahlarınızı İki Nehir'e karşı kullanmanızı isteyebilirim, bunu biliyor muydun?" diye sordu Elayne. "Bu yüzden mi dilediğinizde ayrılma hakkı istedin?"

İki Nehir'e karşı mı? Işık aşkına, Elayne neden bunu yapmak isteyecekti ki? "Onlarla savaşman gerekmiyor, Elayne."

"Perrin'in beni ne yapmaya zorlayacağını göreceğiz," diye yanıt verdi Elayne. "Ama şu anda bunu tartışmayalım." Thom'a baktı, sonra masanın altına uzandı ve kurdeleyle bağlanmış bir kağıt rulosu çıkardı. "Lütfen. Ebou Dar'dan sonraki yolculuğunuz sırasında olanlar hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyorum. Bu akşam benimle yemek yer misiniz?"

"Çok seviniriz," dedi Thom ayağa kalkarak. "Değil mi, Mat?"

"Sanırım," dedi Mat. "Talmanes de gelebilirse. En azından seninle tanışmasına izin vermezsem gırtlağımı paralar, Elayne. Seninle yemek yerse, kampa kadar dans edecektir."

Elayne güldü. “Nasıl istersen. Hizmetkarlarım size, yemek vaktine kadar dinlenebileceğiniz odalar gösterecek.” Rulo yapılmış kağıdı Thom’a uzattı. “Eğer istersen, bu yarın ilan edilecek.”

“Nedir bu?” diye sordu Thom kaşlarını çatarak.

“Andor sarayı doğru düzgün bir ozandan yoksun,” dedi. “Senin ilgilenebileceğini düşündüm.”

Thom duraksadı. “Bana şeref verdin, ama bunu kabul edemem. Önümüzdeki günlerde yapmam gereken işler var ve saraya bağlı kalamam.”

“Saraya bağlı kalman gerekmez,” dedi Elayne. “Dilediğin yere gitme özgürlüğün olacak. Ama Caemlyn’deyken, kim olduğunun bilinmesini istiyorum.”

“Ben...” Thom kağıt rulosunu aldı. “Düşüneceğim, Elayne.”

“Harika.” Elayne yüzünü buruşturdu. “Korkarım şimdi ebemle randevum var, ama sizinle akşam yemeğinde görüşürüz. Matrim’e henüz, mektubunda kendine evli bir erkek derken neyi kastettiğini soramadım. Eksiksiz bir rapor istiyorum! Sansür de yok!” Sinsi sinsi gülümseyerek Mat’e baktı. “Sansür, ‘çıkartılmış bölümler’ demek, Mat. Kahrolası bilgin yoksa.”

Mat şapkasını taktı. “Bunu biliyordum.” Sözcük neydi? Sansar mı? Işık, o mektupta neden evliliğinden bahsetmişti ki? Elayne’i, onunla görüşmeyi kabul etmesini sağlayacak kadar meraklandıracağını ummuştu.

Elayne gülerek çıkışı gösterdi. Thom onun yanağına babacan bir öpücük kondurduktan sonra kapıya döndü -iyi ki de babacandı! Mat o ikisi hakkında, inanmak istemediği şeyler duymuştu. Hem de Thom, Elayne’in dedesi olacak yaştayken.

Mat kapıyı açtı ve çıkmaya hazırlandı.

“Mat,” diye ekledi Elayne. “Yeni bir ceket almak için borç istersen, Taht sana borç verebilir. Konumunu düşünerek, gerçekten de daha güzel giyinmen gerek.”

‘‘Ben kahrolası bir asil değilim!” dedi Mat ona dönerek.

“Henüz değil,” dedi Elayne. “Perrin’in aksine, sen kendine unvan verecek kadar küstah değilsin. Ama ben sana bir unvan vereceğim.”

“Buna cüret edemezsin,” dedi Mat.

“Ama...”

“Buraya bak,” dedi Mat, Thom koridorda ona katılırken. “Ben kimliğimle *gurur* duyuyorum. Bu ceketi de severim. Rahat bir ceket.” Yumruklarını sıktı ve boynunu kaşımayı reddetti.

“Sen öyle diyorsan,” dedi Elayne. “Seninle yemekte görüşürüz. Dyelin’i getirmem gerekecek. Seninle tanışmak istiyordu.”

Ardından, Birgitte kapıyı kapattı. Mat bir anlığına intikam arzusuyla kapıya baktı, sonra Thom’a döndü. Talmanes ve askerler koridorda, biraz uzakta, onları işitemeyecekleri bir yerde duruyordu. Saray hizmetkarları onlara sıcak çay ikram ediyordu.

“İyi gitti,” diye karar verdi Mat, ellerini beline dayayarak. “Elayne’in yeme gelmeyeceğinden korkuyordum, ama bence onu epey heyecanlandırdım.” Ama lanet zarlar hala kafasının içinde yuvarlanıyordu.

Thom gülerek omzuna bir şaplak attı.

“Ne?” diye sordu Mat.

Thom gülmekle yetindi, sonra elindeki kağıda baktı. “Bu da beklenmedik ölçüde iyiydi.”

“Eh, Andor’un bir saray ozanı yok gerçekten,” dedi Mat.

“Evet,” dedi Thom ruloya bakarak. “Ama Andor’da ya da Cairhien’de işlediğim, bilinen ya da bilinmeyen tüm suçlarımın affedildiği de yazılı. Acaba kim söyledi...”

“Neyi kim söyledi?”

“Boş ver, Mat. Yok bir şey. Elayne’le yiyeceğimiz yemeğe daha birkaç saat var. Gidip yeni bir ceket alalım mı, ne dersin?”

“Tamam,” dedi Mat. “Sence istesem bana da o af belgelerinden bir tane bahşeder mi?”

“Af belgesine mi ihtiyacın var?”

Mat omuzlarını silkti. Birlikte koridorda yürüdüler. “İşi güvenceye almanın bir zararı dokunmaz. Bana ne tür bir ceket alacaksın?”

“Ben öderim demedim.”

“O kadar cimri olma,” dedi Mat. “Akşam yemeği benden.” Kanlı küller, Mat bir şekilde, o yemeğin bedelini ödeyeceğini biliyordu.

20

BİR SEÇİM

"Konuşmaman lazım," dedi Rosil Nynaeve'e. Uzun boyunlu, ince kadının üzerinde sarı çizgili turuncu bir elbise vardı. "En azından, yalnızca sana bir şey sorulduğunda yanıt ver. Töreni biliyor musun?"

Nynaeve başını salladı. Beyaz Kule'nin derinliklerindeki mahzenlerde yürürken kalbi şiddetle gümlemekteydi. Rosil yeni Çömezlerin Hanımı'ydı ve tesadüf eseri, Sarı Ajah'tandı.

"Harika, harika," dedi Rosil. "Yüzüğü sol elinin üçüncü parmağına takmanı tavsiye edebilir miyim?"

"Edebilirsin," dedi Nynaeve, ama yüzüğü çıkarmadı. Aes Sedai unvanını *almıştı*. Bu konuda geri adım atmayacaktı.

Rosil dudaklarını büzdü, ama başka bir şey söylemedi. Kadın, Beyaz Kule'de geçirdiği kısa süre içinde Nynaeve'e olağanüstü nazik davranmıştı ve bu Nynaeve'in içini rahatlatmıştı. Nynaeve bütün Sarı Aes Sedailerin onu küçümseyeceğini ya da en azından kayıtsızlıkla davranacağını sanıyordu. Ah, onun yetenekli olduğunu düşünüyorlardı ve pek çoğu ondan eğitim almakta ısrar etmişti. Ama onu içlerinden biri olarak görmüyorlardı. Henüz değil.

Bu kadın farklıydı ve Nynaeve onun iyiliğinin karşılığını kadının canını sıkarak veremezdi. "Amyrlin'e herhangi bir saygısızlık yapmamak benim için önemli, Rosil," diye açıkladı Nynaeve. "O beni Aes Sedai yaptı. Yalnızca Kabul Edilmiş gibi davranmak onun sözlerini göz ardı etmek olur. Bu sınav önemli: Amyrlin beni terfi ettirdiğinde, sınanmayacağımı söylemedi. Ama ben bir Aes Sedaiyim."

Rosil başını yana eğdi, ardından salladı. "Evet. Anlıyorum. Haklısın."

Nynaeve loş koridorda durdu. "Sana ve bu son günlerde bana kucak açan diğerlerine -Niere ve Meramor'a- teşekkür etmek istiyorum. Aranıza kabul edileceğimi düşünmemiştim."

"Değişime direnenler var, canım," dedi Rosil. "Hep öyle olacak. Ama yeni örgülerin etkileyici. Daha da önemlisi, etkililer. Bu, sana kucak açmam için iyi bir sebep."

Nynaeve gülümsedi.

“Şimdi,” dedi Rosil bir parmağını kaldırarak. “Amyrlin ile Kule’nin güzünde Aes Sedai olabilirsin, ama gelenekler yine de geçerli. Törenin geri kalanı boyunca konuşmak yok, lütfen.”

Sıska kadın önden yürümeye devam etti. Nynaeve, dilinin ucuna kadar gelen ters yanıtı yuttu. Çabuk kabaran öfkesinin ona hükmetmesine izin vermeyecekti.

Dolana dolana Kule’nin içlerine yürüdüler ve sakin olma kararına rağmen, Nynaeve sinirlerinin gittikçe daha çok gerildiğini hissetti. O bir Aes Sedaiydi ve sınavdan geçecekti. Yüz örgüyü öğrenmişti. Endişelenmesi gerekmiyordu.

Yalnız, bazı kadınlar sınavdan geri dönmemişti.

Bu mahzenlerde görkemli bir güzellik vardı. Pürüzsüz taş zemin dikkatle düzleştirilmişti. Duvarlarda, yüksekte lambalar yanıyordu; büyük olasılıkla, bir Aes Sedai ya da Kabul Edilmişin Tek Güç kullanarak yakması gerekmişti. Buraya pek az insan gelirdi ve odaların çoğu depo niyetine kullanılıyordu. Bu kadar nadir ziyaret edilen bir yere bu kadar özen gösterilmesi Nynaeve’e israf gibi geliyordu.

Sonunda önüne geldikleri kapılar o kadar büyüktü ki, onları açmak için Rosil’in Tek Güç kullanması gerekti. *Bu bir işaret*, diye düşündü Nynaeve, kollarını kavuşturarak. *Tonozlu koridorlar, devasa kapı. Kabul Edilmişlere yapmak üzere oldukları şeyin ne kadar önemli olduğunu göstermek için buradalar.*

Devasa kapılar yavaşça açıldılar ve Nynaeve sinirlerine hakim olmaya çalıştı. Savaş yaklaşıyordu. Bu sınavdan *geçecekti*. Yapması gereken önemli işler vardı.

Başını dik tutarak odaya girdi. Kubbeli bir odaydı ve duvarların dibine ayaklı şamdanlar dizilmişti. En ortadaki büyük *ter’angreal* odaya hakimdi. Ovaldi, altı ve üstü dardı, herhangi bir destek olmadan ayakta duruyordu.

Pek çok *ter’angreal* sıradan görünürdü. Bu, buradaki *ter’angreal* için geçerli değildi. Bu ovalin Tek Güç’le yapıldığı açıktı. Metalden yapılmıştı, ama gümüş kenarlarından yansıyan ışık renk değiştiriyor, *ter’angreal*’in parlayıp değişiyormuş gibi görünmesine yol açıyordu.

“Hazır ol,” dedi Rosil resmi bir biçimde.

Odada başka Aes Sedailer de vardı. Her Ajahtan bir tane. Ne yazık ki, bunlara Kızıllar da dahildi. Hepsi Temsilciydi, sıradışı bir seçimdi, belki de Nynaeve’in Kule’de kazandığı kötü şöhret yüzünden. Kahverengilerden Saerin, Grilerden Yukiri, Kızıllardan Barasine. Sarılardan Romanda’nın da

orada bulunması dikkate değerdi; kadın bu törende rol almak konusunda ısrar etmişti. Şimdiye kadar Nynaeve'e sert davranmıştı.

Egwene de gelmişti. Normalinden bir kişi fazlaydı ve içlerinden biri Amyrlin'di. Nynaeve Amyrlin ile göz göze geldi ve Egwene başını salladı. Kabul Edilmişlik sınavının aksine -o sınav tamamen *ter'angreal* tarafından yapılıyordu- bu sınav Nynaeve'in kendini kanıtlaması için aktif bir biçimde çalışmasını gerektiriyordu. Ve Egwene içlerinde en katılarından biri olacaktı. Nynaeve'i terfi ettirmekte haklı olduğunu kanıtlamak için.

"Cehalet içinde geldin, Nynaeve al'Meara," dedi Rosil. "Nasıl gideceksin?"

"Kendimi bilerek," dedi Nynaeve.

"Buraya neden çağrıldın?"

"Sınanmak için."

"Ne için sınanacaksın?"

"Uygun olduğumu göstermek için," dedi Nynaeve.

Egwene dahil kadınların çoğu kaşlarını çattı. Bunlar doğru sözler değildi: Nynaeve'in, uygun olup olmadığını öğrenmek istediğini söylemesi gerekiyordu. Ama o zaten Aes Sedaiydi, bu yüzden tanımı gereği işe uygundu. Yalnızca, bunu diğerlerine kanıtlaması gerekiyordu.

Rosil duraksadı, ama devam etti. "Peki... ne için uygun bulunacaksın?"

"Bana verilen şalı takmak için," dedi Nynaeve. Bunu kibirli davranmak adına söylememişti. Bir kez daha, gördüğü şekliyle doğruyu söylemişti. Onu Egwene terfi ettirmişti. Şalı takmıştı bile. Neden takmıyormuş gibi davranacaktı ki?

Bu sınava, Işık'a bürünmüş bir biçimde girecekti. Elbisesini çıkarmaya başladı.

"Ne yapacağını söyleyeceğim," dedi Rosil. "Yerde bu işareti göreceksin." Parmaklarını kaldırdı ve havada parlak bir simge yapan örgüleri oluşturdu. Birbirine geçmiş iki üçgenin oluşturduğu altı uçlu yıldız.

Saerin kaynağa kucak açtı ve bir Ruh örgüsü ördü. Nynaeve Kaynak'a kucak açma dürtüsünü bastırdı.

Birazcık daha dayan, diye düşündü. *Sonra kimse senden kuşku duyamayacak.*

Saerin ona Ruh örgüsüyle dokundu. "Hatırlanması gerekeni hatırla," diye mırıldandı.

Bu örgünün hafızayla ilgisi vardı. Amacı neydi? Altı uçlu yıldız Nynaeve'in görüş alanında yüzüyordu.

“Bu işareti gördüğünde, hemen ona gideceksin,” dedi Rosil. “Düzenli adımlarla git, acele etme ve oyalanma. Ancak ona ulaştığında Kaynak’a kucak açabilirsin. Gereken örgü hemen başlamalı ve örgü bitene kadar işaretin içinden çıkamazsın.”

“Hatırlanması gerekeni hatırla,” dedi Saerin yine.

“Örgü tamamlandığı zaman,” dedi Rosil, “o işareti yine göreceksin, gitmen gereken yolu işaretleyecek, yine istikrarlı adımlarla, duraksamadan git.”

“Hatırlanması gerekeni hatırla.”

“Sana verilen sırayla, kusursuz kendime hakimiyetle, yüz defa öreceksin.”

“Hatırlanması gerekeni hatırla,” dedi Saerin son bir defa.

Nynaeve, Ruh örgüsünün gelip üzerine yerleştiğini hissetti. Şifa gibiydi. Diğer Aes Sedailer *ter’angreal*in yanında diz çöküp, beş Güç’ün tamamını kullanarak karmaşık örgüler örerken, Nynaeve elbisesini ve iç etekliğini çıkardı. Örgülerin sonucunda *ter’angreal* parladı, yüzeyindeki renkler kayıp değişti. Rosil boğazını temizledi ve Nynaeve kızararak ona giysilerini uzattı, sonra Büyük Yılan yüzüğünü çıkardı ve giysi yığınının tepesine koydu, normalde boynunda taşıdığı, Lan’in yüzüğünü de onun yanına yerleştirdi.

Rosil giysileri aldı. Diğer Aes Sedailer işlerine dalmışlardı. *Ter’angreal*in ortası bembeyaz parladı, ardından taşa sürtünerek yavaşça dönmeye başladı.

Nynaeve derin bir nefes alarak yaklaştı. *Ter’angreal*in önünde duraksadı, içine girdi ve...

... neredeydi? Nynaeve kaşlarını çattı. İki Nehir’e benzemiyordu. Kulübelerden oluşmuş bir köyde duruyordu. Solundaki kumsala dalgalar vuruyordu. Köy sağında, kayalık bir çıkıntıya doğru yükselen yamaca yayılmıştı. Yamacın yukarısında, uzak bir dağ yükseliyordu.

Bir tür ada. Hava rutubetli, esinti sakindi. İnsanlar kulübeler arasında yürüyor, dost canlısı tavırlarla birbirlerine sesleniyorlardı. Birkaçı durup ona baktı. Nynaeve eğilip kendine baktı ve ilk defa, çıplak olduğunu fark etti. Kıpkırmızı kesildi. Giysilerini kim almıştı? Bundan sorumlu kişiyi bulduğunda öyle bir sopa çekecekti ki, haftalarca poposunun üzerine oturamayacaktı!

Yakındaki çamaşır ipinden bir pelerin sarkıyordu. Nynaeve kendini sakin kalmaya zorlayarak gidip pelerini aldı. Pelerinin sahibini bulup

parasını ödeyecekti. Üzerine hiçbir şey giymeden dolaşamazdı. Pelerini başının üzerinden geçirdi.

Aniden yer sarsıldı. Dalgalar büyüdü, kumsalı dövmeye başladı. Nynaeve inledi ve çamaşır ipinin direğine tutunarak dengesini buldu. Yukarıdaki dağ duman ve kül fışkırtmaya başladı.

Yakındaki kayalık çıkıntı yıkılmaya, yamaçtan aşağı kayalar yuvarlanmaya başlarken, Nynaeve direğe tutundu. İnsanlar bağırıyordu. Nynaeve'in bir şeyler yapması gerekiyordu! Çevresine bakınırken, yere kazınmış altı uçlu bir yıldız gördü. Ona koşmak istedi, ama dikkatli yürümesi gerektiğini biliyordu.

Sakin kalmak zordu. Yürürken, kalbi dehşetle çırpınıyordu. Ezilecekti! İri kayalar kulübeleri ezerek ona doğru yuvarlanırken Nynaeve yıldız desenine ulaştı. Korkusuna rağmen doğru örgüyü çabucak yaptı; duvar oluşturan bir Hava örgüsü. Duvarı önüne yerleştirdi ve kayalar ona çarparak durdu.

Köyde yaralanmış insanlar vardı. Nynaeve yardım etmek için yıldız deseninden onlara döndü, ama bunu yaparken, sazlardan örülmüş aynı yıldızı yakındaki kulübenin kapısına asılmış halde gördü. Duraksadı.

Başarısız *olmamalıydı*. Kulübeye yürüdü ve kapıdan geçti.

Sonra donakaldı. Bu karanlık, soğuk mağarada ne yapıyordu? Ve neden üzerinde bu kaşıntı yapan, kalın pelerin vardı?

Yüz örgünün ilkini tamamlamıştı. Bunu biliyordu, ama başka hiçbir şey bilmiyordu. Kaşlarını çatarak mağarada yürüdü. Tavandaki çatlaklardan ışık sızıyordu. İleride daha büyük bir ışık birikintisi gördü. Çıkış yolu.

Mağaradan çıkınca, kendini Kıraç'ta buldu. Elini kaldırarak parlak gün ışığına karşı gözlerini gölgeledi. Görünürde kimse yoktu. Otları ezerek, sıcak taşlardan ayağı yanarak yürüdü.

Sıcak boğucuydu. Kısa süre sonra, her adım yorucu olmaya başladı. Neyse ki ileride harabeler vardı. Gölge! Nynaeve oraya koşmak istedi, ama sakin olması gerekiyordu. Taşlara yaklaştı ve yıkık bir duvarın gölgesindeki taşlara bastı. O kadar serindi ki, Nynaeve rahat bir nefes aldı.

Yakında, yerde, tuğlalardan bir desen vardı ve altı uçlu yıldız oluşturuyorlardı. Ne yazık ki, yıldız güneş ışığındaydı. Nynaeve gönülsüzce gölgeden çıktı ve desene yürüdü.

Uzakta davullar çalındı. Nynaeve hızla döndü. Yakındaki tepeye iğrenç, kahverengi tüylü yaratıklar tırmanmaya başladı. Kırmızı kan damlatan baltalar taşıyorlardı. Trolloclar gözüne yanlış görünüyorlardı. Nynaeve daha

önce de Trolloc görmüştü, ama nerede gördüğünü hatırlamıyordu. Bunlar farklıydı. Yeni bir tür olabilirler miydi? Kürkleri daha kalındı ve gözleri yüzlerindeki kıvrımlara kaçmıştı.

Nynaeve daha hızlı yürüdü, ama koşmadı. Sakin kalmak önemliydi. Bu kesinlikle *aptalcaydı*. Yakında Trolloclar varken neden koşmaktan kaçınması gerekiyordu ki? Neden koşmamak isteyecekti? Adımlarını sıklaştırmadığı için ölürse, bu onun kendi hatası olurdu.

Kendine hakim ol. Çok hızlı hareket etme.

Düzenli adımlarla yürüyerek altı uçlu yıldıza ulaştığında Trolloclar yaklaşmıştı. Yapması gereken örgüyü ördü ve bir Ateş ipliği ayırdı. Muazzam bir ısı serpintisi yollayarak, yakındaki yaratıkları kavurup küle çevirdi.

Hissettiği korkuya karşın dişlerini sıkarak, gereken örgünün geri kalanını yaptı. Örgüleri yarım düzine defa ayırdı ve birkaç dakika içinde karmaşık örgüyü tamamladı.

Onu yerine yerleştirdi, sonra başını salladı. İşte. Diğer Trolloclar da geliyordu. Nynaeve elini sallayarak onları da yaktı.

Altı uçlu yıldız taştan bir kemerin yanına kazınmıştı. Nynaeve, endişe içinde omzundan arkaya bakmamaya çalışarak o tarafa yürüdü. Daha fazla Trolloc geliyordu. Öldürebileceğinden daha fazla.

Kemere ulaştı ve altından geçti.

Nynaeve, havada çan sesleri oluşturan kırk yedinci örgüyü de tamamladı. Bitkin düşmüştü. Bu örgüyü, onlarca metre havada, imkansız ölçüde dar bir kulenin tepesinde dikilerek yapmak zorundaydı. Rüzgar onu örseliyor, kuleden düşürmekle tehdit ediyordu.

Aşağıda, karanlık gece havasında bir kemer belirdi. Birkaç metre aşağıda, kulenin yanından çıkmış gibi görünüyordu ve yere paralel duruyor, gökyüzüne açılıyordu. Altı uçlu yıldız oradaydı.

Nynaeve dişlerini sıkarak kuleden atladı ve düşerek kemerden geçti.

Bir birikintiye indi. Giysileri gitmişti. Nereye gitmişlerdi? Nynaeve kendi kendine homurdanarak ayağa kalktı. *Öfkeliydi*. Neden bilmiyordu, ama biri... ona bir şey yapmıştı.

Çok yorgundu. Her kimseler, bu onların suçuydu. Bu düşünceye odaklandığında, düşünce berraklaştı. Ne yaptıklarını hatırlamıyordu, ama suç kesinlikle onlardaydı. İki kolunda da kesikler vardı. Kırbaçlanmış mıydı? Yaralar çok fena acıyordu.

Sırılsıklam, çevresine bakındı. Yüz örgünün kırk yedisini tamamlamıştı. Bunu biliyordu, ama başka hiçbir şey bilmiyordu. *Birinin* onun başarısız olmasını çok istediği gerçeği dışında.

Onların kazanmasına izin vermeyecekti. Sakin olma kararlılığıyla birikintiden kalktı ve yakında giysiler buldu. Şatafatlı renklere sahiptiler, parlak pembe ve sarı, ve bol bol da kırmızı. Hakaretten farksızdı. Yine de giyindi.

Bataklıktaki bir patikada yürüdü, çukurların ve durgun su birikintilerinin çevresinden dolandı ve sonunda çamura çizilmiş altı uçlu yıldızı buldu. Bir sonraki örgüye başladı. Bu, havaya alev alev yanan mavi bir yıldız fırlatacaktı.

Bir şey boynunu ısırdı. Nynaeve ona şaplak attı ve bir karasinek öldürdü. Eh, bu pis kokulu bataklıkta sinek olması normaldi. Bir de bu...

Kolunda bir başka ısırık hissetti. Ona da şaplak attı. Çevresindeki hava, uçuşan sineklerle uğuldamaya başladı. Nynaeve dişlerini sıktı ve örmeye devam etti. Kollarında daha fazla ısırık hissetti. Hepsini birden öldüremezdi. Bir örgüyle sineklerden kurtulabilir miydi? Çevresinde bir esinti yaratacak bir örgü örmeye başladı, ama çığlıklar duyunca durdu.

Sinek uğultularının üzerinden doğru düzgün duyulmuyordu, ama bataklığa düşmüş bir çocuğun sesi gibi geliyordu! Nynaeve sese doğru bir adım attı ve seslenmek için ağzını açtı, ama karasinekler ağzına doluştu, nefesini kesti. Gözlerine girdiler ve Nynaeve gözlerini sıkıca yummak zorunda kaldı.

O uğultu. Çığlıklar. Isırıklar. Işık, boğazındaydılar! Ciğerlerinde!

Örgüyü bitir. Örgüyü bitirmek zorundasın.

Bir şekilde, acıya rağmen devam etti. Böceklerin gürültüsü o kadar yüksekti ki, havaya fırlattığı alev alev yıldızın hışırtısını ancak duyabildi. Çabucak, sinekleri süpüren bir rüzgar yarattı ve ardından çevresine bakındı. Öksürüyor, titriyordu. Sineklerin boğazına yapıştığını hissedebiliyordu. Tehlikede bir çocuk görmedi. Yanlış mı duymuştu?

Bir ağaca oyulmuş kapının üzerinde bir başka altı uçlu yıldız gördü. Sinekler bir kez daha çevresinde uğuldamaya başlarken, o tarafa yürüdü. Sakin. Sakin olmak zorundaydı! Neden? Hiç mantıklı gelmiyordu! Yine de sakin kaldı ve sinekler çevresinde uçuşurken, o gözlerini yumarak yürüdü. Uzandı, kapıyı buldu ve çekip açtı. Kapıdan geçti.

Binanın içinde durdu ve neden bu kadar öksürdüğünü merak etti. Hasta mıydı? Bitkinlik ve öfke içinde duvara yaslandı. Bacakları çiziklerle

kaplıydı ve kolları böcek ısırıklarıyla kaşınıyordu. Nynaeve inledi ve cafcaflı giysilerine baktı. Ne düşünmüştü de kırmızı, sarı ve pembeyi bir arada giymişti?

İçini çekerek doğruldu ve dingildek koridorda yürümeye başladı. Zemini oluşturan tahtalar o yürürken sallanıyordu ve duvarlardaki sıva kırılmış, ufalanıyordu.

Bir kapıya ulaştı ve içeriye baktı. Küçük odada dört küçük pirinç yatak vardı; şiltenin dikişlerinden samanlar görünüyordu. Her yatakta, lime lime bir battaniyeyi kavramış küçük bir çocuk vardı. İkisi öksürüyordu ve dördü de soluk ve hastalıklıydı.

Nynaeve inledi ve odaya daldı. İlk çocuğun, dört yaşında gösteren oğlanın yanında diz çöktü. Gözlerini inceledi, sonra ona öksürmesini söyledi ve göğsünü dinledi. Sürüngen hastalığa yakalanmıştı.

"Size kim bakıyor?" diye sordu.

"Yetimhaneyi Mala Hanım yönetiyor," dedi çocuk zayıf bir sesle. "Onu uzun zamandır görmedik."

"Lütfen," dedi yan yataktaki küçük kız. Gözleri kanlanmıştı ve derisi o kadar soluktu ki, neredeyse beyazdı. "Biraz su. Biraz su alabilir miyim?" Kız titriyordu.

Diğer ikisi ağlıyordu. Acıklı, zayıf sesler. Işık! Odada tek bir pencere yoktu ve Nynaeve yatakların altında koşturan hamamböcekleri görüyordu. Kim çocukları bu durumda bırakabilirdi?

"Şş," dedi. "Ben buradayım. Ben size bakarım."

Çocuklara Şifa vermek için yönlendirmesi gerekiyordu. Sonra...

Hayır, diye düşündü. *Bunu yapamam. Yıldıza ulaşana kadar yönlendiremem.*

O zaman bitki kaynatabilirdi. Şifalı ot kesesi neredeydi? Odada çevresine bakındı ve bir su kaynağı aradı.

Donakaldı; koridorun karşısında bir oda daha vardı. Önceden de orada mıydı? Yerdeki halıda altı uçlu yıldız simgesi gördü. Kalktı. Çocuklar sızlandılar.

"Geri döneceğim," dedi Nynaeve, o odaya girerek. Her adım yüreğini burkuyordu. Çocukları terk ediyordu. Ama hayır, yalnızca yan odaya giriyordu. Değil mi?

Halıya ulaştı ve örmeye başladı. Çabucak bu örgüyü yaptıktan sonra çocuklara yardım edebilirdi. Çalışırken ağladı.

Buraya daha önce de geldim, diye düşündü. *Ya da buna benzer bir yere. Buna benzeyen bir durumda bulundum.*

Gittikçe öfkelendiğini hissetti. O çocuklar onu çağırırken nasıl yönlendirebilirdi? Ölüyordu o çocuklar.

Örgüyü tamamladı, sonra örgünün hava fışkırtmasını ve elbisesini savurmasını izledi. Örgüsüne uzandı ve kavradı. Tam o sırada odanın yanında bir kapı belirdi. Tepesine küçük cam bir pencere oturtulmuştu ve üzerinde altı uçlu yıldız vardı.

Devam etmek *zorundaydı*. Çocukların ağlamasını duydu. Gözlerinde yaşlarla, yüreği burkularak, kapıdan geçti.

Durum daha da kötüleşti. İnsanları boğulmuş, kellesi uçurulmuş, canlı canlı gömülmüş halde bıraktı. En kötüsü de, parlak kırmızı kürkü, kristal gözleri olan devasa örümcekler köylüleri yerken örgü örmekti. Örümceklerden *nefret* ederdi.

Bazen çıplak oluyordu. Bu onu rahatsız etmiyordu artık. Yapacağı örgünün sırası dışında hiçbir şey hatırlamasa da, gördüğü dehşetlerle karşılaştırıldığında çıplaklığın önemsiz kaldığını bir şekilde anlıyordu.

Sendeleyerek taş bir kemerden geçti ve yanan bir eve dair anıları soldu. Bu seksen birinci örgüydü. Bunu hatırlıyordu. Bunu, bir de hissettiği öfkeyi.

Üzerinde çuval bezinden yapılmış, ateşte kavrulmuş bir elbise vardı. Onu nasıl yakmıştı? Dimdik durarak başını tuttu. Kolları zonkluyordu, sırtı kırbaçlanmış gibi hissediyordu, bacaklarında ve ayak parmaklarında kesikler ve çizikler vardı. İki Nehir'deydi. Yalnız, burası İki Nehir *değildi*. Hatırladığı gibi değil. Binalardan bazıları hala yanıyor, için için tütüyordu.

"Yine geliyorlar!" diye bağırdı bir ses. Al'Vere Efendi. Neden elinde bir kılıç vardı? Tanıdığı, sevdiği insanlar -Perrin, al'Vere Efendi, al'Donel Hanım, Aeric Botteger- alçak bir duvarın yanında duruyorlardı ve hepsinin elinde silahlar vardı. Birkaçı ona el salladı.

"Nynaeve!" diye seslendi Perrin. "Gölgedölleri! Yardımına ihtiyacımız var!"

Duvarın diğer yanında muazzam gölgeler hareket etti. Korkunç büyüklükte Gölgedölleri: Trolloc değil, daha da kötü bir şey. Nynaeve kükremelerini duydu.

Yardım etmek zorundaydı! Perrin'e doğru ilerledi, ama diğer yönde, Çayır'ın ötesindeki yamaçta altı uçlu bir yıldız görünce donakaldı.

“Nynaeve!” Perrin’in sesi çaresizdi. Duvarın üzerinden uzanan, simsiyah dokunaçlara sahip bir şeye vurmaya başladı. Dokunaçlardan biri Aeric’i yakalayıp çığlıklar atan adamı karanlığa çekerken, Perrin baltasıyla dokunacı kesmeye çalıştı.

Nynaeve yıldıza doğru yürümeye başladı. Sakin. Ölçülü.

Bu aptalcaydı. Bir Aes Sedainin sakin olması gerekirdi. Bunu biliyordu. Ama bir Aes Sedainin aynı zamanda eyleme geçebilmesi, yardıma ihtiyaç duyanlara yardım edebilmesi gerekiyordu. Bu insanların ona ihtiyacı vardı.

Bu yüzden koşmaya başladı.

Bu bile yeterli gelmiyordu. Yıldıza ulaşmak için koştu, ama yine de sevdiği insanları yalnız savaşmak üzere geride bıraktı. Altı uçlu yıldıza gelene kadar yönlendiremeyeceğini biliyordu. Bu kesinlikle mantıksızdı. Gölgedölleri saldırıyordu. Yönlendirmek *zorundaydı!*

Kaynak’a kucak açtı ve bir şey onu durdurmaya çalıştı. Kalkana benzer bir şey. Onu itmeye çalıştı ve Güç içini doldurdu. Canavara ateş fırlatmaya başladı, Perrin’e uzanan bir dokunacı kavurdu.

Nynaeve altı uçlu yıldıza gelene kadar ateş fırlatmaya devam etti. Orada, seksen birinci örgüyü ördü ve havada üç Ateş halkası yarattı.

Bir yandan hızla çalışıyor, bir yandan da canavarlara saldırıyordu. Bu örgüyü yapmanın ne anlamı olduğunu bilmiyordu, ama bitirmek zorunda olduğunu biliyordu. Bu yüzden örgünün gücünü arttırdı ve yanan halkaları kocaman yaptı. Sonra onları yaratıklara fırlatmaya başladı. Devasa halkalar kara yaratıklara çarptı ve onları öldürdü.

Al’Vere Efendi’nin hanının çatısında altı uçlu bir yıldız vardı. Kavrularak mı işlenmişti oraya? Nynaeve yıldızı görmezden geldi ve öfkesini dokunaçlı yaratıklara yöneltti.

Hayır. Bu önemli. İki Nehir’den daha önemli. Devam etmek zorundayım.

Tam bir korkak gibi hissederek -ama doğru şeyi yaptığını düşünerek- hana koştu ve kapıdan geçti.

Nynaeve kırık bir kemerin yanında, yere uzanmış ağlıyordu. Yüz örgünün sonuncusuna gelmişti.

Zar zor hareket edebiliyordu. Yüzü gözyaşları ile yol yol olmuştu. Savaştan kaçmak, çocukları ölmeye bırakmak hakkında boş anıları vardı. Asla yeterince yardım edememek hakkında.

Omzu kanıyordu. Bir kurt ısırığı. Nynaeve’in bacakları, dikenli çalıların arasından geçmiş gibi, lime lime olmuştu. Tüm vücudu yanıklar ve su

kabarcıklarıyla kaplanmıştı. Çıplaktı.

Çizilmiş, kanayan dizleri üzerinde doğruldu. Örgüsü omuzlarından bir el aşağıda, dumanları tüten kesik bir uç halinde bitiyordu. Titreyerek öğürdü.

Öylesine hasta, öylesine zayıf hissediyordu. Nasıl devam edecekti?

Hayır. Beni yenemeyecekler.

Yavaşça ayağa kalktı. Küçük bir odadaydı, duvar tahtalarının arasından haşin güneş ışığı sızıyordu. Yerde beyaz bir bez bohçası vardı. Onu alıp açtı. Etek uçlarında Ajah renklerinde çizgiler olan beyaz bir elbise. Beyaz Kule'de, bir Kabul Edilmişin elbisesi.

Elbiseyi yere bıraktı. "Ben bir Aes Sedaiyim," dedi. Elbisenin üzerinden aşıp kapıyı açtı. Bu yalana boyun eğmektense, çıplak devam etmek yeğdi.

Kapının dışında bir başka elbise buldu. Bu elbise sarıydı. Bu daha uygundu. Titremesini bastıramıyordu, ama elbiseyi giydi. Parmakları o kadar yorgundu ki, zar zor oynatabiliyordu onları. Elbise kanıyla lekelendi.

Elbiseyi giydikten sonra çevresini inceledi. Afet'te, bir tepedeydi. Yer belirgin kara lekeler taşıyan otlarla kaplıydı. Neden Afet'te bir baraka vardı ve neden onun içindeydi?

O kadar yorgun hissediyordu ki. Barakaya dönüp uyumak istiyordu.

Hayır, devam edecekti. Tepeye tırmandı ve zirvesinde, kırık molozlarla ve karanlık çukurlarla kaplı bir manzaraya baktı. Göller... onlara göl denebilirse. Sıvı, yoğun ve yağlı görünüyorlardı. İçlerinde karanlık şekiller hareket ediyordu. *Malkier*, diye düşündü, mekanı tanımasına şaşarak. *Yedi Kule, ama şimdi moloz yığınlarına dönüşmüşler. Yozlaşmış Bin Göl. Lan'in miras aldığı yer.*

Öne adım attı ve ayağı bir şeye çarptı. Ayağının altındaki taşa küçük bir simge oyulmuştu. Altı uçlu yıldız.

Rahat bir nefes aldı. Bitmek üzereydi. Son örgüye başladı.

Aşağıda, bir adam kılıcını ustalıkla sallayarak, sendeleye sendeleye bir moloz yığınının arkasından çıktı. Nynaeve onu uzaktan tanıdı. O güçlü vücut, kare yüz, renk değiştiren pelerin ve tehlikeli yürüyüş.

"Lan!" diye haykırdı.

Lan'in çevresi, kurda benzeyen, ama çok iri yaratıklarca kuşatılmıştı. Kürkleri siyahtı ve Lan'in üzerine atılırlarken dişleri parlıyordu. Karanlıkköpekler, hem de koca bir sürü.

Nynaeve irkilerek yüzüncü örgüyü bitirdi; onu yapmaya devam ettiğini fark etmemişti. Çevresinde rengarenk kıvılcımlar patladı. Nynaeve onların

faydasızca yere yağmasını izledi. Arkasında bir ses duydu, ama dönüp baktığında, orada hiçbir şey yoktu. Yalnızca baraka.

Altı uçlu yıldız orada, bir kapının üzerinde asılı duruyordu. Simge mücevherlerden yapılmıştı. Biraz önce o kapı orada değildi. Barakaya doğru bir adım attı, sonra arkasına baktı.

Lan kılıcını savuruyor, Karanlıkköpekleri çekilmeye zorluyordu. O yaratıkların salyalarının dokunuşu bile onu öldürebilirdi.

"Lan," diye haykırdı Nynaeve. "Kaç!"

Lan onu duymadı. Altı uçlu yıldız. Ona yürümesi gerekiyordu!

Nynaeve gözlerini kırpıştırdı, sonra ellerine baktı. Avuçlarının ortasında birer minik yara vardı. Zor fark edilen izler. Onları görünce kafasında bir anı canlandı.

Nynaeve... Seni seviyorum...

Bu bir sınavdı. Bunu şimdi hatırlayabiliyordu. Onu, Lan'le Beyaz Kule arasında seçim yapmaya zorlayan bir sınav. Nynaeve bir kez bu seçimi yapmıştı, ama gerçek olmadığını biliyordu.

Bu da gerçek değildi, değil mi? Elini başına götürdü. Zihni puslanmıştı. *Aşağıdaki benim kocam*, diye düşündü. *Hayır, bu oyunu oynamayacağım!*

Haykırarak Ateş ördü ve Karanlıkköpeklerden birine fırlattı. Yaratık alevlere boğuldu, ama ateş ona zarar vermiyormuş gibiydi. Nynaeve öne çıkarak daha fazla ateş fırlattı. Faydasız! Köpekler saldırmaya devam ediyordu.

Nynaeve bitkinliğe boyun eğmeyi reddetti. Yorgunlukla arasına mesafe koydu, sakinleşti, kendini topladı. Buz. Onu zorlamak, neler yapabileceğini görmek istiyorlardı, öyle mi? Eh, öyle olsun. Nynaeve uzandı ve muazzam miktarlarda Tek Güç çekti.

Sonra şerateş ördü.

Saf ışık çizgisi, çevresindeki havayı çarpıtarak parmaklarından fışkırdı. Karanlıkköpeklerden birini vurdu ve onu *deldi*, ışık yoluna devam ederek yere saplandı. Tüm manzara gürledi ve Nynaeve sendeledi. Lan yere düştü. Karanlıkköpekler üzerine atladılar.

HAYIR! diye düşündü Nynaeve. Doğruldu ve yine şerateş ördü. Bir köpeği daha vurdu, sonra bir tane daha. Kayalıkların arkasından daha fazla canavar çıktı. Nereden geliyordu bunlar? Nynaeve yasak örgüyle Karanlıkköpekleri patlatarak öne çıktı.

Her şerateş patlaması yerin acı çekiyormuş gibi titremesine yol açıyordu. Şerateş yeri o şekilde delmemeliydi. Bunda yanlış bir şey vardı.

Lan'e ulaştı. Lan'in bacağı kırılmıştı. "Nynaeve!" dedi. "Gitmen lazım!"

Nynaeve onun sözlerini duymazdan geldi, diz çöktü ve bir köpek daha moloz yığınını dolanırken Nynaeve şerateş ördü. Sayıları artıyordu ve Nynaeve *çok* yorgundu. Her yönlendirdiğinde, daha fazlasını yapamayacağını düşünüyordu.

Ama bu mümkün değildi. Lan tehlikedeyken değil. Tüm gücünü kullanarak karmaşık bir Şifa örgüsü ördü ve Lan'in bacağını iyileştirdi. Lan ayağa fırladı, kılıcını kaptı ve bir Karanlıkköpeği savuşturdu.

Birlikte savaştılar; Nynaeve şerateşle, Lan çelikle. Ama Lan'in hamleleri kuvvetsizdi ve Nynaeve'in şerateş oluşturması her seferinde biraz daha uzun sürüyordu. Yer sarsılıyor ve gürlüyordu, harabeler çatırdayarak yıkılıyordu.

"Lan!" dedi Nynaeve. "Kaçmaya hazır ol!"

"Ne?"

Nynaeve, kalan son gücüyle şerateş ördü ve doğrudan önlerine yöneltti. Yer, canlı bir varlık gibi, ızdırapla *dalgalandı*. Yakınlarında toprak yarıldı ve Karanlıkköpekler içine düştü. Nynaeve yıkıldı, Tek Güç ellerinden kayıp gitti. Yönlendiremeyecek kadar yorulmuştu.

Lan onun kolunu tuttu. "Gitmemiz lazım!"

Nynaeve zorla ayağa kalktı ve Lan'in elini tuttu. Birlikte, gürleyen yamaçta koştular. Arkalarında Karanlıkköpekleri uluyordu, bazıları yarıktan dışarı sıçrıyordu.

Nynaeve, Lan'in eline tutunarak tüm gücüyle koştu. Tepeye tırmandılar. Yer feci sarsılıyordu; Nynaeve barakanın hala ayakta olmasına inanamadı. Tepede, sendeleyerek o tarafa yöneldi, Lan de onunla geldi.

Lan acıyla bağırarak tökezledi. Eli Nynaeve'in parmaklarından kaydı.

Nynaeve arkasına döndü. Arkalarında, bir Karanlıkköpek seli tepeye ulaşmıştı, dişleri parlayarak, ağızlarından tükürükler saçarak hırlıyorlardı. Lan, iri iri açılmış gözlerle, Nynaeve'e gitmesini işaret etti.

"*Hayır*." Nynaeve onun kolunu yakaladı ve çekerek yamaçtan aşağı sürükledi. Birlikte kapıya doğru yuvarlandılar ve...

... Nynaeve nefes nefese *ter'angreal*'den dışarı düştü. Tek başına soğuk zemine yığıldı. Çıplaktı ve titriyordu. Bütün anıları sel gibi geri aktı. Sınavın her korkunç anını hatırladı. Her ihaneti, her sinir bozucu örgüyü. Hissettiği güçsüzlüğü, çocukların çığlıklarını, tanıdığı ve sevdiği insanların ölümlerini. Yerde kıvrıldı ve ağladı.

Tüm vücudu acıyla yanıyordu. Omuzları, bacakları, kolları ve sırtı hala kanıyordu. Vücudunda geniş yanıklar ve su kabarcıkları vardı ve örgüsünün büyük kısmı gitmişti. Nynaeve yaptıklarına dair anıları kovalamaya çalışırken açılmış saçları yüzüne düşüyordu.

Yakından inlemeler duydu ve yaşarmış gözlerle baktığında, halkadaki Aes Sedailerin örgü örmeyi bırakıp oldukları yere çöktüklerini gördü. Onlardan nefret ediyordu. *Her birinden ayrı ayrı* nefret ediyordu.

“Işık!” dedi Saerin’in sesi. “Biri ona Şifa versin!”

Her şey bulanıklaşıyordu. Sesler boğuldu. Su altındaki sesler gibi. Huzurlu sesler...

Soğuk bir şeyle kaplandı. Şifa’nın buz gibi şokuyla nefesi kesildi, gözleri iri iri açıldı. Rosil yanında diz çökmüştü. Kadın endişeli görünüyordu.

Nynaeve’in bedenindeki acı dindi, ama bitkinliği on kat arttı. Ve içindeki acı... o hala duruyordu. Çocukların çığlıklarını duyabiliyordu.

“Eh,” dedi Saerin yakından, “hala yaşıyor gibi. Şimdi, biri bana lütfen açıklar mı, *yaratım aşkına* bu da neydi?” Sesi çok öfkeliydi. “Pek çok terfiye katıldım, hatta bir tanesinde kadın hayatta kalmadı. Ama yaşadığım onca süre içinde, bu kadının yaşadıklarını yaşayan tek bir kadın bile görmedim.”

“Doğru düzgün sınanması gerekiyordu,” dedi Rubinde.

“Doğru düzgün mü?” diye sordu Saerin kızgınlıkla.

Nynaeve’in onlara bakacak gücü yoktu. Nefes alıp vererek oracıkta yattı.

“*Doğru düzgün* demek?” diye tekrarladı Saerin. “Bu doğru değildi. Bu apaçık intikamcıydı, Rubinde! O sınavların her biri, benim diğer kadınlardan talep ettiklerimin ötesindeydi. Utanmalısın. Hepiniz utanmalısınız. Işık, kıza ne yaptığınıza baksanıza!”

“Bu önemsiz,” dedi Kızıllardan Barasine soğuk bir sesle. “Sınavı geçemedi.”

“Ne?” diye gakladı Nynaeve, sonunda başını kaldırıp bakarak. *Ter’angreal* solmuştu ve Rosil bir battaniyeyle Nynaeve’in giysilerini getirmişti. Egwene kollarını kavuşturmuş, kenarda duruyordu. Dingin bir yüzle diğerlerini dinliyordu. Onun oy hakkı yoktu, ama diğerleri oy vererek, Nynaeve’in sınavdan geçip geçmediğini kararlaştıracaktı.

“Başarısız oldun, *kızım*,” dedi Barasine, Nynaeve’e duygusuzca bakarak. “Doğru davranış tarzını gösteremedin.”

Mavilerden Lelaine, bir Kızıl’la hemfikir olmak canını sıkıyormuş gibi bir ifadeyle başını salladı. “Bu, bir Aes Sedai kadar sakin kalıp kalamayacağını sınamak içindi. Sen sakin kalamadın.”

Diğerleri tedirgin görünüyorlardı. Sınavın ayrıntılarından bahsedilmemesi gerekiyordu. Nynaeve o kadarını biliyordu. Aynı zamanda, çoğu zaman başarısız olmakla ölmenin aynı anlama geldiğini de biliyordu. Gerçi, şimdi düşününce, başarısız olduğunu duymak onu o kadar da şaşırtmamıştı.

Sınavın kurallarını ihlal etmişti gerçekten. Perrin’i ve diğerlerini kurtarmak için koşmuştu. Yönlendirmesine izin verilmeden yönlendirmişti. Pişmanlık hissetmiyordu. Şimdilik, boş kayıp hissi tüm diğer duyguları boğuyordu.

“Barasine’in hakkı var,” dedi Seaine gönülsüzce. “Sonunda, öfkeye kapıldığın açıktı ve işaret noktalarına ulaşmak için koştun. Sonra bir de yasak örgü meselesi var. Çok can sıkıcı. Başarısız sayılman gerektiğini söylemiyorum, ama uygunsuzluklar vardı gerçekten.”

Nynaeve ayağa kalkmaya çalıştı. Rosil onu engellemek için elini omzuna koydu, ama Nynaeve onun kolunu tuttu ve onu destek niyetine kullanarak, titrek bacakları üzerinde doğruldu. Battaniyeyi aldı, omuzlarına sardı ve önünü kapattı.

Bitkindi. “Yapmam gerekeni yaptım. Tehlike içinde insanlar gördüğünde hanginiz koşmaz ki? Aranızda kim Gölgedöllerinin saldırdığını gördüğünde yönlendirmez? Ben, bir Aes Sedainin davranması gerektiği gibi davrandım.”

“Bu sınav,” dedi Barasine, “bir kadının kendini daha yüce bir göreve adayıp adayamayacağını belirlemek içindir. Daha yüksek bir iyilik uğruna anlık olayları görmezden gelip gelemeyeceğini görmek için.”

Nynaeve burnunu çekti. “Gereken örgüleri tamamladım. Odağımı kaybetmedim. Evet, sükunetimi kaybettim ama görevlerimi tamamlayacak kadar da serinkanlıydım. Sırf sükunet uğruna sükunet talep edilmemeli ve kurtarmanız gereken insanlar varken koşma yasağı koymak da aptalca.

“Bu sınavda amacım Aes Sedai olmayı hak ettiğimi kanıtlamaktı. Eh, bu durumda, gördüğüm insanların hayatlarının bu unvanı elde etmekten daha önemli olduğunu savunabilirim. Birinin hayatını kurtarmak için unvanımı kaybetmem gerekiyorsa -ve başka sonuçları olmayacaksa- bunu göze alırdım. Her seferinde. Onları kurtarmamak daha yüce bir iyiliğe hizmet etmek olmaz; yalnızca bencillik olur.”

Barasine’in gözleri öfkeyle irileşti. Nynaeve döndü ve bir banka oturup dinlenmek üzere, güçlükle odanın kenarına yürüdü. Kadınlar toplanıp alçak sesle konuştular. Egwene, dinginliğini bozmadan Nynaeve’e yaklaştı. Amyrlin onun yanına oturdu. Sınava katılmasına ve Nynaeve’i sınayan deneyimlerden bazılarını yaratmasına izin verilse de, onu terfi ettirme kararı diğerlerine aitti.

“Onları kızdırdın,” dedi Egwene. “Ve kafalarını karıştırdın.”

“Ben gerçeği söyledim,” diye homurdandı Nynaeve.

“Belki,” dedi Egwene. “Ama patlamandan bahsetmiyorum. Sınav sırasında, sana verilen emirleri göz ardı ettin.”

“Onları göz ardı edemezdim. O emirleri aldığımı hatırlamıyordum. Ben... eh, aslında ne yapmam gerektiğini hatırlıyordum, ama sebeplerini hatırlamıyordum.” Nynaeve yüzünü buruşturdu. “Bu yüzden kuralları ihlal ettim. Onların gelişigüzel kurallar olduğunu sanıyordum. Neden koşmamam gerektiğini hatırlayamadım, bu yüzden insanların öldüğünü gördüğümde, yürümek aptalca geldi.”

“Sen onları hatırlamasan da kuralların daha etkili olması gerekiyordu,” dedi Egwene. “Ve işaret yerine gelmeden *yönlendiremiyor* olman lazımdı. Sınavın doğası böyle.”

Nynaeve kaşlarını çattı. “O zaman nasıl...”

“*Tel’aran’rhiod*’da çok fazla zaman geçirdin. Bu sınav... Düşler Dünyası’ndaki gibi işliyor sanki. Zihinlerimizde yarattıklarımız, senin çevren oluyor.” Egwene cıklayarak başını iki yana salladı. “Onları, bunun tehlikeli olabileceğine dair uyarmıştım. Senin Düşler Dünyası’nda edindiğin deneyim, sınavı bozmanı sağladı.”

Nynaeve buna yanıt vermedi. Kendini hasta hissediyordu. Ya *gerçekten* sınavı geçemediyse? Bu kadar yaklaştıktan sonra Kule’den atılırsa?

“Ama ihlallerin sana yardımcı olabilir belki,” dedi Egwene usulca.

“Ne?”

“Sen fazla deneyimlisin. Seni bu sınava sokmamaları lazımdı,” diye açıkladı Egwene. “Bir açıdan, olanlar, şalı sana bahşettiğimde onu hak ettiğini kanıtlıyor. Örgülerin her birini ustalıkla, hızla ve beceriyle yaptın. Özellikle de ‘faydasız’ örgüleri gördüğün şeylere saldırmak için kullanmanı beğendim.”

“İki Nehir’deki savaş,” dedi Nynaeve. “Onu sen yaptın, değil mi? Diğerleri mekanı, onu yaratabilecek kadar iyi bilmiyor.”

“Bazen görüntüleri ve durumları, sınava giren kadının zihnine dayanarak yaratabilirsin,” dedi Egwene. “Bu *ter’angreal*i kullanmak tuhaf bir deneyim. Anladığımdan emin olmadığım bir deneyim.”

“Ama İki Nehir’i *sen* yaptın.”

“Evet,” diye itiraf etti Egwene.

“Sonuncusunu da. Lan’le olan?”

Egwene başını salladı. “Üzgünüm. Ben yapmazsam kimsenin...”

“Yaptığına memnunum,” dedi Nynaeve.” “Bana bir şey gösterdi.”

“Öyle mi?”

Nynaeve başını salladı. Battaniyeyi tutarak duvara yaslandı ve gözlerini yumdu. “Aes Sedai olmakla Lan’e gitmek arasında seçim yapmam gerekse, Lan’i seçeceğimi anladım. İnsanların bana ne unvan verdiği, içimdeki hiçbir şeyi değiştirmez. Ama Lan... o bir unvandan daha fazlası. Aes Sedai olmasam bile yine de yönlendirebilirim -hala ben olurum. Ama onu terk edersem bir daha kendim olamam. Onunla evlendiğimde dünya değişti.”

Bunu fark edip dile getirince... kendini özgürleşmiş hissetmişti.

“Dua et de bunu diğerleri fark etmesin,” dedi Egwene. “Herhangi bir şeyi Beyaz Kule’nin önüne koyacağını düşünmeleri iyi olmaz.”

“Acaba,” dedi Nynaeve, “bazen bir kurum olarak Beyaz Kule’yi, hizmet ettiğimiz insanların önüne koymuyor muyuz? Kule’nin, daha önemli hedeflere ulaşmamıza yardımcı olacak bir araç yerine, başlı başına bir amaca dönüşmesine izin vermedik mi?”

“Adanmışlık önemlidir, Nynaeve. Beyaz Kule dünyayı koruyor ve ona rehberlik ediyor.”

“Ama pek çoğumuz bunu ailelerimiz olmadan yapıyoruz,” dedi Nynaeve. “Sevgi olmadan, kendi özel ilgi alanlarımız dışında tutku olmadan. Bu yüzden, bir yandan dünyaya rehberlik etmeye çalışırken, diğer yandan kendimizi ondan yalıtıyoruz. Kibirliyiz Egwene. Her zaman en iyisini bizim bildiğimizi varsayıyoruz, ama bu şekilde, hizmet ettiğimizi iddia ettiğimiz insanları anlayamama riskine giriyoruz.”

Egwene huzursuz olmuş görünüyordu. “Bu görüşlerden fazla söz etme, en azından bugünlüğüne. Sana yeterince kızdılar. Ama bu sınav *gerçekten* zalimceydi, Nynaeve. Üzgünüm. Seni kayırdığım düşünülmemeliydi, ama belki de durdurmam gerekirdi. Yapman gerekmeyen şeyler yaptın ve bu diğerlerini daha da sertleştirdi. Hasta çocukların seni incittiğini gördüler, bu yüzden sınavına pek çok hasta çocuk kattılar. Çoğu zaferlerini kişisel bir

hakaret, bir iradeler yarışı olarak görüyor gibi. Bu onları sertleşmeye yönlendirdi. Hatta zalimliğe."

"Hayatta kaldım," dedi Nynaeve gözlerini açmadan. "Ve çok şey öğrendim. Kendim hakkımda. Ve bizim hakkımızda."

Herkesçe kabul edilen, eksiksiz bir Aes Sedai olmak istiyordu. Bunu çok fazla istiyordu. Ama sonuçta, eğer bu insanlar onu kabul etmezse, yoluna devam edeceğini ve yapması gerekenleri yapacağını biliyordu.

Sonunda Temsilciler yaklaştılar. Rosil de peşlerinden geldi. Nynaeve saygısını göstermek için ayağa kalktı.

"Kullandığın yasak örgüyü konuşmamız gerek," dedi Saerin sertçe.

"Karanlıkköpeklerini yok etmek için bildiğim tek yol," dedi Nynaeve. "Gerekliydi."

"Buna karar verme hakkı sana ait değil," dedi Saerin. "Yaptığın şey *ter'angreal*in dengesini bozdu. Onu yok edebilir, kendini ve belki bizi de öldürtebilirdin. O örgüyü bir daha kullanmayacağına yemin etmeni istiyorum."

"Bunu yapmayacağım," dedi Nynaeve yorgunlukla.

"Şalı kazanmakla, sonsuza dek kaybetmek arasındaki farkı belirleyecek olsa bile mi?"

"Böyle bir yemin etmek aptallık olur," dedi Nynaeve. "Kendimi, onu kullanmazsam insanların öleceği bir durumda bulabilirim. Işık! Rand'ın yanında Son Savaş'a katılacağım. Shayol Ghul'e gidersem ve şerateş olmadan, Ejder'in Karanlık Varlık'ı durdurmasına yardım edemeyeceğimi görürsem? Aptalca bir yemin ile dünyanın kaderi arasında seçim yapmamı mı istiyorsunuz?"

"Shayol Ghul'e gideceğini mi düşünüyorsun?" diye sordu Rubinde inanmazlıkla.

"Oraya gideceğim," dedi Nynaeve usulca. "Bu bir soru değil. Rand istedi, ama o istemese de giderdim."

Tedirginlikle bakıştılar.

"Eğer beni terfi ettirecekseniz," dedi Nynaeve, "o zaman şerateş konusunda sağduyuma güvenmeniz gerekecek. Çok tehlikeli bir örgüyü ne zaman kullanıp, ne zaman kullanmamam gerektiğine karar verebileceğime güvenmiyorsanız, beni terfi ettirmeyin daha iyi."

"Sizin yerinizde olsam dikkatli olurdum," dedi Egwene kadınlara. "*Saidin*'deki lekenin temizlenmesine yardım eden kadına -savaşta

Moghedien'i yenen, Malkier Kralı'yla evlenen kadına- şal vermeyi reddetmek çok tehlikeli bir örnek olur."

Saerin diğerlerine baktı. Üçü baş salladı. Yukiri, Seaine ve -şaşırtıcı bir şekilde- Romanda. Üçü başını iki yana salladı. Rubinde, Barasine, Lelaine. Geriye yalnızca Saerin kalıyordu. Karar verici oy.

Kahverengi ona döndü. "Nynaeve al'Meara, bu sınavı geçtiğini ilan ediyorum. Kılpayı farkla."

Kenarda, Egwene usulca -zor işitilir bir biçimde- rahat bir nefes aldı. Nynaeve, kendisinin de nefesini tutmakta olduğunu fark etti.

"Bitti!" dedi Rosil, ellerini çırparak. "Burada olanlardan kimse bahsetmesin. Onu tecrübe edenle sessizliği paylaşmak bize düşer. Bitti."

Nynaeve'in aleyhine oy verenler dahil tüm kadınlar başlarını sallayarak onayladılar. Nynaeve'in neredeyse başarısız olacağını kimse bilmeyecekti. Muhtemelen, *ter'angreal*in içinde olanlardan bahsetmeme geleneği yüzünden onu resmi biçimde cezalandırmak yerine onunla yüzleşmişlerdi.

Rosil yine el çırptı. "Nynaeve al'Meara, geceyi dua ederek ve yarın, Aes Sedai şalını taktığında üstleneceğin yükler hakkında tefekküre dalarak geçireceksin. Bitti." Üçüncü ve son defa ellerini çırptı.

"Teşekkür ederim," dedi Nynaeve. "Ama ben zaten şalımı taktım ve..."

Egwene ona dik dik bakınca sustu. Dingin bir bakıştı, ama yine de dik bir bakıştı. Belki de Nynaeve bu gece durumu gereğinden fazla zorlamıştı zaten.

"... Geleneklere uymaktan mutluluk duyarım," diye devam etti Nynaeve, itiraz etmekten vazgeçerek. "İlk önce önemli bir şey yapmama izin verilirse. Sonra geri dönüp geleneği yerine getiririm."

Amaçladığı yere ulaşmak için Nynaeve'in bir Kapıyola ihtiyacı vardı. Diğerlerine, işiyle ilgilenmek için Kule'den ayrılacağını söylememişti. Ama ayrılmayacağını da söylememişti.

Kısmen inşa edilmiş duvarın hemen dışındaki karanlık çadırların arasından geçti. Gece göğü loştu ve bulutlarla kaplıydı, kampın çeperinde ateşler yanıyordu. Belki çok fazla ateş. Buradakiler aşırı ihtiyatlı davranıyordu. Neyse ki, nöbetçiler yorum yapmadan Nynaeve'in kampa girmesine izin vermişti; doğru yerlerde kullanıldığında Büyük Yılan yüzüğü harikalar yaratıyordu. Ona, aradığı kadının nerede olduğunu bile söylemişlerdi.

Aslında, Nynaeve bu çadırları Kara Kule duvarlarının içinde değil dışarıda bulunca şaşırmıştı. Bu kadınlar, Rand'ın teklif ettiği gibi, Asha'manlarla bağ kurmak üzere gönderilmişlerdi. Ama nöbetçilere göre, Egwene'in heyeti bekletiliyordu. Asha'man, "ilk seçim hakkı diğerlerinin" demişti. O da ne demekse. Muhtemelen Egwene daha fazlasını biliyordu; buradaki kadınlarla haberleşmişti, özellikle de aralarında olabilecek Kara Aes Sedailer hakkında uyarmıştı onları. Kara olduğunu bildikleri kadınlar, ilk haberciler gelmeden önce ortadan kaybolmuştu.

Nynaeve şu anda daha fazla ayrıntı soracak durumda değildi. Onun başka bir görevi vardı. Doğru çadıra yaklaştı. Sınav yüzünden o kadar yorgun hissediyordu ki, birazdan üzerindeki sarı kumaşları savurarak yere düşeceğini hissediyordu. Birkaç Muhafız sakin ifadelerle ona bakarak geçtiler.

Önündeki çadır sade, gri bir şeydi. Hafif bir parıltıyla aydınlanmıştı ve içinde gölgeler hareket ediyordu. "Myrelle," dedi Nynaeve yüksek sesle. "Seninle konuşmak istiyorum." Sesinin bu kadar gür çıkmasına şaştı. Fazla gücü kalmadığını hissediyordu.

Gölgeler durdu ve sonra yine hareket etti. Çadır kapakları hışırdadı ve şaşkın bir yüz dışarı baktı. Myrelle'in üzerinde neredeyse saydam bir gecelik vardı ve Muhafızlarından biri -Illian tarzında gür siyah sakalları olan iri yarı bir adam- içeride, çadır zemininde gömleksiz oturuyordu.

"Kızım?" dedi Myrelle şaşkınlıkla. "Burada ne işin var?" Zeytin teni, uzun siyah saçları ve kıvrımlı hatları vardı. Nynaeve, örgüsüne uzanmamak için kendine hakim oldu. Artık çekiştirilemeyecek kadar kısaydı. İşte buna alışmak zor olacaktı.

"Sende bana ait bir şey var," dedi Nynaeve.

"Hmm... Bu kime sorduğuna bağlı, kızım." Myrelle kaşlarını çattı.

"Bugün terfi ettim," dedi Nynaeve. "Resmi olarak. Sınavı geçtim. Artık eşitiz, Myrelle." İkinci kısmı söylemedi -ikisi arasında Nynaeve'in daha güçlü olduğunu. Yani, tam anlamıyla eşit değildiler.

"Yarın gel," dedi Myrelle. "Meşgulüm." Çadıra dönecek oldu.

Nynaeve kadının kolunu yakaladı. "Sana teşekkür etmedim," dedi, ama sözcükleri söyleyebilmek için dişlerini sıkması gerekiyordu. "Şimdi teşekkür ediyorum. Lan, senin sayende hayatta. Bunun farkındayım. Bununla birlikte Myrelle, bu beni zorlamak için hiç iyi bir zaman değil. Bugün, sevdiğim insanların katledildiğini gördüm, çocukları canlı canlı

işkence çekmeye mahkûm ettim. Yakıldım, kırbaçlandım ve işkence edildim.

"Yemin ederim, kadın, Lan'in bağını bana *hemen, şu anda* aktarmazsan, o çadıra girerim ve sana itaatin ne demek olduğunu öğretirim. Beni zorlama. Sabahleyin Üç Yemin'i edeceğim. Yani, bir gece daha özgürüm."

Myrelle donakalmıştı. Sonra içini çekti ve çadırdan çıktı. "Öyle olsun." Gözlerini yumdu, Ruh ördü ve örgüleri Nynaeve'e gönderdi.

Nynaeve, zihnine fiziksel bir nesne sokulmuş gibi hissetti. Yere oturakaldı. Zihninde bir şey çiçek gibi açıyordu. Bir farkındalık. Güzel, harika bir farkındalık.

Oydu. Ve hala hayattaydı.

Kutsal Işık, diye düşündü, gözlerini kapatarak. *Şükürler olsun.*

21

AÇIK BİR KAPI

“İçimizden birinin eksiksiz bir rapor vermesinin en iyisi olacağını düşündük,” dedi Seonid. “Sunum için diğerlerinden bilgi topladık.”

Perrin dalgın dalgın başını salladı. Görüşme çadırında, yanında Faile’yle, minderlerde oturuyordu. Çadır yine insanlarla dolmuştu.

“Cairhien hala kargaşa içinde elbette,” diye başladı Seonid. İş bilir Yeşil, sert bir kadındı. Kötü ya da nahoş değildi, ama Muhafızlarıyla ilişkileri bile, zengin bir çiftçinin işçileriyle ilişkilerine benzerdi. “Güneş Tahtı çok uzun zamandır boş kaldı. Tek bildiğim Lord Ejder’in tahtı Elayne Trakand’a söz verdiği, ama o da kendi tahtını güvenceye almak için çabalamakta. Raporlara bakılırsa, bunu sonunda başarmış.”

Faile, tatmin dolu bir kokuyla, yorumunu merak ederek Perrin’e baktı. Perrin sakalını kaşıdı. Bu önemliydi ve dikkat etmesi gerekiyordu. Ama kurt düşünde aldığı eğitimi düşünüp duruyordu. “Yani Elayne Kraliçe oldu. Bu Rand’ı mutlu etmiştir.”

“Lord Ejder’in tepkisi bilinmiyor,” diye devam etti Seonid, bir listedeki maddeleri sayarmış gibi. Bilgeler yorum yapmıyor, soru sormuyordu; tıpkı bir menteşedeki perçinler gibi, küçük bir grup halinde minderlerinin üzerinde oturuyorlardı. Mızrağın Kızları muhtemelen bütün bunları onlara anlatmıştı bile.

“Lord Ejder’in Arad Doman’da olduğundan hemen hemen eminim,” diye devam etti Seonid. “Pek çok söylenti bundan bahsediyor ama elbette, onun ayrı ayrı yerlerde olduğunu iddia eden birçok söylenti var. Ama taktik bir fetih olarak, Arad Doman’da olması mantıklı geliyor. Oradaki kargaşa Sınırboylarının istikrarının bozulması tehdidini yaratıyor. Oraya Aiel gönderdiği söylentisinin doğru olup olmadığını bilmiyorum.”

“Gönderdi,” dedi Edarra basitçe. Başka açıklama yapmadı.

“Evet,” dedi Seonid. “Eh, pek çok söylenti onun Arad Doman’da Seanchanlarla buluşacağını söylüyor. Orada ona yardım edecek klanlar olmasını isteyeceğini tahmin ediyorum.”

Bu Perrin’e Malden’i hatırlattı. Perrin *damane*lerin ve bilgelerin savaştığını, asker saflarının Tek Güç’le paramparça edildiğini, kan, toprak ve ateşin havada savrulduğunu hayal etti. Tıpkı Dumai Kuyusu gibi

olacaktı, ama daha kötüsü. Perrin ürperdi. Gördüğü görüntülere göre -Seonid konuşurken belirmişlerdi- Rand kadının söylediği yerdeydi.

Seonid sözlerine devam etti, Cairhien'deki ticaretten ve yiyecek kaynaklarından bahsetti. Perrin kendini kurt düşünde gördüğü o tuhaf mor duvar hakkında düşünürken buldu. *Ahmak*, diye düşündü kendi kendine, sertçe. *Dinlesene!* Işık! Gerçekten de kötü bir hükümdardı. Kurtlar avlanmasına izin verdiğinde onların önünde koşmakta sorun yaşamıyordu. Neden aynısını kendi halkı için de yapamıyordu?

"Tear asker topluyor," dedi Seonid. "Söylentiler Lord Ejder'in Kral Darlin'e savaş için adam toplamasını emrettiğini iddia ediyor. Bu arada, anlaşılan artık Tear'da bir kral var. İlginç bir olay. Bazıları Darlin'in Arad Doman'a yürüyeceğini, diğerleri bunun Son Savaş için olacağını söylüyor. Başkaları ise al'Thor'un ilk önce Seanchanları yenmek istediğinde ısrar ediyor. Üç seçenek de akla yakın geliyor ve Tear'a bizzat gitmeden daha fazlasını söylemem." Umutlu bir kokuyla Perrin'e döndü.

"Hayır," dedi Perrin. "Henüz değil. Rand Cairhien'de değil, ama Andor istikrarlı görünüyor. Oraya gidip Elayne'le konuşmak bana son derece mantıklı geliyor. O bize bilgi verecektir."

Faile endişeli kokuyordu.

"Lord Aybara," dedi Seonid, "sizce Kraliçe sizi hoş karşılar mı? Manetheren bayrağı açılmışken ve sizin kendi kendinize aldığınız lord unvanı..."

Perrin kaşlarını çattı. "İki aptal bayrak da indirildi ve ben açıkladığım zaman Elayne gerçeği görecektir."

"Ya benim askerlerim?" dedi Alliandre. "Muhtemelen Andor topraklarına yabancı askerler sokmadan önce izin almak istersiniz."

"Siz gelmiyorsunuz," dedi Perrin. "Daha önce de söyledim Alliandre. Siz Jehannah'da olacaksınız. Ben Beyazpelerinlerle anlaşma yapar yapmaz sizi oraya göndereceğim."

"Onlar hakkında bir karar mı verildi?" diye sordu Arganda, heves ve heyecanla öne eğilerek.

"Savaş talep ettiler," dedi Perrin. "Ve benim görüşme taleplerimi duymazdan geliyorlar. İstedikleri savaşı onlara vermeyi düşünüyorum."

Bu konuda konuşmaya başladılar, ama kısa süre sonra konu Tear'da bir kral olmasının anlamına döndü. Sonunda Seonid boğazını temizledi ve konuşmayı yine raporuna çevirdi.

“Cairhien’de Seanchanlar önemli bir tartışma konusu,” dedi Seonid. “İstilacılar, Altara dahil, ele geçirdikleri tüm toprakları güvenceye almaya odaklanmış görünüyorlar. Ama hala batıya doğru genişlemekteler ve Almoth Ovası’nda büyük çarpışmalar yaşanıyor.”

“Arad Doman’a doğru genişliyorlar,” dedi Arganda. “Orada savaş çıkacak.”

“Büyük olasılıkla,” dedi Seonid.

“Eğer Son Savaş gelirse,” dedi Annoura, “Seanchanlarla ittifak yapmak avantajlı olur.” Mavi ve sarı ipekten, işlemeli minderinin üzerinde, bacaklarını çaprazlayarak oturmuştu ve düşünceli görünüyordu.

“Bilgeleri zincire vurdular,” dedi Edarra, aşırı genç yüzü kararArak. Tehlikeli kokuyordu. Öfkeli, ama soğuk, tıpkı cinayet planlayan birinin kokusu gibi. “Sırf, kaderlerini hak eden Shaidolar da değil. Seanchanlarla ittifak yapılsa bile, *Car’a’carn*’ın işi biter bitmez ittifak da sona erer. Şimdiden, halkımdan pek çok kişi bu istilacılarla kan davamız olduğundan bahsediyor.”

“Rand’in iki taraf arasında savaş çıkmasını istediğinden kuşkuluyum,” dedi Perrin.

“Bir yıl ve bir gün,” dedi Edarra basitçe. “Bilgeler *gai’shain* alınamaz, ama belki Seanchan adetleri farklıdır. Yine de, onlara bir yıl ve bir gün vereceğiz. Bu sürenin sonunda, biz istediğimizde tutsakları bırakmazlarsa, mızraklarımızın tadına varacaklar. *Car’a’carn* bizden daha fazlasını talep edemez.”

Çadır sessizleşti.

“Her neyse,” dedi Seonid boğazını temizleyerek. “Cairhien’de işimiz bittiğinde, oradaki söylentileri araştırmak için Andora gidenlerle buluştuk,”

“Bir dakika,” dedi Perrin. “Andor mu?”

“Bilgeler oraya Mızrağın Kızlarını göndermeye karar verdi.”

“Plan bu değildi,” diye hırladı Perrin Bilgelere bakarak.

“Bizi sen kontrol etmiyorsun, Perrin Aybara,” dedi Edarra sakin sakin. “Şehirde hala Aiel olup olmadığını, *Car’a’Carn*’ın hala orada olup olmadığını bilmemiz gerekiyordu. Kapıyol istediğimizde Asha’manların Kapıyol açtı.”

“Mızrağın Kızları görülebilirlerdi,” diye homurdandı Perrin. Eh, Grady’ye Aieller istediğinde Kapıyol açmasını söylemişti, ama o gidiş ve dönüş zamanlarından bahsediyordu. Daha ayrıntılı emirler vermesi gerekirdi.

“Eh, onları gören olmadı.” Seonid, aptal bir çocukla konuşurmuş gibi, çileden çıkmıştı. “En azından, konuşmayı planlamadıkları hiç kimse onları görmedi.” Işık! Seonid Bilgelere benzemeye mi başlamıştı, yoksa Perrin’e mi öyle geliyordu? Aiel kampında Seonid ve diğerleri bunu mu yapıyordu? *Daha inatçı* olmayı mı öğreniyorlardı? Işık hepsine yardım etsindi.

“Yine de,” diye devam etti Seonid, “Caemlyn’i ziyaret etmemiz akıllıca oldu. Söylentilere güvenilemez, özellikle de Terkedilmişlerden birinin bölgede çalıştığı söyleniyorsa.”

“Terkedilmişlerden biri mi?” diye sordu Gallenne. “Andor’da mı?”

Perrin başını salladı ve bir fincan daha sıcak çay istemek için elini salladı. “Rand Rahvin olduğunu söyledi, ama savaş sırasında ben İki Nehir’deydim.” Perrin’in kafasının içinde renkler döndü. “Rahvin yerel bir lordu taklit ediyordu, Gabral ya da Gabil gibi bir ismi olan bir adam. Kraliçe’yi kullandı -onu kendisine aşık etti gibi bir şey- ve sonra onu öldürdü.”

Bir servis tepsisi boğuk bir çınlama ile yere düştü.

Porselen fincanlar kırıldı, her yere çay saçıldı. Perrin küfrederek döndü ve pek çok Mızrağın Kızı kemer bıçaklarına uzanarak ayağa fırladılar.

Maighdin, kolları yanlarında, sersem sersem dikiliyordu. Tepsi önünde, yerde duruyordu.

“Maighdin!” dedi Faile. “Sen iyi misin?”

Güneş saçlı kadın şaşkınlıkla Perrin’e döndü. “Lütfen Lordum, söylediklerinizi tekrarlar mısınız?”

“Ne?” diye sordu Perrin. “Kadın, sorun nedir?”

“Terkedilmişlerden birinin Andor’a yerleştiğini söylediniz,” dedi Maighdin sakin bir sesle. Perrin’e, hiçbir Aes Sedaide görmediği ölçüde sert bir bakış fırlattı. “İşittiğiniz haberden emin misiniz?”

Perrin çenesini kaşıyarak minderine yerleşti. “Ne kadar emin olunabilirse. Üzerinden zaman geçti, ama Rand’ın emin olduğunu biliyorum. Andor sarayında, Tek Güç kullanarak *biriyle* savaşmış.”

“Adı Gaebril’di,” dedi Sulin. “Ben de oradaydım. Açık gökyüzünden yıldırım düştü ve Tek Güç’le yapıldığından kuşku yoktu. Terkedilmişlerden biriydi.”

“Andor’da, *Car’a’carn*’ın bundan bahsettiğini iddia edenler var,” diye ekledi Edarra. “Bu, Gaebril denen adamın saraydaki Islaktopraklılar üzerinde yasak örgüler kullandığını, onların zihinlerini çarpıtarak onun dilediği gibi düşünüp hareket etmelerini sağladığını söyledi.”

“Maighdin sorun nedir?” diye sordu Perrin. “Işık, kadın, adam artık öldü! Korkmana gerek yok.”

“Bana izin verin,” dedi Maighdin. Tepsiyi ve kemik beyazı kırık porselenleri yere saçılmış halde bırakarak çadırdan çıktı.

“Onunla daha sonra ilgilenirim,” dedi Faile utançla. “Terkedilmişlerden birine bu kadar yakın yaşadığı için altüst oldu. O Caemlynlidir, biliyorsunuz.”

Diğerleri başlarını salladılar ve diğer hizmetkarlar gelip dökülenleri temizlediler. Perrin daha fazla çay içemeyeceğini fark etti. *Aptal adam, diye düşündü. Ömrünün büyük kısmını, her istediğinde çay içmeyerek geçirdin. Şimdi de, elini salladığında çay gelmediği için ölmezsin.*

“Devam edelim,” dedi, minderine yerleşerek. Bu lanet şeylerin üzerinde asla rahat edemiyordu.

“Benim raporum bitti,” dedi Seonid, önünde porselen parçaları temizleyen hizmetkarı görmezden gelerek.

“Ben önceki kararımı savunuyorum hala,” dedi Perrin. “Beyazpelerinlerin işini görmek önemli. Ondan sonra Andor’a gideriz ve ben Elayne’le konuşurum. Grady, sen ne durumdasın?”

Yaşlı Asha’man siyah ceketi içinde oturduğu yerden başını kaldırdı. “Hastalığım tamamen geçti Lordum ve Neald da iyileşmek üzere.”

“Hala yorgun görünüyorsun,” dedi Perrin.

“Yorgunum,” dedi Grady, “ama yak beni, Kara Kule’ye gitmeden önce, çoğu gün tarlada hissettiğimden daha iyiyim.”

“O mültecilerden bazılarını evlerine göndermeye başlama zamanı geldi,” dedi Perrin. “O halkaları kullanırsan, Kapıyolları daha uzun süre açık tutabilir misin?”

“Emin değilim. Halkaya dahil olmak yine de yorucu. Belki daha fazla yorucu. Ama kadınların yardımıyla daha geniş Kapıyollar yapabilirim, belki iki arabanın yan yana geçebileceği kadar geniş.”

“Güzel. Sıradan insanları evlerine göndererek başlarız. Ait olduğu yere dönen her insan, sırtımdaki yükün biraz daha azalması anlamına gelecek.”

“Ya gitmek istemezlerse?” diye sordu Tam. “Çoğu eğitim almaya başladı, Perrin. Neyin yaklaştığını biliyorlar ve evlerinde saklanmaktansa, onunla burada, senin yanında yüzleşmeyi yeğlerler.”

Işık! Bu kampta, ailelerine dönmek isteyen hiç mi kimse yoktu? “Kuşkusuz *bazıları* dönmek istiyordur.”

“Bazıları,” dedi Tam.

“Unutma,” dedi Faile, “yaşlılar ve zayıflar Aiellerle birlikte gönderilmişti.”

Arganda başını salladı. “Ben bu birlikleri inceledim. Gittikçe daha fazla *gai’shain s*ersemliklerinden kurtuluyor ve kurtulduklarında, sertleşiyorlar. Tanıdığım tüm askerler kadar sert.”

“Bazıları ailelerini görmek isteyecektir,” dedi Tam, “ama ancak geri dönmelerine izin verirsen. O gökyüzünü onlar da görebiliyor. Neyin yaklaştığını biliyorlar.”

“Şimdilik gitmek ve evlerinde kalmak isteyenleri göndereceğiz,” dedi Perrin. “Beyazpelerinlerle işim bitene kadar diğerleriyle uğraşamam.”

“Mükemmel,” dedi Gallenne hevesle. “Bir saldırı planınız var mı?”

“Eh,” dedi Perrin, “bize bir iyilik yapıp yan yana dizilirlerse, okçularım ve yönlendirenlerimle onları yok edebilirim.”

“Bu planı onaylıyorum,” dedi Gallenne, “sonradan adamlarım saldırıya geçip, geride kalan güruhun işini görebilecekse.”

“Balwer,” dedi Perrin. “Beyazpelerinlere yaz. Onlara savaşacağımızı ve bir yer seçmeleri gerektiğini söyle.”

Sözler ağzından çıkarken tuhaf bir gönülsüzlük hissetti. Gölge’ye karşı savaşabilecek bunca adamı öldürmek ona israf gibi geliyordu. Ama bu durumu aşmanın bir yolunu göremiyordu.

Balwer haşin bir kokuyla başını salladı. Beyazpelerinler Balwer’e ne yapmıştı? Adamlar tozlu sekreteri büyülemiş gibiydi.

Toplananlar dağılmaya başladılar. Perrin çadırın açık tarafına yaklaştı ve ayrılan grupları izlemeye başladı. Alliandre ile Arganda kampın kendilerine ait bölgelerine yollandılar. Faile Berelain’in yanında yürüyordu; tuhaf bir biçimde, ikisi kendi aralarında sohbet ediyorlardı. Kokuları öfkeli olduklarını söylüyordu, ama sözleri dostçaydı. O ikisi ne peşindeydiler?

Yere düşmüş tepsiden geriye yalnızca birkaç ıslak leke kalmıştı. Maighdin’in nesi vardı? Bu tür dengesiz hareketler rahatsız ediciydi; genellikle, ardından Karanlık Varlık’ın gücüne dair işaretler ortaya çıkardı.

“Lordum?” dedi bir ses ve ardından hafifçe öksürdü. Perrin döndü ve Balwer’in arkasında beklemekte olduğunu fark etti. Çocukların eski bir gömlek ve ceket giydirdiği bir korkuluk gibi görünen sekreter, ellerini önünde kavuşturmuştu.

“Evet?” dedi Perrin.

“Cairhien’deki alimleri ziyaret ederken pek çok ilgi çekici haber duydum.”

“Erzak buldun, değil mi?”
“Evet, evet. Stoklarımız yeterli. Lütfen, bir dakikanızı rica edeceğim. İşittiklerimin ilginizi çekeceğine inanıyorum.”
“Söyle madem,” dedi Perrin, çadıra dönerek. Kalanların sonuncusu da çıkmıştı.
Balwer alçak sesle konuştu. “İlk olarak, Lordum, öyle görünüyor ki Işığın Evlatları Seanchanlarla ittifak içinde. Bu artık bilinen bir gerçek ve önümüzdeki ordunun orada olmasının amacının...”
“Balwer,” diye sözünü kesti Perrin, “Beyazpelerinlerden nefret ettiğini biliyorum, ama bu haberi zaten yarım düzine kez anlattın.”
“Evet, ama...”
“Başka Beyazpelerin lafı duymak istemiyorum,” dedi Perrin, elini kaldırarak. “Önümüzdeki güç hakkında özel bir bilgi vermeyeceksen. Böyle bir bilgin var mı?”
“Hayır, Lordum.”
“Tamam, o zaman. Bana söylemek istediğin başka bir şey var mı?”
Balwer canını sıkıldığını belli etmedi, ama Perrin memnuniyetsizlik kokusu alabiliyordu. Işık biliyordu ya, Beyazpelerinlerin verilecek çok hesabı vardı ve Perrin de onlardan nefret ettiği için Balwer’i suçlamıyordu, ama zamanla bıkkınlık verici bir hal almaya başlıyordu.
“Şey, Lordum,” diye devam etti Balwer, “Yeniden Doğan Ejder’in Seanchanlarla ateşkes yapmak istediği hikayelerinin boş söylentilerden daha fazlası olduğunu söyleyebilirim. Onun barış için önderlerine başvurduğunu işaret eden pek çok kaynak var.”
“Peki ya eline ne olmuş?” diye sordu Perrin, gözlerinin önüne gelen bir başka Rand imgesini yok ederek.
“Efendim?”
“Yok bir şey,” dedi Perrin.
“Ek olarak,” dedi Balwer, kol yenine uzanarak, “Cairhien’deki yankesiciler, eline-çabuklar ve hırsızlar arasında, buna benzer korkutucu sayıda resim dolanıyor.” Üzerinde Perrin’in yüzü olan bir kağıt çıkardı. Resim Perrin’e korkutucu ölçüde benziyordu. Perrin kaşlarını çatarak kağıdı aldı. Üzerinde yazı yoktu. Balwer ona, ilkinin tıpatıp aynısı, ikinci bir resim uzattı. Ardından, Mat’in resmini taşıyan bir üçüncü kağıt çıktı.
“Bunları nereden buldun?” diye sordu Perrin.
“Dediğim gibi, Lordum,” diye devam etti Balwer, “bunlar bazı çevrelerde elden ele dolaşıyor. Görünüşe göre cesedinizi getirecek adama

büyük para vaat ediliyor, ama parayı kimin ödeyeceğini belirleyemedim."

"Ve bunları, Rand'ın okulundaki alimleri ziyaret ederken keşfettin, öyle mi?" diye sordu Perrin.

Sıska yüzlü yazman herhangi bir tepki vermedi.

"Sen gerçekte kimsin, Balwer?"

"Bir sekreter. Sırlar keşfetmek konusunda bir parça beceriye sahip bir sekreter."

"Bir parça mı? Balwer, sana geçmişini sormadım. Bir insanın her şeye baştan başlama hakkına sahip olduğunu düşünüyorum. Ama Beyazpelerinler burada ve senin onlarla bir tür bağlantın var. O bağlantının ne olduğunu bilmem gerek."

Balwer bir süre sessizce durdu. Çadırın kaldırılmış duvarları hışırdadı.

"Önceki işverenim saygı duyduğum bir adamdı, Lordum," dedi Balwer. "Işığın Evlatları tarafından öldürüldü. Aralarından bazıları beni tanıyabilir."

"Bu kişinin casusu muydun?" diye sordu Perrin.

Balwer'in dudakları gözle görülür bir biçimde aşağı döndü. Daha da alçak sesle konuştu. "Ben yalnızca verileri hatırlamakta iyiyimdir, Lordum."

"Evet, gerçekten de bu konuda çok iyisin. Hizmetlerinden çok faydalandım, Balwer. Sana yalnızca bunu anlatmaya çalışıyorum. Burada olduğun için memnunum."

Adam memnun koktu. "Söylememe izin verirseniz Lordum, verdiğim bilgileri çevresindekilere ihanet etmek ve onları tehlikeye düşürmek için kullanmayan biri için çalışmak mutluluk verici."

"Eh, öyleyse, belki de sana daha iyi bir maaş vermeye başlamalıyım," dedi Perrin.

Bunun üzerine Balwer'in kokusuna panik girdi. "Bu gerekli değil."

"Bir sürü başka lord ya da tüccardan daha yüksek maaş alabilirdin!"

"Herhangi bir önemi olmayan insanlar," dedi Balwer, parmakları seyirerek.

"Evet, ama yine de daha fazla para alman gerektiğini düşünüyorum. Basit mantık. Demirhanen için çırak demirci alırsan ve ona yeterince para ödemezsen, düzenli müşterilerini etkiler, sonra yeterince birikim yapar yapmaz yolun karşısına yeni bir demirhane açar."

"Ah, ama anlamıyorsunuz, Lordum," dedi Balwer. "Benim için paranın önemi yok. Bilgi; önemli olan bu. Gerçekler ve keşifler... onlar altın külçeler gibidir. O altını, para kazanmak için sıradan bir bankacıya

verebilirim, ama ben güzel bir eser yapacak usta bir zanaatkara vermeyi tercih ederim.

“Lütfen Lordum, bırakın basit bir sekreter olarak kalayım. Anlarsınız, birinin göründüğü gibi biri olmadığını anlamanın en iyi yolu, maaşına bakmaktır.” Güldü. “Bu şekilde, birden fazla kiralık katil ya da casus yakaladım, kesinlikle evet. Paraya gerek yok. Sizinle çalışma fırsatı, başlı başına bir ödül benim için.”

Perrin omuzlarını silkti, başını salladı ve Balwer çekildi. Perrin resimleri cebine tıkarak çadırdan çıktı. Resimler onu tedirgin etmişti. Bu resimlerin de Andor’dan geldiğine ve Terkedilmişler tarafından dağıtıldığına yemin edebilirdi.

İlk defa, kendi güvenliği için bir ordu bulundurmaya *ihtiyaç* duyup duymadığını merak etmeye başlamıştı. Bu, huzursuz edici bir düşünceydi.

Hayvansı Trolloc dalgası tepeyi aştı ve son tahkimatı da ele geçirdi. Homurdanıyor, uluyorlardı; kalın parmaklı elleri kara Saldaea toprağını pençeliyor, kılıç, kancalı mızrak, çekiç, sopa ve başka korkunç silahlar kullanıyordu. Bazılarının domuz dişli dudaklarından salya akıyordu, diğerlerinin iri, aşırı insansı gözleri korkunç gagalarının arkasından bakıyordu. Siyah zırhları çivilerle donatılmıştı.

Ituralde’nin adamları onunla birlikte, tepenin arka yamacının dibinde duruyordu. Ituralde aşağı kampın toplanmasını ve ırmak kıyısı boyunca, mümkün olduğunca güneye çekilmesini emretmişti. Bu arada, ordu tahkimatlardan çekilmişti. Ituralde yüksek zemini teslim etmekten nefret ediyordu, ama bir saldırı sırasında o dik yamaçtan aşağı sürülmek ölümcül olurdu. Geri çekilecek yer vardı, bu yüzden tahkimatları kaybettikten sonra, seçeneğini kullanmıştı.

Güçlerini tepenin dibine, önceden aşağı kampın olduğu yerin yakınına yerleştirmişti. Doman askerleri çelik miğferler takmıştı ve dört metrelik kargılarını yere dayamış, uçlarını yüksek Trolloc dalgasına çevirmiş, sağlamca tutuyorlardı. Klasik bir savunma pozisyonu: kargılarını tepeye yöneltmiş üç sıra kargılı asker. İlk kargı sırası bir Trolloc öldürdüğünde, geri çekilip silahlarını kurtaracaktı ve ikinci sıra öldürmek üzere öne çıkacaktı. Ağır ağır, dikkatle, saf saf çekileceklerdi.

Arkadaki iki okçu sırası oklarını fırlatmaya, dalga dalga Gölgedöllerini vurup yere devirmeye başladı. Vurulan Trolloclar, bazıları hala haykırarak ve kara kanlarını saçarak, yamaçtan aşağı yuvarlandılar. Daha fazlası,

kardeşlerinin üzerinden atlayarak saldırıya devam etti ve kargılı askerlere ulaşmaya çalıştılar.

Kartal başlı bir Trolloc, Ituralde'nin önündeki kargıya saplanarak öldü. Yaratığın gagasının kenarlarında çentikler vardı ve avcı gözlere sahip kafası bir boğa boynunun üzerinde oturuyordu, tüylerinin kenarları bir tür kara, yağlı maddeyle kaplanmıştı. Canavar ciyaklayarak öldü, sesi alçak ve yalnızca biraz kuşsuydu, Trolloc dilinde boğuk sesler çıkarıyordu.

"Dayanın!" diye seslendi Ituralde, dönüp atını kargılı asker sırası boyunca sürerek. "Safları bozmayın, kavrulasıcalar!"

Trolloclar yamaçtan aşağı akarak, o kargılara saplanıp öldüler. Bu, geçici bir başarı olacaktı. Çok fazla Trolloc vardı ve üç kargı sırasını rotasyona tabi tutsa bile, sonunda alt edileceklerdi. Bu bir geciktirme taktiğiydi. Arkalarında, birliklerin geri kalanı çekilmeye başlamıştı. Saflar zayıfladığında Asha'manlar savunmanın yükünü omuzlayacaklar, kargılı askerlerin çekilmesi için zaman kazanacaklardı.

Asha'manlar yeterince güç toplayabilirse. Ituralde onları çok yormuştu. Belki haddinden fazla. Onların sınırlarını, kendi askerlerinin sınırlarını bildiği gibi bilmiyordu. Trolloc ilerleyişini durdurabilirlerse, Ituralde'nin ordusu güneye doğru çekilecekti. Bu, onları Maradon'un güvenliğinin önünden geçirecekti, ama oraya girmelerine izin yoktu. İçeridekiler Ituralde'nin iletişim girişimlerini geri çevirmişti. "İstilacılara yardakçılık etmeyiz," diye yanıt vermişlerdi her seferinde. Kahrolası aptallar.

Eh, büyük olasılıkla Trolloclar uzun bir kuşatma için Maradon'u çevirecekler ve böylece Ituralde ile adamlarına daha kolay savunulabilir bir pozisyona geri çekilecek zamanı vereceklerdi.

"Dayanın!" diye seslendi Ituralde yine, Trolloc baskısının sonuç vermeye başladığı bir bölgenin yanından geçerek. Tepedeki tahkimatta, kurt başlı Trolloclardan bir grup ihtiyatla beklerken, diğerleri önlerinde ileri atılıyordu. "Okçular!" dedi Ituralde işaret ederek.

Bir ok yaylımı başladı ve kurt başlı Trollocları ya da Ituralde'nin ordusundaki Ejderyeminlilerin tabiriyle "Akılları" vurdu. Trollocların kendi birlikleri ve düzenleri vardı, ama adamları genellikle Trolloclara, fiziksel özellikleriyle atıfta bulunuyordu. Keçiler için "Boynuz", şahinler için "Gaga", ayılar için "Kol". Kurt kafalılar genelde en zeki Trolloclar oluyordu; bazı Saldaealılar onların rakipleri ile pazarlık yapmak ya da rakiplerini kandırmak için insan dilinde konuştuklarını duyduklarına yemin ediyordu.

Ituralde artık Trolloclar hakkında çok şey biliyordu. Düşmanınızı tanımanız gerekirdi. Ne yazık ki, Trolloclar arasında zeka ve kişilik açısından büyük çeşitlilik vardı. Ve ayrı gruplardan, benzer fiziksel özellikler taşıyan pek çok Trolloc da vardı. Ituralde şahin tüylü, ama keçi boynuzlu, çarpık bir canavar gördüğüne yemin edebilirdi.

Tahkimatın tepesindeki Trolloclar oklardan kaçmaya çalışıyorlardı. Arkalarından gelen iri yarı canavarlar kükreyerek onları tepeden aşağı yuvarladılar. Trolloclar normalde acıkmadıkları sürece korkak yaratıklardı, ama çılgına döndürüldüklerinde iyi savaşırlardı.

Bu ilk dalganın ardından Soluklar gelecekti. Okçuların okları tükendikten ve Trolloclar aşağıdaki insanları yumuşattıktan sonra. Ituralde bunu dört gözle beklemiyordu.

Işık, diye düşündü Ituralde. *Umarım onlardan kaçabiliriz.* Asha'manlar uzakta emirlerini bekliyorlardı. Ituralde onları daha yakına yerleştirebileceğini diliyordu. Ama bu riske giremezdi. Onlar, gelişigüzel bir okla kaybetmeyi göze alamayacağı, çok önemli bir avantajdılar.

Şansları varsa öndeki Trolloc safları kargılar önünde çok kayıp verirlerdi ve yerde, kıvrılmış yatan leşleri kargılı askerler için siper oluştururdu ve arkadaki Trolloc ordusu kendi kanlı kalıntılarına takılıp düşerdi. Ituralde'nin kalan Saldaealı süvarileri, Asha'manların yaratacağı patlamalardan kurtulup geçenleri hedef alacaklardı. O zaman kargılı askerler, ordunun geri kalanının peşinden geri çekilebilirlerdi. Maradon'u geçtikten sonra Kapıyol kullanarak bir sonraki konumlarına, on fersah güneydeki ormanlık geçide gidebilirlerdi.

Adamları *kaçabilmeliydi*. Mutlaka. Işık, Ituralde bu kadar hızlı bir şekilde geri çekilmek zorunda kalmaktan nefret ediyordu.

Sağlam dur, dedi kendi kendine, atını sürmeye ve askerlerine dayanmalarını söylemeye devam ederek. Onun sesini duymaları önemliydi. *O oğlan Yeniden Doğan Ejder. Verdiği sözleri tutacaktır.*

"Lordum!" diye seslendi biri. Ituralde'nin korumaları ayrılarak, nefes nefese kalmış genç bir oğlanın atının sırtında yaklaşmasına izin verdiler. "Lordum, Teğmen Lidrin!"

"Öldü mü?" diye sordu Ituralde.

"Hayır, Lordum. O..." Oğlan omzunun üzerinden arkaya baktı. Yakındaki kargı sırasında, askerler geri çekilmek yerine Trolloc dalgasına doğru ilerliyorlardı.

“Işık aşkına, bu da ne?” dedi Ituralde, Şafakörgüsü’nü topuklayarak. Beyaz iğdiş at dörtnala atıldı, Ituralde’nin korumaları ve genç ulak da bir nal gümbürtüsü eşliğinde ona katıldılar.

Savaş meydanının gürültüsüne rağmen Lidrin’in bağrışını duyabiliyordu. Genç Domanlı subay kargı sırasının önündeydi, kılıç ve kalkanla, haykırarak Trolloclara saldırıyordu. Lidrin’in adamları onu savunmak için öne çıkmışlardı ve kargılı askerleri şaşkın, ne yapacaklarını bilmez halde bırakmışlardı.

“Lidrin, seni aptal.” Ituralde atını dizginleyerek durdurdu.

“Gelin!” diye bağırdı Lidrin, kılıcını Trolloclara doğru kaldırarak. Yüzü kanla lekelenmişti. Yüksek sesle yarı deli bir kahkaha attı. “Gelin! Hepinizle yüzleşirim! Kılıcım susadı!”

“Lidrin!” diye bağırdı Ituralde. “Lidrin!”

Adam omzunun üzerinden arkaya baktı. Gözleri çılgın bir coşkuyla irileşmişti. Ituralde bunu daha önce de, çok uzun ve çok zorlu savaşlarda yer almış askerlerin gözlerinde görmüştü. “Öleceğiz, Rodel,” diye seslendi Lidrin. “Bu şekilde, onları da yanımda götüreceğim. En az bir ikisini! Bana katıl!”

“Lidrin, buraya gel ve...”

Adam onu duymazdan geldi, önüne döndü ve saldırdı.

“Adamlarına söyleyin, onu buraya getirsinler,” diye bağırdı Ituralde el ederek. “Kargı saflarını kapatın! Çabuk! Sakın...”

Trolloclar öne atıldılar. Lidrin kahkahalar atarak, bir kan serpintisi içinde düştü. Adamları büyük baskı altındaydı ve ortadan ikiye ayrıldılar. Kargılı askerler saflarına geri döndüler, ama bir Trolloc yumruğu saflarına çarptı. Birkaç Trolloc düştü.

Çoğu ayakta kaldı.

Yakındaki yaratıklar savunma hattındaki deliği görünce ciyaklayıp uludular. Tepenin dibindeki leşleri ezip geçerek atıldılar, kendilerini kargılı askerlerin üzerine fırlattılar.

Ituralde bir küfür salladı, sonra Şafakörgüsü’nü mahmuzladı. Çiftçilikte olduğu gibi, savaşta da bazen dizlerinize dek çamura batmanız gerekirdi. Ituralde bağırarak Trollocların içine daldı. Korumaları çevresinde at sürerek arayı kapattılar. Hava, metale çarpan metalden, acılı homurtulardan bir fırtınayla doldu.

Ituralde kılıcını savururken Şafakörgüsü kişnedi, dans etti. Savaş atı Gölgedölleri’ne bu kadar yakın olmaktan hoşlanmıyordu, ama iyi eğitilmiş

bir attı, Bashere’in adamlarının birinden bir armağan. Bir Sınırboyu generalinin, daha önce de Trolloclarla savaşmış bir hayvana ihtiyacı olduğunu söylemişti. Ituralde şimdi o askere müteşekkirdi.

Savaş korkunçtu. Öndeki kargılı asker sırası ve bir arkasındaki geri çekilmeye başladı. Ituralde bir an için Ankaer’in kumandayı devraldığını ve adamlara saflarına geri dönmelerini bağırdığını duydu. Adamın sesi çılgın gibiydi. Bu kötüydü.

Ituralde -at sırtında kullanılan- Kütükteki Balıkçıl hamlesiyle kılıcını savurdu ve boğa kafalı bir Trollocun boğazını biçti. Yaratıktan pis kokulu kahverengimsi kan fışkırdı ve yaratık geri devrilerek yabandomuzu kafalı bir canavara çarptı. Tepeye büyük kırmızı bir sancak -arkasında ateş yanan bir keçi kafatası- dikilmişti. Ghob’hlin Birliği’nin simgesi.

Ituralde atını çevirdi, at dans ederek pis bir balta hamlesinden kaçındı, sonra Ituralde onu öne sürerek kılıcını Trollocun yan tarafına sapladı. Whelborn ve Lehynen -en iyi iki adamı- Ituralde’nin yan cephesini savunurken öldüler. Işık Trollocları kavursun!

Saflar dağılıyordu. Ituralde ve adamları sayıca çok azınlıkta kalıyordu, üstelik güçlerinin çoğu geri çekilmişti bile. *Yo, yo, yo!* diye düşündü Ituralde, çatışmadan sıyrılıp kumandayı tekrar almaya çalışarak. Geri çekilirse Trolloclar hattı yarıp geçecekti.

Riske girmesi gerekiyordu. Bu tür sorunlara hazırdı.

Bir boru geri çekilme işareti verdi.

Ituralde donakaldı ve boru sesi savaş meydanında yayılırken dehşet içinde dinledi. Kendisi ya da korumalarından biri şahsen emir vermediği sürece borunun çalınmaması gerekiyordu! Çok erkendi, fazla erken.

Diğer borazancıların bazıları sesi duydu ve tekrarladılar, ama hepsi değil. Onlar da çok erken olduğunu görebiliyordu. Ne yazık ki, bu *daha da kötüydü* çünkü kargılı askerlerin yarısı geri çekilirken, diğer yarısının yerinde kalacağı anlamına geliyordu.

Ituralde’nin çevresinde saflar bozuldu, Trolloclar akın ederken insanlar dağıldı. Bu bir felaketti, Ituralde’nin rol oynadığı en kötü felaket. Parmakları gevşedi.

Eğer biz düşersek, Gölgedölleri Arad Doman’ı yok eder.

Ituralde kükredi, atının dizginlerini çekti ve dörtnala Trolloc dalgasından uzaklaştı. Korumalarının kalanları onu takip etti.

“Helmke ve Cutaris,” diye bağırdı Ituralde adamlarından ikisine. Uzun kolları ve bacakları olan, sağlam yapılı adamlardı bunlar. “Durhem’in

süvarilerine gidin ve onlara bir açıklık görür görmez ortalarına saldırmalarını söyleyin! Kappre, Alin'in süvari alayına git. Trollocların doğu kanadına saldırmalarını söyle. Sorrentin, sen de Asha'manlara git! Trollocların alev almasını istiyorum!"

Atlılar dörtnala uzaklaştılar. Ituralde batıya, kargılı askerlerin hala direnmekte olduğu yere yöneldi. Arka safları toparlayıp gerilemeye başlamış kısma sürdü. Neredeyse işe yarıyordu. Ama sonra Myrddraaller geldi, Trolloc saflarının arasından yılan gibi süzüldüler, yağ gibi bir hızla saldırdılar. Ardından bir Draghkar sürüsü indi.

Ituralde kendini canını kurtarmak için savaşırken buldu.

Çevresinde, savaş meydanı korkunç bir kargaşaydı: Saflar bozulmuştu, Trolloclar serbestçe dolaşarak kolay av arıyordu, Myrddraaller onları kalan kargı saflarına saldırmaya zorluyordu.

Asha'manlar Trolloclara nişan aldığında havada ateşler uçuştu, ama ateş topları birkaç gün öncekine göre daha küçük ve daha zayıftı. Aşırı siyah bulutlarla kaplı gökyüzünün altındaki dumanların içinde insanlar çığlık attılar, silahlar tangırdadı ve yaratıklar kükredi.

Ituralde derin derin nefes alıyordu. Korumaları ölmüştü. En azından Staven ile Rett'in öldüğünü görmüştü. Ya diğerleri? Onları görmemişti. Çok fazla insan ölüyordu. Çok fazla. Ter gözlerine giriyordu.

Işık, diye düşündü. *En azından direndik. Mümkün olduğunu sandığımdan daha uzun süre dayandık.*

Kuzeyde dumanlar yükseliyordu. Eh, bir şey iyi gitmişti: Asha'man Tymoth işini yapmıştı. İkinci kuşatma makinesi grubu yanıyordu. Subaylarının bazıları Asha'manlardan birini göndermesini delilik şeklinde nitelemişti, ama bu felaketin içinde bir yönlendirici az bir yönlendirici fazla fark etmezdi. Ve Trolloclar Maradon'a saldırdığında, o mancınıkların olmaması büyük fark yaratacaktı.

Şafakörgüsü düştü. Ituralde'yi hedefleyen bir Trolloc ciriti, fazla alçak gelmişti. Silah boynuna saplandığında at çığlık attı ve terle köpürmüş derisine kan fışkırdı. Ituralde daha önce de at kaybetmişti ve kenara yuvarlanması gerektiğini biliyordu, ama bu sefer dengesini yitirmişti. Yere çarptığında bacağının kırıldığını duydu.

Sırtüstü ölmeme kararlılığıyla dişlerini sıktı ve zorla doğrulup oturdu. Balıkçıl damgalı kılıcını bıraktı ve akıcı bir hareketle, kırılmış, yere atılmış bir kargı kapıp, yaklaşan bir Trollocun göğsüne sapladı. Mızrak koyu,

iğrenç kanla kaplandı ve Trolloc çığlık atarak ölürken kanı Ituralde'nin ellerine doğru fışkırdı.

Havada bir gürleme vardı. Bu tuhaf değildi; o bulutlardan sık sık gökgürültüsü geliyordu ve tekinsiz bir biçimde, şimşeklerden bağımsız patlıyorlardı.

Ituralde kargıyı kullanarak Trollocu kenara itti. Sonra bir Myrddraal onu gördü.

Ituralde dişlerini sıkarak kılıcına uzandı, ama katilini gördüğünü biliyordu. O şeylerden biri bir düzine insan öldürebilirdi. Onu kırık bacakla karşılamak...

Yine de sallanarak ayağa kalkmaya çalıştı. Başaramadı ve küfrederek geri düştü. Kılıcını kaldırdı ve yaratık çevik hareketlerle kendisine yaklaşırken Ituralde ölmeye hazırlandı.

Bir düzine ok Soluk'a saplandı.

Yaratık sallanırken Ituralde gözlerini kırpıştırdı. Gökgürültüsü sesi yükseliyordu. Ituralde yere yaslanarak oturdu ve bin yabancı atlının saf tutmuş, Trolloclara doğru atıldığını, önlerine çıkan yaratıkları süpürdüğünü görünce şaşakaldı.

Yeniden Doğan Ejder! Geldi!

Ama hayır. Bu adamlar Saldaea bayrağı taşıyordu. Ituralde arkasına baktı. Maradon kapıları açılmıştı ve Ituralde'nin ordusundan hayatta kalan yorgun askerlerin aksaya aksaya içeri girmesine izin veriliyordu. Surlardan ateş yağıyordu: Asha'manlar savaş meydanına tepeden bakan yerlere çıkmışlardı.

Yirmi atlıdan oluşan bir grup süvarilerden ayrılarak Myrddraali devirdi ve ezdi. Gruptaki son adam eyerinden aşağı atladı ve el baltasıyla yaratığı biçti. Savaş meydanının her yerinde Trolloclar eziliyor, vuruluyor ya da mızraklanıyordu.

Bu uzun sürmezdi. Daha fazla Trolloc Ituralde'nin öndeki tahkimatlarından geçip, yamaçtan aşağı akın ediyordu. Ama o kapılar açılmışken ve Asha'manlar Trolloc ordusunda yıkım yaratırken, Saldaealıların yardıma gönderdiği askerler yeterli olurdu. Ituralde'nin güçlerinden kalanlar güvenliğe kaçıyordu. Barettal ile Connel'in -koruma grubundan kalan son iki kişi- meydanda yaya olarak ona doğru geldiğini görünce gururlandı. Adamların atları ölmüş olmalıydı, üniformaları kanlıydı.

Kılıcını kınına soktu ve kargıyı Şafakörgüsü'nün boynundan çekti. Kargıya yaslanarak ayağa kalkmayı başardı. Saldaea güçlerinden bir binici atını yaklaştırdı. İnce yüzlü, gaga burunlu, kalın kara kaşları olan bir adamdı. Sakalı kısa kesilmişti. Adam kılıcını Ituralde'ye doğru kaldırdı. "Yaşıyorsun."

"Yaşıyorum," dedi Ituralde, iki koruması yaklaşırken. "Bu güce sen mi komuta ediyorsun?"

"Şimdilik," dedi adam. "Adım Yoeli. At binebilir misin?"

"Burada kalmaktan iyidir."

Yoeli elini uzattı ve Ituralde'yi terkisine çekti. Ituralde'nin bacağı yakıcı bir acıyla isyan etti, ama sedye bekleyecek zaman yoktu.

İki diğer atlı Ituralde'nin korumalarını terkilerine aldılar ve üçü dörtnala şehre yollandı.

"Işık sizi kutsasın," dedi Ituralde. "Ama geciktiniz."

"Biliyorum." Yoeli'nin sesi tuhaf bir biçimde sertti. "Buna değeceğini umuyorum istilacı, çünkü bugünkü kararım büyük olasılıkla hayatıma mal olacak."

"Ne?"

Adam yanıt vermedi. Yalnızca, gürleyen nal sesleri eşliğinde Ituralde'yi şehrin güvenliğine taşıdı -şimdi yüz binlerce Gölgedölü'nün kuşatması altında olan şehir ne kadar güvenli olabilirse.

Morgase kamptan çıktı. Onu kimse durdurmadı, ama bazıları ona tuhaf bakışlar fırlattılar. Kuzeydeki ağaçlıkları geçti. Büyük, yaygın dallara izin verecek şekilde seyrek yetişmiş kocameşeler. Nemli havayı derin derin içine çekerek dalların altında yürüdü.

Gaebril, Terkedilmişlerden biriydi.

Sonunda minik bir yayla deresinin iki kayanın arasındaki yarığı doldurduğu ve durgun, berrak bir gölet oluşturduğu bir yer buldu. Çevresindeki kayalar, on beş boy yüksekliğinde bir dev için yapılmış gibi görünen eski, kırık bir taht oluşturuyordu.

Ağaçlarda yaprak vardı, ama çoğu hastalıklı görünüyordu. Seyrek bulutlar süzülerek geçti ve güneşin parmaklarının kapalı gökyüzünden yere uzanmasına izin verdi. O kırık dökük ışık berrak suya dalarak göletin dibine ışıltılar düşürdü. Küçük balıklar ışıltıların arasında ışığı incelermiş gibi yüzdü.

Morgase göletin çevresinden dolandı, sonra yassı bir kayaya yerleşti. Uzaktan, kampın gürültülerini duyabiliyordu. İnsanların seslenmeleri, yere çakılan kazıklar, yollarda takırdayan arabalar.

Gözlerini gölete dikti. Bir başkasının piyonu olmaktan daha iğrenç bir şey var mıydı? Tahta bir kukla gibi onların iplerinin ucunda dans etmeye zorlanmaktan? Gençliğinde, başkalarının dileklerine boyun eğmeyi öğrenmişti. Hükümdarlığını sağlamlaştırmanın tek yolu buydu.

Taringail onu kullanmaya çalışmıştı. Aslında, çoğu zaman başarılı da olmuştu. Başkaları da yapmıştı bunu. Onu o yana bu yana çekiştiren bir sürü kişi. Morgase on senesini, en güçlü hizip hangisiyse ona dalkavukluk ederek geçirmişti. On sene boyunca yavaş yavaş ittifaklar oluşturmuştu. İşe yaramıştı. Sonunda kendi başına manevra yapabilir hale gelmişti. Taringail bir av kazasında öldüğünde, çok kişi ölümün Morgase'i serbest bıraktığını fısıldamıştı, ama Morgase'e yakın olanlar, onun Taringail'in otoritesini sarsalı uzun zaman olduğunu biliyordu.

Tahtın arkasındaki gerçek güç olduğunu sanan son kişiden de kurtulduğu günü çok iyi hatırlıyordu. Yüreğinin içinde, gerçekten Kraliçe olduğu gündü o. Bir başkasının onu kullanmasına bir daha izin vermeyeceğine yemin etmişti.

Ve seneler sonra Gaebril gelmişti. Onun ardından da Valda ve o daha da kötüydü. En azından Gaebril'in kuklasıyken, neler olduğunun farkında değildi. Bu, yaralarını uyuşturmuştu.

Yerdeki dalların üzerindeki ayak sesleri bir ziyaretçisi olduğunu ilan etti. Seyrek bulutlar geçip gidince gökyüzünden sızan ışık da loşlaştı. Işık huzmeleri yok oldu ve küçük balıklar dağıldı.

Ayak sesleri Morgase'in üzerine oturduğu kayanın yanında durdu. "Ben gidiyorum," dedi Tallanvor'un sesi. "Aybara Asha'manlarının Kapıyol açmasına izin verdi ve uzak şehirlerden başlayacaklar. Ben Tear'a gidiyorum. Söylentilere göre, orada yine bir kral varmış. Son Savaş'ta savaşacak bir ordu topluyormuş. Ben de o orduya katılmak istiyorum."

Morgase başını kaldırdı ve ağaçların arasından ileriye baktı. Gerçek bir orman sayılmazdı. "Senin de Altıngöz kadar sabit fikirli olduğunu söylüyorlar," dedi yumuşak bir sesle. "Dinlenmediğini, yemek yemek için bile zaman ayırmadığını, her anını beni kurtarmak için bir yol arayarak geçirdiğini."

Tallanvor yanıt vermedi.

“Hiçbir erkek benim için bunu yapmamıştı,” diye devam etti Morgase. “Taringail beni piyon olarak görüyordu, Thom avlanıp iltifatlara boğulacak bir güzel olarak, Gareth ise hizmet edilecek bir kraliçe olarak. Ama hiçbiri beni tüm hayatı, tüm yüreği olarak görmedi. Sanırım Thom ve Gareth beni seviyordu, ama korunup kollanacak, sonra da serbest bırakılacak bir şey olarak. Senin beni hiç bırakmayacağını sanıyordum.”

“Bırakmayacağım,” dedi Tallanvor usulca.

“Tear’a gidiyorsun. Ama hiç gitmeyeceğini söylemiştin.”

“Kalbim burada kalacak,” dedi Tallanvor. “Uzaktan sevmenin ne olduğunu çok iyi biliyorum, Morgase. Bu budalaca yolculuk başlamadan önce, seneler boyunca yaptım bunu ve seneler boyunca da yaparım. Benim kalbim bir hain. Belki bir Trolloc bana bir iyilik yapar da göğsümden söker onu.”

“Çok acı,” diye fısıldadı Morgase.

“İlgimi istemediğini açıkça ifade ettin. Bir kraliçe ve basit bir asker. Aptallık.”

“Artık kraliçe değilim,” dedi Morgase.

“İsmen değil, Morgase. Yalnızca zihnen.”

Yukarıdan bir yaprak süzüldü ve gölete düştü. Sağlıklı ve yemyeşildi, daha uzun bir ömrü olmalıydı.

“Bunun en kötü tarafı nedir, biliyor musun?” diye sordu Tallanvor. “Umut. Hissetmeme izin verdiğim umut. Seninle yolculuk ederken, seni korurken, belki göreceğini düşündüm. Belki aldırış edeceğini. Ve *onu* unutacağını.”

“O kim?”

“Gaebril,” diye terslendi Tallanvor. “Hala onu düşündüğünü görebiliyorum. Hem de sana yaptıklarından sonra. Ben kalbimi burada bırakıyorum, ama sen seninkini Caemlyn’de bırakmışsın.” Morgase göz ucuyla, onun sırtını döndüğünü gördü. “Onda her ne gördüysen bende yok. Ben doğru sözcükleri bulamayan basit, sıradan, *ahmak* bir askerim. Sen Gaebril’e yaltaklanıyordun ve o seni görmezden geliyordu. Aşk da böyle bir şey işte. Kanlı küller, ben de sana aynı şeyi yapıp durdum.”

Morgase konuşmadı.

“Eh,” dedi Tallanvor, “işte bu yüzden gitmem lazım. Artık güvendesin ve önemli olan tek şey bu. Işık bana yardım etsin, ama *hala* önemsediğim her şey bu!”

Dalları ezerek uzaklaşmaya başladı.

“Gaebril Terkedilmişlerden biriydi,” dedi Morgase.

Ezilen dalların sesi kesildi.

“O aslında Rahvin’di,” diye devam etti Morgase. “Tek Güç kullanarak ve insanları onun dediğini yapmaya zorlayarak Andor’u ele geçirdi.”

Tallanvor tısladı ve dalları ezerek Morgase’in yanına seyirtti. “Emin misin?”

“Emin miyim? Hayır. Ama mantıklı geliyor. Dünyaya olanları görmezden gelemeyiz, Tallanvor. Hava durumu, yiyeceklerin bir anda bozulması, Rand al’Thor’un hareketleri. O sahte Ejder değil. Terkedilmişler serbest kalmış olmalı.

“Sen onların yerinde olsan ne yapardın? Bir ordu kurup fethetmeyi mi seçerdin? Yoksa saraya gelip Kraliçe’yle evlenmeyi mi? Onun zihnini çarpıtıp, senin dilediğin gibi davranmasını sağlamayı mı? Pek az çabayla tüm bir ulusun kayaklarını ele geçirmiş olurdun. Parmağını oynatmadan...”

Başını kaldırdı ve uzaklara baktı. Kuzeye. Andor’un olduğu yöne. “Buna İçtepi diyorlar. Hedef olan insanın iradesini yok eden karanlık, pis bir örgü. Onun var olduğunu bilmemem gerekiyordu.

“Onu düşündüğümü söylüyorsun. Bu doğru. Onu düşünüyorum ve ondan *nefret ediyorum*. Onun yapmasına izin verdiklerim yüzünden kendimden nefret ediyorum. Ve yüreğimin bir parçası, burada olsa ve benden bir şey istese, yapacağımı biliyor. Elimde değil. Ama onun için hissettiğim bu şey -arzumu ve nefretimi bir saç örgüsündeki iki bukle gibi birleştiren bu şey- aşk değil.”

Döndü ve Tallanvor’a baktı. “Aşkı biliyorum Tallanvor ve Gaebril’e hiç aşık olmadım. Onun gibi bir yaratığın aşkı kavrayabileceğini bile sanmıyorum.”

Tallanvor onunla göz göze geldi. Gözleri koyu gri, yumuşak ve saftı. “Kadın, yine o umut canavarını veriyorsun bana. Ayaklarının dibinde yatan şeye dikkat et.”

“Düşünmek için zamana ihtiyacım var. Şimdilik Tear’a gitmekten vazgeçebilir misin?”

Tallanvor eğildi. ‘‘Morgase, benden herhangi bir şey istersen -*herhangi bir şey*- söylemen yeterli. Bunu açıkça ifade ettim sanıyordum. Adımı listeden sildireceğim.”

Çekildi. Morgase onun uzaklaşmasını izlerken, ağaçların ve önündeki göletin dinginliğine rağmen, zihni bir fırtına gibiydi.

22

BİR EFSANENİN SONU

Geceleri, Gawyn Beyaz Kule'nin yaralarını göremiyordu.

Karanlıkta, girift bir güzelliğe sahip duvar resmi ile uyumsuz seramiklerle kaplı bir duvar arasındaki fark seçilemiyordu. Geceleyin, Tar Valon'un en güzel binaları bile karanlık bir yumruya benziyordu.

Ve geceleri, Beyaz Kule'nin delikleri ve yaraları karanlıkla yamanıyordu. Elbette, bu bulutların yarattığı kadar karanlık bir gecede, Kule'nin rengi de seçilemiyordu. Beyaz ya da siyah; geceleyin, aslında fark etmiyordu.

Gawyn kızıl-altın ceket ve kalın pantolon içinde, Beyaz Kule bahçelerinde dolaşıyordu. Üniformaya benzeyen, ama belirli bir kişiye bağlılık ifade etmeyen giysiler. Bugünlerde belirli bir kişiye bağlı değilmiş gibi görünüyordu zaten. Farkında olmadan, kendini doğu kulesinin girişine doğru yürürken buldu. Egwene'in yatak odasına tırmanmak istercesine. Çenesini dikleştirdi ve diğer yöne döndü.

Uyuyor olması gerekirdi. Ama neredeyse bir hafta boyunca Egwene'in kapısını koruduktan sonra, askerlerin deyimiyle geceyarısı yemeğine çıkmıştı. Belki dairesinde kalıp dinlenmeliydi, ama Beyaz Kule kışlalarındaki dairesi boğucu geliyordu.

Hemen yanında, iki küçük vahşi kedi ot tutamlarının arasından geçti, bir nöbetçi kulübesinin meşalesi kedilerin gözlerinden yansıdı. Gawyn geçerken kediler -kısa bir an için- sinerek, ona saldırmaya değip değmeyeceğini merak edermiş gibi onu izlediler. Yukarıda, göremediği bir baykuş uçtu, geçişinin tek kanıtı yere doğru süzülen tüydü. Geceleri kendini kandırmak daha kolaydı. Bazı insanlar hayatları boyunca bunu yapardı, karanlığın perdesini gündüzün açık pencerelerine tercih ederdi, çünkü böylece dünyayı gölgeler içinde görürlerdi.

Mevsimlerden yazdı, ama gün sıcak olsa da, gece tuhaf bir biçimde soğuktu. Gawyn bir esintiyle ürperdi. O talihsiz Beyaz'ın ölümünden bu yana cinayet işlenmemişti. Katil bir daha ne zaman saldıracaktı? Adam -ya da kadın- şu anda, tıpkı o kedilerin fare aradığı gibi, koridorlarda dolaşarak yalnız bir Aes Sedai arıyor olabilirdi.

Egwene onu kapısının önünden göndermişti, ama bu Gawyn'in gözünü dört açmayacağı anlamına gelmiyordu. Kule bahçelerinde dolaşmasının ne anlamı vardı? İçeride, işe yarayabileceği bir yerde olmalıydı. Gawyn hizmetkar kapılarından birine yöneldi.

İçerideki alçak tavanlı koridor, tıpkı Kule'nin geri kalanı gibi temizdi ve iyi aydınlatılmıştı, ama zemin sırlı seramiklerle değil, donuk gri arduvazla kaplanmıştı. Sağındaki açık kapıdan kahkahalar ve gevezelikler geliyordu: arkadaşlarıyla zaman geçiren, nöbeti gelmemiş askerler. Gawyn onlara doğru düzgün bakmadı bile, ama sonra donakaldı.

Adamlardan bazılarını tanıyınca dönüp yine baktı. "Mazone? Celark? Zang? Sizin burada ne işiniz var?"

Üç adam korkuyla başlarını kaldırdılar, sonra utanmış göründüler. Kule askerleriyle zar atan ya da pipo içen bir düzine delikanlının arasındaydılar. Delikanlılar ayağa kalktılar ve selam verdiler, ama Gawyn artık onların komutanı değildi. Onlar bunun farkında değilmiş gibi görünüyorlardı.

Aralarındaki en rütbeli asker olan Celark Gawyn'e doğru seyirtti. Açık kahverengi saçları ve kalın parmakları olan ince bir adamdı. "Lordum," dedi. "Önemli bir şey yok, Lordum. Yalnızca birazcık zararsız eğlence."

"Muhafızlar bu tür davranışlardan hoşlanmaz," dedi Gawyn. "Bunu biliyorsun, Celark. Eğer bu saatlere kadar ayakta kalıp zar attığınız öğrenilirse, hiçbir Aes Sedaiyi sizi almaya ikna edemezsiniz."

Celark yüzünü buruşturdu. "Evet, Lordum."

O yüz buruşturmada bir gönülsüzlük vardı. "Ne var?" dedi Gawyn. "Söyle, adam."

"Şey, Lordum," dedi Celark. "Sadece, bazılarımız Muhafız olmak istediğimizden o kadar da emin değiliz. Hepimiz buraya bu amaçla gelmedik, biliyorsunuz. Bazıları sizin gibi, en iyilerden eğitim almak istiyordu. Kalanlar da... eh, işler değişti."

"Hangi işler?" diye sordu Gawyn.

"Aptalca şeyler, Lordum," dedi adam, başını eğerek. "Haklısınız, elbette. Yarın erkenden kılıç dersi var. Ama, eh, biz savaş gördük. Biz artık askeriz. Bir erkeğin isteyebileceği her şey, Muhafızlıkta var. Ama bazılarımız şimdi sahip olduğumuz şeyin bitmesini istemiyoruz. Anlıyorsunuz, değil mi?"

Gawyn yavaşça başını salladı.

"Kule'ye ilk geldiğimde," dedi Celark, "Muhafız olmaktan başka bir şey istemiyordum. Şimdi, hayatımı tek başına kırlarda dolaşan tek bir kadını

koruyarak geçirmek istediğimi sanmıyorum."

"Bir Kahverengi ya da Beyaz'ın Muhafızı olabilirsin," dedi Gawyn. "Ve Kule'de kalabilirsin."

Celark kaşlarını çattı. "Alınmayın ama, Lordum, bu da aynı ölçüde kötü olabilir. Muhafızlar... onlar diğer erkekler gibi yaşamıyor."

"Orası kesin," dedi Gawyn, bakışlarını kaldırıp Egwene'in uzaktaki dairesine doğru bakarak. O kapıya *gitmeyecekti*. Bakışlarını zorla Celark'a indirdi. "Farklı bir yol seçmekte utanç verici bir taraf yok."

"Diğerleri, varmış gibi konuşuyor."

"Diğerleri yanılıyor," dedi Gawyn. "Delikanlılarla kalmak isteyenleri topla ve yarın Kumandan Chubain'e başvurun. Ben onunla konuşurum. İddiaya girerim sizi Kule Askerleri'nin bir parçası olarak kullanabilir. Seanchan saldırısı sırasında çok adam kaybetti."

Celark gözle görülür bir biçimde rahatladı. "Bunu yaparım, Lordum."

"Elbette. Sizlere önderlik etmek bir şerefti."

"Sizce... siz de bize katılabilir misiniz?" Genç adamın sesi umutluydu.

Gawyn başını iki yana salladı. "Benim yolum ayrı. Ama Işık izin verirse, size göz kulak olabilecek kadar yakında kalırım." Başını odaya doğru salladı. "Sen oyununa dön. Senin adına Makzim'le konuşurum." Makzim, şu anda dersleri idare eden sert Muhafız'dı.

Celark minnetle başını salladı ve diğerlerinin yanına döndü. Gawyn koridorda yürümeye devam etti. Kendi seçimlerinin bu adamlarınki kadar kolay olmasını diliyordu.

Düşünceler içinde, Egwene'in dairesine tırmanmaya başladı, ama sonra ne yaptığını fark etti ve durdu. *Dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım var.* Saat çok geç değildi. Belki Bryne'ı bulup biraz sohbet edebilirdi.

Gawyn Bryne'ın dairesine yöneldi. Gawyn'in Aes Sedailer arasındaki konumu tuhafsa, Bryne'ınki de en az o kadar garipti: Eski Amyrlin'in Muhafızı, Egwene'in fatih ordusunun generali ve ünlü bir kumandandı. Bryne'ın kapısı aralıktı ve mavi seramik kaplı koridora bir ışık huzmesi düşüyordu. Bu, Bryne'ın odasında ve uyanık olduğu zaman, subaylarından birinin onunla konuşmak istemesi ihtimaline karşı edindiği bir alışkanlıktı. Bryne pek çok gece odasında değil, adadaki kumanda merkezlerinde ya da yakındaki bir köyde kalmıştı.

"Gir." Bryne'ın sesi tanıdık ve katıydı. Gawyn içeri süzüldü, sonra kapıyı önceki gibi aralık bıraktı. Bryne dingildek görünüşlü bir masanın

başına oturmuş, bir mektup üzerinde çalışmaktaydı. Gawyn'e baktı. "Bir dakika."

Gawyn bekledi. Duvarlar Tar Valon, Andor, Cairhien ve çevre bölgelerin haritalarıyla kaplıydı. Pek çoğuna kırmızı tebeşirle işaretler eklenmişti. Bryne savaşa hazırlanıyordu. İşaretler, sonunda Tar Valon'u Trolloclara karşı savunması gerekeceğine inandığını açıkça gösteriyordu. Pek çok harita kırsalın kuzey tarafında köyler gösteriyor, varsa oradaki tahkimatları ve Tar Valon'a sadakatlerini listeliyordu. Onlar erzak deposu ya da ileri pozisyon olarak kullanılacaktı. Bir başka haritada eski gözlem kulelerini, tahkimatları ve harabeleri gösteren halkalar vardı.

Bryne'ın hesaplarında yöntemli bir kaçınılmazlık ve bir aciliyet duygusu vardı. Tahkimat yapma çabası içinde değildi, var olanları kullanmayı planlıyordu. En çok işe yarayacağını düşündüğü köylere asker naklediyordu; bir başka harita askere alma işlemlerindeki gelişmeleri gösteriyordu.

Gawyn yaklaşan savaşın gerçekliğini orada durana, eski kağıdın ve yanan mumların küflü kokusunu duyana kadar hissetmemişti. Ejder Karanlık Varlık'ın zindanının mühürlerini kıracaktı. Egwene'e, buluşmak istediğini söylediği yer, Merrilor Çayırı, haritalarda parlak kırmızıyla işaretlenmişti. Kuzeydeydi, Shienar sınırında.

Karanlık Varlık. Dünyada serbest. Işık! Bunun yanında Gawyn'in kendi sorunları önemsiz kalıyordu.

Bryne mektubunu bitirdi, mürekkebi kum dökerek kuruttu, mektubu katladı ve mumla mührüne uzandı. "Misafirlik için biraz geç, evlat."

"Biliyorum, ama uyanık olabileceğini düşündüm."

"Uyanığım da." Bryne mektuba mum damlattı. "Ne istiyorsun?"

"Öğüt," dedi Gawyn bir tabureye oturarak.

"Bir grup adamı nasıl barındıracağın ya da bir tepeye nasıl tahkimat yapacağın hakkında değilse, bende öğüt bulamazsın. Ama ne konuda konuşmak istiyorsun?"

"Egwene onu korumamı yasakladı."

"Amyrlin'in kendi nedenleri olduğundan eminim," dedi Bryne, sakin sakin mektubu mühürleyerek.

"Aptalca nedenler," dedi Gawyn. "Bir Muhafızı yok ve Kule'de bir katil var." *Terkedilmişlerden biri*, diye düşündü.

"İkisi de doğru," dedi Bryne. "Ama bunun seninle ne ilgisi var?"

"Benim korumama ihtiyacı var."

“Senden koruma istedi mi?”
“Hayır.”
“Kesinlikle. Hatırladığım kadarıyla, senden onunla birlikte Kule’ye gelmeni de istemedi. Efendisini kaybetmiş köpek gibi peşinden dolaşmaya başlamanı da istemedi.”
“Ama bana ihtiyacı var!” dedi Gawyn.
“İlginç. Bunu en son düşündüğünde, benim yardımımla, Beyaz Kule’yi yeniden birleştirmek için haftalar boyunca harcadığı çabaları boşa çıkarmıştın. Bazen evlat, yardımımıza gerek yoktur. Ne kadar içtenlikle sunulursa sunulsun ya da o yardım ne kadar acil görünürse görünsün.”
Gawyn kollarını kavuşturdu, ama duvara yaslanamadı, çünkü çevre kırlardaki meyve bahçelerini gösteren haritayı bozmak istemiyordu. Bir sebepten, Ejderdağı yakınındaki bir köyün çevresi dört kere yuvarlak içine alınmıştı. “O zaman öğüdün onun korumasız kalması ve belki sırtından bıçaklanması.”
“Ben herhangi bir öğüt vermedim,” dedi Bryne, masasının üzerindeki bazı raporları gözden geçirerek. Titrek mum ışığı altında yüzü sertti. “Ben yalnızca bazı gözlemlerimi aktardım, ama bundan onu yalnız bırakman gerektiği sonucunu çıkarman tuhaf.”
“Ben... Bryne, Egwene *mantıklı* konuşmuyor!”
Bryne’ın ağzının köşeleri alaylı bir gülümsemeyle kıvrıldı. Elindeki kağıtları indirdi ve Gawyn’e döndü. “Sana, vereceğim öğüdün bir işe yaramayacağını söyledim. Sana uyan yanıt olduğundan emin değilim. Ama sana şunu sorayım: Ne istiyorsun Gawyn Trakand?”
“Egwene’i,” dedi Gawyn hemen. “Onun Muhafızı olmak istiyorum.”
“Ee, hangisi?”
Gawyn kaşlarını çattı.
“Egwene’i mi istiyorsun, yoksa onun Muhafızı mı olmak istiyorsun?”
“Muhafızı olmak, elbette. Ve... ve, eh, onunla evlenmek. Onu seviyorum, Bryne.”
“Bana öyle geliyor ki, bunlar iki ayrı şey. Benzer ama ayrı. Ama Egwene’le bir şeyler yapmak dışında ne istiyorsun?”
“Hiçbir şey,” dedi Gawyn. “O her şey demek.”
“Eh, işte sorunun bu.”
“Bu nasıl sorun oluyor? Onu seviyorum.”
“Söylemiştin.” Bryne bir kolunu masaya, diğerini bacağına dayayarak Gawyn’i süzdü. Gawyn o bakışların altında kıvranma dürtüsüne karşı

koydu. “Her zaman tutkulu biriydin, Gawyn. Annen ve kız kardeşin gibi. Asla ağabeyin gibi hesaplı değil, tepkisel.”

“Galad hesaplamaz,” dedi Gawyn. “Yalnızca eyleme geçer.”

“Hayır,” dedi Bryne. “Belki yanlış konuştum -Galad hesaplı olmayabilir, ama tepkisel *değildir*. Tepkisel olmak, harekete geçmeden önce dikkatle düşünmemek demektir; Galad her şeyi uzun uzun düşünür. Ahlaki kurallarını bu şekilde oluşturmuştur. Hızlı ve kararlılıkla hareket edebilir, çünkü ne yapacağını zaten bilmektedir.

“Sen tutkuyla hareket ediyorsun. Düşüncelerinle değil, hislerinle. İçinde doğan en ufak duyguyla, hemen atılıyorsun. Bu sana güç veriyor. Gerektiğinde harekete geçebilirsin ve eyleminin sonuçlarıyla daha sonra başa çıkarsın. Anneninkiler gibi, içgüdülerin genellikle iyi. Ama bu yüzden, içgüdülerin seni yanlış yönlendirdiği zaman ne yapacağını asla bilemedin.”

Gawyn başını salladı.

“Ama evlat,” dedi Bryne öne eğilerek. “Bir erkek bir güdüden, bir hedeften daha fazlasıdır. Hiçbir kadın bir erkekte bunu istemez. Bana öyle geliyor ki, adanmışlıklarını itiraf eden erkeklerden çok, kendilerini geliştirmek için çaba gösteren erkekler bir yere varırlar. Hem kadınlar konusunda, hem de hayatta.” Bryne çenesini ovaladı. “Bu yüzden, sana bir öğüt vermem gerekiyorsa, o da şu olur: Egwene olmadan kim olacağını bul ve *sonra* ona bu hayatın içinde bir yer bulmaya çalış. Bence bir kadının asıl istediği...”

“Şimdi de kadınlar konusunda mı uzman oldun?” diye sordu yeni bir ses.

Gawyn şaşkınlıkla döndü ve Siuan Sanche’nin kapıyı açtığını gördü.

Bryne hiç duraksamadı. “Bu konuşmanın konusunu bilecek kadar uzun zamandır dinliyordun, Siuan.”

Siuan hıhlayarak, bir çaydanlık çayla birlikte içeri girdi. “Yatmış olman lazımdı,” dedi, Gawyn’e bir bakış fırlattıktan sonra onu görmezden gelerek.

“Çok doğru,” dedi Bryne kayıtsızlıkla. “Tuhaf, diyarın ihtiyaçları benim kaprislerime aldırış etmiyor.”

“Haritaları sabah da inceleyebilirsin.”

“Gece de inceleyebilirim. Akşam da. Bu iş için harcadığım her saat, Trolloclar buraya kadar gelmeyi başarırsa savunabileceğimiz fersah fersah arazi demek.”

Siuan yüksek sesle içini çekti, Bryne’a bir fincan uzattı, sonra fincana çay doldurdu. Çay ağaççileği kokuyordu. Yalıtıldığı için Gawyn’in yaşında

görünen Siuan'ı kır saçlı General Bryne'a anaçlık taslarken görmek kesinlikle tuhaftı.

Bryne çayını içerken Siuan Gawyn'e döndü. "Sen, Gawyn Trakand," dedi. "Seninle konuşmak istiyordum. Amyrlin'e emirler vermek, ona ne yapacağını söylemek? Gerçekten. Erkekler bazen kadınların onların özel ulağı olduğunu düşünüyor gibi davranıyordu. Çeşit çeşit, saçma sapan entrika düşünüyorsunuz, sonra da bizim onları gerçekleştirmemizi bekliyorsunuz."

Siuan, Gawyn'in utançla başını eğmesi dışında karşılık beklemezmiş gibi süzdü onu. Gawyn bunu yaptı, sonra daha fazla zulüm görmemek için hemen çıktı.

Bryne'ın söyledikleri onu şaşırtmamıştı. Adam tutarlı biriydi ve aynı şeyleri Gawyn'e daha önce de söylemişti. Dürtülerinle hareket etme, düşün; temkinli ol. Ama Gawyn *haftalardır* düşünüyordu, fikirleri tıpkı kavanoza kapatılmış sinekler gibi birbirini kovalayarak halkalar çiziyordu. Şimdiye kadar bir yere varamamıştı.

Gawyn koridorlarda yürürken Chubain'in düzenli aralıklarla nöbetçi dikmiş olduğunu fark etti. Kendi kendine, Egwene'in olduğu yere tırmanmadığını, yalnızca nöbetçileri kontrol ettiğini söyledi. Ama kısa süre sonra kendini Amyrlin'in dairesinin yakınında buldu. Yalnızca bir koridor uzakta. Çabucak Egwene'in ne durumda olduğuna bakacaktı ve...

Gawyn donakaldı. *Ben ne yapıyorum?* diye düşündü.

Bu geceki huzursuzluğu büyük ölçüde Egwene'in doğru düzgün korunup korunmadığını bilmemekten kaynaklanıyordu. Onun korunduğunu bilmezse gözüne uyku...

Hayır, dedi kendi kendine kararlılıkla. *Bu sefer onun istediğini yapacağım.* Gitmek için döndü.

Bir ses duyarak durdu ve omzunun üzerinden arkaya baktı. Ayak sesleri ve kumaş hışırtısı. Çömezlerin ayakta olması için çok geç bir saatti ama hizmetkarlar birilerine geç bir akşam yemeği getirmiş olabilirlerdi. Bryne ve Gawyn, Beyaz Kule'de geç saatlere kadar ayakta kalan yegane insanlar değildiler.

Ses yine geldi. Öylesine yumuşak, zar zor işitilebilen bir ses. Gawyn kaşlarını çatarak botlarını çıkardı, sonra sessizce gidip köşeden ileriyi gözetledi.

Hiçbir şey yoktu. Egwene'in altın *Avendesora* desenli kapısı kapalı, koridor boştu. Gawyn içini çekerek başını iki yana salladı ve botlarını

giymek için duvara yaslandı. Egwene’in en azından Chubain’in kapısına nöbetçi koymasına izin vermesini diledi. Onu tamamen korumasız bırakmak...

Egwene’in kapısının hemen dışında bir gölge hareket etti. Gawyn donakaldı. Orada karanlık bir yer yoktu, yalnızca bir girintinin oluşturduğu birkaç santimlik bir gölge. O gölgeyi izlerken, gözlerini onun üzerinde tutmakta güçlük çektiğini fark etti. Bakışları, sıcak şalgam üzerindeki tereyağı gibi kayıveriyordu.

Sanki... sanki gölge başta düşündüğünden daha büyüktü. Neden ona doğrudan bakamıyordu?

Bir hareketlenme oldu ve bir şey havada döndü. Gawyn kendini kenara fırlattı ve çelik taşa çarptı. Gawyn, bir botu ayağında diğer botu yerde, kılıcını çekti. Kalbine fırlatılan bıçak seramik kaplı zeminde kaydı.

Gawyn gerginlik içinde köşenin arkasına baktı. Koridorda biri kaçıyordu. Tamamen siyahlara bürünmüş, başında başlık olan bir şekil.

Gawyn kılıcını önünde tutarak, kollarını sallayarak, bir ayağı botlu, diğer botsuz olduğundan hantal adımlarla adamın peşine düştü. Suikastçı son derece hızlıydı. Gawyn bağırarak alarm verdi, sesi Kule’nin sessiz koridorlarında yankılandı, sonra sola döndü. Suikastçının dönüp, bu koridorda sağdan gelmesi gerekiyordu.

Gawyn bir başka koridora daldı ve suikastçının yolunu kesmek üzere atıldı. Kayarak köşeyi döndü.

Koridor boştu. Suikastçı geri mi dönmüştü? Gawyn bir küfür sallayarak koştu ve diğer uçta, ilk koridora ulaştı. Boştu. Bir kapıdan mı geçmişti? Hepsi çıkmazdı. Gawyn yardım gelene kadar bekledi.

Hayır, diye düşündü dönerek. *Gölge. Gölge ara.* Solundaki kapı eşiğinde koyu bir gölge vardı. Kimsenin sığınamayacağı kadar sığ bir gölge, ama Gawyn ona bakarken aynı yönsüzlük duygusunu hissetti.

Biri gölgeden dışarı fırlayarak kılıcını Gawyn’in başına doğru savurdu. Gawyn Sazları Kesmek hamlesi ile kılıcını kaldırdı ve saldırıyı savuşturdu. Suikastçı Gawyn’den çok daha kısa boyluydu, bu yüzden Gawyn’in silah menzili daha geniş olacağından avantajlı durumda olması gerekirdi. Ama suikastçı çok hızlı hareket ediyor, kılıcını bir dizi hamleyle Gawyn’e savuruyordu ve Gawyn’in bildiği hiçbir kılıç formunu kullanmıyordu.

Gawyn Kıvrılan Rüzgar formuna geçti. Kuşatıldığında kullandığı bir formdu. Saldırganı zar zor savuşturabiliyordu. Uzakta bağırışlar duyabiliyordu -imdat çağrısına yanıt veren nöbetçiler. Tekrar bağırdı.

Saldırganın hamlelerinde kızgınlık sezebiliyordu; suikastçı Gawyn'i çabucak alt edebileceğini düşünmüştü. Eh, Gawyn de aynısını beklemişti, ama rakibine odaklanmakta güçlük çekiyordu. Gawyn hamle yapabildiğinde hamleleri, ete denk gelmesi gerekirken havada kalıyordu.

Gawyn kenara çekildi ve Dağdan Aşağı Atılan Yabandomuzu duruşu ile kılıcını kaldırdı. Ama bu suikastçıyı bir açıklık verdi; Gawyn'e bir bıçak daha fırlatarak, onu kenara çekilmeye zorladı.

Bıçak duvara çarptı ve suikastçı koridorda kaçtı. Gawyn onun peşinden koştu, ama yetişemiyordu. Kısa süre sonra suikastçı uzaklaşmıştı ve sola kaçıyordu. O yön bir dizi koridor kesişimine gidiyordu.

Ne kadar hızlı, diye düşündü Gawyn, durarak. Ellerini dizlerine dayayarak kesik kesik soludu. *Bu doğal değil.*

Biri onun işaret ettiği yöne doğru koştu. Bir başkası generale haber vermeye gitti.

Işık! diye düşündü Gawyn. *Ya ben suikastçıyı duymasaydım? Ya o odadan çıkarken görseydim?*

Gawyn, yorgunluğunu unutarak Egwene'in kapısına koştu. Kılıcını çıkararak kapıyı yokladı. Kilitli değildi!

"Egwene!" diye bağırarak kapıyı açtı ve odaya daldı.

Ani bir ışık patlaması ve bir çatırtı oldu. Gawyn kendini güçlü bir şeye dolanmış buldu: onu havaya kaldıran görünmez ipler. Kılıcı yere düştü ve ağzı görünmez bir güçle doldu.

Böylece, kendini silahsız, tavandan asılmış kıvranırken bulduğunda, Amyrlin yatak odasından çıktı. Uyanıktı ve altın kenarlı kırmızı bir elbise giymişti.

Ve hiç memnun görünmüyordu.

Mat hanın şöminesinin yanında oturmuş, ateşin biraz daha az sıcak olduğunu diliyordu. Perişan ceketinin ve beyaz gömleğinin, kalın işçi pantolonunun altından onun sıcaklığını hissedebiliyordu. Ayaklarındaki botların tabanları sağlamdı, ama kenarları yıpranmıştı. Şapkasını çıkarmış, eşarbını yüzünün alt yarısına çekmiş, dağ meşesinden yapılmış sandalyede arkasına yaslanmıştı.

Madalyonu hala Elayne'deydi. Mat onsuz çıplak hissediyordu. Sandalyesinin yanında bir kısa kılıç duruyordu, ama daha çok gösteriş içindi. Bir yürüyüş asası yanında masum masum duruyordu; Mat onu ya da ceketinin içine sakladığı bıçakları kullanmayı yeğlerdi. Ama kılıç daha

görünür bir şeydi ve Aşağı Caemlyn sokaklarında dolaşan yankesicilerin iki kere düşünmesini sağlardı.

"Neden o adamı sorduğunu biliyorum," dedi Chet. Hemen her meyhanede Chet gibi bir adam bulunurdu. Mat yaşında adamların doğduğunu, büyüdüğünü ve öldüğünü görmüş olabilecek kadar yaşlı ve yeterince içirebilirseniz onca seneyi size anlatmaya hazır. Hatta içirmeseniz bile.

Chet'in uzun yüzünde uzamış sakallar yer yer kırlaşmıştı ve şapkasını yan yatırmıştı. Yamalı ceketi eskiden siyahtı ve ceketindeki kırmızı-beyaz arma okunamayacak kadar solmuştu. Askeri bir armaya benziyordu. Adam yanağındaki ve boynundaki kalın, öfkeli yara izleri gibi izleri meyhane kavgalarında edinmiş olamazdı zaten.

"Evet," diye devam etti Chet, "o Birlik'in önderini soran çok adam var. Eh, ısmarladığın bira için minnettarım, bu yüzden sana biraz öğüt vereyim. Kılıcının hangi ucunu tutacağını biliyormuş gibi görünüyorsun, ama o adama meydan okumak için aptal olmak lazım. Kuzgunlar Prensi, Şans Lordu. O adam ihtiyar ölümle yüzleşti ve geleceği için zar attı. Ve tek bir dövüş bile kaybetmedi."

Mat hiçbir şey söylemedi. Sandalyesinde arkasına yaslandı. Bu, bu gece uğradığı dördüncü meyhaneydi ve üçünde Matrim Cauthon hakkında söylentiler dinlemişti. İçlerinde zerre gerçeklik yoktu. Kan ve kanlı küller!

Ah, elbette başkaları hakkında da hikayeler vardı. Daha çok Rand hakkında ve her biri, dinlerken renklerin kafasının içinde dönmesine sebep olmuştu. Tear Seanchanlara düşmüştü, hayır Illian'dı o, hayır Rand hepsini yenmişti ve şu anda Son Savaş'ta savaşıyordu. Hayır! Uykusunda kadınları ziyaret edip hamile bırakıyordu. Hayır, onu yapan Karanlık Varlık'tı. Hayır, Karanlık Varlık Mat'ti!

Lanet hikayeler. Mat'i rahat bırakmaları gerekiyordu. Hikayelerin bazılarının izini Birlik'e kadar sürebiliyordu -ölülerin uyandığı bir şehir hakkındaki hikaye gibi. Ama pek çok kişi hikayeleri amcasından, kuzeninden, yeğeninden dinlediğini iddia ediyordu

Mat Chet'e bir bakır para fırlattı. Adam nazikçe şapkasını eğdi ve kendine bir içki daha almaya gitti. Mat'in canı içki çekmiyordu. O resimlerin, hikayelerin bu kadar çabuk yayılmasında rol oynadığını tahmin ediyordu. Uğradığı son meyhanede, biri çizimin katlanmış, kırışmış bir kopyasını çıkarıp ona göstermişti. Ama şimdiye kadar kimse Mat'i tanımamıştı.

Şöminedeki ateş çıtırdamaya devam etti. Aşağı Caemlyn büyüyordu ve girişimci adamlar, geçici nüfusa oda ve içki sağlamanın iyi kar getireceğini fark etmişti. Bu yüzden barakalar meyhaneye, sonra meyhaneler büyüyerek hana dönüşmüştü.

Ahşap talebi fazlaydı ve pek çok paralı asker grubu odun kesme işine girmişti. Bazıları dürüst çalışıyor, Kraliçe'nin vergisini ödüyordu. Diğerleri o kadar yasal değildi. Bu yüzden idamlar yaşanmıştı. Kim düşünürdü ki? Kaçak ağaç kestiği için asılan adamlar. Sırada ne vardı? Toprak çaldığı için asılanlar mı?

Aşağı Caemlyn dramatik bir biçimde değişmiş, yollar açılmış, binalar genişletilmişti. Birkaç sene daha geçerse, Aşağı Caemlyn başlı başına bir şehir olacaktı! Onu kuşatan bir başka duvar inşa etmeleri gerekecekti.

Oda kir ve ter kokuyordu, ama diğer meyhanelerden daha fazla değil. Dökülenler çabucak temizleniyordu ve hizmetkar kızlar çalışmaya hevesli görünüyordu. Özellikle bir tanesi Mat'in kupasını doldururken ona sessizce gülümsedi ve ayak bileklerini sergiledi. Mat onu hatırlayacaktı; Talmanes için iyi olabilirdi.

Mat eşarbını kaldırıp içkisini içti. Eşarbı bu şekilde kullanırken kendini aptal gibi hissediyordu. Ama başlıklı pelerin kullanmak için hava fazla sıcaktı ve sakal uzatmak da işkenceye dönüşmüştü. Yüzünde eşarp olmasına rağmen Aşağı Caemlyn'de fazla dikkat çekmiyordu; yüzünü saklayarak dolaşan tek kabadayı o değildi. Mat eşarbı bir yara izini örtmek için taktığını söylüyordu; diğerleri onun başına ödül konduğunu varsayıyordu. Aslında, ne yazık ki her ikisi de doğruydu.

Bir süre oturarak şöminede dans eden alevlere baktı. Chet'in uyarısı Mat'in midesinde rahatsız edici bir batma hissi yaratmıştı. Ünü büyüdükçe, ona meydan okunması olasılığı da artıyordu. Kuzgunlar Prensi'ni öldürmek büyük ün getirirdi. O ismi nereden bulmuşlardı? Kan ve kanlı küller!

Ateşin yanında biri Mat'e katıldı. Fasulye sırığı gibi, kemikli bir adam olan Noal, üstünü başını silkeleyip kasabaya gitmeye karar vermiş bir korkuluk gibi görünüyordu. Beyaz saçlarına ve köselemsi yüzüne rağmen, Noal yarı yaşındaki adamlar kadar çevikti. En azından silah kullanırken. Başka zamanlarda, yemek odasındaki bir katır kadar beceriksiz oluyordu.

"Epey ünlü bir adamsın," dedi Noal Mat'e, avuçlarını ateşe uzatarak. "Ebou Dar'da sana rastladığımda, ne kadar da şöhretli bir şahsiyetin huzurunda olduğumu anlamamıştım. Birkaç ay daha beklersen Jain Uzakgezgini'nden daha ünlü olacaksın."

Mat sandalyesinde daha da çöktü.

“Erkekler her zaman, her şehirde, her meyhanede tanınmanın harika olacağını düşünür,” dedi Noal usulca. “Ama, yak beni, tam bir baş ağrısıdır.”

“Sen bu konuda ne biliyorsun?”

“Jain her zaman yakınırdı,” dedi Noal alçak sesle.

Mat homurdandı. Sonra Thom geldi. Tüccar uşağı gibi giyinmişti, aşırı şık olmayan, ama çok bakımsız da olmayan mavi bir kıyafet. Efendisinin Aşağı Caemlyn’de dükkan açmasının iyi bir fikir olup olmayacağına karar vermek için geldiğini iddia ediyordu.

Thom büründüğü kimliğin hakkını veriyordu, bıyıklarını mumlayarak sivriltmişti ve hafif bir Murandy aksanıyla konuşuyordu. Mat, rolüne bir fon hikayesi uydurmayı önermişti, ama Thom öksürmüş, kendisinin bir tane düşündüğünü söylemişti. Kahrolası yalancı aşık.

Thom bir sandalye çekti ve kendini fazla önemseyen bir uşak gibi, dikkatle oturdu. “Ah, tam bir zaman israfı! Efendimin bu *güruha* karışmamda ısrar etmesi! Üstelik en kötüsü de burada.”

Noal hafifçe güldü.

“Keşke,” dedi Thom dramatik bir tavırla, “görkemli, muhteşem, alt edilmez, ünlü Matrim Cauthon’un kampına gönderilseydim! O zaman kesinlikle...”

“Yak beni, Thom,” dedi Mat. “Bırak da adam huzur içinde acı çeksin.”

Thom güldü, bir hizmetkar kıza el etti ve üçü için içki ısmarladı. Kıza fazladan para verdi ve sessizce, başkalarının şömineye fazla yaklaşmamasına dikkat etmesini rica etti.

“Burada buluşmak istediğinden emin misin?” diye sordu Noal.

“İş görür,” dedi Mat. *Gholam*ın onu orada arıyor olması ihtimaline karşı, kampta görünmek istemiyordu.

“Tamam, o zaman,” dedi Noal. “Kule’nin nerede olduğunu biliyoruz. Mat bize bir Kapıyol bulabilirse oraya gidebiliriz.”

“Kapıyol bulacağım,” dedi Mat.

“Ben kuleye girmiş kimseyi bulamadım,” diye devam etti Noal.

“Bazıları onun hayaletli olduğunu söylüyor,” dedi Thom. Höpürdeterek içkisini yudumladı. “Diğerleri, onun Efsaneler Çağı’ndan kaldığını söylüyor. Duvarları pürüzsüz çeliktenmiş ve herhangi bir kapısı ya da penceresi yokmuş. Bir kaptanın dulunun küçük oğlu, kulede büyük

hazineler bulan biri hakkında bir hikaye duymuş. Ama adamın içeri nasıl girdiğini bilmiyordu."

"Biz nasıl içeri gireceğimizi biliyoruz," dedi Mat.

"Olver'in hikayesi mi?" diye sordu Noal kuşkuyla.

"Elimizdeki en iyi çözüm bu," dedi Mat. "Bakın, oyun ve tekerleme, Aelfinnler ve Eelfinnler hakkında. İnsanlar eskiden onlardan haberdarmış. O lanet kemerler bunun kanıtı. Bu yüzden oyunu ve tekerlemeyi bir uyarı olarak bıraktılar."

"O oyunu kazanmak imkansız, Mat," dedi Noal, köselemsi çenesini ovalayarak.

"Asıl mesele de bu. Hile yapman gerek."

"Ama belki anlaşma yapmayı denemeliyiz," dedi Thom, bıyığının mumlu ucuyla oynayarak. "Senin sorularına yanıtlar verdiler."

"Ama feci ölçüde can sıkıcı yanıtlar," dedi Mat. Thom ile Noal'a sorulardan bahsetmek istememişti, ne sorduğunu onlara hala söylememişti.

"Ama yanıt *verdiler*," dedi Thom. "Aes Sedailerle bir tür anlaşma yapmışa benziyorlar. Yılanların ve tilkilerin Aes Sedailerden ne istediğini -pazarlık yapmaya neden gönüllü olduklarını- bilirsek, o zaman belki onu verip Moiraine'i alabiliriz."

"Hala yaşıyorsa," dedi Noal sertçe.

"Yaşıyor," dedi Thom, dümdüz önüne bakarak. "Işık izin verirse, yaşıyor. Yaşıyor olmak zorunda."

"Ne istediklerini biliyoruz." Mat alevlere baktı.

"Ne?" diye sordu Noal.

"Bizi," diye yanıt verdi Mat. "Bak, neler olacağını görebiliyorlar. O mektuba bakılırsa, bana da yaptılar, Moiraine'e de yaptılar. Onun sana bir mektup bırakacağını biliyorlardı, Thom. *Biliyorlardı*. Yine de, onun sorularını yanıtladılar."

"Belki de yanıtlamaları gerekiyordu."

"Evet, ama açık seçik yanıtlamaları gerekmiyor," dedi Mat. "Bana açık seçik yanıtlar vermediler. Moiraine'in sorularını, onun onlara döneceğini *bilerek* yanıtladılar. Beni de, benim de onlara geri dönmek zorunda olacağımı bilerek yanıtladılar. Beni istiyorlar. Bizi istiyorlar."

"Bundan emin olamazsın, Mat." Thom bira kupasını ayaklarının arasına, yere bıraktı ve piposunu çıkardı. Mat'in sağında, birkaç adam bağrışarak zar atıyordu. "Sorularını yanıtlayabilirler, ama bu onların her şeyi bildiği anlamına gelmiyor. Aes Sedailerin kehanetleri gibi olabilir."

Mat başını iki yana salladı. Yaratıklar kafasının içine anılar koymuştu. Mat onların kuleye dokunan ya da kuleye giren insanların anıları olduğunu sanıyordu. Aelfinnler ve Eelfinnler o anıları saklıyordu. Kavrulsundu, muhtemelen Mat'inkileri de almışlardı. Onu izleyip, onun gözlerinden görüyor olabilirler miydi?

Onlara karşı bir faydası olmayacak olsa da, bir kez daha, madalyonunun yanında olmasını diledi. Onlar Aes Sedai değildi; yönlendiremezlerdi. "Onlar bir şeyler biliyor, Thom," dedi Mat. "İzliyorlar. Onları hazırlıksız yakalamayacağız."

"Bu, onları yenmeyi zorlaştırıyor," dedi Thom, ateşte bir çıra tutuşturup, onunla piposunu yakarak. "Kazanamayız."

"Kuralları ihlal etmezsek," diye tekrarladı Mat.

"Ama söylediğin doğruysa, ne yaptığımızı biliyor olacaklar," dedi Thom. "Bu yüzden onlarla değiştokuş yapmalıyız."

"Peki, Moiraine ne diyor, Thom?" dedi Mat. "Her gece okuduğun o mektupta?"

Thom piposunu çekiştirdi ve elini dalgın dalgın göğüs cebine, mektubu sakladığı yere götürdü. "Oyun hakkında bildiklerimizi hatırlamamızı söylüyor."

"Onlarla uğraşırken, kazanmanın yolu olmadığını biliyor," dedi Mat. "Değiştokuş yok Thom, pazarlık yok. Savaşarak gireceğiz ve Moiraine'i alana kadar da çıkmayacağız."

Thom bir an duraksadı, sonra başını salladı ve piposundan dumanlar çıktı.

"Güç verecek cesaret," dedi Noal. "Eh, Mat'in şansı sayesinde, ondan bizde yeterince var."

"Buna katılman gerekmiyor, biliyorsun Noal," dedi Mat. "Kendini tehlikeye atman için sebep yok."

"Ben de geliyorum," dedi Noal. "Bir sürü yer gördüm. Aslında, çoğu yeri gördüm. Ama Ghenjei Kulesi'ni görmedim." Duraksadı. "Bu, yapmam gereken bir şey. İşte o kadar."

"Pekala," dedi Mat.

"Kör edecek ateş," dedi Noal. "Neyimiz var?"

"Fenerler ve meşaleler," dedi Mat, ayağıyla sandalyesinin yanındaki çuvalı dürtükleyerek. "Ve, onları yakabilmek için, Aludra'nın ateşçubuklarından. Onun birkaç sürprizini de koydum."

"Havaifişekler mi?" diye sordu Noal.

“Ve Seanchanlara karşı kullandığımız şu patlayan silindirlerden birkaç tane. Aludra onlara kükreyençubuk diyor.”

Thom ıslık çaldı. “Onlardan almana izin mi verdi?”

“İki tane. Elayne’in anlaşmasını ona teslim ettiğimde, istediğim her şeyi yapmaya hazırdı.” Mat yüzünü buruşturdu. “Onları yakmak için bizimle gelmek istedi. Şahsen! Yak beni, ama bitirmesi zor bir tartışma oldu. Ama bir sürü geceçiçeğimiz var.” Ayağının kenarıyla sandalyesinin yanındaki çuvala dokundu.

“Onları da mı getirdin?” diye sordu Thom.

“Yakınımda olsunlar istedim,” dedi Mat. “Ve Aludra onları bana daha bugün verdi. Kazayla patlamazlar, Thom. Bu pek sık olmaz.”

“Eh, en azından şömineden uzaklaştır!” dedi Thom. Piposuna baktı ve küfretti, sonra sandalyesini Mat’ten birkaç santim uzaklaştırdı.

“Sonra,” dedi Noal, “büyüleyecek müzik.”

“Bende çeşit çeşit var,” dedi Thom. “Arpımı ve flütümü getireceğim, ama dümbelekler ve ziller buldum. Bacağının yanına bağlayıp, bir elle çalabilirsin. Yedek bir flüt de aldım.” Mat’i süzdü. “Kalın, ağır parmaklar için tasarlanmış basit bir flüt.”

Mat hıhladı.

“Ve son olarak, bağlayacak demir,” dedi Noal, bir paketi öne sürerek. Noal ağzını çözerken paket hafifçe şıngırdadı ve içindekiler, koyu turuncu şömine ışığını yansıttı. “Her birimiz için birer takım fırlatma bıçağı ve iki kısa kılıç. Her biri saf demirden, çelik yok. Zincir de buldum ve Mat’in mızrağının sapına geçirebileceği bir demir bant. Ama mızrağın dengesini bozabilir.”

“Yine de alacağım,” dedi Mat.

Noal paketini yine bağladı. Üçü bir süre şöminenin önünde oturdular. Bir açıdan, topladıkları şeyler bir yanılsamaydı. Kendilerini, hazırlanmak için *bir şeyler* yaptıkları konusunda temin etmenin bir yolu.

Ama Mat Kapıyollarının arkasındaki o çarpık mekanları, doğru olmayan açıları, doğaüstü manzarayı hatırlıyordu. Standart tariflere uymadıkları için yılanlar ve tilkiler denen yaratıkları.

Orası başka bir dünyaydı. Thom ve Noal’la yaptıkları hazırlıkların faydası olabilirdi, ama bir işe yaramayabilirlerdi de. O kuleye girene kadar bunu bilmenin yolu yoktu. Yılanın dişleri kolunuza geçene kadar, doğru panzehire sahip olup olmadığınızı bilmemek gibiydi.

Sonunda diğer ikisine iyi geceler diledi. Noal, Birlik'in kampına dönmek istiyordu. Kamp artık atla şehirden on dakika uzaktaydı. Thom da onunla gitmeyi kabul etti ve Mat'in geceçiçekleriyle dolu paketini de yanlarında götürdüler; ikisi de örümcek dolu bir çuval taşımayı yeğlermiş gibi görünüyordu.

Mat kılıç kemerini ceketinin üzerine taktı, asasını aldı, sonra kaldığı hana geri dönmeye karar verdi. Ama doğrudan oraya gitmedi ve bunun yerine, kendini caddelerde ve sokaklarda dolaşırken buldu. Şehrin dışındaki şehir, tıpkı bir somun ekmeğin üzerinde büyüyen küf gibi duvarlar boyunca yayılmış, sağlam binaların yanına barakalar ve çadırlar dikilmişti.

Gökyüzü karanlıktı, ama gece yine de hareketliydi, hanların aydınlık kapılarının içinden hanutçular müşteri çağırıyordu. Mat kısa kılıcını göstere göstere taşıyordu. Geceleyin, özellikle de şehir duvarlarının dışında, kanunun elinin biraz gevşek olduğu bir yerde, yalnız başına dolaşan birinden faydalanmak isteyecek çok kişi çıkardı.

Havada yaklaşan yağmurun kokusu vardı, ama bugünlerde sık sık böyleydi zaten. Mat fırtına çıkmasını ve havanın açılmasını diliyordu. Hava nefesini tutmuş, bir şey bekliyor gibiydi. Hiç düşmeyen bir darbe, hiç çalınmayan bir çan, dönmeyi bırakmayan zarlar. Tıpkı Mat'in kafasının içinde gürleyenler gibi.

Verin'in, cebinde sakladığı mektubunu yokladı. Onu açarsa zarlar dönmeyi bırakacak mıydı? Belki de *gholam* hakkındaydı. Bir an önce madalyonunu Elayne'den geri almazsa, muhtemelen o şey onu bulacak, iç organlarını paralayacaktı.

Şehir kapılarından geçip Yeni Şehir'e girdi. Hava, tam anlamıyla yağmur olmayan bir şeyle puslanmaya başlamıştı. Sanki gökyüzü onun sayıp sövmelerini dinlemiş, üzerine küçük bir hapşırık yağdırmıştı.

Harika, diye düşündü, *kahrolası harika*.

Kısa zamanda parke taşları ahmakıslatanla ıslandı ve sokak lambaları buharlı pus toplarının ortasında parladı. Mat omuzlarını kaldırdı. Lanet bir Aielmiş gibi, hala yüzünü eşarpla örtüyordu. Daha biraz önce çok sıcaklamıyor muydu?

Gidip Moiraine'i bulmak konusunda Thom kadar hevesliydi. Moiraine Mat'in hayatını karman çorman etmişti, ama Mat, bunun için ona borçlu olduğunu düşünüyordu. İki Nehir'de kısılı kalıp, ne kadar sıkıcı olduğunu fark etmeden sıkıcı bir hayat yaşamaktansa, bu kargaşaya kapılmak çok daha iyiydi. Mat Perrin gibi değildi. Perrin, daha Baerlon'a varmadan İki

Nehir’i özlemeye başlamıştı. Kafasının içinde Perrin’in imgesi çaktı ve Mat onu kovaladı.

Ya Rand? Mat onu karanlık bir odada, tek bir lambanın titrek ışığında, güzel bir sandalyeye oturmuş, gözlerini yere dikmiş halde gördü. Yıpranmış ve tükenmiş görünüyordu, gözleri iri iri açılmıştı ve yüz ifadesi haşindi. Mat başını iki yana sallayarak bu imgeyi de dağıttı. Zavallı Rand. Muhtemelen adam artık, çam kozalağı kemiren lanet bir karagelincik falan olduğunu sanıyordu. Ama muhtemelen, İki Nehir’de yaşayan bir karagelincik.

Hayır, Mat geri dönmek istemiyordu. İki Nehir’de Tuon yoktu. Işık, eh, Tuon konusunda ne yapacağını bulması gerekiyordu. Ama ondan kurtulmak istemiyordu. Tuon hala yanında olsa, onun kendisini Oyuncak diye çağırmasını yakınmadan kabul ederdi. Eh, en azından fazla yakınmadan.

İlk önce Moiraine. Mat, Aelfinnler, Eelfinnler ve lanet kuleleri hakkında daha fazla şey biliyor olmayı diliyordu. Kimse kuleyi bilmiyordu, kimse efsanelerden fazlasını anlatamıyordu, kimsenin söyleyecek faydalı bir şeyi yoktu...

...Birgitte dışında kimsenin. Mat sokakta durdu. Birgitte. Olver’e kuleye nasıl girileceğini anlatan *oydu*. O nereden biliyordu?

Mat kendi aptallığına küfrederek İç Şehir’e döndü. Ahmakıslatan başlamadan önceki kalabalık, sokaktan el ayak çekmeye başlamıştı. Mat kısa süre sonra, tüm şehrin kendisine kaldığını hissetti; yankesiciler ve dilenciler bile gitmişti.

Bir sebepten, bu Mat’i herkesin onu izlemesinden daha fazla huzursuz etti. Bu doğal değildi. En azından, soymaya değip değmediğini anlamak için onu izleyen birileri olmalıydı. Bir kez daha, madalyonunun yanında olmasını diledi. Onu vermekle aptallık etmişti. Kendi lanet elini kesip ödeme niyetine Elayne’e sunması daha akıllıca olurdu! *Gholam* orada, o karanlığın içinde bir yerde miydi?

Sokakta kabadayılar olmalıydı. Şehirler onlarla doluydu. Bu, bir şehrin kahrolası koşullarından biriydi. Bir belediye sarayı, birkaç han ve bir meyhane ve tek arzusu sizi çamura yatırıp dövmek ve sizin paranızı içkiye ve kadına harcamak olan, pek çok küt yüzlü adam.

Bir avluyu aştı ve Duvarcı Kapısı’ndan geçerek İç Şehir’e girdi. Bulutlarla örtülmüş ayın hayalet ışığında, yağmurla ıslanmış beyaz kemer neredeyse parlıyordu. Mat’in değneği parke taşlarına çarptı. Kapı

nöbetçileri pelerinlerinin içine büzülmüşlerdi ve sessizdiler. İnsan değil heykel gibi. Tüm mekanda mezar sessizliği vardı.

Kapıdan geçtikten bir süre sonra bir ara sokağın önünden geçti ve duraksadı. Ara sokakta bir grup gölgeli şekil görebildiğini sandı. İki yanda yüksek binalar vardı, ihtişamlı Ogier yapıları. Ara sokaktan bir homurtu geldi.

"Soygun?" dedi Mat rahatlayarak.

Ara sokaktan iri yarı bir adam ona baktı. Ay ışığı, adamın kara gözleri ve uzun bir pelerini olduğunu gösteriyordu. Adam Mat'i orada dikilirken bulduğuna şaşırmış gibi görünüyordu. Kalın parmaklı eliyle işaret etti ve üç arkadaşı Mat'e yöneldi.

Mat gevşedi ve alnındaki yağmur suyunu sildi. Demek bu gece dışarıda birkaç hırsız *vardı*. Ne rahatlama. Boş yere tedirginlik duymuştu!

Kabadayılardan biri sopasını Mat'e doğru salladı. Mat kısa kılıcını bilerek sağ yanına asmıştı; kabadayı yemi yuttu ve Mat'in silahını çekeceğini varsaydı.

Mat bunun yerine değneğini kaldırdı, ucunu adamın bacaklarının arasına soktu. Soyguncu tökezledi ve Mat değneği adamın kafasına salladı. Yankesici düşerken, artık neredeyse gerçek bir yağmura dönüşmüş olan serpinti adamdan sular saçılmasına sebep oldu. Hırsız düşünce arkadaşlarından biri ona takıldı.

Mat geri çekildi ve değneğin tepesini tökezleyen kabadayının kafasına indirdi. Adam arkadaşının üzerine düştü. Üçüncü adam dönüp önderlerine baktı. Önderleri, Mat'in gölgelerde seçemediği sıska birinin yakasını tutuyordu. Mat fırsattan faydalanarak baygın hırsızların üzerinden atladı ve değneği üçüncü adama savurdu.

Hırsız kafasını korumak için sopasını kaldırdı, bu yüzden Mat değneğini adamın ayağına indirdi. Sonra değneği savurarak, üçüncü adamın zayıf hamlesini savuşturdu ve yüzüne vurarak onu da yere düşürdü.

Mat, öne atılmakta olan çete önderine kayıtsızca bıçağını fırlattı. Adam hırıldadı, yağmurda sendeledi ve boğazındaki bıçağı pençeledi. Mat diğerlerini baygın bırakacaktı -zavallı aptallar, belki bu uyarıyı dinlerler ve doğru yolu seçerlerdi.

Önderleri sendeleyerek geçerken Mat kenara çekildi, sonra üç arkadaşının üzerine yıkıldı. Mat adamı tekmeleyerek devirdi, bıçağı çekti, sonra temizledi. Sonunda, hırsızların kurbanının kim olduğuna baktı.

"Seni gördüğüme sevindim," dedi.

“Sen... sen?” dedi adam.

“Evet ben,” dedi Mat sırtını dikleştirerek. “Bu gece hırsızların dışarıda olmadığını sanmıştım. Yankesicisiz bir şehir, eh, yabani otları olmayan bir tarlaya benzer. Yabanotu yoksa, çiftçiye neden ihtiyaç duyasın? Hiç misafirperver bir şehir olmazdı, sana o kadarını söyleyebilirim.”

Kurtardığı adam titrek dizler üzerinde ona doğru sendeledi. Mat’in söyledikleri kafasını karıştırmış gibi görünüyordu, ama yaklaştı ve Mat’in elini sıktı. “Teşekkür ederim!” Adamın genizden gelen bir sesi vardı. “Çok, çok teşekkür ederim.” Soluk ay ışığında, Mat o ince vücudun üzerindeki geniş yüzdeki at dişleri seçebiliyordu.

Mat omuzlarını silkti, değneğini kenara bıraktı ve eşarbını çözüp -ıslanmaya başlamıştı- çıkarmaya başladı. “Senin yerinde olsam geceleri yalnız başıma dolaşmazdım, dostum.”

Adam karanlıkta gözlerini kıstı. “Sen!” dedi ciyaklarcasına.

Mat inledi. “Kan ve kanlı küller! Tanınmadan *hiçbir yere*...”

Adam, soluk ay ışığında parlayan bir hançerle üzerine atılınca sustu. Bir küfür salladı ve eşarbını önüne uzattı. Hançer Mat’in karnına değil kumaşa denk geldi. Mat hemen ellerini çaprazlayarak suikastçının hançerini beze doladı.

Adam ciyakladı. Mat eşarbı bıraktı ve iki eliyle birer bıçak çekip düşünmeden fırlattı. Hançerler suikastçının gözlerine saplandılar. Her göze birer tane. Işık! Mat adamın gözlerine nişan almamıştı.

Adam ıslak parke taşlarının üzerine yıkıldı.

Mat nefese nefese durdu. “Fincanda ana sütü! Kahrolası ana sütü!” Değneğini kaptı ve çevresine bakındı, ama loş sokak boştu. “Ben seni kurtardım. Seni kurtardım ve sen beni bıçaklamaya çalışıyorsun, öyle mi?”

Mat cesedin yanında çömeldi. Sonra, ne bulacağından emin, adamın kesesini karıştırdı. İki madeni para -altın paralar- ve katlanmış bir kağıt buldu. Kağıtta Mat’in yüzü vardı. Kağıdı buruşturdu ve cebine tıktı.

Kahrolası birer göze birer hançer. Adam bunu hak etmişti. Mat eşarbını yeniden bağladı, hançerlerini kaptı, sonra suikastçıyı kaderiyle baş başa bırakmış olmayı dileyerek uzaklaştı.

Birgitte kollarını kavuşturdu ve mermer sütuna yaslanıp, Elayne’in “oyuncuların” akşam gösterisinin tadını çıkarmasını izledi. Bu tür gruplar -hikayeler oynayan gruplar- Cairhien’de çok tutulur olmuştu ve şimdi

Andor'da da aynı başarıyı elde etmeye çalışıyorlardı. Sarayın, ozanların gösteri yaptığı salonlarından biri, oyuncuların gösterileri için düzenlenmişti.

Birgitte başını iki yana salladı. Sahte hikayeler oynamanın anlamı neydi ki? Neden gidip kendi hikayelerini *yaşamıyorlardı?* Dahası, kendisi bir ozanın gösterisini tercih ederdi. Bu "oyuncu" seyretme modasının çabuk geçeceğini umuyordu.

Oynadıkları oyun Prens Walishen'in trajik evliliği ve Gölge yaratıklarının ellerinde ölümü ile ilgiliydi. Birgitte oyuncuların hikayeyi uyarladıkları türküyü biliyordu. Aslında, gösteri sırasında türküden parçalar söylediler. O şarkının seneler içinde bu kadar az değişmesi olağanüstüydü. İsimlerin bazıları değişmişti, birkaç nota farklıydı, ama genel itibariyle aynıydı.

Tıpkı kendi hayatları gibi. Pek az değişiklikle devamlı tekrarlayan hayatlar. Bazen asker oluyordu. Bazen askeri eğitim almamış bir orman kadını. Ne yazık ki bir iki kere de general olmuştu. Bu işi başkalarına bırakmayı tercih ediyordu.

Asker, asil bir hırsız, bir hanımefendi, bir köylü, bir katil ve bir kurtarıcı olmuştu. Ama hiç Muhafız olmamıştı. İşe yabancı olması onu rahatsız etmiyordu; yaşadığı hayatların çoğunda, olacakları bilmeden yaşamıştı. Önceki hayatlarında yaşadığı deneyimlerden faydalanmak avantajdı, evet, ama o anılara sahip olmaya hakkı yoktu.

Ama bu, o anılar her solduğunda yüreğinin burkulmasını engellemiyordu. Işık! Bu hayatta Gaidal ile birlikte olamıyorsa, en azından onu *hatırlayamaz mıydı?* Desen onunla ne yapacağını bilemiyordu sanki. Diğer iplikleri kenara itip, beklenmedik bir yere konmuş bu hayatı yaşamak zorunda bırakılmıştı. Desen onu tekrar dokumaya çalışıyordu. Tüm anıları solduğunda ne olacaktı? Geçmişi olmayan bir yetişkin olarak uyandığını mı hatırlayacaktı? Düşünce onu gördüğü hiçbir savaş meydanının korkutmadığı gibi korkutuyordu.

Doğaçlama tiyatronun arka sırasından geçerken, ona selam veren Asker kadın Kaila Bent'e başını salladı.

"Ee?" diye sordu Birgitte, Kaila'yla konuşmak için köşeye giderek.

"Raporlayacak bir şey yok," dedi Kaila. "Her şey yolunda." Sırım gibi, ateş saçlı bir kadındı ve Asker kadınların pantolon ve ceketlerini giymeye çok kolay alışmıştı. "Ya da, *Prenses Walishen'in Ölümü*'ne dayanmaya çalışırken ne kadar iyi olunabilirse o kadar iyi."

“Yakınmayı bırak,” dedi Birgitte. Oyuncuların deyimiyle diva, tiz bir aryaya -tek bir şarkıya bu ismi veriyorlardı- başlarken irkilmesini bastırdı. Oyuncular neden bu tür şeylere yeni isimler verme ihtiyacı duyuyorlardı? “Dışarıda, yağmur altında devriye geziyor da olabilirdin.”

“Olabilir miydim?” diye sordu Kaila hevesle. “Neden daha önce söylemedin? Belki üzerime yıldırım da düşerdi. Buna tercih ederdim.”

Birgitte hıhladı. “İşinin başına dön.”

Kaila selam verdi ve çıktı. Birgitte sütuna yaslanarak tiyatroyu izlemeye geri döndü. Belki de kulaklarını tıkamak için biraz mum getirmeliydi. Elayne’e baktı. Kraliçe sakin bir tavırla oturmuş, oyunu izlemekteydi. Birgitte bazen bir korumadan çok dadı gibi hissediyordu kendini. Bazen kendini öldürtmeye bu kadar kararlı görünen bir kadını nasıl koruyabilirdiniz?

Ama Elayne aynı zamanda çok becerikliydi. Bu gece gibi; bir şekilde en büyük rakibini bu oyunu izlemeye ikna etmeyi başarmıştı. Doğu taraftaki sırada oturan kişi Ellorien’di; kadının saraydan son ayrılışı o kadar kötü olmuştu ki, Birgitte onun zincire vurulmadan saraya gelmeyi kabul edeceğini sanmıyordu. Ama buradaydı işte. Bu, Birgitte’in yapabileceği herhangi bir siyasi manevradan on üç adım daha incelikli bir manevraya işaret ediyordu.

Başını iki yana salladı. Elayne gerçekten de bir kraliçeydi. Değişkenlikleri de dahil. Andor için iyi olacaktı. Birgitte onun altın saçlı başını omuzlarının üzerinde tutabilirse.

Şarkılara bir süre daha tahammül ettikten sonra Kaila yeniden yaklaştı. Birgitte kadının telaşlı adımlarını fark ederek merakla doğruldu. “Ne?” diye sordu sessizce.

“Sıkılmış görünüyorsun,” diye fısıldadı Kaila, “bu yüzden bu haberi sana getirmemin iyi olacağını düşündüm. Erik Kapısı’nda sorun çıktı.” Bu, saray arazilerinin güneydoğu girişiydi. “Biri gizlice içeri girmeye çalıştı.”

“Artık arayan bir başka dilenci mi? Yoksa içeriyi dinlemeyi uman, düşük lordlardan birinin casusu mu?”

“Bilmiyorum,” dedi Kaila. “Devriye sırasında Calison’dan duydum. O da bir başkasından duyan bir başkasından duymuş. Askerlerin adamı kapıda gözaltına aldığını söyledi.”

Birgitte yan tarafa bir bakış fırlattı. Yeni bir solo başlayacak gibiydi. “Buradaki kumandayı devral; burada dur ve raporları kabul et. Ben gidip bacaklarımı biraz açacağım ve bu sorun neymiş bakacağım.”

“Geri gelirken kulaklarım için de biraz mum getir, olmaz mı?”

Birgitte güldü, tiyatrodan kırmızı-beyaz saray koridoruna çıktı. Koridorlarda Asker kadınlar, fazladan yay taşıyan adamlar olsa da, Birgitte yine de kılıç taşıyordu, çünkü bir suikast teşebbüsü büyük olasılıkla yakın dövüşe dönüşürdü.

Birgitte koridorda koşarken, önünden geçtiği pencereden dışarı baktı. Gökyüzünden sızan serpinti güçleniyordu. Kesinlikle kasvetli. Gaidal olsa, bu havayı severdi. O yağmura bayılırdı. Zaman zaman Birgitte yağmurun adama daha çok yakıştığını, yüzünün çocukları o kadar korkutmayacağını söyleyerek şaka yapardı. Işık, o adamı nasıl da özlüyordu.

Erik Kapısı’na giden en kısa yol hizmetkarların kısmından geçiyordu. Pek çok sarayda bu, önemsiz insanlar için düzenlenmiş, daha bakımsız bir kısım demekti. Ama bu bina Ogier yapısıydı ve onların bu tür konularda tuhaf fikirleri vardı. Buradaki mermer işi, kırmızı-beyaz mozaik süslemelerle, başka her yerdeki kadar görkemliydi.

Odalar, kraliyet odalarına göre küçük olsa da, koca bir aileyi barındıracak kadar genişti. Birgitte genelde yemeklerini hizmetkarların geniş, açık yemek salonunda yemeyi tercih ediyordu. Burada, dört ayrı şömine çıtırdayarak, kasvetli geceye meydan okuyordu. Vardiyası bitmiş hizmetkarlar ve Askerler bir arada konuşup gülüşüyorlardı. Bir hükümdarı, ona hizmet edenlere bakarak anlayabileceğinizi söylerlerdi. Gerçekten öyleyse, Andor sarayı kraliçelerin en iyi taraflarını ortaya çıkaracak şekilde tasarlanmıştı.

Birgitte davetkar yemek kokularını duymazdan geldi ve soğuk yaz fırtınasına çıktı. Soğuk keskin değildi. Yalnızca rahatsızlık vericiydi. Pelerininin başlığını taktı ve kaygan taşların üzerinde Erik Kapısı’na yollandı. Nöbetçi kulübesi turuncu bir parıltıyla aydınlanmıştı ve nöbetçiler ıslak pelerinler içinde, kargılarını yanlarında tutarak dikiliyorlardı.

Birgitte, başlığının kenarından sular damlatarak nöbetçi kulübesine yaklaştı ve kalın meşe kapıyı dövdü. Kapı açıldı ve görev başındaki çavuş Renald Macer’ın kel kafası ve bıyıklı yüzü göründü. Tıknaz bir adamdı, iri elleri ve sakin bir mizacı vardı. Birgitte her zaman adamın dükkanların birinde ayakkabı yapıyor olması gerektiğini düşünürdü, ama Kraliçenin Askerleri her tür adamı alıyordu ve genellikle güvenilirlik, kılıç yeteneğinden daha önemliydi.

“Kumandan General!” diye bağırdı Macer. “Burada ne işiniz var?”

“Yağmur yiyorum,” diye terslendi Birgitte.

“Aman aman!” Adam geri çekildi ve Birgitte’in içeri girmesi için yol verdi. Kulübe, tek bir kalabalık odadan oluşuyordu. Askerler fırtına vardiyasındaydı -yani kapıda iki kat fazla adam çalışacaktı, ama dışarıda yalnızca bir saat bekleyecekler, sonra kulübeye girip ısınacaklardı.

Üç Asker masada oturmuş, zar kutusunda zar atıyorlardı. Açık önlü demir sobada kütükler çıtırdıyordu ve çay demleniyordu. Dört askerle zar atan sırım gibi adamın yüzünün alt kısmı siyah bir eşarpla örtülmüştü. Yüzü bakımsızdı, ıslak kahverengi saçları her yöne dikilmişti. Eşarbın üzerinden kahverengi gözleri Birgitte’e döndü ve adam oturduğu yerde birazcık çöktü.

Birgitte pelerinini çıkardı ve yağmur sularını silkeledi. “İzinsiz içeri girmeye çalışan bu sanırım?”

“Evet,” dedi çavuş. “Bunu nasıl duydunuz?”

Birgitte adamı süzdü. “Saray arazilerine girmeye çalıştı ve siz onunla *zar atıyorsunuz*, öyle mi?”

Çavuş ve diğer adamlar utandılar. “Şey, Leydim...”

“Ben leydi değilim.” *En azından bu sefer.* “Hayatımı kazanmak için çalışıyorum.”

“Şey, evet,” diye devam etti Macer. “Eh, kılıcını direnmeden teslim etti ve tehlikeli görünmüyor. Yalnızca mutfaklardan artık isteyen bir başka dilenci. İyi adam ama. Bu havada onu dışarı yollamadan önce birazcık ısınmasına izin verelim dedik.”

“Dilenci mi?” dedi Birgitte. “Kılıcı olan bir dilenci mi?”

Çavuş Macer kafasını kaşıdı. “Bu biraz tuhaf sanırım.”

“Savaş meydanında bir generali büyüleyip miğferini bile alabilirsin, değil mi Mat?”

“Mat mi?” diye sordu adam tanıdık bir sesle. “Ne demek istiyorsunuz bilmiyorum, hanımefendiciğim. Benim adım Garard, dinlemek isterseniz, hayli ilginç bir geçmişi olan basit bir dilenciyim...”

Birgitte onu sert bakışlarla süzdü.

“Ah, kanlı küller, Birgitte,” diye yakındı Mat eşarbı çıkararak. “Yalnızca birazcık ısınmak istedim.”

“Ve adamlarımın paralarını kazanmak.”

“Dostça bir oyunun kimseye zararı olmaz,” dedi Mat.

“Senin aleyhine olmadığı sürece. Bak, neden sarayda sinsi sinsi dolaşıyorsun?”

“Son seferinde içeri girmek bayağı zahmetli oldu da ondan,” dedi Mat, sandalyesinde arkasına yaslanarak. “Bu sefer zahmete girmeyeyim dedim.”

Çavuş Macer Birgitte’e baktı. “Bu adamı tanıyor musunuz?”

“Ne yazık ki,” dedi Birgitte. “Onu bana teslim edebilirsin, Çavuş. Cauthon Efendi ile doğru düzgün ilgilenilmesini sağlayacağım.”

“Cauthon Efendi mi?” dedi adamlardan biri. “Kuzgunlar Prensi mi demek istiyorsunuz?”

“Ah, kanlı...” dedi Mat, ayağa kalkıp değneğini alırken. Ceketini giyerken, “Sağol,” dedi Birgitte’e kuru kuru.

Birgitte pelerinini tekrar üzerine geçirdi ve Askerlerden biri Mat’e kılıcını ve kılıç kemerini uzatırken kapıyı açtı. Mat ne zamandan beri kısa kılıç taşıyordu? Muhtemelen dikkatleri değnekten uzaklaştırmak için bir aldatmacaydı.

İkisi yağmurun altına çıkarken Mat kemerini tokaladı. “Kuzgunlar Prensi mi?”

“Bundan bahsetmek istemiyorum.”

“Neden?”

“Çünkü bu kadar ün bana iyi gelmez de ondan.”

“Ünün nesiller boyunca peşinden gelene kadar bekle,” dedi Birgitte. Gökyüzüne baktı ve bir yağmur damlası tam gözünün içine düşünce gözlerini kırpıştırdı.

“Gel, gidip bir içki içelim,” dedi Mat kapıya doğru yürüyerek.

“Bekle,” dedi Birgitte. “Elayne’i görmek istemiyor musun?”

“Elayne mi?” dedi Mat. “Kan ve küller, Birgitte, ben *seninle* konuşmak için geldim. O Askerlerin beni yakalamasına neden izin verdim sanıyorsun? İçki istiyor musun istemiyor musun?”

Birgitte duraksadı, sonra omuzlarını silkti. Görevini Kaila’ya devrettiğinde, resmi olarak molaya çıkmıştı. Saray’dan yalnızca iki sokak uzakta oldukça düzgün bir meyhane biliyordu.

“Tamam,” dedi. Askerlere el salladı ve Mat’i yağmurlu sokağa çıkardı. “Ama bira yerine süt ya da çay içmem gerek. Elayne’in Muhafız’ının içmesinin bebekler için kötü olup olmayacağını bilmiyoruz.” Sarhoş bir Elayne’in oyundan sonra müttefikleri ile konuşmasını gözlerinin önüne getirerek gülümsedi. “Gerçi onu çakırkeyif yapmak, bana yaptığı bazı şeyler konusunda iyi bir intikam olabilir.”

“Neden onun seninle bağ kurmasına izin verdiğini bilmiyorum,” dedi Mat. Çevrelerindeki sokak hemen hemen boştu, ama ilerideki meyhane, sokağa saçılan sarı ışıklarıyla davetkar görünüyordu.

“Benim seçeneğim olmadı,” dedi Birgitte. “Ama pişman değilim. Gerçekten de benimle görüşmek için mi saraya gizlice girdin?”
Mat omuzlarını silkti. “Sormak istediğim sorular var.”
“Ne konuda?”
Mat saçma eşarbını yüzüne kaldırdı. Birgitte eşarpta bir yırtık olduğunu fark etti. “Bilirsin,” dedi Mat. “*Bazı* şeyler.”
Mat, Birgitte’in kim olduğunu bilen pek az insandan biriydi. Bunun anlamı... “Hayır,” dedi Birgitte ona dönerek. “Bundan bahsetmek istemiyorum.”
“Kanlı küller, Birgitte! Bilgiye *ihtiyacım* var. Hadi ama, eski bir dost için.”
“Birbirimizin sırlarını saklamayı kabul etmiştik.”
“Ben de seninkileri herkese anlatmıyorum,” dedi Mat çabucak. “Ama bak, bu mesele var.”
“Ne meselesi?”
“Ghenjei Kulesi.”
“O bir mesele değil,” dedi Birgitte. “Oradan uzak dur.”
“Yapamam.”
“Elbette yapabilirsin. O kahrolası bir *bina*, Mat. Seni kovalayamaz.”
“Çok komik. Bak, en azından bir kupa eşliğinde beni dinler misin? Süt dolu bir kupa. Benden.”
Birgitte bir an için durdu. Sonra içini çekti. “Orası doğru, senden,” diye mırıldandı ve devam etmesini işaret etti. Büyük Yürüyüş diye bilinen hana girdiler. Yağmur yüzünden olağanüstü kalabalıktı. Ama hancı Birgitte’in dostuydu ve korumasına bölmelerden birinde uyuyan sarhoşu dışarı atmasını söyleyerek onlar için yer açtı.
Birgitte ona para atarak teşekkür etti ve adam çirkin başını salladı: pek çok dişi eksikti, tek gözlüydü ve saçlarının çoğu dökülmüştü. Yine de mekandaki en yakışıklı adamdı. Birgitte iki parmağını kaldırarak içkilerini ısmarladı -hancı onun bugünlerde süt içtiğini biliyordu- ve Mat’e bölmeye geçmesini işaret etti.
“O hancıdan daha çirkin birini gördüğümü sanmıyorum,” dedi Mat, otururlarken.
“O kadar uzun yaşamadın,” dedi Birgitte. Duvara yaslandı ve çizmeli ayaklarını masaya kaldırdı. Bölmede enlemesine oturduğunda, bunu yapacak kadar yeri ancak bulabiliyordu. “İhtiyar Snert birkaç sene daha genç olsaydı ve biri burnunu birkaç yerinden kırıverseydi, onu da

düşünebilirdim. İyi bir göğsü var, parmaklarını içine sokabileceğin güzel kıvırcık tüylerle kaplı.”

Mat sırıttı. “Erkeklerden bu şekilde bahseden bir kadınla içmeye gitmenin ne kadar tuhaf geldiğini söylemiş miydim hiç?”

Birgitte omuzlarını silkti. “Ghenjei. Normad’ın Kulakları adına, neden oraya gitmek istiyorsun?”

“Kimin kulakları?” diye sordu Mat.

“Yanıt ver.”

Mat içini çekti, sonra hizmetkar kızın getirdiği kupayı dalgın dalgın kabul etti. Ona hiç yakışmayan bir biçimde, kızın poposuna şaplak atmadı, ama kız uzaklaşırken peşinden yılışık yılışık sırıttı. “Lanet yılanlar ve tilkiler bir arkadaşımı tutsak aldılar,” dedi, eşarbını indirip içkisinden bir yudum çekerek.

“Bırak, adam orada kalsın. Onu kurtaramazsın, Mat. Onların alemine girecek kadar aptalsa, ne çekiyorsa hak etmiştir.”

“Bir kadın,” dedi Mat.

Ah, diye düşündü Birgitte. Lanet aptal. Kahraman, ama yine de aptal.

“Onu bırakamam,” diye devam etti Mat. “Ona borçluyum. Dahası, iyi bir dostum, ben istesem de istemesem de girecek o kuleye. Yardım etmek *zorundayım*.”

“O zaman üçünüzü birden tutsak alırlar,” dedi Birgitte. “Bak, kapıların birinden girerseniz, anlaşmaları sizi bağlar. O anlaşmalar sizi bir ölçüye kadar korur, ama aynı zamanda kısıtlar. Kemerlerin birinden girerseniz, işe yarayan hiçbir yere ulaşamazsınız.”

“Ya başka bir yoldan girersek?” diye sordu Mat. “Olver’e Kule’yi nasıl açabileceğini anlatmışsın.”

“Çünkü ona masal anlatıyordum! Işık, siz sebze beyinlilerden birinin içeri girmeyi deneyeceği hiç aklıma gelmedi!”

“Ama o yoldan girersek onu bulabilir miyiz?”

“Belki,” dedi Birgitte, “ama bulmayacaksınız. Herhangi bir bağlayıcı anlaşma yapmayacaksınız, bu yüzden Aelfinnler ve Eelfinnler kan alabilir. Normalde, yalnızca çukurlar ve halatlarla ilgili numaraları hakkında endişelenmeniz gerekir, çünkü onlar...” Mat’e bakarak sustu. “*Sen* nasıl asıldın ki bu arada?”

Mat kızardı ve bakışlarını içkisine indirdi. “O kemerlerden birine kahrolası bir açıklama asmaları lazım. ‘Buradan girersen seni asabilirler. Ve asarlar da. Ahmak!’”

Birgitte hıhladı. Mat'in anıları hakkında konuşmuşlardı. Birgitte olayları birbirine bağlamış olmalıydı. "Başka yoldan girersen, muhtemelen bunu da denerler. Krallıklarında kan dökmenin tuhaf etkileri vardır. Bir düşüşle kemiklerini kırmaya ya da seni uyuşturup uyutmaya çalışırlar. Ve *kazanacaklardır*, Mat. Orası onların dünyası."

"Ya biz hile yaparsak?" diye sordu Mat. "Demir, müzik, ateş."

"Bu hile değil. Bu, akıllı davranmak. Yarım akıllı *herkes* kuleye girerken onları yanında götürür. Ama yalnızca bin kişiden biri oradan çıkabilir Mat."

Mat duraksadı, sonra cebinden küçük bir avuç para çıkardı. "Sence, bunları havaya atarsam hepsinin tura gelmesi olasılığı nedir? Binde bir mi?"

"Mat..."

Mat paraları masaya attı. Paralar masaya saçıldılar. Teki bile sıçramadı ya da masadan yere yuvarlanmadı.

Mat paralara bakmadı. Paralar dönerek, titreyerek dururken Birgitte'i izledi. Birgitte paralara baktı. İki düzine para. Hepsi tura gelmişti.

"Binde bir iyi bir olasılık," dedi Mat. "Benim için iyi."

"Kanlı küller. Sen de Elayne kadar kötüsün! Anlamıyor musun? Tek bir yanlış atış yeter. Sen bile arada bir ıskalarsın."

"Riske gireceğim. Yak beni, Birgitte, aptalca olduğunu biliyorum, ama yine de yapacağım. Hem, sen Kule hakkında bu kadar çok şeyi nasıl biliyorsun? Sen de kuleye girdin, değil mi?"

"Evet," diye itiraf etti Birgitte.

Mat kendini beğenmiş bir ifadeyle baktı ona. "Eh, *sen* çıkmışsın! Nasıl başardın?"

Birgitte duraksadı, sonra süt kupasını eline aldı. "O efsane bu zamana kalmamış, anlaşılan?"

"Ben duymadım," dedi Mat.

"Aşkımın hayatını kurtarmalarını istemek için girdim," dedi. "Lahpoint Tepeleri savaşından sonraydı. Buchaner isyanına önderlik ediyorduk. Gaidal feci yaralanmıştı; kafasına aldığı darbe yüzünden doğru düzgün düşünemiyordu. Bazen benim kim olduğumu hatırlamıyordu. Bu benim yüreğimi paralıyordu, bu yüzden Şifa verilmesi için onu kuleye götürdüm."

"Peki, nasıl dışarı çıktın?" diye sordu Mat. "Onları nasıl kandırdın?"

"Çıkamadım," dedi Birgitte usulca.

Mat donakaldı.

“Eelfinnler ona Şifa vermediler,” diye devam etti Birgitte. “İkimizi de öldürdüler. Ben oradan canlı çıkamadım, Mat. Bu efsanenin sonu da bu.”

Mat suskun kaldı. “Ah,” dedi sonunda. “Hüzünlü bir hikayeymiş.”

“Bütün hikayeler zaferle sona eremez. Zaten Gaidal ve ben mutlu sonlardan pek haz etmeyiz. Bizim için, ihtişam içinde tükenmek daha iyi.” Gaidal ile birlikte, huzur içinde yaşlandıkları bir ömrü hatırlayarak yüzünü buruşturdu. O ömrü yaşarken -Desen’de oynadığı daha büyük rolden habersiz- mutlu olsa da, yaşadığı en sıkıcı hayattı.

“Eh, ben yine de gidiyorum,” dedi Mat.

Birgitte içini çekti. “Seninle gelemem, Mat. Elayne’i bırakamam. Senin gururun kadar büyük bir ölüm arzusu var ve ben onun bu işten canlı kurtulmasını sağlamaya kararlıyım.”

“Senin gelmeni beklemiyordum zaten,” dedi Mat çabucak. “Yak beni, senden istediğim bu değil. Ve...” Kaşlarını çattı. “Benim *neyim* büyüklüğünde bir ölüm arzusu?”

“Boş ver,” dedi Birgitte sütünü içerek. İnsanlara söylemese de, sütü severdi. Elbette, yine içki içebildiği zaman mutlu olacaktı; İhtiyar Snert’ün mayalı içkilerini özlemişti. Çirkin erkekler kadar, çirkin içkileri de severdi.

“Sana gelmemin sebebi yardımına ihtiyaç duymam,” dedi Mat.

“Söyleyecek başka ne var ki? Yanınıza demir, ateş ve müzik alıyorsunuz. Demir onları incitecek, onlara karşı koruma sağlayacak, onları tutsak edecektir. Ateş onları korkutacak ve öldürecektir. Müzik onları büyüleyecektir. Ama ateş ve müziğin, siz onları kullandıkça daha az etkili hale geleceğini göreceksiniz.

“Kule bir mekan değil, bir kapıdır. Alemler arasındaki kavşağa açılan bir tür kapı. Orada her iki türü bulacaksınız: hem Aelfinn yılanlarını, hem Eelfinn tilkilerini. Şu anda birlikte çalıştıklarını varsayarsak. Tuhaf bir ilişkileri vardır.”

“Ama *ne* istiyorlar?” diye sordu Mat. “Bizden, demek istiyorum. Neden bizi umursuyorlar?”

“Duygular,” dedi Birgitte. “Bu yüzden dünyamıza açılan kapılar yaptılar, bu yüzden bizi baştan çıkararak içeri girmemizi sağlıyorlar. Hissettiklerimizle besleniyorlar. Bir sebepten, özellikle de Aes Sedaileri seviyorlar. Belki de Tek Güç sahibi olanlar sert bira gibi lezzetli oluyordur.”

Mat gözle görülür bir biçimde ürperdi.

“İçerisi kafa karıştırıcı olacak,” dedi Birgitte. “Orada, belli bir yere gitmek zordur. Kemerleri kullanmak yerine kuleden geçmek beni tehlikeye

düşürmüştü, ama büyük salona ulaşabilirsem anlaşma yapabileceğimi biliyordum. Bu arada, kuleye girersen karşılıksız hiçbir şey alamazsın. Senden bir şey isteyecekler, senin için değerli olan bir şey.

“Her neyse, ben büyük salona ulaşmanın bir yolunu bulmuştum. Geçtiğim koridor kesişimlerine demir tozu bırakıyordum, böylece bir yerden önceden geçmişsem, anlıyordum. Demire dokunamıyorlardı anlarsın, ve... bu hikayeyi daha önce duymadığından emin misin?”

Mat başını iki yana salladı.

“Bu yörelerde çok sevilirdi,” dedi Birgitte kaşlarını çatarak. “Yaklaşık yüz sene önce.”

“Alınmış gibisin.”

“İyi bir hikayeydi,” dedi Birgitte.

“Hayatta kalırsam, Thom’a söylerim hikaye hakkında kahrolası bir türkü besteler, Birgitte. Bana tozdan bahset. Planın işe yaradı mı?”

Birgitte başını iki yana salladı. “Yine de kayboldum. Bir şekilde tozu süpürmüş olabilirler ya da belki mekan o kadar engin ki, bir kere geçtiğim yerden bir daha geçmedim. Sonunda köşeye sıkıştım, ateşim söndü, lirim kırıldı, yay kirişim koptu ve Gaidal sırtımda baygındı. Orada bazı günler yürüyebiliyordu, diğerlerinde sersem oluyordu ve bu yüzden onu yanımda getirdiğim sedyeye yatırıp çekmem gerekiyordu.”

“Bazı *günlerde* mi?” dedi Mat. “Orada ne kadar kaldınız?”

“İki aylık erzak götürmüştüm,” dedi Birgitte yüzünü buruşturarak. “Onlar tükendikten sonra ne kadar daha yaşadık, bilmiyorum.”

“Kanlı küller!” dedi Mat, sonra birasından büyük bir yudum aldı.

“Sana içeri girmemeni söylemiştim,” dedi Birgitte. “Arkadaşını bulsanız bile asla dışarı çıkamazsınız. O mekanda, sağa sola dönmeden, dümdüz giderek haftalarca yürüyebilirsiniz ve birbiri ardına koridorlar geçebilirsiniz. Hiçbir şey değişmez. Ne yöne gideceğinizi biliyorsanız, büyük salon birkaç dakika uzakta olabilir. Ama siz onu ıskalayıp duracaksınız.”

Mat, belki daha sert bir şey ısmarladığını dileyerek, kupasının içine baktı.

“Tekrar düşünmeye mi karar verdin?” diye sordu Birgitte.

“Hayır,” dedi Mat. “Ama oradan çıktığımızda, kahrolası Moiraine yaptıklarımı takdir etse iyi olacak! *İki ay!*” Kaşlarını çattı. “Dur bir dakika. Sen orada öldüysen hikaye nasıl duyuldu?”

Birgitte omuzlarını silkti. “Bunu hiç öğrenemedim. Belki Aes Sedailerden biri soru hakkını bunun için kullanmıştır. İçeri girdiğimi herkes biliyordu. O zaman adım Jethari Ayçengisi’ydi. Hikayeyi hiç duymadığından *emin misin?”*

Mat yine başını iki yana salladı.

Birgitte içini çekti ve arkasına yaslandı. Eh, onun hakkındaki hikayelerin *hepsinin* sonsuza dek yaşaması beklenemezdi, ama Birgitte bu hikayenin birkaç nesilden daha uzun ömürlü olacağını düşünmüştü.

Sütünü bitirmek üzere kupasını kaldırdı. Kupa dudaklarına ulaşmadan donakaldı. Elayne’den duygusal bir sarsıntı hissi gelmişti. Öfke, gazap, *acı*.

Birgitte kupayı masaya güm diye indirdi, birkaç madeni para bıraktı ve küfrederek ayağa kalktı.

“Ne?” dedi Mat, göz açıp kapayana kadar ayağa fırlayarak.

“Elayne. Başı dertte. *Yine*. Yaralandı.”

“Kanlı küller,” dedi Mat. Ceketini ve asasını kaptı, birlikte kapıya koştular.

23

TİLKİ BAŞLARI

Elayne tuhaf madalyonu elinde evirip çeviriyor, parmağını ön yüzdeki tilki başı figürünün hatlarında dolaştırıyordu. Pek çok *ter'angreal*'de olduğu gibi, bu madalyonu ilk kez yaratmak için ne tür bir metal kullanıldığını anlamak zordu. Yeti'si sayesinde, gümüş olduğunu tahmin ediyordu. Ama madalyon gümüşten daha sağlamdı. Başka bir şeydi, yeni bir şey.

Şanslı Adamın Tiyatro Kumpanyası'nın şarkıcı hanımı şarkısına devam etti. Güzel, sade ve tiz bir şarkıydı. Elayne, ön kısmına oyuncular için yükseltilmiş bir sahne kurulmuş olan salonun sağ tarafında, minderli bir sandalyede oturuyordu. Arkasında Birgitte'in Askerlerinden ikisi dikiliyordu.

Oda loştu; duvarlardaki oyuklarda, mavi camların arkasında yanan küçük titrek lambalarla aydınlatılmıştı yalnızca. Sahnenin önüne dizilmiş sarı fenerlerin ışığı mavi lambaları boğuyordu.

Elayne şarkıya dikkat etmiyordu. "Prenses Walishen'in Ölümü"nü bir şarkı olarak daha önce de dinlemişti ve her şeyi tek bir ozanın anlatması yerine, şarkıya sözler ve farklı oyuncular eklemenin amacını anlayamıyordu. Ama bu Ellorien'in en sevdiği şarkıydı ve Cairhien'den gelen bu oyuncularla ilgili övgü dolu haberler -bu oyuncuları oradaki asiller keşfetmişti- Andor'daki pek çok asili heyecanlandırmıştı.

Bu akşamı düzenlemesinin sebebi buydu. Ellorien Elayne'in davetini alınca gelmişti; büyük olasılıkla meraklanmıştı. Elayne onu davet edecek cüreti neden göstermişti? Yakında, Elayne Ellorien'in buraya gelmiş olmasını avantaj olarak kullanacaktı. Ama henüz değil. Bırak kadın ilk önce oyunun keyfini çıkarsın. Siyasi pusu bekliyor olacaktı. Elayne'in gidip onun yanındaki sandalyelerden birine oturmasını ya da bir hizmetkarla bir öneri göndermesini bekleyecekti.

Elayne ikisini de yapmadı, bunun yerine oturdu ve tilki başı *ter'angreal*'e baktı. Tek bir parça som metalden yapılmış olmasına rağmen, karmaşık bir sanat eseriydi. Onu yaratmak için kullanılan örgüleri *hissedebiliyordu*. Karmaşıklığı, bükülmüş düş yüzüklerinin basitliğinin çok ötesindeydi.

Madalyonun aynısını üretmeye çalışırken bir şeyi yanlış yapıyordu. Başarısız girişimlerinden birini kesesinde taşıyordu. Madalyonun kopyalarını döktürmüştü, gümüş ustalarının üretebileceği kadar ayrıntılıydılar, ama biçimin önem taşımadığını tahmin ediyordu. Bir sebepten, kullanılan gümüş miktarı önemli gibiydi, ama gümüşün aldığı şekil önemli değildi.

Çok yaklaşmıştı. Kesesindeki kopya kusursuzca çalışmıyordu. Güçsüz örgüler kopyayı elinde tutan kişinin üzerinden kayıp gidiyordu, ama bir sebepten güçlü olanları engelleyemiyordu. Ve, daha da önemlisi, kopyayı elinde tutarken yönlendiremiyordu.

Orijinal elindeyken yönlendirebiliyordu. Madalyonu elinde tutmanın örgülerini engellemediğini keşfettiğinde heyecanlanmıştı. Hamile olmak engelliyordu -bu hala canını sıkıyordu- ama tilki başını elinde tutarken yönlendirmek mümkündü.

Ama kopyayı değil. Onu doğru düzgün yapamamıştı. Ve ne yazık ki, zamanı dardı. Mat yakında madalyonunu geri isterdi.

Sahteyi aldı ve yanındaki sandalyeye koydu, sonra Kaynak'a kucak açtı ve Ruh ördü. Kenardaki sandalyelerden oyunu izlemekte olan pek çok Kandaş bunun üzerine dönüp ona baktılar. Çoğu şarkıya dalmıştı.

Elayne uzandı ve madalyona dokundu. Örgüleri hemen çözüldü ve kaynak söndü. Biri ona Kalkan koymuş gibi.

Şarkı yükselirken Elayne içini çekti. Kopya orjinaline çok yakındı, ama aynı zamanda çok can sıkıcıydı. Kaynak'a dokunmasını önleyecek bir şeyi asla takmazdı, onu koruyacak olsa bile.

Yine de, tamamen faydasız da değildi. Birgitte'e ve birkaç Asker komutanına kopyalar verebilirdi. Bunlardan *çok fazla* kopya üretmek doğru olmazdı. Aes Sedailere karşı etkili bir biçimde kullanılabilecek olsa bile.

Mat'e kopyalardan birini verebilir miydi acaba? Kendisi yönlendiremediğine göre, asla anlamazdı...

Hayır, diye düşündü, fikir onu baştan çıkaramadan önce bastırarak. Mat'in madalyonunu iade edeceğine söz vermişti ve edecekti de. Aynı işi görmeyen bir kopya değil. İki madalyonu elbisesinin cebine tıktı. Mat'in madalyonundan ayrılabildiğini gördüğüne göre, belki onu bir kez daha vermesi için zorlayabilirdi. Ama *gholam*ın varlığı onu endişelendiriyordu. O şeyle nasıl başa çıkacaktı? Tüm korumalarına madalyonun kopyalarını vermek o kadar da kötü bir fikir olmayabilirdi.

Şarkı bitti, son tiz nota da fitili biten mum gibi soldu. Bundan kısa süre sonra oyunun sonu geldi, beyaz maskeli adamlar karanlıktan fırladı. Fenerlerden birine bir şey atıldı ve parlak bir ışık çaktı, sonra yine soldu, Walishen sahnede öldü, kırmızı elbisesinin etekleri dökülmüş kan gibi çevresine yayıldı.

Seyirci ayağa kalkarak alkışlamaya başladı. Ayaktakilerin çoğu Kandaştı, ama davet edilmiş Yüksek Asillerden de birkaç kişi vardı. O asillerin hepsi Elayne'in destekçileriydi. Dyelin, elbette, ve genç Conail Northan ve aynı ölçüde genç -ama iki kat kibirli- Catalyn Haevin.

Buradaki son asil Sylvase Caeren'di. O kadın hakkında ne düşünmeliydi? Elayne başını iki yana sallayarak sahte tilki başını kesesine koydu ve zayıf bir alkışla diğerlerine katıldı. Oyuncular yalnızca ona dikkat edeceklerdi. Bir tür onay işareti vermezse, bütün gece üzüleceklerdi.

Bu iş de bitince, Elayne salondan çıkıp yakındaki oturma odasına geçti. Oda rahat sohbetlere uygun, döşemeli, kalın kollu sandalyelerle dekore edilmişti. Bir yanda bir içki tezgahı vardı ve parlak kırmızı- beyaz üniformalı bir adam arkasında dikiliyordu. İnsanlar sallana sallana içeri girerken hizmetkar elleri arkasında, saygıyla bekledi. Ellorien orada değildi elbette; bir konuğun ilk önce ev sahibinin çekilmesini beklemesi en temel görgü kurallarından biriydi. Ellorien ile Elayne'in arası iyi olmasa da, görgüsüz davranmak olmazdı.

Elayne'in girmesinden kısa süre sonra Ellorien içeri girdi. Tombul kadın yakınında yürüyen Yüksek Asilleri görmezden gelerek Kandaş kadınlardan biriyle konuşuyordu. Sohbeti zorlamaydı. Muhtemelen kadının oturma odasına hiç gelmemesi de beklenebilirdi, ama Elayne onun Trakand Evi hakkındaki fikrini değiştirmediğini belli etmek isteyeceğini biliyordu.

Elayne gülümsedi, ama kadına yaklaşmadı, bunun yerine içeri giren Sylvase'e döndü. Orta boylu, mavi gözlü kız, yüzündeki ifadesizlik olmasa güzel sayılabilirdi. Aes Sedailer gibi duygusuz değil. Tamamen ifadesiz. Bazen Sylvase teşhire konmuş cansız model gibi görünüyordu. Ama diğer yandan, başka durumlarda gizli bir derinlik, bir kurnazlık sergilemişti.

"Davetiniz için teşekkür ederim, Majesteleri," dedi Sylvase sakin, tuhaf ölçüde tekdüze bir sesle. "Son derece aydınlatıcıydı."

"Aydınlatıcı mı?" dedi Elayne. "Eğlenceli olacağını ummuştum."

Sylvase hiçbir şey söylemedi. Ellorien'e bir bakış fırlattı ve sonunda bir parça duygu sergiledi. Buz gibi, tüyler ürperten cinsten bir hoşnutsuzluk. "*Onu* neden davet ettiniz, Majesteleri?"

“Caeren Evi de bir zamanlar Trakand Evi ile anlaşmazlık içindeydi,” dedi Elayne. “Genellikle, sadakatini en zor kazandığın kişi, kazandıktan sonra en değerlisi olur.”

“Sizi desteklemeyecektir, Majesteleri,” dedi Sylvase, aşırı sakin bir sesle. “Annenizin yaptıklarından sonra değil.”

“Annem seneler önce tahta oturduğunda,” dedi Elayne, Ellorien’e bakarak, “onun asla kazanamayacağı söylenen Evler vardı. Ama o kazandı.”

“Ee? Yeterince desteğiniz var zaten, Majesteleri. Zafer kazandınız.”

“Tek bir zafer.”

Gerisini söylemedi. Traemane Evi’ne şeref borcu vardı. Ellorien’in onayını aramak yalnızca Aslan Tahtı’nı güçlendirme amaçlı değildi. Annesinin Gaebril’in etkisi altında yarattığı ayrılıkları gidermek amaçlıydı. Ev’inin saygınlığını geri kazanmak, giderilebilecek hataları gidermek amaçlıydı.

Sylvase bunu anlamazdı. Elayne zavallı kızın çocukluğunun nasıl geçtiğini öğrenmişti; bu kadın, bir Yüksek Asilin şerefine o kadar önem vermezdi. Sylvase yalnızca iki şeye önem veriyormuş gibi görünüyordu: güç ve intikam. Elayne’i desteklediği ve yönlendirilebildiği sürece, sorun olmazdı. Ama asla Dyelin gibi, Trakand Evi’nin payandalarından olmazdı.

“Sekreterim ihtiyaçlarınızı karşılayabiliyor mu, Majesteleri?” diye sordu Sylvase.

“Yeterince, sanırım,” dedi Elayne. Adam şimdiye dek değerli bir iş üretmemişti, ama Elayne, adamın sorgulama sırasında aşırıya kaçmasına da izin vermemişti. Elayne ikilemde kalmıştı. Bu Kara Ajah grubunu çok uzun zamandır kovalıyordu. Sonunda onları ele geçirmişti... ama ne yapacaktı onlara?

Birgitte tutsakları, görünürde sorgulanmaları ve sonra Beyaz Kule tarafından yargılanmaları için canlı ele geçirmişti. Ama bu, kadınların konuşmak için sebepleri olmadığı anlamına geliyordu; sonunda idam edileceklerini biliyorlardı. Bu yüzden ya Elayne onlarla pazarlık etmeye razı olacaktı ya da sorgucunun aşırı önlemlere başvurmasına izin verecekti.

Bir kraliçenin bu tür şeylere izin verecek kadar sert olması gerekiyordu. Ya da, öğretmenleri ve eğitmenleri ona öyle söylemişti. Bu kadınların suçlu olduğu su götürmezdi ve ölüm cezasını fazla fazla hak edecek şeyler yapmışlardı. Ama Elayne onların sırlarını öğrenmek için ne kadar düşmeye razı olacağından emin değildi.

Dahası, bu gerçekten de bir işe yarar mıydı? Ispan bir tür İçtepi ve onu bağlayan yeminlerin etkisi altındaydı; büyük olasılıkla bu kadınlarda da aynısı geçerliydi. Faydalı bilgiler verebilirler miydi? Keşke bir yol bulup...

Duraksadı ve aklına gelen düşünceyle, Sylvase'in son cümlesini kaçırdı. Birgitte bundan hoşlanmayacaktı, elbette. Birgitte *hiçbir* şeyden hoşlanmazdı. Ama Elayne Birgitte'in Saray'dan çıktığını hissetmişti. Belki de saray dışındaki nöbetçileri denetliyordu.

"Affedersin, Sylvase," dedi Elayne. "Kesinlikle yapmam gereken bir şey hatırladım."

"Elbette, Majesteleri," dedi kız dümdüz, neredeyse insanlık dışı bir sesle.

Elayne ondan uzaklaştı, sonra çabucak diğerlerini selamladı ve iyi akşamlar diledi. Conail sıkılmış görünüyordu. Gelmesi beklendiği için gelmişti. Dyelin her zamanki gibi hoş ve dikkatliydi. Elayne Ellorien'den kaçındı. Odadaki diğer önemli kişileri selamladı. İşi bittiği zaman çıkışa doğru yürümeye başladı.

"Elayne Trakand," diye seslendi Ellorien.

Elayne kendi kendine gülümseyerek duraksadı. Yüzündeki, hesaplı bir merak dışındaki tüm ifadeleri silerek döndü. "Evet, Leydi Ellorien?"

"Beni buraya görmezden gelmek için mi çağırdınız?" diye sordu kadın odanın diğer ucundan. Tüm konuşmalar kesildi.

"Hiç değil," dedi Elayne. "Yalnızca, sizi benimle iletişim kurmaya zorlamazsam daha keyifli zaman geçireceğiniz izlenimi altındaydım. Bu akşamı siyasi amaçlarla düzenlemedim."

Ellorien kaşlarını çattı. "Ee, amaç neydi peki?"

"Güzel bir şarkının tadını çıkarmak, Leydi Ellorien," dedi Elayne. "Ve belki, size Trakand Evi'nin arkadaşlığından hoşlandığınız günleri hatırlatmak." Gülümsedi, hafifçe başını salladı ve çıktı.

Bunu biraz düşünsün bakalım, diye düşündü Elayne tatminle. Ellorien, Gaebril'in Terkedilmişlerden biri olduğunu duymuştu kuşkusuz. Kadın buna inanmayabilirdi, ama belki seneler boyunca Morgase ile birbirlerine saygı gösterdiklerini hatırlardı. Birkaç kısa ay, senelerin dostluğunu unutturabilir miydi?

Fuaye merdiveninin dibinde Elayne Birgitte'in Asker kadın yüzbaşılarından biri olan Kaila Bent'i buldu. Sırım gibi, ateş saçlı kadın, onun gözüne girmeye can atıyormuş gibi görünen iki Asker adamla hoş bir sohbet yürütmekteydi. Elayne'i fark ettiklerinde üçü de dikkat kesildi.

“Birgitte nereye gitti?” diye sordu Elayne.

“Kapıdaki soruna bakmaya gitti, Majesteleri,” dedi Kaila. “Sorun olmadığını duydum. Önceden sizi ziyaret etmeye gelen şu paralı asker grubunun kumandanı gizlice saray bahçelerine girmeye çalışmış. Kumandan Birgitte onu sorguluyor.”

Elayne tek kaşını kaldırdı. “Matrim Cauthon’u mu kastediyorsun?”

Kadın başını salladı.

“Onu ‘sorguluyor’, öyle mi?”

“Ben öyle duydum, Majesteleri,” diye yanıt verdi Kaila.

“Bu, ikisinin içmeye gittiği anlamına geliyor,” dedi Elayne içini çekerek. Işık, içki içmek için kötü bir zamandı.

Yoksa iyi bir zaman mıydı? Birgitte Mat’le birlikte dışarı çıkmışsa, Elayne’in Kara Ajah hakkındaki planlarına karşı çıkamazdı. Elayne gülümsedi. “Yüzbaşı Bent, benimle gel.” Tiyatro kısmından çıktı ve Saray’ın ana binasına girdi. Kadın, koridorda duran bir Asker kadın birliğine kendisini takip etmelerini işaret ederek Elayne’in peşine düştü.

Elayne kendi kendine gülümseyerek emirler vermeye başladı. Asker kadınlardan biri, tuhaf emir listesi karşısında şaşırmış görünse de, emirleri ilgili yerlere ulaştırmak üzere koşarak uzaklaştı. Elayne dairesine gitti, sonra oturup düşündü. Hızlı hareket etmek zorundaydı. Birgitte aksi bir ruh hali içindeydi; Elayne bağdan bunu sezebiliyordu.

Kısa süre sonra bir hizmetkar geldi ve büyük siyah bir pelerin getirdi. Elayne ayağa fırladı, pelerini taktı ve Kaynak’a kucak açtı. Üç kez denemesi gerekmişti! Kanlı küller, hamilelik bazen çok can sıkıcı olabiliyordu.

Çevresine Ateş ve Hava örgüleri ördü ve Puslar Aynası’nı kullanarak daha uzun boylu, daha etkileyici görünmesini sağladı. Mücevher sandığını aldı ve içinden, fildişinden yapılmış, kendi saçlarına bürünmüş, oturan kadın biblosunu çıkardı. *Angreal*’i kullanarak, cesaret edebildiğince çok Tek Güç çekti. Yönlendirebilen birinin gözüne gerçekten de etkileyici görünürdü.

Dönüp Asker kadınlara baktı. Şaşkın oldukları açıktı, farkında olmadan ellerini kılıçlarına götürmüşlerdi. “Majesteleri?” diye sordu Kaila.

“Nasıl görünüyorum?” dedi Elayne. Örgüleri bükerek sesini gürleştirdi.

Kaila’nın gözleri daha da irileşti. “Cisimleşmiş fırtına başı gibi, Majesteleri.”

“Etkileyici yani?” diye sordu Elayne, kendi tehlikeli, neredeyse insanlık dışı sesi karşısında hafifçe irkilerek. Mükemmel!

“Bence öyle,” dedi sıska Asker kadın, bir eliyle çenesini ovalayarak. “Gerçi terlikler etkiyi bozuyor.”

Elayne başını eğdi ve pembe ipek terlikleri görünce küfretti. Biraz daha örgü ördü ve terlikli ayaklarını yok etti. Örgü onu, zonklayan bir karanlık perdesine bürünmüş gibi, çevresinde pelerini ve siyah kumaş şeritleri çırpınırken havada süzülüyormuş gibi gösterecekti. Yüzü tamamen karanlıkta kalıyordu. Gözlerinin olması gereken yerlere iki parlak kırmızı benek ekledi. Koyu kırmızı ışık yayan közler gibi.

“Işık bizi korusun,” diye fısıldadı Askerlerden biri.

Elayne kendi kendine başını salladı. Heyecandan, kalbi daha hızlı atıyordu. Endişeli değildi. Güvende olacaktı. Min’in görüsü bunu vaat ediyordu. Planlarının üzerinden geçti. Sağlamdılar. Ama kesin olarak sınamanın tek bir yolu vardı.

Elayne örgüleri içe aldı ve bağladı. Sonra Askerlere döndü. “Işıkları söndürün,” dedi, “ve hiç kıpırdamayın. Ben birazdan dönerim.”

“Ama...” dedi Kaila.

“Bu bir emirdir, asker,” dedi Elayne kararlılıkla. “İtaat etsen iyi olacak.”

Kadın duraksadı. Büyük olasılıkla Birgitte’in buna asla izin vermeyeceğini biliyordu. Ama neyse ki Kaila Birgitte değildi. Gönülsüzce emir verdi ve odadaki ışıklar söndürüldü.

Elayne cebine uzandı ve tilki başı madalyonu, gerçek olanı çıkarıp elinde tutarak sakladı. Derin bir nefes aldı, sonra bir Kapıyol açtı. Karanlık odada beliren ışık şeridi parlaktı, ışıldıyor, onları ay ışığı gibi soluk bir parıltıyla kaplıyordu. Benzer şekilde karanlık olan bir odaya açıldı.

Elayne kapıdan geçti ve kendini Saray zindanlarındaki hücrelerin birinde buldu. Hücrenin uzak tarafında, tepesinde parmaklıklı küçük bir pencere bulunan sağlam kapının yanında bir kadın diz çökmüştü. Rutubetli hücredeki tek ışık o pencereden geliyordu. Elayne’in sağında küçük bir yatak, solunda tuvalet niyetine kullanılan bir kova vardı. Minik oda küf ve insan dışkısı kokuyordu ve yakındaki farelerin seslerini açıkça duyabiliyordu. Yine de, önünde duran kadın için fazla iyi bir odaydı.

Elayne’in Chesmal’i seçmesi hesaplanmış bir hareketti. Kadının Karalar arasında belli bir yetkesi varmış gibi görünüyordu ve diğerlerinin çoğunun ona boyun eğmesine sebep olacak kadar güçlüydü. Ama aynı zamanda,

Elayne onunla son karşılaştığında, mantıktan çok duygularıyla hareket etmişti. Bu önemliydi.

Elayne hücreye girerken uzun boylu, düzgün hatlı kadın hızla döndü. Elayne nefesini tuttu. Neyse ki numarası işe yaradı. Chesmal kendini hücrenin saman kaplı zeminine fırlattı.

“Yüce Varlık,” diye tısladı kadın. “Ben...”

“Sessizlik!” diye bağırdı Elayne gürleyen bir sesle.

Chesmal büzüldü, sonra dışarıdaki Askerlerin içeri bakmasını beklermiş gibi yana baktı. Orada, Chesmal’in Kalkanını tutan Kandaş kadınlar vardı. Elayne onları hissedebiliyordu. Sese rağmen kimse gelmedi. Kandaşlar, ne kadar tuhaf olursa olsun, Elayne’in emirlerine itaat ediyordu.

“Sıçandan da betersin,” dedi Elayne tiksintili bir sesle. “Yüce Efendi’nin ihtişamını sağlamak için gönderildin, ama ne yaptın? Bu aptalların, bu *çocukların* seni yakalamasına izin verdin, öyle mi?”

Chesmal daha da fazla eğilerek feryat etti. “Ben tozum, Yüce Varlık. Ben hiçbir şey değilim! Sizi hayal kırıklığına uğrattım. Lütfen, beni yok etmeyin!”

“Nedenmiş o?” diye bağırdı Elayne. “Grubunun çalışmaları başarısızlık ardına başarısızlıkla sonuçlandı! Beni yaşamana izin vermeye ikna edecek *ne* yaptın?”

“Yüce Efendi’nin aleyhine çalışan o aptallardan pek çok kişiyi öldürdük!” diye feryat etti Chesmal.

Elayne irkildi, ama sonra kendini toparladı ve bir Hava kırbacı örerek kadının sırtına indirdi. Chesmal bundan daha fazlasını hak ediyordu. “Sen mi?” dedi Elayne. “Onların ölümüyle senin bir ilgin yoktu! Sen beni aptal mı sanıyorsun? Sen beni cahil mi sanıyorsun?”

“Hayır, Yüce Varlık,” diye haykırdı Chesmal tortop olarak. “Lütfen!”

“O zaman bana, yaşamana izin vermeme yetecek bir sebep ver.”

“Bildiklerim var, Yüce Varlık,” dedi Chesmal çabucak. “Aramamız söylenenlerden, ne pahasına olursa olsun öldürülmesi gereken iki adamdan biri... biri Caemlyn’de!”

Bu da ne? Elayne duraksadı. “Daha fazlasını anlat.”

“Bir paralı asker grubuyla birlikte yolculuk ediyor,” dedi Chesmal, istenen türden bir bilgiye sahip olduğu için rahatlamış görünerek. “Keskin gözlü, şapkalı adam. Kuzgun damgalı mızrak taşıyan!”

Mat? Karanlıkdostları *Mat*’i mi avlıyordu? Mat Rand’ın arkadaşıydı, doğru ve bir *ta’veren*’di. Ama Mat Terkedilmişlerin canını sıkacak ne

yapmıştı ki? Chesmal'in Mat'in şehirde olduğunu bilmesi daha da can sıkıcıydı. Mat Kara Aes Sedailer yakalandıktan *sonra* şehre gelmişti. Bunun da anlamı...

Bu, Chesmal ve diğerlerinin diğer Karanlıkdostlarıyla temas halinde oldukları anlamına geliyordu. Ama kim? "Peki, bunu nereden öğrendin? Neden daha önce raporlanmadı bu?"

"Haberi daha bugün aldım, Yüce Varlık," dedi Chesmal. Şimdi kendinden o kadar emin görünmüyordu. "Bir suikast planlıyoruz."

"Peki, hapisteyken bunu nasıl yapabiliyorsunuz?" diye sordu Elayne.

Chesmal başını hafifçe kaldırdı. Kare yüzünde şaşkınlık vardı. Hiçbir şey söylemedi.

Bilmem gerektiği kadarını bilmediğimi belli ettim. Elayne gölgeler maskesinin arkasında dişlerini gıcırdattı.

"Yüce Varlık," dedi Chesmal. "Aldığım emirleri dikkatle uyguluyorum. Emredildiği gibi, istilayı başlatmak üzereyiz. Yakında Andor düşmanlarımızın kanıyla yıkanacak ve Yüce Efendi ateş ve külle hükmedecek. Bunu başaracağız."

Bu da neydi? Andor işgal mi edilecekti? İmkansız! Bu nasıl olabilirdi? Ama, bu soruları sormaya cüret edebilir miydi? Chesmal bir şeylerin yanlış olduğundan kuşkulanmış görünüyordu.

"Siz beni daha önce ziyaret eden Seçilmiş değilsiniz, değil mi Yüce Varlık?" diye sordu Chesmal.

"Senin gibi biri bizim adetlerimizi sorgulayamaz," diye hırladı Elayne ve bir başka Hava kırbacını kadının sırtına indirdi. "Sana ne kadarının açıklandığını bilmem gerek. Ki anlayışındaki boşlukları görebileyim. Eğer bilmediğin... Eh, bunu anlayacağız. İlk önce, bana işgal hakkında neler bildiğini anlat."

"Tarihin yaklaştığını biliyorum, Yüce Varlık," dedi Chesmal. "Biraz daha zamanımız olsa, belki daha ayrıntılı plan yapabilirdik. Benim serbest bırakılmamı sağlarsanız, o zaman ben..."

Kenara bakarak sustu.

Tarih. Elayne daha fazla soru sormak için ağzını açtı, ama duraksadı. Ne? Artık dışarıdaki Kandaşları hissedemiyordu. Gitmişler miydi? Chesmal'in kalkanı ne olmuştu?

Kapı sarsıldı, kilit döndü, ardından kapı sert bir şekilde açıldı. Diğer yanda bir grup insan belirdi. Elayne'in beklediği gibi Askerler değildi. Başlarında kısa siyah saçlarının kenarları seyrelmeye yüz tutmuş, pos

bıyıklı bir adam vardı. Adamın üzerinde kahverengi pantolon ve siyah gömlek vardı. Ceketi uzundu, neredeyse önü açık bir pelerine benziyordu.

Sylvase'in sekreteri! Arkasında iki kadın vardı. Temaile ve Eldrith. İkisi de Kara Ajah'tandı. İkisi de Kaynak'a kucak açmıştı. Işık!

Elayne şaşkınlığını bastırdı, bakışlarına karşılık verdi ve geri çekilmedi. Bir Kara Aes Sedaiyi Terkedilmiş olduğuna ikna edebilmişse, belki üç tanesini de ikna edebilirdi. Temaile'nin gözleri iri iri açıldı ve dizleri üzerine çöktü. Sekreter de öyle. Ama Eldrith duraksadı. Elayne duruşu mu, kılığı mı, yoksa yeni gelen üç kişiyi gördüğü zaman verdiği tepki yüzünden mi olduğunu bilmiyordu. Belki bambaşka bir sebeptendi. Her durumda, Eldrith kanmamıştı. Yuvarlak yüzlü kadın yönlendirmeye başladı.

Elayne kendi kendine küfrederek ördü. Tam bir kalkanın kendisine yaklaştığını hissederken, Eldrith'e kalkan koydu. Neyse ki Mat'in *ter'angreal*'i elindeydi. Eldrith'in örgüsü dağıldı ve Elayne elindeki madalyonun soğuduğunu hissetti. Elayne'in kendi örgüsü rahatça Eldrith ile Kaynak arasına kaydı ve kadının Güç'le bağlantısını kesti. Güç parıltısı söndü.

"Sen ne yapıyorsun, salak!" diye bağırdı Chesmal. "Seçilmişlerden birini alt etmeye mi çalışıyorsun? Hepimizi öldürteceksin!"

"O Seçilmişlerden biri değil," diye bağırdı Eldrith. Elayne Hava'dan bir ağız tıkacı örmeyi düşündü, ama çok geçti. "Seni kandırdı! O..."

Elayne tıkacı kadının ağzına soktu. Her zaman bir Kara Aes Sedai için fazla narin görünen Temaile Kaynak'a kucak açtı ve başını kaldırıp baktı. Chesmal'in ifadesi dehşetten öfkeye dönüştü.

Elayne çabucak Eldrith'in kalkanını bağladı ve bir tane daha örmeye başladı. Bir Hava örgüsü ona çarptı. Tilki başı madalyon soğudu ve -Mat'in tam zamanında ödünç verdiği *ter'angreal* sayesinde- Elayne, Chesmal ile Kaynak arasına da kalkan koydu.

Temaile, örgülerinin dağılması karşısında şaşalayarak, alık alık Elayne'e baktı. Ama Sylvase'in sekreteri o kadar kalın kafalı değildi. Adam beklenmedik bir biçimde öne atıldı ve Elayne'i kuvvetle duvara çarptı.

Elayne'in omzundan bir acı yayıldı ve bir şeyin çatırdadığını duydu. Köprücük kemiği mi? *Bebekler!* diye düşündü hemen. İlkel bir korku ve dehşet çakması yaşadı ve Min'in görüleri hakkındaki tüm düşünceleri boğuldu. Şaşkınlık içinde, yukarıdaki odaya açılan Kapıyolun örgülerini salıverdi. Kapıyol soldu.

“Bir tür *ter’angreal* kullanıyor,” diye bağırdı Temaile. “Örgüler üzerinden kayıyor.”

Elayne koştu, sekreteri ittirdi ve onu itecek bir Hava örgüsü ördü. Ama bunu yaparken adam onun elini pençeledi. Belki de oradaki gümüş metal ışıltısını fark etmişti. Tam Elayne’in Hava patlaması ona çarptığında, sekreterin parmakları madalyona dolandı.

Sekreter madalyonu tutarak geriye uçtu. Elayne öfkeyle hırladı. Temaile kötü kötü sırıttı ve çevresinde Hava örgüleri belirdi. Onları Elayne’e fırlattı, ama Elayne onları kendi örgüleriyle karşıladı.

İki Hava örgüsü çarpıştı ve küçük odadaki havanın çalkalanmasına sebep oldu. Saman parçaları uçuştu. Elayne’in kulakları ani basınca isyan etti. Siyah saçlı sekreter *ter’angreal*i tutarak savaş karşısında geriledi. Elayne ona doğru bir örgü uzattı, ama örgü çözüldü.

Elayne öfke içinde bağırdı. Duvara çarpan omzu acıyla zonkluyordu. Küçük oda, içindeki bunca insanla sıkış tıkıştı ve Temaile kapıda dikilmiş, farkında olmadan sekreterin dışarı çıkmasını engelliyordu. Belki de bilinçliydi; muhtemelen o madalyonu istiyordu. Diğer iki Kara Aes Sedai, savrulan havanın ortasında büzüldüler. Onların kalkanları hala yerindeydi.

Elayne *angreal* aracılığıyla cesaret edebildiğince Güç çekti ve bir Hava örgüsüyle Temaile’nin uzattığı örgüyü kenara itti. İkisi bir an birbirlerine dayandılar; sonra Elayne’in örgüsü galip geldi, Temaile’ye çarptı, onu hücreden dışarı fırlattı ve dışarıdaki taş duvara çarptı. Elayne bir kalkanla peşinden gitti, ama Temaile çarpmanın etkisiyle bayılmış gibi görünüyordu.

Sekreter en yakındaki kapıya atıldı. Elayne paniğe kapıldı. Aklına gelen tek şeyi yaptı. Bir Hava örgüsüyle Chesmal’i yakaladı ve sekretere fırlattı.

İkisi birden bir yığın halinde yere düştüler. Tilki başı madalyon adamın elinden kurtuldu ve metalik bir tınlama ile yere düşüp kapıya doğru yuvarlandı.

Elayne göğsündeki kavurucu acıya rağmen derin bir nefes aldı ve kolu gevşeyip yanına düştü. Artık kolunu kaldıramıyordu. Bir eliyle kolunu tuttu ve öfkeyle Kaynak’a tutundu. *Saidar*ın tatlılığı teselli veriyordu. Hava ördü ve Chesmal’i, sekreteri ve belli etmeden Elayne’e doğru sürünmeye çalışan Eldrith’i bağladı.

Kendi kendini sakinleştirerek onların yanından geçip küçük hücreden çıktı ve koridorda yatan Temaile’yi kontrol etti. Kadın hala nefes alıyordu, ama gerçekten de bayılmıştı. Elayne ne olur ne olmaz diye onu da Hava’yla

bağladı, sonra dikkatle tilki başı madalyonu aldı. Diğer kolunun acısıyla irkildi. Evet, kesinlikle kemiğini kırmıştı.

Karanlık koridor boştu. Bu koridorda dört hücre kapısı vardı ve tek bir ayaklı şamdanla aydınlatılmıştı. Askerler ve Kandaşlar neredeydi? Elayne gönülsüzce, kılık değiştirmek için kullandığı örgüleri salıverdi; askerlerin gelip, onu Karanlıkdostu sanmasını istemiyordu. *Biri* bunca şamatayı duymuş olmalıydı! Zihninin arkasında, Birgitte'in gittikçe yaklaştığını ve hissettiği endişeyi sezebiliyordu. Muhafızı Elayne'in yaralandığını hissetmişti kuşkusuz.

Elayne omzunun acısını Birgitte'ten dinleyeceği söyleve yeğleyebilirdi. Bunu düşünerek irkildi, sonra döndü ve tutsakları inceledi. Diğer hücreleri de kontrol etmesi gerekiyordu.

Elbette bebekler iyiydi. Kendisi de iyi olacaktı. Acıya aşırı tepki vermişti; *gerçekten* korkmamıştı. Yine de, en iyisi...

"Selam, Kraliçem," diye fısıldadı bir erkek sesi Elayne'in kulağının dibinde ve Elayne'in yan tarafında ikinci bir acı belirdi. Elayne, nefesi kesilerek öne doğru sendeledi. Bir el uzandı ve madalyonu parmaklarından kopardı.

Elayne hızla döndü ve oda bulanıklaştı. Yan tarafından ılık bir şey akıyordu. Kan! Öyle sersemlemişti ki, Kaynak'ın solup gittiğini hissetti.

Koridorda, arkasında, Doilin Mellar duruyordu ve sağ elinde kanlı bir bıçak vardı. Sol eliyle madalyonu tartıyordu. Baltaya benzeyen yüzü, neredeyse müstehcen, derin bir gülümsemeyle ikiye bölünmüştü. Üzerinde yalnızca paçavralar olsa da, tahtındaki bir kral kadar özgüvenli görünüyordu.

Elayne tısladı ve Kaynak'a uzandı. Hiçbir şey olmadı. Arkasında gülüşler duydu. Chesmal'in kalkanını bağlamamıştı! Elayne Kaynak'ı salıverdiği anda örgüler dağılmış olmalıydı. Gerçekten de Elayne döndü ve Kaynak'la bağlantısını kesen örgüler gördü.

Düzgün hatlı yüzü kızarmış olan Chesmal ona gülümsedi. Işık! Ayaklarının dibinde kan birikiyordu. Çok fazla kan.

Elayne, bir yanında Mellar, diğer yanında Chesmal, koridor duvarına doğru geri geri sendeledi.

Min, ölmeyeceğini söylemişti... *Yanlış yorumlamış olabiliriz.* Birgitte'in sesi kulaklarında çınladı. *Yine de pek çok şey yanlış gidebilir.*

"Ona Şifa ver," dedi Mellar.

“Ne?” diye sordu Chesmal. Arkasında, hücre kapısının içinde Eldrith üstünü başını silkeliyordu. Elayne’in hava örgüleri dağıldığında yere düşmüştü, ama kalkanı hala yerindeydi. Elayne onu bağlamıştı.

Düşün, dedi Elayne kendi kendine, parmaklarının arasından kan sızarken. *Bir çıkış yolu olmalı. Olmak zorunda! Ah, Işık! Birgitte, acele et!*

“Ona Şifa ver,” dedi Mellar yine. “Bıçak yarası, seni bırakması içindi.”

“Aptal,” dedi Chesmal. “Örgüler bağlanmış olsa, bir yara bizim serbest kalmamızı sağlamazdı.”

“O zaman ölmesi gerekirdi,” dedi Mellar omuzlarını silkerek. Elayne’i süzdü; yakışıklı gözleri şehvetle parlıyordu. “Ve yazık olurdu. Çünkü o *bana vaat* edildi, Aes Sedai. Burada, bu zindanda ölmesine izin veremem. *Ben*... onun keyfini çıkarmadan ölmeyecek.” Kara Aes Sedaiye baktı. “Dahası, Andor Kraliçesi’nin sırlarını açıklamadan ölmesine izin verdiğini duyunca, hizmet ettiğimiz kişilerin memnun kalacağını mı düşünüyorsun?”

Chesmal tatmin olmuşa benziyordu, ama adamın sözlerinde bilgelik gördüğü açıktı. Arkalarında, sekreter hücreden çıktı ve iki yana baktıktan sonra koridorda, merdivene doğru seyirtip basamakları tırmandı. Chesmal koridoru geçerek Elayne’e yaklaştı. Neyse ki Elayne sersemlemişti. Sırtını duvara vermişti ve kırık omzunun acısını pek fazla hissetmiyordu. Sırtı duvarda, yere kayıp oturdu.

“Aptal kız,” dedi Chesmal. “Aldatmacanın ardını gördüm elbette. Yardımın yolda olduğunu bilerek suyuna gidiyordum.”

Sözleri boştu; diğerlerinin hatırına yalan söylüyordu. Şifa. Elayne’in... o... Şifa’ya ihtiyacı vardı. Zihni uyuşuyordu, gözleri kararıyordu. Kendi ve çocukları için korkarak elini yan tarafına bastırdı.

Eli kaydı. Elbisesinin cebinin içindeki bir şeye dokundu. Tilki başı madalyonun kopyası.

Chesmal ellerini Elayne’in başına koydu ve Şifa örgülerini oluşturdu. Elayne’in damarları buz kesti, Güç dalgası bedenini sardı. Derin bir nefes aldı, yan tarafındaki ve omzundaki acı kayboldu.

“İşte,” dedi Chesmal. “Şimdi, bizim çabucak...”

Elayne diğer madalyonu hızla çekti ve kaldırdı. Chesmal içgüdüyle madalyonu kavradı. Bu, kadının yönlendirememesine sebep oldu. Örgüleri kayboldu ve onlarla birlikte Elayne’in üzerindeki kalkan da dağıldı.

Chesmal bir küfür sallayarak madalyonu bıraktı. Madalyon yere düşüp yuvarlanırken Chesmal bir kalkan ördü.

Elayne kalkanla uğraşmadı. Bu sefer Ateş ördü. Basit, doğrudan ve tehlikeli. Karanlık Aes Sedai'nin giysileri, o örmeyi bitiremeden tutuştu ve kadın bağırdı.

Elayne ayağa kalktı. Koridor dönüyor, sallanıyordu: Şifa onu tüketmişti ama her şey dönmeyi bırakmadan, bir Ateş ipliği daha ördü ve Mellar'a fırlattı. Adam onun çocuklarının hayatını riske atmıştı! Onu bıçaklamıştı! O...

Örgüler ona dokunur dokunmaz çözüldü. Mellar ona gülümseyerek, ayağıyla bir şeyi durdurdu. İkinci madalyon. "Bak şimdi," dedi madalyonu yerden alarak. "Bir tane daha mı? Seni silkelesem, bir üçüncüsü düşer mi?"

Elayne tısladı. Chesmal hala çığlıklar atarak yanıyordu. Kadın yere düşerek tekmeler savurdu, koridor yanık et kokusuyla doldu. Işık! Elayne onu öldürmek istememişti. Ama boşa harcayacak zaman yoktu. Hava ördü, Eldrith kaçamadan kadını yakaladı. Ne olur ne olmaz diye, onu kendisiyle Mellar'ın arasına itti. Adam keskin bakışlarla izleyerek yaklaştı. Bir eliyle iki madalyonu, diğeriyle hançerini tutuyordu. Hançer hala Elayne'in kanıyla parlıyordu.

"Daha işimiz bitmedi, Kraliçem," dedi adam yumuşak bir sesle. "Diğerlerine güç vaat edilmişti. Ama benim ödülüm her zaman sendin. Ve ben borçlarımı her zaman tahsil ederim." Bir tür numara bekleyerek Elayne'i izliyordu.

Keşke Elayne'in ona oynayacak bir oyunu olsaydı! Zor ayakta duruyordu. Kaynak tutmak zordu. Eldrith'i kendisiyle Mellar arasında tutarak geriledi. Adamın gözleri heykelsi kadına döndü; Eldrith, kolları Hava örgüleriyle yanlarına yapıştırılmış, yerden iki santim yukarıda süzülüyordu. Mellar aniden atılarak Eldrith'in boğazını kesti.

Elayne irkildi ve geriledi.

"Pardon," dedi Mellar ve Elayne'in, onun Eldrith'e hitaben konuştuğunu fark etmesi bir an aldı. "Ama emir emirdir." Bunun ardından eğildi ve hançerini baygın Temaile'ye sapladı.

Elayne adamın madalyonlarla kaçmasına izin veremezdi! Gücünü toplayarak Tek Güç çekti ve Toprak ördü. Mellar'ın durduğu zemini çekti. Taşlar kırıldı, bloklar düştü, adamın bağırmasına, başını koruyarak eğilmesine ve kaçmasına sebep oldu. Havada bir ses çınladı. Taşa çarpan metal.

Koridor sarsıldı ve havaya toz saçıldı. Taş yağmuru Mellar'ı uzaklaşmaya zorlamıştı, ama Elayne'in onu kovalamasını da engellemişti.

Adam sağdaki merdivende kayboldu. Elayne kendini tükenmiş hissederek dizleri üzerine çöktü. Ama sonra bir şeyin, yıktığı tavan taşlarının altında parladığını gördü. Bir parça gümüşsü metal. Madalyonlardan biri.

Nefesini tutarak onu yerden aldı. Neyse ki, Kaynak onu terk etmedi. Mellar kopyayla kaçmışa benziyordu, ama orijinal hala ondaydı.

Elayne içini çekti ve soğuk taş duvara yaslanarak oturdu. Bayılmak üzereydi, ama kendini madalyonu saklamaya zorladı, sonra Birgitte koridorda belirene kadar uyanık kaldı. Muhafız koşmaktan nefes nefese kalmıştı, kırmızı ceketi ve altın rengi örgüsü yağmurda ıslanmıştı.

Mat onun peşinden koridora girdi. Eşarbıyla yüzünü örtmüştü ve ıslak kahverengi saçları yüzüne yapışmıştı. Değneğini hazır tutarak koridorda göz gezdirdi.

Birgitte Elayne'in yanında diz çöktü. "Sen iyi misin?" diye sordu telaşla.

Elayne bitkinlik içinde başını salladı. "Bu işten kendi başıma kurtuldum." *Bir açıdan*. "Dünyaya bir iyilik yapıp, buraya gelmeden önce Mellar'ı öldürdün mü? "

"Mellar mı?" diye sordu Birgitte korkuyla. "Hayır. Elayne, elbisende kan var!"

"Ben iyiyim," dedi Elayne. "Gerçekten, bana Şifa verildi."

Demek Mellar özgürdü. "Çabuk," dedi. "Koridorları arayın. Burayı koruyan Askerler ve Kandaşlar..."

"Onları bulduk," dedi Birgitte. "Merdiven kuyusunun dibine tıkılmışlar. Ölü olarak. Elayne, ne oldu?" Kenarda Mat, Temaile'nin göğsündeki hançer yarasını fark ederek cesedi dürtükledi.

Elayne ellerini karnına bastırdı. Bebeklerine bir şey olmayacaktı, değil mi? "Çok düşüncesizce bir şey yaptım Birgitte ve bu yüzden bana bağıracağını biliyorum. Ama ilk önce beni daireme götürür müsün? Sanırım Melfane beni görmeli. Ne olur ne olmaz diye."

Egwene'e düzenlenen başarısız suikast teşebbüsünden bir saat sonra, Gawyn Amyrlin'in dairesindeki küçük odada tek başına duruyordu. Onu tutan örgüler çözülmüştü ve sonra yerinden ayrılmaması söylenmişti.

Egwene sonunda odaya girdi. "Otur," dedi.

Gawyn duraksadı, ama haşin gözleri mumları tutuşturabilirdi. Tabureye oturdu. Bu küçük odada pek çok çekmece dolabı ve giysi sandığı vardı.

Kapı, Gawyn'in örgülerle yakalandığı daha büyük oturma odasına açılıyordu; oradaki kapı da Egwene'in yatak odasına gidiyordu.

Egwene kapıyı kapattı ve ikisini dışarıdaki odalarda dolaşan nöbetçilerden, Muhafızlardan ve Aes Sedailerden yalıttı. Dışarıdakilerin konuşmaları buraya alçak bir uğultu biçiminde geliyordu. Egwene'in üzerinde hala kırmızı-altın elbise vardı ve siyah saçlarına altın iplikler örülmüştü. Yanakları Gawyn'e duyduğu öfkeyle kızarmıştı. Bu onu daha da güzelleştiriyordu.

"Egwene, ben..."

"Ne yaptığının farkında mısın?"

"Kapısının dışında bir suikastçı fark ederek, sevdiğim kadının güvende olup olmadığını kontrol ettim."

Egwene kollarını göğsünde kavuşturdu. Gawyn onun öfkesinin sıcaklığını hissedebiliyordu neredeyse. "Bağırman Beyaz Kule'nin yarısını buraya çekti. Senin yakalandığını gördüler. Muhtemelen suikastçı artık örgülerimi biliyor."

"Işık, Egwene! Bilinçli yapmışım gibi konuşuyorsun. Ben yalnızca seni korumaya çalışıyordum."

"Ben senin korumanı istemedim! Bana itaat etmeni istedim! Gawyn, kaçırdığımız fırsatı görmüyor musun? Mesaana'yı korkutup kaçırmasaydın, tuzaklarımdan birine yakalanabilirdi!"

"O Terkedilmişlerden biri değildi," dedi Gawyn. "Bir erkekti."

"Bulanık olduğu için yüzünü göremediğini, şeklini de seçemediğini söylemiştin."

"Eh, evet," dedi Gawyn. "Ama kılıçla savaşıyordu."

"Bir kadın kılıç kullanamaz mı? Gördüğün kişinin boyu, bir kadın olduğuna işaret ediyordu."

"Belki, ama Terkedilmişlerden biri? Işık, Egwene, Mesaana olsaydı, Güç kullanarak beni yakıp kül ederdi!"

"Bana itaatsizlik etmemen için bir sebep daha," dedi Egwene. "Belki de haklısın, belki Mesaana'nın buyruğu altındaki birisiydi. Bir Karanlıkdostu ya da Gri Adam. Eğer öyleyse, onu tutsak alırdım ve Mesaana'nın planlarını öğrenebilirdim. Ve Gawyn, ya gerçekten Mesaana'yı bulsaydın? Ne yapabilirdin ki?"

Gawyn bakışlarını yere indirdi.

"Sana önlem aldığımı söylemiştim," diye devam etti Egwene. "Ama sen yine de itaatsizlik ettin! Ve şimdi, senin yaptıkların yüzünden, katil ona

karşı önlem aldığımı biliyor. Bir dahaki sefere daha dikkatli olacak. Bize kaç cana mal olduğunu biliyor musun?"

Gawyn ellerini kucağında tuttu ve yumruklarını sıktığını saklamaya çalıştı. Utanç duymalıydı, ama tek hissettiği öfkeydi. Açıklayamadığı bir öfke -kendisine karşı, ama daha çok, dürüst bir hatayı kişisel bir hakarete dönüştüren Egwene'e karşı.

"Bir Muhafız istemiyormuşsun gibi görünüyor," dedi. "Çünkü Egwene, sana söyleyeyim; birinin sana göz kulak olmasına gelemiyorsan, bunu hiçbir erkek yapmayacaktır."

"Belki de haklısın," dedi Egwene sertçe. Etekleri hışırdayarak koridor kapısını açtı, dışarı çıktı ve kapıyı arkasından kapattı.

Gawyn ayağa kalktı. Kapıyı tekmelemek istiyordu. Işık, bu iş tam bir kargaşaya dönüşmüştü!

Kapının ardında, Egwene'in aylakları yataklarına yolladığını, Kule Nöbetçileri'ne bu gece iki kat dikkatli davranmalarını emrettiğini duyabiliyordu. Büyük olasılıkla bu yalnızca görüntüyü kurtarmak içindi. Egwene suikastçının bu gece ikinci bir teşebbüste bulunmayacağını biliyordu.

Gawyn odadan çıktı ve daireden ayrıldı. Egwene onun gidişini fark etti, ama ona hiçbir şey söylemedi, bunun yerine Silviana'ya döndü ve alçak sesle bir şeyler söyledi. Kızıl Aes Sedai'nin Gawyn'e fırlattığı dik bakışlar bir kayayı bile ürkütürdü.

Gawyn, ona saygılı davranan pek çok nöbetçinin önünden geçti. Onların bildikleri kadarıyla Amyrlin'e düzenlenen suikastı önlemişti. Gawyn onların selamlarına başını sallayarak karşılık verdi. Chubain yakında durmuş, Gawyn'in göğsünü kıl payı ıskalayan bıçağı inceliyordu.

Chubain bıçağı kaldırarak ona gösterdi. "Hiç böyle bir şey gördün mü?"

Gawyn ince, zarif bıçağı aldı. Fırlatmayı kolaylaştıracak şekilde dengeliydi, uzun bir mum alevine benzeyen, kaliteli çelikten yapılmıştı. Ortasına üç kan rengi taş kakılmıştı.

"Bu ne tür bir taş?" diye sordu Gawyn, bıçağı ışığa tutarak.

"Daha önce hiç görmedim."

Gawyn bıçağı birkaç kez evirip çevirdi. Üzerinde yazı ya da oyma yoktu. "Bu az daha canımı alıyordu."

"İstiyorsan al," dedi Chubain. "Belki Bryne'ın adamlarına buna benzer bir şey görüp görmediklerini sorarsın. Koridorda ikinci bir tane bulduk."

“Kalbime fırlatılmıştı,” dedi Gawyn, bıçağı kemerine sokarak. “Teşekkür ederim. Karşılığında benim sana bir armağanım var.”

Chubain tek kaşını kaldırdı.

“Adam kaybetmekten yakınıyordun,” dedi Gawyn. “Eh, kuvvetle tavsiye edebileceğim bir grup asker var.”

“Bryne’ın ordusundan mı?” diye sordu Chubain dudak bükerek. Kule Nöbetçilerinden pek çok kişi gibi, Bryne’ın ordusuna hala rakip kuvvet gözüyle bakıyordu.

“Hayır,” dedi Gawyn. “Kule’ye sadık adamlar. Bazıları Muhafız eğitimi aldı ve benimle birlikte Elaida’nın tarafında savaştı. Şimdi kendilerini yersiz yurtsuz hissediyorlar ve Muhafız olmaktansa, asker olmayı tercih ediyorlar. Onlara bir yuva verirsen memnun olurum. Sağlam adamlar ve mükemmel savaşçılardır.”

Chubain başını salladı. “Onları bana yolla.”

“Yarın sana gelirler,” dedi Gawyn. “Tek bir şey istiyorum. Grubu ayırmamaya çalış. Birlikte çok şey yaşadılar. Bağları onlara güç veriyor.”

“Bu zor olmasa gerek,” dedi Chubain. “O lanet Seanchanlar Onuncu Kule Bölüğü’nü neredeyse son adamına kadar yok etti. Seninkilerin üzerine birkaç deneyimli subay koyarım ve onlardan yeni bir bölük oluştururum.”

“Teşekkür ederim,” dedi Gawyn. Başını Egwene’in dairesine doğru salladı. “Benim için ona göz kulak ol, Chubain. Sanırım kendini öldürtmeye kararlı.’’

“Amyrlin’i konmak ve savunmak her zaman benim görevim. Ama sen nerede olacaksın?”

“Muhafız istemediğini açıkça ifade etti,” dedi Gawyn. Aklı, Bryne’ın ona söylediği şeylere gitmişti. Egwene dışında ne istiyordu? Belki de öğrenmenin zamanı gelmişti. “Kız kardeşimi ziyaret etme zamanım geldi de geçiyor bile.”

Chubain başını salladı ve Gawyn ona veda etti. Kışlayı ziyaret etti ve eşyalarını topladı -bir kat giysi ve bir pelerin- sonra tavlalara gitti ve Zorlu’yu eyerledi.

Sonra atı Yolculuk alanına götürdü. Egwene orada her zaman görevli Aes Sedailer bulunduruyordu. Bu geceki Aes Sedai -Nimri adlı ufak tefek, uykulu bir Yeşil- onu sorgulamadı. Onun için, Caemlyn’in bir saat uzağındaki bir yamaca Kapıyol açtı.

Böylece Gawyn Tar Valon’u ve Egwene al’Vere’yi arkasında bıraktı.

“O da ne?” diye sordu Lan.

Yaşlı Nazar başını heybelerden kaldırdı. Toz beyazı saçları deri *hadori*yle tutturulmuştu. Yaylalardaki çam ormanının ortasına kurdukları kamplarının yakınında küçük bir dere şırıldıyordu. O çamlarda bu kadar çok kahverengi iğne olmaması gerekirdi.

Nazar heybesine bir şeyler tıkıştırmaktaydı ve Lan bir parça altın görmüştü. “Bu mu?” diye sordu Nazar. Kumaşı çıkardı: Ortasına altın bir turna işlenmiş bembeyaz bir bayraktı. Güzel bir bayraktı, dikişi kaliteliydi. Lan neredeyse onu Nazar’ın parmaklarından kapıp yırtacaktı.

“Yüzündeki ifadeyi görüyorum, Lan Mandragoran,” dedi Nazar. “Eh, o kadar benmerkezci olma. Bir insan, krallığının bayrağını yanında taşıma hakkına sahiptir.”

“Sen bir *fırıncısın*, Nazar.”

“Her şeyden önce bir Sınırboyluyum, evlat,” dedi adam, bayrağı heybeye tıkarak. “Bu benim mirasım.”

“Hah!” dedi Lan, sırtını dönerek. Diğerleri kampı kaldırıyorlardı. Lan istemeye istemeye üç kişinin daha kendisine katılmasına izin vermişti - yabandomuzu kadar inatçıydılar ve sonunda, Lan ettiği yemine sadık kalmak zorunda kalmıştı. Takipçileri kabul edeceğine söz vermişti. Bu adamlar teknik olarak onunla at sürmek için izin istememişti- onunla at sürmeye başlamışlardı yalnızca. Bu yeterli olmuştu. Dahası, aynı yöne gidiyorlarsa, iki ayrı kamp kurmanın bir anlamı yoktu.

Lan yıkadığı yüzünü kurulamaya devam etti. Bulen kahvaltı için ekmek hazırlıyordu. Bu çamlık Kandor’un doğusundaydı; Arafel sınırına yaklaşıyorlardı. Belki Lan...

Donakaldı. Kamplarında pek çok yeni çadır vardı. Sekiz adamdan oluşan bir grup Andere ile gevezelik ediyordu. Üçü göbekliydi; Malkierli gibi görünseler de, giysilerinin yumuşaklığına bakılırsa savaşçı değildiler. Diğer beşi Shienarlıydı, başlarında tepe tutamları, kollarında deri bileklikler vardı ve at yaylarını çantaları içinde sırtlarına, uzun iki elli kılıçların yanına bağlamışlardı.

“Bu da ne?” diye sordu Lan.

“Weilin, Managan ve Gorenellin,” dedi Andere, Malkierlilere işaret ederek. “Diğerleri Qi, Joao, Merekel, Ianor, Kuehn...”

“*Kim* demedim,” dedi Lan soğuk bir sesle. “Ne dedim. Sen ne yaptın?”

Andere omuzlarını silkti. “Seninle karşılaşmadan önce onlarla karşılaşmıştık. Güney yolunda bizi beklemelerini söyledik. Rakim dün gece

sen uyurken gidip onları aldı.”

“Rakim’in nöbet tutuyor olması gerekiyordu!” dedi Lan.

“Onun yerine ben nöbet tuttum,” dedi Andere. “Bu adamları yanımızda isteriz diye düşündüm.”

Tombul tüccarların üçü de Lan’e baktılar, sonra diz çöktüler. Biri açık açık ağlıyordu. “*Tai’shar Malkier.”*

Beş Shienarlı Lan’i selamladı. “Dai Shan,” dedi biri.

“Altın Turna ülküsü uğruna getirebildiklerimizi getirdik,” diye ekledi tüccarlardan biri. “Kısıtlı zamanda ne kadar toparlayabildiysek.”

“Çok değil,” dedi üçüncüsü. “Ama kılıçlarımızı da size adıyoruz. Yumuşamış görünebiliriz, ama savaşabiliriz. *Savaşacağız*.”

“Getirdiklerinize ihtiyacım yok,” dedi Lan çileden çıkarak. “Ben...”

“Daha fazlasını söylemeden, eski dostum,” dedi Andere, elini Lan’in omzuna koyarak, “belki şuna bir göz atmalısın.” Başını yana doğru salladı.

Lan bir takırtı duyarak kaşlarını çattı. Bir ağaç kümesinin yanından geçerek kampa giden yoldan yukarı baktı. Tıka basa malzeme dolu iki düzine araba yaklaşıyordu -silahlar, tahıl çuvalları, çadırlar. Lan’in gözleri iri iri açıldı. Bir düzine iyi savaş atı bir sıra halinde bağlanmıştı ve arabaları güçlü öküzler çekiyordu. Yanlarında arabacılar ve hizmetkarlar yürüyordu.

“Satabildiklerini satıp malzeme aldıklarını söylerken,” dedi Andere, “ciddiydiler.”

“Bütün bunlarla, asla sessizce ilerleyemeyiz!” dedi Lan.

Andere omuzlarını silkti.

Lan derin bir nefes aldı. *Pekala*. Bu şekilde çalışacaktı. “Zaten sessizce hareket etmek işe yaramıyor gibi. Bundan sonra, Shienar’a malzeme götüren bir kervan rolü oynayacağız.”

“Ama...”

“Bana yemin edeceksiniz,” dedi Lan, adamlara dönerek. “Her biriniz, benim kim olduğumu açıklamamaya ve beni arıyor olabilecek herhangi birine haber yollamamaya yemin edeceksiniz. *Yemin edeceksiniz*.”

Nazar itiraz edecek oldu, ama Lan sert bir bakışla susturdu onu. Adamların hepsi teker teker yemin etti.

Beş kişi, düzinelere dönüşmüştü, ama orada kalacaktı.

24

DİRENİŞ

“Yatak istirahati,” diye bildirdi Melfane, kulağını Elayne’in göğsüne dayadığı tahta silindirden çekerek. Ebe kısa boylu, tombul yanaklı bir kadındı ve bugün saçlarını saydam mavi bir eşarpla arkadan toplamıştı. Düzgün elbisesi, kapalı gökyüzüne meydan okurmuş gibi, mavi-beyaz renkteydi.

“Ne?” diye sordu Elayne.

“Bir hafta,” dedi Melfane, kalın parmağını Elayne’e doğru sallayarak. “Bir hafta yataktan kalkmayacaksın.”

Elayne sersem sersem gözlerini kırpıştırdı, bir anlığına tüm bitkinliği uçup gitmişti. Melfane, Elayne’i bu imkansız cezaya çarptırırken neşeyle gülümsedi. Yatak istirahati? Bir *hafta*?

Birgitte kapıda, Mat dış odada duruyordu. Mat Melfane’in muayenesi sırasında dışarı çıkmıştı, ama bunun dışında, Birgitte kadar korumacı bir biçimde Elayne’in yakınında kalmıştı. Ama nasıl konuştuklarına bakarak, Elayne’i bu kadar önemsediklerini asla anlamazdınız; ikisi karşılıklı, birbirleriyle yarışırcasına küfrediyordu. Elayne birkaç yeni küfür de öğrenmişti. Yüz-ayakların o tür şeyler yaptıkları kimin aklına gelirdi?

Melfane’in anlayabildiği kadarıyla bebekleri güvendeydi. En önemlisi buydu. “Elbette yatak istirahati imkansız,” dedi Elayne. “Yapacak çok fazla işim var.”

“Eh, yataktan yapmanız gerekecek,” diye yanıt verdi Melfane hoş, ama kesinlikle amansız bir sesle. “Bedeniniz ve çocuğunuz büyük gerilim yaşadı. Kendinizi toplamanız için zamana ihtiyacınız var. Ben sizinle ilgileneceğim ve *katı* bir rejim uygulamaya özen göstereceğim.”

“Ama...”

“Bahane duymak istemiyorum,” diye sözünü kesti Melfane.

“Ben *Kraliçe*’yim!” dedi Elayne çileden çıkarak.

“*Ben de Kraliçe*’nin ebesiyim,” diye yanıt verdi Melfane, sakinliğini bozmadan. “Bu sarayda, sizin ve çocuğunuzun hayatının tehlikede olduğuna karar verirsem, bana yardım etmeyecek tek bir asker, tek bir hizmetkar yok.” Elayne ile göz göze geldi. “Sözlerimi sınamak ister misiniz, Majesteleri?”

Elayne, kendi korumalarının odasından çıkmasına izin vermediğini hatırlayarak büzüldü. Daha da kötüsü, onu bağladıklarını. Birgitte'e baktı, ama yalnızca tatminle baş salladığını gördü. "Hak ettin," diyordu o baş sallama.

Elayne kızgınlık içinde yatağında arkasına yaslandı. Devasa, dört direkli bir yataktı ve kırmızı-beyaz örtülerle süslenmişti. Oda süslüydü, kristal ve yakuttan yapılmış eserlerle parlıyordu. Güzel, parlak bir hapishane olacaktı. Işık! Bu haksızlıktı! Elayne sabahlığının önünü kapattı.

"Sözüme karşı çıkmayacağınızı görüyorum," dedi Melfane, yatağın kenarına iliştiği yerden kalkarak. "Akıllıca." Birgitte'e baktı. "Bu akşamın olaylarını değerlendirmek için Kumandan-General ile görüşmenize izin veriyorum. Ama yarım saatten uzun sürmesin. Kendinizi yormanıza izin veremem!"

"Ama..."

Melfane yine parmağını ona salladı. "Yarım saat, Majesteleri. Siz bir kadınsınız, saban öküzü değil. Dinlenmeye ve bakılmaya ihtiyacınız var." Birgitte'e döndü. "Onu gereksiz yere heyecanlandırmayın."

"Aklımdan bile geçirmem," dedi Birgitte. Sonunda öfkesi dinmeye, yerini eğlenceye bırakmaya başlamıştı. Çekilmez kadın.

Melfane dışarıdaki odaya çekildi. Birgitte olduğu yerde kaldı ve gözlerini kısarak Elayne'i süzdü. Bağda hala bir miktar hoşnutsuzluk kaynayıp çalkalanıyordu. İkisi uzun bir an boyunca bakıştılar.

"Ne yapacağız seninle, Elayne Trakand?" diye sordu Birgitte sonunda.

"Yatak odama hapsedeceksiniz gibi görünüyor," diye terslendi Elayne.

"Kötü bir çözüm değil."

"Beni sonsuza dek burada mı tutacaksın o zaman?" diye sordu Elayne. "Hikayelerdeki Gelfina gibi, binlerce sene boyunca unutulmuş bir kuleye mi kapatacaksın?"

Birgitte içini çekti. "Hayır. Ama yaklaşık altı ay, endişelerimi dindirirdi."

"Bunun için zamanımız yok," diye yanıt verdi Elayne. "Bugünlerde hiçbir şey için zamanımız yok. Riske girmek gerekiyor."

"Andor Kraliçesi'nin tek başına gidip bir Kara Ajah güruhu ile yüzleşmesi gibi riskler mi? Savaş meydanındaki, gözünü kan bürümüş, yoldaşlarından önce öne atılan, arkasını kollayan bir arkadaşı olmadan ölüm arayan ahmaklar gibisin!"

Elayne öfkeyle gözlerini kırpıştırarak ona baktı.

“Bana *güvenmiyor musun*, Elayne?” diye sordu Birgitte. “Elinden gelse benden kurtulmayı mı tercih ederdin?”

“Ne? Hayır! Elbette sana güveniyorum.”

“O zaman *neden* sana yardım etmeme izin vermiyorsun? Şu anda burada olmamam gerekiyor. Koşulların dayattığından başka amacım yok. Beni Muhafızın yaptın, ama seni *korumama* izin vermiyorsun! Kendini ne zaman tehlikeye atacağını bana söylemezsen nasıl kişisel koruman olabilirim?”

Elayne o gözlerden kaçınmak için örtülerin altına saklanma dürtüsü hissetti. Bu kadar incinmiş hisseden nasıl Birgitte olabilirdi? “Eğer bir anlamı olacaksa,” dedi, “bunu bir daha yapmayı düşünmüyorum.”

“Hayır. Bir *Başka* pervasız şey yapacaksın.”

“Demek istediğim, daha dikkatli olmayı düşünüyorum. Belki de haklısın ve görüler hiçbir şeyi garantilemiyor. Gerçek tehlike hissettiğimde paniğe kapılmamı engellemedi.”

“Kara Ajah seni hapsedip kaçırmaya çalıştığında gerçek tehlike hissetmedin mi?”

Elayne duraksadı. O sırada korkmuş *olmalıydı*, ama korkmamıştı. Hem de sırf Min’in görüsü yüzünden değil. Kara Ajah onu asla öldürmezdi, o koşullar altında değildi. Elayne fazla değerliydi.

O hançerin yan tarafına saplandığını, derisini delip rahmine doğru ilerlediğini hissettiğinde... o farklıydı. Dehşet. Dünyanın çevresinde karardığını, kalbinin gümlemesinin bir gösterinin sonundaki davul sesleri gibi gittikçe yükseldiğini hatırlayabiliyordu. Sessizlikten önce gelen davullar.

Birgitte, Elayne’i tartarcasına süzdü. Onun duygularını hissedebiliyordu. O Kraliçe’ydi. Risklerden kaçınamazdı. Ama... belki kendini dizginleyebilirdi.

“Eh,” dedi Birgitte, “en azından bir şey öğrendin mi?”

“Öğrendim,” dedi Elayne. “Ben...”

O anda kapıda eşarpla örtülmüş bir yüz belirdi. Mat’in gözleri kapalıydı. “Örtündün mü?”

“Evet,” dedi Elayne. “Hem de senden daha şık bir biçimde Matrim Cauthon. O eşarp aptalca görünüyor.”

Mat kaşlarını çatarak gözlerini açtı ve eşarbı çekip altındaki köşeli yüzü sergiledi. “*Sen* şehirde fark edilmeden dolaşmaya çalış da görelim,” dedi.

“Bugünlerde her kasap, her hancı, her arka oda yankesicisi neye benzediğimi biliyora benziyor.”

“Kara Aes Sedailer sana suikast düzenlemeyi planlıyor,” dedi Elayne.

“Ne?” diye sordu Mat.

Elayne başını salladı. “Biri senden bahsetti. Öyle görünüyor ki, Karanlıkdostları bir süredir öldürme amacıyla seni arıyor.”

Birgitte omuzlarını silkti. “Onlar Karanlıkdostu. *Hepimizin* ölmesini istiyorlardır kuşkusuz.”

“Bu farklı,” dedi Elayne. “Daha... yoğun gibiydi. Bugünlerde aklını başında tutmanı öneririm.”

Mat gözlerini devirdi. “Kahrolası zindanlarda, kendi döktüğün kanların ortasında oturmuş, bir çatışmanın kaybeden tarafı gibi görünürken ne yaptığını açıkladığın kısmı kaçırdım mı?”

“Kara Ajahı sorguluyordum,” dedi Elayne. “Ayrıntılar seni ilgilendirmez. Birgitte, saray bahçelerinden haber geldi mi?”

“Kimse Mellar’ın çıktığını görmemiş,” dedi Muhafız. “Ama sekreterin cesedini zemin katta bulduk ve hala sıcaktı. Sırtından hançerlenerek öldürülmüş.”

Elayne içini çekti. “Shiaine?”

“Gitmiş,” dedi Birgitte, “Marrilin Gemalphin ve Falion Bhoda ile birlikte.”

“Gölge onları bizim ellerimizde bırakamazdı,” dedi Elayne içini çekerek. “Çok fazla şey biliyorlardı. Ya kurtarılmaları ya da öldürülmeleri gerekiyordu.”

“Eh,” dedi Mat omuzlarını silkerek, “sen yaşıyorsun ve onların üçü öldü. Oldukça iyi bir sonuç gibi görünüyor.”

Ama kaçanlarda senin madalyonunun kopyası var, diye düşündü Elayne. Ama bunu dile getirmedi. Chesmal’in bahsettiği istiladan da bahsetmedi. Yakında Birgitte’e anlatacaktı elbette, ama ilk önce kendisi konu üzerinde düşünmek istiyordu.

Mat bu geceki olayların “oldukça iyi sonuçlandığını” söylemişti. Ama Elayne bu konuda ne kadar düşünürse, o kadar tatminsizlik duyuyordu. Andor’un işgali söz konusuydu, ama bunun ne zaman olacağını bilmiyordu. Gölge Mat’in ölmesini istiyordu, ama Birgitte’in de işaret ettiği gibi, bu beklenmedik bir şey değildi. Aslında, bu geceki maceraların tek *kesin* sonucu, Elayne’in hissettiği bitkinlikti. Bu ve bir haftalık oda hapsi.

“Mat,” dedi, onun madalyonunu çıkararak. “Bunu sana verme zamanı geldi. Bu gece muhtemelen hayatımı kurtardığını bilmelisin.”

Mat yaklaştı ve madalyonu hevesle aldı, sonra duraksadı. “Sen onu...”

“Kopyalayabildim mi, diye mi soruyorsun? Kusursuzca değil. Ama bir ölçüye kadar.”

Mat endişeli bir ifade ile madalyonu taktı. “Eh, bunu geri almak iyi geldi. Sana bir şey sormak istiyordum. Ama şu an iyi bir zaman olmayabilir.”

“Söyle,” dedi Elayne yorgunluk içinde. “İyi bir zaman olabilir de.”

“Eh, *gholam* hakkında...”

“Şehirdeki sivillerin çoğu tahliye edildi,” dedi Yoeli, o ve Ituralde Maradon kapısından geçerken. “Afet’e yakınız; ilk defa tahliye görmüyoruz. Kendi kız kardeşim Sigril, Sonakalanların başında. Sırttan güneydoğuyu izleyecekler ve biz düşersek haber gönderecekler. Sigril Saldaea çevresindeki gözlem noktalarına haber göndermiş, yardım istemiş olmalı. Gelirlerse bize haber vermek için ateş yakacak.”

İnce yüzlü adam haşin bir ifadeyle Ituralde’ye baktı. “Bizim yardımımıza gelebilecek pek az birlik var. Kraliçe Tenobia Yeniden Doğan Ejder’i bulmaya giderken çoğunu yanına aldı.”

Ituralde başını salladı. Aksamadan yürüyordu; Asha’manlardan biri, Antail, Şifa konusunda oldukça yetenekliydi. Adamları şehir kapılarının hemen içerisindeki avluda kamp kurmuşlardı. Trolloclar geride bıraktıkları çadırları almış, sonra yaralılarla kendilerine ziyafet çekerken, çadırları yakarak aydınlanmışlardı. Ituralde askerlerinin bazılarını boş binalara nakletmişti, ama saldırı ihtimaline karşı, diğerlerinin kapılara yakın kalmasını istiyordu.

Asha’manlar ve Aes Sedailer, Ituralde’nin adamlarına Şifa veriyorlardı, ama yalnızca en kötü vakalarla ilgileniyorlardı. Ituralde, meydanın halatlarla ayrılmış kısmında yaralılar üzerinde çalışan Antail’e başını salladı. Antail bu hareketi görmedi. Ter içinde, Ituralde’nin düşünmek istemediği bir Güç’le çalışmaya dalmıştı.

“Onları görmek istediğinden emin misin?” diye sordu Yoeli. Uzun bir süvari mızrağını omzuna dayamıştı ve ucuna siyah-sarı bir flama bağlamıştı. Buradaki Saldaealılar buna Hainin Bayrağı diyordu.

Şehir düşmanlıkla doluydu, farklı Saldaealı gruplar birbirlerine sert ifadelerle bakıyorlardı. Çoğu kılıçlarının kınına, birlikte bükülmüş siyah ve

sarı kumaş şeritleri bağlamıştı. Yoeli'ye başlarını salladılar.

Desya gavane cierto cuendar isain carentin, diye düşündü Ituralde. Kadim Lisan'da bir deyimdi. "Kararlı bir yürek on tartışmaya bedeldir." O bayrağın anlamını tahmin edebiliyordu. Bazen bir erkek, kulağa yanlış gelse bile, ne yapması gerektiğini bilirdi.

İkisi bir süre sokaklarda yürüdü. Maradon çoğu Sınırboyu şehri gibiydi: düz duvarlar, kare binalar, dar sokaklar. Evler kaleye benziyordu, küçük pencereleri ve sağlam kapıları vardı. Sokaklar tuhaf biçimlerde dolanıyordu ve saz dam yoktu -yalnızca ateşe dayanıklı arduvaz kiremitler. Pek çok önemli yol kavşağına dökülmüş kurumuş kanı, koyu renk taşların üzerinde seçmek zordu, ama Ituralde ne aramak gerektiğini biliyordu. Yoeli'nin birlikleri, Saldaealılar arasındaki çatışmanın ardından Ituralde'nin imdadına koşmuştu.

Sıradan bir binaya geldiler. Dışarlıklı birinin, bu binanın Kraliçe'nin uzak kuzeni, onun yokluğunda şehrin yöneticisi Vram Torkumen'e ait olduğunu bilmesi imkansızdı. Kapıdaki askerler sarı-siyahlara bürünmüşlerdi. Yoeli'ye selam verdiler.

İçeride, Ituralde ve Yoeli dar bir merdivenle üç kat tırmandılar. Hemen hemen her odada askerler vardı. En üst katta, Hainin Bayrağı renklerine bürünmüş dört adam büyük, altın kakmalı bir kapıyı koruyorlardı. Koridor karanlıktı: dar pencereler, siyah-yeşil-kırmızı bir halı.

"Raporlayacağın bir şey var mı, Tarran?" diye sordu Yoeli.

"Hiçbir şey yok, efendim," dedi adam selam vererek. Uzun bıyıkları vardı ve eyerinde çok rahat eden bir adamın çarpık bacaklarına sahipti.

Yoeli başını salladı. "Teşekkür ederim, Tarran. Bu kadar."

"Arkanızdayım, efendim. Ve sonuna kadar da arkanızda kalacağım."

"Gözlerin kuzeyde, yüreğin güneyde olsun, dostum," dedi Yoeli, derin bir nefes alıp kapıyı açarak. Ituralde peşinden girdi.

Odanın içinde, şık kırmızı bir pelerin giymiş bir Saldaealı şöminenin başında durmuş, bir kadeh şarabı yudumlamaktaydı. Karşısındaki sandalyede, güzel elbiseli bir kadın nakış işliyordu. İkisi de başlarını kaldırmadılar.

"Lord Torkumen," dedi Yoeli. "Bu Doman ordusunun kumandanı Rodel Ituralde."

Şöminenin önündeki adam şarap kadehinin üzerinden içini çekti. "Kapı çalmıyorsun, ilk önce benim sana hitap etmemi beklemiyorsun ve sessiz tefekkür için ihtiyacım olduğunu *söylediğim* bir saatte geliyorsun."

“Gerçekten, Vram,” dedi kadın, “bu adamdan mı görgü bekliyorsun? Hem de şimdi?”

Yoeli sesini çıkarmadan elini kılıcının kabzasına koydu. Oda karman çorman mobilyalarla doluydu: kenarda, oraya ait olmadığı açık olan bir yatak, birkaç sandık ve gardroplar.

“Demek öyle,” dedi Vram, “Rodel Ituralde. En büyük kumandanlardan birisin. Sormak kabalık olabilir, farkındayım, ama formalitelere uymak zorundayım. Askerlerini topraklarımıza getirerek savaşı göze aldığının farkındasın, değil mi?”

“Ben Yeniden Doğan Ejder’e hizmet ediyorum,” dedi Ituralde. “Tarmon Gai’don geliyor ve eski ittifaklar, sınırlar ve kanunların hepsi Ejder’in iradesine bağlı.”

Vram cıkladı. “Ejderyeminliler. Raporları aldım elbette ve çalıştırdığın o *adamlar* açık bir işaret gibi görünüyor. Ama yine de işitmek çok tuhaf. Ne kadar aptalca konuştuğunun farkında değil misin?”

Ituralde adamla göz göze geldi. Kendisini Ejderyeminli olarak düşünmemişti, ama bir ata taş demenin ve başka herkesin de onaylamasını beklemenin anlamı yoktu. “Trolloc istilacılar umurunda değil mi?”

“Trolloclar daha önce de geldi,” dedi Vram. “Trolloclar *Her zaman* vardı.”

“Kraliçe...” dedi Yoeli.

“Kraliçe,” diye sözünü kesti Vram, “yakında gezisinden dönecek ve bu sahte Ejder’in maskesini düşürüp, onu tutsak edecek. Bu olduğu zaman, *seni* idam ettirecek, hain. Sen, Rodel Ituralde, büyük olasılıkla konumun sayesinde esirgeneceksin, ama fidye talebini aldıklarında ailenin yerinde olmak istemezdim. Umarım şöhretine denk servetin vardır. Yoksa, büyük olasılıkla, gelecek seneleri hücrendeki sıçanlara generallik yaparak geçireceksin.”

“Anlıyorum,” dedi Ituralde. “Gölge’ye ne zaman döndün?”

Vram’in gözleri irileşti ve adam ayağa kalktı. “Bana *Karanlıkdostu* deme cüretini mi gösteriyorsun?”

“Zamanında birkaç Saldaealı tanıdım,” dedi Ituralde. “Bazılarını dostum saydım; diğerlerine karşı savaştım. Ama insanların Gölgedölleri ile savaştığını görüp yardım önermeyen tekini bile görmedim.”

“Kılıcım olsaydı...” dedi Vram.

“Kavrul, Vram Torkumen,” dedi Ituralde. “Ben buraya, kaybettiğim adamlar adına bunu söylemeye geldim.”

Ituralde gitmek üzere dönerken, adam şok içindeydi. Yoeli de Ituralde'ye katıldı ve kapıyı çekip kapattı.

"Suçlamama katılmıyor musun?" diye sordu Ituralde, merdivenlere geri dönerken haine katılarak.

"Adamın aptal mı, yoksa Karanlıkdostu mu olduğuna gerçekten karar veremiyorum," dedi Yoeli. "Kışın halini, o bulutları ve al'Thor'un dünyanın yarısını fethettiği söylentilerini bir araya getirip gerçeği çıkarsamamak için ya biri ya öteki olmalı."

"O zaman korkacak bir şeyin yok," dedi Ituralde. "İdam edilmeyeceksin."

"Kendi vatandaşlarımı öldürdüm," dedi Yoeli, "Kraliçe'min atadığı öndere karşı ayaklanma düzenledim ve şehrin yönetimini ele geçirdim, ama tek bir damla asil kan dökmedim."

"Tenobia döndüğünde bu değişecek, garanti edebilirim," dedi Ituralde. "Kendine bir unvan kazandığın kesin."

Yoeli, yalnızca yukarıdan ve aşağıdan aydınlatılan karanlık merdivende durdu. "Görüyorum ki anlamıyorsun. Ettiğim yeminlere ihanet ettim ve dostlarımı öldürdüm. Hakkım olduğu gibi, *idamı talep ediyorum*."

Ituralde ürperdi. *Kahrolası Sınırboylular*, diye düşündü. "Ejder'e yemin et. Ona edilenler, tüm diğer yeminlerden önce gelir. Canını boşa harcama. Son Savaş'ta yanımda savaş."

"Bahanelerin ardına saklanmayacağım, Lord Ituralde," dedi adam, merdiveni inmeye devam ederek. "Tıpkı adamlarının ölmesine seyirci kalamadığım gibi. Gel. O Asha'manların konutlarına bakalım. Bahsettiğin şu 'Kapıyolları' görmeyi çok isterim. Onları kullanarak haber yollayabilirsem ve malzeme getirebilirsem, bu gerçekten de çok ilginç bir kuşatma olacak."

Ituralde içini çekti, ama adamı takip etti. Kapıyolları kullanarak kaçmaktan bahsetmediler. Yoeli şehrini terk etmezdi. Ituralde de, Yoeli ve adamlarını terk etmeyeceğini fark etti. Onu kurtarmak için yaptıklarından sonra değil.

Burası da, direnmek için tüm diğerleri kadar iyi bir yerdi. Son zamanlarda konuşlandığı pek çok yerden daha iyi, orası kesindi.

Perrin çadırlarına girdiği zaman Faile'yi saçlarını fırçalarken buldu. Çok güzeldi. Her geçen gün, onun gerçekten de geri dönmüş olmasına şaşıyordu.

Faile ona döndü ve tatmin içinde gülümsedi. Perrin'in onun için yastığının üzerine bıraktığı yeni gümüş tarağı kullanıyordu -tarağı Gaul Malden'de bulmuştu ve Perrin Gaul ile değiştokuş etmişti. Eğer bu *shanna'har* onun için önemliyse, Perrin de aynı şekilde davranmaya kararlıydı.

"Haberciler geri döndü," dedi Perrin, çadır kapaklarını kapatarak. "Beyazpelerinler bir savaş meydanı seçmiş. Işık, Faile. Beni onları yeryüzünden silmeye zorlayacaklar."

"Bunda bir sorun göremiyorum," dedi Faile. "Biz kazanacağız."

"Muhtemelen," dedi Perrin, şiltenin yanındaki minderlere oturarak. "Ama başta işin çoğunu Asha'manlar yapacak olsa da, bizim de çatışmaya katılmamız gerek. Bu da kayıp vereceğimiz anlamına geliyor. Son Savaş'ta ihtiyaç duyacağımız iyi adamlar." Kendini, sıktığı yumruklarını gevşetmeye zorladı. "Yaptıkları ve yapacakları şeyler için Işık o Beyazpelerinleri kavursun."

"O zaman, onları yenme fırsatı bulduğumuz için sevinmeliyiz."

Perrin bir yanıt homurdandı ve hissettiği can sıkıntısının derinliğini açıklamadı. Ne olursa olsun, Beyazpelerinlere karşı bu savaşı kaybedecekti. Her iki taraftan da insanlar ölecekti. *İhtiyaç duyduğu* adamlar.

Dışarıda şimşek çaktı ve kanvas tavana gölgeler düşürdü. Faile sandığa gitti ve kendi için bir gecelik çıkardı ve Perrin için çıkardığı sabahlığı kenara bıraktı. Faile bir lordun, geceleyin ona ihtiyaç duyulması ihtimaline karşı, elinin altında bir sabahlık olması gerektiğini düşünüyordu. Şimdiye kadar birkaç kere haklı çıkmıştı.

Faile endişeli bir kokuyla Perrin'in yanından geçti, ama yüzündeki ifade hoştu. Perrin Beyazpelerinlerle barış yapabilmek için tüm seçenekleri kullanmıştı. O istese de istemese de, çok yakında yine öldürmek zorunda kalacakmış gibi görünüyordu.

İç çamaşırlarına dek soyundu, uzandı ve daha Faile üzerini değiştirmeyi bitirmeden uykuya daldı.

Kurt düşüne girdiğinde, yere saplanmış büyük kılıcın altındaydı. Uzakta, Gaul'un "iyi bir gözlem noktası" dediği tepeyi seçebiliyordu. Kampın malzemeleri derenin ötesinden getiriliyordu.

Perrin döndü ve Beyazpelerin kampına doğru koştu. Bir ırmaktaki baraj gibi oturuyorlar, ilerlemesini engelliyorlardı.

“Çekirge?” diye seslendi, Beyazpelerin kampında çevresine bakınarak. Açık alana dikilmiş çadırlar kıpırtısızdı. Karşılık gelmedi, bu yüzden Perrin kampta bir süre daha arandı. Balwer, Perrin’in tarif ettiği mührü tanımamıştı. Bu Beyazpelerinlerin önderi kimdi?

Yaklaşık bir saat geçtiği halde, Perrin bu konuda bir sonuca varamamıştı. Bununla birlikte, malzemelerini hangi çadırlarda tuttuklarını belirlemişti; bunlar, tutsak çadırları kadar iyi korunmuyor olabilirdi ve Kapıyollar kullanarak malzemeleri yakabilirlerdi.

Belki. Lord Kumandan’larının mektupları şu tür ifadelerle doluydu: “Halkına, nasıl biri olduğunu bilmediklerine inanma fırsatını tanıyorum” ve “Oyalamacaların sabrımı taşırıyor” ve “Yalnızca iki seçenek var. Ya teslim ol ve doğru düzgün yargılan, ya da ordunu getir ki Işık’ça yargılansın.”

Bu adamda tuhaf bir şeref hissi vardı, Perrin adamla görüştüğünde hissettiği bir şeref, ama bunu mektuplarda daha açık seçik görebiliyordu. Ama kimdi bu adam? Bütün mektupları yalnızca, “Işığın Evlatlarının Lord Kumandanı,” diye imzalamıştı.

Perrin yola çıktı. Çekirge neredeydi? Perrin hızla koşmaya başladı. Birkaç dakika sonra çimenlere geçti. Toprak yumuşaktı, her adımda adeta yaylanıyordu.

Uzandı ve güneyde bir şey sezdiğini sandı. O tarafa koştu; daha hızlı gitmeyi diledi ve gitti. Ağaçlar ve tepeler hızla geride kaldı.

Kurtlar onun farkındaydı. Meşe Dansçısı’nın sürüsü: Sınırsız, Kıvılcım, Sabahışığı ve diğerleri de oradaydı. Perrin onların kendi aralarında haberleştiğini, uzak imge ve koku fısıltılarını sezebiliyordu. Perrin daha hızlı hareket etti ve rüzgarın çevresinde bir kükremeye dönüştüğünü hissetti.

Kurtlar güneye doğru uzaklaştılar. *Bekleyin!* diyen düşüncelerini gönderdi Perrin. *Sizinle görüşmem lazım!*

Kurtlar yalnızca eğlenerek karşılık verdiler. Aniden doğuya yöneldiler ve Perrin durup döndü. Becerebildiğince hızlı koştu, ama yaklaştığında, onlar aniden başka bir yerdeydiler. Yer değiştirdiler, güneyde kayboldular ve kuzeyde belirdiler.

Perrin hırladı ve aniden dört ayak üzerindeydi. Kürkü savrularak, açık bir ağızla kuzeye koştu ve hışırdayan rüzgarı içine çekti. Ama kurtlar ileride ve uzakta kaldılar.

Perrin uludu. Kurtlardan sataşma mesajları geldi.

Perrin daha da hızlandı, tepeden tepeye atladı, ağaçların üzerinde sıçradı ve yer bir bulanıklığa dönüştü. Birkaç dakika içinde, sonunda Puslu Dağlar belirdi ve Perrin hızla onların önünden geçti.

Kurtlar doğuya döndüler. Neden onları yakalayamıyordu? İleride kokularını alabiliyordu. Genç Boğa onlara uludu, ama yanıt alamadı.

Bu kadar kuvvetli gelme, Genç Boğa.

Genç Boğa durdu ve dünya çevresinde sarsıldı. Ana sürü doğuya doğru yoluna devam etti, ama Çekirge geniş, kıvrımlı bir ırmağın kenarında popo üstü oturuyordu. Genç Boğa buraya daha önce de gelmişti; atalarının ininin yakınındaydı. İnsanların yüzen ağaçlarından birinin üzerinde bu ırmakta yolculuk etmişti. O...

Hayır... hayır... Faile'yi hatırla!

Kürkü giysilere dönüştü ve kendini elleri ve dizleri üzerinde dururken buldu. Dik dik Çekirge'ye baktı. "Neden kaçtın?" diye sordu.

Öğrenmek istedin, dedi Çekirge. Gittikçe daha becerikli oluyorsun. Bacaklarını uzattın ve koştun. Bu iyi.

Perrin, hızını düşünerek geldiği yöne baktı. Tepeden tepeye atlamıştı. Harikaydı. "Ama bunu yapmak için kurda dönüşmem gerekti," dedi Perrin. "Ve bu, benim burada 'fazla kuvvetli' bulunmama sebep oldu. Bana yasakladığın şeyleri yapmama sebep olacaksa, eğitimin ne faydası var?"

Başkalarını suçlamakta çok aceleci davranıyorsun, Genç Boğa. İnin dışında havlayıp uluyan, şamata yapan genç bir kurt görüntüsü. *Bu kurtlara özgü bir davranış değildir.*

Çekirge göz açıp kapayana kadar kayboldu.

Perrin hırladı ve doğuya, kurtları sezdiği yöne baktı. Daha ihtiyatlı davranarak peşlerine düştü. Kurdun onu ele geçirmesine izin veremezdi. Yoksa sonu Noam gibi olurdu: bir kafese kapatılmış, insanlığını yitirmiş bir adamdı. Neden Çekirge onu bunu yapmaya cesaretlendiriyordu?

Bu, kurtlara özgü bir davranış değildir. Suçlamaları mı kastetmişti, yoksa Perrin'e olanları mı?

Diğerlerinin hepsi avı nasıl bitireceklerini biliyorlardı, Genç Boğa, dedi Çekirge uzaktan. *Yalnızca senin durdurulman gerekti.*

Perrin donakaldı, ırmak kıyısında durdu. Beyaz geyik avı. Çekirge aniden orada, ırmak kıyısında yanında belirdi.

"Bu iş, ben kurtları sezmeye başladığımda başladı," dedi Perrin. "İlk defa Beyazpelerinler karşısında kontrolümü kaybettim."

Çekirge uzandı ve başını pençelerine dayadı. *Sıksık, büyük kuvvetle buraya geliyorsun, dedi kurt. Senin yaptığın şey bu.*

Perrin kurdu ve kurt düşünü tanıdığından beri, Çekirge bunu ona sık sık söylemişti. Ama aniden, Perrin bunda yeni bir anlam gördü. Kurt düşüne gelmekle ilgiliydi, ama aynı zamanda Perrin'le de ilgiliydi.

Yaptığı şey için, savaşırken girdiği ruh hali için, Faile'yi ararken dönüştüğü kişi için kurtları suçlamaya başlamıştı. Ama bunun sebebi kurtlar mıydı gerçekten? Yoksa onun bir parçası mıydı? En baştan, onun bir kurtkardeşe dönüşmesine yol açan bu olabilir miydi?

Elbette öyle, dedi Çekirge, kurtların yaptığı gibi gülerek -Perrin dünyadaki en aşikar şeyi keşfetmiş gibi. Belki de öyleydi.

Belki de kurtkardeş olduğu için kurtlara benzememişti. Belki de, kurtlar gibi olduğu için kurtkardeşe dönüşmüştü. Onları kontrol altına alması gerekmiyordu. Kendini kontrol edebilmesi gerekiyordu.

"Sürü," dedi Perrin. "Onları nasıl yakalayabilirim? Daha hızlı hareket ederek mi?"

Bir yolu bu. Bir yolu da, olmak istediğin yerde olmak.

Perrin kaşlarını çattı. Sonra gözlerini yumdu ve kurtların koştuğu yönü kullanarak, nerede olacaklarını tahmin etti. Bir şey *kaydı*.

Gözlerini açtığında, topraktan uzun otların çıktığı kumlu bir yamaçta duruyordu. Sağında, ucu kırık devasa bir dağ yükseliyordu; bir devin eli çarpıp kırmış gibi görünüyordu.

Bir kurt sürüsü ormandan fırladı. Çoğu gülüyordu. Sonu araması gerekirken avlanan Genç Boğa! Avın tadını çıkarması gerekirken sonu arayan Genç Boğa! Perrin gülümsedi ve kahkahaları iyi niyetlilikle karşılamaya çalıştı, ama aslında kuzeni Wil'in bir kova ıslak tüyü onun üzerine boca ettiği günkü gibi hissediyordu.

Havada bir şey savruldu. Bir tavuk tüyü. Kenarları ıslak. Perrin, tüylerin çevresinde, yere saçıldığını fark ederek irkildi. O gözlerini kırpıştırdığında tüyler kayboldular. Kurtlar eğleniyormuş gibi kokuyorlardı ve tavuk tüyleriyle kaplı Genç Boğa imgesi paylaşıyorlardı.

Burada düşlerinde kaybolursan, Genç Boğa, dedi Çekirge, *o düşler, bu düşe dönüşür.*

Perrin utancını bastırmaya çalışarak sakalını kaşıdı. Kurt düşünün öngörülemez doğasını daha önce de tecrübe etmişti. "Çekirge," dedi kurda dönerek. "İstersem, çevremi ne ölçüde değiştirebilirim?"

İstersen mi? dedi Çekirge. *Bu senin ne istediğin hakkında değil, Genç Boğa. Neye ihtiyaç duyduğun hakkında. Ne bildiğin hakkında.*

Perrin kaşlarını çattı. Kurdun söyledikleri hala zaman zaman kafasını karıştırıyordu.

Aniden, gruptaki diğer kurtlar hep birden döndüler ve güneye baktılar. Ortadan kayboldular.

Buradalar. Çekirge uzaktaki ağaçlıklı çukura dair bir imge gönderdi. Kurt diğerlerini takip etmeye hazırlandı.

"Çekirge!" dedi Perrin, ona yaklaşarak. "Nasıl bildin? Nereye gittiklerini? Sana söylediler mi?"

Hayır. Ama takip edebilirim.

"Nasıl?" dedi Perrin.

Her zaman bildiğim bir şeydi, dedi Çekirge. *Yürümek gibi. Ya da sıçramak gibi.*

"Evet, ama *nasıl?"*

Kurdun kokusu şaşkındı. *Bu bir koku*, diye yanıt verdi sonunda, ama "koku" bundan daha karmaşıktı. Aynı anda, hem bir his hem bir izlenim, hem de bir kokuydu.

"Bir yere git," dedi Perrin. "Ben de takip etmeye çalışayım."

Çekirge kayboldu. Perrin biraz önce kurdun durduğu yere yürüdü.

Kokla, dedi Çekirge uzaktan. Mesaj gönderebilecek kadar yakındaydı. Perrin bir dürtüyle uzandı. Düzinelerce kurt buldu. Aslında, Ejderdağı'nın yamaçlarında ne kadar çok kurt olduğunu fark edince şaşırdı. Perrin daha önce bunca kurdun bir yerde toplandığını hissetmemişti. Neden buradaydılar? Ve gökyüzü burada, kurt düşünün diğer alanlarında olduğundan daha mı fırtınalı görünüyordu?

Çekirge'yi hissedemiyordu; kurt bir şekilde kendini ondan yalıtmış, Perrin'in onun yerini sezmesini önlemiş miydi? Perrin durdu. *Kokla,* demişti Çekirge. Nasıl koklayacaktı? Perrin gözlerini yumdu ve burnunun, çevresindeki kokuları almasına izin verdi. Çam kozalakları, özsuyu, tüyler ve yapraklar, meşinyaprak ve baldıranlar.

Ve... bir şey daha. Evet, bir şeyin kokusunu *alabiliyordu*. Yersiz kaçan uzak, kalıcı bir koku. Kokuların çoğu aynıydı, aynı bereketli doğa kokusu, aynı ağaç zenginliği. Ama bunlara yosun ve ıslak taş kokusu da karışmıştı. Hava farklıydı. Polenler ve çiçekler.

Perrin gözlerini sıkıca yumdu ve derin derin nefes aldı. Bir şekilde, o kokuları kullanarak zihninde bir resim oluşturdu. Kurtların sözcükleri

imgelerle anlatmasına benziyordu.

Oraya, diye düşündü. Bir şey *kaydı*.

Gözlerini açtı. Çamların ortasında, bir taş çıkıntısının üzerinde oturuyordu; Ejderdağı'nın yamacındaydı ve biraz önce durduğu yerden, yürüyerek saatlerce uzaktaydı. Taş çıkıntı likenlerle kaplıydı ve aşağıya yayılmış çamların üzerine doğru uzanıyordu. Burada, güneşin ulaşabildiği yerlerde mor baharnefesleri büyüyordu. Kurt düşünde bile olsa, solup ölmeyen çiçekler görmek güzeldi.

Gel, dedi Çekirge. *İzle.*

Ve gitti.

Perrin gözlerini kapattı ve nefes aldı. Bu sefer daha kolay oldu. Meşe ve çimen, çamur ve nem. Her mekanın kendine has bir kokusu var gibiydi.

Perrin *kaydı* ve gözlerini açtı. Jehannah Yolu yakınında bir çayırda çömelmişti. Önceden Meşe Dansçısı'nın sürüsünün gittiği yerdi ve Çekirge, tuhaf bir kokuyla çayırda dolaşıyordu. Sürü gitmişti, ama hala yakındaydılar.

"Bunu her zaman yapabilir miyim?" diye sordu Perrin Çekirge'ye. "Bir düşte, bir kurdun gittiği yeri koklayabilir miyim?"

Herkes yapabilir, dedi Çekirge. *Eğer bir kurdun koklayabildiği gibi koklayabiliyorsa.* Sırıttı.

Perrin düşünceli düşünceli başını salladı.

Çekirge çimenlikte ona doğru koştu. *Çalışmalıyız, Genç Boğa. Sen hala kısa bacaklı ve yumuşak kürklü bir eniksin. Biz...*

Çekirge aniden donakaldı.

"Ne?" diye sordu Perrin.

Aniden bir kurt acıyla uludu. Perrin döndü. Sabahışığı'ydı. Uluma kesildi ve kurdun zihni söndü, kayboldu.

Çekirge hırladı, kokusuna panik, öfke ve hüzün girdi.

"O da neydi?" diye sordu Perrin.

Bizi avlıyorlar. Git, Genç Boğa! Gitmek zorundayız.

Sürünün diğer üyelerinin zihinleri uzağa sıçradı. Perrin hırladı. Bir kurt, kurt düşünde öldüğünde, sonsuza dek ölürdü. Yeniden doğamazdı, burnunu rüzgara vererek koşamazdı. Kurtların ruhlarını tek bir şey avlardı.

Katil.

Genç Boğa! dedi Çekirge. *Gitmeliyiz!*

Perrin hırlamaya devam etti. Sabahışığı son bir şaşkınlık ve acı mesajı yollamıştı. Ve dünyada gördüğü son şeylere dair bir mesaj. Perrin o

kargaşadan bir imge oluşturdu. Sonra gözlerini yumdu.

Genç Boğa! Hayır! O...

Kaydı. Perrin gözlerini açtığında kendini, gerçek dünyada kendi halkının kamp kurduğu küçük çimenlikte buldu. Siyah saçlı, mavi gözlü, kaslı, güneşten esmerleşmiş bir adam çimenliğin ortasına çömelmişti ve ayaklarının dibinde bir kurt leşi vardı. Katil kalın kollu bir adamdı ve kokusu bir parça insanlık dışıydı, adeta taşla karışık bir insan. Koyu renk derilere ve siyah yünlülere bürünmüştü. Perrin izlerken Katil kurdun derisini yüzmeye başladı.

Perrin atıldı. Katil şaşkınlık içinde başını kaldırdı. Tekinsiz bir biçimde Lan'e benziyordu, yüzü tamamen keskin hatlar ve köşelerden oluşuyordu. Perrin kükredi ve aniden çekici elinde belirdi.

Katil göz açıp kapayana kadar kayboldu ve çekiç boş havada savruldu. Perrin derin derin nefes aldı. Kokular oradaydı! Deniz tuzu ve sudan ıslanmış odun. Martılar ve dışkıları. Perrin yeni öğrendiği yeteneğini kullanarak kendini o uzak mekana fırlattı.

Kaydı.

Tanımadığı bir şehirde, boş bir rıhtımda belirdi. Katil yakında durmuş, yayını inceliyordu.

Perrin saldırdı. Katil gözleri irileşerek, kokusuna şaşkınlık eklenerek başını kaldırdı. Ok takmak için yayını kaldırdı, ama Perrin'in çekici onu parçaladı.

Perrin kükreyerek silahını geri çekti ve bu sefer Katil'in başına doğru savurdu. Tuhaf bir biçimde, Katil gülümsedi ve kara gözleri eğleniyormuşçasına parıldadı. Aniden hevesli kokmaya başlamıştı. Öldürmeye hevesli. Kaldırdığı elinde bir kılıç belirdi ve onu çevirerek Perrin'in hamlesini bloke etti.

Çekiç taşa çarpmış gibi sertçe sekti. Perrin sendeledi ve Katil uzanarak elini Perrin'in omzuna dayadı. İttirdi.

Gücü *muazzamdı*. İtişi Perrin'i rıhtıma doğru fırlattı, ama o yere çarparken tahtalar yok oldu. Perrin boş havadan geçti ve aşağıdaki suya düştü. Bağırışı bir gurultuya dönüştü; kara sıvı onu kuşattı.

Çekicini bırakarak yukarıya doğru yüzmeye çalıştı, ama yüzeyin açıklanamaz bir biçimde buza dönüşmüş olduğunu fark etti. Derinliklerden kıvrılarak halatlar çıktı, Perrin'in kollarına dolandı ve onu aşağı çekti. Yukarıdaki donmuş yüzeyde bir gölgenin dolaştığını görebiliyordu. Eski haline gelen yayını kaldıran Katil.

Buz kayboldu ve su aralandı. Perrin'in üzerinden sular akıyordu. Kendini, doğrudan yüreğine doğrultulmuş oka bakarken buldu.

Katil oku salıverdi.

Perrin uzakta olmayı diledi.

Kaydı. Biraz önce Çekirge ile birlikte durduğu taş çıkıntıya çarparak nefesi kesildi. Perrin dizleri üzerine çöktü. Vücudundan deniz suyu akıyordu. Yüzünü silerek sular tükürdü. Kalbi güm güm atıyordu.

Çekirge nefes nefese yanında belirdi. Kokusu öfkeliydi. *Aptal enik! Salak enik! Daha sütten yeni kesilmişken aslan mı kovalayacaksın?*

Perrin ürperdi ve doğrulup oturdu. Katil takip eder miydi? Edebilir miydi? Dakikalar uzadı ve kimse belirmeyince Perrin gevşemeye başladı. Katil'le kapışmaları o kadar çabuk olmuştu ki, bir bulanıklık gibi gelmişti. O güç... bir insanın sahip olabileceğinden çok daha fazlasıydı. Ve buz, halatlar...

"Bir şeyleri değiştirdi," dedi Perrin. "Rıhtımın altımdan kaybolmasına sebep oldu, beni bağlayan halatlar yarattı ve beni vurabilmek için suları yardı."

O bir aslan. Öldürür. Tehlikeli.

"Öğrenmem gerek. Onunla yüzleşmeliyim, Çekirge."

Çok gençsin. Bunlar seni aşar.

"Çok mu gencim?" dedi Perrin ayağa kalkarak. "Çekirge, Son Savaş gelmek üzere!"

Çekirge başını pençelerine dayayarak uzandı.

"Her zaman çok genç olduğumu söylüyorsun," dedi Perrin. "Ya da ne yaptığımı bilmediğimi. Eh, Katil gibi adamlarla savaşmayacaksam, bana ders vermenin ne anlamı var?"

Göreceğiz, dedi Çekirge. *Bu gecelik, gideceğiz. İşimiz bitti.*

Perrin mesajda yaslı bir tını, bir nihailik sezdi. Bu gece, Meşe Dansçısı'nın sürüsü ve Çekirge, Sabahışığı için yas tutacaktı.

Perrin içini çekerek bağdaş kurup oturdu. Yoğunlaştı ve Çekirge'nin onu düşten atarken yaptığı şeyleri taklit etmeye çalıştı.

Düş, çevresinde soldu.

Karanlık çadırda, şiltesinde uyandı. Faile ona sokulmuştu.

Perrin bir süre karanlıkta uyanık yatarak çadır bezini seyretti. Karanlık ona kurt düşündeki fırtınalı gökyüzünü hatırlatıyordu. Uyku, Caemlyn

kadar uzak geliyordu. Sonunda, Faile'den dikkatle sıyrılarak yataktan kalktı ve pantolonu ile gömleğini giydi.

Dışarıdaki kamp karanlıktı, ama onun gözlerine yetecek kadar ışık vardı. Bu gece çadırının önünde nöbet bekleyen İki Nehirlilere, Kenly Maerin ve Jaim Dawtry'ye başını sallayarak selam verdi.

"Saat kaç?" diye sordu birine.

"Geceyarısını geçti, Lord Perrin,'' dedi Jaim.

Perrin homurdandı. Manzara, uzak şimşeklerle aydınlandı. Perrin çadırdan uzaklaşmaya başladı ve nöbetçiler de onu takip edecek oldu. "Koruma istemiyorum," dedi onlara. "Siz çadırımı koruyun, Leydi Faile hala uyuyor."

Çadırı kampın kenarındaydı. Perrin bundan hoşlanıyordu; kampın batı tarafında, bir yamaca sokulmuş olması ona bir parça mahremiyet tanıyordu. Bu geç saatte, devrilmiş bir kütüğün üzerinde mızrağını bileylemekte olan Gaul'un yanından geçti. Uzun boylu Taş Köpek ayağa kalkıp peşine takıldı ve Perrin onu engellemedi. Gaul son zamanlarda, kendi kendine verdiği Perrin'e göz kulak olma görevini yerine getirmediğini hissediyordu ve çabalarını arttırmıştı. Perrin onun yalnızca kendi çadırından ve orada yaşamaya başlamış iki *gai'shain* kadından uzak durmak için bahane aradığını düşündü.

Gaul mesafesini korudu ve Perrin bunun için memnundu. Tüm önderler böyle mi hissederdi? Bunca ulusun birbirleriyle savaşmasına şaşmamak gerekirdi. Önderlerinin yalnız kalıp düşünmeye asla zamanları olmuyordu ve muhtemelen sırf insanlar onların başını ağrıtmaya son versin diye savaş başlatıyorlardı!

Biraz ötede, küçük bir kütük yığınının da durduğu bir ağaçlığa girdi. Denton -Lamgwin geri dönene kadar uşağı olarak görev yapan adam- Perrin onları istediğinde kaşlarını çatmıştı. Eskiden düşük bir Cairhien lordu olan Denton unvanını geri almayı reddetmişti. Artık kendini uşak olarak düşünüyordu ve kimsenin onu aksine ikna etmesine izin vermiyordu.

Bir balta vardı. Eskiden savaşa taşıdığı, çeliği yarım-ay biçiminde, ölümcül savaş baltası değil, iyi çelikten bir başı ve işçilerin terli elleriyle pürüzsüzleşmiş bir sapı olan, sağlam bir oduncu baltası. Perrin kollarını sıyırdı, sonra ellerine tükürdü ve baltayı eline aldı. İşlenmiş ahşabı ellerinde tutmak iyi geldi. Baltayı omzuna kaldırdı, ilk kütüğü önünde dikti, sonra geri çekildi ve baltayı savurdu.

Balta kütüğe dümdüz indi, karanlık geceye kıymıklar saçıldı ve kütük ikiye ayrıldı. Sonra Perrin yarımlardan birini yardı. Gaul bir ağacın yanına oturdu, mızraklarından birini çıkardı ve ucunu keskinleştirmeye devam etti. Perrin'in oduna çarpan baltasından çıkan *tank* seslerine, metale sürtünen metal sesleri eşlik etti.

Çalışmak iyi geliyordu. Neden bir şey yaparken zihni daha iyi çalışıyordu? Loial sık sık oturup düşünmekten bahsederdi. Perrin kendisinin bu şekilde herhangi bir şey düşünebileceğini sanmıyordu.

Bir kütük daha yardı, balta kütüğü temizce kesti. Gerçekten doğru muydu? Davranışlarının sorumlusu kurtlar değil, kendi doğası mıydı? İki Nehir'deyken hiç böyle davranmıyordu.

Bir kütük daha yardı. *Dikkatimi yoğunlaştırmakta her zaman iyiydim.* Luhhan Usta'yı etkileyen şeylerden biri de buydu. Perrin'e bir proje verildiğinde, o bitene kadar çalışmaya devam ederdi.

Belki de yaşadığı değişiklikler, dış dünyayla karşılaşmasının sonucuydu. Pek çok şey için kurtları suçlamıştı ve Çekirge'den olmayacak şeyler talep etmişti. Kurtlar aptal ya da basit değildi, ama insanların önemsediği şeylere aldırış etmezlerdi. Çekirge'nin Perrin'in anlayabileceği şekilde ders vermesi zor olmuş olmalıydı.

Kurt ona ne borçluydu? Çekirge uzun zaman önce, o kara gecede ölmüştü. Perrin'in ilk kez insan öldürdüğü gece, Perrin'in ilk kez savaşta kendini kaybettiği gece. Çekirge Perrin'e hiçbir şey borçlu değildi, ama Perrin'i defalarca kurtarmıştı. Aslında, onu kurdun içinde kaybolmaktan Çekirge'nin müdahalesinin kurtardığını fark ediyordu.

Baltayı bir kütüğe salladı, ama darbe kütüğün kenarından sekti ve kütük devrildi. Perrin onu düzeltti ve çalışmaya devam etti. Gaul'un sessiz bileyleme sesleri onu yatıştırıyordu. Kütüğü yardı.

Perrin kendini yaptığı işe kaptırıyordu, belki çok fazla. Bu doğruydu.

Ama aynı zamanda, bir erkek bir işin tamamlanmasını istiyorsa, proje bitene kadar üzerinde çalışmalıydı. Perrin hiçbir şeyi bitiremeyen adamlar tanımıştı ve çiftlikleri tam bir kargaşa halindeydi. O bu şekilde yaşayamazdı.

Bir denge olmalıydı. Perrin, ondan çok daha büyük sorunlarla dolu bir dünyaya çekildiğini iddia etmişti. Basit bir adam olduğunu iddia etmişti.

Ya yanılmışsa? Ya eskiden basit bir hayat yaşayan karmaşık bir adamsa? Ne de olsa, o kadar basit olsaydı, bu kadar karmaşık bir kadına aşık olabilir miydi?

Kesilmiş odunlar yığılıyordu. Perrin eğildi, odunları topladı, dokuları parmaklarının altında kabaydı. Nasırlı parmaklar; asla Cairhien'den gelen süt çocukları gibi bir lord olmayacaktı. Ama başka türden lordlar da vardı, Faile'nin babası gibi adamlar. Ya da bir insandan çok silaha benzeyen Lan gibi adamlar.

Perrin odunları yığdı. Düşünde kurtlara önderlik etmek hoşuna gidiyordu, ama kurtlar sizin onları korumanızı, beslemenizi ya da onlar için kanunlar yapmanızı beklemezdi. Sevdikleri sizin emriniz altında öldüğü zaman gelip size ağlamazlardı.

Onu endişelendiren önderlik değildi. Önderlikle gelen onca şeydi.

Elyas'ın yaklaşan kokusunu hissetti. Doğal topraksı kokusu bir kurdunkine benziyordu. Neredeyse.

"Geçe kalmışsın," dedi Elyas yaklaşarak. Perrin Gaul'un kıpırdandığını, mızrağını yay çantasına geri soktuğunu, sonra gökyüzüne süzülen bir serçenin sessizliğiyle uzaklaştığını duydu. Yakında kalacaktı, ama kulak misafiri olmayacaktı.

Perrin baltayı omzuna dayayarak karanlık gökyüzüne baktı. "Bazen geceleyin, kendimi gündüz olduğundan daha uyanık hissediyorum."

Elyas gülümsedi. Perrin bunu görmedi, ama eğlendiğinin kokusunu alabiliyordu.

"Hiç kaçınmaya çalıştın mı, Elyas?" diye sordu Perrin. "Seslerini duymazdan geldin mi, sende hiçbir şey değişmemiş gibi davrandın mı?"

"Evet," dedi Elyas. Yumuşak, alçak bir sesi vardı, bir şekilde toprağın, uzak gürlemelerle hareket ettiğini düşündüren bir ses. "Öyle davranmak istedim, ama sonra Aes Sedailer beni ehlileştirmek istedi. Kaçmak zorundaydım."

"Eski hayatını özlüyor musun?"

Elyas omuzlarını silkti, Perrin hareketin sebep olduğu kumaş hışırtısını duydu. "Hiçbir Muhafız görevini terk etmek istemez. Bazen daha önemli başka şeyler vardır. Ya da... eh, daha *acil* olabilirler. Yaptığım seçimlerden pişman değilim."

"Ben görevlerime sırtımı dönemem, Elyas. *Dönmeyeceğim!*"

"Kurtlar uğruna hayatımı terk ettim. Bu, senin de aynısını yapman gerektiği anlamına gelmiyor."

"Noam'ın yapması gerekti," dedi Perrin.

"*Zorunlu* muydu?" dedi Elyas.

"Bu onu tüketti. İnsan olmayı bıraktı."

Bir endişe kokusu yakaladı. Elyas'ın verecek cevabı yoktu.

"Düşlerinde hiç kurtları ziyaret ettin mi, Elyas?" diye sordu Perrin. "Ölü kurtların koştuğu ve yine yaşadığı bir yeri?"

Elyas döndü ve onu süzdü. "O mekan tehlikeli, Perrin. Orası bir başka dünya, ama bir şekilde bu dünyayla bağlantılı. Efsanelere göre, eski Aes Sedailer oraya gidermiş."

"Başkaları da," dedi Perrin, Katil'i düşünerek.

"Düşte dikkatli ol. Ben oradan uzak duruyorum." Kokusu ihtiyatlıydı.

"Kendini kurttan ayırmakta güçlük çekiyor musun hiç?" diye sordu Perrin.

"Eskiden çekerdim."

"Ama artık çekmiyorsun, öyle mi?"

"Bir denge buldum," dedi Elyas.

"Nasıl?"

Yaşlı adam bir anlığına sustu. "Keşke bilseydim. Yalnızca öğrendiğim bir şeydi, Perrin. Senin de öğrenmen gerekecek bir şey."

Yoksa sonum Noam gibi olacak. Perrin Elyas'ın altın rengi gözlerinin içine baktı, sonra başını salladı. "Teşekkür ederim."

"Tavsiye için mi?"

"Hayır," dedi Perrin. "Geri geldiğin için. İçimizden en azından birinin kurtlarla yaşadığını, ama kendini kaybetmediğini gösterdiğin için."

"Önemli değil," dedi Elyas. "İnsanların arasında olmanın ne kadar güzel olabildiğini unutmuştum. Ama ne kadar kalabileceğimi bilmiyorum. Son Av gelmek üzere."

Perrin yine gökyüzüne baktı. "Öyle gerçekten. Benim için haberi Tam ve diğerlerine ilet. Kararımı verdim. Beyazpelerinler savaşmak için bir yer seçtiler. Yarın gidip onlarla karşılaşmaya karar verdim."

"Tamam," dedi Elyas. "Ama bunu istemiyormuş gibi kokuyorsun."

"Yapılması gerek," dedi Perrin. "O kadar." Herkes onun lord olmasını istiyordu. Eh, bu da lordların yaptığı türden bir şeydi. Kimsenin vermek istemediği kararlar vermek.

Yine de emri vermek onu hasta edecekti. Koyunları bir yaratığa doğru süren kurtlar imgesini görmüştü. Belki kendisi de aynı şeyi yapıyordu, Beyazpelerinleri yıkıma götürüyordu. Koyun yünü rengine büründükleri kesindi.

Ama Faile ile diğerlerinin bir uçuruma yaklaştıkları imgesine ne demeliydi? Elyas uzaklaştı ve Perrin'i omzundaki baltası ile yalnız bıraktı.

Kendini odun değil ceset biçiyormuş gibi hissediyordu.

25

BANDAR EBAN’A DÖNÜŞ

Rand ve Min, Bandar Eban’a geldiklerini ilan etmediler. Kapıyoldan geçip, iki Mızrağın Kızının -Lerian ile Heidia- korudukları küçük ara sokağa girdiler. Uzun boylu, kare çeneli Asha’man Naeff de yanlarındaydı.

Mızrağın Kızları ara sokağın ucundan, kuşkuyla şehri süzüyorlardı. Rand yaklaştı ve elini Heidia’nın omzuna koyarak, zayıf kadını sakinleştirdi. Heidia, Rand’ın korumaları bu kadar az olduğu için endişeli görünüyordu. Rand’ın üzerinde kahverengi pelerini vardı.

Yukarıda, Rand’ın şehre gelişine karşılık olarak bulutlar aralandı ve eriyip gitti. Min başını gökyüzüne kaldırdı ve sıcak ışıltıyı yüzünde hissetti. Ara sokak korkunç kokuyordu -atık ve pislik- ama sıcak bir rüzgar eserek pis kokuyu süpürdü.

“Lord Ejder,” dedi Naeff. “Bundan hoşlanmadım. Daha iyi korunmanız lazım. Geri dönelim ve daha fazla...”

“Sorun çıkmayacak, Naeff,” dedi Rand. Min’e döndü ve elini uzattı.

Min onun elini tutarak ona katıldı. Naeff ve Kızlar uzaktan izleme emri almıştı; aksi halde dikkat çekerlerdi.

Min ve Rand, Doman başkentinin pek çok geniş kaldırımından birine adım atarken, Min elini ağzına götürdü. Rand’ın buradan ayrılmasının üzerinden çok kısa bir zaman geçmişti. Şehir nasıl bu kadar çabuk değişmişti?

Sokaklar, duvar diplerine yığılmış, battaniyeler içine büzülmüş pis, hasta insanlarla doluydu. Kaldırımlarda yürüyecek yer yoktu; Min ve Rand’ın yollarına devam etmek için çamura inmeleri gerekti. İnsanlar inliyor, öksürüyordu. Min pis kokunun yalnızca ara sokakla sınırlı olmadığını fark etti. Tüm *şehir* pis pis kokuyordu sanki. Eskiden o binaların çoğundan flamalar sarkıyordu, ama hepsi indirilmiş, yırtılmış, battaniye ya da yakıt niyetine kullanılıyordu.

Binaların çoğunun pencereleri kırılmıştı ve mülteciler odaları ve eşikleri doldurmuştu. Min ve Rand yürürken, çevrelerindeki insanlar dönüp onlara bakıyordu. Bazıları delirmiş gibi görünüyordu. Diğerleri ise aç. Ve tehlikeli. Çoğu Domanlıydı, ama soluk tenliler de aynı ölçüde sayıca fazlaydı. Almoth Ovası ve Saldaea’dan gelen mülteciler, belki. Bir ara sokağın

ağzından bakan bir grup genç serserinin önünden geçerlerken Min kol yenindeki hançeri gevşetti. Belki de Naeff haklıydı. Bu, hiç güvenli gelmiyordu.

“Bu şekilde Ebou Dar’da yürüdüm,” dedi Rand usulca. Aniden Min onun acısının farkına vardı. Yan tarafındaki yaralardan da acı verici, ezici bir vicdan azabı. “Beni değiştiren şey kısmen buydu. Ebou Dar’daki insanlar mutluydu ve iyi beslenmişti. Böyle görünmüyorlardı. Seanchanlar benden daha iyi yönetiyor.”

“Rand, bunun sorumlusu sen değilsin,” dedi Min. “Sen burada yoktun...”

Rand’ın acısı arttı ve Min yanlış şeyi söylediğini fark etti. “Evet,” diye yanıt verdi Rand usulca. “Ben burada değildim. Onu dilediğim gibi, araç olarak kullanamayacağımı gördüğümde bu şehre *sırtımı döndüm*. Unuttum, Min. Bütün bunların amacını unuttum. Tam çok haklıydı. Bir insan neden savaştığını bilmeli.”

Rand babasını, Son Savaş’a hazırlanmaları ve toparlanmaları için, bir Asha’man’la birlikte İki Nehir’e göndermişti.

Rand yürürken tökezledi. Aniden çok yorgun görünür olmuştu. Yakındaki kutunun üzerine oturdu. Bakır tenli bir sokak çocuğu yakındaki eşikten keskin gözlerle onu izliyordu. Sokağın karşısında, ana caddedeki kaldırım yan sokağa doğru ayrılıyordu. Orası insanlarla tıkanmamıştı; sokağın girişinde ağzında sopalar tutan haşin görünüşlü adamlar dikiliyordu.

“Çeteler oluşturmuşlar,” dedi Rand usulca, omuzları çökerek. “Zenginler, korunmak ve servetlerini ele geçirmek isteyenleri uzak tutmak için güçlü adamlar tutmuş. Ama servet, artık altın ya da mücevher değil. Artık yiyecek anlamına geliyor.”

“Rand,” dedi Min, onun yanında tek dizi üzerinde çökerek. “Sen bu şekilde...”

“Devam etmem gerektiğini biliyorum,” dedi Rand, “ama yaptığım şeyleri bilmek canımı yakıyor, Min. Kendimi çeliğe dönüştürerek, bütün bu duygulardan yalıttım. Kendi kendime yeniden aldırış etme, yeniden gülme izni vererek, kendimi başarısızlıklarıma da açmak zorunda kaldım.”

“Rand, çevrende güneş ışığı görüyorum.”

Rand ona baktı, sonra bakışlarını gökyüzüne kaldırdı.

“O güneş ışığı değil,” diye fısıldadı Min. “Bu bir görü. Güneş ışığının sıcaklığı karşısında gerileyen karanlık bulutlar görüyorum. Seni görüyorum,

elinde parlak beyaz bir kılıç tutuyorsun ve yüzsüz bir karanlığın elindeki siyah kılıçla çarpıştırıyorsun. Yine yeşeren, meyve veren ağaçlar görüyorum. Sağlıklı, dolgun ekinlerle kaplı bir tarla görüyorum." Duraksadı. "İki Nehir'i görüyorum, Rand. Orada, kapısına Ejder Dişi kakması yapılmış bir han görüyorum. Ejder Dişi artık karanlığın ve nefretin simgesi değil. Zafer ve umudun simgesi."

Rand ona baktı.

Min göz ucuyla bir şey yakaladı. Sokakta oturan insanlara döndü ve ağzı açık kaldı. Her birinin başında birer imge vardı. Aynı anda bunca görü görmek olağanüstüydü, hasta, zayıf ve terk edilmişlerin başlarının üzerinde parlıyordu.

"O adamın başının üzerinde gümüş bir balta görüyorum," dedi, bir duvara yaslanmış, çenesini göğsüne dayamış sakallı dilenciyi göstererek. "Son Savaş'ta bir önder olacak. Şuradaki kadın -gölgelerde surat asan- Beyaz Kule tarafından eğitilecek ve Aes Sedai olacak. Yanında Tar Valon Alevi'ni görebiliyorum ve bunun ne anlama geldiğini biliyorum. Şuradaki, basit bir sokak serserisine benzeyen adam. O kadının hayatını kurtaracak. Hiç öyle birine benzemediğini biliyorum, ama savaşacak. Hepsi savaşacak. Görebiliyorum!"

Rand'a baktı ve onun elini tuttu. "Sen güçlü olacaksın, Rand. Bunu yapacaksın. Onlara önderlik edeceksin. Biliyorum."

"Bunu da gördün mü?" diye sordu Rand. "Görü'nde?"

Min başını iki yana salladı. "Buna gerek yok. Sana inanıyorum."

"Seni neredeyse öldürüyordum," diye fısıldadı Rand. "Bana baktığında, bir katil görüyorsun. Boğazındaki elimi hissediyorsun."

"Ne? Elbette hayır! Rand, gözlerime bak. Bağ aracılığıyla beni hissedebilirsin. Benden en ufak tereddüt ya da korku duygusu alıyor musun?"

Rand kendi, derin bakışlarıyla onun gözlerini aradı. Min gerilemedi. Bu koyun çobanı ile göz göze gelebilirdi.

Rand sırtını dikleştirdi. "Ah, Min. Sensiz ne yapardım?"

Min hıhladı. "Seni takip eden krallar ve Aiel şefleri var. Aes Sedailer, Asha'manlar ve *ta'veren*ler. İdare ederdin eminim."

"Hayır," dedi Rand. "Sen hepsinden daha önemlisin. Sen bana kim olduğumu hatırlatıyorsun. Dahası, kendini benim danışmanım olarak görenlerin çoğundan daha berrak düşünebiliyorsun. İstesen kraliçe olabilirdin."

“Benim tek istediğim sensin, aptal hödük.”
“Teşekkür ederim.” Rand duraksadı. “Gerçi, bu kadar çok hakaret olmadan da yapabilirdim.”
“Hayat zor, değil mi?”
Rand gülümsedi. Sonra ayağa kalktı ve derin bir nefes aldı. Vicdan azabı geçmemişti, ama şimdi, tıpkı acıyı idare ettiği gibi, onu da idare edebiliyordu. Yakınındaki mülteciler dikkat kesildiler. Rand Min’in gösterdiği sakallı dilenciye baktı; adamın ayakları çamurdaydı.
“Sen,” dedi adam Rand’a, “sen osun. Yeniden Doğan Ejder.”
“Evet,” dedi Rand. “Sen asker miydin?”
“Ben...” Adamın gözleri daldı. “Başka bir hayatta. Kral’ın Korumasıydım. O tutsak edilmeden önce, Leydi Chadmar bizi yakalamadan ve sonra korumaları dağıtmadan önce.” Adam eski günleri düşünürken, bitkinliği gözlerinden akıyordu.
“Mükemmel,” dedi Rand. “Bu şehri eski haline getirmemiz gerek, Yüzbaşı.”
“Yüzbaşı?” dedi adam. “Ama ben...” Adam başını yana eğdi. Sonra ayağa kalktı ve üstünü başını silkeledi. Lime lime giysilerine ve dolaşık sakalına rağmen, aniden üzerine hafifçe askeri bir hava gelmişti. “Eh, haklısınız, sanırım. Ama kolay olacağını sanmıyorum. İnsanlar açlıktan kırılıyor.”
“Bununla ilgileneceğim,” dedi Rand. “Askerlerini toplamana ihtiyacım var.”
“Burada bizim delikanlılardan çok kişi görmüyorum... Hayır, durun. Vorabek ve Redbord var.” Min’in daha önce fark ettiği iki serseriye el etti. Adamlar duraksadılar, sonra yaklaştılar.
“Durnham?” diye sordu bir tanesi. “Bu da ne?”
“Şehirdeki kanunsuzluğun sona ermesinin zamanı geldi,” dedi Durnham. “İşleri organize edeceğiz ve şehri temizleyeceğiz. Lord Ejder geri döndü.”
Adamlardan biri yana dönüp tükürdü. Kıvırcık siyah saçları, Doman teni ve ince bir bıyığı olan iri yarı bir adamdı. “Kavrulsun. O bizi terk etti. Ben...” Rand’ı görerek sustu.
“Üzgünüm,” dedi Rand, adamla göz göze gelerek. “Sizi hayal kırıklığına uğrattım. Bir daha yapmayacağım.”
Adam arkadaşına baktı ve arkadaşı omuzlarını silkti. “Lain paramızı vermeyecek zaten. Burada ne yapabileceğimize baksak da olur.”

“Naeff,” diye seslendi Rand, Asha’man’ın yaklaşmasını işaret ederek. O ve Mızrağın Kızları izledikleri yerden geldiler. “Taş’a Kapıyol aç. Silah, zırh ve üniforma istiyorum.”

“Hemen yaparım,” dedi Naeff. “Askerler malzemeleri getirip...”

“Hayır,” dedi Rand. “Malzemeleri buradaki binaya depolayacaksınız. Ben içeride Kapıyol için yer açarım. Ama asker gelmeyecek.” Rand başını kaldırıp sokağa baktı. “Bandar Eban dışarlıklıların ellerinde yeterince sıkıntı çekti. Bugün, bir fatihin elini görmeyecek.”

Min geriledi ve hayretle izledi. Üç asker binaya seyirttiler ve sokak çocuklarını temizlediler. Rand onları gördüğünde, onların getir götür işlerine bakacak ulaklar olmalarını istedi. Çocuklar kabul ettiler. Onu fark eden herkes Rand’a karşılık veriyordu.

Başkası olsa, belki bir tür İçtepi olduğunu düşünebilirdi, ama Min onların yüzlerinin değiştiğini, gözlerinin umutla ışıldadığını görebiliyordu. Rand’da, güvenebilecekleri bir şey görüyorlardı. En azından, güvenebileceklerini umdukları bir şey.

Üç asker, ulak çocuklardan birkaçını başka eski askerleri getirmeye gönderdiler. Naeff Kapıyol açtı. Birkaç dakika sonra, üç eski asker gümüş rengi plaka zırhlar ve basit, temiz yeşil kıyafetler içinde binadan çıktılar. Saçlarını ve sakallarını taramışlar, su bulup yüzlerini yıkamışlardı. Bu kadar kısa zamanda, dilenci gibi görünmeyi bırakıp asker olmuşlardı. Biraz pis kokuyorlardı, ama yine de askerdiler.

Min’in daha önce fark ettiği kadın -yönlendirmeyi öğreneceğinden emin olduğu kadın- gelip Rand’la konuştu. Biraz sonra başını salladı ve erkek ve kadınları toplayıp, kuyudan su çekmeye başladı. Min bunu kaşlarını çatarak izledi, ama sonra yaklaşanların ellerini ve yüzlerini silip temizlenmeye başladığını gördü.

İnsanlar çevrelerinde toplanıyordu. Bazıları meraklı, diğerleri düşmancaydı, başkaları ise yalnızca akıntıya kapılmışlardı. Kadın ve ekibi toplananları seçip işe koşmaya başladı. Bazıları yaralıları ve hastaları arıyor, diğerleri kılıç ve üniforma kuşanıyordu. Bir başka kadın sokak çocuklarını sorgulamaya, anne babaları olup olmadığını ve kim olduklarını araştırmaya başladı.

Min biraz önce Rand’ın oturduğu kutuya oturdu. Bir saat içinde, Rand beş yüz askerden oluşan bir kuvvet oluşturmuştu ve başlarında Yüzbaşı Durnham ile iki yardımcısı vardı. O beş yüz adamın çoğu temiz giysilerine ve gümüş rengi plaka zırhlarına hayretle bakıyordu.

Rand çoğuyla konuşarak, doğrudan özür diledi. Bir kadınla konuşurken, kalabalık kıpırdanıp çalkalanmaya başladı. Rand döndüğü zaman, derisi korkunç yaralarla kaplı yaşlı bir adamın yaklaştığını gördü. Kalabalık adamdan uzak duruyordu.

“Naeff,” diye seslendi Rand.

“Lordum?”

“Aes Sedaileri buraya getir,” dedi Rand. “Şifa’ya ihtiyacı olanlar var.” İnsanları su çekme işine koşan kadın yaşlı adamı bir kenara götürdü.

“Lordum,” dedi Yüzbaşı Durnham yaklaşarak. Min gözlerini kırpıştırdı. Adam bir yerden ustura bulup traş olmuştu ve sağlam çenesi ortaya çıkmıştı. Doman tarzı bir bıyık bırakmıştı. Dört adam koruma olarak peşinden geliyordu.

“Daha fazla yere ihtiyacımız var, Lordum,” dedi Durnham. “Seçtiğiniz bina doldu da taşıyor bile ve gittikçe daha fazlası geliyor, sokağı dolduruyor.”

“Ne öneriyorsun?” diye sordu Rand.

“Rıhtımlar,” diye yanıt verdi Durnham. “Şehrin tüccarlarından birinin kontrolünde. İddiaya girerim kullanabileceğimiz hemen hemen boş bir ambar bulabiliriz. Orada eskiden yiyecek vardı, ama... eh, kalmadı.”

“Peki, mekanı kontrol eden tüccar?” diye sordu Rand.

“Lordum,” dedi Yüzbaşı Durnham, “sizin başa çıkamayacağınız bir şey değil.”

Rand gülümsedi, sonra Durnham’a yol göstermesini işaret etti. Rand elini Min’e uzattı.

“Rand,” dedi Min, ona katılarak, “yiyeceğe ihtiyaçları olacak.”

“Evet,” diye onayladı Rand. Güneye, sonra rıhtımların olduğu yöne baktı. “Orada bulacağız.”

“Çoktan yenmiş olmayacak mı?”

Rand yanıt vermedi. Yeni oluşmuş şehir askerlerine katıldılar ve yeşil-gümüş renklerle donanmış birliğin başında yürüdüler. Gittikçe büyüyen, umutlu bir mülteci kalabalığı arkalarından geliyordu.

Bandar Eban’ın muazzam rıhtımları, dünyadaki en etkileyici limanlardan biriydi. Şehrin dibinde, yarım ay biçiminde uzanıyordu. Min orada ne kadar çok gemi olduğunu görünce şaşırdı. Çoğu Deniz Halkı gemisiydi.

Doğru, diye düşündü Min. *Rand onlardan şehre yiyecek getirmesini istemişti.* Ama yiyecek bozulmuştu. Rand şehirden ayrılırken, o gemilerdeki

yiyeceğin tamamının Karanlık Varlık'ın dokunuşuna kurban gittiğini haber almıştı.

Biri yolun sonunda barikat kurmuştu. Rıhtımlara inen diğer yollar da benzer şekilde kesilmiş görünüyordu. Rand'ın birliği yaklaşırken üniformalı askerler barikatların arkasından endişe içinde onları gözetlediler.

"Orada durun!" diye seslendi biri. "Biz..."

Rand elini kaldırdı, sonra kayıtsızca salladı. Mobilyalardan ve kerestelerden oluşmuş barikat gürledi, sonra sürtünen tahta sesleri eşliğinde kenara kaydı. Arkasındaki adamlar bağırarak kaçıştılar.

Rand barikatı bir yığın halinde yol kenarına bıraktı. Öne çıktı. Min onun içindeki huzuru hissedebiliyordu. Perişan görünüşlü bir grup adam, ellerinde sopalar, iri iri açılmış gözlerle yolda duruyordu. Rand önden birini seçti. "Halkımın rıhtımlara girmesini engelleyen ve yiyeceği kendine saklayan kimdir? Bu kişiyle konuşmak istiyorum."

"Lord Ejder?" diye sordu şaşkın bir ses.

Min yana baktı. Kırmızı Doman ceketi giymiş, uzun boylu, ince bir adam rıhtımlardan onlara doğru seyirtiyordu. Eskiden gösterişli olması gereken fırfırlı bir gömlek giymişti, ama gömlek artık bakımsız ve kırışıktı. Adam bitkin görünüyordu.

Adı neydi? diye düşündü Min. *Iralin. İşte bu. Rıhtım Yöneticisi.*

"Iralin?" diye sordu Rand. "Burada neler oluyor? Sen ne yaptın?"

"*Ben mi ne yaptım?*" diye sordu adam. "Ben herkesin bozuk yiyecek uğruna o gemilere doluşmasını engellemeye çalışıyorum! Ondan yiyen herkes hastalanıp ölüyor. İnsanlar dinlemiyor. Pek çok grup yiyecek için rıhtıma baskın düzenlemeye çalıştı, bu yüzden ben de onların bozuk yiyecek yeyip kendilerini öldürmelerine izin vermemeye karar verdim."

Adamın sesi hiç bu kadar öfkeli çıkmamıştı. Min onu dingin biri olarak hatırlıyordu.

"Leydi Chadmar siz gittikten bir saat sonra kaçtı," diye devam etti Iralin. "Tüccarlar Konseyi'nin diğer üyeleri de gün içinde gitti. O kavrulası Deniz Halkı, malları indirmeden limandan ayrılmayacaklarına dair yemin etti ya da ben mallarla başka bir şey yapmaları için para vermeden. Bu yüzden ben de şehrin ya açlıktan kırılıp ölmesi, ya bozuk yiyecek yeyip ölmesi ya da yeni bir isyanla patlayıp ölmesi için burada bekliyorum. Burada yaptığım şey *bu* işte. Ya *siz* ne yapıyordunuz, Lord Ejder?"

Rand gözlerini yumdu ve içini çekti. Iralin'den, diğerlerinden dilediği gibi özür dilemedi; belki özrün bir anlamı olmadığını görmüştü.

Min dik dik Iralin’e baktı. “Onun sırtında ağır bir yük var, tüccar. Her şehri ayrı ayrı...”

“Sorun değil, Min,” dedi Rand, elini onun koluna koyup gözlerini açarak. “Hak ettim. Iralin. Ben şehirden ayrılmadan önce, o gemilerdeki yiyeceklerin bozulduğunu söylemiştin. Her fıçıyı, her çuvalı kontrol ettin mi?”

“Yeterince kontrol ettim,” dedi Iralin kızgınlıkla. “Yüz çuval açıp, her birinde aynı şeyi bulursanız, anlarsınız. Karım çürük tahılı sağlam tahıldan ayırmanın bir yolunu bulmaya çalışıyor. Sağlam tahıl kalmışsa.”

Rand gemilere doğru yürümeye başladı. Iralin de, kafası karışmış gibi görünerek onu takip etti. Belki de Rand ona bağırmadığı için şaşırmıştı. Min de onlara katıldı. Rand palamarlarla bağlanmış, suya yarı yarıya gömülmüş bir Deniz Halkı gemisine yaklaştı. Gemide, Deniz Halkı’ndan bir grup aylaklık ediyordu.

“Yelkenhanımınızla konuşmak istiyorum,” diye seslendi Rand.

“Benim,” dedi Deniz Halkı’ndan biri, düz siyah saçlarına kır düşmüş, sağ elinin üstüne dövmeyle bir desen işlenmiş bir kadın. “Milis din Shalada Üç Yıldız.”

“Buraya yiyecek getirilmesi için anlaşma yapmıştık,” diye seslendi Rand.

“O adam teslim edilmesini istemiyor,” dedi Milis, başını Iralin’e doğru sallayarak. “Yükü indirmemize izin vermedi; bunu yaparsak, okçuları üzerimize salacağını söyledi.”

“İnsanları uzak tutamazdım,” dedi Iralin. “Şehirde, Deniz Halkı’nın yiyecekleri rehin aldığı söylentisini yaymak zorunda kaldım.”

“Senin için neler çektiğimizi görüyor musun?” dedi Milis Rand’a. “Ben de seninle yaptığımız anlaşmadan kuşkuya düşmüştüm, Rand al’Thor.”

“Coramoor olduğumu inkar mı ediyorsun?” diye sordu Rand, kadınla göz göze gelerek. Kadın gözlerini ondan kaçırmakta güçlük çekiyormuş gibiydi.

“Hayır,” dedi Milis. “Hayır, etmiyorum sanırım. Beyazdalga’ya binmek isteyeceksin herhalde.”

“İzin verirsen.”

“Bin madem,” dedi kadın.

İskele tahtası sürüldüğünde, Rand gemiye bindi. Min, Naeff ve iki Mızrağın Kızı da peşinden geldi. Bir an sonra Iralin, yüzbaşı ve birkaç asker de onları takip etti.

Milis onları güvertenin ortasında götürdü. Oradaki kapak geminin ambarına açılıyordu. Rand, tek elini kullanarak merdiveni beceriksizce indi. Min de takip etti.

Aşağıda, güvertedeki aralıklardan içeri ışık sızıyor, tahıl dolu çuvalları aydınlatıyordu. Hava boğucu ve tozluydu.

“Bu yükü indirmekten memnuniyet duyacağız,” dedi Milis usulca, arkalarından inerek. “Sıçanları öldürüyor.”

“Bunu takdir edeceğinizi sanırdım,” dedi Min.

“Sıçansız gemi, fırtınasız okyanusa benzer,” dedi Milis. “İkisi hakkında da yakınırız, ama ne zaman o haşaratlardan birini ölü bulsak, mürettebatım homurdanmaya başlıyor.”

Yakında pek çok açık tahıl çuvalı vardı, devrilmişlerdi ve içlerindeki kararmış tahıl yere dökülmüştü. Iralin bozuk tahılı sağlamından ayırmaktan bahsetmişti, ama Min bunun işe yarayacağını sanmıyordu. Burada yalnızca büzülmüş, rengi atmış tahıl vardı.

Iralin ambara inerken Rand açık çuvallara baktı. Yüzbaşı Durnham, son adamlarıyla birlikte merdivenden indi.

“Artık hiçbir şey sağlam kalmıyor,” dedi lralin. “Yalnızca tahıl da değil. İnsanlar çiftliklerinden gelirken kış erzaklarını yanlarında getirdiler. Hepsi gitti. Öleceğiz, hepsi bu. Lanet Son Savaş’ı göremeyeceğiz. Biz...”

“Sakin ol, lralin,” dedi Rand usulca. “Sandığın kadar kötü değil.” Öne adım attı ve çuvallardan birinin tepesindeki ipi çekip çözdü. Çuval yana devrildi ve ambar zeminine altın rengi arpa döküldü. İçinde tek bir kara leke yoktu. Daha demin hasat edilmiş gibi görünüyordu, her zerre dolgun ve şişmandı.

Milis inledi. “Ona ne yaptınız?”

“Hiçbir şey,” dedi Rand. “Yalnızca yanlış çuvalları açmışsın. Kalanların hepsi sağlam.”

“Yalnızca...” dedi lralin. “*Tesadüf eseri*, sağlam tahılları bulmadan yalnızca bozuk olanları mı açtık? Bu saçmalık.”

“Saçmalık değil,” dedi Rand, elini Iralin’in omzuna koyarak. “Yalnızca inanılmaz. Burada iyi iş çıkardın, Iralin. Seni böyle bir sorunla baş başa bıraktığım için üzgünüm. Seni Tüccar Konseyi’ne dahil ediyorum.”

Iralin’in ağzı açık kaldı.

Kenarda, Yüzbaşı Durnham bir başka çuvalı açtı. “Bu da sağlam.”

“Bu da,” dedi adamlarından biri.

“Burada patates var,” dedi bir fıçının yanındaki asker. “Gördüğüm en sağlam patatesler. Aslında, çoğundan daha iyi. Kış artığı patateslerden bekleyeceğiniz gibi kurumuş değil.”

“Haberi yayın,” dedi Rand askerlere. “Adamlarını, ambarlardan birinde dağıtım yapmakla görevlendir. Bu tahılın iyi korunmasını istiyorum; Iralin insanların rıhtımlara akın etmesinden endişelenmekle akıllılık etti. Pişmemiş tahıl dağıtmayın; bu, insanları tahıl saklamaya ve değiştokuşa iter. Bir kısmını pişirmek için kazanlara ve ateşlere ihtiyacımız olacak. Kalanları depolara nakledin. Acele edin.”

“Baş üstüne, efendim!” dedi Yüzbaşı Durnham.

“Şimdiye kadar topladığım insanlar yardım edecektir,” dedi Rand. “Tahılı çalmayacaklar; onlara güvenebiliriz. Gemileri boşaltın ve bozuk tahılları yakın. Binlerce sağlam çuval olmalı.”

Rand Min’e baktı. “Gel. Aes Sedailerin Şifa vermesini organize etmeliyim.” Duraksadı ve sersemlemiş haldeki Iralin’e baktı. “Lord Iralin, şimdilik şehrin naibisin ve Durhnam da kumandanın. Yakında düzen sağlamana yetecek kadar askerin olur.”

“Şehrin naibi...” dedi Iralin. “Bunu *yapabilir misiniz?*”

Rand gülümsedi. “Biri yapmalı. Acele et; yapacak çok iş var. Ben yalnızca, şehir istikrara kavuşana kadar kalabilirim. Yaklaşık bir gün.”

Rand dönüp merdiveni tırmanmaya başladı.

“Bir gün mü?” dedi Iralin, Min’le birlikte ambarda dikilerek. “Şehrin istikrara kavuşması için? Bu kadar kısa zamanda mümkün değil, yapamayız. Yapabilir miyiz?”

“Sanırım Rand sizi şaşırtacaktır, Lord Iralin,” dedi Min, merdiveni tutup tırmanmaya başlayarak. “Beni her gün şaşırtıyor.”

26

GÖRÜŞME

Perrin Çevik'in sırtında, büyük bir ordunun başında, kamptan çıktı. Kurt başı bayrağını açmamışlardı. Bildiği kadarıyla, o şeyi yakma emri uygulanmıştı. Şimdi bu karardan o kadar da emin değildi.

Havada tuhaf bir koku vardı. Bayat bir koku. Senelerce kapalı kalmış bir odanın içi gibi. Çevik, Jehannah Yolu'na çıktı. Grady ve Neald, Perrin'in iki yanına geçti. İkisi de hevesli kokuyordu.

"Neald, hazır olduğundan emin misin?" diye sordu Perrin, orduyu güneydoğuya yönlendirirken.

"Hiç olmadığım kadar güçlü hissediyorum kendimi, Lordum," diye yanıt verdi Neald. "Birkaç Beyazpelerin öldürecek kadar güçlü. Her zaman bunu yapma şansını ele geçirmeyi istemişimdir."

"Ancak bir aptal öldürme şansı arar," dedi Perrin.

"Şey, peki, Lordum," dedi Neald. "Ama, belki de hatırlatmam..."

"Ondan bahsetmeye gerek yok," diye sözünü kesti Grady.

"Ne?" diye sordu Perrin.

Grady utanmış göründü. "Bir şey değil."

"Söyle Grady," dedi Perrin.

Yaşlı adam derin bir nefes aldı. "Bu sabah mültecileri geri göndermek için Kapıyol açmaya çalıştık ve işe yaramadı. Aynısı önce de olmuştu. Örgüler çözülüp dağıldı."

Perrin kaşlarını çattı. "Başka örgüler doğru düzgün işliyor mu?"

"Evet," dedi Neald çabucak.

"Dediğim gibi, Lordum," dedi Grady. "Eminim bir daha denediğimizde işe yarar. Yalnızca, yeterince çalışmadık."

Bu savaştan çekilmek için Yolculuk'a ihtiyaç duymayacaklardı büyük olasılıkla, büyük bir ordu ve iki Asha'man varken değil. Ama yine de bu şansa sahip olmamak huzursuz ediciydi. Perrin ilk Beyazpelerin saldırısına müdahale edip düşmanlarını şaşırtmak konusunda Grady ile Neald'a güveniyordu.

Belki de geri dönmeliyiz, diye düşündü Perrin, ama bu düşünceyi hemen bastırdı. Bu kararı verdiği için memnun değildi. Gerçek düşmanları

Karanlık Varlık'ken, insanın insanla savaşmasını düşünmek midesini bulandırıyordu. Ama onu bunu yapmaya zorlamışlardı.

Perrin'in çekici belindeki kemerden sarkarak, yollarına devam ettiler. Çekirge çekicin baltadan bir farkı olmadığını ima etmişti. Bir kurt için, her silah diğerinin aynısıydı.

Mayene'in Kanatlı Askerleri yanında at sürüyordu. Kırmızıya boyanmış parlak plaka zırhları içinde, çullanmaya hazır zarif şahinlere benziyorlardı. Arkadan Alliandre'nin kararlı, dürüst askerleri geliyordu ve bu halleriyle, düşmanlarını ezmeye hazır kayalara benziyorlardı. İki Nehir'in uzun yay taşıyan okçuları, meşe fidanları gibi esnek, ama sağlamdı. Aieller; ustura dişli engerekler. Gönülsüzce peşlerinden gelen Bilgeler; öngörülemez bir enerjiyle kaynayan kararsız fırtına başları. Perrin onların kendisi için savaşacağından emin değildi.

Ordunun geri kalanı o kadar etkileyici değildi. Farklı yaşlarda, farklı tecrübe düzeyine sahip binlerce adam -bazıları paralı asker, bazıları Malden'den mülteciler, Mızrağın Kızlarını ve *Cha Faile*'yi gören ve erkeklerle birlikte eğitim görmekte ısrar eden bazı kadınlar. Perrin onları engellememişti. Son Savaş geliyordu. Savaşmak isteyenleri kim engelleyebilirdi ki?

Bugün Faile'nin gelmesini engellemeyi düşünmüştü, ama bunun sonucunu tahmin edebiliyordu. Bunun yerine, onu geriye, Bilgelerin, *Cha Faile*'nin ve Aes Sedailerin arasına yerleştirmişti.

Perrin, yaklaşan ayak seslerini dinleyerek, dizginleri daha sıkı kavradı. Pek az mültecide zırh vardı. Arganda onlara hafif piyade diyordu. Perrin onlara bir başka isim vermişti: "kılıcı olan masumlar". Neden onu takip ediyorlardı? İlk onların düşeceğini göremiyorlar mıydı?

Ona güveniyorlardı. Işık hepsini yaksın, *hepsi* ona güveniyordu! Perrin elini çekice koydu ve korkuyla heyecan kokuları birbirine karışmış ıslak havayı içine çekti. Ayakların ve nalların gümbürtüsü ona karanlık gökyüzünü hatırlatıyordu. Şimşeği olmayan gökgürültüsü. Gökgürültüsü olmayan şimşek.

Savaş meydanı ilerideydi, uzak ucuna beyazlı birliklerin dizilmiş olduğu geniş, yeşil bir çayır. O Beyazpelerin ordusu, kusursuzca cilalanmış gümüşi plaka zırhlar kuşanmışlardı, önlükleri ve pelerinleri bembeyazdı. Bu çimenlik ova savaşmak için iyi bir yerdi. Ekin ekmek için de iyi bir yer olurdu.

Bir şeyi anlamak için parçalarını ve amacını anlamalısın.

Savaş baltasının amacı neydi? Öldürmek. Bu yüzden yapılmıştı. Yalnız bu işe yarardı.

Ama çekiç farklıydı.

Perrin Çevik'in dizginlerini sertçe çekti. Yanındaki Asha'manlar da durdu. Tüm alay durmaya başladı. Gruplar yavaşlarken sıkıştılar; yürüyüşün gürültüsünün yerini bağırılan emirler aldı.

Hava durgundu, yukarıdaki gökyüzü kasvetliydi. Perrin havadaki toz ve zırhları içinde terleyen adamların kokusu yüzünden, çimenlerin ya da uzaktaki ağaçların kokusunu alamıyordu. Atlar kişnedi, birkaçı otları dişlemeye başladı. Diğerleri, binicilerinin gerginliğini hissederek kıpırdandılar.

"Lordum?" diye sordu Grady. "Ne oldu?"

Beyazpelerin ordusu, önde V biçiminde dizilmiş süvarileriyle pozisyon almıştı bile. Mızrakları dik, kan dökmek üzere eğilmeye hazır, bekliyorlardı.

"Balta yalnızca öldürür," dedi Perrin. "Ama çekiç yaratabilir de, öldürebilir de. Fark *bu* işte."

Aniden bu mantıklı geldi. Bu yüzden baltayı atmak zorunda kalmıştı. Öldürmemeyi seçebilirdi. Bunu yapmaya zorlanmayı kabul etmeyecekti.

Pek çok Mızrağın Kızı ile birlikte biraz ötede duran Gaul'a döndü. "Aes Sedailerin ve Bilgelerin hemen buraya gelmesini istiyorum." Perrin duraksadı. "Aes Sedailere emir ver, ama Bilgelerden *rica et*. İki Nehirlilere de emir ver."

Gaul başını salladı ve denileni yapmak üzere koşarak uzaklaştı. Perrin Beyazpelerinlere döndü. Tüm kusurlarına rağmen, Beyazpelerinler kendilerini şerefli sayıyorlardı. Perrin pozisyon alana kadar saldırmayacaklardı.

Bilge ve Aes Sedai grubu önde ona katıldı. Faile'nin de onlarla birlikte geldiğini fark etti. Eh, ona onlarla birlikte kalmasını *söylemişti*. Elini Faile'ye uzatarak, onu yanına davet etti. İki Nehirliler de ordunun yanından yaklaştılar.

"Gaul çok nazik olduğunu söyledi," dedi Edarra Perrin'e. "Bu, bizden bizim yapmak istemeyeceğimiz bir şey isteyeceğin anlamına geliyor."

Perrin gülümsedi. "Bu savaşı önlememe yardım etmenizi istiyorum."

"Mızrak dansı yapmak istemiyor musun?" diye sordu Edarra. "Bu, beyazlı adamların Islaktopraklarda ne tür şeyler yaptıklarını duydum. Bence içlerindeki karanlığı saklamak için beyaz giyiniyorlar."

“Onların kafası karışmış,” dedi Perrin. “Eh, kafası karışmıştan da fazlası. Onlar; Işık-kavurası baş belaları. Ama onlarla savaşmamamız gerek, Son Savaş yaklaşırken değil. Eğer kendi aramızda didişirsek, Karanlık Varlık karşısında kaybederiz.”

Edarra güldü. “Birinin bunu Shaidolara söylediğini görmek isterdim, Perrin Aybara. Daha doğrusu, karın onların ellerindeyken birinin sana söylediğini görmek isterdim!”

“Eh, Shaidoları öldürmek gerekiyordu,” dedi Perrin. “Ama bu Beyazpelerinleri öldürmek gerektiğinden emin değilim. Belki yalnızca güzelce korkutmak gerekiyordur. Sizin ve Aes Sedailerin ordunun önündeki zemini patlatmanızı istiyorum.”

“İstememen gereken bir şey istiyorsun, Aybara,” dedi Seonid sertçe. “Savaşında rol oynamayacağız.” Ufak tefek Yeşil, Perrin’le göz göze geldi.

“Savaşta rol oynamayacaksınız,” dedi Perrin. “Savaşı önleyeceksiniz.”

Seonid kaşlarını çattı. “Korkarım bu durumda ikisi aynı kapıya çıkıyor. Toprağa saldırırsak, bu Tek Güç’ü silah olarak kullanmak anlamına gelir. O adamlara zarar verebiliriz. Üzgünüm.”

Perrin dişlerini gıcırdattı, ama onları zorlamadı. Muhtemelen Bilgeler ve Asha’manlar yeterli olurdu. İki Nehirlilere döndü. “Tam, adamlara söyle, yaylarına ok taksınlar ve yaylım ateşine hazırlansınlar.”

Tam başını salladı ve bir ulağı haberle yolladı. İki Nehirliler dizildiler. Beyazpelerinlerin çoğu yayın menzili dışındaydı, ama iyice çekilmiş bir İki Nehir uzun yayı mesafeyi aşabilirdi.

Perrin Bilgelere başını salladı, sonra Asha’manlara el etti. Başka tek laf edilmeden, Beyazpelerinlerin önündeki zemin patladı. Çimenlik bir gürlemeyle sarsıldı, toprak havaya uçtu. Grady ve Neald atlarını öne çıkardılar.

Beyazpelerinlerin atları şahlandı ve adamlar dehşet içinde bağırdı. En öndeki küçük grup patlamalardan etkilenmemiş görünüyordu, atlarını kontrol altında tuttular. Onlar ordunun önderleri olmalıydı. Gerçekten de, Perrin’in gözleri orada oturan Lord Kumandan’ı seçebiliyordu.

Toprak yine havaya uçtu ve düşerek aşağıdaki sipere yağdı. Bilgeler, yönlendirirken yüzlerinde beliren o konsantrasyon ifadelerini takınmışlardı.

“Biriniz sesimi yükseltebilir mi?” diye sordu Perrin.

“Ben yapabilirim,” dedi Grady. “Bir seferinde M’hael’in yaptığını görmüştüm.”

“Güzel,” dedi Perrin, Tam’e dönerek. “Yönlendirenler durduğu zaman, adamlara söyle, iki uzun yaylım açsınlar. Siperi vurmaya çalışın.”

Birkaç dakika sonra patlamalar durdu. İki Nehirliler yaylarını çektiler ve oklarını bıraktılar. Kalın oklar bir yay halinde yükseldi ve kısa süre sonra siper oklarla diken diken oldu. Perrin, Beyazpelerin ordusunu izledi. Safları bozmuşlardı ve dağınık duruyorlardı.

Zırh şıngırtısı ve nal sesleri Arganda’nın geldiğini bildirdi. Ghealdanlıların Birinci Kumandan’ı tüylü miğferini takmıştı ve miğferin altındaki gözleri sertti. “Bunun ne anlama geldiğini sorabilir miyim, Lord Aybara?” Adamın kokusu düşmancaydı. “Avantajımızı ele verdiniz! Bir pusuyla binlerce düşman öldürebilirdik ve ilk saldırılarını kırardık.”

“Evet,” dedi Perrin. Faile hala yanındaydı. “Ve onlar bunu biliyorlar. Saflarına bak, Arganda. Endişeliler. Beyazpelerinler, bize saldırırlarsa başlarına neler geleceğini fark ettiler. Uyarı ateşi olarak bunu yapıyorsam, başka neleri saklıyor olabilirim?”

“Ama yapabileceklerimizin hepsi buydu,” dedi Faile.

“Onlar bunu bilmiyorlar.” Perrin sırıttı. “Sahip olduğumuz tüm gücü böyle bir uyarı ateşi için kullanmamız aptalca olurdu.”

Arganda dilini tuttu, ama onun da aynı şeyi düşündüğü açıktı. Adam iliklerine dek askerdi. Bir balta. Bunda yanlış bir taraf yoktu, ama Perrin’in çekiç olması gerekiyordu. O işaret ettiğinde, Arganda gibi adamlar öldürürdü.

“Grady,” dedi Perrin. “Sesim, lütfen? Söylediklerimizi bizim ordumuzun da duymasını istiyorum.”

“Bunu yapabilirim,” dedi Grady.

Perrin derin bir nefes aldı, ardından konuştu. “Ben Perrin Aybara!” diye gürledi sesi ovada. “Yeniden Doğan Ejder’in arkadaşıyım ve burada onun emirlerine itaat ediyorum. Son Savaş’a yürüyorum. Lord Kumandan, seninle, senin koşulların altında karşılaşmamı talep ettin ve ben de geldim. Burada, aynı şerefi bana bahşetmeni ve benim istediğim şekilde görüşmemizi talep ediyorum. Beni, Gölge’ye karşı at süremeden önce öldürmeye kararlıysan, en azından bugün kan dökülmesini engellemem için bana son bir şans verme iyiliğini göster!”

Grady’ye başını salladı ve adam örgüsünü salıverdi. “Görüşme için kurabileceğimiz bir çadır var mı?”

“Kampta kaldı,” dedi Faile.

“Kapıyol açmayı deneyebilirim,” dedi Neald, bıyığını sıvazlayarak ya da en azından yüzündeki, kendisinin bıyık adını verdiği, uçları mumlanarak sivriltilmiş ince kürk parçasını sıvazlayarak.

“Dene.”

Neald odaklandı. Hiçbir şey olmadı. Genç adam kıpkırmızı oldu. “İşe yaramıyor. Ne Yolculuk, ne de Süzülme.”

“Anlıyorum,” dedi Perrin. “Eh, kampa bir atlı gönderelim. Birkaç dakika içinde çadırı burada kurdurabiliriz. Görüşmeyi kabul edecekler mi bilmiyorum, ama etmeleri olasılığına karşı hazır olmak istiyorum. Bereain ve Alliandre’yi de getir. Biri de çadırımdan içki, sandalye ve masa da getirebilir.”

İlgili emirler verildi ve İki Nehirli bir adam -Robb Solter- at sırtında uzaklaştı, Mızrağın Kızları da peşinden gitti. Beyazpelerinler önerisini düşünüyor gibiydi. Güzel.

Perrin’in duyurusunu kimse duymamış olamazdı, ama yine de Arganda ve diğerleri neler olduğunu arkadakilere iletti. Herkes yapması gereken işi yapıyor gibiydi, bu yüzden Perrin eyerinde oturdu ve bekledi.

Faile atını onunkine yanaştırdı. Meraklanmış kokuyordu.

“Ne?” diye sordu Perrin.

“Sende bir şey değişmiş. Ne olduğunu anlamaya çalışıyorum.”

“Oyalanıyorum,” dedi Perrin. “Henüz karar vermedim. Ama bu adamları öldürmek istemiyorum. Henüz değil. Zorunlu kalmadığım sürece değil.”

“Geri adım atmayacaklar, kocacığım,” dedi Faile. “Seni çoktan yargıladılar.”

“Göreceğiz,” dedi Perrin. Tuhaf kokuyu ve Asha’man Kapıyollarının çalışmadığı gerçeğini düşünerek gökyüzüne baktı. Katil kurt, düşünde bu bölgede geziniyordu ve o camdan duvar vardı. Rüzgarda bir şey çok yanlıştı ve sezgileri her yanını kaşındırıyordu. İhtiyatlı ol. Hazırlıklı ol.

Çekiç yaratabilirdi de, öldürebilirdi de. Henüz bunun hangi durum olduğunu bilmiyordu. Bilene kadar da saldırmayı düşünmüyordu.

Galad, savaş meydanı olması gereken çimenlik ovada oturmuş, yerde açılmış ve yüzlerce okla diken diken olmuş çukura bakıyordu.

Aes Sedailere karşı hazırlıklıydı. Bir Aes Sedai, kendisi ya da Muhafızı tehlikede olmadığı sürece kimseyi incitemezdi ve Galad adamlarına Aes Sedailere bulaşmamalarını, hatta yanlarına bile yanaşmamalarını

emretmişti. Evlatlar Aes Sedai görünce duracaklar, başlarını sallayacaklar, silahlarını başka yöne çevireceklerdi. Adamları Aes Sedailere zarar vermeyeceklerini açık seçik gösterirlerse, Aes Sedailer savaşta bir işe yaramazlardı.

Işığın Evlatları arasında pek çok kişi buna inanmamıştı. Üç Yemin hakkındaki hikayeleri bilinçli yalanlar olarak adlandırıyorlardı. Onlar Beyaz Kule'de yaşamamışlardı. Galad çoğu Aes Sedaiden hoşlanmazdı, onlara kesinlikle güvenmezdi, ama yeminlerin geçerli olduğunu biliyordu.

Galad'ın adamları homurdanarak tekrar saf tuttular. Galad dürbününü kaldırarak Aybara'nın ön safını inceledi. Siyah ceketli adamlar. Pek çok Aiel kadın; ilk görüşmelerinde Aybara'yla gelen kadın da aralarındaydı. Bir yönlendirici olduğu kuşkusuzdu. Toprağın, saldırıya geçmiş güçlerinin altında patladığını, süvari birliğini havaya fırlattığını, diğerlerinin çukurlara düştüğünü ve arkadaki safların şaşkınlık içinde duraksadığını, o etkileyici uzun yaylara kurban gittiğini hayal etti.

Bornhald öfkeli bir yüzle Galad'a yaklaştı. "Gerçekten görüşmeye gitmeyeceğiz, değil mi?"

Galad dürbününü indirdi. "Evet. Sanırım gideceğiz."

"Ama onunla görüştük zaten!" dedi Bornhald.

"Gölgedölü olduğunun kanıtı olarak, o gözleri görmek istediğini söyledin ve gördün de. Başka neye ihtiyacın var?" dedi Byar, atını yaklaştırarak. Bugünlerde sık sık Galad'ın koruması olarak görev yapıyordu. "Ona güvenilmez, Lord Kumandanım."

Galad başını çukura doğru salladı. "O saldırıda bizi yok edebilirdi."

"Byar'la aynı fikirdeyim," dedi Bornhald. "Seni öne çekmek, sonra da öldürerek bizim moralimizi bozmak istiyor."

Galad yavaşça başını salladı. "Bu mümkün." Yakında duran Lord Yüzbaşı Harnesh'e döndü. "Ölürsem kumandayı sen alacaksın ve saldıracaksın. Merhametsizce saldır; Aes Sedailerden kaçınma emrimi geri çekiyorum. Yönlendiriyor gibi görünen herkesi öldürün. Önceliğiniz bu olsun. Burada neler döndüğünü anlamıyor olabiliriz."

"Ama yine de gideceksin, öyle mi?" diye sordu Bornhald.

"Evet," dedi Galad. Bornhald ile Byar'ın onu savaşmaya ikna etmesine izin vermişti, ama şimdi, bu kararı vermekte çok mu aceleci davrandığını merak ediyordu. O gözleri görmüştü gerçekten ve Evlatlarla Aybara ile birlikte yolculuk edenlerin ifadelerini almıştı. Doğru karar saldırmakmış gibi gelmişti.

Ama Aybara haklıydı. Galad istediğinde onunla görüşmeye gelmişti. Belki de kan dökülmesini önlemenin bir yolu vardı. Galad buna inanmıyordu, ama bir şans varsa, beklemek doğru karar olurdu. Bu kadar basitti.

Bornhald memnun görünmüyordu. Babasını öldüren adama duyduğu öfke anlaşılabilirdi, ama Işığın Evlatları’na bunun yön vermesine izin verilemezdi. “Sen de benimle gelebilirsin,” dedi Galad, atını öne çıkararak. “Bu senin için de geçerli, Byar Evlat. Lord Yüzbaşılar geride kalacak ve Aybara’nın bizi öndersiz bırakması olasılığına karşı, adamların arasına dağılacak.”

Harnesh selam verdi. Bornhald gönülsüzce Galad’ın yanına geçti. Gözleri, Bornhald’ın öfkesine denk, vahşi bir şevkle yanan Byar da aynısını yaptı. İkisi de bu, Perrin Aybara denen adamın ellerinde yenilgiyi ve utancı tatmıştı. Galad yanlarına koruma olarak, arkasında saf tutmuş halde at süren elli de Işığın Evladını aldı.

Vardıkları zaman bir çadır kurulmuştu. Düz tepeli, sade bir çadırdı ve kahverengimsi gri çadır bezini geren dört direkten oluşuyordu. Altında kare şeklinde küçük bir masa ve iki sandalye vardı.

Aybara masanın bir yanında oturuyordu. Galad yaklaşırken ayağa kalktı; iri yarı adam bugün yeşil ceket ve kahverengi pantolon giymişti; ikisi de iyi dikilmiş, ama sade giysilerdi ve o çekiç belinden sarkıyordu. Giysilerinde, ayakları yere basan bir sağduyu vardı. Hayır, bu bir saray adamı değildi, tarlaların ve ormanların adamıydı. Yükselip lord olan bir ormancı.

Çadırın arka tarafında, güçlü İki Nehir uzun yayı taşıyan iki adam bekliyordu. Bunların eski, sağlam topraktan, bağımsız çiftçiler ve çobanlar oldukları söyleniyordu. Ve bu Perrin Aybara’yı önder seçmişlerdi.

Galad çadıra doğru yürüdü. Byar ve Bornhald da ona katıldı, ama diğer elli adam dışarıda, atlarının sırtında kaldı.

Son görüşmelerinin aksine, burada Aes Sedailer vardı, kim olduğunu seçebildiği üç kişi. Kısa boyu, Cairhienli bir kadın; sade bir elbise içinde ince, hoş görünüşlü bir kadın; pek çok örgüsü Tarabonlu olduğunu gösteren tıknaz bir kadın. Şallarına bürünmüş bir grup Aiel kadınla birlikte duruyorlardı ve bir avuç Mızrağın Kızı hepsini koruyordu. Eh, o Aieller, Aybara’nın Yeniden Doğan Ejder tarafından gönderildiği iddiasını destekliyordu.

Galad elini kayıtsızca kılıcının kabzasına koyarak, çadırın diğer sakinlerine baktı.

Sonra donakaldı. Aybara'nın arkasında çarpıcı güzelliğe sahip bir kadın duruyordu. Hayır, güzel değil, *muhteşem*. Parlak siyah saçları boynundan aşağı dökülüyordu; o saçlar adeta parlıyordu. Kadının üzerinde, vücudunun şeklini gösterecek kadar ince, dolgun göğüslerini teşhir edecek kadar açık yakalı, kırmızı bir elbise vardı.

Hele o gözler. Öylesine kara, uzun siyah kirpikli. Galad sanki... onlara doğru çekiliyordu. Neden bir önceki seferde bu kadın gelmemişti?

"Şaşırmış görünüyorsun," dedi Aybara, tekrar sandalyesine otururken. Kaba bir sesi vardı. "Tıpkı benim gibi, Leydi Mayene Başı da, Lord Ejder'in emri üzerine burada. Güçlerimin üzerindeki Mayene bayrağını fark etmedin mi?"

"Ben..." Galad ağzını kapatarak kadının önünde eğildi. Berelain sur Paendrag Paeron? Kadının muhteşem bir güzelliği olduğu söyleniyordu, ama o hikayeler yine de güzelliğine haksızlık ediyordu. Galad bakışlarını ondan kopardı ve kendini Aybara'nın karşısına oturmaya zorladı. Düşmanına odaklanması gerekiyordu.

O altın rengi gözler hatırladığı kadar huzursuz ediciydi. Onlara bakmak çok garipti. Evet, bu adam Gölgedölü dışında hiçbir şey olamazdı. Neden böyle bir yaratığı bunca çok insan takip ediyordu? Berelain neden böyle bir yaratığı takip ediyordu?

"Geldiğin için teşekkür ederim," dedi Aybara. "Son görüşmemiz pek kısa sürmüştü. Bu sefer doğru düzgün yapacağız. Yanımdaki hanımın Ghealdan Kraliçesi, Işığın Kutsadığı, Garen Duvarının Savunucusu Alliandre Maritha Kigarin olduğunu bilmelisin." Demek bu siyah saçlı, azametli kadın mevcut Ghealdan Kraliçesi'ydi. Elbette, son zamanlarda burada yaşanan huzursuzluklar düşünülünce, muhtemelen tahtı ele geçirmeye çalışan yarım düzine kişi vardı. Kadın güzeldi, ama tamamen Berelain'in gölgesinde kalıyordu.

Perrin başını üçüncü kadına doğru salladı. "Bu Faile ni Bashere t'Aybara, karım ve Saldaea Kraliçesi'nin kuzeni." Aybara'nın karısı Galad'ı kuşkuyla süzüyordu. Evet, o burna bakarak, kesinlikle Saldaealıydı. Bornhald ve Byar onun kraliçeyle bağlarını bilmiyordu.

Çadırda iki kraliçe vardı ve ikisi de Aybara'nın arkasındaydı. Galad sandalyesinden kalktı ve Alliandre'nin karşısında da, Berelain önünde yaptığı kadar saygılı bir biçimde eğildi. "Majesteleri."

"Çok naziksiniz, Lord Kumandan," dedi Berelain. "Ve bunlar zarif selamlar. Söyleyin bana, bu eğitimi nerede aldınız?"

Kadının sesi müzik gibiydi. “Andor sarayında, Leydim. Adım Galad Damodred, merhum Kraliçe Morgase’in üvey oğlu, haklı Kraliçe Elayne Trakand’ın yarım kan kardeşiyim.”

“Ah,” dedi Perrin. “Bir ismin olduğunu öğrenmemin zamanı gelmişti. Keşke son seferde söyleseydin.”

Berelain onun gözlerine baktı ve öne çıkmak istermiş gibi gülümsedi. Ama kendine hakim oldu. “Galad Damodred. Evet, yüzünüzde tanıdık bir şeyler olduğunu düşünmüştüm. Kız kardeşiniz nasıl?”

“Umarım iyidir,” dedi Galad. “Bir süredir görüşmüyoruz.”

“Elayne iyi,” dedi Perrin kabaca. “Son duyduğumda, birkaç gün önceydi, taht iddiasını sağlama almıştı. Artık Rand’la evlenmeyi planladığını duysam şaşırmam. Onu, şu anda hangi ülkeyi fethediyorsa, oradan çekip alabilirse.”

Galad’ın arkasında, Byar usulca tısladı. Aybara Elayne ile Yeniden Doğan Ejder arasındaki ilişkiye dikkat çekerek hakaret mi etmeye çalışmıştı? Ne yazık ki, Galad kız kardeşini çok iyi tanıyordu. Dürtüleriyle hareket ederdi ve genç al’Thor’a yakışıksız bir ilgi gösterdiği doğruydu.

“Kız kardeşim ne dilerse yapabilir,” dedi Galad, ona ve Yeniden Doğan Ejder’e duyduğu siniri ne kadar kolay bastırabildiğine şaşarak. “Biz seni ve ordunu tartışmak için buradayız, Perrin Aybara.”

Aybara öne eğilerek iki elini masaya dayadı. “Bunun benim ordum hakkımda olmadığını ikimiz de biliyoruz.”

“Ne hakkında, o halde?” diye sordu Galad.

Aybara ona, doğal olmayan o gözlerle baktı. “İki sene önce öldürdüğüm iki Işığın Evladı hakkında. Artık, ne zaman arkama dönsem, sizden birilerinin topuklarımı dişlediğini görüyorum.”

Bir katilin işlediği suç hakkında bu kadar açık konuşması sık karşılaşılan bir şey değildi. Galad arkasında kınından çekilen bir kılıcın hışırtısını duydu ve elini kaldırdı. “Bornhald Evlat! Kendini kontrol *edeceksin!*”

“*İki* Işığın Evladı mı, Gölgedölü?” dedi Bornhald tükürürcesine. “Ya babam?”

“Onun ölümüyle benim bir ilgim yok, Bornhald,” dedi Aybara. “Geofram, Seanchanlar tarafından öldürüldü ne yazık ki. Beni asmayı planlıyor olsa da, bir Beyazpelerin için sağduyulu bir adamdı.”

“Biraz önce itiraf ettiğin cinayetler için asacaktı seni,” dedi Galad sakin sakin, Bornhald’e bir bakış fırlatarak. Adam kılıcını sertçe kınına soktu,

ama yüzü kızarmıştı.

“Onlar cinayet değildi,” dedi Aybara. “Onlar bana saldırdılar. Ben karşılık verdim.”

“Ben öyle duymadım,” dedi Galad. Bu adam nasıl bir oyun oynuyordu? “Kayadaki bir yarıkta saklandığına dair yeminli ifade aldım. Adamlar çıkmanı söylediğinde bağırarak dışarı fırlamışsın ve kışkırtılmadan saldırmışsın.”

“Ah, kışkırtma vardı,” dedi Aybara. “Senin Beyazpelerinlerin bir arkadaşımı öldürdü.”

“Yanındaki kadını mı?” diye sordu. “Duyduklarıma bakılırsa, o sağ salim kaçmış.” Bornhald o ismi söylediğinde şok geçirmişti. Egwene al’Vere. Tehlikeli arkadaşlar seçen bir kadın daha.

“O değil,” dedi Perrin. “Çekirge adlı bir arkadaş. Ve ondan sonra, onun bir yoldaşı. Onlar kurttular.”

Adam kendini daha da suçlu duruma düşürüyordu! “Gölge’nin yaratığı olarak bilinen kurtlarla arkadaşlık ediyorsun, öyle mi?”

“Kurtlar Gölge yaratıkları değil,” dedi Aybara. “Gölgedöllerinden tüm insanlar kadar nefret ediyorlar.”

“Sen bunu nereden biliyorsun peki?”

Aybara başka bir şey söylemedi. Orada daha fazlası vardı. Byar bu adamın kurtları kontrol edebiliyor gibi göründüğünü ve tıpkı onlarla bir kurt gibi koştuğunu söylemişti. Galad’ı savaşın tek yol olduğuna ikna eden, bu tanıklık olmuştu. Byar abartmamış görünüyordu.

Ama bu noktanın üzerinde durmaya ihtiyaç yoktu. Aybara cinayet işlediğini itiraf etmişti. “Kurtların öldürülmesini, seni temize çıkaracak bir şey olarak görmüyorum,” dedi Galad. “Pek çok avcı sürülerine saldıran ya da canlarını tehdit eden kurtları öldürür. Evlatlar yanlış bir şey yapmadı. Dolayısıyla senin onlara saldırman, kışkırtılmamış cinayetti.”

“Bundan daha fazlası vardı,” dedi Aybara. “Ama seni buna ikna edebileceğimden kuşkuluyum.”

“Doğru olmayan bir şeye ikna olmam,” dedi Galad.

“Beni rahat da bırakmayacaksın,” dedi Aybara.

“O zaman çözümsüz bir noktadayız,” dedi Galad. “Adaletin hizmetkarı olarak, adalet getirilmesini sağlamak zorunda olduğum suçları itiraf ettin. Bu duruma sırtımı dönemem. Neden daha fazla konuşmanın faydasız olduğunu hissettiğimi anlıyor musun?”

“Ya yargılanmaya razı olursam?”

Aybara’nın belirgin burunlu karısı elini onun omzuna koydu. Aybara uzandı ve elini onunkinin üzerine koydu, ama bakışlarını Galad’dan ayırmadı.

“Gelirsen ve yaptıklarının karşılığında vereceğimiz cezayı kabul edersen...” dedi Galad. Bu, idam demekti. Kuşkusuz bu yaratık teslim olmazdı.

Çadırın arkasında, bir grup hizmetkar gelmiş, çay hazırlıyordu. Bir savaş görüşmesinde. Açık ki Aybara’nın bu tür konularda pek fazla deneyimi yoktu.

“Ceza değil,” dedi Aybara sertçe. “Mahkeme. Masum olduğum kanıtlanırsa serbest kalacağım ve sen Lord Kumandan, adamlarına beni kovalamayı bırakmalarını emredeceksin. Özellikle de arkandaki, ilk kez leopar gören enik gibi hırlayana.”

“Ya suçlu çıkarsan?”

“Duruma bağlı.”

“Onu dinleme, Lord Kumandanım,” dedi Byar. “Önceden de bize teslim olmaya söz verdi, ama sonra sözünden döndü!”

“Hayır, dönmedim!” dedi Aybara. “Anlaşmanın size düşen kısmını yerine getirmediniz!”

“Ben...”

Galad elini masaya indirdi. “Bu faydasız. Mahkeme olmayacak.”

“Neden olmasın?” diye sordu Aybara. “Adaletten bahsediyorsun, ama beni mahkemeye çıkarmıyorsun, öyle mi?”

“Peki, kim yargıç olacak?” diye sordu Galad. “Benim yargıçlığıma güvenir miydin?”

“Elbette hayır,” dedi Perrin. “Ama Alliandre olabilir. O bir kraliçe.”

“Ve senin yoldaşın,” dedi Galad. “Ona hakaret etmek istemem, ama korkarım kanıtları dinlemeden seni temize çıkarır. Leydi Mayene Başı bile yeterli olmaz; ben onun sözüne güvensem de, korkarım adamlarım güvenmezdi.”

Işık, ama kadın çok güzeldi! Galad ona bir bakış fırlattı ve kadının ona bakarken kızardığını gördü. Hafifçe, ama gördüğünden emindi. Galad kendi yüzünün de kızardığını hissetti.

“O zaman Aes Sedailer,” dedi Aybara.

Galad bakışlarını Berelain’den kopardı ve ifadesiz bir yüzle Aybara’ya baktı. “Beyaz Kule’den birinin yargıçlığının beni tatmin edeceğini düşünüyorsan, Işığın Evlatlarını hiç tanımamışsın demektir, Perrin Aybara.”

Aybara'nın bakışları sertleşti. Evet, bunu biliyordu. Çok kötü. Bir mahkeme, bütün bunlara derli toplu bir son demek olurdu. Bir hizmetkar kadın, iki fincan çayla masaya yaklaştı, ama çaya gerek yoktu. İkinci görüşme sona ermişti.

"Haklısın, o zaman," dedi Aybara canı sıkılmış gibi. "Bu görüşme anlamsız."

"Hayır," dedi Galad, Berelain'e bir bakış daha fırlatarak. "Benim için anlamsız olmadı." Aybara'nın gücü hakkında daha fazla bilgi edinmişti; bu, savaşta ona yardım edecekti. Bunun ötesinde, savaşı kısa süreliğine geciktirip, gerekliliğinden emin olmak doğru olmuştu. Saat erkendi, savaşa yetecek kadar zaman kalmıştı.

Ama... ya o kadın... Leydi Mayene Başı? Galad kendini bakışlarını çevirmeye zorladı. Zordu.

Galad ayağa kalktı, önce Alliandre'ye, sonra Berelain'e eğildi. Çıkmak üzere döndü.

Derken bir inleme duydu. Tuhaf bir biçimde, çayı getiren hizmetçiden gelmişti. Galad ona baktı.

Hizmetçi Morgase'di.

Galad yerinde donakaldı. Kılıç ustaları tarafından, şaşkınlığına asla yenilmemek üzere eğitilmişti, ama o anda, onca eğitim boşa çıkmıştı. Bu *gerçekten* üvey annesiydi. Çocukken çekiştirdiği o kızıl-altın saçlar. O güzel ve güçlü yüz. O gözler. Onun gözleriydi.

Bir hayalet mi? Hikayeleri duymuştu. Karanlık Varlık'ın şeririnin ölüleri hayata döndürdüğünü. Ama çadırda başka kimse huzursuz olmamıştı ve bu kadın fazla gerçekti. Galad tereddütle uzandı ve hayaletin yanağına dokundu. Teni sıcaktı.

"Galad?" dedi Morgase. "Senin burada ne işin var? Nasıl..."

Galad ona sarılınca sustu. Her iki taraf da şaşkınlıkla irkildi. Morgase de öyle. Yaşıyordu! Nasıl?

Valda'yı öldürdüm, diye düşündü Galad hemen. *Annemi öldürdüğü için öldürdüm. Ama annem ölmemiş. Kötü bir iş yaptım.*

Hayır. Valda, Morgase'e saldırdığı için ölümü hak etmişti. Yoksa bu da mı kısmen doğruydu? Doğruluğundan emin olan Evlatlarla konuşmuştu, ama onlar aynı zamanda, Morgase'in öldüğünden de emindiler.

Bunu daha sonra çözerdi. Şu anda, adamlarının önünde kendi kendini utandırmaya bir son vermeliydi. Üvey annesini bıraktı, ama Morgase onun

kolunu tutmaya devam etti. Sersemlemiş görünüyordu. Galad onu nadiren bu halde görmüştü.

Perrin Aybara ayağa kalkmıştı ve kaşlarını çatarak onları izliyordu. “Maighdin’i tanıyor musun?”

“Maighdin mi?” diye sordu Galad. Morgase’in üzerinde basit bir elbise vardı ve mücevher yoktu. Hizmetkar kılığında saklanmaya mı çalışıyordu? “Aybara, bu Morgase Trakand, Diyarın Savunucusu, Halkının Koruyucusu, Trakand Evi’nin Yüksek Makamı. O senin *kraliçen*!”

Bu açıklama çadıra sessizlik getirdi. Aybara düşünceli düşünceli sakalını kaşıdı. Karısı ya şokla ya da öfkeyle iri iri açılmış gözlerle Morgase’i izliyordu.

“Maighdin,” dedi Aybara, “bu doğru mu?”

Kadın çenesini kaldırdı ve Aybara’nın gözlerinin içine baktı. Ondaki Kraliçeliği nasıl görmezlerdi?

“Gerçekten Morgase Trakand’ım,” dedi. “Ama Elayne lehine tahtımdan feragat ettim. Işık önünde, bir daha asla taht üzerinde hak iddia etmeyeceğim.”

Galad başını salladı. Evet. Morgase, Aybara’nın kendisini Andor’a karşı kullanacağından korkmuş olmalıydı. “Seni kampıma götürüyorum, anne,” dedi Galad, gözlerini Aybara’dan ayırmadan. “O zaman bu adamın sana nasıl davrandığını konuşabiliriz.”

Morgase Galad’a sakin sakin baktı. “Bana emir mi veriyorsun, Galad? Benim söz hakkım yok mu?”

Galad kaşlarını çattı, eğildi ve fısıldadı. “Elinde başka tutsak var mı? Seni kontrol altında tutmak için kullandığı ne tür şeyler var?”

Morgase başını iki yana salladı ve alçak sesle konuştu, “Bu adam sandığın gibi biri değil, Galad. Kaba ve Andor’a yaptıkları kesinlikle hoşuma gitmiyor, ama o Gölge’nin dostu değil. Senin... yoldaşların beni Perrin Aybara’dan daha fazla korkutuyor.”

Evet, Morgase’in Evlatlara güvenmemesi için sebebi vardı. İyi bir sebebi. “Benimle gelir misin, Leydim? Dilediğin zaman Aybara’nın kampına gidip gelebileceğine söz veriyorum. Geçmişte Evlatların elinde her ne sıkıntı çekmişsen, artık güvendesin. Buna yemin ederim.”

Morgase başını salladı.

“Damodred,” dedi Aybara, “bir dakika bekle.”

Galad döndü ve elini yine kılıcının kabzasına koydu. Tehdit anlamında değil, hatırlatmak için. Çadırdaki pek çok kişi fısıldaşmaya başlamıştı.

“Evet?” diye sordu Galad.

“Yargıç istedin,” dedi Aybara. “Annenin yargıç olmasını kabul eder misin?”

Galad duraksamadı. Elbette; Morgase on sekizinci isim gününden beri kraliçeydi ve Galad onun yargıçlık görevi yapmasına tanık olmuştu. Morgase adildi. Sert, ama adil.

Ama diğer Evlatlar onu kabul eder miydi? Morgase Aes Sedailer tarafından eğitilmişti. Onu, onlardan biri olarak göreceklerdi. Bu bir sorundu. Ama bu durumdan sıyrılmak için bir yol sunacaksa, belki Galad onların gerçeği görmesini sağlayabilirdi.

“Ederim,” dedi Galad. “Ve ben ona kefil olursam, adamlarım da kabul eder.”

“Eh,” dedi Aybara, “ben de onun yargıçlığını kabul ederim.”

İki adam Morgase’e döndü. Morgase basit sarı elbisesi içinde, her geçen an daha da kraliçe gibi görünüyordu. “Perrin,” dedi, “eğer seni yargılarsam, kararlarımda yumuşak davranmam. Sığınacak bir yere ihtiyacım olduğunda beni aldın ve bunun için müteşekkirim. Ama cinayet işlediğine karar verirsem, kararımı değiştirmeyeceğim.”

“Benim için uygun,” dedi Aybara. İçten görünüyordu.

“Lord Kumandanım,” dedi Byar Galad’ın kulağına, usulca ve hevesle. “Korkarım bu bir komedi olur! Cezaya boyun eğeceğini söylemedi.”

“Hayır, söylemedim,” dedi Aybara. O fısıltıları nasıl duymuştu? “Bunu söylemek anlamsız olurdu. Beni bir Karanlıkdostu ve bir katil olarak görüyorsunuz. Cezayı kabul edeceğime dair sözlerime inanmadınız, sizin gözetiminiz altında olmadığım sürece de kabul etmeyeceksiniz. Buna da ben izin veremem.”

“Gördün mü?” dedi Byar daha yüksek sesle. “O zaman anlamı ne?”

Galad yine Aybara’nın altın gözlerine baktı. “Yargılanmış olacak,” dedi, daha da kararlı bir şekilde. “Yasal bir dayanak olacak. Anlamaya başlıyorum, Byar Evlat. İddialarımızı kanıtlamak *zorundayız*, yoksa Asunawa’dan bir farkımız olmaz.”

“Ama mahkeme adil olmayacak!”

Galad uzun boylu askere döndü. “Annemin tarafsızlığını sorguluyor musun?”

Sıska adam donakaldı, sonra başını iki yana salladı. “Hayır, Lord Kumandanım.”

Galad Aybara'ya döndü. "Kraliçe Alliandre'den, bu mahkemenin onun diyarında yasal anlamda bağlayıcı olmasına izin vermesini diliyorum."

"Lord Aybara talep ederse, izin veririm." Kadın huzursuz olmuş gibiydi.

"Ediyorum, Alliandre," dedi Perrin. "Ama ancak Damodred tutsak ettiği halkımı serbest bırakmayı kabul ederse. Malzemeler sizde kalsın, ama önceden de söz verdiğiniz gibi, insanları bırakın."

"Pekala," dedi Galad. "Mahkeme başladığı zaman bırakılacaklar. Söz veriyorum. Ne zaman buluşacağız?"

"Hazırlanmam için bana birkaç gün verin."

"Üç gün, o zaman," dedi Galad. "Mahkemeyi burada, bu çadırda, bu mekanda yapacağız."

"Tanıklarını getir," dedi Aybara. "Burada olacağım."

27
-- ------
OYLAMA ÇAĞRISI

Lord Ejderin sorgulanmasına karşı değilim, diye okudu Egwene mektuptan, çalışma odasında otururken. Tersine, bir insanın gücü ne kadar mutlak olursa, onu sorgulamak o kadar gerekli hale gelir. Bununla birlikte, bilin ki ben sadakatini kolay adayan bir adam değilim ve ona sadakatimi bildirdim. Bana verdiği taht yüzünden değil, Tear için yaptıkları yüzünden.

Evet, her geçen gün daha da dengesiz oluyor. Yeniden Doğan Ejderden başka ne beklenebilir ki? O dünyayı kıracak. Onunla ittifak yaptığımızda bunu biliyorduk. Tıpkı, bazen bir denizcinin gemisini doğrudan kuma süren bir kaptana sadakatini vermesi gerektiği gibi. Aşılmaz bir fırtına koptuğunda, kum tek seçenektir.

Yine de, sözleriniz beni endişeye sürükledi. Mühürlerin kırılması, dikkatle tartışılmadan girişilmemesi gereken bir eylem. Lord Ejder beni, onun için bir ordu kurmakla görevlendirdi ve ben de öyle yaptım. Söz verdiğiniz Kapıyolları sağlarsanız, onun birliklerinden bazılarını, sadık Yüksek Lord ve Leydilerle birlikte, bu görüşme yerine getiririm. Ama bilin ki, batıdaki Seanchan varlığı zihnimi meşgul etmeye devam ediyor. Ordularımın büyük kısmı geride kalmalı.

Yüksek Lord Darlin Sisnera,
Tear Kralı
Yeniden Doğan Ejder
Rand al'Thor'un
hükmü altında

Egwene bir parmağıyla sayfaya fiske attı. Etkilenmişti; Darlin, mesajı ezberleyen bir ulak göndermektense, sözlerini kağıda kaydetmişti. Bir ulak yanlış ellere düşerse, sözleri her zaman inkar edilebilirdi. Bir ulağın tanıklığıyla birini ihanetle suçlamak zordu.

Ama kağıda yazılmış sözler... Cüretkar. Onları yazarak Darlin, "Lord Ejder'in ne yazdığımı öğrenmesi umurumda değil. Sözlerimin arkasındayım," demiş oluyordu.

Ama ordusunun büyük kısmını geride bırakması? Bu olmazdı. Egwene kalemini mürekkebe batırdı.

Kral Darlin. Krallığınız için duyduğunuz endişe iyi düşünülmüş bir seçim; takip ettiğiniz adama sadakatiniz de öyle.

Seanchanların Tear için tehlike oluşturduğunu biliyorum, ama bu yaşadığımız, günlerin en kötüsünde, öncelikli endişemizin Seanchanlar değil Karanlık Varlık olduğunu unutmayalım. Belki savaş hatlarından bu kadar uzaktayken Trolloclara karşı güvende olduğunuzu düşünmek kolay, ama Andor ve Cairhien'in oluşturduğu tampon bölgeler düştüğü zaman ne düşüneceksiniz? Seanchanlarla aranızda yüzlerce kilometre var.

Egwene duraksadı. Tar Valon da Seanchanlardan yüzlerce kilometre uzaktaydı, ama yok edilmesine ramak kalmıştı. Adam korkmakta haklıydı ve bunu düşündüğü için iyi bir kraldı. Ama Egwene'in onun ordusunun Merrilor Çayırı'nda olmasına ihtiyacı vardı. Belki hem adamın güvende olması, hem de Rand konusunda yardım etmesi için bir yol önerebilirdi.

lllian şimdilik ayakta, diye yazdı. *Ve Seanchanlar ile aranızda tampon oluşturuyor. Size Kapıyollar sağlayacağım ve bir söz veriyorum. Eğer Seanchanlar Tear'a karşı harekete geçerse, hemen geri dönüp ulusunuzu savunabilmeniz için size Kapıyollar vereceğim.*

Duraksadı. Seanchanların yolculuk yetisini öğrenmiş olması olasılığı yüksekti. Ne kadar uzak ya da yakın olurlarsa olsunlar, kimse onlara karşı güvende değildi. Tear'a saldırmaya karar verirlerse, Darlin'e dönmesi için Kapıyollar sağlamak bile yeterli gelmezdi.

Egwene, Seanchanların yanında, tutsak bir *damane* olarak geçirdiği zamanı hatırlayarak ürperdi. Onlara karşı, bazen onu endişelendiren bir nefret ve tiksinti duyuyordu. Ama planları için Darlin'in desteği şarttı. Dişlerini sıktı ve yazmaya devam etti.

Yeniden Doğan Ejder, tüm gücümüzün onun düşüncesiz planlarına karşı çıkmak için harekete geçtiğini görmeli. Eğer bunu gönülsüz bir teşebbüs olarak görürse, onu planlarından asla vazgeçiremeyiz. Lütfen tüm ordularınızla gelin.

Mektubu kumla kuruttu, sonra katladı ve mühürledi. Darlin ve Elayne, en güçlü krallıkların hükümdarlarıydı. İkisi de Egwene'in planları açısından çok önemliydi.

Sırada, Illian'dan Gregorin den Lushenos'un mektubuna yazacağı yanıt vardı. Ona Mattin Stepaneos'un Beyaz Kule'de olduğunu doğrudan söylememişti, ama ima etmişti. Mattin'le de konuşmuş, dilerse gitmekte

özgür olduğunu söylemişti. Hükümdarları istekleri haricinde tutma alışkanlığını edinmeyecekti.

Ne yazık ki Mattin dönerse öldürüleceğinden korkuyordu. Illian'dan ayrılalı çok uzun zaman olmuştu ve Illian'ı Yeniden Doğan Ejder'in cebinde görüyordu. Ki muhtemelen öyleydi de. Ne kargaşa.

Her seferinde tek sorun. Illian naibi Gregorin Egwene'in planlarını desteklemekte çok tereddütlüydü -Rand'dan, Darlin'den daha fazla ürküyordu ve Seanchanlar onun için uzak bir endişe değildi. Şehir kapılarını dövdükleri bile söylenebilirdi.

Egwene Gregorin'e sert bir mektup yazarak, Darlin'e verdiğine benzer bir söz verdi. Belki Mattin'i uzak tutmayı ayarlayabilirdi -her iki adamın da istediği bir şey, ama bunu Gregorin'e söylemedi- ve karşılığında adamın ordularını kuzeye getirmesini istiyordu.

Dolaylı olarak ne yaptığını fark etti. Rand'ın bildirisini, hükümdarları toparlayıp Beyaz Kule'ye bağlamak için bir işaret ateşi niyetine kullanıyordu. Mühürlerin kırılmasına karşı çıkmak için öne süreceği savları desteklemeye geliyorlardı. Ama sonunda, Son Savaş'ta insanlığa hizmet edeceklerdi.

Kapısı çalındı. Egwene başını kaldırırken Silviana başını içeri uzattı. Elinde bir mektup vardı. Güvercinle geldiğinden sımsıkı dürülmüştü.

"Yüzündeki ifade çok sert," dedi Egwene.

"İstila başlamış," dedi Silviana. "Afet sınırındaki gözlem kuleleri teker teker susuyor. Kara kara kaynayan bulutların altında Trolloc dalgaları ilerliyor. Kandor, Arafel ve Saldaea savaş halinde."

"Direnebiliyorlar mı?" diye sordu Egwene, bir korku sancısıyla.

"Evet," dedi Silviana. "Ama haberler belirsiz ve bölük pörçük. Bu mektup güvendiğim göz ve kulaklardan geldi: Trolloc Savaşları'ndan bu yana bu kadar büyük bir saldırı görmediklerini iddia ediyor."

Egwene derin bir nefes aldı. "Tarwin Geçidi ne durumda?"

"Bilmiyorum."

"Öğren. Siuan'ı buraya çağır. Onun daha fazla bilgisi olabilir. Mavilerin ağı son derece geniştir." Siuan her şeyi biliyor olamazdı elbette, ama yine de ilgileniyor olmalıydı.

Silviana sertçe başını salladı. Aşikar olanı söylemedi -Mavilerin ağının Mavi Ajah'a ait olduğunu ve Amyrlin tarafından el konulamayacağını. Eh, Son Savaş yakındı. Bazı ödünler verilmesi gerekiyordu.

Silviana kapıyı yavaşça kapattı ve Egwene, Gregorin'e yazdığı mektubu bitirmek için kalemini eline aldı. Kapı tekrar çalındı ve bu çok daha telaşlı bir çalıştı. Bir an sonra Silviana hızla kapıyı açtı.

"Anne," dedi. "Toplanıyorlar. Yapacaklarını söylediğin gibi!"

Egwene'in canı sıkıldı. Sakin sakin kalemini bıraktı ve ayağa kalktı. "Katılalım o zaman."

Sık adımlarla çalışma odasından çıktı. Vakanüvis'in giriş odasında iki Kabul Edilmişin önünden geçti -yeni terfi etmiş Nicola ve Nissa. İkisinin de Son Savaş'tan önce şala terfi etmesini istiyordu. Genç, ama güçlüydüler ve bütün Aes Sedailere ihtiyaç olacaktı; Nicola gibi, geçmişte korkunç seçimler yapmış olanlara bile.

Salon hakkındaki haberi bu ikisi getirmişti; çömezler ve Kabul Edilmişler Egwene'e en çok sadakat besleyenler arasındaydı, ama genellikle Aes Sedailer tarafından görmezden geliniyorlardı. Egwene ve Silviana Salon'a doğru seyirtirken Nicola ile Nissa geride kaldı.

"Bunu denemelerine inanamıyorum," dedi Silviana, yürürlerken usulca.

"Düşündüğün gibi değil," diye tahmin yürüttü Egwene. "Beni makamdan indirmeye çalışmayacaklar. Bölünme henüz zihinlerde çok taze."

"O zaman neden sensiz toplanıyorlar?"

"Amyrlin'e karşı harekete geçmek için, onu makamından indirmek dışında yollar vardır."

Bunu bir süredir bekliyordu, ama yine de can sıkıcıydı. Ne yazık ki, Aes Sedailer her zaman Aes Sedai olarak kalacaktı. Birinin gücü onun ellerinden koparmaya karar vermesi yalnızca zaman meselesiydi zaten.

Salon'a ulaştılar. Egwene kapıları ittirdi ve içeri girdi. Girişi sakin Aes Sedai bakışları ile karşılandı. Sıraların hepsi dolu değildi, ama üçte ikisi doluydu. Üç Kızıl Temsilci görünce şaşırdı. Ya Pevara ile Javindhra? Bu zamandaki uzatmalı yoklukları Kızılları eyleme geçirmiş gibiydi. Yerlerine Raechin ve Viria Connoral geçmişti. Vandene ile Adeleas öldüğünden beri, bu ikisi Beyaz Kule'deki yegane kardeşlerdi; tuhaf bir seçim, ama beklenmedik değil.

Romanda ve Lelaine de oradaydı. Egwene'in bakışlarına sakinlikle karşılık verdiler. Onları burada, çatıştıkları bunca Aes Sedaiyle birlikte görmek ne tuhaftı. Ortak bir düşman -Egwene- her tür anlaşmazlığı unutturabilirdi. Belki de buna memnun olmalıydı.

Tek Mavi Lelaine'di, Kahverengilerden de tek kişi vardı: hasta görünen Takima. Fildişi tenli Kahverengi, Egwene ile göz göze gelemedi. İki beyaz, Romanda dahil iki Sarı, iki Gri ve üç Yeşilin üçü de oradaydı. Egwene bunu görünce dişlerini gıcırdattı. Katılmayı düşündüğü Ajah buydu ve ona en büyük acıyı onlar yaşatıyordu!

Egwene onsuz toplandıkları için onları paylamadı; yalnızca, Silviana gelişini ilan ederken aralarında yürüdü. Egwene döndü ve sırtını dev gül pencereye vererek Amyrlin Makamı'na oturdu.

Oturduktan sonra sessizce bekledi.

"Ee?" diye sordu Romanda sonunda. Gri saçlarını topuz yapmıştı ve ininin önündeki çıkıntıda oturan anne kurt gibi görünüyordu. "Bir şey söyleyecek misin, Anne?"

"Bu toplantıyı bana haber vermediniz," dedi Egwene, "bu yüzden benim sözlerimi dinlemek istemediğinizi varsayıyorum. Ben yalnızca izlemek için geldim."

Bu onları daha da huzursuz etmiş gibiydi. Silviana, en iyi hoşnutsuzluk ifadelerinden birini takınarak Egwene'in yanına yürüdü.

"Tamam, o zaman," dedi Rubinde. "Sanırım sırada Saroiya vardı."

Tıknaz Beyaz, Elaida terfi ettiğinde Kule'den ayrılan Temsilcilerdendi, ama Salidar'da da yeterince sorun çıkarmıştı. Egwene onu burada gördüğüne şaşırmamıştı. Kadın Egwene'e bakmamaya özen göstererek ayağa kalktı. "Tanıklığımı ekleyeceğim. Kule içindeki... kararsızlık günlerinde" -bu bölünme anlamına geliyordu; Aes Sedailer bundan açık açık bahsetmekten hoşlanmıyorlardı- "Amyrlin tam olarak Romanda'nın işaret ettiği gibi davrandı. Savaş ilanı çağrısı yaptığında hazırlıksız yakalandık.

"Kanunda, resmi olarak savaş ilan edildiğinde Amyrlin'e neredeyse mutlak güç tanıyan maddeler var. Elaida'ya savaş açmaya zorlandığımızda, Salon'un Amyrlin'in iradesine boyun eğmesini sağlaması için ona bir yol vermiş olduk." Odada çevresine bakındı, ama Egwene'e dönmedi. "Benim fikrime göre yine benzer bir şey yapmaya çalışacak. Bunun önlenmesi gerek. Salon'un Amyrlin'in gücünü dengelemesi gerekiyor."

Oturdu.

Bu sözleri duymak Egwene'i rahatlattı. Beyaz Kule'de ne tür entrikalar döndüğünden asla emin olamazdınız. Bu toplantı, planlarının umduğu gibi ilerlediği ve düşmanlarının -ya da, eh, gönülsüz müttefiklerinin- onun

gerçekte ne yaptığını görmediği anlamına geliyordu. Onlar Egwene'in aylar önce yaptığı şeylere tepki vermekle meşguldü.

Bu, tehlikeli olmadıkları anlamına gelmiyordu. Ama tehlike bekliyorsanız, bununla başa çıkabilirdiniz.

"Ne yapabiliriz?" diye sordu Magla. Egwene'e bir bakış fırlattı. "Tedbirli olmak için, demek istiyorum. Kule Salonu'nun hiçbir şekilde sınırlanmayacağından emin olmak için."

"Biz savaş ilan edemeyiz," dedi Lelaine kararlılıkla.

"Ama ondan nasıl kaçınabiliriz?" dedi Varilin. "Beyaz Kule'nin iki yarısı arasında savaş ilan edildi, ama Gölge'ye karşı edilmeyecek, öyle mi?"

"Savaş," dedi Takima tereddütle, "Gölge'ye karşı ilan edildi bile. Resmi bir ilan olması gerekiyor mu? Bizim varlığımız yeterli değil mi? Ettiğimiz yeminler pozisyonumuzu yeterince açıklamıyor mu?"

"Ama bir tür bildiri yapmak zorundayız," dedi Romanda. Aralarında en yaşlıları oydu ve toplantıyı yöneten o olmalıydı. "Salon'un fikrinin bilinmesini sağlayacak ve Amyrlin'i düşüncesiz bir savaş çağrısı yapmaktan vazgeçirecek bir şey."

Romanda burada yaptıkları şeyden hiç utanmıyordu. Doğrudan Egwene'e baktı. Hayır, o ve Lelaine, Vakanüvis olarak bir Kızıl'ı seçtiği için Egwene'i kolay kolay affetmeyeceklerdi.

"Ama böyle bir mesajı nasıl gönderebiliriz?" diye sordu Andaya. "Demek istediğim, ne yapacağız? Salon'dan, bir savaş ilanı olmadığı bildirisi mi yapacağız? Bu saçma olmaz mı?"

Kadınlar sustu. Egwene kendini başını sallarken buldu, ama özel olarak söylenenler hakkında değil. Sıradışı koşullar altında terfi etmişti. Kendi haline bırakılsa, Salon onunkinden daha üstün bir güç elde etmeye çalışırdı. Bugün, kolaylıkla o yönde bir adım olabilirdi. Yüzyıllar içinde Amyrlin Makamı'nın gücü hep aynı seviyede kalmamıştı -bazıları mutlak güç sahibiyken, diğerleri Temsilciler tarafından yönetilmişti.

"Salon'un bilgelikle hareket ettiğine inanıyorum," dedi Egwene, çok dikkatli konuşarak.

Temsilciler ona döndüler. Bazıları rahatlamış görünüyordu. Ama onu daha iyi tanıyanlar kuşkuluydu. Eh, bu iyiydi. Onu, zorlayabilecekleri bir çocuk değil, bir tehdit olarak görmeleri daha iyiydi. Egwene onların sonunda ona önderleri olarak saygı duyacaklarını umuyordu, ama verilen zaman içinde yapabilecekleri kısıtlıydı.

“Kule içindeki hizipler arasında çıkan savaş, farklı türden bir savaştı,” diye devam etti Egwene. “Derinlemesine ve bireysel bir biçimde, Amyrlin olarak benim savaşımdı, çünkü o bölünme başta Amyrlin Makamı hakkındaydı.

“Ama Gölge’ye karşı savaş tüm bireylerden daha büyüktür. Sizden ya da benden daha büyüktür, Beyaz Kule’den daha büyüktür. Tüm hayatın ve yaratımın savaşıdır, dilencilerin en yoksulundan, kraliçelerin en güçlüsüne kadar.”

Temsilciler bunu sessizlik içinde düşündüler.

İlk Romanda konuştu. “Ve bu yüzden, Salon’un savaşın ifasını ele almasına, General Bryne’ın ordularını ve Kule Nöbetçileri’ni yönetmesine karşı çıkmaz mısın?”

“Kanunun lafzına bağlı,” dedi Egwene.

Dışarıdaki holde bir hareketlenme oldu ve Saerin, Janya Frende ile birlikte içeri daldı. Takima’ya kavurucu bakışlar fırlattılar ve Takima tehdit edilmiş bir kuş gibi büzüldü. Egwene’den hemen sonra Saerin’e ve Egwene’in diğer destekçilerine haber verilmiş olmalıydı.

Romanda boğazını temizledi. “Belki de Savaş Kanunu’nda faydası dokunabilecek bir şey olup olmadığını görmeliyiz.”

“Onu ayrıntılı olarak incelediğinden eminim, Romanda,” dedi Egwene. “Ne öneriyorsun?”

“Salon’un savaşın ifasını yönetmesi hakkında bir madde var,” dedi Romanda.

“Bu Amyrlin’in onayını gerektiriyor,” dedi Egwene aylak aylak. Romanda’nın oyunu buysa, onsuz toplandıktan sonra nasıl Egwene’in onayını almayı planlıyordu ki? Belki de farklı bir planı vardı.

“Evet, Amyrlin’in onayını gerektiriyor,” dedi Raechin. Uzun boylu, siyah saçlı bir kadındı ve saçlarını örüp başına dolamaktan hoşlanıyordu. “Ama bu önlemi almamızın bilgece olduğunu söyledin.”

“Eh,” dedi Egwene, köşeye kıstırılmış gibi davranmaya çalışarak, “Salon’la aynı fikirde olmak, benim ordunun gündelik işleriyle uğraşmamı yasaklayan bir kanunu uygulamaktan oldukça farklı. Savaşı yönetmeyecekse, Amyrlin Makamı ne iş görür?”

“Raporlara bakılırsa, kendini krallarla ve kraliçelerle ağız dalaşına girmeye adamışsın,” dedi Lelaine. “Bu Amyrlin için iyi bir işe benziyor.”

“O zaman böyle bir kanunun uygulanmasını onaylar mısın?” dedi Egwene. “Salon orduyla ilgilenirken bana da dünyanın hükümdarlarıyla

uğraşma yetkisi veren bir karar?”

“Ben...” dedi Lelaine. “Evet, bunu onaylarım.”

“Sanırım bunu kabul edebilirim,” dedi Egwene.

“Oya sunalım mı?” dedi Romanda çabucak, fırsatın üzerine atlarmış gibi.

“Pekala,” dedi Egwene. “Bu öneriyi kimler onaylıyor?”

Rubinde ayağa kalktı. Diğer Yeşiller Faiselle ve Farnah da ona katıldı. Raechin ve kardeşi çabucak kalktı, ama Barasine gözlerini kısarak Egwene’i izliyordu. Sonra Magla ayağa kalktı ve Romanda da gönülsüzce ona katıldı. Ferane yavaşça kalktı. Sonra Lelaine. O ve Romanda birbirlerine keskin bakışlar fırlattılar.

Dokuz kişi olmuştu. Egwene hızla çarpan bir yürekle Takima’ya baktı. Kadın çok huzursuzdu, Egwene’in planını anlamaya çalışıyormuş gibiydi. Saroiya için de aynısı geçerliydi. Hesapçı Beyaz kulağını çekiştirerek Egwene’i süzdü. Aniden gözleri irileşti ve konuşmak için ağzını açtı.

O anda Doesine ve Yukiri içeri girdi. Saerin hemen ayağa kalktı. İnce Doesine çevresindeki kadınlara baktı. “Hangi öneriyi oyluyoruz?”

“Önemli bir öneriyi,” dedi Saerin.

“Eh, o zaman ben de destekliyorum.”

“Ben de,” dedi Yukiri.

“Küçük konsensüs sağlandı görünüşe göre,” dedi Saerin. “Beyaz Kule’nin ordusunu yönetme yetkesi Salon’a verildi. Amyrlin’e ise, dünyanın hükümdarlarıyla ilgilenme yetkesi ve sorumluluğu verildi.”

“Hayır!” dedi Saroiya ayağa kalkarak. “Anlamıyor musunuz? O bir kral! Defne Tacı’nı taktı. Biraz önce Amyrlin’i Yeniden Doğan Ejder’le ilgilenme yetkisine sahip tek kişi olarak atadınız!”

Salon’da bir sessizlik oldu.

“Eh,” dedi Romanda, “kuşkusuz Amyrlin...” Dönüp, Egwene’in dingin yüzünü görünce sesi solup gitti.

“Sanırım biri büyük konsensus istemeli,” dedi Saerin kuru kuru. “Ama siz küçük halatla kendinizi asmayı çok iyi başardınız.”

Egwene ayağa kalktı. “Salon’un seçimlerinin bilgece olduğu konusunda söylediklerimde içtendim ve kimse kendini asmadı. Salon’un beni Yeniden Doğan Ejder’le ilgilenmekle yetkilendirmesi gerçekten de bilgece -onun tanıdık, sıkı bir ele ihtiyacı olacak. Orduyu yönetmekle ilgili ayrıntıların çok fazla zamanımı aldığını görmeniz de bilgeceydi. Aranızdan, General Bryne’ın malzeme taleplerini ve askere alma planlarını gözden geçirip

onaylayacak birini seçmek isteyebilirsiniz. Sizi temin ederim, onlardan bol bol var.

“Amyrlin’e yardım etme ihtiyacını gördüğünüze memnun oldum, ama bu toplantının gizlilik içinde yapılmasından hiç hoşlanmadım. Gizlice yapıldığını inkar etmeye kalkışma Romanda. İtiraz etmeye hazırlandığını görüyorum. Konuşmak istiyorsan bil ki, Üç Yemin’i kullanarak seni doğrudan yanıt vermeye zorlayabilirim.”

Sarı konuşmaktan vazgeçti.

“Buna benzer girişimlerin aptallığını nasıl öğrenmemiş olabilirsiniz?” dedi Egwene. “Hafızanız bu kadar mı zayıf?” Kadınlara teker teker baktı ve ne kadar çok kişinin irkildiğini görerek tatmin oldu.

“Değişim zamanı geldi,” dedi Egwene. “Bu nitelikte başka toplantı yapılmamasını öneriyorum. Bir Temsilci Kule’den ayrıldığı zaman, Ajah’ının onun yokluğunda yedek bir Temsilci atamasının Kule kanununa yazılmasını öneriyorum. Bütün Temsilciler ya da yedekleri mevcut olmadan, ya da toplantıya katılamayacağını *doğrudan* bildirmeden, Salon’un asla toplanmamasını Kule kanununa yazılmasını öneriyorum. Her Salon toplantısının Amyrlin’e haber verilmesinin şart olmasını ve katılmayı dilerse, katılması için mantıklı bir süre verilmesini ve bunun tek istisnasının onun bulunamadığı ya da bir sebepten uygun olmadığı zamanlar olmasını öneriyorum.”

“Cüretkar değişiklikler, Anne,” dedi Saerin. “Yüzyıllardır uygulanan gelenekleri değiştirmeyi öneriyorsun.”

“Bugüne dek yalnızca ihanet, arkadan iş çevirme ve bölünme için kullanılan gelenekler,” dedi Egwene. “Bu deliğin kapatılmasının zamanı geldi, Saerin. Onun etkin bir biçimde kullanıldığı son seferde, Kara Ajah bizim bir Amyrlin’i makamından indirmemize, yerine bir ahmağı geçirmemize ve Kule’yi bölmemize sebep oldu. Kandor, Saldaea ve Arafel’in Gölgedölleri ile kaynadığının farkında mısınız?”

Pek çok Aes Sedai inledi. Lelaine dahil diğerleri başlarını salladılar. Demek Mavilerin ağı hala güvenilirdi. Güzel.

“Son Savaş geldi,” dedi Egwene. “Önerimi geri çekmeyeceğim. Ya şimdi onaylarsınız, ya da sonsuza dek, reddedenlerden biri olarak bilinirsiniz. Bir Çağ’ın alacakaranlığında, açıklığı ve Işık’ı onaylayamaz mısınız? Hepimizin hatırı için, siz katılmadan Salon’da toplantı yapılmasının imkansız olmasını onaylayamaz mısınız? Herhangi birinin dışlanması, *sizin* dışlanmanız olasılığı anlamına gelir.”

Kadınlar sessiz kaldılar. Ayakta olanlar, yeni oylamaya hazırlanarak teker teker oturdular.

"Bu öneriyi kimler onaylıyor?" diye sordu Egwene.

Ayağa kalktılar. Neyse ki, hepsi ayağa kalktı: teker teker, yavaşça, gönülsüzce. Ama kalktılar. Her biri.

Egwene nefesini salıverdi. Kendi aralarında didişiyor, entrikalar çeviriyor olabilirlerdi, ama doğru bir şey gördüklerinde anlıyorlardı. Aynı hedefleri paylaşıyorlardı. Karşı çıkıyorlarsa, o hedeflere nasıl ulaşılacağı konusunda farklı fikirlere sahip olduklarındandı. Bazen bunu hatırlamak zor oluyordu.

Yaptıkları şey karşısında sarsılmış görünen Temsilciler toplantının dağılmasına izin verdiler. Dışarıda, Salon'un toplandığını öğrenince şaşıran Aes Sedailer birikmeye başlamıştı. Egwene, Saerin'e ve diğer destekçilerine başını salladı ve Silviana'yla birlikte salondan çıktı.

"Bu bir zaferdi," dedi Vakanüvis, yalnız kaldıklarında. Sesinde tatmin vardı. "Ama yine de ordularımızın kontrolünü onlara teslim ettin."

"Buna zorunluydum," dedi Egwene. "Diledikleri an komutayı benden alabilirlerdi; böylece, karşılığında bir şey almış oldum."

"Yeniden Doğan Ejder üzerinde yetki?"

"Evet," dedi Egwene, "ama ben daha çok, Kule kanunundaki o boşluğu kapatmaktan bahsediyordum. Salon'un gizlice toplanması mümkün olduğu sürece, benim yetkemin -herhangi bir Amyrlin'in yetkesinin- arkasından dolaşılabilir. Artık, manevra yapmak istiyorlarsa, bunu gözlerimin önünde yapmak zorunda kalacaklar."

Silviana nadir bir gülümseme bahşetti. "Bugün böyle bir manevranın sonucu olduğu için, gelecekte daha ihtiyatlı olacaklarını tahmin ediyorum, Anne."

"Amaç da bu," dedi Egwene. "Ama, Aes Sedailerin manevra yapmaya çalışmayı bırakacaklarından kuşkuluyum. Yalnızca, Son Savaş ya da Yeniden Doğan Ejder'le ilgili olarak kumar oynamalarına izin verilemez."

Egwene'in çalışma odasına döndüklerinde, Nicola ile Nissa'nın hala beklemekte olduklarını gördüler. "İyi iş çıkardınız," dedi Egwene onlara. "*Çok* iyi. Aslında, size daha fazla sorumluluk vermeyi düşünüyorum. Yolculuk alanına gidin ve Caemlyn'e geçin: Kraliçe sizi bekliyor olacak. Onun size vereceği nesneleri alıp geri dönün."

"Peki, Anne," dedi Nicola sırıtarak. "Bize ne verecek?"

“*Ter’angrealler*,” dedi Egwene. “Düşler Dünyası’nı ziyaret etmek için kullanılan *ter’angreal*ler. Sizi ve birkaç kişiyi daha, onların nasıl kullanıldığı konusunda eğiteceğim. Ama onları benim açık iznim olmadan kullanmayın. Birkaç askeri sizinle göndereceğim.” Bu, ikisini hizada tutmak için yeterli gelmeliydi.

İki Kabul Edilmiş diz kırdılar ve heyecan içinde koşarak uzaklaştılar. Silviana Egwene’e baktı. “Sessiz kalmaları için yemin ettirmedin. Onlar Kabul Edilmiş ve *ter’angreal*ler konusunda eğitim alacaklarını herkese anlatarak övünecekler.”

“Ben de buna güveniyorum,” dedi Egwene, çalışma odasının kapısına yürüyerek.

Silviana tek kaşını kaldırdı.

“Kızlara zarar gelmesini istemiyorum,” dedi Egwene. “Aslında, *Tel’aran’rhiod*da, söylediklerime bakarak düşündüklerinden çok daha azını yapacaklar. Şimdiye kadar Rosil bana hoşgörülü davrandı, ama Kabul Edilmişleri tehlikeye atmama asla izin vermez. Bunu yalnızca doğru söylentileri başlatmak için yapıyorum.”

“Ne söylentisi?”

“Gawyn suikastçıyı korkutup kaçırdı,” dedi Egwene. “Günlerdir cinayet işlenmedi ve bunun için ona müteşekkir olmalıyız sanırım. Ama katil hala saklanıyor ve ben *Tel’aran’rhiod*da beni izleyen Kara Aes Sedailer görmüştüm. Onları burada yakalayamıyorsak, orada yakalarız. Ama ilk önce, onları, bizi nerede bulacaklarını bildiklerine inandırmak istiyorum.”

“Seni ya da o kızları bulmasına izin vermeyi düşünmediğin sürece,” dedi Silviana, sakin ama çok sert bir sesle. Silviana eskiden Çömezler Hanımı’ydı.

Egwene yüzünü buruşturdu ve Kabul Edilmişken ondan beklenen şeyleri düşündü. Evet, Silviana haklıydı. Nicola ve Nissa’yı benzer tehlikelere atmamaya özen göstermeliydi. Egwene hayatta kalmıştı ve bu sayede daha da güçlenmişti, ama başka seçenek kalmadığı sürece Kabul Edilmişleri bu tür tehlikelere atmamak gerekiyordu.

“Dikkat ederim,” dedi Egwene. “Yalnızca, çok önemli bulduğum bir toplantının yaklaştığı söylentisini yaymalarına ihtiyacım var. Ben temeli doğru düzgün atarsam, hayaletimiz gelip kulak misafiri olma şansına direnemeyecektir.”

“Cüretkar.”

“Gerekli,” dedi Egwene. Elini kapıya uzatarak duraksadı. “Gawyn’den bahsetmişken, şehirde nereye kaçıp gittiğini öğrendin mi?”

“Aslında, Anne, bugün erken saatlerde bununla ilgili bir not aldım. Öyle görünüyor ki... eh, o şehirde *değil*. Mesajlarınızı Andor Kraliçesi’ne götüren Aes Sedailerden biri, onu orada gördüğünü bildirdi.”

Egwene gözlerini yumarak homurdandı. *Bu adam beni öldürecek.* “Ona geri dönmesini söyle. Ne kadar can sıkıcı olursa olsun, yine de gelecek günlerde ona ihtiyacım olacak.”

“Peki, Anne,” dedi Silviana, bir sayfa çıkararak.

Egwene mektuplarına devam etmek üzere çalışma odasına girdi. Zaman dardı. Zaman çok, ama çok dardı.

28

TUHAFLIKLAR

“Ne planlıyorsun, kocacığım?” diye sordu Faile.

Beyazpelerinlerle yaptıkları görüşmenin ardından çadırlarına dönmüşlerdi. Perrin’in eylemleri Faile’yi şaşırtmıştı -ferahlatıcı, ama aynı zamanda huzursuz ediciydi.

Perrin ceketini çıkardı. “Rüzgarda bir tuhaflık kokusu alıyorum, Faile. Daha önce hiç almadığım bir koku.” Faile’ye bakarak duraksadı. “Kurtlar yok.”

“Kurtlar yok mu?”

“Yakında hiç kurt sezemiyorum,” dedi Perrin gözleri dalarak. “Önceden birkaç tane vardı. Ama gittiler.”

“İnsanlara yakın olmaktan hoşlanmadıklarını söylemiştin.”

Perrin gömleğini çıkararak, kıvırcık kahverengi kıllarla kaplı kaslı göğsünü açığa çıkardı. “Bugün çok az kuş ve çalıların arasında çok az hayvan vardı. Işık o gökyüzünü kavursun. Buna sebep olan o mu, yoksa başka bir şey mi?” İçini çekerek şilteye oturdu.

“Sen... oraya mı gideceksin?” diye sordu Faile.

“Yanlış bir şey var,” diye tekrarladı. “Mahkemeden önce ne öğrenebiliyorsam öğrenmeliyim. Kurt düşünde yanıtlar olabilir.”

Mahkeme. “Perrin, bu fikirden hiç hoşlanmadım.”

“Maighdin’e kızdın.”

“*Elbette* Maighdin’e kızdım,” dedi Faile. Malden olaylarını birlikte yaşamışlardı ve kadın Faile’ye *kahrolası Andor Kraliçesi* olduğunu söylememişti, öyle mi? Bu Faile’nin aptal gibi görünmesine yol açmıştı -yoldan geçen bir kılıç ustasının önünde kendi kılıç yeteneğiyle afra tafra yapan bir taşralı gibi.

“Bize güvenebileceğinden emin değildi,” dedi Perrin. “Anlaşılan, Terkedilmişlerin birinden kaçıyordu. Ben de olsam saklanırdım.”

Faile ona dik dik baktı.

“Bana öyle bakma,” dedi Perrin. “Seni kötü göstermek için yapmadı, Faile. Kendine has sebepleri vardı. Boş ver gitsin.”

Bu Faile’nin daha iyi hissetmesine sebep oldu; Perrin’in artık kendi görüşlerini savunabilmesi çok güzeldi. “Eh, Lini kim çıkacak merak

ediyorum. Seanchan Kraliçesi mi? Gill Efendi de, herkesten saklanan Arad Doman Kralıdır belki, kim bilir?”

Perrin gülümsedi. “Onların Maighdin’in maiyeti olduğunu tahmin ediyorum. En azından Gill kim olduğunu söylüyorsa o. Muhtemelen bütün bunları çözemediği için Balwer kriz geçiriyordur.”

“İddiaya girerim çözmüştür,” dedi Faile, onun yanında diz çökerek. “Perrin, bu mahkeme hakkında söylediklerimde ciddiydim. Endişeleniyorum.”

“Beni ele geçirmelerine izin vermeyeceğim,” dedi Perrin. “Yalnızca mahkemeye çıkacağımı ve onların kanıt sunması için fırsat vereceğimi söyledim.”

“O zaman anlamı ne?” dedi Faile.

“Bana düşünmek için daha fazla zaman verecek,” dedi Perrin, “ve beni, onları öldürmek zorunda kalmaktan kurtaracak. Kumandanları, Damodred... adamda bir şey, diğerlerinden daha iyi kokuyor. Öfke ya da nefretle kudurmamış. Böylece halkımızı geri getireceğiz ve beni savunmalarını sağlayacağız. Söylemek istediklerimi söyleme fırsatı iyi gelecek. Belki bunca zaman asıl ihtiyaç duyduğum buydu.”

“Eh, tamam,” dedi Faile. “Ama gelecekte, beni planlarından *haberdar etmeyi* düşün, lütfen.”

“Olur,” dedi Perrin. Esnedi ve uzandı. “Aslında, son ana kadar aklıma gelmemişti.”

Faile dilini zor tuttu. En azından o görüşmeden iyi bir sonuç çıkmıştı. Damodred’le Berelain’in tanışmasını izlemişti ve bir kadının gözlerinin bu kadar aydınlandığını nadiren görmüştü. Faile bunu kullanabilirdi.

Bakışlarını indirdi. Perrin hafif hafif horlamaya başlamıştı bile.

Perrin kendini, sırtını sert ve pürüzsüz bir şeye vermiş otururken buldu. Kurt düşünün aşırı karanlık, neredeyse *şerir* gökyüzü, köknar, meşe ve meşinyapraklardan ibaret ormanın üzerinde kaynıyordu.

Perrin ayağa kalktı, sonra döndü ve neye yaslandığına baktı. Çalkantılı gökyüzüne doğru devasa, çelik bir kule uzanıyordu. Aşırı düzdü, duvarları ek yerleri olmayan, yekpare çelikten yapılmış gibi görünüyordu. Kuleden hiç *doğal olmayan* bir his yayılıyordu.

Sana buranın kötü olduğunu söylemiştim, dedi Çekirge. Aniden Perrin’in yanında belirmişti ve oturuyordu. *Aptal enik.*

“Buraya kendi isteğimle gelmedim,” diye itiraz etti Perrin. “Burada uyandım.”

Zihnin ona odaklandı, dedi Çekirge. *Ya da bağlantılı olduğun birinin zihni.*

“Mat,” dedi Perrin, nereden bildiğini bilmeden. Renkler belirmedi. Kurt düşünde asla belirmiyorlardı.

O da senin gibi aptal bir enik mi?

“Belki daha aptal.”

Çekirge, bunun mümkün olduğuna inanmak istemezmiş gibi kokuyordu. *Gel,* dedi kurt. *Geri döndü.*

“Ne...”

Çekirge kayboldu. Perrin kaşlarını çatarak onu takip etti. Artık Çekirge’nin gittiği yerin kokusunu kolaylıkla yakalayabiliyordu. Jehannah Yolu’nda ortaya çıktılar. O tuhaf mor cam duvar yine oradaydı, yolu ikiye bölüyordu ve yukarıda ve iki yanda, göz görebildiğince uzanıyordu. Perrin bir ağaca yürüdü. Çıplak dalları camın içinde kalmıştı ve kıpırtısızdı.

Çekirge yaklaştı. *Bu şeyi daha önce de gördük,* dedi. *Uzun, çok uzun zaman önce. Pek çok ömür önce.*

“Nedir bu?”

İnsanlara ait bir şey.

Çekirge’nin mesajında karmaşık imgeler vardı. Uçak, parlayan diskler. İmkansız ölçüde yüksek çelik yapılar. Efsaneler Çağı’ndan şeyler mi? Çekirge, tıpkı at arabalarının ya da mumların faydasını anlamadığı gibi, onların da ne işe yaradığını bilmiyordu.

Perrin yola baktı. Ghealdan’ın bu kısmını tanımıyordu; Lugard’a doğru olmalıydı. Duvar, son seferden farklı bir yerde belirmişti.

Aklına bir düşünce gelen Perrin, birkaç sıçramayla yolda ilerledi. Yüz adım uzakta arkasına baktı ve kuşkuları doğrulandı. O cam bir duvar değildi, bir *kubbe* oluşturuyordu. Morumsu ama saydamdı ve fersahlarca uzanıyordu.

Çekirge bir bulanıklık halinde hareket ederek gelip yanında durdu. *Gitmemiz lazım.*

“O içeride, değil mi?” diye sordu Perrin. Sezgilerini dışarıya açtı. Meşe Dansçısı, Kıvılcım ve Sınırsız yakındaydı. İleride, kubbenin içinde. Kurtlar hemen, avlamak ve avlanmak hakkında çılgın mesajlarla karşılık verdiler.

“Neden kaçmıyorlar?” diye sordu Perrin.

Çekirge’den kafa karışıklığı mesajı geldi.

“Ben onlara gidiyorum,” dedi Perrin. İlerlemeyi diledi.

Hiçbir şey olmadı.

Perrin midesinin içinde bir panik sancısı hissetti. Sorun neydi? Bir daha denedi ve bu sefer kubbenin tabanına gitmeye çalıştı.

İşe yaradı. Bir anda oraya vardı. Camsı yüzey önünde dimdik yükseliyordu. *Bu kubbe yüzünden,* diye düşündü. *Beni engelliyor.* Aniden kurtların gönderdiği, kapana kısılmışlık hissini anladı. Kubbeden çıkamıyorlardı.

O zaman, bu kubbenin amacı neydi? Katil kurtları öldürebilsin diye, onları tuzağa düşürmek mi? Perrin hırlayarak kubbenin yüzeyine yaklaştı. Kendini orada hayal ederek içeri giremiyordu, ama belki daha dünyevi yollarla girebilirdi. Elini kaldırdı, ama sonra duraksadı. Yüzeye dokunmanın neyle sonuçlanacağını bilmiyordu.

Kurtlar sert, kırışıklık dolu bir yüzü olan, siyahlara ve derilere bürünmüş, dudaklarına bir gülümseme ile oklar fırlatan bir adam imgesi yolladılar. Adam yanlış kokuyordu, çok yanlış. Aynı zamanda, ölü kurt kokuyordu.

Perrin onları orada bırakamazdı. Tıpkı Gill Efendi ve diğerlerini Beyazpelerinlerin elinde bırakamayacağı gibi. Katil’e duyduğu öfkeyle, kubbenin yüzeyine dokundu.

Aniden kasları güçlerini kaybedip boşandılar, bacakları onu ayakta tutamıyordu. Perrin sertçe yere düştü. Ayağı hala kubbeye dokunuyordu, içinden geçiyordu. Kubbe maddesel değil gibiydi.

Artık ciğerleri çalışmıyordu; göğsünü şişirmek çok zordu. Panik içinde, kendini başka yerde hayal etti, ama işe yaramadı. Kurtlar gibi kapana kısılmıştı!

Yanında gri-gümüş bir bulanıklık belirdi. Çeneler omzunda kapandı. Çekirge onu mor kubbeden geri sürüklediğinde, Perrin gücünün hemen geri geldiğini hissetti. Kesik kesik nefes aldı.

Aptal enik, dedi Çekirge.

“Sen olsan onları orada mı bırakırdın?” dedi Perrin, perişan bir sesle.

Çukuru kazdığın için aptal değilsin. Yabanarılarının çıkması olasılığına karşı, beni beklemediğin için aptalsın. Çekirge kubbeye döndü. *Düşersem yardım et.* Duvara yaklaştı, sonra burnunu kubbeye dokundurdu. Çekirge sendeledi, ama kendini topladı ve yavaşça ilerlemeye devam etti. Diğer yanda yere yıkıldı, ama göğsü hala hareket ediyordu.

“Bunu nasıl yaptın?” diye sordu Perrin ayağa kalkarak.

Ben benim. Çekirge'nin kendini nasıl gördüğüne dair imgeler geldi; olduğu halinin tıpatıp aynısıydı. Aynı zamanda, güç ve istikrar kokuları vardı.

İşin numarası kim olduğunuzu tamamen kontrol edebilmekmiş gibi görünüyordu. Kurt düşündeki pek çok şey gibi, insanın zihinsel imgesi, dünyanın kendi maddi yapısından daha güçlüydü.

Gel, dedi Çekirge. *Güçlü ol ve duvardan geç.*

"Benim daha iyi bir fikrim var," dedi Perrin ayağa kalkarak. Bütün gücüyle duvara koştu. Mor kubbeye çarptığında kasları hemen gevşedi, ama hızı sayesinde diğer yana geçti ve yuvarlanarak durdu. İnledi. Omzunu incitmiş, kolunu sıyırmıştı.

Aptal enik, dedi Çekirge. *Öğrenmen lazım.*

"Zamanı değil," dedi Perrin ayağa kalkarak. "Diğerlerine yardım etmemiz lazım."

Rüzgarda oklar; kalın, siyah, ölümcül oklar. Avcının kahkahası. Bayatlamış insan kokusu. Katil *buradaydı*. Çekirge ve Perrin yol boyunca koşmaya başladılar. Perrin kubbenin içinde hızını arttırabildiğini gördü. Çekinerek, bir düşünceyle ileriye atlamayı denedi ve işe yaradı. Ama kendini dışarı göndermeye çalıştığında hiçbir şey olmadı.

Demek kubbe bir engeldi. İçinde serbeste hareket edebiliyordu, ama kendini dışarıda hayal ederek oraya gidemiyordu. Dışarı çıkmak istiyorsa, kubbenin duvarından fiziksel olarak geçmesi gerekiyordu.

Meşe Dansçısı, Sınırsız ve Kıvılcım ilerideydi. Katil de. Perrin hırladı ve çılgın mesajlara boğuldu. Karanlık orman. Katil. Adam kurtlara çok uzun boylu görünüyordu, yüzü kayadan yontulmuş gibi görünen karanlık bir canavar.

Çimenlerde kan. Acı, öfke, dehşet, şaşkınlık. Kıvılcım yaralanmıştı. Kıvılcım kubbenin sınırına doğru sürünürken diğer ikisi ileri geri sıçrayarak Katil'e sataşıyor, onun dikkatini çekmeye çalışıyordu.

Dikkat et, Genç Boğa, dedi Çekirge. *Bu adam iyi avlanıyor. Neredeyse kurt gibi hareket ediyor, ama onda yanlış bir şey var.*

"Ben onun dikkatini dağıtırım. Sen Kıvılcım'ı al."

Kolların var. Sen taşı. Mesajda bundan daha fazlası vardı, ebette: Çekirge'nin yaşı ve deneyimi, Perrin'in hala bir enik olması.

Perrin dişlerini gıcırdattı, ama itiraz etmedi. Çekirge *gerçekten* de ondan daha deneyimliydi. Ayrıldılar, Perrin Kıvılcım'a uzandı, nerede olduğunu buldu -bir ağaçlıkta saklanmıştı- ve doğrudan oraya gitti.

Koyu kahverengi kurdun kalçasına bir ok saplanmıştı ve usul usul inleyerek, kandan bir iz bırakarak sürünüyordu. Perrin çabucak diz çöktü ve oku çekip çıkardı. Kurt inlemeye devam etti. Korkmuş kokuyordu. Perrin oku kaldırdı. Ok *şer* kokuyordu. Tiksinti içinde onu kenara fırlattı ve kurdu kollarına aldı.

Yakında bir şey çıtırdadı ve Perrin hızla döndü. Sınırsız, endişeli bir kokuyla, iki ağacın arasından atladı. Diğer iki kurt Katil'i uzağa çekiyordu.

Perrin döndü ve Kıvılcım'ı taşıyarak kubbenin en yakın duvarına koştu. Doğrudan kubbenin duvarına sıçrayamamıştı, çünkü nerede olduğunu bilmiyordu.

Yüreği güm güm atarak ağaçlıktan fırladı. Oku geride bıraktıklarından beri kollarındaki kurt güçlenmiş gibiydi. Perrin pervasız bir hızla koştu, bir bulanıklık hali içinde yüzlerce adım ilerledi. Kubbe duvarı yaklaştı ve Perrin durdu.

Aniden katil orada belirdi, yayını çekmiş, önünde dikiliyordu. Üzerindeki siyah pelerin çevresinde dalgalanıyordu; artık gülümsemiyordu ve gözleri fırtına gibiydi.

Oku salıverdi. Perrin *kaydı* ve okun nereye indiğini görmedi. Kubbeye ilk girdiği yerde belirdi; ilk oraya gitmesi gerekirdi. Kendini mor duvara fırlattı, diğer yanda yere yığıldı ve Kıvılcım da yere yuvarlandı.

Kurt ciyakladı. Perrin yere sert bir şekilde çarpmıştı.

Genç Boğa! Kıvılcım, Katil'in bir imgesini yolladı, duvarın hemen içinde durmuş, yayını çeken, fırtına başı kadar karanlık bir adam.

Perrin dönüp bakmadı. *Kaydı* ve kendini Ejderdağı yamaçlarına yolladı. Oraya vardığında endişe içinde ayağa fırladı ve çekici elinde belirdi. Yakındaki kurtlar onu selamladılar. Perrin onları şimdilik duymazdan geldi.

Katil takip etmedi. Birkaç gergin dakikadan sonra Çekirge belirdi. "Diğerleri de kaçabildi mi?" diye sordu Perrin.

Serbestler, dedi Çekirge. *Fısıltı öldü.* Mesaj, sürüdeki diğer kurtların bakış açısından Fısıltı'yı gösterdi. Kubbenin belirmesinden birkaç dakika sonra öldürülmüştü. Kıvılcım panik içinde onun yan tarafını koklarken ok yemişti.

Perrin hırladı. Neredeyse yine sıçrayarak Katil'in karşısına çıkacaktı, ama Çekirge'nin uyarısı onu durdurdu. *Henüz çok erken! Öğrenmelisin!*

"Yalnızca o değil," dedi Perrin. "Kampımın ve Beyazpelerin kampının çevresindeki bölgeyi incelemeliyim. Uyanık dünyada, orada bir şey yanlış kokuyor. Orada tuhaf bir şey olup olmadığını görmem lazım."

Tuhaf? Çekirge kubbe imgesini gönderdi.

“Muhtemelen kubbeyle bağlantılı.” İki tuhaflığın aynı anda ortaya çıkması basit bir tesadüf olamazdı.

Bir başka zaman ara. Katil senin baş edemeyeceğin kadar güçlü.

Perrin derin bir nefes aldı. “Eninde sonunda onunla yüzleşmem gerek, Çekirge.”

Şimdi değil.

“Hayır,” diye onayladı Perrin. “Şimdi değil. Şimdi, alıştırma yapmalıyız.” Kurda döndü. “Ben hazır olana kadar her gece.”

Rodel Ituralde karyolasında döndü. Boynu terden ıslanmıştı. Saldaea her zaman bu kadar sıcak ve bunaltıcı mıydı? Evini, Bandar Eban’ın serin okyanus rüzgarlarını özlüyordu.

Her şeyde bir yanlışlık hissi vardı. Gölgedölleri neden saldırmıyordu? Zihninde yüz ayrı olasılık dolaşıyordu. Yeni kuşatma makinelerini mi bekliyorlardı? Kuşatma makinesi yapmak için ormanı mı tarıyorlardı? Yoksa kumandanları şehri kuşatmanın yeterli olduğunu mu hissediyordu? Tüm şehir sarılmıştı, ama artık orada, dışarıda, şehri ele geçirmelerine yetecek kadar Trolloc olmalıydı.

Davul dövmeye başlamışlardı. Durmaksızın. Güm, güm, güm. Devasa bir hayvanın nabız atışı gibi, Koca Yılan şehrin çevresine dolanmış gibi, düzenli vuruşlar.

Dışarıda şafak sökmeye başlamıştı. Ituralde geceyarısından sonra yatmıştı. Sabah vardiyasına komuta eden Durhem, Ituralde’nin öğlene kadar rahatsız edilmemesini emretmişti. Çadırı avluda, gölgeli bir yerdeydi. Ituralde duvara yakın olmak istemişti ve ona yatak bulmalarını reddetmişti. Bu aptalcaydı. Geçmiş senelerde bir karyola onun için yeterli olurdu, ama eskisi kadar genç değildi. Yarın gerçek bir yatak odasına taşınacaktı.

Şimdi, dedi kendi kendine, *uyu.*

Uyumak o kadar kolay değildi. Ejderyeminli olduğu suçlaması onu huzursuz etmişti. Arad Doman’da kralı uğruna, inandığı biri uğruna savaşıyordu. Şimdi ise yabancı bir diyarda, yalnızca bir kez karşılaştığı bir adam uğruna. Sezgileri doğru olduğunu söylediği için.

Işık, çok sıcaktı. Yanaklarından ter akıyor, boynunu kaşındırıyordu. Sabahın bu kadar erken saatlerinde bu kadar sıcak olmamalıydı. Hiç doğal değildi. O kahrolası davullar, hala gümlüyordu.

İçini çekti ve terden ıslanmış karyolasından kalktı. Bacağı ağrıyordu. Ağrı günler önce başlamıştı.

Sen yaşlı bir adamsın Rodel, diye düşündü, terli iç çamaşırlarını çıkarıp yeni yıkanmış çamaşırlar giyerek. Pantolonunun paçalarını, dizlerine kadar gelen çizmesinin içine soktu. Sonra siyah düğmeli, sade beyaz gömleğini giydi. Üzerine gri ceketini geçirerek, yakasını son düğmesine kadar ilikledi.

Kılıcını takarken dışarıda ayak sesleri ve ardından fısıltılar duyuldu. Konuşmalar hararetlendi. Tam biri, "Lord Ituralde bilmek isteyecektir!" derken, Ituralde dışarı çıktı.

"Neyi bilmek isteyeceğim?" diye sordu. Bir ulak çocuk nöbetçilerle tartışıyordu. Üçü birden yüzlerinde mahçup ifadelerle ona döndü.

"Özür dilerim, Lordum," dedi Connel. "Uyumanıza izin verme talimatı almıştık."

"Bu sıcakta uyuyabilen biri yarı kertenkele olmalı, Connel," dedi Ituralde. "Evlat, nedir getirdiğin haber?"

"Yüzbaşı Yoeli duvarda, efendim," dedi delikanlı. Ituralde onu tanıyordu bu seferin başlangıcından beri yanındaydı. "Gelmeniz gerektiğini söyledi."

Ituralde başını salladı. Elini Connel'in koluna koydu. "Bana göz kulak olduğun için teşekkür ederim, eski dostum, ama bu kemikler sandığın kadar kırılgan değil."

Connel kızararak başını salladı. Ituralde avluyu aşarken nöbetçi de peşine düştü. Güneş yükselmişti. Askerlerinin çoğu kalkmıştı. Çok fazla sayıda asker. Uyumakta güçlük çeken yalnızca Ituralde değildi.

Duvarın tepesinde moral bozucu bir manzarayla karşılaştı. Ölmekte olan arazide, binlerce Trolloc kamp kurmuş, ateşler yakmıştı. Ituralde o ateşler için odunun nereden geldiğini düşünmek bile istemiyordu. Yakındaki köylerin ve çiftliklerin uyarısını dinleyip kaçtıklarını umuyordu.

Yoeli, siyah ceketli bir adamın yanında, mazgallı surları kavrayarak dikiliyordu. Deepe Bhadar, al'Thor'un verdiği Asha'manlar arasında kıdemli konumdaydı yakasına hem Ejder hem de kılıç iğnesi takan üç adamdan biriydi. Andorlunun yassı bir suratı vardı ve siyah saçlarını uzatmıştı. Ituralde bazen siyah ceketli adamların kendi kendilerine söylendiklerini duyardı, ama Deepe bunu yapmıyordu. Adam kendine tamamen hakim görünüyordu.

Yoeli, Asha'man'a bakıp duruyordu; Ituralde de yönlendirebilen adamların yanında kendini rahat hissetmiyordu. Ama kusursuz araçlardı ve

onu hayal kırıklığına uğratmamışlardı. Ituralde söylentilere göre değil, deneyimlerine göre hareket etmeyi tercih ederdi.

“Lord Ituralde,” dedi Deepe. Asha’manlar Ituralde’ye asla selam vermiyorlardı; yalnızca al’Thor’a selam veriyorlardı.

“Sorun nedir?” diye sordu Ituralde, Trolloc sürülerini gözden geçirerek. Yatmaya gittiğinden beri değişmiş görünmüyorlardı.

“Adamınız bir şey *hissedebildiğini* iddia ediyor,” dedi Yoeli. “Orada bir yerde.”

“Yanlarında yönlendirebilenler var, Lord Ituralde,” dedi Deepe. “En az altı, belki daha fazla kişi. Ben kullandıkları Güç’ü hissedebildiğime göre, erkekler ve güçlü bir şey yapıyorlar. Gözlerimi kısarak uzak kamplara bakarsam, bazen örgülerini görebildiğimi düşünüyorum, ama hayal gücüm bana oyun oynuyor da olabilir.”

Ituralde bir küfür salladı. “Bunu bekliyorlardı işte.”

“Neyi?” diye sordu Yoeli.

“Kendi Asha’manlarıyla...”

“Onlar Asha’man *değil*,” dedi Deepe hararetle.

“Tamam, o zaman. Kendi *yönlendiricileriyle*, bu duvarı oyuncak bloklar gibi yıkabilirler Yoeli. O Trolloc denizi içeri akacak ve sokaklarını dolduracak.”

“Ben burada durduğum sürece değil,” dedi Deepe.

“Bir askerde kararlığı severim Deepe,” dedi Ituralde, “ama benim hissettiğim kadar bitkin *görünüyorsun*.”

Deepe ona dik dik baktı. Gözleri uykusuzluktan kızarmıştı ve dişlerini sıkıyordu, boynundaki ve yüzündeki kaslar gergindi. Ituralde ile göz göze geldi, sonra sertçe, derin derin nefes aldı.

“Haklısınız,” dedi Deepe. “Ama hiçbirimiz buna karşı bir şey yapamayız.” Elini kaldırdı ve Ituralde’nin anlamadığı bir şey yaptı. Elinin üzerinde kırmızı bir ışık belirdi: diğerlerini kendine çekmek için kullandığı sinyal. “Adamlarınızı hazırlayın, General, Yüzbaşı. Fazla sürmeyecek. O kadar uzun süre, onca Güç tutmanın... sonuçları olacaktır.”

Yoeli başını salladı, ardından hızla uzaklaştı. Ituralde Deepe’in koluna dokunarak dikkatini çekti.

“Siz Asha’manlar kaybetmeyi göze alamayacağımız ölçüde önemli bir kaynaksınız,” dedi Ituralde. “Ejder bizi buraya ölmemiz için değil, yardım etmemiz için gönderdi. Bu şehir düşerse, diğerlerini ve toparlayabildiğiniz kadar yaralıyı alıp gitmenizi istiyorum. Anlıyor musun asker?”

“Adamlarımın büyük kısmı bundan hoşlanmayacak.”
“Ama en iyisinin bu olduğunu biliyorsun,” dedi Ituralde. “Değil mi?”
Deepe duraksadı. “Evet. Sık sık olduğu gibi, bu sefer de haklısınız. Onları buradan götürürüm.” Sesini alçalttı. “Bu ümitsiz bir direniş, Lordum. Orada her ne yapıyorlarsa, ölümcül olabilir. Bunu önermek kanıma dokunuyor... ama Asha’manlar hakkında söyledikleriniz sizin askerleriniz için de geçerli. Kaçalım.” *Kaçmak* sözcüğünü acı bir tonlamayla söylemişti.
“Saldaealılar bizimle gelmez.”
“Biliyorum.”
Ituralde düşündü. Sonunda, başını iki yana salladı. “Bu canavarları burada oyaladığımız her gün, onları anayurdumdan bir gün daha uzak tutmak demek. Hayır, ben gidemem Deepe. Burası hala savaşacak en iyi yer. Bu binaların nasıl müstahkem mevkiler olduğunu gördün; içeride birkaç gün dayanabiliriz, bölünerek orduyu oyalarız.”
“O zaman Asha’manlarım kalıp yardım edebilir.”
“Sen alacağın emri aldın, evlat. Onlara itaat et. Anladın mı?”
Deepe çenesini kapattı, sonra sertçe başını salladı. “Asha’manlarımı alıp...”
Ituralde geri kalanı duyamadı. Bir patlama oldu.
Geldiğini hissetmemişti. Bir an Deepe’in yanında duruyordu, bir sonrakinde duvarın tepesindeki yürüyüş yolunda, yerde yatıyordu ve çevresindeki dünya tuhaf bir sessizliğe bürünmüştü. Başında korkunç bir acı vardı. Ituralde öksürdü ve titrek elini kaldırdığı zaman yüzünün kan içinde olduğunu anladı. Sağ gözünde bir şey vardı; gözlerini kırptığı zaman kavurucu bir acı hissediyordu. Neden her şey bu kadar sessizdi?
Yuvarlanarak döndü, tekrar öksürdü, sağ gözü sımsıkı kapandı ve diğeri sulanmaya başladı. Duvar birkaç santim ötesinde sona eriyordu.
Nefesi kesildi. Kuzey duvarının büyük bir bölümü yok olmuştu. İnledi ve diğer yöne baktı. Biraz önce Deepe yanında duruyordu...
Asha’man’ı duvarın üzerinde yatar halde buldu. Başı kan içindeydi. Sağ bacağı lime lime bir et parçası halindeydi ve diz hizasının üzerinde kırık bir kemikle sona eriyordu. Ituralde bir küfür salladı, sallanarak o tarafa gitti ve adamın yanında diz çöktü. Deepe’in altında kan birikiyordu, ama adam hala seyiriyordu. Yaşıyordu.
Alarm vermeliyim...
Alarm? O patlama yeterli alarm olmalıydı. Duvarın içinde, binalar yıkılmış, delikten fırlayan taşların altında ezilmişti. Dışarıda, Trolloclar

hendeği aşmak için kullanacakları iskeleleri taşıyarak koşuyorlardı.

Ituralde Asha'man'ın kemerini çekip çıkardı ve onu kullanarak adamın bacağını bağladı. Aklına gelen, yapabileceği tek şeydi. Patlama yüzünden başı hala zonkluyordu.

Şehri kaybettik... Işık! Öylesine, kaybedi verdik.

Eller kalkmasına yardım ediyordu. Sersem sersem çevresine bakındı. Connel; o patlamadan canlı kurtulmuştu, ama ceketi lime lime olmuştu. O Ituralde'yi çekip uzaklaştırırken, iki asker Deepe'i aldı.

Sonraki dakikalar bir bulanıklık halinde geçti. Ituralde sendeleyerek merdivenleri indi ve parke taşlarından beş metre yukarıda, neredeyse tepeüstü yere çakılıyordu. Onu düşmekten Connel'in elleri kurtardı. Ve sonra... bir çadır? Büyük, açık kenarlı bir çadır? Ituralde gözlerini kırpıştırdı. Bir savaş meydanının bu kadar sessiz olmaması gerekirdi.

Buz gibi bir soğukluğa daldı. Çığlık attı. Kulaklarını ve zihnini sesler doldurdu. Çığlıklar, kırılan taşlar, çalınan borular, gümleyen davullar. Ölen adamlar. Hepsi, kulaklarındaki tıkaçlar çıkarılmış gibi, bir anda çarptı.

Kesik kesik nefes alarak silkelendi. Hasta çadırındaydı. Seyrek saçlı, sessiz Asha'man Antail tepesinde dikiliyordu. Işık, Ituralde kendini bitkin hissediyordu! Çok az uykunun üzerine, bir de Şifa görmüş olmanın gerilimi. Savaş gürültüleri onu sararken, göz kapaklarının tehlikeli ölçüde ağırlaştığını hissetti.

"Lord Ituralde," dedi Antail, "sizi iyileştirmeyecek, ama iyi hissetmenizi sağlayacak bir örgüm var. Sizin için zararlı olabilir. Kullanmamı istiyor musunuz?"

"Ben..." dedi Ituralde. Sözcük, bir mırıltı halinde çıkmıştı. "O..."

"Kan ve kanlı küller," diye mırıldandı Antail. Öne uzandı. Bir başka Güç dalgası Ituralde'yi sardı. Sanki bir süpürge içini süpürmüş, bütün bitkinliğini ve şaşkınlığını alıp götürmüş, duyularını geri getirmiş ve iyi bir gece uykusu çekmiş gibi hissetmesini sağlamıştı. Sağ gözü artık acımıyordu.

İçten içe, hala bir şey vardı, iliklerinde hissettiği bir bitkinlik. Onu görmezden gelebilirdi. Doğrulup oturdu, derin derin nefes aldı, sonra Antail'e baktı. "İşte *bu* faydalı bir örgü, evlat. Bunu yapabildiğini bana söylemeliydin!"

"Tehlikelidir," diye tekrarladı Antail. "Kadınların kullandığı örgüden daha tehlikeli olduğunu söylediler bana. Bazı açılardan daha etkili. Daha

sonra hissedeceğiniz, daha derin bir bitkinlik karşılığında tetiktelik ediniyorsunuz."

"Daha sonra, Trolloclara düşmek üzere olan bir şehrin ortasında olmayacağız. En azından, Işık izin verirse. Deepe?"

"İlk onunla ilgilendim," dedi Antail, yakındaki karyolada yatan Asha'man'ı göstererek. Deepe'in giysileri kavrulmuştu ve yüzü kanlıydı. Kesik sağ bacağına Şifa verilmişti ve baygın olsa da, nefes alıyor gibiydi.

"Connel!" dedi Ituralde.

"Lordum," dedi asker yaklaşarak. Kişisel koruma görevi görecek bir manga asker toplamıştı.

"Bu kargaşayı araştıralım," dedi Ituralde. Connel koşarak hasta çadırından çıktı ve Cordamora Sarayı'na yöneldi. Şehir kargaşa içindeydi, Saldaealı ve Domanlı grupları oraya buraya koşuyordu. Connel öngörülü davranarak, Yoeli'yi bulmak için bir ulak yolladı.

Saray yakında, ön kapının hemen yanındaydı. Patlamada duvarları hasar görmüştü, ama bina hala sağlam görünüyordu. Ituralde orayı kumanda merkezi olarak kullanıyordu. Adamlar onu burada bulmayı bekleyeceklerdi. Koşarak içeri girdiler. Ituralde'nin kılıcını Connel taşıyordu -bir ara kemeri kesilerek çıkarılmıştı. Üçüncü kata tırmandılar, sonra patlamada hasar gören bölgeyi gören bir balkona çıktılar.

Başta korktuğu gibi, şehir kaybedilmişti. Yıkılan duvar, telaşla toplanmış bir grup tarafından savunulmaktaydı. Gittikçe büyüyen Trolloc dalgaları hendeğin üzerine iskeleler atıyordu ve bazıları, Solukların önünde, hendeği geçmeye başlamıştı. Sokaklarda şaşalamış insanlar koşturuyordu.

Deepe'e söylediği gibi, hazırlanacak daha fazla zamanı olsaydı şehir direnebilirdi. Şimdi değil. *Işık, bu savunma peş peşe gelen felaketlere dönüştü.*

"Asha'manları topla," diye emretti Ituralde. "Bulabildiğin subaylarımı da. Adamları Kapıyollar aracılığıyla çekilmek üzere organize edeceğiz."

"Başüstüne, Lordum," dedi Connel.

"Ituralde, hayır!" Yoeli, kirlenmiş, yırtılmış bir üniforma içinde balkona fırladı.

"Ölmemişsin," dedi Ituralde rahatlayarak. "Mükemmel. Şehrini kaybettik. Üzgünüm. Adamlarını bizimle getir, o zaman birlikte..."

"Bak!" dedi Yoeli, Ituralde'yi balkonun kenarına çekip, doğuyu işaret ederek. Uzakta kalın bir duman bulutu yükseliyordu. Trollocların yaktığı bir köy mü?

“Gözetçi ateşi,” diye devam etti Yoeli. “Kız kardeşim yardım geldiğini görmüş! Onlar gelene kadar direnmek *zorundayız*.”

Ituralde duraksadı. “Yoeli,” dedi yumuşak bir sesle, “bir ordu geliyorsa bile, bu Trolloc güruhunu durduracak kadar büyük olamaz. O da, o ateş bir aldatmaca değilse. Gölgedölleri geçmişte de akıllı olduklarını kanıtladılar.”

“Bize birkaç saat ver,” dedi Yoeli. “Benimle birlikte şehri savun ve gerçekten de bir ordu gelip gelmediğini öğrenmek için o Kapıyollar aracılığıyla keşif kolu gönder.”

“Birkaç saat mi?” dedi Ituralde. “Duvarında bir delik varken mi? Bizi ezdiler, Yoeli.”

“Lütfen,” diye yalvardı Yoeli. “Büyük Komutan dedikleri adamlardan biri değil misin? Bana o unvanın ne demek olduğunu göster, Lord Rodel Ituralde.”

Ituralde dönüp kırık duvara baktı. Arkasında, sarayın en üst kattaki odasında, subaylarının toplandığını duyabiliyordu. Duvardaki saf dağılmaya başlamıştı. Fazla direnemezlerdi.

Bana o unvanın ne demek olduğunu göster.

Belki...

“Tymoth, burada mısın?” diye bağırdı.

Siyah ceketli, kızıl saçlı bir adam balkona çıktı. Deepe yaralandığında Asha’manların kumandasını almıştı. “Buradayım, Lord Ituralde.”

“Adamlarını topla,” dedi Ituralde telaşla. “O deliğin kumandasını al ve oradaki askerlerin çekilmesini sağla. Deliği Asha’manların tutmasını istiyorum. Yarım saate ihtiyacım var. Tüm enerjinizi, tüm gücünüzü o Trolloclara vurmak için kullanmanızı istiyorum. Beni duydun mu? *Bütün* gücünüzü. Bu iş bittiğinde bir mum yakacak kadar bile olsa yönlendirebiliyorsanız, postunuzu yüzerim.”

“Efendim,” dedi Asha’man. “Geri çekilme ne olacak?”

“Antail Şifa çadırında kalsın,” dedi Ituralde. “O, Asha’manların kaçmasına yetecek kadar büyük bir Kapıyol yapabilir. Ama başka herkes o *deliği tutacak!*”

Tymoth koşarak uzaklaştı. “Yoeli,” dedi Ituralde, “senin işin güçlerini toplamak ve şehirde...” Duraksadı. ‘Tarmon kahrolası Gai’don çıkmış gibi’ demek üzereydi. Y*ak beni!* “ ...başlarında komutan yokmuş gibi koşuşturmalarını engellemek. Direneceksek, *organize ve disiplinli* bir biçimde direnmeliyiz. Süvari birliklerinin on dakika sonra avluda saf tutmuş olmasını istiyorum. Gerekli emirleri ver.”

“Başüstüne, Lordum,” dedi Yoeli selam durarak.

“Ah,” dedi Ituralde dönerek. “İki araba dolusu odun ve bulabildiğin kadar yağ fıçısına ihtiyacım olacak. İki ordudaki, hala koşabilecek durumda olan, ama yüzlerinden ya da kollarından yaralanmış herkesi topla. Bir de, şehirde eline yay almış herkesi bul. Koş!”

Yaklaşık bir saat sonra Ituralde ellerini arkasında kavuşturarak oturmuş, bekliyordu. Balkondan içeri girmişti ve kendini göstermek istemezmiş gibi, bir pencereden dışarı bakıyordu. Ama yine de savaşı rahatça görebileceği bir yerdeydi.

Sarayın dışında, Asha’man hattı zayıflamaya başlamıştı. Peş peşe gelen Trolloc dalgalarını muazzam bir Güç gösterisi ile havaya uçurarak, ona yaklaşık bir saat kazandırmışlardı. Düşmanın yönlendiricileri ortaya çıkmamıştı neyse ki. Ituralde, baştaki Güç patlamasından sonra, onların tükendiğini ve bitkin düştüğünü umuyordu.

Tepedeki o boğucu bulutlar ve şehrin ötesindeki tepeleri karartan Trolloc kitleleri yüzünden, gökyüzünde bir alacakaranlık hissi vardı. Neyse ki Trolloclar merdivenler ya da kuşatma kuleleri getirmemişlerdi. Yalnızca Myrddraaller tarafından güdülerek, dalga dalga duvardaki deliğe saldırıyorlardı.

Siyah ceketli adamların bir kısmı bitkinlik içinde, aksayarak deliğin önünden çekilmeye başlamıştı bile. Sona kalan birkaç kişi son bir Ateş ve Toprak patlaması yolladı, sonra onlar da yoldaşlarını takip etti. Emredildiği gibi, deliği tamamen açık ve savunmasız bırakmışlardı.

Hadi gelin, diye düşündü Ituralde duman açılırken.

Trolloclar dumanın içine bakarak, Asha’manların öldürdüğü yaratıkların leşlerinin üzerine tırmandılar. Gölgedölleri kaba pençeler ve toynaklar üzerinde koşarak geldiler. Bazıları havayı kokladı.

Deliğin içindeki sokaklar, dikkatle yerleştirilmiş kanlı ve yaralı adamlarla doldurulmuştu. Trolloclar girerken çığlıklar atmaya başladılar ve emredildiği gibi kaçtılar. Büyük olasılıkla korkuları sahte değildi. Yakındaki binalar da, patlamalar yüzündenmiş gibi dumanlar içindeydi, çatıları yanıyordu ve pencerelerden dışarı duman akıyordu. Bu haliyle, sahne çok daha korkunç görünüyordu. Trolloclar arduvaz çatıların *yanmayacak* şekilde tasarlandığını ve kanun gereği binalarda çok fazla tahta bulundurulmadığını bilmiyorlardı.

Ituralde nefesini tuttu. Trolloclar safları bozdular ve kükreyerek, uluyarak, şehre daldılar, yağmalama ve öldürme fırsatı gören gruplar dağıldılar.

Ituralde'nin arkasındaki kapı çarpılarak açıldı ve Yoeli telaşla içeri girdi. "Son saflar da yerlerini aldı. İşe yarıyor mu?"

Ituralde yanıt vermedi; kanıt aşağıdaydı. Trolloclar savaşı kazandıklarını sanıyorlardı: Asha'manların patlamaları, nihai direniş havası taşıyordu ve şehir kargaşa içindeymiş gibi görünüyordu. Trollocların hepsi apaçık bir sevinçle sokaklarda koşuyordu. Şehre giren Myrddraaller bile rahat görünüyorlardı.

Trolloclar yanan binalardan ve duvarlarla çevrili saraydan kaçındılar. Şehrin doğu tarafındaki geniş cadde üzerinde, kaçan askerleri kovalayarak şehrin içlerine girdiler. Dikkatle yığılmış molozlar, onları bu caddeyi seçmeye teşvik etmişti.

"General olmak gibi bir amacın var mı, Yüzbaşı Yoeli?" diye sordu Ituralde alçak sesle.

"Benim amaçlarımın önemi yok," dedi Yoeli. "Ama öğrenme umudu beslememek için, bir adamın aptal olması gerekir."

"O zaman bu derse dikkat et, evlat." Aşağıda, Trollocların geçtiği caddeye bakan binaların pencerelerindeki kepenkler hızla açıldı. Okçular balkonlara doluştu. "Düşmanının senin yapmanı beklediği şeyi yaptığın *izlenimini* edinsen bile, başka bir şey yapmaya başla."

Oklar yağdı ve Trolloclar öldü. Neredeyse mızrak büyüklüğünde oklar atan büyük arbaletler Solukları hedef aldı ve pek çoğu, çoktan öldüklerini bilmeden, parke taşlarının üzerinde sendeledi. Onlara bağlı düzinelerce Trolloc düştü. Hala hayatta olan yaratıklar kargaşaya kapıldılar ve gazap içinde böğürmeye, okçularla dolu binaların kapılarını dövmeye başladılar. Ama onlar bunu yaparken gökgürültüsü başladı. Nal sesleri. Yoeli'nin en iyi süvari alayı, kargılarını uzatarak, caddeden aşağı saldırıya geçti. Trollocları ezdiler, katlettiler.

Şehir devasa bir pusuya dönüşmüştü. O binalardan daha iyi yüksek mevki bulunamazdı ve sokaklar, şehir planını bilen birinin saldırıya geçmesine yetecek kadar genişti. Trolloclar sevinç içinde bağırmayı bırakıp, acı içinde haykırmaya başladılar ve kaçma telaşı içinde birbirlerini ezdiler. Duvarı yıkılmış avluya girdiler.

Saldaealılar, atlarının toynakları ve böğürleri düşenlerin iğrenç kanıyla ıslak, Trollocları takip ettiler. "Yanan" binaların pencerelerinde adamlar

belirdi -ateşler, odaların dikkatle yalıtılmış kısımlarında yakılmıştı- ve büyük avluyu ok yağmuruna tuttular. Diğerleri atlılara yeni kargılar devrettiler ve silahları yenilenen süvariler dizilerek, atlarını Trollocların üzerine sürdüler. Ok yağmuru kesildi ve süvariler avluyu süpürerek geçtiler.

Yüzlerce Trolloc öldü. Belki binlerce. Ölmeyenler delikten geçip kaçtılar. Myrddraallerin çoğu öldü. Ölmeyenler de okların hedefi oldu. Onlardan birini öldürünce, onlarla bağlantılı düzinelerce Trolloc da ölüyordu. Soluklar düştü; çoğu, düzinelerce okla iğne yastığına dönmüştü.

"Bir araya gelip deliği tutma emri vereceğim," dedi Yoeli hevesle.

"Hayır," dedi Ituralde.

"Ama..."

"Delikte savaşmak bize hiçbir şey kazandırmaz," dedi Ituralde. "Adamların farklı binalara gitmesini ve okçuların farklı pozisyonlar almalarını emret. Süvarileri saklayabileceğimiz depolar ya da başka büyük binalar var mı? Hızla oraya geçsinler. Sonra da bekleyeceğiz."

"Bir daha hazırlıksız yakalanmazlar."

"Hayır," dedi Ituralde. "Ama ağır ve ihtiyatlı davranacaklar. Onlarla kafa kafaya vuruşursak kaybederiz. Direnirsek, oyalarsak, kazanırız. Bu işten sıyrılmamızın tek yolu bu, Yoeli. Yardım gelene kadar hayatta kalmanın tek yolu. Eğer geliyorsa."

Yoeli başını salladı.

"Bir sonraki tuzağımız bu kadar çok yaratık öldürmeyecek," dedi Ituralde, "ama Trolloclar özünde korkaktır. Her sokağın aniden bir ölüm tuzağına dönüşebileceğini bilmek onları duraksatacak ve bize, adamlarımızın yarısını kaybederek o duvarı tutmaktan daha fazla zaman kazandıracak."

"Tamam," dedi Yoeli. Duraksadı. "Ama... bu, onların bizim yapacaklarımızı tahmin edecekleri anlamına gelmiyor mu? Planın bu aşaması, sırf onlar bizim pusu kuracağımızı tahmin ettiği için işe yarayacak."

"Bu doğru sanırım."

"O zaman farklı bir şey yapmamız gerekmiyor mu? Düşman ne yapacağımızı sezmiş bile olsa, planları değiştirmemiz gerektiğini kendin söylemiştin."

"Çok fazla düşünüyorsun, evlat. Git ve dediğimi yap."

"Şey, peki, Lordum." Yoeli hızla uzaklaştı.

İşte, diye düşündü Ituralde, *bu yüzden asla taktik öğretmemem lazım.* Öğrencilere, tüm diğerlerinden daha önemli bir kural olduğunu öğretmek zordu: her zaman içgüdülerine güven. Trolloclar korkuyor olacaktı. Bunu kullanabilirdi. Ona verdikleri her avantajı kullanırdı.

O kural hakkında çok fazla düşünmek istemiyordu, çünkü onu çoktan ihlal etmiş olabileceğinden endişeleniyordu. Çünkü içindeki bütün içgüdüler, bu şehri saatler önce terk etmiş olması gerektiğini haykırıyordu.

29

KORKUNÇ BİR HİS

“Perrin ne planlıyor sence?” diye sordu Berelain, Faile ve Alliandre’nin yanında yürürken.

Faile yanıt vermedi. Bulutların örttüğü uzak güneş, akşamın geç saatlerini yumuşak bir ışıkla aydınlatıyordu. Kısa süre sonra, gece için batarken, ufku kavuracaktı. Perrin iki gün sonra mahkemeye çıkacaktı. Faile onun, Asha’manların Kapıyollardaki tuhaf sorunu çözmesi için zaman kazanmak amacıyla, özellikle oyalandığını biliyordu.

İnsanlar hala akın akın geliyordu ve orduları büyüyordu. Devriye raporları Beyazpelerin ordusunun da büyüdüğünü belirtiyordu. Onların büyümesi daha yavaştı, ama yine de büyüyorlardı. Buna benzer günlerde, bir ordu güç ve en azından yiyecek simgesiydi.

Perrin’in savaş kampının yakınındaki derenin suyu bir parmakkök koruluğunu besliyordu. Çok da tuhaf ağaçlardı, köklerini suya batırmışlardı. Gövdeleri, dökülürken sertleşmiş cama benziyordu. Saldaea’da onlara benzer bir şey yoktu. İki yanlış adım sizi bataklığın ortasına götürebilirmiş gibi görünüyordu.

“Bana verecek yanıtınız yok mu?” diye sordu Berelain. Bugünlerde dalgındı. “Düşünüyordum da. Belki de Beyazpelerin ordusuna bir heyet göndermek iyi olabilirdi. Perrin benim gidip onlarla konuşmama izin verir mi dersiniz? Belki onun adına şahsen görüşebilirim.”

Kadın bu konuyu açıp duruyordu. “Hayır,” dedi Faile. “Mahkemeye çıkmak konusunda kararlı olduğunu biliyorsun, Berelain.”

Mayene Başı dudaklarını büzdü, ama daha fazla ısrar etmedi. Üçü, on Mızrağın Kızı eşliğinde yürüyüşlerine devam ettiler. Eskiden olsa Faile onların ilgisinden yakınırdı. Bu, böylesine beklenmedik bir biçimde ve kolayca kaçırılmadan önceydi.

Uzakta, bir grup mültecinin kamptan ayrıldığını ve kırlar üzerinden güneydoğuya yürüdüklerini gördü. Kapıyollarda sorun çıkmadan önce, yaklaşık on bin kişi Cairhien’in kırsal bölgelerine gönderilmişti. Hepsi sessiz olma talimatı almıştı. Perrin henüz yerinin bilinmesini istemiyordu. Kadınlar çenelerini tutardı, ama elbette erkekler dedikodu yapacaktı; onlar her zaman dedikodu yapardı.

Kapıyollarda sorun çıktığını pek az kişi biliyordu; Perrin insanlara, Beyazpelerinlerle savaşmak zorunda kalmaları ihtimaline karşı Asha'manların güçlü olmasını istediğini söylemişti. Bu da doğruydu. Yine de, bazı mülteciler gitmek için izin istemişti ve yaya olarak yola çıkmıştı. Faile bunlara Sevanna'nın hazinesinden altın ya da mücevherler vermiş, en iyi dilekleriyle uğurlamıştı. Kaç tanesinin Seanchan kontrolündeki memleketlerine dönmek istediğini görünce şaşırmıştı.

Gidenlere rağmen, Perrin'in ordusu günbegün büyüyordu. Faile ve diğerleri kılıç çalışan büyük bir grubun yanından geçtiler. Eğitim görmeye karar veren mültecilerin sayısı yirmi beş bini bulmuştu. Günün ilerleyen saatlerine kadar çalışıyorlardı ve Faile, Tam'in bağırdığı talimatları hala duyabiliyordu.

"Eh." Berelain yorumlarına devam etti. "Perrin *ne* yapacak peki? Bu mahkemeyi neden istedi? O Beyazpelerinlerden istediği bir şey var." Boğum boğum bir parmakkökün çevresinden dolandı. Mayene Başı da pek çok kişi gibi, Perrin'in eylemlerinde var olandan daha fazlasını görüyordu. Perrin ona atfedilen entrikaları duysa gülerdi.

Bir de erkekleri anladığını sanıyor, diye düşündü Faile. Perrin kesinlikle aptal değildi, bazen iddia ettiği gibi basit bir adam da değildi. Plan yapıyordu, düşünüyordu ve dikkatliydi. Ama aynı zamanda dolaysızdı. Temkinli. Bir şey söylediğinde, söylediği şeyi kastederdi.

"Berelain'e katılıyorum," dedi Alliandre. "Yürüyüp gitmeliyiz. Ya da o Beyazpelerinlere saldırmalıyız."

Faile başını iki yana salladı. "İnsanların onun yanlış bir şey yaptığını düşünmesi Perrin'i rahatsız ediyor. Beyazpelerinler onun katil olduğu konusunda ısrar ettiği sürece adı temizlenmeyecek." Perrin keçi inatlı ve aptalca davranıyordu, ama bunda *asil* bir taraf da vardı.

Onun ölmesine yol açmadığı sürece. Ama Faile bu şeref anlayışı için seviyordu onu. Onu değiştirmek iyi bir fikir olmazdı, bu yüzden Faile diğerlerinin ondan faydalanmamasına dikkat etmeliydi.

Beyazpelerinler hakkında konuştukları zaman hep olduğu gibi, Berelain'in gözlerine tuhaf bir ifade yerleşti ve belki fark etmeden, ordunun kamp kurduğu yöne doğru baktı. Işık. Gidip onlarla konuşup konuşamayacağını sormayacaktı yine, değil mi? Şimdiye kadar bunu yapmak için bir düzine ayrı bahane bulmuştu.

Faile bir grup askerin dikkat çekmemeye çalışarak kampın içinde dolaştıklarını, yürüyüş yapan Faile ve korumalarına ayak uydurduklarını

fark etti. Perrin onun iyi korunmasını istiyordu.

“Bu genç Lord Kumandan,” dedi Alliandre aylak aylak. “O beyaz üniforma içinde oldukça çarpıcı görünüyor, sence de öyle değil mi? Pelerinindeki o güneş patlaması armasını görmezden gelebilirsen, ne güzel bir adam.”

“Öyle mi?” dedi Berelain. Şaşırtıcı bir biçimde, yanakları kızardı.

“Morgase’in üvey oğlunun yakışıklı bir adam olduğunu her zaman duyardım,” diye devam etti Alliandre. “Ama onun bu kadar... kusursuz olmasını beklememiştim.”

“Mermerden oyulmuş bir heykel gibi,” diye fısıldadı Berelain, “Efsaneler Çağı’ndan bir andaç gibi. Geride bırakılmış kusursuz bir şey. Bizim tapınmamız için.”

“Fena değil,” dedi Faile burnunu çekerek. “Kendi adıma, ben sakallı bir yüz tercih ederim.”

Yalan değildi, sakallı bir yüze bayılırdı ve Perrin yakışıklıydı da. Onda, *oldukça* cazip bulduğu iri yarı bir güç vardı. Ama bu Galad Damodred... eh, onu Perrin’le karşılaştırmak haksızlık olurdu. Bu, vitraylı bir cam pencereyi usta bir marangozun yaptığı dolapla karşılaştırmak olurdu. Her ikisi de zanaatın kusursuz örnekleriydi ve birini diğerine göre tartmak zordu. Ama pencere kesinlikle parlıyordu.

Berelain’in yüzünde dalgın bir ifade vardı. Damodred’e kesinlikle tutulmuştu. Hem de bu kadar kısa zamanda. Faile Berelain’e, dikkatini vereceği bir başka adam bulmasının söylentilerin kesilmesine yardımcı olacağını söylemişti, ama Beyazpelerinlerin kumandanı? Kadın aklını mı yitirmişti?

“Ee, ne yapıyoruz?” diye sordu Alliandre, kampın güney yanına dönerlerken. Turu yarılamışlardı.

“Beyazpelerinler hakkında mı?” diye sordu Faile.

“Maighdin hakkında,” dedi Alliandre. “Morgase.”

“Onun benim iyiliğimi istismar ettiğini hissetmeden edemiyorum,” dedi Faile. “Yaşadığımız onca şeyden sonra bana kim olduğunu söylemedi.”

“Ona hak vermemeye kararlı görünüyorsun,” dedi Berelain.

Faile yanıt vermedi. Perrin’in söylediklerini düşünüyordu ve Perrin muhtemelen haklıydı. Faile Morgase’e o kadar kızmamalıydı. Morgase gerçekten de Terkedilmişlerin birinden kaçıyorsa, hala hayatta olması bir mucizeydi. Dahası, Perrin’le ilk tanıştığında kendisi de kimliği konusunda yalan söylemişti.

Aslında, öfkesinin sebebi Perrin'i Morgase'in yargılayacak olmasıydı. Perrin'i yargılamaya *cüret* ediyordu. Bir hanımefendinin hizmetçisi olarak Maighdin minnettar kalırdı, ama Kraliçe Morgase Perrin'i rakibi olarak görürdü. Morgase *gerçekten* bu davaya adil bir biçimde mi yaklaşacaktı, yoksa kendini lord ilan eden bir adamın itibarını lekelemek için bir fırsat olarak mı kullanacaktı?

"Ben de sizin gibi hissediyorum, Leydim," dedi Alliandre usulca.

"Nasılmış o?"

"Aldatılmış gibi," dedi Alliandre. "Maighdin arkadaşımızdı. Onu tanıdığımı sanıyordum."

"Onun yerinde sen olsan sen de tam olarak öyle davranırdın," dedi Berelain. "Neden zorunlu olmadığın halde bilgi vereceksin ki?"

"Çünkü biz arkadaşız," dedi Alliandre. "Birlikte yaşadıklarımızdan sonra, onun *Morgase Trakand* olduğu ortaya çıkıyor. Hem de sıradan bir kraliçe değil; *önemli bir Kraliçe.* Kadın bir efsane. Ve buradaydı, yanımızda, çay servisi yapıyordu. Hem de başarısız bir biçimde."

"İtiraf etmen lazım," dedi Faile düşünceli bir biçimde, "çay konusunda gittikçe iyileşiyordu."

Faile boğazına uzandı ve Rolan'ın taşını astığı sicime dokundu. Onu her gün takmıyordu, ama sık sık takıyordu. Shaidoların yanında kaldıkları süre içinde Morgase hep rol mü yapmıştı? Yoksa bir açıdan daha mı dürüsttü? Arkasını doldurması gereken bir unvan olmadığından, "efsanevi" Morgase Trakand gibi davranmak zorunda kalmamıştı. O tür koşullar altında, bir insanın gerçek mizacı ortaya çıkmaz mıydı?

Faile sicimi kavradı. Morgase bu mahkemeyi, sırf garezinden Perrin'in aleyhine çevirmeyecekti. Onu *gerçekten de* dürüstçe yargılayacaktı. Bu da, Faile'nin hazırlıklı olması gerektiği...

Yakından çığlıklar geldi.

Faile hemen tepki vererek koruluğa döndü. İçgüdüleri çalıların arasından Aiellerin çıkıp onu yakalamasını bekliyordu ve Faile bir anlığına büyük bir panik hissetti.

Ama çığlıklar kampın *içinden* geliyordu. Bir küfür salladı, döndü, ama bir şeyin kemerini çekiştirdiğini hissetti. İrkilerek başını eğdiği zaman kemer bıçağının kınından çıktığını ve dönerek havada yükseldiğini gördü.

"Şer kabarcığı!" dedi Berelain, sendeleyip kenara kaçarak.

Faile eğildi ve hançeri havada başına doğru uçarken kendini yere fırlattı. Hançer başını kıl payı ıskaladı. Faile çömeldiği yerden doğrulurken,

Berelain'in karşısında bir hançer olduğunu görerek şaşırdı. Berelain'in gömleğindeki yırtığa bakılırsa, kol yenindeki gizli kından fırlamıştı.

Berelain'in arkasında, kamp kargaşa içindeydi. Yakında kılıç çalışan mülteciler dağılıyordu ve kılıçlarla mızraklar havada kendi başlarına savrulmaktaydılar. Kamptaki *bütün silahlar* aniden canlanmış ve sahibine saldırmış gibi görünüyordu.

Hareket. Hançer tekrar saldırırken Faile kenara kaçtı, ama kahverengi giysili, beyaz saçlı bir şekil silahı havada kaptı ve sıkıca kavradı. Sulin hançeri tutarak yuvarlandı, dişlerini sıkarak onu havadan çekti, bir taşa çarptı ve çeliği kırarak kabzadan ayırdı.

Hançer hareket etmeyi bıraktı. Ama Sulin'in mızrakları sırtındaki çantadan fırladılar ve havada dönerek, uçlarını Sulin'e doğrulttular.

"Kaçın!" dedi Mızrağın Kızı, dönüp üç mızrakla aynı anda yüzleşmeye çalışarak.

"Nereye?" diye sordu Faile, yerden bir taş alarak. "Silahlar her yerde." Berelain de kendi hançeriyle mücadele ediyordu. Onu kavramıştı, ama hançer onunla çekişiyor, kollarını bir o yana, bir bu yana çekiştiriyordu. Allinadre'nin çevresinde *üç* hançer vardı. Işık! Faile aniden, bugün yanına yalnızca bir hançer aldığı için kendini çok şanslı hissetti.

Kızların çoğu Alliandre'nin yardımına koştu ve kendilerine saldıran mızraklardan kaçınarak, hançerlere taşlar attılar. Berelain yalnızdı.

Faile dişlerini sıkarak ve nefret ettiği kadına yardım ettiği için kendini aptal gibi hissederek o tarafa koştu, ellerini Berelain'in ellerinin üzerine koydu ve gücünü onunkine ekledi. Birlikte, hançeri kenara, yere yatırdılar ve ucunu toprağa sapladılar. Bunu yaptıkları zaman, olağandışı bir biçimde, hançer durdu.

Faile onu çekinerek bıraktı, sonra saçı başı dağılmış haldeki Berelain'e baktı. Kadın sağ elini diğer avucuna bastırarak, oradaki kesikten akan kanı durdurmaya çalışıyordu. Faile'ye bakarak başını salladı. "Teşekkür ederim."

"Onu durduran ne?" diye sordu Faile yüreği gümleyerek. Kampın her yerinden bağırışlar geliyordu. Küfürler. Silah tangırtıları.

"Toprak mı?" diye sordu Berelain, diz çökerek.

Faile parmaklarını humuslu toprağa daldırdı. Döndü ve Kızlardan birinin yerde olduğunu görerek korkuya kapıldı. Diğerleri pek çok mızrağı düşürmüşlerdi. Faile hala havada dönen bir tanesine bir avuç toprak fırlattı.

Toprak mızrağa dokunduğunda, silah düştü. Sulin bunu görünce, peçesinin arkasında gözleri irileşti. Elindeki taşları bıraktı, toprağı avuçladı

ve yüreğine doğru gelen mızrağa fırlattı.

Toprak mızrağı durdurdu ve mızrak yere düştü. Yakınlardaki, Faile ile diğerlerini korumak için peşlerinden gelen askerler daha kötü durumdaydı. Gerileyerek halka olmuşlar, endişeli ifadelerle büzülmüşler, kalkanlarını saldıran silahlara karşı kullanıyorlardı.

"Çabuk!" dedi Faile Kızlara, iki elini toprağa batırarak. "Herkese iletin! Silahları nasıl durduracaklarını diğerlerine de söyleyin!" Alliandre'nin yanındaki hançerlere toprak fırlattı, bir atışta ikisini düşürdü, sonra yakındaki askerlere doğru koştu.

"Senin özür dilemene gerek yok, Galad," dedi Morgase usulca. "Işığın Kalesi'nde neler olup bittiğini bilemezdin. Sen fersahlarca uzaktaydın."

Galad'ın çadırında, birbirine bakan sandalyelerde oturuyorlardı. Geç akşam ışığı çadırın duvarlarına vuruyordu. Galad ellerini önünde kavuşturarak eğilmişti. Çok düşünceliydi. Morgase uzun zaman önce babasıyla evlendiğinde onun hakkındaki ilk izlenimini hatırlıyordu. Küçük çocuk anlaşmanın bir parçasıydı ve Morgase onu evlat edinse de, her zaman kardeşleri kadar sevilmediğini hissettiğinden endişelenmişti.

Galad her zaman çok ciddi bir çocuk olmuştu. Biri yanlış bir şey yaptığında hemen söylerdi. Diğer çocukların -özellikle de Elayne'in- aksine bu bilgiyi silah olarak kullanmazdı. Morgase, onun, siyah-beyaz dünya vizyonları yüzünden Beyazpelerinleri cazip bulacağını fark etmeliydi. Onu daha iyi hazırlayabilir miydi? Ona, dünyanın siyah-beyaz olmadığını gri bile olmadığını gösterebilir miydi? Dünya bazen ahlak yelpazesinde hiçbir yere uymayan renklerle dolu oluyordu.

Galad ellerini kavuşturmaya devam ederek, tedirgin bakışlarla baktı. "Valda'yı yanlış yere suçladım. Ona gittiğimde, seni taciz ettiği ve öldürdüğü için Işık Altında Mahkeme talep ettim. Yaptıklarımın yarısı yanlıştı. En azından kısmen hatalı bir şey yaptım. Bu gerçeğe rağmen, onu öldürdüğüm için memnunum."

Morgase'in nefesi kesildi. Valda, yaşayan en büyük kılıç ustalarından biri olarak nam yapmıştı. Ve Galad bir düelloda onu yenmişti, öyle mi? Bu delikanlı? Ama o artık bir delikanlı değildi. Galad seçimini yapmıştı ve Morgase bu yüzden onu yargılayamazdı. Bazı açılardan kendi seçimlerinden daha hayranlık verici geliyorlardı.

"İyi iş başardın," dedi. "Valda yılanın tekiydi. Niall'ın ölümünün ardında onun olduğundan eminim. Galad, dünyaya faydan dokundu."

Galad başını salladı. "Sana yaptıkları için ölümü hak ediyordu. Ama yine de bir bildiri yayınlamam gerekecek." Ayağa kalktı ve ellerini arkasında kavuşturarak yürüdü. Beyaz giysileri ışıkta parlıyormuş gibi görünüyordu. "Onu cinayetle suçlamamın yanlış olduğunu, ama diğer suçları için Valda'nın yine de ölmeyi hak ettiğini açıklayacağım. Büyük suçlar." Bir anlığına durdu. "Keşke bilseydim."

"Yapabileceğin hiçbir şey yoktu, oğlum," dedi Morgase. "Tutsaklığım benim suçumdu. Düşmanlarıma güvendiğim için."

Galad elini salladı. "İşittiklerim doğruysa, Gaebril'e direnmen imkansızdı. Tutsaklığına gelince, düşmanlarına *güvenmedin*. Tıpkı bizler gibi, Valda'nın ihanetine uğradın. Işığın Evlatları asla Işık'ta yürüyen birinin düşmanı değildir."

"Ya Perrin Aybara?" diye sordu Morgase.

"Gölgedölü."

"Hayır, oğlum. Yaptığı şeylerin bazıları hoşuma gitmiyor, ama sana yemin ederim, o iyi bir adam."

"O zaman mahkeme bunu kanıtlayacak," dedi Galad.

"İyi adamlar da hata yapabilir. Bu mahkemenin yapılmasında ısrar edersen, hiçbirimizin istemediği bir biçimde sonuçlanabilir."

Galad kaşlarını çatarak yerinde dondu. "Anne, suçunun cezasını ödemeden kurtulması gerektiğini mi ima ediyorsun?"

"Gel," dedi Morgase, eliyle işaret ederek. "Otur. Dolaşıp durman başımı döndürüyor."

Galad Lord Kumandanlık rütbesine yeni yükselmiş olabilirdi, ama emir almak yine de onu kızdırmışa benziyordu. Ama oturdu.

Tuhaf bir biçimde, Morgase yine kraliçe gibi hissediyordu kendini Galad onu en zor aylarında görmemişti. Onu eski Morgase olarak düşünüyordu, bu yüzden onun yanında Morgase de kendini eski Morgase'miş gibi hissediyordu. Neredeyse.

Niall onu tutsak almıştı, ama ona saygılı davranmıştı ve Morgase de ona saygı duyabileceğini düşünmeye başlamıştı. Niall ile birlikte sık sık taş oyunu oynadığı oyun tahtasına ne olmuştu? Seanchan saldırısı sırasında kırıldığını düşünmekten nefret ediyordu.

Galad, Niall gibi bir Lord Kumandan mı olacaktı, yoksa daha iyi biri mi? Morgase'in içindeki Kraliçe uyandı ve Galad'ın içindeki ışığı ortaya çıkarıp, gölgeyi boğmanın bir yolunu bulmak istedi.

"Galad," dedi. "Ne yapacaksın?"

“Mahkeme konusunda mı?”
“Hayır. Ordun hakkında.”
“Son Savaş’a katılacağız.”
“Hayranlık verici,” dedi Morgase. “Ama bunun anlamını biliyor musun?”
“Yeniden Doğan Ejder’in yanında savaşmak demek.”
“Ve Aes Sedailerin yanında.”
“Daha önemli bir ülkü uğruna cadıların yanında hizmet verebiliriz.”
Morgase gözlerini kapatarak nefes verdi. “Galad, ağzından çıkanı kulağın duysun. Onlara cadı mı diyorsun? Onların yanında eğitim gördün. Muhafız olman ihtimaline karşı!”
“Evet.”
Morgase gözlerini açtı. Galad o kadar içten görünüyordu ki. Ama en ölümcül ve en vahşi köpekler de içten olabilirdi. “Elayne’e ne yaptıklarını biliyor musun, anne?” diye sordu Galad.
“Onu kaybetmelerini mi diyorsun?” Morgase bunun için hala kızgındı.
“Onu görevlere gönderdiler,” dedi Galad tiksintiyle. “Muhtemelen tehlikeli bir görev peşinde oradan ayrıldığı için, onunla görüşmeme izin vermediler. Onunla daha sonra, Kule dışında karşılaştım.”
“Neredeydi?” diye sordu Morgase hevesle.
“Burada, güneyde. Adamlarım Aes Sedailere cadı diyor. Bazen, bunun gerçekten ne kadar uzak olduğunu merak ediyorum.”
“Galad...”
“Tek Güç kullanan bütün kadınlar, doğaları gereği kötü değil,” dedi Galad. “Bu Evlatlar arasında sürdürülen hatalı bir gelenek. *Işığın Yolu* böyle bir iddiada bulunmuyor; yalnızca, Tek Güç kullanma dürtüsünün insanı yozlaştırabileceğini söylüyor. Şu anda Beyaz Kule’yi yöneten kadınların, entrikaların ve bencil komploların kendilerini kör etmesine izin verdiklerine inanıyorum.”
Morgase, ona karşı çıkmak istemeyerek başını salladı. Işık’a şükür Elaida burada değildi ve bu mantık yürütme tarzını duymamıştı!
“Her durumda,” dedi Galad, “gerekirse onların yanında, Yeniden Doğan Ejder ve bu Perrin Aybara denen adamla aynı safta savaşacağız. Gölge’ye karşı savaş diğer tüm sorunlardan daha önemli.”
“O zaman o mücadeleye katılalım,” dedi Morgase. “Galad, bu mahkemeyi unut! Aybara ordusunun bir kısmını dağıtmayı ve kalanları al’Thor’un emrine vermeyi düşünüyor.”

Galad onunla göz göze geldi, sonra başını salladı. “Evet. Desen’in seni bana nasıl getirdiğini görebiliyorum. Seninle yolculuk edeceğiz. Mahkeme bittikten *sonra*.”

Morgase içini çekti.

“Bunu ben istediğim için yapmıyorum,” dedi Galad yine ayağa kalkarak. “Yargılanmayı Aybara önerdi. Adamın vicdanı onu rahatsız ediyor ve ona bu fırsatı vermeyi reddetmek yanlış olur. Bırak masumiyetini bize ve kendine kanıtlasın. Sonra devam edebiliriz.” Duraksadı, sonra uzandı ve giyinme masasındaki beyaz kınlı kılıca dokundu. “Onsuz devam edersek de, suçlarının cezasını ödediği için Işık altında yatacaktır.”

“Galad,” dedi Morgase, “Perrin’in kampından yakaladığın insanların arasında Lini’nin de olduğunu biliyorsun.”

“Benimle konuşmalı, kim olduğunu açıklamalıydı. Onu serbest bırakırdım.”

“Ama bunu yapmadı. Perrin savaşa gelmezse tutsakları idam edeceğini ima etmişsin. Bunu gerçekten yapar mıydın?”

“Kan dökülmesi Aybara’nın suçu olurdu.”

“Lini’nin kanı, Galad.”

“Ben... ben onu diğerlerinin arasında görürdüm ve tehlikeden kurtarırdım.”

“Demek diğerlerini öldürürdün,” dedi Morgase. “Hiçbir suç işlememiş, Aybara tarafından kandırılmış olmak dışında hiçbir hata yapmamış insanları, öyle mi?”

“İdam edilmezlerdi. Bu yalnızca bir tehditti.”

“Yalan.”

“Pöh! Bu sorgunun amacı nedir anne?”

“Seni düşünmeye sevk etmek, oğlum,” dedi Morgase. “Seni basit yanılsamalarınla baş başa bırakmak yerine, daha önce teşvik etmiş olmam gereken şekillerde. Hayat, yazı tura atmak kadar kolay değildir. Ya bir yüz ya da diğeri olmaz. Sana Tham Felmley davasını anlatmış mıydım hiç?”

Galad sinirli bir ifadeyle başını iki yana salladı.

“Beni dinle. Felmley, Caemlyn’de saygın bir duvar ustasıydı. Benim hükümdarlığımın ilk günlerinde, erkek kardeşini öldürmekle suçlandı. Yeterince saygın olduğundan ve dava yeterince önemli olduğundan, ben yargıçlık ettim. Sonunda adam asıldı.”

“Bir katil için uygun bir son.”

“Evet,” dedi Morgase. “Ne yazık ki, katil serbest kaldı. Cinayeti aslında işçilerinden biri işlemiş. Ancak iki sene sonra, adam bir başka cinayetten yakalandığında ortaya çıktı. Adam asılırken bize güldü. Felmley baştan beri masumdu. İlk mahkemede, gerçek katil onun aleyhine tanıklık edenlerden biriydi.”

Galad sustu.

“Birini yanlışlıkla astırdığımı kesin olarak bildiğim tek dava budur,” dedi Morgase. “Söyle bana, Galad. Masum bir adamı idama mahkûm ettiğim için *ben* asılmalı mıyım?”

“Sen elinden geleni yaptın, anne.”

“Ama yine de, ölümü hak etmeyen bir adam öldü.”

Galad huzursuz olmuş görünüyordu.

“Evlatlar Işık’ın onları korumasından bahsetmeyi seviyor,” dedi Morgase, “Işık’ın yargılarına rehberlik ettiğinden ve insanları adalete götürdüğünden bahsediyorlar. Bu iş böyle yürümüyor, Galad. Valda, Işık’ın takdisi altında çalıştığını iddia ederek, korkunç şeyler yapabiliyordu. Ben de, Işık’ın bana yardım etmesini umarak haksız yere adam öldürdüm.

“Aybara’nın masum olduğunu söylemiyorum. Suçlu olup olmadığı konusunda yeterince bilgim yok. Ama anlamanı istiyorum. Bazen iyi bir adam *yanlış* yapabilir. Bazen, onu cezalandırmak uygundur. Başka zamanlarda, cezanın kimseye faydası olmaz ve yapılacak en iyi şey onun devam etmesine ve ders almasına izin vermektir. Ben de, bu kadar kötü bir karar verdikten sonra devam ettim ve ders aldım.”

Galad kaşlarını çattı. Bu iyiydi. Sonunda yüzü aydınlandı ve başını iki yana salladı. “Mahkemenin ne getireceğini göreceğiz. O...”

Biri dışarıdaki direğe tıkladı. Galad kaşlarını çatarak döndü. “Evet?”

“Lord Kumandanım,” dedi bir Beyazpelerin, çadır kapağını kaldırıp çadıra girerek. Gözleri derine kaçmış, altlarında morluklar olan, zayıf bir adamdı. “Aybara denen yaratığın kampından haber aldık. Mahkeme gününü ertelemek istiyorlar.”

Galad ayağa kalktı. “Ne amaçla?” diye sordu.

“Kamplarında bir karışıklık çıktığını iddia ediyorlar,” dedi Beyazpelerin. “Yaralılarla ilgilenilmesi gerektiği gibi bir şey. Lord Kumandanım... bunun bir oyun olduğu açık. Bir tür hile. Onlara saldırmamız ya da en azından bu anlamsız uzatmayı reddetmemiz lazım.”

Galad duraksadı. Morgase’e baktı.

“Bu bir oyun değil, oğlum,” dedi Morgase. “Buna yemin edebilirim. Aybara daha fazla zamana ihtiyacı olduğunu söylüyorsa, sana karşı dürüst davranıyordur.”

“Hah,” dedi Galad. Haberciye çıkabileceğini işaret etti. “Düşüneceğim. Söylediğin diğer şeylerle beraber, anne. Belki düşünmek için biraz daha fazla zaman... iyi olabilir.”

“Yönlendirenler, ellerinden geldiğince sıkı çalıştıklarını söylüyorlar,” diye açıkladı Gaul. Perrin’le birlikte kampta yürüyorlar, kampın muhtelif kısımlarını kontrol ediyorlardı. “Ama herkesle ilgilenmenin günler alabileceğini söylüyorlar.”

Güneş ufka doğru batıyordu, ama muhtemelen yaralılarla ilgilenenler için uzun bir gece olacaktı. Binlerce kişi yaralanmıştı, ama neyse ki yaraların çoğu kötü değildi. Kayıp da vermişlerdi. Çok fazla, belki yılan sokmalarına verdikleri kayıplar kadar çok.

Perrin homurdandı. Gaul’un da kolu askıdaydı; mızraklarını savuşturmayı başarmıştı, ama oklardan biri neredeyse onu öldürüyordu. Onu önkoluyla bloke etmişti. Perrin sorduğunda gülmüş, kendi okuyla kendi kendini vurmayalı seneler olduğunu söylemişti. Aiel mizahı işte.

“Beyazpelerinlerden haber geldi mi?” diye sordu Perrin, diğer yanında yürüyen Aravine’e dönerek.

“Evet,” dedi kadın. “Ama özel bir şey yok. Kumandanları, bize daha fazla zaman vermeyi ‘düşüneceğini’ söylemiş.”

“Eh, karar verecek olan o değil,” dedi Perrin, Berelain’in halkını kontrol etmek için kampın Mayene bölümüne girerek. “Adamlarımın dörtte biri yaralıyken ve Asha’manlarım Şifa vermekten bitkin düşmüşken savaş riskine girmeyeceğim. Bu mahkeme ben söylediğimde başlayacak ve Damodred aynı fikirde değilse, bize saldırsın o halde.”

Gaul homurdanarak onayladı. Mızrakları sırtındaydı, ama Perrin her zamankinden daha sıkı bağlandıklarını fark etmişti. Aravine, henüz ışığa ihtiyaç duymamalarına rağmen, bir fener taşıyordu. O da uzun bir gece olacağını düşünüyordu.

“Tam ve Elyas döndüğünde haber verin,” dedi Perrin Gaul’a. Perrin onları ayrı ayrı, yakındaki köylere göndermiş, oradaki insanların -oradan geçen orduya katılmayanların- şer kabarcığından etkilenip etkilenmediğini kontrol etmelerini istemişti.

Berelain kendini toplamıştı ve eli sarılmıştı. Perrin'e raporu kendi çadırında bizzat verdi ve kaç askerinin yaralandığını bildirerek, kaybettikleri askerlerin isimlerini saydı. Kendi kampından yalnızca altı kayıp vermişlerdi.

Perrin çadırdan çıkarken esnedi ve Aravine'i Aes Sedaileri kontrol etmeye yolladı. Gaul, yaralıların taşınmasına yardımcı olmak için koşarak uzaklaşmıştı ve Perrin kendini tek başına, kampın Alliandre'ye ait olan kısmına yürürken buldu.

Çekici onu öldürmeye çalışmamıştı. Bildiği kadarıyla, birinin taşıdığı, şer kabarcığına tepki vermeyen tek silahtı. Bunun anlamı neydi?

Perrin başını iki yana salladı, sonra duraksadı ve düşünceler içinde durdu. Birinin patikada ona doğru koştuğunu duymuştu. Tam'in kokusunu aldı ve tıknaz adam yanına yaklaşırken döndü.

"Perrin, evlat," dedi Tam, koşmaktan nefes nefese. "Sıradışı bir şey oldu."

"Şer kabarcığı köyü de vurmuş mu?" diye sordu Perrin korkuyla. "İnsanlara bir şey olmuş mu?"

"Ah, hayır," dedi Tam. "O değil. Köy iyi. Sorun çıktığının farkında bile değiller. Bu başka bir şey." Tam'in kokusu bir tuhaftı. Düşünceli ve endişeli.

Perrin kaşlarını çattı. "Ne? Neler oluyor?"

"Ben... eh, gitmem gerek, evlat," dedi Tam. "Kamptan ayrılacağım. Ne zaman döneceğimi bilmiyorum."

"Bunun..."

"Beyazpelerinlerle bir ilgisi yok," dedi Tam. "Çok şey söylememe izin verilmedi. Ama Rand hakkında."

Renkler döndü. Rand, Tear Taşı'nın koridorlarında yürüyordu. Yüzünde karanlık bir ifade vardı. Tehlikeli.

"Perrin," dedi Tam, "bunun yapmam gereken bir şey olduğunu düşünüyorum. Aes Sedailerle ilgili ve benim senin yanından ayrılmam gerekiyor. Başka bir şey söyleyemem. Bana yemin ettirdiler."

Perrin Tam'in gözlerine baktı ve orada içtenlik gördü. Başını salladı. "Tamam, o zaman. Yardıma ihtiyacın var mı? Her nereye gidiyorsan, seninle gelecek birine?"

"Bana bir şey olmaz," dedi Tam. Neler oluyordu? "Sana yardım bulmaya çalışacağım, evlat." Elini Perrin'in omzuna koydu. "Burada iyi iş

başardın. Seninle gurur duyuyorum. Baban da duyardı. Aynı şekilde devam et. Daha önce olmasa bile Son Savaş'ta görüşürüz."

Perrin başını salladı. Tam, muhtemelen toplanmak üzere, çadırına doğru seyirtti.

Bir sedye üzerinde Caemlyn şehir duvarının tepesine taşınırken azametli görünmek zordu, ama Elayne elinden geleni yaptı. Bazen istediğinizi elde etmek, azametli görünmekten daha önemliydi.

Yatak istirahati! Bir kraliçe için! Eh, Melfane'in tepesinde dikilmesini önlemek için, ayakları üzerine basmayacağına dair yemin etmişti. Ama yatak odasında kalmak konusunda hiçbir şey söylememişti.

Dört Asker onu omuzlarına dayadıkları sedyenin üzerinde taşıyorlardı. Elayne kırmızı bir elbise giymiş, saçları dikkatle fırçalanmış, Andor'un Gül Tacı kafasında, güven içinde kolçakların arasında oturuyordu.

Boğucu bir gündü, hava ısınıyordu ve gökyüzü hala karanlık bulutlarla kaplıydı. Bir an için, bu yaz başı sıcağında kendisini taşıttığı üniformalı adamlar için üzüldü. Ama bu adamlar onun adına savaşa giren adamlardı; birazcık sıcak havaya dayanabilirlerdi. Askerleri kraliçelerini taşıma şerefine kaç defa nail oluyorlardı ki zaten?

Birgitte sedyenin yanında yürüyordu ve bağ, onun durumu komik bulduğunu anlatıyordu. Elayne onun bu gezintiyi durdurmaya çalışacağından korkmuştu, ama bunun yerine Birgitte *kahkaha atmıştı*! Bugünün aktivitelerinin -Melfane'i kızdıracak olsa da- Elayne ya da bebekleri için risk taşımadığına karar vermiş olmalıydı. Muhafız'a göre bu, Elayne'in aptal gibi görünerek şehirde dolaşmasını görmek için iyi bir fırsattı.

Elayne irkildi. İnsanlar ne diyecekti? Kraliçe bir sedye üzerinde dış duvara taşınıyor. Eh, Elayne söylentilerin testi ilk elde görmesini engellemesine izin vermeyecekti. Zorba bir ebe tarafından itilip kakılmasına da izin vermeyecekti.

Duvarın tepesi etkileyici bir manzara görüyordu. Solunda, tarlalar Aringill'e doğru uzanıyordu; sağında kalabalık şehir vardı. O tarlalar kahverengiydi. Ülkenin dört bir yanından gelen raporlar iç karartıcıydı. Her on tarlanın dokuzu bozulmuştu.

Askerler onu duvardaki kulelerden birine taşıdı, ama sedyenin sırıklarının kulenin içindeki merdivenlerde dönemediğini fark ettiler; gösteri, kulenin tepesinde olacaktı. Neyse ki, bu tür durumlar için, alternatif

el tutamaçları vardı. Sırıkları çıkardılar, el tutamaçlarını kavradılar ve yollarına devam ettiler.

Askerler onu tepeye taşırken, Elayne Cairhien hakkında düşünmeye başladı. Oradaki asil Evlerin hepsi, onun gelip tahta oturmasını dört gözle beklediklerini iddia ediyorlardı, ama hiçbiri, gönülsüz bir destekten daha fazlasını önermemişti. *Daes Dae'mar* tüm hızıyla sürüyordu ve Rand o tahta Elayne'i oturtmayı düşündüğünü söylediği an, Elayne'in tahta oturması ya da oturamaması ihtimali üzerine pozisyon almaya başlamışlardı.

Cairhien'de her zaman yüz ayrı yönden yüz ayrı siyasi rüzgar eserdi. Elayne tahta oturmadan önce, diğer tüm hizipleri öğrenmek konusunda zaman bulamayacaktı. Dahası, oyunu oynadığı düşünülürse, onu yenebilecekleri biri olarak görmeleri olasıydı. Yerel Ev siyasetine fazla bulaşmadan Güneş Tahtı'nı ele geçirmenin bir yolunu bulmak zorundaydı.

Elayne'in sedyesi gıcırdayarak kulenin tepesine ulaştı. Orada Aludra, ejder prototiplerinden biriyle bekliyordu. Oldukça uzun, tunç bir silindir, tahta bir desteğe yerleştirilmişti. Bu, neye benzediğini göstermek için yapılmış bir modeldi. Çalışır durumda ikinci bir ejder duvarda, bir sonraki kulenin tepesine yerleştirilmişti. Sorun çıkması durumunda Elayne'e zarar vermeyecek kadar uzaktaydı.

Yabancı bir ülkenin kraliçesine, dünyayı değiştirme potansiyeli taşıyan bir silah teslim etmekte olduğu, ince Tarabonlu kadının hiç aklına gelmemiş gibiydi. Aludra'nın tek istediği, Seanchanlardan intikam almaktı ya da Mat öyle açıklamıştı. Elayne, Luca'nın sirkiyle birlikte yolculuk ederken kadınla biraz zaman geçirmişti, ama onun ne kadar güvenilir olduğundan hala emin değildi. Norry Efendi'den, gözünü ondan ayırmamasını isteyecekti.

Elbette, ejderlerin çalışacağı varsayılırsa. Elayne aşağıdaki insanlara göz attı. Ancak o zaman ne kadar yüksekte olduğunu fark etti. Işık!

Güvendeyim, diye hatırlattı kendi kendine. *Min'in görüsü.* Artık Birgitte'e bu tür şeyler söylediğinden değil; artık söylemiyordu. Bu kadar çok riske girmekten de vazgeçmeye kararlıydı. Bu bir risk değildi. Gerçekten değil.

Başı dönmeye başlamadan önce döndü ve ejderi daha yakından inceledi. Büyük tunç bir çan biçimindeydi, ama daha uzun ve daha inceydi. Yan yatırılmış devasa bir vazo gibi. Elayne şehrin kızgın dökümcülerinden epey mesaj almıştı. Aludra talimatlarının *harfi harfine* uygulanmasında ısrar etmişti ve adamları silindiri üç kez dökmeye zorlamıştı.

Önceki gecenin geç saatlerinde şehirde yüksek bir çatırtı yankılanmıştı. Bir yerde bir taş duvar yıkılmış ya da yıldırım düşmüş gibi. Elayne bu sabah Aludra'dan bir not almıştı.

İlk sınama başarıyla sonuçlandı, diyordu. *Gösterebilmem için bugün şehir duvarında buluşalım.*

"Majesteleri," dedi Aludra. "Siz... iyisiniz, değil mi?"

"Ben iyiyim Aludra," dedi Elayne vakarını korumaya çalışarak. "Ejder hazır mı?"

"Hazır," dedi Aludra. Üzerinde uzun kahverengi bir elbise vardı, siyah dalgalı saçları açıktı ve beline kadar geliyordu. Neden bugün saçlarını örmemişti? Aludra mücevherden hoşlanmıyora benziyordu ve Elayne onun takı taktığını, hiç görmemişti. Mat'in Kızıl El Birliği'nden beş adam yanında duruyordu ve biri baca fırçasına benzeyen bir şey taşıyordu. Bir başkasının elinde metal bir küre vardı ve bir üçüncüsü, küçük tahta bir fıçı tutuyordu.

Elayne bir sonraki kulede de benzer bir grubun beklediğini görebiliyordu. Orada biri şapkasını havaya kaldırdı ve ona doğru salladı. Mat, çalışan ejderin durduğu kuleden izlemek istiyordu gösteriyi anlaşılan. Pervasız adam. Ya o şey geceçiçeği gibi patlarsa?

"O zaman gösteri başlasın," dedi Aludra. "Bu adamlar size diğer kulede neler yapıldığını gösterecekler." Aludra Elayne'e bakarak duraksadı. "Sanırım Majesteleri'nin gösteriyi görebilmesi için yükseltilmesi gerekecek."

Birkaç dakika sonra küçük kutular bulup sedyenin altına yerleştirmişler, kulenin surlarının üzerinden görebilsin diye Elayne'i yükseltmişlerdi. Uzak bir yamaca bir şey inşa edilmiş gibi görünüyordu, ama Elayne ne olduğunu seçemeyecek kadar uzaktaydı. Aludra dürbünler çıkardı ve Elayne ile Birgitte'e birer tane uzattı.

Elayne dürbünü gözüne götürdü. Cansız manken. Aludra uzak tepeye elli tanesini dizmişti. Işık! O kadar çok mankeni nereden bulmuştu? Büyük olasılıkla şehrin terzilerinden Elayne'e uzun mektuplar gelecekti.

Mat bunun maliyetine değeceğine dair söz vermişti. Ama o Mat'ti, elbette. Çevredeki en güvenilir insan olduğu söylenemezdi.

Paha biçilmez bir ter'angreali Gölge'ye kaptıran o değil, diye hatırlattı kendi kendine. Yüzünü buruşturdu. Kesesinde tilki başının kopyasını taşıyordu. Şimdiye kadar ürettiği üç kopyadan biriydi. Yatalak olacaksa,

zamanını iyi kullansa da olurdu. İstikrarlı bir biçimde yönlendirebilse o kadar can sıkıcı olmazdı.

Tilki başı madalyonunun üç kopyası da, yaptığı ilk kopya gibi çalışıyordu. Elayne kopyalardan birini takarken yönlendiremiyordu ve güçlü bir örgü onları alt edebiliyordu. Gerçekten de, orjinali alıp daha ayrıntılı şekilde incelemeliydi.

"Ejderleri kullanmak isteyebileceğiniz koşulları taklit etmeye çalıştığımızı görebilirsiniz, Majesteleri," dedi Aludra gergin bir sesle, sunum yapmaya alışık değilmiş gibi.

Yalnız, karşımıza elli cansız manken değil, yüz bin Trolloc çıkacak, diye düşündü Elayne.

"Bir sonraki kuleye bakmalısınız," dedi Aludra eliyle orayı işaret ederek.

Elayne dürbünü duvar boyunca dizilmiş kulelerden bir sonrakine çevirdi. Orada Birlik'in beş üyesini görebiliyordu. Üniformaları içinde, bir başka ejderle bekliyorlardı. Mat o şeyin silindirinin içine bakmaktaydı.

"Bu adamlar ejderler konusunda biraz eğitim aldılar," diye devam etti Aludra. "Ama istediğim kadar etkili değiller. Şimdilik iş görürler, değil mi?"

Elayne dürbünü indirdi. Adamlar tekerlekler üzerine yerleştirilmiş model silindiri döndürdü ve biraz yukarıya doğru çevirdi. Biri fıçısından silindirin içine bir miktar siyah toz döktü, sonra bir başkası içine bir tomar sıkıştırdı. Ardından biri, uzun sopayı silindirin içine soktu. Adamın elindeki baca fırçası değildi, silindirin içindeki malzemeyi sıkıştırmak için kullanılan bir tür araçtı.

"Bu, bir gececiçeğinin içine konulan toza benziyor," dedi Birgitte. İhtiyatlıydı.

Aludra, Muhafız'a bir bakış fırlattı. "Bir gececiçeğinin içinde ne olduğunu sen nereden biliyorsun, Maerion? Onlardan birini açmanın ne kadar tehlikeli olduğunun farkındasındır, değil mi?"

Birgitte omuzlarını silkti.

Aludra kaşlarını çattı, ama Birgitte'den yanıt gelmeyince derin bir nefes alarak kendini sakinleştirdi. "Araç son derece güvenli. Ateşlemek için diğer ejderi hazırladık ki tehlike olmasın. Ama zaten tehlike yok. Döküm kaliteli ve benim hesaplarım kusursuz."

"Elayne," dedi Birgitte, "ben yine de aşağıdaki duvardan izlemenin daha iyi olacağını düşünüyorum. Yanımızdaki ejder ateşlenmeyecek olsa bile."

“Buraya çıkmak için çektiklerimden sonra mı?” diye sordu Elayne. “Hayır, teşekkür ederim. Aludra, devam edebilirsin.”

Birgitte’in sinirini görmezden geldi. Aludra gerçekten de demir küreyle o cansız mankenleri vurabileceğini mi düşünüyordu? Orası epey uzaktaydı ve küre çok küçüktü, açık bir elden biraz daha geniş. Elayne bütün bu girişime, bir mancınık kadar iyi iş çıkaramayacak bir şey için mi o kadar yatırım yapmıştı? Ejder küreyi daha uzağa fırlatabilecekmiş gibi görünüyordu, ama bir mancınığın fırlattığı kayalar çok daha büyüktü.

Adamlar işlerini bitirdiler. Sona kalan adam küreden çıkan fitile küçük bir meşale dokundurdu ve onu silindirin içine yuvarlandı; sonra silindiri doğrudan dışarıya bakacak şekilde döndürdüler.

“Gördünüz mü?” dedi Aludra ejderi okşayarak. “İdeali üç adam. Birinin düşmesi ihtimaline karşı, güvenlik için dördüncüsünü ekledim. Gerekirse bir kişi de yeterli, ama yavaş olur.”

Aludra kırmızı bir bayrak çıkarırken adamlar geriye çekildi. Aludra bayrağı havaya kaldırarak bir sonraki kulede bekleyen diğer ekibe işaret verdi. Elayne dürbünü onlara odakladı. Birinin elinde küçük bir meşale vardı. Mat meraklı bir ifadeyle izliyordu.

Aludra bayrağı indirdi. Asker yanan meşaleyi ejderin yan tarafına dokundurdu.

Ardından gelen patlama sesi o kadar güçlüydü ki, Elayne yerinde sıçradı. Gümleme bir gökgürültüsü kadar keskindi ve Elayne uzakta, patlamanın yankısı gibi gelen bir şey duydu. Elini göğsüne kaldırdı ve nefes alması gerektiğini hatırladı.

Dağ yamacında bir yer, devasa bir toz ve toprak serpintisiyle patladı. Yer sarsılmıştı sanki! Bir Aes Sedai bir örgüyle toprağı parçalamış gibiydi, ama Tek Güç hiç kullanılmamıştı.

Aludra hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. Elayne dürbünü gözüne götürdü. Patlama cansız mankenleri en az yirmi adımla ıskalamıştı, ama yerde, beş adım genişliğinde bir çukur açmıştı. Fırlattıkları top geceçiçeği gibi patlayarak mı yapmıştı bunu? Bu araç yalnızca geliştirilmiş bir mancınık değildi; başka bir şeydi. Demir bir küreyi yere, delik açabilecek bir güçle fırlatan bir şey. Sonra da belki küre kendi başına patlamıştı.

Bu ejderleri bir duvara boylu boyunca dizebilirdi! Hepsi birden ateşlenirse...

Aludra bayrağı yine kaldırdı; yan kuledeki adamlar silindiri temizleyip yeniden doldururken Elayne onları dürbünle izledi. Mat kaşlarını çatarak

kulaklarını tıkıyordu. Bu Elayne'i güldürdü. Mat'in gerçekten de bu kuleden izlemesi gerekirdi. Yeniden doldurma süreci çok kısa sürdü, belki üç dakika. Ve Aludra bunu daha hızlı yapmayı planladığını söylemişti, öyle mi?

Aludra bir dizi talimat yazdı ve ulakla adamlarına yolladı. Ejderin konumunu biraz değiştirdiler. Aludra bayrağını salladı; Elayne kendini yeni patlamaya hazırladı, ama yine de patlama olduğunda yerinde sıçradı.

Bu sefer patlama hedefi vurmuş, cansız manken sırasının tam ortasına çarpmıştı. Mankenlerin parçaları dönerek havaya uçtu. Patlama beş altı tanesini yok etti ve en az bir düzinesini de yere devirdi.

İki dakikada bir ateş etme yeteneğiyle, o kadar uzağı vuran ve bu kadar hasar verebilen bir silah *ölümcül* olabilirdi. Belki *damaneler* kadar ölümcül. Birgitte hala dürbünüyle bakıyordu ve yüzü duygusuz olsa da, Elayne kadının hayretini hissedebiliyordu.

"Silahtan memnun kaldınız mı?" diye sordu Aludra.

"Memnun kaldım Aludra," dedi Elayne gülümseyerek. "Gerçekten memnun kaldım. Tüm şehrin, Andor'un tamamının kaynakları senindir. Andor'da daha pek çok dökümhane var." Havaifişekçi'ye baktı. "Ama planları ve tasarımı sır olarak saklamak *zorundasın*. Yanında Askerler göndereceğim. Dökümhanecilerin hiçbirinin evlerini terk edip, bilgiyi düşmanlarımıza satmanın değerini düşünmeye başlamalarını göze alamayız."

"Seanchanların eline geçmediği sürece," dedi Aludra, "umurumda değil."

"Eh, *benim* umurumda," dedi Elayne. "Ve bu şeylerin doğru düzgün kullanıldığından emin olacak kişi benim. Senin de yemin etmeni istiyorum, Aludra."

Kadın içini çekti, ama yemin etti. Elayne onları Trolloclar ve Seanchanlar dışında kimsenin üzerinde kullanmayı düşünmüyordu. Ama bu silahın elinin altında olduğunu bilirken, ulusu hakkında çok daha güvenli hissedecekti.

Bütün bunları düşünürken gülümsedi. Heyecanını saklamakta güçlük çekiyordu. Sonunda Birgitte dürbünü indirdi. Ondan gelen his... ciddiydi.

"Ne?" diye sordu Elayne, Askerler onun dürbününü alarak sırayla silahın yarattığı hasara bakarken. Tuhaf bir hazımsızlık hissediyordu. Öğle yemeğinde bozuk, bir şey mi yemişti?

“Demin dünya değişti,” dedi Birgitte, uzun örgüsünü hafifçe savurarak başını iki yana sallarken. “Çok önemli bir biçimde değişti. İçimde, bunun yalnızca başlangıç olduğu gibi, korkunç bir his var.”

30

BURADA İNSANLAR DÜŞ KURAR

“Bu Beyazpelerinler ağzı sıkı bir grup, Leydim,” dedi Lacile kendini beğenmiş bir gülümsemeyle, “ama yine de erkekler. Bir süredir kadın görmemiş erkekler, bence. Bu onların sahip oldukları küçücük beyni de kaybetmelerine yol açıyor.”

Faile at sırasının önünde yürüyordu. Gökyüzü kararmıştı ve feneri önünde tutuyordu. Perrin uyuyordu; son birkaç gündür kurt düşüne girmek amacıyla erken yatıyordu. Beyazpelerinler, gönülsüzce de olsa, mahkemeyi ertelemeyi kabul etmişlerdi, ama Perrin hala orada yapacağı konuşmayı hazırlamamıştı. Ne anlatacağını bildiğini söyleyerek homurdanıyordu. Faile onu tanıyorsa, her zamanki açıksözlü tarzıyla Morgase’e olanları anlatacaktı yalnızca.

Lacile ve Selande, Faile’nin iki yanında yürüyorlardı. *Cha Faile*’nin diğer üyeleri arkadan geliyor, kimsenin işitebilecek kadar yaklaşmaması için gözlerini açık tutuyorlardı.

“Bence Beyazpelerinler bizim oraya casusluk etmek için gittiğimizi biliyorlardı,” dedi Selande. Kısa boylu, soluk kadın eli kılıcında yürüyordu. Duruşu eskisi kadar beceriksiz değildi; Selande kılıç eğitimini çok ciddiye almıştı.

“Hayır, ben tahmin ettiklerinden kuşkuluyum,” diye yanıt verdi Lacile. Üzerinde hala taba rengi bluzu ve koyu kahverengi eteği vardı. Selande döner dönmez üzerini değiştirip pantolonunu giymiş, kılıcını takmıştı -onu öldürmeye çalışan kılıç kolunu yaralamıştı- ama Lacile etek giymenin keyfini çıkarıyor gibiydi.

“İşimize yarayacak bir şey söylemediler,” dedi Selande.

“Evet,” diye yanıt verdi Lacile, “ama ben bunun yalnızca alışkanlık eseri olduğunu düşünüyorum. Maighdin ve diğerlerini kontrol etme bahanemiz mantıklıydı, Leydim. Notunuzu teslim ettik, sonra erkeklerle biraz gevezelik ettik. Ben cilvelerimle, işe yarayacak bir şeyler öğrenmeyi başardım.”

Faile tek kaşını kaldırdı, ama Lacile bu geç saatte hala çalışan, atları kaşağılayan bir seyisin yanından geçtikleri için susmuştu.

“Beyazpelerinler Galad’a saygı duyuyor,” dedi Lacile, seyis geride kaldığında. “Ama bazıları onun onlara söylediği bazı şeylere homurdanıyor.”
“Ne tür şeyler?” diye sordu Faile.
“Galad onların Son Savaş için Aes Sedailerle ittifak kurmasını istiyor,” diye açıkladı Lacile.
“Bu fikirden hoşlanmayacaklarını kime sorsan sana söyleyebilirdi,” dedi Selande. “Onlar Beyazpelerin!”
“Evet,” dedi Faile, “ama bu, Galad’ı kendi adamlarından daha sağduyulu olduğu anlamına geliyor. Faydalı bir ipucu, Lacile.”
Genç kadının koltukları kabardı, tevazu ile kısa siyah saçlarını sıvazladı ve oraya bağladığı kırmızı kurdeleleri arkaya attı. Shaidolara tutsak düştüğünden beri iki kat fazla kurdele takmayı alışkanlık haline getirmişti.
İleride, iki atın arasından sırım gibi biri çıktı. Adamın Tarabon tarzı, gür bir bıyığı vardı ve genç olsa da, hayatta çok şey görmüş birinin tavırlarına sahipti. Tam gizemli bir biçimde ayrılmaya karar verdikten sonra İki Nehirlilerin başına geçen Dannil Lewin. Her nereye gitmişse, Işık izin verse de Tam güvende olsa.
“Dannil,” dedi Faile, “seni burada görmek ne tuhaf bir tesadüf.”
“Tesadüf mü?” diye sordu Dannil kafasını kaşıyarak. Yayını bir elinde değnek gibi tutuyordu, ama ikide bir ihtiyatla ona bakıyordu. Çok kişi silahlarından şüphe eder hale gelmişti. “Buraya gelmemi siz istediniz.”
“Yine de, biri soracak olursa tesadüf dersin,” dedi Faile. “Özellikle de o söz konusu biri kocamsa.”
“Lord Perrin’den sır saklamaktan hoşlanmıyorum,” dedi Dannil, onun yanına geçerek.
“Bir grup kuduz Beyazpelerin’in onun kellesini uçurması riskine girmeyi mi tercih edersin?”
“Hayır. Adamların hiçbiri istemez.”
“O halde, istediğim şeyi yaptın mı?”
Dannil başını salladı. “Grady ve Neald’la konuştum. Lord Perrin onlara yakında kalmalarını emretmiş bile, ama yine de konuştuk. Grady Hava örgülerini hazır bulunduracağını ve işler çirkinleşirse Lord Perrin’i kapıp kaçacağını söyledi. Bu arada Neald da onları koruyacak. İki Nehirlilerle de konuştum. Ağaçlara yerleşmiş bir grup okçu dikkatlerini dağıtacak.”
Faile başını salladı. Neyse ki şer kabarcığı olayında iki Ashaman da yaralanmamıştı. İkisi de birer bıçak taşıyordu, ama anlatılanlara bakılırsa

havada süzülen silahlara bakmışlar, sonra kayıtsızca ellerini sallayıp onları havada patlatmışlardı. Faile'nin, toprak fırlatma numarasını haber vermek için gönderdiği ulaklar kampın Asha'man bölümüne vardıklarında, orayı çok daha az kargaşa içinde bulmuşlardı ve Grady ile Neald'ın kampta yürüyerek, gördükleri silahları düşürdüklerine tanık olmuşlardı.

Mahkemenin gecikmesi kısmen yaralılara Şifa verilmesi amaçlıydı. Ama asıl amaç, mahkemenin bir savaşa dönüşmesi ihtimaline karşı, Perrin'in kampın demircilerine ve zanaatçilerine, kaybettikleri silahların yerine yenilerini yapmaları için zaman tanımak istemesiydi. Ve Faile mahkemenin bir savaşa dönüşeceğinden gittikçe daha çok emin oluyordu.

"Lord Perrin savaştan kaçırılmaktan hiç hoşlanmayacak," dedi Dannil. "Hem de hiç."

"O çadır bir ölüm tuzağına dönüşebilir," dedi Faile. "Perrin isterse savaşa komuta edebilir, ama daha güvenli bir yerden. Onu oradan kaçıracaksınız."

Dannil içini çekti, ama başını salladı. "Peki, Leydim."

Perrin Genç Boğa'dan korkmamayı öğreniyordu.

Adım adım, denge öğreniyordu. Kurt gerektiğinde kurt, insan gerektiğinde insan. Onu ava çekmelerine izin veriyordu, ama Faile'yi -yuvasını- aklında tutuyordu. Bıçak sırtında yürüyordu, ama her adımı özgüvenini daha da arttırıyordu.

Bugün Çekirge'yi avlıyordu, kurnaz ve deneyimli bir av. Ama Genç Boğa hızlı öğreniyordu ve insan zihnine sahip olmanın avantajları vardı. Olmadığı biri, olmadığı bir şey gibi düşünebiliyordu.

Noam da böyle mi başlamıştı? Bu anlayış yolu nereye varacaktı? Bu işte bir sır vardı, Genç Boğa'nın kendi başına bulması gereken bir sır.

Başarısız olamazdı. Öğrenmek *zorundaydı*. Bir şekilde, kurt düşünde özgüveni arttıkça, uyanık dünyadaki benliğiyle daha rahat ediyormuş gibi geliyordu.

Genç Boğa tanımadığı bir korulukta koşuyordu. Hayır, sarkık sarmaşıklarıyla ve geniş yapraklı eğrelti otlarıyla bir ormanda. Çalılar o kadar yoğundu ki, bir sıçan bile geçmekte güçlük çekerdi. Ama Genç Boğa dünyanın onun için açılmasını *talep etti*. Sarmaşıklar geri çekildi. Çalılar eğildi. Eğreltiotları, dörtnala koşan bir atın önünden çocuklarını çeken anneler gibi aralandılar.

Genç Boğa arada bir, ileride koşan Çekirge'yi görebiliyordu. Avı gözden kayboldu. Genç Boğa yavaşlamadı, o noktaya koştu ve Çekirge'nin gittiği yerin kokusunu aldı. Genç Boğa, tanımadığı türden çalılarla benek benek, ağaçsız, açık bir ovaya *kaydı*. Avı uzakta bir bulanıklık halinde akıyordu. Genç Boğa avını takip etti, her sıçrayışı onu yüzlerce adım uzağa taşıdı.

Birkaç saniye içinde muazzam bir platoya vardılar. Avı kaya duvarından *yukarı* koştu. Genç Boğa da, neyin "doğru" olduğunu görmezden gelerek takip etti. Yeri geride bıraktı ve burnunu o kaynayan siyah bulut denizine vererek koştu. Kayalardaki yarıkların üzerinden atladı, bir yarığın iki duvarı arasında bir o yana, bir bu yana sekti ve sonunda platonun tepesine ulaştı.

Çekirge saldırdı. Genç Boğa hazırdı. Yuvarlandı ve avı başının üzerinden atlarken o dört ayak üzerine düştü. Çekirge uçurumun kenarını aştı, ama sonra gözden kayboldu ve bir an sonra yine uçurumun kenarında duruyordu.

Genç Boğa, yumuşak ahşaptan yapılmış bir çekiç tutan Perrin olmuştu. Kurt düşünde bu tür şeyler mümkündü; ahşap çekiç, çarpsa da zarar vermeyecek bir şeydi.

Perrin çekici salladı ve hareketinin ani hızı ile hava çıtırdadı. Ama Çekirge de onun kadar hızlıydı ve çekicin yolundan kaçtı. Çekirge yuvarlandı, sonra dişleri parlayarak Perrin'in sırtına atladı. Perrin hırladı ve *kaydı*, ve biraz önce durduğu yerin birkaç metre ötesinde belirdi. Çekirge'nin çeneleri boş havaya kapandı ve Perrin yine çekicini salladı.

Aniden Çekirge koyu bir sise büründü. Perrin'in çekici onun içinden geçerek yere çarptı ve sekti. Perrin bir küfür sallayarak döndü. Sisin içinde ne görebiliyor ne de Çekirge'nin kokusunu alabiliyordu.

Sisin içinde bir gölge hareket etti ve Perrin atıldı, ama yalnızca havada bir desendi. Hızla döndü ve dört bir yanında gölgelerin oynadığını gördü. Kurt, insan ve göremediği başka yaratıkların şekilleri.

Dünyaya hakim ol, Genç Boğa, dedi Çekirge.

Perrin kuru hava düşünerek odaklandı. Tozun boğucu kokusu. Böyle kurak bir arazide hava öyle olmalıydı.

Hayır. Hava öyle *olmalı* değil. Hava *öyleydi!* Zihni, iradesi, duyguları bir başka şeye çarptı. Perrin o şeyi ittirip geçti.

Sis kayboldu ve sıcakla buharlaştı. Çekirge az ötede oturuyordu. *Güzel,* dedi kurt. *Öğreniyorsun.* Bir şey dikkatini çekmiş gibi başını çevirdi ve kuzeye baktı. Sonra yok oldu.

Perrin onun kokusunu yakaladı ve onu takip ederek Jehannah Yolu’na gitti. Çekirge tuhaf mor kubbenin dışında koşuyordu. Kubbenin hep orada mı olduğunu görmek için sık sık buraya geliyorlardı. Şimdiye kadar hiç kaybolmamıştı.

Perrin kovalamaya devam etti. Kubbe, kurtları içinde kıstırmak amaçlı mıydı? Ama eğer öyleyse, Katil neden tuzağını Ejderdağı’na, bir sebepten pek çok kurdun toplanmış olduğu bir yere kurmamıştı?

Belki de kubbenin bir başka amacı vardı. Perrin kubbenin dışında, kendine has biçimleri olan birkaç kayalığı ezberledi, sonra Çekirge’nin peşinden alçak bir kaya çıkıntısına gitti. Kurt çıkıntıdan atladı ve havada yok oldu, Perrin de onu takip etti.

Sıçrayışının ortasında Çekirge’nin gittiği yerin kokusunu aldı ve hamlesinin ortasında oraya yöneldi. Işıldayan mavi bir düzlüğün altmış santim üzerinde belirdi. Şaşalayarak suya düştü.

Çekicini bıraktı ve çılgınca yüzdü. Çekirge, yüzünde kurtlara özgü bir kınama ifadesiyle, suyun üzerinde duruyordu. *İyi değil*, dedi kurt. *Hala öğrenmen gereken şeyler var.*

Perrin su tükürdü.

Deniz çalkalanmaya başladı, ama Çekirge kabaran dalgaların üzerinde sakin sakin oturuyordu. Yine kuzeye baktı, ama sonra Perrin’e döndü. *Su seni rahatsız ediyor, Genç Boğa.*

“Yalnızca hazırlıksız yakalandım,” dedi Perrin çılgınca yüzerek.

Neden?

“Çünkü bunu beklemiyordum!”

Neden beklenti içinde olacaksın ki? dedi Çekirge. *Bir başkasını takip ederken, kendini herhangi bir yerde bulabilirsin.*

“Biliyorum.” Perrin bir ağız dolusu su tükürdü. Dişlerini sıktı ve kendini Çekirge gibi suyun üzerinde dururken hayal etti. Neyse ki suda yükseldi ve yüzeyinde durmaya başladı. Denizin ayaklarının altında dalgalanması tuhaf bir histi.

Bu şekilde Katil’i yenemezsin, dedi Çekirge.

“O zaman öğrenmeye devam ederim,” dedi Perrin.

Çok az zaman var.

“Daha hızlı öğrenirim.”

Öğrenebilir misin?

“Başka seçeneğimiz yok.”

“*Onunla savaşmamayı seçebilirsin.*”

Perrin başını iki yana salladı. “Avımızdan kaçacak mıyız? Bunu yaparsak, onlar bizi avlamaya başlar. Onunla yüzleşeceğim ve hazırlıklı olmam gerek.”

Bir yol var. Kurt endişeli kokuyordu.

“Ne yapmak gerekiyorsa yaparım.”

İzle. Çekirge kayboldu ve Perrin beklenmedik bir koku yakaladı: atık ve çamur, yanık odun ve kömür. İnsanlar.

Perrin *kaydı* ve kendini Caemlyn’de, bir binanın tepesinde buldu. Bu şehri yalnızca bir kez, kısa bir süre için ziyaret etmişti ve güzelim İç Şehir’i onu duraksattı görmek kadim binalar, kubbeler ve kuleler tepenin üzerinde, bir dağ zirvesindeki kudretli çamlar gibi yükseliyordu. Eski duvarın yakınındaydı ve Yeni Şehir duvarın ötesinde uzanıyordu.

Çekirge yanında oturmuş, bu güzel şehre bakıyordu. Şehrin büyük kısmının Ogier yapımı olduğu söyleniyordu ve o muhteşem güzelliğe bakarken Perrin buna inanabilirdi. Tar Valon’un Caemlyn’den daha görkemli olduğu söylenirdi. Perrin bunun mümkün olduğuna inanmakta güçlük çekiyordu.

“Neden buradayız?” diye sordu.

Burada insanlar düş görüyor, diye yanıt verdi Çekirge.

Gerçek dünyada öyleydi. Burada, mekan boştu. Yukarıdaki fırtınaya rağmen, hava gündüz olabilecek kadar aydınlıktı ve Perrin sokakların insanlarla dolu olması gerektiğini hissediyordu. Pazara gidip gelen kadınlar. Atlarının sırtında asiller. Bira fıçıları ve tahıl çuvalları taşıyan arabalar. Koşturan çocuklar, av arayan yankesiciler, parke taşlarını değiştiren işçiler, insanlara etli börek satmaya çalışan girişimci sokak satıcıları.

Bunun yerine, ipuçları vardı. Gölgeler. Yere düşmüş bir mendil. Bir an açık, bir sonrakinde kapalı olan kapılar. Bir ara sokağın çamurlarına saplanmış bir nal. Bütün insanlar alınıp götürülmüş, aşıkların karanlık hikayelerindeki canavarlar ya da Soluklar tarafından kaçırılmış gibiydi.

Aşağıda, bir anlığına bir kadın belirdi. Üzerinde güzel, yeşil-altın bir elbise vardı. Kadın sokağa baktı, gözleri daldı, sonra kayboldu. Zaman zaman kurt düşünde insanlar belirirdi. Perrin bunun onlar uyurken, doğal düşlerinin bir parçası olarak gerçekleştiğini tahmin ediyordu.

Bu mekan, dedi Çekirge, *yalnızca kurtlara ait değildir. Herkese aittir.*

“Herkese mi?” diye sordu Perrin, çatı kiremitlerinin üzerine oturarak.

Bütün ruhlar burayı bilir, dedi Çekirge. *Gelmek istediklerinde gelirler.*

“Rüya görürken.”

Evet, dedi Çekirge, onun yanına uzanarak. *İnsanların korku-düşleri güçlüdür. Çok güçlü. Bazen, o korkunç düşler buraya gelir.* Mesajda bina büyüklüğünde devasa bir kurt vardı ve onu dişlemeye çalışan daha küçük kurtları kenara fırlatıyordu. Kurtta bir dehşet ve ölüm kokusu vardı. Tıpkı bir... kabus gibi.

Perrin yavaşça başını salladı.

Pek çok kurt, o korku-düşlerinin acılarına yakalanmıştır. İnsanların yürüdüğü yerlerde daha sık ortaya çıkarlar, ama düş, onu yaratan olmadan da yaşar.

Çekirge Perrin'e baktı. *Korku-düşlerinde avlanmak sana güç öğretecektir. Ama ölebilirsin. Çok tehlikelidir.*

"Artık güvende olmak için zamanım yok," dedi Perrin. "Yapalım bu işi."

Çekirge, emin olup olmadığını sormadı. Sokağa atladı ve Perrin de takip ederek yere hafifçe kondu. Çekirge koşmaya başladı, bu yüzden Perrin de peşinden gitti.

"Onları nasıl bulacağız?" diye sordu Perrin.

Korku kokusu ara, dedi Çekirge. *Dehşet kokusu.*

Perrin gözlerini yumdu ve derin derin nefes aldı. Tıpkı kapıların bir açık, bir kapalı olması gibi, kurt düşünde de kokular gelip gidiyordu. Küf kokulu kış patatesleri. Geçen bir atın dışkısı. Pişen turta.

Gözlerini açtığında bunların hiçbirini göremedi. Gerçekten burada değillerdi, *neredeyse* buradaydılar. Burada *olabilirlerdi*.

Orada, dedi Çekirge ortadan kaybolarak. Perrin de takip etti ve dar bir ara sokağın önünde, kurdun yanında belirdi. Sokağın içi doğal olamayacak kadar karanlık görünüyordu.

İçeri gir, dedi Çekirge. *İlk seferinde fazla dayanamayacaksın. Ben seni almaya geleceğim.* Öyle olmadığını *hatırla*. Sahte *olduğunu hatırla*.

Perrin kendini endişeli hissederek, ama kararlılıkla ara sokağa girdi. İki yandaki duvarlar siyaha boyanmış gibi kapkaraydı. Ama... boyalı olamayacak kadar siyahlardı. Ayaklarının altındaki çimen miydi? Yukarıdaki gökyüzü kaynamayı bırakmıştı ve Perrin yıldızları görebildiğini sandı. Gökyüzünde, bulutlara bürünmüş, aşırı büyük, soluk bir ay belirdi. Buz gibi, soğuk bir parıltı saçıyordu.

Artık şehirde değildi. Korku içinde çevresine bakındı ve kendini bir ormanda buldu. Ağaçların gövdeleri kalındı ve tanıdığı bir türden değildi.

Dalları çıplaktı. Kabuğu, yukarıdan gelen hayalet ışık altında grimsiydi ve kemiğe benziyordu.

Şehre geri dönmesi gerekiyordu! Bu korkunç yerden çıkmalıydı. Çevresine bakındı.

Gecenin içinde bir şey çaktı ve Perrin hızla döndü. “Kim var orada?” diye bağırdı.

Karanlıktan bir kadın fırladı ve çılgınca koştu. Üzerinde bol beyaz bir elbise vardı, bir iç eteklikten biraz daha fazlası ve uzun siyah saçları arkasında uçuşuyordu. Kadın onu gördü ve donakaldı, sonra döndü ve farklı bir yöne koşacak oldu.

Perrin kadının elini tutup çekerek onu engelledi. Kadın mücadele etti, kendini kurtarmaya çalışırken ayakları yumuşak toprakta oyuklar açtı. Kesik kesik soluyordu. Nefes al, nefes ver. Nefes al, nefes ver. Kokusu çılgın gibiydi.

“Çıkış yolunu bulmam lazım!” dedi Perrin. “Şehre dönmemiz gerek.”

Kadın onunla göz göze geldi. “O geliyor,” diye fısıldadı. Eli Perrin’inkinden kaydı ve kadın koşarak gecenin içinde kayboldu, karanlık onu kefen gibi sarmaladı. Perrin elini uzatarak o yöne doğru bir adım attı.

Arkasında bir şey duydu. Yavaşça döndüğü zaman muazzam bir şeyle karşılaştı. Ay ışığını yutan yüksek bir gölge. O şey Perrin’in nefesini kesiyor, sanki canını ve iradesini yutuyordu.

Gölge daha da yükseldi. Ağaçlardan daha büyüktü, fıçı kadar kalın kolları olan, yüzü ve gövdesi gölgelerin içinde kaybolmuş devasa bir canavar. Yaratık tutuşmuş iki dev köze benzeyen kıpkırmızı gözlerini açtı.

Onunla savaşmam gerek! diye düşündü Perrin ve çekici elinde belirdi. Öne doğru bir adım attı, ama sonra vazgeçti. Işık! O şey *muazzamdı*. Onunla savaşamazdı, böyle açıklıkta değil. Saklanması gerekiyordu.

Döndü ve korkutucu ormanda koştu. O şey de takip etti. Perrin onun dalları kırarak geçtiğini, ayak seslerinin yeri sarstığını duyabiliyordu. İleride kadını gördü, dala takılan ince beyaz elbisesi onu yavaşlatmıştı. Kadın kendini kurtardı ve koşmaya devam etti.

Yaratık kadının tepesine dikildi. Onu yakalayacak, yutacak, yok edecekti! Perrin kadına bağırarak uzandı. Kadın omzunun üzerinden ona baktı ve ayağı takıldı.

Perrin bir küfür salladı. Kadının kalkmasına yardım etmek üzere yanına koştu. Ama yaratık çok yakındaydı!

O zaman savaşmak zorundaydı. Kalbi, bir ağacı gagalayan ağaçkakan gibi, hızla atıyordu. Elleri terlemişti, döndü ve arkasındaki korkunç şeyle yüzleşmek için çekicini kavradı. Kadınla yaratığın arasına girdi.

Yaratık daha da yükseldi, irileşti. O kırmızı gözler alev alevdi. Işık! Onunla savaşamazdı, değil mi? Bir avantaja ihtiyacı vardı. "O şey nedir?" diye sordu kadına çaresizlik içinde. "Neden bizi kovalıyor?"

"Bu *o,*" diye fısıldadı kadın. "Yeniden Doğan Ejder."

Perrin donakaldı. Yeniden Doğan Ejder. Ama... ama o Rand'dı. *Bu bir kabus,* diye hatırlattı kendine. *Bunların hiçbiri gerçek değil. Bu kabusa yakalanmamalıyım!*

Yer inliyormuş gibi titredi. Canavarın gözlerinin sıcaklığını hissedebiliyordu. Perrin, kendisini bırakıp kaçan kadının ayak seslerini duydu.

Dizleri titreyerek ayağa kalktı. Bütün içgüdüleri kaçmasını haykırıyordu. Ama hayır. Onunla savaşamazdı da. Bunu gerçek olarak kabul edemezdi.

Bir kurt uludu, sonra açıklığa atladı. Çekirge karanlığı ittiriyordu sanki. Yaratık Perrin'e doğru eğildi ve onu ezmek istermiş gibi, dev elini uzattı.

Burası bir ara sokaktı.

Caemlyn'de.

Gerçek değildi.

Değildi.

Çevrelerindeki karanlık soldu. Dev, karanlık, gölge yaratığı, çekiştirilen bir bez parçası gibi havada çarpıldı. Ay kayboldu. Ayaklarının önünde küçük bir toprak parçası belirdi; bir ara sokağın kirli, ezilmiş zemini.

Sonra düş bir şaklamayla kayboldu. Perrin yine ara sokakta duruyordu, Çekirge yanındaydı ve ormandan ya da birinin Yeniden Doğan Ejder olarak gördüğü korkunç yaratıktan iz yoktu.

Perrin yavaşça nefes verdi. Alnından ter damladı. Terini silmek için uzandı, ama sonra onu irade gücüyle yok etti.

Çekirge kayboldu. Perrin de aynını yaptı ve kendini önceki çatıda buldu. Oturdu. O gölgeyi düşünmek bile tüylerini ürpertiyordu. "Çok gerçek geldi," dedi. "Bir parçam kabus olduğunu biliyordu. Savaşmaya ya da kaçmaya çalışmaktan kendimi alamadım. İkisinden birini yaptığımda daha da güçleniyordu, değil mi? Ben onu gerçek olarak kabul ettiğim için?"

Evet. Gördüklerine inanmamalısın.

Perrin başını salladı. “Orada bir kadın vardı. Düşün parçası mı? O da mı gerçek değildi?”

Evet.

“Belki de rüyayı gören oydu,” dedi Perrin. “İlk kabusu gören. Ona yakalanmış ve Düşler Dünyası’nda kısılı kalmış.”

Düş gören insanlar burada uzun süre kalmaz, dedi Çekirge. Onun için tartışma bitmişti. *Güçlüydün, Genç Boğa. İyi iş çıkardın.* Kokusunda gurur vardı.

“Kadının o şeye Yeniden Doğan Ejder demesi işe yaradı. Bu, onun gerçek olmadığını gösterdi. Onun var olmadığına inanmamı sağladı.”

İyi iş çıkardın, aptal enik, diye tekrarladı Çekirge. *Belki öğrenebilirsin.*

“Ancak çalışmaya devam edersem. Bunu yine yapmalıyız. Bir başka kabus bulabilir misin?”

Evet, dedi Çekirge. *Senin türünün olduğu yerde her zaman kabus bulunur. Her zaman.* Ama kurt yine kuzeye döndü. Perrin daha önce onun dikkatini çeken şeyin düşler olduğunu sanmıştı, ama öyle değil gibiydi.

“Orada ne var?” diye sordu. “Neye bakıyorsun?”

Geliyor, dedi Çekirge.

“Ne?”

Son Av. Başlıyor. Ya da başlamıyor.

Perrin kaşlarını çatarak ayağa kalktı. “Demek istediğin... şu anda mı?”

Karar verilecek. Yakında.

“Ne kararı?” Çekirge’nin mesajları kafa karıştırıcıydı ve Perrin onları çözemiyordu. Işık ve karanlık, boşluk ve ateş, soğukluk ve korkunç, çok korkunç bir sıcak. Ve araya karışmış kurt ulumaları, cesaretlendiren bağırışlar.

Gel. Çekirge kuzeydoğuya bakarak doğruldu.

Çekirge kayboldu. Perrin onun peşinden gitti ve Ejderdağı’nın eteklerinde, bir taş çıkıntısının yanında belirdi.

“Işık,” dedi Perrin usulca, huşu içinde çevresine bakınarak. Aylardır kaynayan fırtına patlamak üzereydi. Devasa, siyah bir fırtına başı gökyüzünü kaplamıştı ve dağın zirvesini sarmalamıştı. Havada ağır ağır dönüyordu, muazzam, karanlık bir burgaç, çevresindeki bulutlara şimşekler fırlatıyordu. Kurt düşünün diğer yerlerinde bulutlar fırtınalı, ama uzaktı. Bu çok yakın geliyordu.

Bu... bir şeyin odağıydı. Perrin bunu hissedebiliyordu. Kurt düşü genellikle gerçek dünyayı tuhaf ve beklenmedik şekillerde yansıtırdı.

Çekirge çıkıntıda durdu. Perrin Ejderdağı'nın tüm yamaçlarında kurtlar olduğunu hissedebiliyordu. Sayıları, son zamanlarda hissettiğinden çok daha fazlaydı.

Bekliyorlar, dedi Çekirge. *Son Av geliyor.*

Perrin uzandığı zaman yeni sürülerin geldiğini hissetti. Hala uzaktaydılar, ama Ejderdağı'na doğru geliyorlardı. Perrin başını kaldırıp devasa zirveye baktı. Ejder'in, Lews Therin'in mezarı. Onun deliliğine, hem başarısına hem de başarısızlığına adanmış bir anıttı. Gururuna ve kendini kurban etmesine.

"Kurtlar," dedi Perrin. "Son Av için mi toplanıyorlar?"

Evet. Eğer olursa.

Perrin Çekirge'ye döndü. "Başlayacağını söylemiştin. 'Son Av geliyor' demiştin."

Bir seçim yapılması gerekiyor, Genç Boğa. Bir yol Son Av'a gidiyor.

"Ya diğeri?" diye sordu Perrin.

Çekirge hemen yanıt vermedi. Ejderdağı'na döndü. *Diğer yol Son Av'a gitmiyor.*

"Evet, ama nereye gidiyor?"

Hiçliğe.

Perrin ısrar etmek için ağzını açtı, ama ardından Çekirge'nin mesajının ağırlığını kavradı. Bir kurt için "hiçlik" boş bir in ve tüm eniklerin avcılar tarafından alınması demekti. Yıldızsız gece göğü. Solan ay. Kuru, bayat ve pul pul dökülmeye başlamış, eski kan kokusu.

Perrin ağzını kapattı. Gökyüzü o kara fırtınayla çalkalanmaya devam ediyordu. Kokusunu rüzgarda alıyordu, yıkılmış ağaçların ve toprağın, sel basmış tarlaların ve yıldırımların yol açtığı yangınların kokusunu. Özellikle son zamanlarda sık sık olduğu gibi, o kokular çevresindeki dünyayla çelişiyordu. Duyularından biri ona bir felaketin ortasında olduğunu söylerken, diğerleri hiçbir sorun görmüyordu.

"Bu seçim. Neden hemen seçim yapmıyoruz bu seçimi?"

Seçim bize ait değil, Genç Boğa.

Perrin yukarıdaki bulutlara çekildiğini hissetti. Farkına varmadan yamaç yukarı yürümeye başladı. Çekirge yanına koştu. *Yukarısı tehlikeli, Genç Boğa.*

"Biliyorum," dedi Perrin. Ama duramıyordu. Tam tersine hızlandı, her adım onu biraz daha uzağa götürüyordu. Çekirge yanında koşuyor,

ağaçların, kayaların, onları izleyen kurt gruplarının önünden geçiyorlardı. Perrin ve Çekirge tırmandıkça ağaçlar seyreldi, yer buz ve kırağıyla soğudu.

Sonunda buluta yaklaştılar. Karanlık bir sise benziyordu ve çalkalanarak dönüyordu. Perrin bulutun dışında duraksadı, sonra içine girdi. Bir kabusun içine adım atmak gibiydi. Rüzgar aniden sertleşti, hava enerjiyle uğuldamaya başladı. Fırtınanın içinde yapraklar, toprak ve kum zerreleri uçuşuyordu. Perrin elini kaldırarak kendini korumaya çalıştı.

Hayır, diye düşündü.

Çevresinde küçük, sakin bir hava kabarcığı oluştu. Yüzünden birkaç santim ötede fırtına esmeye devam ediyordu ve Perrin fırtınanın pençesine düşmemeye zorlanıyordu. Bu fırtına bir düş ya da kabus değildi; daha engin bir şeydi, *daha* gerçek bir şey. Bu sefer, güvenlik kabarcığıyla anormal bir şey yaratan kişi Perrin'di.

Yürümeye devam etti ve kısa süre sonra karda ayak izleri bırakmaya başladı. Çekirge de rüzgarın etkisini azaltarak, rüzgara karşı yürüyordu. Perrin'den daha güçlüydü; Perrin kendi kabarcığını korumayı ancak başarıyordu. O olmazsa fırtınanın içine çekileceğinden ve havaya fırlayacağından korkuyordu. Büyük dalların, hatta bazen küçük ağaçların havayı yararak yanından geçtiğini görüyordu.

Çekirge yavaşladı, sonra karların içine oturdu. Yukarıya, zirveye doğru baktı. *Ben kalamam*, dedi kurt. *Burası benim yerim değil.*

"Anlıyorum," dedi Perrin.

Kurt kayboldu, ama Perrin yoluna devam etti. Onu neyin çektiğini bilmiyordu, ama görmesi gerektiğini biliyordu. Birinin görmesi gerekiyordu. Yalnızca iki şeye, rüzgarı uzak tutmaya ve adım atmaya odaklanarak yürürken, saatler geçmiş gibi geldi.

Fırtına gittikçe şiddetlendi. Burası o kadar kötüydü ki, fırtınayı tamamen dışlayamıyordu, yalnızca en kötü kısmını uzak tutabiliyordu. Dağın zirvesinin kırık olduğu yerde, rüzgara karşı büzülerek, iki uçurumun arasındaki çentik çentik sırtta dikkatle ilerledi. Rüzgar giysilerini çekiştirmeye başlamıştı ve havadaki toza ve kara karşı gözlerini kısmak zorunda kalıyordu.

Yoluna devam etti. İleride, dağın parçalanmış yamacının üzerinde yükselen zirveye ulaşmaya çalıştı. Aradığı şeyi o noktanın üzerinde bulacağını biliyordu. Bu korkunç fırtına, kurt düşünün daha büyük, daha korkunç bir şeye verdiği tepkiydi. Bu mekanda, bazen her şey uyanık dünyadan daha gerçek oluyordu. Düş fırtınayı yansıtıyordu, çünkü çok

önemli bir şey oluyordu. Perrin bunun dehşet verici bir şey olmasından endişeleniyordu.

Perrin karları yara yara, kayalara tırmanarak, parmak uçlarındaki derileri buz tutmuş kayalarda bırakarak ilerlemeye devam etti. Ama bu son birkaç haftadır iyi eğitim almıştı. Sıçrayamayacağı uçurumların üzerinden atlıyor, onun için fazla yüksek kayalara tırmanıyordu.

Dağın çentikli, kırık ucunda biri dikiliyordu. Perrin ilerlemeye devam etti. Birinin izlemesi gerekiyordu. Beklenen şey olduğu sırada biri orada bulunmalıydı.

Sonunda kendini son kayanın üzerine çekti ve kendini zirveden beş metre beride buldu. Şimdi orada bekleyen kişiyi seçebiliyordu. Adam fırtınanın göbeğinde durmuş, kıpırdamadan doğuya bakıyordu. Soluk ve saydamdı, gerçek dünyadaki halinin yansıması. Bir gölge gibi. Perrin hiç böyle bir şey görmemişti.

Adam Rand'dı, elbette. Perrin öyle olacağını biliyordu. Lime lime olmuş eliyle kayaya tutundu ve diğer eliyle pelerinine sarındı pelerini pek çok uçurum yamacı önce yaratmıştı. Kızarmış gözlerini kırpıştırarak yukarıya baktı. Dikkatinin çoğunu rüzgarı itmeye ve fırtınanın içine savrulmamaya vermek zorunda kalıyordu.

Aniden şimşek parladı, tırmanmaya başladığından beri ilk defa gökgürültüsü patladı. O şimşek dağın çevresinde yay gibi aktı. Işığı Rand'ın yüzüne düştü. O sert, duygusuz, taş gibi yüze. Yüzünün kıvrımları nereye gitmişti? Rand ne zaman bunca çizgi ve köşe edinmişti? Hele o, mermerden yapılmış gibi görünen gözler!

Rand'ın üzerinde siyah ve kırmızı renklerde bir ceket vardı. Güzel, süslü bir ceket. Beline bir kılıç kemeri dolanmıştı. Rüzgarlar Rand'ın giysilerine dokunmuyordu. Giysiler, Rand gerçekten de bir heykelmiş gibi, olağanüstü kıpırtısızdı. Taştan oyulmuş gibiydi. Hareket eden tek şey koyu kızıl saçlarıydı, rüzgar onları savuruyor, fırlatıp döndürüyordu.

Perrin canını kurtarmak için kayalara tutundu. Soğuk rüzgar yanaklarını, parmaklarını ve ayaklarını öyle uyuşturmuştu ki, onları zar zor hissedebiliyordu. Sakalı tozsu buz ve karla diken diken hale gelmişti. Rand'ın çevresinde siyah bir şey dönmeye başladı. Fırtınanın parçası değildi; sanki gecenin kendisi Rand'dan sızıyordu. Derisinden karanlık dokunaçlar çıktı, minik kollar gibi kıvrılıp ona dolandı. Can bulmuş şerden farksızdı.

"Rand!" diye bağırdı Perrin. "Savaş onunla! Rand!"

Sesi rüzgarda kayboldu. Rand'ın onu duyabileceğinden kuşkuluydu zaten. Rand'ın derisindeki gözeneklerden sızan sıvı katran gibi akmaya, Yeniden Doğan Ejder'in çevresinde zifiri karanlık bir birikinti yaratmaya devam etti. Birkaç dakika sonra, Perrin karanlık yüzünden Rand'ı göremez olmuştu. Karanlık onu sarmış, yalıtmış, yok etmişti. Yeniden Doğan Ejder gitmişti. Yalnızca şer kalmıştı.

"Rand, lütfen..." diye fısıldadı Perrin.

Sonra karanlığın ortasından, o kükremenin ve fırtınanın merkezinden, minik bir ışıltı çıkıp şerri yardı. Çok karanlık bir gecedeki mum parıltısı gibi. Işık yukarı doğru, uzak gökyüzüne doğru, bir işaret ateşi gibi parıldadı. Öylesine kırılgandı ki.

Fırtına onu örseledi. Rüzgar savruldu, uludu, haykırdı. Şimşekler kayalık zirveyi dövdü, kaya parçaları koparttı, toprağı kavurdu. Karanlık dalgalandı ve kabardı.

Ama ışık yine de parlıyordu.

Siyah şerrin kabuğunda çatlaklardan bir ağ belirdi ve içindeki parıltı ışıdı. Çatlaklar çoğaldı, yayıldı. İçeride güçlü bir şey vardı, parlayan, *ışıltılı* bir şey.

Kabuk dışarıya doğru patladı, buharlaştı ve dışarıya öyle parlak, öyle inanılmaz bir ışın yolladı ki, adeta Perrin'in gözlerini kavurdu. Ama o yine de izlemeye devam etti, gözlerini gölgelemek ya da önündeki muhteşem görüntüyü engellemek için kolunu kaldırmadı. Rand, yukarıdaki göklere haykırırmış gibi ağzı açık, o ışığın içinde duruyordu. Güneş sarısı ışık sütunu havaya fırladı, fırtına sanki *sarsıldı*, tüm gökyüzü dalgalandı.

Fırtına kesildi.

O alev alev ışık sütunu, gökyüzünden yere ışıyan güneş ışığına dönüştü ve Ejderdağı'nın zirvesini aydınlattı. Perrin parmaklarını kayadan çekti ve ışığın içinde dikilen Rand'a hayretle baktı. Perrin saf güneş ışığı görmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki.

Kurtlar ulumaya başladılar. Bu bir zafer, bir övünç, bir utku ulumasıydı. Perrin başını kaldırdı ve bir anlığına Genç Boğa olarak onlarla birlikte uludu. Güneş ışığının büyüdüğünü, kendisini kapladığını, sıcaklığının soğuğu yok ettiğini hissedebiliyordu. Geride bıraktığı güneş ışığı yüzünden Rand'ın imgesinin kaybolduğunu fark etmedi bile.

Perrin'in çevresinde kurtlar belirdiler ve zirveye kondular. Ulumaya, sıçrayıp oynamaya, her yeri kaplayan güneş altında kutlama yapmaya

devam ettiler. Havlayıp ciyakladılar ve zıplayarak dört bir yana kar sıçrattılar. Çekirge de aralarındaydı, sıçrayarak Perrin'in üzerinden geçti.

Son Av Başlıyor, Genç Boğa! diye haykırdı Çekirge. *Yaşayacağız. Yaşayacağız!*

Perrin biraz önce Rand'ın durduğu yere döndü. Eğer o karanlık Rand'ı almışsa...

Ama almamıştı. Geniş geniş gülümsedi. "Son Av geldi!" diye bağırdı kurtlara. "Başlasın madem!"

Kurtlar, biraz önce fırtınanın uluduğu kadar yüksek sesle uluyarak onayladılar.

31

BOŞLUĞUN İÇİNDE

Mat şarabın kalanını başına dikti ve tatlı, serin lezzetinin keyfini çıkardı. Kadehi indirdi ve avucundaki beş zarı fırlattı. Zarlar meyhanenin tahta zemininde çarpışarak yuvarlandılar.

Hava boğucuydu. Seslerle, küfürlerle, kokularla ağırlaşmıştı. Duman, ekşi içkiler, etin tadını alamayacağınız kadar biberlenmiş biftek. Muhtemelen böylesi daha iyiydi. Caemlyn'de bile, et öngörülemez bir biçimde bozuluyordu.

Mat'in çevresindeki ekşi kokulu adamlar zarların düşmesini izlediler; biri sarımsak, diğeri ter, üçüncüsü tabakhane kokuyordu. Saçları tel teldi, parmakları pisti, ama paraları çoktu. Oyunun adı Koronkonun Tükürüğü idi ve bir Shienar oyunuydu.

Mat kuralları bilmiyordu.

"Beşi de bir geldi," dedi sarımsak kokan adam. Adı Rittle'dı. Tedirgin görünüyordu. "Kaybettin."

"Hayır, kaybetmedim," dedi Mat usulca. Kuralları bilmemesini boş ver. Kazandığını biliyordu; hissedebiliyordu. Şansı yaver gidiyordu.

Ve bu iyiydi. Bu gece şansa ihtiyacı vardı.

Tabakhane kokan adam, korkunç bir bıçak taşıdığı kemerine uzandı. Adamın adı Saddler'dı ve çenesi kılıç bileylemek için kullanılabilirdi. "Bu oyunu bilmediğini söylemiştin, ahbap."

"Bilmiyorum," dedi Mat. "Ahbap. Ama bu kazanan bir atış. Onaylayacak birini bulabilecek miyiz diye, başkalarına sormamız gerekiyor mu?"

Üç adam karanlık ifadelerle bakıştılar. Mat ayağa kalktı. Han duvarları, seneler boyunca içeride içilen pipoların dumanlarıyla kararmıştı ve kaliteli cam takılmış pencereleri kir ve dumandan matlaşmıştı. Camların temizlenmemesi gelenekti. Dışarıdaki aşınmış tabelaya bir araba tekerleği resmedilmişti ve hanın resmi adı Tozlu Tekerlek'ti. Ama herkes ona Dedikodu Çarkı diyordu; Caemlyn'de, söylentilere kulak verebileceğiniz en iyi yerdi. Söylentilerin çoğu yanlıştı, ama eğlenceli olan da buydu zaten.

Meyhanedeki hemen herkes bira içiyordu, ama Mat son zamanlarda güzel kırmızı şarapları tercih etmeye başlamıştı. "Biraz daha ister misin,

Crimson Efendi?” diye sordu hizmetkar kadın Kati. Kuzgun saçlı bir güzeldi ve gülümsemesi Cairhien yolunu yarılayabilecek kadar genişti. Bütün gece Mat’le cilveleşmişti. Mat’in ona evli olduğunu söylemesine rağmen. Mat ona gülümsememişti bile. Eh, çok değil. Hele, en iyi gülümsemesiyle, hiç değil. Bazı kadınlar, kendi alınlarına yazılı olsa bile, işin doğrusunu göremiyorlardı, o kadar.

Mat elini sallayarak kadını kovaladı. Bu gece, cesaret için, tek bir kadeh içmişti. Kavrulsundu, ama biraz daha şaraba ihtiyacı vardı. Teslimiyet içinde eşarbı boynundan çekti ve kenara bıraktı. Tilki başı madalyonu gömleğinin içinden çıkardı -Işık, bir kez daha onu takıyor olmak iyi gelmişti!- ve madalyonun dışarıya sarkmasına izin verdi. Thom’un ona aldığı yeni kırmızı-gümüş ceketi giymişti.

Mat duvarın dibinde duran *ashandarei*yi aldı ve bez örtüsünü çekerek ucunu ortaya çıkardı. Onu omzuna dayadı. “Hey,” dedi yüksek sesle. “Bu lanet mekanda Koronkonun Tükürüğü oyununu bilen var mı?”

Zar atan üç adam silaha baktılar; üçüncüsü, Snelle, ayağa kalktı ve ceketini arkaya atarak başparmaklarını kemerine taktı ve beline taktığı kısa kılıcı sergiledi.

Başta çoğu kişi Mat’i duymazdan geldi. Konuşmalar yankılanıyordu. Oradan geçen Sınırboyu ordusundan, Kraliçe’nin hamileliğinden, Yeniden Doğan Ejder’den, gizemli ve o kadar da gizemli olmayan ölümlerden bahsediyorlardı. Herkesin paylaşacak bir söylentisi vardı. Hanın bazı müşterileri paçavralara bürünmüştü, ama bazılarının giysileri en iyisindendi. Asiller, sıradan insanlar ve arada kalan her tür insan Dedikodu Çarkı’nın müşterileriydi.

Bardaki birkaç kişi sesini duyup ona baktı. Biri gözlerini kırpıştırarak duraksadı. Mat uzandı ve geniş siperlikli şapkasını tepesinden tutup yanındaki masadan aldı ve başına geçirdi. Adam arkadaşlarını dürtükledi. Mat’in zar oynadığı, kelleşmesine ramak kalmış terli adam parmaklarını çenesine kaldırdı ve bir şey hatırlamaya çalışırmış gibi, düşünceli düşünceli ovaladı.

Snelle Mat’e gülümsedi. “Kimse sana yanıt vermiyor gibi, *ahbap*. Sanırım bize güvenmek zorunda kalacaksın. Kuralları sormadan zar atmamalıydın. Şimdi, ödeyecek misin yoksa...”

Rittle’ın gözleri irileşti ve telaşla ayağa kalkıp arkadaşının kolunu tuttu. Eğilerek bir şeyler fısıldadı. Snelle Mat’in madalyonuna baktı. Başını kaldırıp Mat’le göz göze geldi.

Mat başını salladı.
“Bizi affet,” dedi Rittle sendeleyerek uzaklaşırken. Diğer ikisi de ona katıldı. Zarlarını ve paralarını yerde bırakmışlardı.
Mat kayıtsızca çömeldi, paraları avuçladı ve kesesine doldurdu. Zarları bıraktı. Hileliydiler ve hemen hemen her zaman üç geliyorlardı. Ortaya para koymadan önce birkaç kez atarak anlamıştı bunu.
Fısıltılar hanın ortak salonunda, bir cesedi kaplayan karınca sürüsü gibi dolaşıyordu. Sandalyeler geriye itildi. Konuşmalar hız değiştirdi, bazıları kesildi, diğerleri daha telaşlı bir hal aldı. Mat gitmek üzere doğruldu. İnsanlar yolundan kaçıştılar.
Mat barın kenarına altın bir kron koydu, sonra şapkasına dokunarak hancı Hatch’e selam verdi. Adam barın arkasında dikilmiş, bardak siliyordu ve karısı da yanındaydı. Güzel bir kadındı, ama Hatch’in, gözlerini dikip bakan adamlar için özel bir sopası vardı. Mat kadına bir göz atmakla yetindi.
Siyah eşarbını çıkardı ve yerde bıraktı. Zaten delikti. Gecenin içine çıktı ve dışarı adım atar atmaz, zarlar kafasının içinde gürlemeyi bıraktı.
İşe koyulma vaktiydi.
Sokağa indi. Bütün geceyi yüzü açık geçirmişti. Birkaç kişinin onu tanıdığından emindi ve adamların çoğu hiçbir şey söylemeden dışarı çıkmıştı. Hanın verandasından inerken, insanlar kapıya ve pencerelere yanaştılar.
Mat onca göz sırtına hançerler saplıyormuş gibi hissetmemeye çalıştı. Işık, yine bir ilmekten sarkıyormuş gibi hissediyordu kendisi. Elini kaldırdı ve boynundaki yara izini yokladı. Boynunu örtmeden dolaşmayalı uzun zaman olmuştu. Tylin’leyken bile, genelde eşarbı boynunda bırakıyordu.
Ama bu gece Gölgelerin Jak’ı ile dans ediyordu. Madalyonunu *ashandarei*ye bağladı ve madalyonu yassı çeliğe dayanacak, bir kenarı ucundan sarkacak şekilde tutturdu. Kullanmak zor olacaktı -madalyon ete dokunsun diye ucun yassı kenarıyla vurması gerekecekti- ama bu şekilde, madalyonu elle savurduğu zamana göre daha ileriye uzanabiliyordu.
Madalyonu yerine tutturduktan sonra bir yön seçti ve yürümeye başladı. Yeni Şehir’deydi, Caemlyn’in başka her yerindeki incelikli Ogier eserlerinin aksine, insan yapımı binalarla dolu bir yer. Bu binalar da iyi yapılmıştı, ama ince ve dardılar, ve birbirlerine fazla yakındılar.
Mat’i öldürmeye çalışan ilk grup onu Dedikodu Çarkı’ndan bir sokak ötede yakaladı. Dört kişiydiler. Ona saldırırlarken, yakındaki ara sokaktan,

Talmanes önderliğinde bir grup gölge fırladı. Mat saldırganlara döndü ve askerleri gören adamlar yerlerinde kalakaldı. Sokak kabadayıları kaçtı ve Mat Talmanes'e bakarak başını salladı.

Birlik'in adamları karanlığa karıştı ve Mat yoluna devam etti. *Ashandarei*yi omzuna yaslayarak ağır ağır yürüdü. Adamlarına, saldırıya uğramadığı sürece uzak durmalarını emretmişti.

Bir saat içinde onlara üç kere ihtiyaç duydu ve her seferinde daha büyük bir serseri grubunu kaçırttılar. Son seferinde, Birlik ve Mat suikastçılarla çatıştı. Kabadayılar, yuvaları olan karanlık sokaklarda bile, eğitimli askerlerle boy ölçüşemezlerdi. Çatışma sonunda beş kabadayı öldü, ama Mat'in adamlarının yalnızca biri yaralandı. Mat Harvell'i iki korumayla birlikte geri yolladı.

Saatler ilerledi. Mat bu eylemi her gece tekrarlamak zorunda kalacağından endişelenmeye başladı, ama sonra ileride, sokakta birinin durduğunu fark etti. Gecenin erken saatlerinde şehri basan sis sokakları ıslatmıştı ve gökyüzündeki hilali yansıtıyorlardı.

Mat durdu ve silahını yana indirdi. Şeklin ayrıntılarını seçemiyordu, ama duruşu...

"Bana pusu kurmayı mı düşünüyorsun?" diye sordu *gholam* eğlenerek. "Fışırdayan ve yırtılan, kolaylıkla, neredeyse bir dokunuşla ölen adamlarınla?"

"Kovalanmaktan yoruldum," dedi Mat yüksek sesle.

"Ve bu yüzden bana teslim oluyorsun, öyle mi? Ne hoş bir armağan."

"Elbette," dedi Mat, *ashandarei*sini indirerek. Tilki başı madalyon ay ışığında parıldadı. "Keskin kenarlara dikkat et."

Yaratık süzülürcesine yaklaştı ve Mat'in adamları fenerlerini yaktılar. Birlik'in askerleri fenerlerini yere bıraktılar, sonra gerilediler. Birkaçı mesaj iletmek üzere koşarak uzaklaştı. Dövüşe karışmamaları konusunda katı emirler almışlardı. Muhtemelen bu gece bu konuda Mat'e ettikleri yeminleri zorlayacaktı.

Mat dikildi ve *gholam*ı bekledi. Ancak bir kahraman böyle bir yaratığın üzerine atılırdı ve Mat kahrolası bir kahraman değildi. Gerçi, adamları sokakları boşaltmaya, kimse *gholam*ı korkutup kaçırmasın diye bölgeyi temizlemeye çalışıyordu. Bu kahramanlık değildi. Ama aptallık olabilirdi.

*Gholam*ın akıcı hareketleri, fener ışığı altında yola gölgeler düşürüyordu. Mat ona *ashandarei*sini savurarak karşılık verdi, ama yaratık dans edercesine kenara kaçarak, hamleden kolayca kurtuldu. Kanlı küller,

yaratık hızlıydı! *Gholam* uzandı ve elindeki hançeri *ashandarei*nin önünde savurdu.

Mat silahını geri çekti ve canavarın madalyonu kesip düşürmesini engelledi. *Gholam* Mat'in çevresinde dans ederek döndü, fener halkasının içinde kaldı. Mat, Ebou Dar'ın dar sokaklarında *gholam*ın onu neredeyse öldüreceği günü ürpererek hatırlamış ve göreceli olarak geniş bir sokak seçmişti.

Yaratık süzülürcesine yaklaştı ve Mat saldırırmış gibi yaparak onu daha yakına çekti. Neredeyse yanlış hesap yapıyordu, ama *ashandarei*yi tam zamanında döndürerek düz kenarını *gholam*a vurdu. Madalyon *gholam*ın koluna dokunduğunda bir tıslama çıktı.

Gholam küfrederek geriledi. Titrek fener ışığı yaratığın hatlarını aydınlattı; karanlık ve aydınlık cepleri bıraktı. *Gholam*, kolundan yükselen dumanlara rağmen yine gülümsüyordu. Önceden Mat bu yaratığın yüzünün sıradan olduğunu düşünmüştü, ama titrek ışık altında, o gülümsemeyle korkunç bir ifade kazanmıştı. Daha köşeliydi ve fener ışığı çukura kaçmış gözlerinden yansıyor, minik sarı alevler gibi parlamalarına yol açıyordu.

Gündüz sıradan, gece dehşet verici. Bu şey Tylin'i savunmasız yatarken katletmişti. Mat dişlerini gıcırdattı. Sonra saldırdı.

Son derece aptalca bir şeydi yaptığı. *Gholam* ondan daha hızlıydı ve Mat tilki başının onu öldürüp öldürmeyeceğini bilmiyordu. Yine de saldırdı. Tylin için, bu canavar yüzünden kaybettiği adamlar için saldırdı. Başka seçeneği olmadığı için saldırdı. Bir adamın kapasitesini görmek istiyorsanız, onu köşeye kıstırırdınız ve canını kurtarmak için savaşmaya zorlardınız.

Mat köşeye sıkışmıştı. Yaralı ve eziyet edilmiş. Bu şeyin onu sonunda bulacağını biliyordu: daha da kötüsü, Tuon ya da Olver'i bulacağını. Mantıklı bir adamın kaçacağı türden bir durumdu. Ama o lanet bir aptaldı. Bir Aes Sedai'ye ettiği yemin yüzünden şehirde kalmak? Eh, ölecekse, elinde silahla gidecekti.

Mat bağırdı, çelik ve ahşaptan bir fırtına gibi dönerek saldırdı. Şok olmuş görünen *gholam* geriledi. Mat *ashandarei*sini onun eline vurdu, etini yaktı, sonra döndü ve hançeri elinden düşürdü. Yaratık uzağa sıçradı, ama Mat atıldı ve mızrağın ucunu yaratığın bacaklarının arasına indirdi.

Yaratık düştü. Hareketleri akışkandı ve elini uzatarak hızını kesti, ama yine de düştü. O tekrar ayağa fırlarken, Mat mızrağının ucunu yaratığın

topuğuna savurdu ve tendonunu kesti. Yaratık insan olsa yere yıkılırdı. Bunun yerine, acıdan irkilmeden yere kondu ve kesikten kan sızmadı.

Gholam döndü ve parmaklarını pençe gibi kıvırarak Mat'in üzerine atıldı. Mat gerilemek zorunda kaldı ve kendini korumak için *ashandarei*yi savurdu. Yaratık ona sırıttı.

Sonra, tuhaf bir biçimde, döndü ve kaçtı.

Mat küfretti. Yaratığı bir şey mi korkutmuştu? Ama hayır, kaçmıyordu. Adamlarına saldıracaktı!

"Geri çekilin!" diye seslendi Mat onlara. "Geri! Kavrul, seni lanet canavar. Ben buradayım! Benimle dövüş!"

Emri üzerine Birlik askerleri dağıldılar, ama Talmanes haşin bir ifadeyle yerinde kaldı. *Gholam* kahkaha attı, ama askerleri kovalamadı. Bunun yerine, ilk feneri tekmeleyerek söndürdü. Fener halkası boyunca koşarak hepsini devirdi ve sokağı karanlığa boğdu.

Kanlı küller! Mat yaratığın peşinden koştu. Bütün ışıkları söndürmeyi başarırsa, o bulutlar da varken, Mat onunla görmeden dövüşmek zorunda kalırdı!

Talmanes kendi güvenliğini göz ardı ederek öne atıldı ve kendi fenerini korumak için yerden kaptı. Sokakta kaçmaya başladı ve *gholam* da peşinden gidince Mat bir küfür salladı.

Mat peşlerinden koştu. Talmanes epey öndeydi, ama *gholam* da çok hızlıydı. Tam Talmanes'e yetişmek üzereyken adam kenara kaçtı ve yakındaki binanın merdivenlerini tırmandı. Canavar ona doğru atıldı ve Talmanes sendeledi. Mat tüm gücüyle o tarafa koşuyordu.

Talmanes'in elindeki fener düştü ve binanın önüne yağ sıçradı. Kuru ahşap tutuştu, alevden diller lamba yağı üzerinde yayıldı ve *gholam*ı aydınlattı. Yaratık Talmanes'in üzerine atıldı.

Mat *ashandarei*sini fırlattı.

Geniş uçlu mızrak fırlatmak için yapılmamıştı, ama Mat'in elinin altında hançer yoktu. *Gholam*ın kafasına nişan almıştı, ama bunu asla tahmin edemezdiniz, çünkü fena ıskaladı. Neyse ki silah eğildi ve *gholam*ın bacaklarının arasından geçti.

Canavarın ayağı takıldı ve tüm ağırlığıyla parke taşlarının üzerine düştü. Talmanes yanmaya başlamış binanın merdivenlerinde geriledi.

Şansıma şükürler olsun, diye düşündü Mat.

Gholam ayağa kalktı ve Talmanes'i izleyecek oldu, ama sonra neye takıldığına baktı. Yaratık, yüzünün yarısı yanan binanın ışığıyla

aydınlanmış halde, pis bir sırıtışla Mat'e baktı. *Ashandarei*yi aldı -tilki başı madalyon hala ucuna bağlıydı -sonra elini savurarak silahı uzağa fırlattı. *Ashandarei* bir pencereyi kırıp, yanan binanın içine kaçtı.

İçeride, binada yaşayanlar sokaktaki dövüşü daha yeni fark etmiş gibi, lambalar yandı. Talmanes Mat'e baktı ve göz göze geldiler. Cairhienli kapıya yüklendi ve kırarak, yanan binaya daldı. *Gholam* gittikçe büyüyen alevlerin önünde Mat'e döndü. Alevler hızla yükseliyordu. Yaratık doğaüstü bir hızla yaklaşırken Mat'in kalbi gümlüyordu.

Terli parmaklarla ceketinin içine uzandı. *Gholam*, ellerini boynuna uzatarak geldi ve ona dokunmadan hemen önce Mat iki eliyle birer şey çıkardı ve *gholam*ın avuçlarına yapıştırdı. Izgaraya et konmuşa benzer hışırtılar havada yankılandı ve *gholam* acıyla ciyakladı. Geri geri sendeleyerek irileşmiş gözlerle Mat'e baktı.

Mat'in iki elinde birer tilki başı madalyon vardı.

Mat madalyonları uzun, kalın zincirlerin ucunda savurdu ve çevirmeye başladı. Madalyonlar yangının ışığını yansıtarak parladı. Mat onları *gholam*a savurdu ve kollarına vurdu.

Yaratık uluyarak geriledi. "Nasıl?" diye sordu. "Nasıl!"

"Doğrusu ben de bilmiyorum." Elayne kopyaların kusursuz olmadığını söylemişti, ama iş görüyor gibiydiler. *Gholam*ı incittikleri sürece, diğer becerileri umurunda değildi. Mat sırıttı ve ikinci madalyonu savurdu. "Sanırım şansım yaver gitti."

Gholam ona dik dik baktı, sonra sendeleyerek yanan binanın merdivenlerine tırmandı. Belki kaçmayı düşünerek içeri daldı. Ama Mat onun kaçmasına izin vermeyecekti, bu sefer değil. Basamaklardan yukarı fırladı, başını eğerek tutuşmuş kapı pervazının altından geçti ve tam Talmanes yan koridordan *ashandarei*sini ona atarken elini uzattı.

Mat madalyonları önkollarına dolayarak silahını yakaladı. *Gholam* ona döndü; koridor yanıyordu, duvarlardan ve tavandan gelen sıcak boğucuydu. Tavan dumanla kaplanmıştı. Talmanes mendilini yüzüne bastırarak öksürdü.

Gholam Mat'e döndü ve hırlayarak saldırdı. Mat yaratığı geniş koridorun ortasında karşıladı ve *ashandarei*yi kaldırarak *gholam*ın pençemsi ellerini bloke etti. Mızrağın dibi ateşten kavrulmuştu ve tahta tütüyor, havada dumandan bir iz bırakıyordu.

Mat arkasında dumandan halkalar bırakan *ashandarei*yi fırıl fırıl çevirerek tüm gücüyle saldırdı. *Gholam* ona vurmaya çalıştı, ama Mat bir eliyle *ashandarei*yi eğdi ve madalyonlardan birini bıçak gibi fırlatarak

yaratığı yüzünden vurdu. *Gholam* bağırarak geriledi. Yüzü yanmıştı ve yanıktan dumanlar çıkıyordu. Mat ilerledi ve *ashandarei*nin dibini yere düşen madalyona vurarak, onun havaya fırlamasını ve yaratığa yine çarpmasını sağladı.

*Ashandarei*yi savurarak yaklaştı ve yaratığın parmakları havaya uçtu. Evet, kanamıyordu ve sıradan yaraların acısını hissetmiyor gibiydi, ama yine de bu onu biraz yavaşlatırdı.

Gholam tıslayarak kendini toparladı. Gözleri öfkeyle irileşmişti. Gülümsemesi silinmişti. Bir bulanıklık halinde atıldı, ama Mat dönerek yaratığın taba rengi gömleğini biçti ve göğsünü ortaya çıkardı. Sonra ikinci madalyonu savurarak *gholam*a vurdu, ama yaratık da onun kolunu pençeledi, derisini kesti ve Mat'in kanı duvara sıçradı.

Mat homurdandı. *Gholam* uluyarak, yanan koridorda daha da geriye sendeledi. Mat sıcak ve harcadığı çaba yüzünden terliyordu. Bu yaratıkla savaşamazdı. Çok uzun süre değil. Bunun önemi yoktu. İlerleyerek, mızrağını bir bulanıklık halinde savurdu. Madalyonu bağladığı yassı tarafını *gholam*a vurdu. Yaratık büzüldüğünde ikinci madalyonu yüzüne savurarak onu eğilmeye zorladı. Ama hemen ardından üçüncüsünü tekmeleyerek boynuna vurdu.

*Ashandarei*yi iki elinde çevirirken havada dumandan izler bırakıyordu. Silahın ucu parlıyor ve tütüyordu. Mat kendini Kadim Lisan'da bağırırken buldu.

"*Al dival, al kiserai, al mashi!*" Işık adına, ihtişam adına, sevgi adına!

Gholam saldırı karşısında hırlayarak geriledi. Omzunun üzerinden arkaya baktı, arkada bir şey fark etmiş göründü, ama Mat'in saldırısı dikkatini yine o tarafa çekti.

"*Tai daishar!*" Gerçek Savaş Kanı!

Mat yaratığı koridorun sonundaki açık bir kapıdan geçmeye zorladı. Ötedeki oda tamamen karanlıktı. Yangının ışığı oradaki duvarlardan yansımıyordu.

"*Carai manshimaya Tylin. Carai an manshimaya Nalesean. Carai an manshimaya ayend'an!*" Silahımın şerefi Tylin için. Silahımın şerefi Nalesean için. Silahımın şerefi düşmüşler için.

İntikam narası.

Gholam karanlık odaya doğru geriledi, kemik beyazı bir odaya girdi ve bakışlarını yere indirdi.

Mat, son bir güç patlamasıyla, derin bir nefes alarak kapıdan içeri atıldı ve mızrağının dumanlar tüten ucunu yaratığın başının yan tarafına indirdi. *Gholam*ın yüzünün çevresinde kıvılcımlar uçuştu ve bir kül bulutu patladı. Yaratık bir küfür salladı ve sağa doğru sendeledi.

Ve orada, derin bir boşluğun üzerinde asılı duran platformun kenarından düşmesine ramak kaldı. *Gholam* öfkeyle tısladı, bir bacağı boşluğun üzerinde, dengesini kurmak için çırpındı.

Bu taraftan bakınca, odanın içindeki yolkapı parlak beyaz ışıkla çevrilmişti: Süzülme için açılmış Kapıyolun kenarları. "Ölebiliyor musun bilmiyorum," dedi Mat usulca. "Umarım ölemiyorsundur." Ayağını kaldırdı ve yaratığın sırtına indirerek, onu platformdan karanlığa fırlattı. *Gholam* havada döne döne düşerken, dehşet içinde ona bakıyordu.

"Umarım ölmezsin," dedi Mat, "çünkü senin sonsuza dek o karanlıkta düşeceğini düşünmek bana zevk veriyor, seni keçi pisliği piçi." Mat boşluğa tükürdü ve kanlı tükürüğü *gholam*ın peşinden düştü. İkisi birden aşağıdaki karanlıkta kayboldu.

Sumeko Mat'in yanına geldi. Tıknaz Kandaş'ın uzun siyah saçları ve emir almaktan hoşlanmayan bir havası vardı. Hemen her kadın aynı havaya sahipti. Sumeko Kapıyolun hemen içinde, koridordan görülmeyecek şekilde kenarda duruyordu. Büyük bir kitap biçimindeki beyaz platformu koruyabilmek için orada olması gerekiyordu. Sumeko tek kaşını kaldırarak Mat'e baktı.

"Kapıyol için teşekkürler," dedi Mat, dibinden hala ince dumanlar çıkan *ashandarei*sini omuzlayarak. Sumeko Kapıyolu sarayın içinde açmış, bu noktaya yolculuk etmiş ve koridordaki Kapıyolu yaratmıştı. Örgüleri sarayda yaptığı için, *gholam*ın onun yönlendirdiğini sezmeyeceğini ummuşlardı.

Sumeko burnunu çekti. İkisi birlikte Kapıyoldan geçip binaya girdiler. Birlik'in pek çok askeri telaşla yangını söndürmeye çalışıyordu. Kapıyol yok olurken Talmanes Mat'in yanına koştu. Kandaşlardan Julanya da yanındaydı.

"O karanlığın sonsuza uzandığından emin misin?" diye sordu Mat. Julanya Mat'in dizlerine güzelce sığabilecek tombul, güzel bir kadındı. Saçlarındaki ak teller güzelliğine leke düşürmüyordu.

"Anlayabildiğimiz kadarıyla öyle," dedi Sumeko. "Neredeyse her şey boşa gidecekti Matrim Cauthon. O şey Kapıyolu görünce şaşırmadı. Onu sezdiğini düşünüyorum."

“Yine de onu platformdan aşağı atmayı başardım,” dedi Mat.

“Zar zor. Yaratığın işini bizim görmemize izin vermeliydin.”

“İşe yaramazdı,” dedi Mat, Talmanes’ten ıslak bir mendil alarak. Sumeko koluna baktı, ama Mat Şifa istemedi. O kesik kendi kendine iyileşirdi. Hatta güzel bir yara izi bile bırakabilirdi. Yüzünde olmadığı sürece, yara izleri çoğu kadını etkilerdi. Tuon onlar hakkında ne düşünüyordu acaba?

Sumeko burnunu çekti. “Erkeklerin kibiri. O şeyin *bizden* birilerini de öldürdüğünü unutma.”

“Ve ben intikam almanıza yardım ettiğim için memnunum,” dedi Mat. Kadına gülümsedi, ama aslında Sumeko haklıydı, gerçekten de neredeyse işi eline yüzüne bulaştırıyordu. Kapıya yaklaşırlarken *gholam*ın oradaki Kandaş kadını hissettiğinden emindi. Ama neyse ki yaratık yönlendirebilen bir kadını tehdit olarak görmemişti.

Talmanes yere düşen iki madalyonu Mat’e verdi. Mat onları ceplerine koydu ve mızrağına bağladığını da çözüp, boynuna astı. Kandaş o madalyonları bir avcının açlığıyla izliyordu. Eh, istedikleri kadar bakabilirlerdi. Mat birini Olver’e, diğerini, bulabildiğinde Tuon’a vermeyi planlıyordu.

Birgitte’in sağ kolu Yüzbaşı Guybon binaya girdi. “Yaratık öldü mü?”

“Hayır,” dedi Mat, “ama Taht’tan ödül hak edecek kadar yaklaştı.”

“Taht’tan ödül mü?” diye sordu Guybon kaşlarını çatarak. “Bu girişimde Kraliçe’nin yardımını istedin. Bu onun vaat ettiği ödül uğruna olmadı.”

“Aslında,” dedi Talmanes boğazını temizleyerek, “şehri, son sayıma göre neredeyse bir düzine vatandaşını öldüren bir katilden temizledik. Ben ödül hak ettiğimizi düşünüyorum.” Bunu tamamen ciddi bir yüzle söylemişti. Işık adamı kutsasın.

“Bu doğru,” dedi Mat. *Gholam*ı durdurmak ve karşılığında ödül almak. Bu sefer işler yolunda gidiyor gibiydi. Mendili Guybon’a fırlattı ve Kandaş’ı kollarını kavuşturmuş, hoşnutsuzluk içinde onu izlerken bırakıp uzaklaştı. Bir erkek tam olarak yapacağını söylediği şeyi yaptığında, hatta bunun için kendi postunu tehlikeye attığı halde, bir kadın neden o erkeğe kızmış görünürdü?

“Yangın için üzgünüm, Mat,” dedi Talmanes. “Feneri o şekilde düşürmek istememiştim. Yalnızca yaratığı binanın içine çekmem gerektiğini biliyordum.”

“Yine de her şey yolunda gitti,” dedi Mat, mızrağının sapını inceleyerek. Fazla hasar görmemişti.

*Gholam*ın ona saldırıp saldırmayacağını, saldırsa da nerede saldıracağını bilmiyorlardı, ama Guybon işini iyi yapmış, yakındaki binaları boşaltmış, sonra Kandaş’ın Kapıyol açacağı koridoru seçmişti. Birlik askerlerinden birini Talmanes’e göndererek, nereye gitmesi gerektiğini bildirmişti.

Eh, onların planladığı şekilde olmasa bile, Elayne ve Birgitte’in Kapıyol fikri işe yaramıştı. Her durumda, Mat’in aklına gelen plandan daha iyiydi. Mat’in tek düşünebildiği o madalyonlarda birini *gholam*ın boğazından içeri tıkmak olmuştu.

“Setalle ile Olver’i handan alalım,” dedi Mat, “ve kampa dönelim. Şimdilik heyecan bitti. Zamanı da gelmişti.”

32

BİR IŞIK FIRTINASI

Maradon şehri yanıyordu. Düzinelerce binadan kıvrıla kıvrıla duman bulutları yükseliyordu. Dikkatli şehir planlaması sayesinde yangınlar çok hızlı yayılmıyordu, ama onları tamamen durduramıyordu da. İnsanlar ve tahta. Birlikte yayılıyorlardı.

Ituralde yıkılmış bir binanın yanında çömelmişti. Solunda molozlar, sağında küçük bir Saldaealı birliği vardı. Sarayı önceden terk etmişti; Gölgedölleri orayı ele geçirmişti. Bulabildikleri tüm yağı sarayda depolamışlardı, sonra Asha'manlar yağı tutuşturmuş, içeride kısılı kalmış yüzlerce Trollocu ve Soluku öldürmüştü.

Şimdiki saklanma yerinin penceresinden dışarı baktı. Pencerenin dışında bir parça açık gökyüzü görebildiğine yemin edebilirdi, ama havadaki kül ve duman yüzünden anlaması zordu. Yakındaki bina o kadar büyük bir yangınla yanıyordu ki, sıcaklığını taşın ardından bile hissedebiliyordu.

Ituralde dumanı ve ateşi kullanıyordu. Savaş meydanında hemen her şey avantaja dönüştürülebilirdi. Burada da, Yoeli şehri kaybettiklerini kabullendikten sonra, onu savunmayı bırakmışlardı. Şimdi şehri bir ölüm tarlası olarak kullanıyorlardı.

Sokaklar, Saldaealıların sayesinde Ituralde'nin bildiği ve düşmanlarının bilmediği bir labirent oluşturuyordu. Her çatı, yüksek zemin sağlayan bir sırttı, her ara sokak gizli bir kaçış yoluydu, her açık meydan potansiyel bir tuzaktı.

Trolloclar ve kumandanları bir hata yapmışlardı. Ituralde'nin şehri korumak isteyeceğini varsaymışlardı. Onu yanlış anlamışlardı. Ituralde'nin artık aldırış ettiği tek şey onlara mümkün olduğunca çok zarar vermekti. Bu yüzden, onların varsayımlarını onların aleyhine kullanıyordu. Evet, orduları büyüktü. Ama sıçan öldürmeye çalışan herkesin bildiği bir gerçek vardı: Sıçanlar nasıl saklanacaklarını bildikleri sürece çekicinizin büyüklüğünün önemi yoktu.

Tereddütlü bir Trolloc grubu kararmış sokakta ayak sürüyerek Ituralde'nin binasına doğru yaklaşıyordu. Trolloclar ihtiyatla birbirlerine bağırıp çağırıyorlardı. Bazıları havayı kokluyordu, ama duman koku

duyularını mahvetmişti. Binanın hemen içinde saklanan Ituralde ve küçük ekibini tamamen gözden kaçırdılar.

Toynak sesleri sokağın diğer ucunda çınladı. Trolloclar bağırmaya başladı ve bir grup öne seyirterek korkunç dikenli mızraklarının diplerini parke taşlarına dayadılar. O mızraklara doğru atılmak, süvariler için ölüm demek olurdu. Trolloclar daha dikkatli davranmayı öğreniyordu.

Ama çok da iyi öğrenemiyorlardı. Süvariler göründü. Önde, yaralanmış, bitkin düşmüş atları çeken bir adam vardı. Dikkat dağıtmak için düşünülmüş bir numara.

“Şimdi,” dedi Ituralde. Çevresindeki okçular ayağa fırladılar ve pencerelerden Trollocların üzerine ok yağdırmaya başladılar. Çoğu öldü; diğerleri döndü ve saldırdı.

Bir yan sokaktan süvariler dörtnala fırlayarak saldırdı; gürültüyü boğmak için nalları bezlerle kaplanmıştı, dikkat dağıtmak için getirilmiş atların gürültüsü onların seslerini bastırmıştı. Saldaealılar Trollocları yardılar, ezdiler ve öldürdüler.

Okçular nara atarak kılıçlarını ve baltalarını çıkardılar ve yaralı Trollocların işlerini bitirdiler. Işık’a şükür, bu grupta Soluk yoktu. Ituralde, dumana karşı yüzüne ıslak bir mendil bastırarak ayağa kalktı. İliklerine işlemiş bitkinliği yüzeye çıkmaya başlamıştı. Bitkinlik onu ele geçirdiğinde bayılacağından korkuyordu. Askerlerin morali için hiç iyi olmazdı.

Hayır, diye düşündü, *evin yanarken dumanların içinde saklanmak, Trollocların seni yavaş yavaş kuşattığını bilmek... asıl moral için kötü olan bu.*

Adamları Trolloc yumruğunun işini bitirdi, sonra saklanmaları kararlaştırılmış bir başka binaya seyirtti. Ituralde’nin yaklaşık otuz okçusu ve bir süvari bölüğü vardı. Ituralde onları, buradaki, benzer beş bağımsız düzensiz savaşçı birliği arasında dolaştırıyordu. Keşfe gönderdiği askerler ona bilgi getirirken, Ituralde adamlarına saklanmalarını işaret etti. Keşiften dönenlere rağmen, bu kadar büyük bir şehirdeki durumu doğru düzgün değerlendirmek zordu. En güçlü direnişin nerede olduğu konusunda muğlak fikirleri vardı ve gönderebildiği emirleri gönderiyordu, ama savaş, çatışmaları etkili bir biçimde koordine etmesini önleyecek kadar büyük bir alanda veriliyordu. Yoeli’nin iyi olduğunu umuyordu.

Asha’manlar, Ituralde’nin emri üzerine, Antail’in açtığı, ancak emekleyerek geçebilecekleri, minik Kapıyoldan geçerek gitmişti. Onlar gideli saatler olmuştu, ama gelmesi beklenen “kurtarıcılar” görünmemişti.

Asha’man gitmeden önce, Sona Kalanlar’ın nöbet tuttuğu söylenen sırta birini göndermişti. Adam yalnızca boş bir kamp ve kimsenin beslemediği bir ateş bulmuştu.

Ituralde yeni saklanma yerine sığınan adamlarına katıldı ve keşif kolları nerede olduğunu bilsin diye, isle lekenmiş mendilini kapı tokmağına astı. İçeri girdiği zaman bir şey duyarak yerinde dondu.

“Susun,” dedi adamlarına. Adamlar tıngırdayan zırhlarını tuttular.

Ayak sesleri. Sayıca çok. Bu kesinlikle bir Trolloc birliğiydi; kendi adamlarına sessizce hareket etmelerini emretmişti. Altı parmak kaldırarak, askerlerine başını salladı. Altı numaralı plan. Yaratıkların geçip gideceğini umarak saklanıp bekleyeceklerdi. Gitmezlerse -oyalanırlarsa ya da yakındaki binaları aramaya başlarlarsa -birlik dışarı fırlayarak, yaratıklara yandan saldıracaktı.

En riskli plan buydu. Adamları bitkin düşmüştü ve süvariler bir başka savunucu grubuna yardım etmeye gönderilmişti. Ama fark edilip kuşatılmaktansa, saldırmak yeğdi.

Ituralde pencereye yanaştı ve sessiz nefesler alarak bekledi ve dinledi. Işık, çok yorgundu. Dışarıdaki grup köşeyi dolandı. Uygun adım yürüyorlardı. Bu tuhaftı. Trolloclar o kadar düzenli yürümezdi.

“Lordum,” diye fısıldadı adamlarından biri. “Hiç toynak sesi yok.”

Ituralde donakaldı. Adam haklıydı. Yorgunluktan aptallaşmıştı. *Yüzlerce kişiden oluşmuş bir ordu bu,* diye düşündü. Öksürmesini bastırmayı başaramayarak ayağa kalktı ve kapıyı itip açtı. Dışarı çıktı.

Ituralde’nin adamları peşinden çıkarken, sokakta bir rüzgar esti. Rüzgar dumanı bir anlığına temizledi ve gümüş zırhlar içinde, kargılar taşıyan büyük bir piyade birliğini ortaya çıkardı. Bir anlığına hayalet gibi göründüler: Yukarıdan gelen puslu altın ışıkta, aylardır görmedikleri güneşin ışığında parlıyorlardı.

Yeni gelenler onu ve adamlarını görünce seslenmeye başladılar ve iki subay Ituralde’ye doğru koştu. Saldaealıydılar. “Kumandanınız nerede?” diye sordu biri. “Rodel Ituralde denen adam?”

“Ben...” Ituralde öksürdü. “Benim. Siz kimsiniz?”

“Işık’a şükür,” dedi adamlardan biri, diğerlerine dönerek. “Lord Bashere’e haber verin! Onu bulduk!”

Ituralde gözlerini kırpıştırdı. Yüzleri kurumdan kararmış, kirli adamlarına baktı. Pek çoğunun kolu askıdaydı. İki yüz kişiyle girmişti bu

savaşa. Şimdi elli kişiydiler. Kutlama yapmaları gerekirdi, ama çoğu yere çöküp gözlerini kapattı.

Ituralde kahkahalar atmaya başladı. “Şimdi? Ejder *şimdi mi* yardım gönderiyor?” Sallandı, sonra oturdu ve alev alev yanan göğe baktı. Kahkahalarını durduramıyordu. Kısa süre sonra yanaklarından gözyaşları süzülmeye başladı.

Evet, orada güneş ışığı vardı.

Askerler onu şehrin iyi savunulan bir kesimine götürdüklerinde, Ituralde kendine hakim olmayı başarmıştı. Burada duman o kadar yoğun değildi. Sözde, al’Thor’un askerleri -Davram Bashere’in önderliğinde- Maradon’un büyük kısmını kurtarmıştı. Maradon’dan geriye kalanları. Yangınları söndürüyorlardı.

Parlak zırhlı, düzgün üniformalı, temiz yüzlü askerler görmek o kadar tuhaftı ki! Pek çok Asha’man ve Aes Sedai ile birlikte, Gölgedöllerini şimdilik ırmağın yukarısındaki tepe tahkimatlarına sürmeye yetecek büyüklükte bir orduyla gelmişlerdi. Al’Thor’un adamları Ituralde’yi şehrin içindeki yüksek bir binaya götürdüler. Saray yandığı ve epey hasar gördüğü için, bu binayı kumanda merkezi olarak seçmiş gibiydiler.

Ituralde haftalardır yorucu bir savaş veriyordu. Al’Thor’un askerleri gözüne neredeyse *fazla* temiz görünüyordu. Kendi adamları ölürken bu adamlar yıkanmış, uyumuş, sıcak yemekle beslenmişti, öyle mi?

Kes şunu, dedi kendi kendine, binaya girerek. Bir savaş yolunda gitmediğinde başkalarını suçlamak çok kolaydı. Son günlerde hayatlarının Ituralde’den daha kolay olmuş olması bu adamların suçu değildi.

Onu rahat bırakmalarını dileyerek, zahmetle merdivenleri tırmandı. Güzel bir uyku çekip banyo yaptıktan sonra Bashere’le görüşebilirdi. Ama hayır, bu olmazdı. Savaş bitmemişti ve al’Thor’un adamlarının bilgiye ihtiyacı olacaktı. Yalnız, beyni artık pes ediyor, çok yavaş çalışıyordu.

En üst kata ulaştı ve Bashere’in askerlerinin peşinden, sağdaki odaya girdi. Bashere orada, parlak plaka zırh içinde, miğferi olmadan durmuş, ellerini arkasında kavuşturarak pencereden dışarı bakıyordu. O kocaman Saldaea bıyıklarından uzatmıştı ve zeytin rengi pantolonunun paçalarını dizlerine kadar gelen çizmelerine sokmuştu.

Bashere döndü ve irkildi. “Işık! Ölü gibi görünüyorsun, adam!” Askerlerine döndü. “Şifacı’nın çadırında olmalıydı! Biri Asha’man getirsin!”

“Ben iyiyim,” dedi Ituralde, sert bir sesle konuşmaya çalışarak. “Hissettiğimden daha kötü görünüyorumdur, eminim.”

Askerler Bashere’e bakarak duraksadı. “Eh,” dedi adam, “en azından ona bir sandalye ve yüzünü silmesi için bir şeyler getirin. Zavallı adam; günler önce gelmemiz gerekirdi.”

Ituralde dışarıda, uzak çatışma sesleri duyabiliyordu. Bashere savaşı denetleyebileceği yüksek bir bina seçmişti. Askerler sandalye getirdi ve Ituralde, bir başka general karşısında güçlü görünme arzusuna rağmen, içini çekerek oturdu.

Bakışlarını indirdi ve ellerinin ne kadar kirli olduğunu görerek şaşırdı. Şömine temizlemişti sanki. Kuşkusuz yüzü de kurum kaplıydı, terle yol yol olmuştu ve büyük olasılıkla kurumuş kan lekeleri doluydu. Duvarı yok eden patlamadan giysileri de zarar görmüştü; kolundaki iğreti sargıdan bahsetmeye bile gerek yoktu.

“Bu şehri nasıl savunduğun hayret verici, Lord Ituralde,” dedi Bashere. Sesi resmiydi -Saldaea ve Arad Doman düşman değildi, ama ortak sınırı olan iki güçlü ulus zaman zaman düşmanlık dönemleri yaşardı. “Ölü Trolloc sayısını savaşa soktuğun asker sayısıyla karşılaştırdığımda... hem de duvarda öyle büyük bir delik açılmışken... Etkilendiğimi söylememe izin ver.” Bashere’in sesi, bu tür övgülerin kolay kazanılmadığını anlatıyordu.

“Yoeli ne durumda?” diye sordu Ituralde.

Bashere’in yüzündeki ifade sertleşti. “Adamlarım küçük bir birliği onun cesedini savunurken buldu. Yiğitçe ölmüş, ama askerlerine onun kumanda ettiğini ve Torkumen’in dairesine kapatılmış, Trollocların bulabileceği bir yerde terk edilmiş olduğunu öğrendiğimde şaşırdım. Torkumen bu şehrin önderi olarak biliniyor ve uzak kuzenimdir.”

“Yoeli iyi bir adamdı,” dedi Ituralde gergin bir sesle. “Tanıma şerefine eriştiğim en cesur adamlardan biri. Hayatımı kurtardı, Torkumen’in emirlerine karşı çıkarak adamlarımı şehre aldı. Onu kaybetmek kavrulası bir utanç. Kavrulası bir rezalet. Yoeli olmasa, şu anda Maradon düşmüş olurdu.”

“Bu haliyle de zor ayakta kalmış,” dedi Bashere ciddi bir tavırla.

Ituralde duraksadı. *Adam Kraliçe’nin amcası -muhtemelen memleketi bu şehir.*

İkisi, rakip sürülerin başındaki iki kocamış kurt gibi birbirlerini süzdüler. Dikkatle adım atan iki kurt. “Kaybın için üzgünüm,” dedi Ituralde.

“Şehir direnebildiğince direnmiş,” dedi Bashere, “senin sayende. Kızgın değilim, adam. Üzgünüm, ama kızgın değilim. Ve Yoeli konusunda sana inanıyorum. Dürüst olmak gerekirse, Torkumen’den hiçbir zaman hoşlanmadım. Şimdilik, onu bulduğumuz odada bıraktık -neyse ki hala yaşıyor- ama ona yapılanlar yüzünden Kraliçe esip gürleyecek. Onu her zaman sevmiştir. Hah! Genelde daha sağduyulu bir kraliçedir.”

Bashere Torkumen’den bahsederken başını yana doğru sallamıştı ve Ituralde şaşkınlık içinde, binayı tanıdığını fark etti. Burası Torkumen’in eviydi, Yoeli’nin onu ilk gün getirdiği bina. Kumanda merkezi olarak burayı seçmek mantıklıydı -kuzey duvarına dışarıyı görebilecek kadar yakındı, ama Konsey Binası’nın aksine, patlamadan sağlam kurtulacak kadar uzaktaydı.

Eh, Trollocların eline geçse, Torkumen bunu hak etmiş olurdu. Bashere subaylarıyla konuşurken Ituralde arkasına yaslandı ve gözlerini kapattı. Bashere becerikli adamdı, o kadarı açıktı. Şehri çabucak temizlemişti; Trolloclar savaşmaları gereken daha büyük bir ordu olduğunu fark ettiklerinde şehri terk etmişlerdi. Ituralde, onların kaçmakta bu kadar aceleci davranmalarının, kısmen kendi kararlılığı sayesinde olduğunu düşünerek gurur duyabilirdi.

Ituralde dinlemeye devam etti. Bashere Kapıyol açacak güvenli yerler bulmak üzere birini göndermişti ve bunun ardından askerlerin çoğu şehre Kapıyollar aracılığıyla gelmişti. Sokak savaşı onun için, Ituralde kadar avantajlı olmazdı; vurkaç taktiği, ölmeden önce düşmana mümkün olduğunca zarar vermek amaçlıydı. Kaybetmeye yazgılı bir taktikti.

Trolloclar müstahkem mevkilerine çekilmişti, ama orada çok fazla kalmazlardı. Ituralde gözleri kapalı oturur ve uyanık kalmaya çabalarken, Bashere ve subaylarının aynı kötü sonuca vardığını duydu. Maradon’u kaybetmişlerdi. Gölgedölleri bir gece bekleyip sonra yine saldırırlardı.

Yaşadıkları bunca şeyden sonra kaçacaklar mıydı? Yoeli şehri savunurken öldükten sonra? Rajabi bir Draghkar tarafından öldürüldükten sonra? Ankaer ve Rossin duvarların içindeki çatışmalarda öldükten sonra? Onca kan döküldükten sonra, sonunda yardım geliyordu ve onun da yetersiz olduğu ortaya çıkıyordu, öyle mi?

“Belki de onları o tepeden sürebiliriz,” dedi Bashere’in adamlarından biri. “Tahkimatlarını temizleriz.”

Sesi pek iyimser çıkmıyordu.

“Evlat,” dedi Ituralde, gözlerini açılmaya zorlayarak. “Daha üstün bir güç karşısında o tepeyi haftalarca korudum. Halkınız orayı iyi yapmış ve iyi yapılmış istihkamların sorunu şudur ki, düşmanların onları sana karşı kullanabilir. Oraya saldırırken adam kaybedersin. Çok fazla adam.”

Oda sessizleşti.

“O zaman gidiyoruz,” dedi Bashere. “Naeff, Kapıyollara ihtiyacımız olacak.”

“Başüstüne, Lord Bashere.” Kare yüzlü, ince yapılı adamın üzerinde siyah ceket ve yakasında Asha’manların Ejder iğnesi vardı.

“Malain, süvarileri topla ve dışarıda diz; istihkamlarına saldıracakmışız gibi görünsün. Bu onları heveslendirir ve bizi orada beklerler. Yaralıları naklederiz, sonra süvariler aksi yöne saldırarak...”

“Işık ve yeniden doğum umudum adına!” diye bağırdı bir ses aniden. Odadaki herkes şokla döndü; her gün duyduğunuz bir küfür değildi.

Genç bir asker pencerenin önünde durmuş, dürbünle dışarı bakıyordu. Bashere bir küfür salladı ve pencereye koştu, diğerleri de çevresine toplandılar, pek çoğu dürbünlerini çıkardı.

Yine ne var? diye düşündü Ituralde. Bitkinliğine rağmen kalktı ve pencereye gitti. *Şimdi ne yapmış olabilirler? Daha fazla Draghkar mı? Karanlıkköpekleri mi?*

Pencereden dışarı baktı ve biri ona dürbün uzattı. Ituralde dürbünü kaldırdı. Tahmin ettiği gibi, bina şehir duvarının arkasında, ötedeki arazileri görebilecek kadar yüksekteydi. Tepedeki kuleler kuzgunlarla kaplıydı. Dürbünle baktığında, sırtları, yukarı kampı, kuleleri ve oradaki istihkam duvarlarını dolduran Trollocları görebiliyordu.

Tepenin ötesinde, geçitten muazzam bir Trolloc ordusu akın ediyordu. Maradon’a saldıranlardan kat kat fazlaydılar. Canavar dalgası sonsuz görünüyordu.

“Gitmemiz gerek,” dedi Bashere dürbününü indirerek. “Hem de hemen.”

“Işık!” diye fısıldadı Ituralde. “O ordu bizi aşarsa, Saldaea, Andor ve Arad Doman’da onu durdurabilecek hiçbir şey yok. Ne olur bana Lord Ejder’in söz verdiği gibi Seanchanlarla barış yaptığını söyleyin!”

“O konuda,” dedi biri arkadan, alçak sesle, “pek çok başka konuda olduğu gibi başarısız oldum.”

Ituralde dürbünü indirerek döndü. Kızıl saçlı, uzun boylu bir adam odaya girdi: tanıdık yüz hatlarına rağmen, Ituralde’nin hiç tanışmadıklarını

hissettiği bir adam.

Rand al'Thor değişmişti.

Yeniden Doğan Ejder aynı özgüvene, aynı dik sırta, aynı itaat bekleyen tavra sahipti. Ama aynı zamanda, her şeyi farklı görünüyordu. Duruşu artık hafif kuşkucu değildi. Ituralde'yi endişeyle inceliyordu.

Ituralde'yi bu adamı takip etmeye, o soğuk ve duygusuz gözler ikna etmişti. O gözler de değişmişti. Ituralde önceden onlarda bilgelik görmemişti.

Kalın kafalı aptalın teki olma, diye düşündü Ituralde, *bir adamın bilge olduğunu gözlerine bakarak anlayamazsın.*

Ama anlayabiliyordu.

"Rodel Ituralde," dedi al'Thor yaklaşıp elini onun koluna koyarak. "Seni ve adamlarını kapana kıstırılmış, sayıca azınlıkta bıraktım. Lütfen beni affet."

"Bu seçimi kendim yaptım," dedi Ituralde. Tuhaf bir biçimde biraz öncekine göre daha az bitkin hissediyordu kendini.

"Adamlarını denetledim," dedi al'Thor. "Sayıca çok az kalmışlar ve yorulmuş, yıpranmışlar. Bu şehri tutmayı nasıl başardınız? Yaptığınız şey bir mucize."

"Ben ne yapılması gerekiyorsa onu yaparım."

"Çok dost kaybetmiş olmalısın."

"Ben... Evet." Başka ne yanıt verebilirdi? Önemsizmiş gibi davranmak, kaybettiklerine saygısızlık olurdu. "Wakeda bugün öldü. Rajabi... eh, onu da bir Draghkar yakaladı. Ankaer. Bu akşama kadar dayandı. O borunun neden erken çaldığını hiç öğrenemedi. Rossin bununla ilgileniyordu. O da öldü."

"Şehirden çıkmamız lazım," dedi Bashere telaşlı bir sesle. "Üzgünüm, adam. Maradon'u kaybettik."

"Hayır," dedi al'Thor usulca. "Gölge bu şehri ele geçiremeyecek. Bu adamların onu savunmak için yaptıklarından sonra değil. Buna izin vermeyeceğim."

"Şerefli bir düşünce," dedi Bashere, "ama bizim..." Al'Thor ona bakınca sustu.

O gözler. Öylesine *yoğun*. Adeta alev alev. "Bu şehri almayacaklar, Bashere," dedi al'Thor, sesine öfkeli bir tını gelerek. Elini yana doğru salladı ve bir Kapıyol havayı yardı. Aniden davulların gümlemesi ve Trollocların bağırtısı yaklaştı. "Onun halkımı avlamasına izin vermekten bıktım. Askerlerini geri çek."

Al’Thor bunun üzerine Kapıyoldan geçti. İki Aiel Mızrağın Kızı odaya girdi ve al’Thor onların Kapıyoldan geçmesini bekledi, sonra açıklık söndü.

Bashere sersemlemiş görünüyordu, ağzı açık kalmıştı. “Lanet olası adam!” dedi sonunda, yine pencereye dönerek. “Bir daha bu tür şeyler yapmayacağını sanıyordum!”

Ituralde Bashere’e katıldı, dürbününü kaldırdı ve duvardaki devasa deliğin ötesine baktı. Dışarıda, al’Thor kahverengi pelerini içinde, peşinden gelen iki Mızrağın Kızı ile birlikte ezilmiş zemini aşıyordu.

Ituralde Trollocların ulumalarını duyabildiğini sandı. Davullar dövülüyordu. Onlar, yalnız başına üç kişi görüyordu.

Trolloclar kabararak öne atıldılar. Yüzlercesi. Binlercesi. Ituralde inledi. Bashere sessizce dua etti.

Al’Thor bir elini kaldırdı ve avucunu açarak Gölgedölü dalgasına doğru ittirdi.

Ve Trolloclar ölmeye başladılar.

Asha’manların kullandığına benzer ateş dalgalarıyla başladı. Ama bunlar çok daha büyüktü. Alevler Trollocları sürü sürü kavuruyordu. Arazinin hatlarını izleyerek tepeden yukarı akıyor, siperlere iniyor, onları kor beyaz ateşle dolduruyor, yakıyor, yok ediyordu.

Draghkar bulutları havada dönerek, al’Thor’un olduğu yere çullandı. Ejder’in üzerindeki hava maviye döndü ve buz parçaları dışarı doğru patladı, bir okçu ordusunun yaylarından fırlayan oklar gibi gökyüzüne saçıldı. Yaratıklar insanlık dışı ızdırapları içinde haykırdılar ve leşleri yere yuvarlandı.

Yeniden Doğan Ejder’den Işık ve Güç patlıyordu. Bir yönlendirici ordusundan farksızdı. Binlerce Gölgedölü öldü. Ölümkapıları belirdi, yere çarptı ve yüzlercesini öldürdü.

Bashere’in yanında duran Asha’man Naeff inledi. “Aynı anda bu kadar çok örgü görmemiştim,” diye fısıldadı. “Hepsini birden takip edemiyorum. Bu bir fırtına. Bir Işık ve Güç fırtınası!”

Bulutlar oluşmaya, şehrin üzerinde dönmeye başladı. Rüzgar uluyarak hızlandı ve gökyüzünden şimşek yağdı. Yoldaşlarının yanan leşlerini ezerek al’Thor’a ulaşmaya çalışan, ama başaramayan Trollocların davulları, gök gürültülerinin sesiyle boğuldu. Dönen beyaz bulutlar siyah, kaynayan fırtınaya çarptı ve ikisi iç içe geçti. Rüzgar al’Thor’un çevresine dönerek, pelerinini savurdu.

Adamın kendisi parlıyordu sanki. Bu ateşlerin, ya da belki yıldırımların yansıması olabilir miydi? Elini Gölgedöllerine karşı kaldırmış duran al'Thor hepsinden daha parlak görünüyordu. Mızrağın Kızları iki yanında büzülmüş, gözleri ileride, omuzları şiddetli rüzgara karşı gergin, bekliyorlardı.

Birbirinin çevresinde dönen bulutlar huniler oluşturarak Trolloc kitlelerine doğru alçaldı, tüm tepeyi süpürdü ve yaratıkları havaya uçurdu. Ardından, et ve ateşten oluşmuş hortumlar fışkırdı. Yaratıklar yere yağarak diğerlerini ezdi. Ituralde huşu içinde izliyordu, saçları ve kollarındaki tüyler diken diken olmuştu. Havanın kendisi *enerjiyle* yüklenmişti.

Yakından bir çığlık geldi. Binanın içinden, yakındaki odaların birinden. Ituralde bakışlarını pencereden alamıyordu. Bu güzelim, korkunç yıkım ve Güç anını izlemek zorundaydı.

Trolloc dalgaları kırıldı, davullar sustu. Canavarlar alay alay dönerek kaçtılar, yamaçlarda birbirlerini ezdiler, Afet'te geri koştular. Bazıları direndi; fazla öfkeliydiler, onları güdenler tarafından fazla korkutulmuşlardı ya da kaçmayacak kadar aptaldılar. Yıkım fırtınası zirveye ulaştı, ışık patlamaları, rüzgar, kavurucu ateş dalgaları, şıngırdayan buz parçaları ahenkle yaratıklara çarptı.

Bir şaheserdi. Korkunç, yıkıcı, harika bir şaheser. Al'Thor elini gökyüzüne kaldırdı. Rüzgar hızlandı, yıldırımlar büyüdü, ateşler kızdı. Trolloclar haykırdı, inledi, uludular. Ituralde titrediğini fark etti.

Al'Thor yumruğunu sıktı ve her şey durdu.

Rüzgarın yakaladığı son Trolloclar da, esintinin terk ettiği yapraklar gibi gökyüzünden düştü. Etrafa sessizlik çöktü. Alevler söndü, siyah ve beyaz bulutlar açıldı ve mavi gökyüzü belirdi.

Al'Thor elini indirdi. Önündeki arazi yığın yığın Trolloc leşiyle doluydu. On binlerce Trolloc ölmüş, dumanları tütüyordu. Al'Thor'un tam önünde, yüz adım genişliğinde, bir buçuk metre yüksekliğinde bir leş yığını oluşmuştu: ona ulaşmasına pek az kalanların oluşturduğu leş yığını.

Ne kadar sürmüştü? Ituralde zaman duygusunu kaybettiğini fark etti, ama güneşe bakılırsa en az bir saat geçmişti. Belki daha fazla. Ona saniyeler gibi gelmişti.

Al'Thor döndü ve yürüyüp gitti. Kızlar titreyerek ayağa kalktılar ve sendeleyerek onun peşinden gittiler.

"O çığlık neydi?" diye sordu Naeff. "Binanın içinden gelen. Siz de duydunuz mu?"

Ituralde kaşlarını çattı. Neydi gerçekten? Odayı aştı ve diğerleri de -Bashere'in subaylarından pek çok kişiyle birlikte- peşinden geldiler. Ama çoğu odada kalıp buz ve ateşle temizlenmiş alana baktılar. Tuhaftı, ama Ituralde tepenin üzerinde, tek bir yıkılmış kule görmemişti. Bir şekilde, al'Thor'un saldırısı yalnızca Gölgedöllerini etkilemiş gibiydi. Bir insan o kadar titiz savaşabilir miydi?

Dışarıdaki koridor boştu, ama Ituralde çığlığın nereden geldiğini tahmin edebiliyordu. Lord Torkumen'in kapısına gitti; Bashere kapının kilidini açtı ve içeri girdiler.

Oda boş görünüyordu. Ituralde korktu. Adam kaçmış mıydı? Kılıcını çekti.

Hayır. Yatağın yanında, köşede biri büzülmüştü. Güzel giysileri kırışmıştı ve yatak örtüsü kanla lekelenmişti. Ituralde kılıcını indirdi. Lord Torkumen'in gözleri gitmişti. Onları bir tüy kalemle çıkarmış gibi görünüyordu; kanlı kalem yerde, yanında duruyordu.

Pencere kırılmıştı. Bashere pencereden dışarı baktı. "Leydi Torkumen aşağıda."

"Atladı," diye fısıldadı Torkumen, kanlı parmaklarla göz yuvalarını pençeleyerek. Sersemlemişti. "O ışık... O korkunç *ışık*."

Ituralde Bashere'e baktı.

"İzleyemedim," diye mırıldandı Torkumen. "Bakamam! Yüce Efendim, koruman nerede? Ezecek orduların, vuracak kılıçların nerede? O Işık, bir cesedi yiyen sıçanlar gibi zihnimi kemiriyor. Düşüncelerimi kavuruyor. Beni öldürdü. O ışık beni öldürdü."

"Adam delirmiş," dedi Bashere sertçe, adamın yanında diz çökerek. "Sayıklamalarına bakarsak, hak ettiği kadar kötü değil. Işık! Kendi kuzenim bir Karanlıkdostu. Ve şehri yönetiyor!"

"Adam neden bahsediyor?" dedi Bashere'in adamlarından biri. "Işık mı? Savaşı görmüş olamaz, kuşkusuz. Bu pencerelerin hiçbiri doğru yöne bakmıyor."

"Onun savaştan bahsettiğini sanmıyorum, Vogeler," dedi Bashere. "Hadi gel. Lord Ejder yorulmuştur herhalde. Ona iyi bakıldığından emin olmak istiyorum."

İşte bu, diye düşündü Min sayfaya vurarak. Tear Taşı'nda pencere pervazına oturmuş, esintinin tadını çıkarıyordu. Rand hakkında

düşünmemeye çalışıyordu. Rand yaralanmamıştı, ama duyguları çok güçlüydü. Öfke. Min onun bir daha hiç öfkelenmeyeceğini ummuştu.

Endişesini silkeleyip attı; yapacak işleri vardı. Yanlış ipucunu mu izliyordu? Yanlış şekilde mi yorumluyordu? Satırı yine okudu. *Sonsuz boşluğun ağzına Işık tutuldu ve o tüm varlığıyla yakalanabilir.*

Koridorun karşı tarafındaki odada bir ışık belirince Min'in spekülasyonları kesildi. Kitabı bıraktı ve yere atladı. Rand aniden yaklaşmıştı. Bağ aracılığıyla hissedebiliyordu.

Karşıdaki odayı iki Mızrağın Kızı koruyordu. Amaçları daha çok insanların içeri girip, Kapıyollar tarafından yaralanmalarını önlemekti. Şimdi açılan Kapıyol duman kokan bir yere gidiyordu. Rand sendeleyerek odaya girdi. Min ona koştu. Bitkin görünüyordu, gözleri kızarmış, yüzü soluktu. Rand içini çekerek ona yaslandı ve Min'in onu bir sandalyeye götürmesine yardım etti.

"Ne oldu?" diye sordu Min, Kapıyoldan içeri giren Mızrağın Kızı Evasni'ye. Evasni sırım gibi bir kadındı ve koyu kızıl saçları kısa kesilmiş, çoğu Kız'ın yaptığı gibi arkada bir kuyruk bırakılmıştı.

"*Car'a'carn* iyi," dedi kadın. "Ama, sırf yapabileceğini kanıtlamak için, kampın çevresinde herkesten bir tur fazla koşmuş bir delikanlı gibi."

"Bugün çok *ji* kazandı," dedi diğer Kız, Ifeyna, neredeyse itiraz edermiş gibi. Sesi ciddiydi.

Rand içini çekti ve arkasına yaslandı. Bashere Kapıyoldan içeri girdi ve çizmeleri taşa çarptı. Min aşağıda bağırışlar duydu -daha büyük bir Kapıyoldan bir grup yaralı asker getiriliyordu. Taş'ın avluları canlanmıştı, Aes Sedai Şifacıları kanlı, isli adamlarla ilgilenmek üzere koşarak geliyordu.

Bashere'in ardından orta yaşlı, ince bir Domanlı geldi. Rodel Ituralde. Adam bitkin görünüyordu, kirli yüzünde kurumuş kan lekeleri vardı ve kolu beceriksizce sarılmıştı. Görünüşe göre Rand yaralanmamıştı. Giysileri temizdi, ama o eski kahverengi pelerini giymekte ısrar ediyordu. Ama Işık, ne kadar yorgundu.

"Rand," dedi Min diz çökerek. "Rand, sen iyi misin?"

"Öfkelendim," dedi Rand usulca. "Bunu aştığımı sanıyordum."

Min'in içi ürperdi.

"Önceki gibi korkunç bir öfke değildi," dedi Rand. "Yıkıcı bir öfke değildi, ama yine de yok ettim. Maradon'da, beni takip eden adamlara ne yapıldığını gördüm. İçlerinde Işık gördüm, Min. Karanlık Varlık'ın gölgesi

ne kadar uzun olursa olsun, ona meydan okuyorlardı. O meydan okuma yaşayacağımızı anlatıyordu. Seveceğiz ve umut besleyeceğiz.

“Ve onun bunu yok etmek için ne kadar çok çabaladığını gördüm. Onları yıkabilirse, bunun bir anlamı olacağını biliyor. Maradon’dan çok daha fazlası. İnsanların direncini kırmak... bunun *açlığını* çekiyor. Benim direncimi kırmak istediği için, aksi halde yapacağından çok daha büyük şiddetle saldırdı.” Sesi yumuşadı ve gözlerini açarak Min’e baktı. “Bu yüzden ben de onun karşısına dikildim.”

“Yaptığın şey muhteşemdi,” dedi Bashere. Kollarını kavuşturarak Min’in yanına dikildi. “Ama onun seni buna zorlamasına izin mi verdin?”

Rand başını iki yana salladı. “Öfkem haklıydı, Bashere. Görmüyor musun? Önceden, her şeyi içimde tutmaya çalışıyordum. Bu yanlıştı. Hissetmek zorundayım. Bu insanların acıları, ölümleri, kayıpları karşısında acı çekmek zorundayım. Neden savaştığımı unutmamak için bunlara tutunmak zorundayım. Boşluğa ihtiyaç duyduğum zamanlar oluyor, ama yine de öfkem benim parçam olarak kalıyor.”

Her sözcükle özgüveni artıyor gibiydi. Min başını salladı.

“Eh, şehri kurtardın,” dedi Bashere.

“Yeterince çabuk değil,” dedi Rand. Min onun üzüntüsünü hissedebiliyordu. “Ve bugün yaptıklarım yine de hata olabilir.”

Min kaşlarını çattı. “Neden?”

“İkimiz arasında bir yüzleşmeye çok yakındı,” dedi Rand. “Bu, zamanı geldiğinde, Shayol Ghul’de olmak zorunda. Onun beni kışkırtmasına izin veremem. Bashere haklı. İnsanların benim her zaman araya girip onları kurtaracağımı varsaymalarını da göze alamam.”

“Belki,” dedi Bashere. “Ama bugün yaptıkların...”

Rand başını iki yana salladı. “Bu savaşı ben vermeyeceğim, Bashere. Bugünkü savaşın beni bu kadar yormasına izin vermemeliydim. Düşmanlarım şu anda üzerime gelecek olsa işim biterdi. Dahası, her seferinde yalnızca bir yerde savaşabilirim. Yaklaşan savaş bundan daha büyük, bir insanın geri püskürtmeyi umabileceğinden çok daha büyük ve korkunç. Sizi organize edeceğim, ama sonra sizi terk etmek zorundayım. Savaş sizin olacak.”

Sustu ve Flinn Kapıyoldan içeri girip Kapıyolun kapanmasına izin verdi.

“Şimdi dinlenmeliyim,” dedi Rand usulca. “Yarın yeğenin ve diğer Sınırboylularla görüşeceğim, Bashere. Benden ne isteyeceklerini

bilmiyorum, ama görev yerlerine dönmek zorundalar. Savunmasına önderlik eden bu kadar büyük bir kumandan varken Saldaea bu durumdaysa, diğer Sınırboyu uluslarının neler çektiğini ancak tahmin edebilirim.”

Min onun ayağa kalkmasına yardım etti. “Rand,” dedi usulca. “Cadsuane döndü ve yanında biri var.”

Rand duraksadı. “Beni ona götür.”

Min irkildi. “Söylememeliydim. Dinlenmelisin.”

“Dinleneceğim,” dedi Rand. “Endişelenme.”

Min onun yorgunluğunu hala hissedebiliyordu. Ama itiraz etmedi. Odadan çıktılar. “Rodel Ituralde,” dedi Rand, kapının yanında durarak. “Bana eşlik etmek istersin. Gösterdiğin şerefin bedelini ödeyemem, ama verebileceğim bir şey var.”

Kır saçlı Domanlı başını sallayarak onun peşine düştü. Koridorda yürürlerken Min Rand’a destek oldu. Onun için endişeleniyordu. Neden kendini bu kadar yoruyordu?

Ne yazık ki yapıyor işte. Rand al Thor, Yeniden Doğan Ejder’di. Bu iş bitene kadar, kuruyana dek kan dökecek, ezilecek, kullanılacaktı. Bir kadını çabalamaktan vazgeçirecek kadar feci bir durumdu.

“Rand...” dedi. Ituralde ve pek çok Mızrağın Kızı peşlerinden geliyordu. Neyse ki, Cadsuane’in odası çok uzakta değildi.

“Düzeleceğim,” dedi Rand. “Söz. Çalışmalarından ne haber?” Rand onun dikkatini başka yöne çekmeye çalışıyordu.

Ne yazık ki, bu soru Min’i bir başka endişeye sevketti. “Kehanetlerde Callandor’a neden sık sık ‘korkunç kılıç’ ya da ‘yıkım kılıcı’ dendiğini hiç merak ettin mi?”

“Çok güçlü bir *sa’angreal*,” dedi Rand. “Belki sebep olabileceği yıkım yüzündendir?”

“Belki,” dedi Min.

“Sen başka bir şey olduğunu düşünüyorsun.”

“Jendai Kehaneti’nde bir ifade var,” dedi Min. “Keşke onlar hakkında daha fazla bilgimiz olsaydı. Her neyse, ‘Ve Kılıç onu iki yandan bağlayacak’ diyor.”

“İki kadın,” dedi Rand. “Onu kontrol edebilmek için iki kadınla halka kurmam lazım.”

Min yüzünü buruşturdu.

“Ne?” dedi Rand. “Söylesen de olur, Min. Bilmem lazım.”

“*Karaethon Efsaneleri*’nde başka bir ifade var. Her neyse, ben *Callandor*’un bunun ötesinde kusurlu olabileceğini düşünüyorum. Öyle olabilir bence... Rand, bence onu kullanırsan seni zayıflatabilir ve saldırılara karşı savunmasız bırakabilir.”

“O zaman belki o şekilde öleceğim.”

“Sen *ölmeyeceksin*,” dedi Min.

“Ben...”

“Bu işi canlı atlatacaksın koyun çobanı,” diye ısrar etti Min. “Ben bunu yapmanı sağlayacağım.”

Rand ona gülümsedi. O kadar yorgun görünüyordu ki. “Yapacağına neredeyse inanacağım, Min. Belki Desen’in çevresinde büküldüğü kişi ben değil, sensindir.” Döndü, sonra koridordaki kapıyı çaldı.

Kapı aralandı ve Merise dışarı baktı. Rand’ı tepeden tırnağa süzdü. “Ayakta zor duruyorsun al’Thor.”

“Gerçekten öyle,” dedi Rand. “Cadsuane Sedai burada mı?”

“İstediğin şeyi yaptı,” diye yanıt verdi Merise. “Ve çok *uyumlu* davrandığını söyleyebilirim, özellikle de senin...”

“Onu içeri al, Merise,” dedi Cadsuane’in sesi içeriden.

Merise duraksadı, sonra Rand’a dik dik bakarak kapıyı ardına dek açtı. Cadsuane bir sandalyeye oturmuş, uzun, gri saçları omuzlarına dökülen yaşlıca bir adamla konuşuyordu. Adamın gösterişli giysileri ve gaga burnu vardı.

Rand kenara çekildi. Arkalarında biri inledi. Rodel Ituralde sersemlemiş gibi bir ifadeyle kapıya yaklaştı ve odadaki adam döndü. İyi huylu bir ifadesi vardı ve bakır tenliydi.

“Efendim,” diye bağırdı Ituralde, odaya dalıp tek dizi üzerinde çökerek. “Yaşıyorsunuz!”

Min Rand’ın büyük bir mutluluk hissettiğini sezdi. Ituralde ağlıyor gibiydi. Rand geriledi. “Gel, daireme gidip dinlenelim.”

“Arad Doman Kralı. Cadsuane onu nereden bulmuş?” dedi Min. “Sen nereden biliyordun?”

“Bir dostum bana bir sır bırakmış,” dedi Rand. “Beyaz Kule Mattin Stepaneas’u ‘korumak’ üzere almış. Eh, aynısını diğer krallar için de yapıp yapmadıklarını merak etmek o kadar zor değildi. Ve aylar önce, henüz hiçbiri Kapıyolları bilmezken onu yakalamak için Arad Doman’a Aes Sedailer göndermişlerse, dönüş yolculuğunda kara saplanmış olabilirlerdi.” Rahatlamış gibiydi. “Graendal onu ele geçirememiş. Onu ben öldürmedim,

Min. Öldürdüğümü varsaydığım bir masum hala yaşıyor. Bu da bir şey. Küçük bir şey. Ama faydası var.”

Min, onun hissettiği sevinç ve rahatlamanın sıcaklığını paylaştığı için -şimdilik- tatmin olarak, dairelerine gidene kadar Rand’a destek oldu.

33

İYİ BİR ÇORBA

Siuan'ın çorbası şaşırtıcı ölçüde iyiydi.

Bir yudum daha aldı ve tek kaşını kaldırdı. Basitti -et suyu, sebze, tavuk parçaları- ama çoğu yiyeceğin en iyi durumda bayat olduğu bir zamanda, bu harikaydı. Çöreği denedi. Buğday biti yok muydu? Muhteşem!

Nynaeve henüz susmuştu, çanağı önünde buharlar saçıyordu. Yeni terfi etmişti ve yeminleri edeli birkaç saat olmuştu. Amyrlin'in çalışma odasındaydılar, kepenkler açıktı ve altın rengi ışık yerdeki yeni yeşil-altın halıya düşüyordu.

Siuan çorbaya daldığı için kendi kendini sessizce payladı. Nynaeve'in raporunu düşünmesi gerekiyordu. Rand al'Thor'la geçirdiği zamanı anlatmıştı. Özellikle de *saidin*in arındırılması gibi olayları. Bölünme sırasında bir Asha'man kampı ziyaret etmişti. Siuan yine de kuşku duymuştum, ama artık bunu inkar etmek imkansızdı.

"Eh," dedi Amyrlin, "bu uzun açıklamayı duyduğum için memnunum, Nynaeve. Ama *saidin*in temizlenmiş olması Asha'man ve Aes Sedailerin birbirleriyle bağ kurmasını daha az huzursuz edici kılmıyor. Keşke Rand görüşmemiz sırasında bundan bana bahsetseydi." Bunu sakin sakin söylemişti, ama Siuan onun erkeklerin kadınlarla bağ kurmasından ancak ambarında yangın çıktığını gören bir kaptan kadar keyif aldığını biliyordu.

"Sanırım," dedi Nynaeve, dudak bükerek. "Fark edecekse, Rand erkeklerin kadınlarla bağ kurmasını onaylamamıştı."

"Onaylayıp onaylamaması fark etmez," dedi Egwene. "Asha'manlar onun sorumluluğunda."

"Onu zincirleyip döven Aes Sedailerin senin sorumluluğunda olması gibi mi, Anne?" diye sordu Nynaeve.

"Elaida'dan miras alınmış bir sorumluluk belki," dedi Egwene gözlerini hafifçe kısarak.

Nynaeve'i geri getirmesi doğruydu, diye düşündü Siuan, çorbadan bir yudum alarak. *Hep Rand'ın tarafını tutması huzursuz edici.*

Nynaeve içini çekti ve kaşığını alarak çorbasını içmeye başladı. "Bunu meydan okuma niyetiyle söylemedim, Anne. Yalnızca nasıl düşündüğünü

anlatmaya çalışıyorum. Işık! Özellikle son zamanlarda, yaptıklarının çoğunu onaylamadım. Ama oraya nasıl vardığını görebiliyorum."

"Ama değişmiş," dedi Siuan düşünceli düşünceli. "Bunu kendin söyledin."

"Evet," dedi Nynaeve. "Aieller onun ölüme kucak açtığını söylüyor."

"Aynısını ben de duydum onlardan," dedi Egwene. "Ama Rand'ın gözlerine baktığımda, başka bir şeyin değiştiğini gördüm, açıklanamaz bir şeyin. Gördüğüm adam..."

"Natrin Tepesi'ni yok edecek biri gibi görünmüyordu, değil mi?" Siuan bunun düşüncesiyle ürperdi.

"Gördüğüm adam öyle bir yeri yok etme ihtiyacı duymazdı," dedi Egwene. "İçeridekiler onun önderliğini kabul ederdi. Onun dileklerine uyardı. O *olduğu* için."

Üçü sustu.

Egwene başını iki yana salladı ve çorbasını yudumladı. Duraksadı, sonra gülümsedi. "Eh, çorba güzel. Belki de her şey sandığım kadar kötü değildir."

"Malzeme Caemlyn'den gelmiş," dedi Nynaeve. "Hizmetçiler konuşurken duydum."

"Ah."

Yine sessizlik.

"Anne," dedi Siuan dikkatle konuşarak. "Kadınlar hala Kule'deki ölümler hakkında endişeleniyor."

"Katılıyorum, Anne," dedi Nynaeve. "Aes Sedailer birbirlerine güvensizlikle bakıyor. Bu beni endişelendiriyor."

"İkiniz de daha önceden görmeliydiniz bunu," dedi Egwene. "Elaida'nın hükümranlığı sırasında."

"Eğer bundan daha kötüydüyse," dedi Nynaeve, "görmediğime memnunum." Büyük Yılan yüzüğüne baktı. Son zamanlarda bunu sık sık yapıyordu. Yeni tekne almış bir balıkçının ikide bir rıhtımlara bakıp gülümsemesi gibi. Ne olursa olsun kendisinin bir Aes Sedai olduğunu söyleyerek yakınmasına ve o yüzüğü uzun zamandır takıyor olmasına rağmen, sınavı geçip yeminleri etmiş olmanın onu tatmin ettiği açıktı.

"Korkunçtu," dedi Egwene. "Ve ben durumun o hale gelmemesine izin vermemeye kararlıyım. Siuan, plan harekete geçirilmeli."

Siuan yüzünü buruşturdu. "Diğerlerine ders veriyordum. Ama bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorum Anne. Doğru düzgün eğitim almadılar."

“Nedir o?” diye sordu Nynaeve.
“Aes Sedailer,” dedi Egwene. “Dikkatle seçilmiş ve birer düş *ter’angreal*i verilmiş kadınlar. Siuan onlara *Tel’aran’rhiod*’un nasıl çalıştığını gösteriyor.”
“Anne, orası tehlikeli bir yer.”
Egwene çorbasından bir yudum daha aldı. “Bunu çoğu kişiden daha iyi bildiğime inanıyorum. Ama gerekli; katilleri kandırıp bizimle yüzleşmeye zorlamamız gerek. En sadık Aes Sedailerim arasında, Düşler Dünyası’nda ‘gizli’ bir toplantı ayarlayacağım ve belki başka önemli kişilerin de katılacağına dair ipuçları bırakacağım. Siuan, Rüzgarbulanlarla temas kurdun mu?”
“Evet,” dedi Siuan. “Ama seninle görüşmeyi kabul etmeleri karşılığında onlara ne vereceğini bilmek istiyorlar.”
“Düş *ter’angreal*lerini ödünç vermem yeterli gelmeli,” dedi Egwene kuru kuru. “Her şeyin bir pazarlığa döndürülmesi gerekmiyor.”
“Onlar için gerekiyor,” dedi Nynaeve. “Ama mesele o değil. *Rüzgarbulanları* bu toplantıya Mesaana’yı çekmek için mi getiriyorsun?”
“Tam olarak değil,” dedi Egwene. “Rüzgarbulanlarla aynı zamanda, farklı bir yerde görüşeceğim. Bazı Bilgelerle de. Mesaana’nın -yönlendirebilen başka kadınları izleyen casusları olduğunu varsayarak- o gün *Ter’aran’rhiod*’da bizi gözetlemeyi *gerçekten* istemesi için.
“Sen ve Siuan Kule Salonu’nda bir toplantı düzenleyeceksiniz, ama bu, Mesaana ve hizmetkarlarını saklandıkları yerden çıkarmak için bir aldatmaca olacak. Koruma örgüleri -ve gizli yerlerden izleyen bazı Aes Sedailer- sayesinde onları tuzağa düşürebileceğiz. Onlar tuzağa düşer düşmez Siuan beni çağırtacak.”
Nynaeve kaşlarını çattı. “İyi bir plan, ama bir şey var. Senin tehlikede olman fikri hoşuma gitmiyor Anne. Bırak bu savaşı ben yürüteyim. Başarabilirim.”
Egwene Nynaeve’i süzdü ve Siuan gerçek Egwene’i gördü. Düşünceli. Cüretli, ama hesapçı. Aynı zamanda Egwene’in bitkinliğini, sorumluluğunun ağırlığını gördü. Siuan o duyguyu iyi bilirdi.
“İtiraf etmeliyim, endişelenmekte haklısın,” dedi Egwene. “Tar Valon dışında Elaida’nın işbirlikçilerinin beni yakalamasına izin verdiğimden beri, işlerin fazla içinde mi olduğumu, kendimi çok mu tehlikeye attığımı merak ediyorum.”
“Kesinlikle,” dedi Nynaeve.

“Bununla birlikte,” dedi Egwene, “basit gerçek şu ki, aramızda *Tel’aran’rhiod* konusunda en uzman olan benim. Siz ikiniz yeteneklisiniz, doğru, ama benim deneyimim daha fazla. Bu durumda, yalnızca Aes Sedailerin önderi değil, aynı zamanda Beyaz Kule’nin kullanması gereken bir aracım.” Duraksadı. “Bunu düşledim, Nynaeve. Mesaana’yı burada yenemezsek, her şeyi kaybedeceğiz... *her şeyi* kaybedeceğiz. Ne kadar değerli olursa olsun araçlarımızın hiçbirini esirgeyemeyeceğimiz bir zaman bu.”

Nynaeve örgüsüne uzandı, ama örgü artık yalnızca omuzlarına geliyordu. Bunun üzerine dişlerini gıcırdattı. “Haklı olabilirsin. Ama bundan hoşlanmıyorum.”

“Aiel düşgezginleri,” dedi Siuan. “Anne, onlarla görüşeceğini söyledin. Onlar yardım edebilir mi? Onların sana göz kulak olduğunu bilsem, savaşman konusunda kendimi çok daha iyi hissederdim.”

“Evet,” dedi Egwene. “İyi bir öneri. Görüşmeden önce onlarla temas kuracağım ve ne olur ne olmaz diye bu talepte bulunacağım.”

“Anne,” dedi Nynaeve. “Belki Rand...”

“Bu Kule’yi ilgilendiren bir mesele, Nynaeve,” dedi Egwene. “Biz halledeceğiz.”

“Pekala.”

“Şimdi,” dedi Egwene, “Mesaana gelip kulak misafiri olmaya direnemesin diye, doğru söylentileri nasıl yayacağımızı bulmamız gerekiyor...”

Perrin koşarak kabusa daldı. Hava çevresinde büküldü ve şehir evleri -bu sefer Cairhien’in yassı damlı evleriydi- kayboldu. Yol ayaklarının altında yumuşadı, önce çamura, ardından sıvıya dönüştü.

Okyanusta çırpınıyordu. *Yine mi su?* diye düşündü sinirle.

Gökyüzünde koyu kırmızı şimşekler çaktı ve denizin üzerinde kanlı ışık dalgaları yayıldı. Her patlama dalgaların altında saklanan gölgeli yaratıkları aydınlatıyordu. Devasa şeyler, yanıp sönen kırmızı şimşekler altında kötücül, kıvrımlı yaratıklar.

İnsanlar, eskiden bir gemi olan şeyin enkazına tutunmuş, dehşet içinde haykırıyor, sevdiklerine sesleniyordu. Kırık tahtalar üzerinde erkekler, koca koca dalgalar üstlerinde kırılırken bebeklerini suyun üzerinde tutmaya çalışan kadınlar, tahıl çuvalları gibi batıp çıkan ölüler.

Dalgaların altındaki şeyler saldırdı, yüzgeçlerinden su sıçratarak, ustura kadar keskin dişleri parlayarak. Yüzeydeki insanları kapıp, derine sürüklediler. Kısa süre sonra su, şimşeklerden kaynaklanmayan bir kırmızılıkla köpürüyordu.

Bu kabusu her kim görüyorsa, son derece çarpık bir hayal gücü vardı.

Perrin düşe çekilmeye direndi. Korkusunu bastırdı ve o tahtalardan birine yüzmedi. *Bu gerçek değil. Bu gerçek değil. Bu gerçek değil.*

Bunu anlamasına rağmen, bir parçası bu sularda öleceğini biliyordu. Bu korkunç, kanlı sularda. Diğerlerinin inlemeleri kulaklarını dolduruyordu ve onlara yardım etmek için içi gidiyordu. Onlar gerçek değildi, biliyordu. Yalnızca hayal. Ama zordu.

Perrin suda yükselmeye başladı ve dalgalar katı zemine dönüştü. Ama sonra bir şey bacağına sürtündüğünde bağırdı. Şimşek çatırdayarak havayı yardı. Yanında bir kadın, görünmez çeneler tarafından çekiştirilerek, dalgaların altına kaydı. Perrin paniğe kapıldı ve aniden kendini suda buldu. Tamamen farklı bir yerde yüzüyordu ve bir kolunu bir enkaz parçasına dolamıştı.

Bu bazen oluyordu. Bir an için kararsız kalsa, kabusu gerçek olarak görse, kabus onu içine çekiyordu ve korkunç mozaiğinde bir yere yerleştiriyordu. Yakında, suyun içinde bir şey hareket etti ve Perrin irkilerek geriledi. Kabaran dalgalardan biri havada yükseldi.

Bu gerçek değil. Bu gerçek değil. Bu gerçek değil.

Su çok soğuktu. Yine bir şey bacağına dokundu ve Perrin haykırdı, ardından bir ağız dolusu tuzlu su yutarak boğulacak gibi oldu.

BU GERÇEK DEĞİL!

Cairhien'deydi, okyanustan fersahlarca uzakta. Burası bir sokaktı. Ayaklarının altında katı taşlar vardı. Yakındaki fırından taze pişmiş ekmek kokusu geliyordu. Sokağa ince gövdeli, küçük dişbudak ağaçları dizilmişti.

Çevresindeki insanların enkaza tutunması gibi, Perrin bağırarak bu bilgiye tutundu. Yumruklarını sıktı ve gerçekliğe odaklandı.

Ayaklarının altında *gerçekten* parke taşları vardı. Dalgalar değil. Su değil. Dişler ve yüzgeçler değil. Yavaşça yine okyanusta yükseldi. Adım attı ve ayağı bir yüzeye indi, botunun altında sağlam taşı hissetti. Diğer ayağını da indirdi. Kendini havada süzülen küçük taşlardan oluşan bir halkada buldu.

Solundaki sulardan devasa bir şey çıktı, kısmen balık, kısmen canavar olan kocaman bir yaratık. Çenesi o kadar genişti ki, bir adam eğilmeden

içine girebilirdi. Dişleri Perrin’in eli kadar iriydi ve kan damlatarak parlıyorlardı.

Gerçek *değildi*.

Yaratık patlayarak sise dönüştü. Serpinti Perrin’e çarptı, sonra hemen kurudu. Çevresinde, kabus büküldü, gerçeklik kabarcığı Perrin’den çevreye yayıldı. Karanlık hava, soğuk dalgalar, çığlıklar atan insanlar ıslak boya gibi birbirine karıştı.

Şimşekler yoktu, gözkapaklarına ışıkları vurmuyordu. Gökgürültüsü yoktu. Onun çatırdadığını duyamıyordu. Dalgalar yoktu, bir kara ülkesi olan Cairhien’in ortasında değil.

Perrin gözlerini açtı ve kabus dağıldı, bahar güneşine maruz kalmış ince bir kırağı tabakası gibi kayboldu. Binalar yeniden belirdi, sokak geri döndü, dalgalar çekildi. Gökyüzünde kaynayan siyah fırtına belirdi. Derinliklerinde parlak beyaz şimşekler çakıyordu, ama gökgürültüsü yoktu.

Çekirge biraz ötede, sokakta oturuyordu. Perrin kurda doğru yürüdü. Oraya hemen atlayabilirdi elbette, ama her şeyi kolay yoldan yapma fikrinden hoşlanmıyordu. Gerçek dünyaya döndüğünde canını sıkacak bir şeydi.

Güçleniyorsun, Genç Boğa, dedi Çekirge onayla.

“Hala çok zaman harcıyorum,” dedi Perrin, omzunun üzerinden arkaya bakarak. “Kabusa her girdiğimde, kontrolü ele geçirmem birkaç dakikamı alıyor. Daha hızlı davranmam gerek. Katil’le savaşırken, birkaç dakikayla bir sonsuzluk arasında fazla fark yok.”

Bunlar kadar güçlü olmayacak.

“Yine de yeterince güçlü olacak,” dedi Perrin. “Kurt düşünü kontrol etmeyi öğrenmek için seneleri vardı. Ben daha yeni başladım.”

Çekirge güldü. *Genç Boğa, sen buraya ilk geldiğinde başladın.*

“Evet, ama eğitime başlayalı daha birkaç hafta oldu.”

Çekirge gülmeye devam etti. Bir açıdan haklıydı. Perrin gerçekten de iki senedir hazırlık yapıyor, geceleri kurt düşünü ziyaret ediyordu. Ama yine de öğrenebildiğince çok şey öğrenmesi gerekiyordu. Bir açıdan, mahkemeden önceki gecikmeden memnundu.

Ama çok da fazla geciktiremezdi. Son Av gelmek üzereydi. Pek çok kurt kuzeye koşuyordu; Perrin onların geçtiğini hissedebiliyordu. Afet’e, Sınırboyları’na koşuyorlardı. Hem gerçek dünyada, hem de kurt düşünde hareket ediyorlardı, ama buradakiler oraya doğrudan *kaymıyorlardı*. Sürüler halinde koşuyorlardı.

Çekirge’nin onlara katılmaya can attığını hissedebiliyordu. Ama o, başka kurtlarla birlikte geride kaldı.

“Hadi gel,” dedi Perrin. “Bir başka kabus bulalım.”

Gül Patikası çiçeğe durmuştu.

Bu inanılmazdı. Bu korkunç yazda pek az başka bitki çiçek açmıştı ve açanlar da solmuştu. Ama Gül Patikası çiçek açıyordu, hem de deli gibi, yüzlerce kırmızı patlama bahçe çitlerine dolanmıştı. Obur böcekler çiçekten çiçeğe uçuşuyorlardı. Şehirdeki bütün arılar beslenmek için buraya gelmişti sanki.

Gawyn böceklerden uzak duruyordu, ama güllerin kokusu öyle baskındı ki, kendini kokuda yıkanıyormuş gibi hissediyordu. Yürüyüşünü bitirdiğinde muhtemelen giysileri saatlerce gül kokacaktı.

Elayne küçük, nilüfer kaplı göletin yanındaki bankların birinde, danışmanlarıyla konuşuyordu. Hamileliği belli olmaya başlamıştı ve harika görünüyordu. Altın rengi saçları güneş ışığını ayna gibi yansıtıyordu; o saçların üzerinde, Andor’un Gül Tacı neredeyse basit kaçıyordu.

Bugünlerde Elayne çok meşguldü. Gawyn onun yaptırdığı silahlar hakkında fısıltılar duymuştu, Elayne tutsak *damaneler* kadar güçlü silahlar olabileceklerini düşünüyordu. Gawyn’in duyduğuna göre Caemlyn’deki dökümhaneler gece gündüz çalışıyorlardı. Caemlyn savaşa hazırlanıyordu ve şehir çok hareketliydi. Genellikle Elayne’in ona ayıracak zamanı olmuyordu, ama Gawyn ayırabildiği kadarı için de memnundu.

O yaklaşırken Elayne ona gülümsedi, sonra maiyetine şimdilik çekilebileceklerini işaret etti. Gawyn’in yanına yürüdü ve yanağından sevgiyle öptü. “Düşünceli görünüyorsun.”

“Son zamanlarda benim için olağan bir durum,” dedi Gawyn. “Senin de aklın başka yerde gibi.”

“Bu da son zamanlarda benim için olağan bir durum,” dedi Elayne. “Her zaman yapacak çok fazla iş ve benim ayırabileceğim çok az zaman var.”

“Eğer meşgulsen...”

“Hayır,” dedi Elayne, onun koluna girerek. “Seninle konuşmam gerek. Günde bir kez bahçelerde yürüyüş yapmanın sağlığıma iyi geleceğini söylediler.”

Gawyn gülümsedi, güllerin ve göletin çevresindeki çamurun kokusunu içine çekti. Hayatın kokuları. Yürürken gökyüzüne baktı. “Burada ne kadar

çok gün ışığı gördüğümüze inanamıyorum. Daimi kasvetin doğal bir şey olduğuna dair kendi kendimi ikna etmiştim neredeyse.”

“Ah, muhtemelen öyle de,” dedi Elayne kayıtsızca. “Bir hafta önce Andor’daki bulutlar Caemlyn çevresinde aralandı, ama tüm diğer yerlerde aynı kaldı.”

“Ama... nasıl?”

Elayne gülümsedi. “Rand. Onun yaptığı bir şey. Ejderdağı’ndaydı sanırım. Ve sonra...”

Aniden gün karardı sanki. “Yine al’Thor,” dedi Gawyn tükürürcesine. “Burada bile peşimde.”

“Burada bile mi?” dedi Elayne eğlenerek. “Onunla ilk bu bahçelerde karşılaşmıştık sanırım.”

Gawyn buna yanıt vermedi. Kuzeye bir göz atarak, o yöndeki gökyüzünü kontrol etti. Orada uğursuz karanlık bulutlar asılıydı. “Babaları o, değil mi?”

“Eğer öyle olsaydı,” dedi Elayne duraksamadan, “bu gerçeği saklamak akıllıca olurdu, değil mi? Yeniden Doğan Ejder’in çocukları hedef olabilir.”

Gawyn kendini hasta gibi hissediyordu. Hamileliği öğrendiği andan beri bundan şüpheleniyordu. “Yak beni,” dedi. “Elayne, bunu nasıl yapabildin? Onun annemize yaptıklarından sonra?”

“O annemize hiçbir şey yapmadı,” dedi Elayne. “Bunu kanıtlayacak tanıklar bulabilirim Gawyn. Annem, Rand Caemlyn’i kurtarmadan *önce* ortadan kayboldu.” Rand’dan bahsederken gözlerinde sevgi dolu bir ifade beliriyordu. “Ona bir şeyler oluyor. Hissedebiliyorum, değiştiğini hissediyorum. Arınıyor. Bulutları dağıtıyor ve güllerin açmasını sağlıyor.”

Gawyn tek kaşını kaldırdı. Elayne güllerin *al’Thor* yüzünden açtığını mı sanıyordu? Eh, aşk insana garip şeyler düşündürebiliyordu ve söz konusu Yeniden Doğan Ejder’se, belki biraz mantıksızlık beklemek lazımdı.

Göletin küçük iskelesine yaklaştılar. Gawyn çocukken burada yüzdüğünü ve sonra bu yüzden azarlandığını hatırlayabiliyordu. Annesi tarafından değil, Galad tarafından, ama annesi de hayal kırıklığına uğramış gibi, sert bir bakış fırlatmıştı ona. Gawyn, sırf Elayne onu gölete ittiği için yüzdüğünü kimseye söylememişti.

“Bunu asla unutmayacaksın, değil mi?” diye sordu Elayne.

“Neyi?” diye sordu Gawyn.

“Annem Farah Evi ile toplantı yaptığı sırada kayıp gölete düştüğün zamanı düşünüyorsun.”

“Kaymak mı? Beni sen *ittin*!”

“Hiç de öyle bir şey yapmadım,” dedi Elayne. “Sen direklerin üzerinde dengede durarak gösteriş yapıyordun.”

“Sen de iskeleyi sallıyordun.”

“İskeleye çıktım,” dedi Elayne. “Kuvvetli bir biçimde. Ben canlı biriyim ve adımlarım da sağlamdır.”

“Kuvvetli ha: Apaçık yalan!”

“Hayır, yalnızca gerçeği yaratıcı bir biçimde dile getiriyorum. Artık bir Aes Sedaiyim. Bu bize özgü bir yetenektir. Şimdi, gölette beni kayıkla gezdirecek misin, gezdirmeyecek misin?”

“Ben... seni gezdirmek mi? Bu da nereden çıktı?”

“Şimdi aklıma geldi. Dinlemiyor muydun?”

Gawyn başını şaşkınlıkla iki yana salladı. “İyi.” Arkalarında, pek çok Asker kadın pozisyon aldı. Hemen her zaman yakında oluyorlardı ve kendini hikayelerdeki Birgitte sanan uzun boylu kadın da başlarındaydı. Belki Birgitte’e gerçekten benziyordu; en azından bu ismi kullanıyordu ve Kumandan General olarak görev yapıyordu.

Askerlere gittikçe büyüyen bir görüşmeci ve ulak kalabalığı katıldı. Son Savaş yaklaşıyordu ve Andor hazırlık yapıyordu ve ne yazık ki, o hazırlıkların çoğu Elayne’in doğrudan ilgisini gerektiriyordu. Gerçi, Gawyn bir hafta kadar önce Elayne’in yatağının içinde şehir duvarına taşınması hakkında tuhaf bir hikaye duymuştu. Şimdiye kadar Elayne’den bunun doğru olup olmadığını öğrenememişti.

Elayne’i göletin küçük kayığına götürürken Birgitte’e el salladı ve kadın ona kaşlarını çattı. “Onu suya atmayacağıma söz veriyorum,” diye seslendi Gawyn. Sonra alçak sesle. “Gerçi ‘kuvvetle’ kürek çekip, alabora olmamızı sağlayabilirim.”

“Ah, sus,” dedi Elayne kayığa yerleşerek. “Gölet suyu bebekler için iyi olmaz.”

“Konu açılmışken,” dedi Gawyn, ayağının ucuyla kayığı ittirip ardından binerek. O oturana kadar kayık tehlikeli bir biçimde sallandı. “Senin ‘sağlığın’ için yürüyor olman gerekmiyor muydu?”

“Melfane’e, haylaz ağabeyimi yola sokmak için bir fırsata ihtiyacım olduğunu söyleyeceğim. Birine haddini bildirmekle meşgulsen, her şeyden paçayı sıyırabiliyorsun.”

“Bana yapacağın da bu mu? Haddimi bildirmek?”

“Şart değil.” Elayne’in sesi ciddiydi. Gawyn kürekleri taktı ve suya indirdi. Gölet büyük değildi, bir kayığın gezinebileceği kadar ancak vardı, ama suyun üzerinde, göl bitkileri ve kelebekler arasında olmak rahatlatıcıydı.

“Gawyn,” dedi Elayne, “Caemlyn’e neden geldin?”

“Burası benim evim,” dedi Gawyn. “Neden gelmeyeyim?”

“Kuşatma sırasında senin için endişelendim. Savaşta işime yarayabilirdin. Ama sen gelmedin.”

“Bunu açıkladım Elayne! Beyaz Kule siyasetine bulaşmıştım. Kışın yağan karlardan bahsetmeye bile gerek yok. Yardım edememiş olmam içimi kavuruyor, ama o kadınlar beni ellerine geçirmişlerdi.”

“Ben de ‘o kadınlardan’ biriyim, biliyorsun.” Elayne elini kaldırdı ve parmağındaki Büyük Yılan yüzüğünü gösterdi.

“Sen farklısın,” dedi Gawyn. “Ama haklısın. Burada olmam gerekirdi. Ama benden başka ne tür bir özür beklediğini bilmiyorum.”

“Özür beklemiyorum,” dedi Elayne. “Ah, Gawyn, seni paylamıyordum. Seni kesinlikle kullanabilirdim, ama yine de başardık. Aynı zamanda, Kule’yi savunmak ile Egwene’i korumak arasında kalmandan endişeleniyordum. Ama her şey yoluna girmiş gibi görünüyor. Bu yüzden, soruyorum. Neden şimdi buraya geldin? Egwene’in sana ihtiyacı yok mu?”

“Görünüşe göre yok,” dedi Gawyn, kayığı geri geri suya çıkararak. Göletin bu yanında, su kıyısında kocaman, geniş bir söğüt yetişmişti ve dalları tutam tutam suya doğru sarkıyordu. Gawyn dallardan sıyrıldıklarında kürekleri kaldırdı ve kayık durdu.

“Eh,” dedi Elayne, “o işe burnumu sokmak istemiyorum -en azından şimdilik. Burada sana her zaman bir yer var, Gawyn. İstesen seni Kumandan General yapardım, ama isteyeceğini sanmıyorum.”

“Neden öyle diyorsun?”

“Eh, buradaki zamanının çoğunu bu bahçelerde, surat asarak geçirdin.”

“Ben surat asmıyordum. Yalnızca düşünüyordum.”

“Ah, evet. Görüyorum ki sen de gerçeği yaratıcı bir biçimde söylemeyi öğrenmişsin.”

Gawyn hafifçe hıhladı.

“Gawyn, arkadaşlarınla ya da saraydaki tanıdıklarınla hiç görüşmüyorsun. Prens ya da Kumandan General kimliğine bürünmüyorsun. Bunun yerine yalnızca... düşünüyorsun”

Gawyn gölete baktı. “Diğerleriyle zaman geçirmiyorum, çünkü herkesin tek bilmek istediği neden kuşatma sırasında burada olmadığım. İkide bir, ne zaman buradaki görevime başlayacağımı ve ordulara komuta edeceğimi soruyorlar.”

“Sorun değil, Gawyn. Kumandan General olman gerekmiyor ve ben de, eğer gerekiyorsa Kılıcın İlk Prensi olmadan da yapabilirim. Ama itiraf etmeliyim, sen Kumandan General olmadığın için Birgitte epey kızgın.”

“Bu yüzden mi bana dik dik bakıyor?”

“Evet. Ama idare edecektir; aslında bu işte oldukça iyi. Ve senin korumanı istediğim bir kişi varsa, o da Egwene’dir. O seni hak ediyor.”

“Ya ben onu istemediğime karar verirsem?”

Elayne uzandı ve elini onun omzuna koydu. Altın rengi saçlarla çevrili altın tacının altındaki yüzü endişeliydi. “Ah, Gawyn. Sana ne oldu?”

Gawyn başını iki yana salladı. “Bryne başarıya fazla alıştığımı ve işler yolunda gitmemeye başladığında nasıl tepki vereceğimi bilemediğimi düşünüyor.”

“Sen ne düşünüyorsun, peki?”

“Ben burada olmanın bana iyi geleceğini düşünüyorum,” dedi Gawyn derin bir nefes alarak. Göletin çevresindeki patikada birkaç kadın yürüyordu ve kır düşmüş kızıl saçları olan bir kadın başı çekiyordu. Dimana, Beyaz Kule’nin başarısız olmuş öğrencilerindendi. Gawyn Kandaşların yapılarını ve Elayne’le ne tür bir ilişkileri olduğunu pek bilmiyordu.

“Burada olmak,” dedi, “bana önceki hayatımı hatırlatıyor. Aes Sedailerden kurtulmak özellikle rahatlatıcı. Bir süre için, Egwene’nin yanında olduğumdan emindim. Onunla gitmek için Delikanlılardan ayrılırken, bunun yaptığım en iyi seçim olduğunu düşünüyordum. Ama Egwene artık bana ihtiyaç duymuyor gibi. Güçlü olmak, Amyrlin olmak onu o kadar meşgul ediyor ki, her isteğine boyun eğmeyen birine tahammülü yok.”

“Söylediğin kadar kötü olduğundan kuşkuluyum Gawyn. Egwene... eh, *gerçekten de* güçlü görünmek zorunda. Gençliği ve terfi ettirilme tarzı yüzünden. Ama Egwene kibirli değildir. Gerektiğinden daha fazla değil.”

Elayne parmaklarını suya daldırarak bir altınsırt balığını ürküttü. “Ben de onun gibi hissettim. İnsanların ona eğilip yaltaklanmasını istediğini söyledin, ama iddiaya girerim, gerçekten istediği, gerçekten *ihtiyaç duyduğu* şey, tamamen güvenebileceği biridir. Görevler verebileceği ve sonra o görevleri nasıl hallettiği konusunda endişelenmeyeceği biri.

Egwene’in muazzam kaynakları var. Servet, asker, kale, hizmetkar. Ama yalnızca *bir tane* Egwene var ve her şey onun doğrudan ilgisini istediği sürece, onca kaynak boşuna.”

“Ben...”

“Onu sevdiğini söylüyorsun,” dedi Elayne. “Kendini ona adadığını ve onun için ölebileceğini söylemiştin. Eh, Egwene’in bu tür insanlarla dolu orduları var. Tıpkı benim gibi. Ama asıl bulunmaz olan, benim söylediğim şeyi yapan insanlar. Daha da iyisi, fırsat bulsam söyleyeceğim şeyleri yapan insanlar.”

“O adam olabileceğimden emin değilim,” dedi Gawyn.

“Neden? Güç sahibi bir kadını desteklemeye hazır onca adam arasında, o kişinin sen olacağını düşünürdüm.”

“Egwene’le farklı. Nedenini açıklayamam.”

“Eh, bir Amyrlin’le evlenmek istiyorsan, bu seçimi yapmak zorundasın.”

Elayne haklıydı. Bu Gawyn’in canını sıkıyordu, ama haklıydı. “Egwene’den bu kadar bahsetmek yeter,” dedi Gawyn. “Konunun al’Thor’dan uzaklaştığını fark ettim.”

“Çünkü onun hakkında söylenecek başka şey yok.”

“Ondan uzak durmalısın, Elayne. O tehlikeli.”

Elayne elini salladı. “*Saidin* temizlendi.”

“Elbette o öyle söyler.”

“Ondan nefret ediyorsun,” dedi Elayne. “Sesinde duyabiliyorum bunu. Bunun annemle ilgisi yok, değil mi?”

Gawyn duraksadı. Elayne bir konuşmayı yolundan saptırmak konusunda çok başarılıydı. Kraliçe kimliği yüzünden mi, yoksa Aes Sedai kimliği yüzünden mi? Gawyn neredeyse kayığı iskeleye çevirecekti. Ama bu Elayne’di. Işık, onu gerçekten anlayan biriyle konuşmak çok iyi geliyordu.

“Neden mi al’Thor’dan nefret ediyorum?” dedi Gawyn. “Eh, annem var. Ama yalnızca o değil. Onun takındığı kimlikten nefret ediyorum.”

“Yeniden Doğan Ejder mi?”

“Bir tiran.”

“Bunu bilemezsin Gawyn.”

“O bir koyun çobanı. Kralları indirmeye, dünyayı dilediği gibi değiştirmeye ne hakkı var?”

“Özellikle de sen bir köyde büzülüp otururken, öyle mi?” Gawyn son birkaç ay içinde başına gelenlerin çoğunu anlatmıştı ona. “O ulusları

fethederken, sen kendi arkadaşlarını öldürmek zorunda kalıyordun. Sonra da kendi Amyrlin'in seni ölüme yolladı."

"Kesinlikle."

"Demek ki bu kıskançlık," dedi Elayne usulca.

"Hayır. Saçmalama. Ben..."

"Ne yapmak isterdin Gawyn?" diye sordu Elayne. "Onunla düello yapmak mı?"

"Belki."

"Peki, sen kazansan ve istediğini söylediğin gibi onu kılıçla biçsen ne olacak? Sen anlık tutkunu tatmin edesin diye hepimizi ölüme mi mahkûm edeceksin?"

Gawyn'in buna verecek yanıtı yoktu.

"Bu yalnızca kıskançlık değil Gawyn," dedi Elayne, kürekleri ondan alarak. "Aynı zamanda bencillik. Şu anda dar görüşlü olmayı göze alamayız." Gawyn'in itirazına rağmen iskeleye kürek çekmeye başladı.

"Bunu söyleyen de, Kara Ajah'a şahsen savaş açan bir kadın," dedi Gawyn.

Elayne kızardı. Gawyn'in bunu öğrenmesini hiç istemediği açıktı. "Öyle gerekiyordu. Dahası, 'biz' dedim. Sen ve ben, ikimizde de bu sorun var. Birgitte bana, daha ılımlı olmayı öğrenmem gerektiğini söyleyip duruyor. Eh, Egwene'in hatırına, senin de aynısını öğrenmen gerek. Ve onun sana ihtiyacı var, Gawyn. Kendisi farkında olmayabilir; dünyayı kendi sırtında taşıması gerektiğine ikna olmuş olabilir. Ama yanılıyor."

Kayık iskeleye çarptı. Elayne kürekleri kaldırdı ve elini uzattı. Gawyn kayıktan indi, sonra onun iskeleye çıkmasına yardım etti. Elayne onun elini sevgiyle tuttu. "Halledeceksin," dedi. "Seni Kumandan Generalim olma sorumluluğundan azat ediyorum. Şimdilik bir başka Kılıcın İlk Prensi atamayacağım, ama sorumluluklarını üstlenmeden unvanı kullanabilirsin. Arada bir devlet törenlerine geldiğin sürece, senden istenebilecek başka şeyler hakkında endişelenmene gerek yok. Bu kararımı hemen ilan edeceğim ve Son Savaş'tan önce başka işlerle meşgul olman gerektiğini belirteceğim."

"Ben... Teşekkür ederim," dedi Gawyn, ama kendini müteşekkir hissettiğinden emin değildi. Egwene'in, kapısını korumaması konusundaki ısrarına çok benziyordu bu durum.

Elayne onun elini sıktı, sonra döndü ve maiyetine doğru yürüdü. Gawyn onun sakin bir sesle onlarla konuşmasını izledi. Elayne her geçen gün daha

da azametli oluyor gibiydi; onu izlemek bir çiçeğin açılmasını izlemekten farksızdı. Caemlyn'de olup, sürecin nasıl başladığını görmüş olmayı diliyordu.

Gül Patikası'nda yürümeye devam ederken kendini gülümserken buldu. Elayne'in her zamanki iyimserliği karşısında, pişmanlıklara tutunmakta güçlük çekiyordu. Ancak Elayne bir adama kıskanç deyip, sonra da onun kendisini bu konuda iyi hissetmesini sağlayabilirdi.

Güneşi ensesinde hissederek, çiçek kokuları arasında yürüdü. Çocukken Galad'la birlikte oynadıkları yerlerden geçti ve annesinin bu bahçelerde Bryne'la yürümesini hatırladı. Gawyn yanlış bir adım attığında dikkatle düzeltmesini, bir prens gibi davrandığı zaman gülümsemesini. O gülümsemeler gündoğumu gibiydi.

Bu mekan *oydu*. Annesi Caemlyn'de, Elayne'de yaşıyordu -Elayne her geçen saat ona daha çok benziyordu. O, Andor'un gücünde ve güvenliğinde yaşıyordu. Göletin kenarında, çocukken Galad'ın onu boğulmaktan kurtardığı yerde durdu.

Belki de Elayne haklıydı. Belki al'Thor'un Morgase'in ölümüyle bir ilgisi yoktu. Öyle olsa da, Gawyn bunu asla kanıtlayamazdı. Ama bunun önemi yoktu. Rand al'Thor Son Savaş'ta ölmeye yazgılıydı. O zaman neden adamdan nefret ediyordu?

"O haklı," diye fısıldadı Gawyn, şahinsineklerinin suyun yüzeyinde dans etmesini izleyerek. "Seninle işim bitti, al'Thor. Bundan sonra umurumda bile değilsin."

Sırtından büyük bir yük alınmış gibi hissediyordu. Gawyn rahatlayarak derin bir nefes aldı. Ancak Elayne onu azat ettikten sonra, Andor'da olmadığı için ne kadar vicdan azabı çektiğini fark etmişti. Artık o da gitmişti.

Egwene'e odaklanma zamanı. Cebine uzandı, suikastçının hançerini çıkardı ve günışığına tutarak o kırmızı taşları inceledi. Egwene'i korumak göreviydi gerçekten. Egwene onu azarlasa, ondan nefret etse, sürgüne gönderse bile... onun hayatını kurtarmayı başarırsa, hepsine değmez miydi?

"Annemin mezarı adına," dedi bir ses arkasından sertçe. "*Onu* nereden buldun?"

Gawyn döndü. Önceden fark ettiği kadınlar patikada, arkasında duruyordu. Dimana başı çekiyordu. Saçlarına kır düşmüştü ve gözlerinin çevresinde kırışıklıklar vardı. Güç'le çalışmak, kadınların yaşlanmasını engellemiyor muydu?

Dimana’nın yanında iki kişi vardı. Biri siyah saçlı tombul bir kadın, diğeri orta yaşlı tıknaz bir kadındı. Konuşan ikincisiydi. İri, masum gözleri vardı. Ve dehşete kapılmış görünüyordu.

“Ne oldu Marille?” diye sordu Dimana.

“O hançer,” dedi Marille, Gawyn’in elindekine işaret ederek. “Marille daha önce de ona benzer bir şey gördü!”

“*Ben* gördüm diyeceksin,” diye düzeltti Dimana. “Sen bir kişisin, eşya değil.”

“Peki, Dimana. Özür dilerim, Dimana. Marille... *ben* bir daha hata yapmayacağım, Dimana.”

Gawyn tek kaşını kaldırdı. Bu kadının nesi vardı?

“Onu affedin, Lordum,” dedi Dimana. “Marille uzun süre *damane*lik yaptı ve uyum sağlamakta güçlük çekiyor.”

“Sen Seanchan mısın?” dedi Gawyn. *Elbette. Aksanı tanımalıydım.*

Marille hevesle başını salladı. Eski *damane*. Gawyn ürperdi. Bu kadın Güç’le öldürmek üzere eğitilmişti. Üçüncü kadın sessiz kalmıştı ve meraklı gözlerle izliyordu. Marille kadar uysal görünmüyordu.

“Yolumuza devam etmemiz lazım,” dedi Dimana. “Seanchanları hatırlatan şeyler görmek Marille’e iyi gelmiyor. Gel, Marille. Muhtemelen o Lord Trakand’ın savaşta kazandığı bir andaçtır yalnızca.”

“Hayır, dur,” dedi Gawyn elini kaldırarak. “Sen bu hançeri tanıyor musun?”

Marille yanıt vermek için izin istermiş gibi Dimana’ya baktı. Kandaş can sıkıntısıyla başını salladı.

“Bu bir Kanbıçağı, Lordum,” dedi Marille. “Siz onu savaşta kazanmadınız, çünkü insanlar Kanbıçaklarını yenemez. Onlar durdurulamazdır. Ancak kendi kanları aleyhlerine döndüğünde düşerler.”

Gawyn kaşlarını çattı. Bu nasıl bir saçmalıktı? “Demek bu bir Seanchan silahı.”

“Evet, Lordum,” dedi Marille. “Kanbıçakları tarafından taşınır.”

“*Bunun* bir Kanbıçağı olduğunu söyledin sanıyordum.”

“Öyle, ama aynı zamanda onu taşıyan kişi. Geceye bürünürler, İmparatoriçe -sonsuza dek yaşasın- tarafından düşmanlarını vurmak üzere gönderilirler ve onun şanı ve ihtişamı uğruna ölürler.” Marille bakışlarını daha da indirdi. “Marille çok konuşuyor. Marille özür diliyor.”

“Özür *dilerim*, diyeceksin,” dedi Dimana, çileden çıkmak üzereymiş gibi.

“Özür dilerim,” diye tekrarladı Marille.

“Demek bu... Kanbıçakları,” dedi Gawyn. “Onlar *Seanchan* suikastçıları mı?” Derin bir ürperti hissetti. Aes Sedai öldürmek için geride intihar birlikleri bırakmış olabilirler miydi? Evet. Akla yakın geliyordu. Katil Terkedilmişlerden biri *değildi*.

“Evet, Lordum,” dedi Marille. “Bıçaklardan birini hanımımın odasında asılı görmüştüm; erkek kardeşine aitti ve kanı aleyhine dönene kadar onu şerefle taşımıştı.”

“Ailesi mi?”

“Hayır, kanı.” Marille daha da büzüldü.

“Bana onlardan bahset,” dedi Gawyn telaşla.

“Geceye bürünürler,” dedi Marille, “düşmanlarını vurmak üzere İmparatoriçe -sonsuza dek yaşasın- tarafından gönderilirler ve...”

“Evet, evet,” dedi Gawyn. “Bunu söylemiştin. Ne tür yöntemler kullanıyorlar? Nasıl bu kadar iyi saklanıyorlar? Bu katilin nasıl saldırdığı konusunda neler biliyorsun?”

Marille her soruyla daha da fazla büzülüyordu. Sızlanmaya başladı.

“Lord Trakand!” dedi Dimana. “Kendinize hakim olun.”

“Marille çok şey bilmiyor,” dedi *damane*. “Marille üzgün. Lütfen, daha iyi dinlemediği için cezalandırmayın onu.”

Gawyn geriledi. Seanchanlar *damane*lerine hayvandan beter davranıyordu. Bu Kanbıçaklarının ne yaptığını Marille’e anlatmış olamazlardı. “Bu *damane*leri nereden buldunuz?” diye sordu Gawyn. “Başka Seanchan askeri yakaladınız mı? Onlardan biriyle konuşmam lazım; tercihen bir subayla.”

Dimana dudaklarını büzdü. “Altara’da yakandılar ve bize yalnızca *damane*ler gönderildi.”

“Dimana,” dedi diğer kadın. Seanchan aksanı yoktu. “Ya *sul’dam*lar? Kaisea düşük Kan’dandı.”

Dimana kaşlarını çattı. “Kaisea... güvenilmez biri.”

“Lütfen,” dedi Gawyn. “Hayat kurtarabilir.”

“Pekala,” dedi Dimana. “Burada bekleyin. Ben onu alıp gelirim.” Diğer iki kadını alıp saraya döndü ve Gawyn’i endişe içinde beklemek üzere yalnız bıraktı. Birkaç dakika sonra Dimana, kemersiz ve süssüz, açık gri bir elbise giymiş, uzun boylu bir kadınla geri döndü. Kadının uzun siyah saçları örülmüştü ve tam bir adım geride kalmaya kararlıymış gibi görünüyordu: kadına göz kulak olmaya çalışan Kandaş’ı rahatsız eden bir hareket.

Gawyn’in yanına geldiler ve *sul’dam* -inanılmaz bir biçimde- dizlerinin üzerine çöktü, Gawyn’in önünde yere kapandı ve alnını toprağa yasladı. Eğilmesinde rahat bir zarafet vardı; bir sebepten Gawyn’e, kendisiyle alay ediliyormuş gibi hissettirmişti.

“Lord Trakand,” dedi Dimana, “bu Kaisea. Ya da en azından, artık ona bu isimle hitap etmemiz gerektiği konusunda ısrar ediyor.”

“Kaisea iyi bir hizmetkar,” dedi kadın sakin sakin.

“Ayağa kalk,” dedi Gawyn. “Ne yapıyorsun?”

“Kaisea’ya sizin Kraliçe’nin ağabeyi olduğunuz söylendi; siz bu diyarın Kan’ındansınız ve ben düşük bir *damane*yim.”

“*Damane* mi? Sen *sul’dam*sın.”

“Artık değil,” dedi kadın. “Tasmalanmam gerek, yüce efendim. Siz tasmalanmamı sağlayabilir misiniz? Kaisea tehlikeli.”

Dimana başını yana doğru sallayarak, özel olarak konuşmalarını önerdi. Gawyn onunla birlikte Gül Patikası’nda biraz uzaklaştı ve Kaisea’yı yere kapanmış halde bıraktı.

“O bir *sul’dam* mı?” diye sordu Gawyn. “Yoksa *damane* mi?”

“Tüm *sul’dam*lar yönlendirme yeteneğini öğrenebilen kadınlar,” diye açıkladı Dimana. “Elayne bu gerçek ortaya çıktığında tüm kültürlerinin yıkılacağını düşünüyor, bu yüzden bizim *sul’dam*lara güçlerini kullanmayı öğretmeye odaklanmamızı istiyor. Pek çoğu örgüleri görebildiklerini inkar ediyor, ama birkaçı bize karşı dürüst davrandı. Her biri *damane* yapılması konusunda ısrar etti.”

Başını Kaisea’ya doğru salladı. “En can sıkıcı olan da bu. Örgüleri bir ‘kaza’ yaratıp, mantığımızı aleyhimize kullanmak için bilinçli olarak öğrendiğini düşünüyoruz. Tek Güç’le vahşi bir şey yaparsa, onu özgür bırakmakla hata yaptığımızı iddia edebilir.”

Tek Güç’le öldürmek üzere eğitilebilen, Üç Yemin’le bağlanmayan ve tehlikeli olduğunu kanıtlamaya kararlı bir kadın? Gawyn ürperdi.

“Çoğu gün ona çatalkök içiriyoruz,” dedi Dimana. “Bunu size endişelenmeniz için değil, kadının söylediği ve yaptığı şeylerin güvenilir olmayabileceğini anlatmak için söylüyorum.”

Gawyn başını salladı. “Teşekkür ederim.”

Dimana onu geri götürdü. *Sul’dam* hala yerdeydi. “Kaisea size nasıl hizmet edebilir, yüce efendim?” Kadının eylemleri Marille’in uysallığının bir parodisi gibiydi. Gawyn’in başta alay sandığı şey alay değildi -asil doğumlu birinin düşük birini, başarısızca da olsa taklit etme çabasıydı.

“Daha önce bunlardan görmüş müydün?” diye sordu Gawyn kayıtsızca, Kanbıçağını çıkararak.

Kaisea nefesini içine çekti. “Onu nereden buldun? Onu sana kim verdi?” Üstlendiği rolden çıktığını fark etmiş gibi hemen büzüldü.

“Bir suikastçı bununla beni öldürmeye çalıştı,” dedi Gawyn. “Dövüştük ve o kaçtı.”

“Bu imkansız, yüce efendim,” dedi Seanchan kadın, daha kontrollü bir sesle.

“Neden öyle diyorsun?”

“Çünkü Kanbıçaklarından biri ile dövüşmüş olsanız, yüce efendim, ölürdünüz. Tüm İmparatorluk’un en uzman katilleri onlardır. Çoktan öldükleri için acımasızca dövüşürler.”

“Suikastçı birlikler.” Gawyn başını salladı. “Onlar hakkında bilgin var mı?”

Kaisea’nın yüzünde çelişkili bir ifade belirdi.

“Tasmalanmanı sağlarsam?” diye sordu Gawyn. “O zaman bana yanıt verir misin?”

“Lordum!” dedi Dimana. “Kraliçe buna asla izin vermez!”

“Ona sorarım,” dedi Gawyn. “Tasmalanman konusunda söz veremem Kaisea, ama senin adına Kraliçe ile konuşmaya söz veriyorum.”

“Siz güçlü ve kudretlisiniz, yüce efendim,” dedi Kaisea. “Ve gerçekten bilgesiniz. Bunu yapacaksanız Kaisea size yanıt verir.”

Dimana dik dik Gawyn’e baktı.

“Konuş,” dedi Gawyn *sul’dam*’a.

“Kanbıçakları uzun yaşamaz,” dedi Kaisea. “Onlara bir görev verildikten sonra dur durak bilmezler. İmparatoriçe, sonsuza dek yaşasın, onlara özel yetenekler bahşeder... onları büyük savaşçılar yapan *ter’angreal* yüzükler.”

“Bu görünüşlerini bulandırıyor,” dedi Gawyn. “Gölgelere karıştıklarında.”

“Evet,” dedi Kaisea, Gawyn’in bunu bilmesine şaşırmış gibi. “Onları alt etmek imkansız. Ama sonunda, kendi kanları öldürüyor onları.”

“Kendi kanları?”

“Görev yaparken zehirleniyorlar. Görev aldıktan sonra, genellikle birkaç haftadan daha fazla yaşamazlar. En fazla bir ay.”

Gawyn can sıkıntısı içinde bıçağı kaldırdı. “Demek yalnızca ölmelerini bekleyeceğiz.”

Kaisea güldü. “Bu mümkün değil. Ölmeden önce görevlerini mutlaka yerine getirirler.”

“Bu, insanları yavaş yavaş öldürüyor,” dedi Gawyn. “Birkaç günde bir, bir kişi. Şimdiye dek bir avuç.”

“Sınıyor,” dedi Kaisea. “Zayıf ve güçlü tarafları arıyor, görülmeden nerede saldırabileceğini öğreniyor. Yalnızca birkaç kişi ölmüşse, henüz Kanbıçağının tüm gücünü görmemişsiniz demektir. Onlar ‘bir avuç’ kişiyi değil, düzinelercesini öldürürler.”

“Ben onu durdurmazsam,” dedi Gawyn. “Zayıflıkları nelerdir?”

Kaisea yine güldü. “Zayıflık mı? Yüce efendim, onların Seanchan’ın en iyi savaşçıları olduğunu, İmparatoriçe’nin, sonsuza dek yaşasın, iltimasıyla gelişip güçlendiklerini söylemedim mi?”

“Güzel. Ya *ter’angreal*? Suikastçıya gölgedeyken yardımcı olan? Onun işe yaramasını nasıl engelleyebilirim? Belki bir sürü meşale yakarak?”

“Işığın olduğu yerde gölge de vardır, yüce efendim,” dedi kadın. “Daha fazla ışık yakarsanız, daha fazla gölge yaratırsınız.”

“Bir yolu olmalı.”

“Eğer bir yol varsa, Kaisea sizin bulacağınızdan emin, yüce efendim.” Kadının yanıtında kendini beğenmiş bir tını vardı. “Kaisea bir öneride bulunabilir mi, yüce efendim? Bir Kanbıçağı ile dövüşüp hayatta kaldığınız için kendinizi şanslı sayın. Muhtemelen gerçek hedefi siz değildiniz. Bir ay geçene kadar saklanın. Bırakın, İmparatoriçe’nin -sonsuza dek yaşasın- isteği yerine gelsin ve saldırıdan kurtulup yaşamanızı sağlayan alametlere şükredin.”

“Bu kadar yeterli,” dedi Dimana. “İstediğiniz bilgiyi edindiğinizi sanıyorum, Lord Trakand?”

“Evet, teşekkür ederim,” dedi Gawyn huzursuzluk içinde. Kaisea’nın kalktığını ve Kandaş’ın onu alıp götürdüğünü fark etmedi bile.

Yaşadığınız için kendinizi şanslı sayın... gerçek hedefi siz değildiniz.

Gawyn ellerindeki fırlatma bıçağını denedi. Açık ki hedefi Egwene’di. Yoksa neden Seanchan bu kadar güçlü bir silahı harcasındı? Belki de onun ölümünün Beyaz Kule’yi yıkacağını düşünüyorlardı.

Egwene’in uyarılması gerekiyordu. Bu onun Gawyn’e kızmasına sebep olacaksa, Egwene’in istediği şeyin tersi olacaksa bile, Gawyn’in bu bilgiyi ona iletmesi gerekiyordu. Hayatını kurtarabilirdi.

O hala orada dikilir ve Egwene’e nasıl yaklaşacağını düşünürken, kırmızı-beyaz giyimli bir hizmetkar yaklaştı. Bir tabağın içinde, mühürlü

bir zarf taşıyordu. “Lord Gawyn?”

“Nedir bu?” diye sordu Gawyn. Mektubu aldı ve Kanbıçağını kullanarak açtı.

“Tar Valon’dan,” dedi hizmetkar eğilerek. “Kapıyol aracılığı ile iletildi.”

Gawyn zarfın içindeki kalın kağıdı açtı. Silviana’nın elyazısını tanıdı.

Gawyn Trakand, diyordu. *Beyaz Kule’den ayrıldığını duyunca Amyrlin hiç memnun olmadı. Sana şehirden ayrılman söylenmemişti. Bu mektubu göndermemi istedi ve Caemlyn’de aylaklık etmek için bol bol zamanın olduğunu belirtti. Tar Valon’da hazır bulunman isteniyor ve bir an önce geri döneceksin.*

Gawyn mektubu okudu, sonra bir daha okudu. Egwene planlarını bozduğu için ona bağırıyor, neredeyse Kule’den kovuyordu ve sonra da şehri terk ettiği için *hiç memnun olmuyordu*, öyle mi? Onun ne yapmasını bekliyordu ki? Gawyn neredeyse gülecekti.

“Lordum?” diye sordu hizmetkar. “Yanıt göndermek ister misiniz?” Tepside kağıt ve kalem vardı. “Bir yanıt beklendiğini ima ettiler.”

“Ona bunu gönder,” dedi Gawyn, Kanbıçağını tepsiye fırlatarak. Aniden öyle öfkelenmişti ki, geri dönmeye dair tüm düşünceler aklından çıkmıştı. Kahrolası kadın!

“Ve ona söyle,” diye ekledi, bir an düşündükten sonra, “suikastçı bir Seanchan ve gölgelerin içindeyken görülmesini güçleştiren bir *ter’angreal* taşıyor. Fazladan ışık yakmakta fayda var. Diğer cinayetler yalnızca savunmamızı sınamak içindi. Asıl hedef *o*. Suikastçının çok, ama çok tehlikeli olduğunu vurgula; ama onun sandığı kişi değil. Eğer kanıt istiyorsa, burada, Caemlyn’deki Seanchanların bazılarıyla konuşabilir.”

Hizmetkar şaşırmış görünüyordu, ama Gawyn başka bir şey söylemeyince çekildi.

Gawyn öfkesini bastırmaya çalıştı. Artık geri dönemezdi. Yoksa onun emri üzerine sürüne sürüne geliyormuş gibi görünürdü. Egwene’in “dikkatle yapılmış planları ve kurulmuş tuzakları” vardı. Gawyn’e ihtiyaç duymadığını söylemişti. O zaman, bir süre onsuz yapacaktı.

34

MAHKEME

“Devriyelerin görevlerinin başında olmalarını ve gözlerini açık tutmalarını istiyorum,” dedi Perrin ısrarla. “Mahkeme sırasında bile.”

“Mızrağın Kızları bundan hoşlanmayacak Perrin Aybara,” dedi Sulin. “Özellikle de mızrak dansı fırsatını kaçıracaklarsa.”

“Yine de dediğimi yapacaklar,” dedi Perrin kampta yürüyerek. Dannil ve Gaul da yanındaydı. O günkü korumaları Azi ve Wil al’Seen arkalarından geliyordu.

Sulin Perrin’i süzdü, sonra başını salladı. “Dediğin gibi olacak.” Uzaklaştı.

“Lord Perrin,” diye sordu Dannil endişeli bir kokuyla. “Bunun anlamı nedir?”

“Henüz bilmiyorum,” dedi Perrin. “Rüzgarda yanlış bir şey var.”

Dannil kafası karışmış gibi kaşlarını çattı. Eh, Perrin’in de kafası karışıktı. Kafası karışık ve gittikçe daha emin. Bu bir çelişki gibi geliyordu, ama doğruydu.

Kamp meşguldü, orduları Beyazpelerinleri karşılamaya hazırlanıyordu. Ordusu değil, *orduları*. Aralarında o kadar çok ayrılık vardı ki. Arganda ve Gallenne daha iyi pozisyonlar için itişiyorlardı, İki Nehirliler yeni paralı askerlere bozuluyorlardı, eski mülteciler hepsinin arasında eziliyordu. Ve elbette, herkesle mesafeli, dilediklerini yapan Aieller vardı.

Onları dağıtacağım, dedi Perrin kendi kendine. *Ne fark eder?* Yine de onu rahatsız ediyordu. Kampı yürütmek için düzensiz bir yöntemdi.

Her neyse, Perrin’in halkı en son şer kabarcığının etkisini üstlerinden atıyordu. Bir daha hiçbiri silahına aynı şekilde bakmayacaktı, ama yaralananlara Şifa verilmişti ve yönlendirenler dinlenmişti.

Gecikme Beyazpelerinlerin hoşuna gitmemişti, çünkü muhtemelen beklediklerinden de uzun sürmüştü. Ama Perrin’in birçok sebepten zamana ihtiyacı vardı.

“Dannil,” dedi. “Tahmin ediyorum karım beni korumak için sizi de entrikalarına bulaştırmıştır.”

Dannil irkildi. “Nasıl...”

“Onun da kendi sırlarını saklamaya ihtiyacı var,” dedi Perrin. “Yarısını göremiyorum, ama bu gün kadar açık. Bu mahkeme onu mutsuz ediyor. Size ne yaptırıyor? Asha’manlarla birlikte, beni tehlikeden kaçırma planı mı?”

“Öyle bir şey, Lordum,” diye itiraf etti Dannil.

“İşler kötüye giderse kaçarım,” dedi Perrin. “Ama fazla erken hareket etmeyin. Sırf Beyazpelerinler yanlış zamanda küfretti diye bu işin kan banyosuna dönüşmesine izin vermeyeceğim. İşaretimi bekle. Anladın mı?”

“Evet, Lordum,” dedi Dannil mahçup kokarak.

Perrin’in bütün bunları geride bırakması gerekiyordu. Kurtulması. Hemen. Çünkü, son birkaç gün içinde, her şey ona doğal gelmeye başlamıştı. *Ben yalnızca bir...* Duraksadı. Yalnızca bir ne? Demirci mi? Artık bunu söyleyebilir miydi? O *neydi*?

Neald ilerde, Yolculuk alanının yakınında, bir ağaç kütüğünün üzerinde oturuyordu. Son birkaç gün içinde genç Asha’man asker ve Gaul, Perrin’in emirleri üzerine, pek çok yönde keşfe çıkarak, kamptan yeterince uzaklaşırlarsa Kapıyolların işe yarayıp yaramadığını denemişlerdi. Gerçekten de işe yaramıştı, ama kampın etkisinden kurtulmak için saatlerce uzağa gitmeleri gerekiyordu.

Ne Neald ne de Gaul, Kapıyol örgülerinin işe yaraması dışında bir değişiklik görememişti. Herhangi bir bariyer ya da görünür bir işaret yoktu, ama Perrin doğru tahmin etmişti, Kapıyolların işe yaramadığı alan, kurt düşünde kubbenin kapladığı alanla aynıydı.

Kubbenin amacı *buydu* ve Katil bu yüzden onu koruyordu. Kurt avlamakla ilgisi yoktu, ama bunu da zevkle yaptığı kesindi. Kubbeyi ve Asha’manların sorunlarını yaratan şey aynıydı.

“Neald,” dedi Perrin, Asha’man’a yaklaşarak. “En son devriye iyi gitti mi?”

“Evet, Lordum.”

“Grady ve sen örgülerin işe yaramadığından ilk bahsettiğinizde, bunun daha önce de olduğunu söylemiştiniz. O ne zamandı?”

“Cairhien’deki devriye grubunu getirmek için Kapıyol açmaya çalıştığımızda,” dedi Neald. “İlk başta denedik, ama örgüler dağıldı. Ama biraz bekleyip tekrar denedik. Bu sefer işe yaradı.”

Bu, kubbeyi gördüğüm ilk geceden hemen sonraydı, diye düşündü Perrin. Kısa süreliğine belirdi, sonra kayboldu. Katil onu deniyordu herhalde.

“Lordum,” dedi Neald yaklaşarak. Züppenin tekiydi, ama Perrin’in ona ihtiyacı olduğunda güvenilirdi. “Neler oluyor?”

“Sanırım biri bize tuzak hazırlıyor,” dedi Perrin usulca. “Bizi kapana kıstırıyor. Buna sebep olan şeyi bulmak için başkalarını da gönderdim; muhtemelen bir tür Tek Güç nesnesi.” Kurt düşünde gizlenmiş olabileceğinden endişeleniyordu. Oraya yerleştirilmiş bir şey gerçek dünyayı da etkileyebilir miydi? “Şimdi, hiç Kapıyol yapamadığınızdan emin misiniz? Etkilenen alanın içindeki diğer noktalara bile mi?”

Neald başını iki yana salladı.

Demek bu tarafta kurallar farklı, diye düşündü Perrin. *Ya da en azından, kurt düşünde yer değiştirmek ve Yolculuk, farklı kurallarla işliyor.* “Neald, halka kullanarak daha büyük Kapıyollar açabileceğinizi ve tüm orduyu birkaç saat içinde nakledebileceğinizi söylemiştin, değil mi?”

Neald başını salladı. “Bu konuda çalışıyoruz.”

“Buna hazır olmamız lazım,” dedi Perrin gökyüzüne bakarak. Havadaki o *tuhaflığın* kokusunu hala alabiliyordu. Hafif bir bayatlık.

“Lordum,” dedi Neald. “Hazır olacağız, ama Kapıyol açamazsak, hiç fark etmez. Ama orduyu etki alanının dışına yürütüp oradan kaçabiliriz.”

Ne yazık ki, Perrin bunun iş görmeyeceğini tahmin ediyordu. Çekirge buna geçmişin derinliklerinden bir şey demişti. Bu da, Katil’in Terkedilmişlerle çalışıyor olabileceği anlamına geliyordu. Ya da *kendisi* Terkedilmişlerden biriydi. Perrin bunu hiç düşünmemişti. Her durumda, bu tuzağı her kim planlıyorsa, izliyor olacaktı. Ordusu kaçmaya çalışırsa, ya kapan kapanacaktı ya da düşman kubbenin yerini değiştirecekti.

Terkedilmişler o kutularla Shaidoları kandırmış, onları buraya yerleştirmişti. Bir de, Perrin’in resminin dağıtılması meselesi vardı. Bütün bunlar, her ne ise, aynı tuzağın parçaları mıydı? Tehlikeler. Onu kovalayan o kadar çok tehlike vardı ki.

Eh, sen ne bekliyordun, diye düşündü. *Tarmon Gai’don geldi.*

“Keşke Elyas dönse,” dedi. Adamı kendi başına özel bir keşif gezisine yollamıştı. “Siz hazır olun, Neald. Dannil, gidip uyarılarımı adamlarına iletsen iyi olur. Herhangi bir kaza istemiyorum.”

Dannil ve Neald ayrı ayrı, yollarına gittiler ve Perrin at sıralarına yürüyüp Çevik’i buldu. Rüzgar kadar sessiz Gaul da onunla geldi.

Biri ilmeği çekerek sıkılaştırıyor, diye düşündü Perrin, *yavaş yavaş, santim santim, bacağıma doluyor*. Muhtemelen onun Beyazpelerinlerle savaşmasını bekliyorlardı. Savaştan sonra ordusu zayıflamış, yaralanmış

olacaktı. Kolay av. Bundan önce Damodred'le savaşmış olsa, kapana kısılacağını fark etmek içini ürpertiyordu. Aniden mahkeme büyük önem kazanmıştı.

Perrin, kurt düşüne bir kez daha girene kadar savaşı ertelemenin bir yolunu bulmak zorundaydı. Belki kurt düşünde kubbeyi yok edip, halkını kurtarmanın bir yolunu bulurdu.

"Değişiyorsun, Perrin Aybara," dedi Gaul.

"Efendim?" dedi Perrin, Çevik'i bir seyisten teslim alarak.

"Bu iyi bir şey," diye yanıt verdi Gaul. "Senin şef olmaya itiraz etmeyi bıraktığını görmek güzel. Kumanda etmekten hoşlandığını görmek daha da güzel."

"İtiraz etmeyi bıraktım, çünkü yapacak daha iyi işlerim var," dedi Perrin. "Ve kumanda etmek hoşuma *gitmiyor*. Yapmak zorunda olduğum için yapıyorum."

Gaul, Perrin'in sözlerini onaylamış gibi başını salladı.

Aieller. Perrin eyere tırmandı. "Gidelim hadi. Alay yürümeye başlıyor."

"Gidebilirsin," dedi Faile Aravine'e. "Ordu harekete geçiyor."

Aravine diz kırdı ve emirleri mültecilere iletmek üzere çıktı. Faile bugünün ne getireceğinden emin değildi, ama ne olur ne olmaz diye, geride kalanların kampı kaldırmasını ve hareket etmeye hazır olmasını istiyordu.

Aravine çıkarken Faile katip Aldin'in ona katıldığını fark etti. Adam gerçekten de son zamanlarda Aravine'i sık sık ziyaret ediyormuş gibi görünüyordu. Belki sonunda Arrela'dan vazgeçmişti.

Faile çadırına seyirtti. Yolda, kirişlerini ve ok tüylerini kontrol etmekte olan Flann Barstere, Jon Gaelin ve Marek Cormer'in yanından geçti. Üçü de başlarını kaldırıp ona baktılar ve el salladılar. Gözlerinde rahatlama vardı ve bu iyiye işaretti. Eskiden, Faile'nin yokluğu sırasında Perrin'in Berelain'le oyalanması yüzünden kendilerini kötü hissediyormuş gibi, onu her gördüklerinde utanıyorlardı.

Faile'nin Berelain'le zaman geçirmesi, söylentilerin resmi olarak inkar edilmesi, kampı uygunsuz bir şey olmadığı konusunda ikna ediyordu. İlginçtir, şer kabarcığı olayı sırasında Faile'nin Berelain'in hayatını kurtarması, insanların fikrini değiştirmek konusunda her şeyden daha etkili olmuştu. O olay sayesinde, insanlar iki kadın arasında hınç olmadığına ikna olmuştu.

Elbette, Faile kadının hayatını kurtarmamıştı, yalnızca ona yardım etmişti. Ama söylentiler öyle demiyordu ve Faile söylentilerin bir sefer olsun ve Perrin lehlerine çalıştığını görmekten memnundu.

Çadırına vardı, ıslak bir bez parçası ve lavabosunu kullanarak çabucak temizlendi. Biraz parfüm süründü, sonra en iyi elbisesini giydi -korsesine ve etek uçlarına sarmaşık desenleri işlenmiş koyu gri-yeşil bir elbise. Sonunda, aynaya bakarak görüntüsünü kontrol etti. Güzel. Endişesini saklıyordu. Perrin'e bir şey olmayacaktı. *Olmayacaktı.*

Yine de kemerine ve kol yenlerine birkaç hançer soktu. Bir seyis atı Günışığı'nı dışarıya getirmişti. Faile atına bindi. Shaidolar tarafından öldürülen Kırlangıç'ı özlüyordu. En iyi elbiseleri bile, at binmesini kolaylaştırmak için bölünmüştü; yolda yanına başka elbise almazdı. Annesi ona hiçbir şeyin, bir kadının askerler karşısındaki saygınlığını eyere yan oturmak kadar bozmadığını söylemişti. Ve düşünülemez olan gerçekleşir de Perrin ölürse, Faile'nin ordularının kumandasını alması gerekiyordu.

Atını, toplanan ordunun önüne sürdü. Perrin orada, eyerinde bekliyordu. Ne cüretle bu kadar sabırlı görünürdü!

Faile sinirini belli etmedi. Fırtına olma zamanı vardı, hafif bir yel olma zamanı vardı. Bu mahkeme hakkında ne düşündüğünü Perrin'e açık seçik anlatmıştı zaten. Şimdilik, onu desteklediği görülmeliydi.

Aes Sedailer, Bilgeler gibi yürüyerek arkada toplanırken Faile atını Perrin'in yanına sürdü. Mızrağın Kızları yoktu. Neredeydiler? Mahkemeye gelmediklerine göre önemli bir durum olmalıydı. Sulin ve diğerleri için Perrin'i korumak, onlara *Car'a'carn*'ın verdiği bir görevdi ve Perrin'in ölmesi onlar için ciddi bir *toh* meselesi olurdu.

Faile kampta göz gezdirdi ve başlıklı beyaz pelerinleri içinde iki *gai'shain*in öne seyirttiğini fark etti. Perrin'in atının yanında duran Gaul kaşlarını çattı. Şekillerden biri ona eğilerek bir demet mızrak uzattı. "Yeni bileylendi," dedi Chiad.

"Benim oklarım ve mızraklarım var zaten," dedi Gaul.

"Evet," dedi kadınlar. Gaul'un önünde diz çökerek sunularını uzattılar.

"Ne?" diye sordu Gaul.

"Yalnızca güvenliğin için endişelendik," dedi Bain. "Ne de olsa, o silahları kendin hazırladın." Bunu ciddi bir tavırla, herhangi bir alay ya da samimiyetsizlik işareti olmadan söylemişti. Ama sözlerin kendisi, üstünlük taslamaya fazla müsaitti.

Gaul gülmeye başladı. Sunulan silahları aldı ve kendi silahlarını kadınlara uzattı. O gün yaşadığı sorunlara rağmen Faile kendini gülümserken buldu. Aiel iletişiminde sinsi bir karmaşıklık vardı. *Gai'shain*ları konusunda, Gaul'u memnun etmesi gereken şeyler onu kızdırıyordu, ama hakarete varan bir şeyi eğlenerek karşılıyordu.

Bain ve Chiad geri çekilirken Faile toplanan orduya baktı. Herkes geliyordu, hem de yalnızca komutanlar ve göstermelik güçler değil. Çoğu mahkemeyi izleyemeyecekti, ama orada olmaları gerekiyordu. Ne olur ne olmaz diye.

Faile atını kocasının yanında durdurdu. "Seni endişelendiren bir şey var," dedi ona.

"Dünya nefesini tuttu Faile," dedi Perrin.

"Ne demek istiyorsun?"

Perrin başını iki yana salladı. "Son Savaş geldi. Rand tehlikede. O bizden daha fazla tehlike içinde. Ve ben ona gidemiyorum, henüz değil."

"Perrin, mantıklı konuşmuyorsun. Rand'ın tehlikede olduğunu nereden biliyorsun."

"Onu görebiliyorum. Ne zaman adını söylesem ya da onu düşünsem, gözlerimin önünde beliriyor."

Faile gözlerini kırpıştırdı.

Perrin, sarı gözlerinde düşünceli bir ifadeyle ona döndü. "Ona bağlıyım. O... beni çekiyor, anlıyor musun? Her neyse, bu tür konularda sana karşı açık olmaya karar vermiştim." Duraksadı. "Ordularım burada güdülüyorlar Faile. Tıpkı kasaba güdülen koyunlar gibi."

Aniden kurt düşündeki görüntüyü hatırlamıştı. Kurtların önünde koşan koyunlar. Kendini kurtlardan biri saymıştı. Ama yanılmış olabilir miydi?

Işık! O konuda *yanılmıştı*. Şimdi anlamını biliyordu. "Rüzgarda hissedebiliyorum," dedi. "Kapıyollardaki sorun, kurt düşünde olan bir şeyle ilgili. Biri bizim buradan kaçamamamızı istiyor."

Öğlen sıcağında yersiz kaçan soğuk bir rüzgar esti. "Emin misin?" diye sordu Faile.

"Evet," dedi Perrin. "Tuhaf olsa da, eminim."

"Mızrağın Kızları nerede? Keşfe mi çıktılar?"

"Biri bizi kapana kıstırmak ve saldırmak istiyor. Bizim Beyazpelerinlerle çatışmamıza sebep olmak, sonra da hayatta kalanları öldürmek mantıklı. Ama bu bir ordu gerektirir ve herhangi bir ordudan iz yok. Yalnızca biz ve Beyazpelerinler. Elyas bölgede Kapıyol işareti arıyor,

ama henüz hiçbir şey bulamadı. Bu yüzden, belki de hiçbir şey yoktur ve ben kendi gölgemden ürküyorumdur."

"Son zamanlarda kocacığım, o gölgeler ısırabiliyor da. Ben senin içgüdülerine güveniyorum."

Perrin ona baktı, sonra geniş geniş gülümsedi. "Teşekkür ederim."

"Ee, ne yapıyoruz?"

"Bu mahkemeye gideceğiz," dedi Perrin. "Ve Beyazpelerinlerle savaşmamak için elimizden geleni yapacağız. Sonra bu gece, Kapıyolları engelleyen şeyi durdurabiliyor muyum diye bakacağım. Ondan kaçacak kadar uzağa at süremeyiz; o şeyin ortadan kalkması lazım. Onu iki yerde gördüm. Bir şekilde yok etmem lazım. Ondan sonra kaçarız."

Faile başını salladı ve Perrin yürüyüş emri verdi. Arkasındaki ordu dolaşık bir halat gibi karman çorman görünse de, harekete geçti. Muhtelif gruplar birbirinden çözülerek ayrıldı.

Kısa süre sonra Jehannah Yolu'na çıktılar ve çadırın kurulduğu alana yaklaştılar. Beyazpelerinler gelmişti bile; saf tutmuşlardı. Onlar da tüm orduyu getirmiş gibi görünüyordu.

Gergin bir akşam olacaktı.

Gaul, Perrin'in atının yanında koşuyordu ve endişeli görünmüyordu, peçesini takmamıştı da. Faile onun Perrin'in mahkemeye çıkmasını şerefli bir davranış şeklinde gördüğünü biliyordu. Perrin ya kendini savunacak ya da *toh* sahibi olduğunu itiraf ederek yargıyı kabul edecekti. Aieller *toh* ödemek için kendi ayaklarıyla idama gidiyorlardı.

Çadıra yaklaştılar. Çadırın kuzey ucuna, alçak bir platformun üzerine bir sandalye konulmuştu ve sırtı uzaktaki meşinyaprak ormanına bakıyordu. Morgase yükseltilmiş sandalyeye oturmuş, tepeden tırnağa bir hükümdar gibi görünüyordu. Onun için herhalde Galad'ın bulduğu kızıl-altın bir elbise giymişti. Faile bu kadını nasıl basit bir leydi hizmetçisi sanmıştı?

Morgase'in önüne sandalyeler konmuştu ve Beyazpelerinler o sandalyelerin yarısını doldurmuştu. Galad doğaçlama yargıç tahtının yanında duruyordu. Saçlarının her teli yerli yerindeydi, üniforması lekesizdi ve pelerini arkasından sarkıyordu. Faile yana baktı ve Berelain'i Galad'a bakıp bakıp kızarırken yakaladı. Kadının bakışlarında *açlık* vardı. Perrin'i, Beyazpelerinlerle barış yapması için kendisini göndermeye ikna etmeye çalışmaktan vazgeçmemişti.

"Galad Damodred," diye seslendi Perrin, çadırın önünde atından inerek. Faile de atından indi ve onun yanında yürüdü. "Bu iş başlamadan önce bana

bir söz vermeni istiyorum."

"Ne sözüymüş o?" diye seslendi genç kumandan açık kenarlı çadırın içinden.

"Bu işi savaşa dönüştürmeyeceğine yemin et," dedi Perrin.

"Buna söz verebilirim," dedi Galad. "Ama elbette, senin de *bana*, hüküm aleyhine olursa kaçmayacağına dair söz vermen gerekir."

Perrin sustu. Sonra elini çekicine koydu.

"Görüyorum ki söz vermek istemiyorsun," dedi Galad. "Sırf annem beni, kendini savunmana izin verilmesi gerektiğine ikna ettiği için sana bu şansı veriyorum. Ama Işığın Evlatlarını öldürmüş bir adamın elini kolunu sallaya sallaya dolaşmasına izin vermektense ölürüm daha iyi. Bu işin savaşa dönüşmesini istemiyorsan Perrin Aybara, kendini iyi savun. Ya bunu yap ya da cezayı kabul et."

Faile kocasına baktı; Perrin kaşlarını çatmıştı. Talep edilen sözü vermek istiyormuş gibi görünüyordu. Faile elini onun koluna koydu.

"Bunu yapmam gerek," dedi Perrin fısıltıyla. "Bir insan nasıl kanunun üzerinde olabilir Faile? Morgase Kraliçe'yken Andor'da o adamları öldürdüm. Onun yargısına boyun eğmeliyim."

"Ya ordundaki insanlara karşı görevin?" diye sordu. "Rand'a karşı, Son Savaş'a karşı görevin?" *Bana karşı görevin*?

Perrin duraksadı, sonra başını salladı. "Haklısın." Sonra, daha yüksek sesle devam etti, "Başlayalım şu işe."

Perrin çadıra girdi ve Neald, Dannil ve Grady hemen ona katıldılar. Onların varlıkları Perrin'in kendini korkak gibi hissetmesine sebep oluyordu; dördü, Perrin'in yakalanmasına izin vermeye niyetleri olmadığını belli edecek şekilde duruyordu.

Perrin çıkan karara uymayacaksa mahkemenin ne anlamı vardı? Yalnızca bir aldatmaca.

Beyazpelerinler gergin tavırlarla izliyorlardı, subayları çadırın gölgesinde dikiliyordu ve orduları dizilmiş, rahata geçmişti. Mahkeme sırasında hazır beklemeye kararlı görünüyorlardı. Perrin'in kendi güçleri -daha büyük, ama o kadar düzenli değildi- Beyazpelerinlerin karşısında hazır durarak karşılık verdi.

Perrin başını salladı ve Rowan Hum, Galad'ın tutsakları salıverdiğinden emin olmak üzere oradan ayrıldı. Perrin çadırın ön tarafına yürüdü ve Morgase'in yükseltilmiş sandalyesinin hemen önünde durdu. Faile yanında

kaldı. Buraya Perrin için sandalyeler yerleştirilmişti ve o da bir tanesine oturdu. Birkaç adım solunda Morgase'in kürsüsü vardı. Sağında seyirciler oturuyordu. Sırtı ordusuna dönüktü.

Faile ihtiyatlı kokarak yanına oturdu. Diğerleri sırayla girdi. Berelain ve Alliandre, korumalarıyla birlikte yanına oturdu; Aes Sedailer ve Bilgeler oturmayı reddederek arkada durdular. Son birkaç sandalyeye de İki Nehirli adamlar ve bazı kıdemli eski mülteciler yerleşti.

Beyazpelerin subayları karşılarına, Faile ile Perrin'e dönük şekilde oturdular. Bornhald ve Byar öndeydi. Büyük olasılıkla Perrin'in Beyazpelerinler tarafından el konmuş malzemelerinin arasından alınmış, otuz kadar sandalye vardı.

"Perrin," dedi Morgase oturduğu yerden. "Bu işi yapmak istediğinden emin misin?"

"Eminim," dedi Perrin.

"Pekala," dedi Morgase ifadesiz bir yüzle, ama kokusunda tereddüt vardı. "Bu mahkemeyi resmen başlatıyorum. Zanlı, Perrin Altıngöz diye bilinen, Perrin Aybara." Duraksadı. "İki Nehir Lordu," diye ekledi. "Galad, ithamları sen sunacaksın."

"Üç itham var," dedi Galad ayağa kalkarak. "İlk ikisi, Lathin Evlat'ın kanundışı bir biçimde öldürülmesi ve Yamwick Evlat'ın kanundışı bir biçimde öldürülmesi. Aybara aynı zamanda bir Karanlıkdostu olmakla ve İki Nehir'e Trolloc getirmekle suçlanıyor."

Son suçlama üzerine İki Nehirlilerden öfkeli mırıltılar yükseldi. O Trolloclar Perrin'in kendi ailesini öldürmüştü.

Galad devam etti, "Henüz son itham kanıtlarla desteklenemiyor, çünkü adamlarım kanıt toplayamadan İki Nehir'den sürüldüler. İlk iki suçlamaya gelince, Aybara suçlu olduğunu itiraf etti."

"Öyle mi, Lord Aybara?" diye sordu Morgase.

"Gerçekten de o adamları öldürdüm," dedi Perrin. "Ama cinayet değildi."

"O zaman, mahkeme de buna karar verecek," dedi Morgase resmi bir biçimde. "Ve anlaşmazlık konusu bu."

Morgase, Maighdin'den tamamen farklı bir kişiliğe bürünmüştü. İnsanlar yargısını sormak için ona geldiğinde Perrin'in bu şekilde davranmasını mı bekliyorlardı? İtiraf etmeliydi, Morgase mahkemeye gereken resmiyeti kazandırıyordu. Ne de olsa, duruşma çayırların ortasında,

bir çadırda yapılıyordu ve yargıç sandalyesi, üzerine halı örtülmüş küçük bir kutu yığının üzerinde duruyordu.

“Galad,” dedi Morgase. “Adamların hikayeyi kendi açılarından anlatabilir.”

Galad Byar’a bakarak başını salladı. Byar ayağa kalktı ve bir başka Beyazpelerin -kafası tamamen kel, genç bir adam- öne çıkarak ona katıldı. Bornhald yerinde kaldı.

“Ekselansları,” dedi Byar, “olay iki sene önce oldu. Mevsimlerden bahardı. Sıradışı ölçüde soğuk bir bahar olduğunu hatırlıyorum. Lord Kumandan’ın emri üzerine gittiğimiz önemli bir görevden geri dönüyorduk. Orta Andor’un yabani bölgelerinden geçiyorduk. Terk edilmiş bir Ogier *yurdunda*, eskiden devasa bir heykel olan şeyin dibinde kamp kuracaktık. Güvenli olacağını düşüneceğiniz türden bir yer.”

Perrin o geceyi hatırlıyordu. Doğudan soğuk bir rüzgar esiyordu ve o tatlı su dolu bir göletin kenarında dururken, pelerinini savuruyordu. Güneşin batıda sessizce solduğunu hatırlıyordu. Baltası ellerinde, kararan havada gölete baktığını, rüzgarın onun yüzeyini kırıştırmasını izlediğini hatırlıyordu.

O kahrolası balta. Onu o anda fırlatıp atmalıydı. Elyas onu baltayı alıkoymaya ikna etmişti.

“Oraya vardığımızda,” diye devam etti Byar, “kampın kısa süre önce kullanıldığını fark ettik. Bu bizi endişelendirdi; pek az kişi *yurdu* bilirdi. Gördüğümüz tek bir ateş çukuruna bakarak, bu gizemli yolcuların sayısının çok olmadığı sonucuna vardık.”

Sesi titiz, tarifi yöntemliydi. Perrin o geceyi böyle hatırlamıyordu. Hayır, alevlerin hışırtısını, Elyas çay artıklarını ateşe attığında öfkeyle fışkıran kıvılcımları hatırlıyordu. Kurtların telaşlı mesajlarının zihnini doldurduğunu, kafasını karıştırdığını hatırlıyordu.

Kurtların ihtiyatı, kendisini onlardan ayırmasını güçleştirmişti. Egwene’den gelen korku kokusunu, eli ayağı dolaşarak Bela’nın eyer kayışını sıkılaştırmaya çalışmasını hatırlıyordu. Ve yanlış kokan yüzlerce adam hatırlıyordu. Tıpkı çadırdaki Beyazpelerinler gibi. Fazla yakına gelen her şeyi dişlemeye çalışan hasta kurtlar gibi kokuyorlardı.

“Lord Yüzbaşı endişelenmişti,” diye devam etti Byar. Bornhald’ın duygularını esirgemek için, Yüzbaşı’nın adını söylememeye dikkat ettiği açıktı. Genç Yüzbaşı hiç kıpırdamadan oturmuş, Perrin’e bakmaktan kaçınırcasına, gözlerini Byar’a dikmişti. “Kampın haydutlar tarafından

kullanılmış olabileceğini düşünüyordu. Başka kim bir başkası yaklaştığı zaman ateşi söndürüp ortadan kaybolurdu ki?"

Egwene, kesik kesik nefes alarak, karanlıkta, yanında saklanmıştı. İkisinin de giysilerinden kamp ateşinin dumanının kokusu yükseliyordu. Bela karanlıkta soluyordu. Uzun zaman önce kopup yerinden düşmüş devasa, taş bir elin, Artur Şahinkanadı heykelinin elinin arkasına sığınmışlardı.

Benek öfkeli ve endişeliydi. Meşaleler taşıyan beyazlı adamlar belirmişti. Rüzgar ağaçların arasında dolanıyordu.

"Lord Kumandan kurtların kötü bir işaret olduğunu düşündü. Onların Karanlık Varlık'a hizmet ettiğini herkes bilir. Bizi keşfe yolladı. Ekibim doğuyu araştırdı, kayalıkların ve devasa bir heykelin kırık parçalarının arasına baktık."

Acı. Bağıran adamlar. Perrin? *Güngünü benimle dans eder misin? O zamana kadar eve dönersek...*

"Kurtlar bize saldırmaya başladı," dedi Byar sesi sertleşerek. "Sıradan yaratıklar olmadıkları açıktı. Saldırıları fazla düzenliydi. Düzinelercesi vardı, gölgelerin arasında hareket ediyorlardı. Aralarında, atlarımıza saldıran ve öldüren insanlar vardı."

Perrin olayları iki çift göz aracılığı ile izlemişti. Elin arkasında saklanarak izleyen kendi gözlerinden. Ve tek istedikleri rahat bırakılmak olan kurtların gözlerinden. Önceden, devasa bir kuzgun sürüsü tarafından yaralanmışlardı. İnsanları uzaklaştırmaya, korkutmaya çalışmışlardı.

Onca korku. Hem insanların, hem kurtların korkuları. O gecenin hakimi, iki tarafı kontrol eden şey korkuydu. Kurtlardan aldığı mesajlarla şaşkına döndüğünü, kendisi olarak kalmak için mücadele ettiğini hatırlıyordu.

"O gece çok uzun sürdü," dedi Byar yumuşak, ama öfke dolu bir sesle. "Zirvesinde kocaman, yassı bir kaya bulunan bir tepenin önünden geçtik ve Lathin Evlat oradaki gölgelerde bir şey gördüğünü sandığını söyledi. Durduk, ışıklarımızı ileriye doğru tuttuk ve çıkıntının altında bir atın bacaklarını gördük.

"Eh, o adam -Aybara- genç bir kadınla birlikte karanlıktan çıktı. Kötücül bir balta taşıyordu ve göğsüne uzatılmış kargıyı görmezden gelerek, sakin sakin Lathin Evlat'a yaklaştı. Sonra da..."

Sonra kurtlar kontrolü ele geçirmişti. Perrin'in başına ilk defa geliyordu. Mesajları o kadar güçlüydü ki, Perrin kendini kaybetmişti. Dişleriyle Lathin'in boğazını ezmesini, meyve ısırmış gibi ağzında patlayan ılık kanı

hatırlayabiliyordu. O anı Çekirge'ye aitti, ama Perrin o savaş sırasında kendini kurttan ayıramamıştı.

"Sonra?" diye sordu Morgase.

"Sonra savaş oldu," dedi Byar. "Gölgeden kurtlar fırladı ve Aybara bize saldırdı. Bir insan gibi değil, bir hayvan gibi hareket ediyordu. Hırlıyordu. Onu yakaladık ve kurtlardan birini öldürdük, ama biz onu yakalayamadan önce Aybara Evlatlardan ikisini öldürmeyi başarmıştı."

Byar oturdu. Morgase soru sormadı. Byar'ın yanında duran diğer Beyazpelerin'e döndü.

"Ekleyecek çok şeyim yok," dedi adam. "Oradaydım ve ben de tam olarak aynı şekilde hatırlıyorum. Aybara'yı yakaladığımızda, onun çoktan suçlu bulunduğuna işaret etmek isterim. Biz onu..."

"O yargının bu mahkemeyle bir ilgisi yok,'' dedi Morgase soğuk soğuk.

"Eh, o zaman, ikinci tanık olarak kabul edilmek isterim. Her şeyi ben de gördüm." Kel Beyazpelerin oturdu.

Morgase Perrin'e döndü. "Konuşabilirsin."

Perrin yavaşça ayağa kalktı. "O ikisi doğruyu söyledi, Morgase. Yaklaşık olarak bu şekilde yaşandı."

"Yaklaşık olarak mı?" diye sordu Morgase.

"Hemen hemen haklı."

"Suçlu ya da masum bulunman bu 'hemen hemen'e bağlı, Lord Aybara. Bu ölçüte göre yargılanacaksın."

Perrin başını salladı. "Evet, öyle. Bir şey söyleyeyim, Ekselansları. Birini bu şekilde yargıladığın zaman, farklı parçaları anlamaya çalışıyor musun?"

Morgase kaşlarını çattı. "Ne?"

"Ustam, beni demirci olarak eğiten adam, bana önemli bir ders vermişti. Bir şey yaratmak için, onu anlamalısın. Ve bir şeyi anlamak için, nelerden yapıldığını bilmelisin." Çadırda serin bir yel esti, pelerinleri kıpırdattı. Bu, dışarıdaki çayırdan gelen uzak seslere uyuyordu: zırhları içinde kıpırdanan adamlar, yeri döven atlar, sözleri saflar arasında kulaktan kulağa aktarılırken çıkan fısıltılar ve öksürükler.

"Son zamanlarda bir şeyi fark ettim," dedi Perrin. "İnsanlar pek çok farklı parçadan oluşmuştur. Kim oldukları, maruz kaldıkları koşullara bağlıdır. O iki adamın ölümünde parmağım var. Ama anlamak için, parçalarımı görmeniz gerek."

Galad ile göz göze geldi. Genç Beyazpelerin kumandanı ellerini arkasında kavuşturmuş, dimdik duruyordu. Perrin adamın kokusunu alabilmeyi diliyordu.

Perrin Morgase'e döndü. "Ben kurtlarla konuşabiliyorum. Zihnimde onların seslerini duyabiliyorum. Bunun bir delinin itirafları gibi geldiğini biliyorum, ama kampındaki çoğu kişinin bunu duyduğunda şaşırmayacağını tahmin ediyorum. Zaman olsa, yöredeki bazı kurtların yardımıyla kanıtlayabilirim."

"Bu gerekli değil," dedi Morgase. Korkmuş kokuyordu. Orduların fısıltıları yükseldi. Perrin Faile'nin kokusunu yakaladı. Endişeli.

"Yapabildiğim bu şey," dedi Perrin, "benim bir parçam. Tıpkı demir dövebilmek gibi. Tıpkı insanlara önderlik etmek gibi. Bu yüzden beni yargılayacaksanız, bunu anlarım."

"Kendi mezarını kazıyorsun, Aybara," dedi Bornhald, ayağa kalkıp parmağını uzatarak. "Lord Kumandanımız senin Karanlıkdostu olduğunu kanıtlayamadığını söyledi, ama sen hepimiz adına kanıtlıyorsun!"

"Bu beni Karanlıkdostu yapmaz," dedi Perrin.

"Bu mahkemenin amacı," dedi Morgase kararlılıkla, "bu ithamı yargılamak *değil*. Aybara'nın o iki adamın ölümünde suçu olup olmadığını belirleyeceğiz, o kadar. Oturabilirsin, Bornhald Evlat."

Bornhald öfkeyle oturdu.

"Henüz savunmanı duymadım, Lord Aybara," dedi Morgase.

"Ne olduğumu -ne yapabildiğimi- size anlatmamın sebebi, kurtların dostum olduğunu gösterebilmek." Derin bir nefes aldı. "Andor'daki o gece... Byar'ın söylediği gibi korkunçtu. Hepimiz korkuyorduk. Beyazpelerinler kurtlardan korkuyordu, kurtlar ateşten ve insanların yaptığı tehditkar hareketlerden korkuyordu, ben ise çevremdeki dünyadan korkuyordum. Daha önce İki Nehir'den hiç çıkmamıştım ve neden kafamın içinde kurtları duyduğumu bilmiyordum.

"Eh, bunların hiçbiri bahane değil ve bahane olarak da söylemiyorum. O adamları öldürdüm, ama onlar da arkadaşlarıma saldırdılar. İnsanlar kurt postu için avlandıklarında, kurtlar onlarla mücadele eder." Sustu. Tüm gerçeğe ihtiyaçları vardı. "Dürüst olmak gerekirse Ekselansları, kendime hakim olamıyordum. Ben teslim olmaya hazırdım. Ama kafamın içindeki kurtlar... onların acısını hissedebiliyordum. Sonra Beyazpelerinler sevdiğim bir arkadaşımı öldürdüler ve ben kendimi savaşmak zorunda hissettim. Askerlerin taciz ettiği bir çiftçiyi korumak için de aynısını yapardım."

“Sen Gölge yaratığısın!” dedi Bornhald tekrar ayağa kalkarak. “Yalanların ölülere hakaret!”

Perrin adama döndü ve gözlerine baktı. Çadır sessizleşti. Perrin havadaki gerilimin kokusunu alabiliyordu. “Bazı insanların senden farklı olduğunu hiç fark etmedin mi, Bornhald?” diye sordu Perrin. “Bir başkası olmanın nasıl bir şey olması gerektiğini düşünmeye *çalıştın mı?* Benim altın rengi gözlerimle görebilsen, dünyanın farklı bir yer olduğunu anlardın.”

Bornhald bir başka hakaret kusacakmış gibi ağzını açtı, ama sonra kuruyan dudaklarını yaladı. “Sen babamı öldürdün,” dedi sonunda.

“Valere Borusu çalınmıştı,” dedi Perrin, “Yeniden Doğan Ejder gökyüzünde Ishamael ile savaşmıştı. Artur Şahinkanadı’nın orduları hükmetmek üzere bu kıyılara dönmüştü. Evet, ben de Falme’deydim. Boru kahramanlarının, hatta bizzat Artur Şahinkanadı’nın yanında, Seanchanlara *karşı* savaştım. Babanla aynı tarafta savaştım Bornhald. Onun iyi bir adam olduğunu söyledim ve öyleydi de. Yiğitçe savaştı. Yiğitçe öldü.”

Seyirciler o kadar kıpırtısızdı ki, heykel gibi görünüyorlardı. Kimse kıpırdamıyordu. Bornhald itiraz etmek için ağzını açtı, sonra kapattı.

“Sana yemin ederim,” dedi Perrin, “Işık altında, kurtuluş ve yeniden doğum umudum adına yemin ederim, babanı ben *öldürmedim*. Onun ölümüyle bir ilgim de yok.”

Bornhald huzursuzluk içinde Perrin’in gözlerine baktı.

“Onu dinleme, Dain,” dedi Byar. Kokusu çok güçlüydü, çadırdaki diğer herkesinkinden daha güçlü. Çürük et gibi, çılgın. “Babanı o öldürdü.”

Galad hala ayaktaydı, konuşmaları izliyordu. “Bunu nereden bildiğini hiç anlamadım, Byar Evlat. Ne gördün? Belki de yapmamız gereken mahkeme *bu* olmalı.”

“Ben görmedim, Lord Kumandanım,” dedi Byar. “Ama biliyorum. Alay düştüğü halde *onun* hayatta kalmasını başka nasıl açıklarsın? Baban yiğit bir savaşçıydı, Bornhald. Seanchanlar karşısında asla düşmezdi!”

“Bu aptallık,” dedi Galad. “Seanchanlar bizi tekrar tekrar yendi. Savaşta iyi bir adam bile düşebilir.”

“Altıngöz’ü orada *gördüm*,” dedi Byar, Perrin’i işaret ederek. “Hayaletlerin arasında savaşıyordu! Şer yaratıkları!”

“Boru’nun kahramanları, Byar,” dedi Perrin. “Beyazpelerinlerin yanında savaştığımızı göremedin mi?”

“Öyle *görünüyordunuz*,” dedi Byar çılgınca. “Tıpkı İki Nehir halkını savunuyormuş gibi *göründüğün* gibi. Ama ben senin içini gördüm,

Gölgedölü! Seninle ilk tanıştığımızda içini gördüm!”

“Bu yüzden mi bana kaçmamı söyledin?” dedi Perrin usulca. “Tutsak alındıktan sonra baba Lord Bornhald’ın çadırına kapatıldığımda. Bana bağlarımı kesmem için keskin bir taş verdin ve kaçarsam, kimsenin beni kovalamayacağını söyledin.”

Byar donakaldı. Bunu, şu ana kadar unutmuştu.

“Kaçmaya çalışmamı istedin,” dedi Perrin, “ki beni öldürebilesin. Egwene’in ve benim ölmemizi çok istiyordun.”

“Bu doğru mu, Byar Evlat?” diye sordu Galad.

Byar kekeledi. “Elbette... elbette hayır. Ben...” Aniden döndü ve basit yargıç tahtında oturan Morgase’e baktı. “Bu mahkeme benimle değil, onunla ilgili! İki tarafı da duydun. Yanıtın nedir? Kararını ver, kadın!”

“Annemle bu şekilde konuşamazsın,” dedi Galad alçak sesle. Yüzü duygusuzdu, ama Perrin onda tehlike kokusu aldı. Bornhald, huzursuzluk içinde yerine oturmuş, başını ellerinin arasına almıştı.

“Hayır, sorun değil,” dedi Morgase. “O haklı. Bu mahkeme gerçekten de Perrin Aybara hakkında.” Byar’dan Perrin’e döndü. Perrin sakin sakin bakışlarına karşılık verdi. Morgase... bir şeyi merak ediyormuş gibi kokuyordu. “Lord Aybara. Kendin adına yeterince konuştuğunu hissediyor musun?”

“Kendimi ve dostlarımı koruyordum,” dedi Perrin. “Beyazpelerinler her ne yaptıysa, yapmaya yetkileri yoktu. Bize emirler yağdırdılar, bizi tehdit ettiler. Ünlerini herkes kadar biliyorsundur, eminim. Onlara karşı ihtiyatlı olmak ve emirlerine itaat etmemek için iyi sebeplerimiz vardı. Bu, cinayet değildi. Yalnızca kendimizi savunduk.”

Morgase başını salladı. “O zaman kararımı vereceğim.”

“Perrin’in lehine başkaları konuşmayacak mı?” diye sordu Faile, ayağa kalkarak.

“Buna gerek kalmayacak, Leydi Faile,” dedi Morgase. “Anlayabildiğim kadarıyla, dinleyebileceğimiz diğer tek tanık Egwene al’Vere ve bu, bu mahkemenin mantıklı sınırları içinde gerçekleşebilecek gibi görünmüyor.”

“Ama...”

“Bu kadarı yeterli,” diye sözünü kesti Morgase, sesi soğuyarak. “Bir düzine Işığın Evladının onu Karanlıkdostu olmakla itham etmesini ve iki düzine takipçisinin onun erdemlerini saymasını dinleyebiliriz. İkisi de bu mahkemeye hizmet etmez. Belirli bir günde yaşanan belirli olayları konuşuyoruz.”

Faile sustu, ama öfkeli kokuyordu. Oturmadı ve Perrin'in koluna girdi. Perrin... pişman hissediyordu. Gerçeği sunmuştu. Ama tatmin olmamıştı.

O Beyazpelerinleri öldürmek istememişti, ama öldürmüştü. Ve bunu kontrolsüzce, bir çılgınlık anında yapmıştı. Kurtları suçlayabilirdi, Beyazpelerinleri suçlayabilirdi, ama gerçek şuydu ki, kontrolünü *kaybetmişti*. Kendine geldiği zaman, yaptıklarını zar zor hatırlayabiliyordu.

"Yanıtımı biliyorsun, Perrin," dedi Morgase. "Gözlerinde görebiliyorum."

"Ne yapman gerekiyorsa yap," dedi Perrin.

"Perrin Aybara, seni suçlu ilan ediyorum."

"Hayır!" diye haykırdı Faile. "Ne cüretle! O seni yanına aldı!"

Perrin elini onun omzuna koydu. Faile içgüdüyle kol yenindeki hançerlere uzanıyordu.

"Bunun senin hakkındaki görüşlerimle bir ilgisi yok, Perrin," dedi Morgase. "Bu mahkeme Andor kanununa göre yapıldı. Eh, kanun açık. Perrin kurtların dostları olduğunu hissedebilir, ama kanuna göre birine ait köpeğin ya da canlı hayvanın parasal bir bedeli vardır. Onları öldürmek kanundışıdır, ama karşılık olarak bir insanı öldürmek daha da kanundışıdır. Dilersen kanunları sana ezberden okuyabilirim."

Çadıra sessizlik çökmüştü. Neald sandalyesinde yarı doğrulmuştu, ama Perrin onun gözlerine baktı ve başını iki yana salladı. Aes Sedailerin ve Bilgelerin yüzleri hiçbir şey ele vermiyordu. Berelain pes etmiş görünüyordu ve güneş saçlı Alliandre elini ağzına götürmüştü.

Dannil ve Azi al'Thone, Perrin ile Faile'ye yaklaştı ve Perrin onlara geri gitmelerini söylemedi.

"Ne fark eder ki?" diye sordu Byar. "Karara boyun eğmeyecek!"

Diğer Beyazpelerinler ayağa kalktılar ve Perrin bu sefer kendi destekçileri arasından ayağa kalkanları dik bakışlarıyla durduramadı.

"Henüz cezayı belirlemedim," dedi Morgase sert bir sesle.

"Ne ceza verilebilir?" diye sordu Byar. "Suçlu olduğunu söyledin."

"Evet," dedi Morgase. "Ama cezayla ilgili başka koşullar da olduğuna inanıyorum." Yüzü hala sertti ve kararlı kokuyordu. Ne yapıyordu?

"Beyazpelerinler benim ulusumun sınırları dahilinde, yetkisiz bir askeri grup," dedi Morgase. "Bu ışık altında, Perrin'i adamlarınızı öldürmekten suçlu bulsam da, olayın Kainec protokolüne dahil olduğu kararına vardım."

"Paralı askerlerle ilgili kanun mu o?" diye sordu Galad.

"Evet."

“O ne?” diye sordu Perrin.

Galad ona döndü. “Anlaşmazlığımızın, işsiz kalmış paralı asker grupları arasında bir arbede olduğuna karar verdi. Özünde, kanuna göre, bir dövüşte masum taraf yoktur; dolayısıyla, cinayetle suçlanmadın. Bunun yerine, kanundışı adam öldürmekle suçlandın.”

“Bir fark var mı?” diye sordu Dannil kaşlarını çatarak.

“Bir anlam farkı var,” dedi Galad, elleri hala arkasında. Perrin onun kokusunu aldı; tuhaftı. “Evet, bu iyi bir hüküm, Anne. Ama sanırım ceza yine de ölüm olacaktır.”

“Olabilir,” dedi Morgase. “Kanun, koşullara bağlı olarak, çok daha merhametli davranabilir.”

“O zaman ne karar veriyorsun?” diye sordu Perrin.

“Vermiyorum,” dedi Morgase. “Galad, öldürülen adamlardan sen sorumlusun ya da elimizdeki, sorumluya en yakın kişisin. Ceza verme hakkını sana veriyorum. Ben hükmümü ve yasal tanımları verdim. Cezayı sen ver.”

Çadırın iki yanındaki Galad ile Perrin göz göze geldiler. “Anlıyorum,” dedi Galad. “Tuhaf bir seçim, Ekselansları. Aybara, bir daha sormam lazım. Kendin önerdiğin bu mahkemenin kararlarına uyacak mısın? Yoksa bu iş savaşla mı sonuçlanacak?”

Faile gerildi. Perrin arkasında ordusunun kıpırdandığını, adamlarının kılıçlarını kınlarında gevşettiğini ve mırıldandığını duyabiliyordu. Haber alçak bir uğultu halinde aralarında dolaşıyordu. *Lord Perrin suçlu ilan edildi. Onu yakalamaya çalışacaklar. Bunun olmasına izin vermeyeceğiz, değil mi?*

Çadırın içinde, korku ve öfkenin acı kokuları birbirine karışıyordu, iki taraf dik dik birbirlerine bakıyordu. Her şeyin üzerinde, Perrin havadaki *yanlışlığın* kokusunu alabiliyordu.

Kaçmaya devam edebilir miyiz? diye düşündü. *O gün hep peşimizde olacak. Ta’veren*ler için tesadüf diye bir şey yoktu. Desen neden onu buraya, geçmişinin kabuslarıyla yüzleşmeye getirmişti?

“Uyacağım, Damodred,” dedi Perrin.

“Ne?” diye inledi Faile.

“Ama,” dedi Perrin bir parmağını kaldırarak, “ancak bu cezanın infazını, Son Savaş’ta görevimi yapana kadar ertelemeye söz verirsen.”

“Son Savaş’tan sonra mı?” diye sordu Bornhald, allak bullak olmuş gibi. “Dünyanın sonu olabilecek bir şeyden sonra mı? Senin kaçmaya, belki

hepimize ihanet etmeye zamanın olduktan sonra mı? Bu nasıl bir söz?”

“Verebileceğim tek söz,” dedi Perrin. “Geleceğin ne getireceğini ya da o geleceği görüp göremeyeceğimizi bilmiyorum. Ama hayatta kalmak için savaşıyoruz. Belki dünya için. Ondan önce, tüm diğer kaygılar ikincil öneme sahip. Ancak bu şekilde teslim olurum.”

“Sözünü tutacağını nereden bileceğiz?” diye sordu Galad. “Adamlarım sana Gölgedölü diyor.”

“Buraya geldim, değil mi?” diye sordu Perrin.

“Çünkü halkını tutsak almıştık.”

“Peki, bir Gölgedölü buna aldırış eder mi?” diye sordu Perrin.

Galad duraksadı.

“Yemin ederim,” dedi Perrin. “Işık adına, kurtuluş ve yeniden doğum umudum adına. Faile’ye duyduğum aşk ve babamın adı üzerine. Eline fırsat geçecek, Galad Damodred. Sen ve ben bu işin sonuna kadar hayatta kalırsak, yetkine boyun eğeceğim.”

Galad onu süzdü, sonra başını salladı. “Pekala.”

“Hayır!” diye haykırdı Byar. “Bu aptallık!”

“Gidiyoruz, Byar Evlat,” dedi Galad, çadırın kenarına yürüyerek. “Kararımı verdim. Anne, bana eşlik eder misin?”

“Üzgünüm, Galad,” dedi Morgase. “Ama hayır. Aybara Andor’a dönüyor ve ben de onunla gitmeliyim.”

“Pekala.” Galad yürümeye devam etti.

“Bekle,” diye seslendi Perrin. “Teslim olduğumda cezamın ne olacağını söylemedin.”

“Hayır,” dedi Galad hala yürüyerek. “Söylemedim.”

35

DOĞRU ŞEY

“Ne yapacağınızı anladın mı?” diye sordu Egwene, Beyaz Kule’de kendi dairesine doğru yürürken.

Siuan başını salladı.

“Eğer ortaya çıkarlarsa,” dedi Egwene, “sizi bir kavgaya çekmelerine izin vermeyeceksiniz.”

“Biz çocuk değiliz, Anne,” dedi Siuan.

“Hayır, siz Aes Sedaisiniz -talimatlara uymak konusunda neredeyse aynı ölçüde kötüsünüz.”

Siuan ona ifadesiz bir bakış fırlattı ve Egwene sözlerinden pişmanlık duydu. Hak edilmemiş sözlerdi; Egwene’in sinirleri ayaktaydı. Sakinleşmeye çalıştı.

Mesaana’yı ortaya çıkarmak için defalarca yem atmıştı, ama şimdiye dek oltaya hiçbir şey vurmamıştı. Egwene kadının *Tel’aran’rhiod*’da onu izlediğini *hissettiğine* yemin edebilirdi. Yukiri ve ekibi de takılıp kalmıştı.

Tek umudu bu geceki toplantıydı. Toplantı Mesaana’yı çekmek *zorundaydı*. Egwene’in zamanı kalmamıştı; ikna ettiği hükümdarlar harekete geçmeye başlamıştı ve Rand’ın güçleri toplanıyordu.

Bu gece. Bu gece olmalıydı.

“Git,” dedi Egwene. “Diğerleriyle konuş. Aptalca hatalar istemiyorum.”

“Peki, Anne,” diye homurdandı Siuan sırtını dönerek.

“Siuan,” diye seslendi Egwene onun peşinden.

Eski Amyrlin duraksadı.

“Bu gece dikkatli davranmaya bak,” dedi Egwene. “Seni kaybetmek istemiyorum.”

Siuan genellikle bu tür endişelere aldırışsız yanıtlar verirdi, ama bu gece gülümsedi. Egwene başını iki yana salladı ve dairesine seyirtti. Silviana’yı orada beklerken buldu.

“Gawyn?” diye sordu Egwene.

“Ondan haber yok,” diye yanıt verdi Silviana. “Bu akşam ulak yolladım, ama daha geri dönmedi. Gawyn’in sırf güçlük yaratmak için yanıtını geciktirdiğini düşünüyorum.”

“İnatçının teki,” dedi Egwene. O olmadan kendini korumasız hissediyordu. Bu şaşırtıcıydı, çünkü ona açık açık, kapısından uzak durmasını emretmişti. Şimdi de o burada olmadığı için endişeleniyordu, öyle mi?

“Korumalarımı iki katına çıkar ve yakında askerlerin nöbet tutmasını sağla. Koruma örgülerim tetiklendiğinde şamata çıkarırlar.”

“Peki, Anne,” dedi Silviana.

“Gawyn’e bir mesaj daha yolla,” dedi Egwene. “Daha nazik bir mektup. Geri dönmesini rica et; emretme.” Silviana’nın Gawyn hakkındaki fikirlerini biliyordu, ilk mektubun kaba olduğundan emindi.

Bunun ardından derin bir nefes aldı, ardından dairesine girdi, koruma örgülerini kontrol etti ve uyumaya hazırlandı.

Bu kadar bitkin hissetmemem gerekir, diye düşündü Perrin, Çevik’in sırtından inerken. *Konuşmaktan başka hiçbir şey yapmadım.*

Mahkemenin gerginliğini hissediyordu. Tüm ordusu hissediyormuş gibiydi. Kampa doğru at sürerlerken Perrin onlara baktı. Morgase tek başınaydı. Faile yol boyunca öfkeli kokarak, ama tek kelime etmeden onu izlemişti. Alliandre ve Berelain de mesafelerini korumuşlardı.

Morgase Perrin’i suçlu bulmuştu, ama aslında Perrin’in umurunda değildi. Beyazpelerinlerden kurtulmuştu; şimdi halkını güvenliğe götürmesi gerekiyordu. Kampa vardıklarında Morgase, Lini ile Gill Efendi’yi aradı. Galad Damodred’in söz verdiği gibi, tüm diğer tutsaklarla birlikte sağ salim dönmüşlerdi. Şaşırtıcı şekilde, Galad malzemeleri ve arabaları da onlarla birlikte yollamıştı.

Mahkeme bir zaferdi o halde. Perrin’in adamları olayları bu şekilde görmüyormuş gibiydi. Askerler kamburlarını çıkararak kampa girerlerken, gruplara bölündüler. Kimse fazla konuşmuyordu.

Perrin’in yanında Gaul başını iki yana salladı. “İki gümüş puan.”

“Ne o?” diye sordu Perrin, Çevik’i bir seyise teslim ederek.

“Bir deyim,” dedi Gaul gökyüzüne bakarak. “İki gümüş puan. İki kez savaşa yürüdük ve düşman bulamadık. Bu bir daha olursa, şerefimizi kaybederiz.”

“Düşman bulmamak daha iyi, Gaul,” dedi Perrin. “Kan dökülmemesini yeğlerim.”

Gaul güldü. “Seni rüyadan uyandırmak istemem, Perrin Aybara. Ama adamlarına bak. Söylediklerimi onlar hissedebiliyorlar. Amaçsızca mızrak

dansı yapmamalısın, ama adamlarına öldürmeye hazırlanmalarını söyleyip, sonra onlara savaşacak kimse vermemek de iyi değil.”

“Savaştan kaçınmak anlamına geldiği sürece, öyle istiyorsam öyle yapacağım,” dedi Perrin kabaca. “Ben...”

Bir at nalı yeri dövdü ve rüzgar Faile’nin kokusunu getirdi. Perrin ona döndü.

“Gerçekten de bir savaştan kaçındın, Perrin Aybara,” dedi Gaul, “ama bir başkasını davet ettin. Su ve gölge bulasın.” O koşarak uzaklaşırken Faile atından indi.

Perrin derin bir nefes aldı.

“Tamam, kocacığım,” dedi Faile ona yaklaşarak. “*Ne* yaptığını sandığını bana açıklayacaksın. O adamın seni yargılamasına izin mi vereceksin? Ona teslim olmaya *söz verdin,* öyle mi? Bir aptalla evlendiğimi bilmiyordum!”

“Ben aptal değilim, kadın!” diye kükreyerek yanıt verdi Perrin. “Bana önderlik etmem gerektiğini söyleyip duruyorsun. Eh, bugün öğütlediğin şeyi yaptım!”

“Yaptın ve yanlış karar verdin.”

“Verilecek *doğru* karar yoktu.”

“Onlarla savaşmamıza izin verebilirdin.”

“Son Savaş’ta savaşmayı düşünüyorlar,” dedi Perrin. “Öldürdüğümüz her Beyazpelerin, Karanlık Varlık’ın karşısına dikilecek bir kişinin eksilmesi anlamına gelecekti. Ben, adamlarım, Beyazpelerinler... gelecek olanla karşılaştırıldığında hiçbirimizin önemi yok! Onların yaşaması gerekiyordu; bizim de. Ve tek yol buydu!”

Işık, ona bağırmak yanlış geliyordu. Ama Faile biraz yatışmıştı. Olağanüstü bir biçimde, yakındaki askerler de, Perrin bağıra çağıra söyleyene kadar gerçeği görememişler gibi, başlarını sallamaya başladılar.

“Geri çekilme sürecini senin yönetmeni istiyorum,” dedi Perrin Faile’ye. “Henüz kapan tetiklenmedi, ama her geçen an daha da kaşınıyorum. Biri bizi izliyor; Kapıyollarımızı elimizden aldı ve bizi öldürmeye kararlı. Beyazpelerinlerle savaşmayacağımızı biliyor artık, bu da yakında saldıracağı anlamına geliyor. Belki bu akşam; şanslıysak yarın sabaha kadar oyalanır.”

“Bu tartışma henüz bitmedi,” diye uyardı Faile.

“Olan oldu, Faile. İleriye bakmak lazım.”

“Pekala.” Faile hala öfkeli kokuyordu, o güzelim kara gözler sertti, ama duygularını kendine sakladı.

“Ben kurt düşüne giriyorum,” dedi Perrin, kampın kenarındaki çadırlarına bakarak. “Ya o kubbeyi yok edeceğim ya da Katil’i Yolculuk yetisini bir daha nasıl kullanabileceğimizi söylemeye zorlayacağım. Herkes harekete geçmeye hazırlansın. Asha’manlar da her iki dakikada bir Kapıyol açmaya çalışsınlar. Yapabildikleri anda halkımızı buradan götür.”

“Nereye?” diye sordu Faile. “Jehannah’ya mı?”

Perrin başını iki yana salladı. “Orası fazla yakın. Düşman orayı gözetliyor olabilir. Andor’a. Onları Caemlyn’e götür. Aslında, hayır. Beyazköprü. Onların bizi bekleyebileceği her yerden uzak duralım. Dahası, önceden haber vermeden bir orduyla Elayne’in kapısına dayanmak istemiyorum.”

“İyi bir plan,” dedi Faile. “Saldırıya uğramaktan korkuyorsan, orduları gönderip savunmasız kalmaktansa, ilk önce kamp takipçilerini yollamalıyız.”

Perrin başını salladı. “Ama Kapıyollar açılır açılmaz harekete geçir onları.”

“Ya başaramazsan?” Faile’nin sesi kararlıydı. Korkulu, ama kararlı.

“Bir saat içinde Kapıyolların açılmasını sağlayamamışsam, onları Neald’ın Kapıyol açabildiğini keşfettiği yere doğru yürütmeye başla. Bunun işe yarayacağını sanmıyorum; bence Katil, kubbenin yerini değiştirerek, onun her zaman üzerimizde kalmasını sağlar. Ama yine de bir şeydir.”

Faile başını salladı, ama kokusuna tereddüt girmişti. “Aynı zamanda, kamp kurmuş halde değil, yürüyüş halinde olmamıza sebep olur. Yürürken bize daha kolay pusu kurar.”

“Biliyorum,” dedi Perrin. “İşte bu yüzden başarmak zorundayım.”

Faile onu kollarına aldı ve başını göğsüne yasladı. Öyle harika kokuyordu ki. Faile gibi. Perrin için harikanın tanımı buydu. “Onun senden daha güçlü olduğunu söyledin,” diye fısıldadı Faile.

“Öyle.”

“Onunla yüzleşmene yardımcı olmak için yapabileceğim bir şey var mı?” diye sordu usulca.

“Ben yokken halkımıza göz kulak olmanın yardımı dokunacaktır.”

“Sen oradayken seni öldürürse ne olacak?”

Perrin yanıt vermedi.

“Başka yolu yok mu?” diye sordu Faile.

Perrin geriledi. “Faile, onun Lord Luc olduğundan hemen hemen eminim. Farklı kokuyorlar, ama benzer bir tarafları da var. Ve önceden, kurt

düşünde Katil'i yaraladığımda, Luc da yaralanmıştı."

"Bunun içimi rahatlatacağını mı sanıyorsun?" diye sordu Faile yüzünü buruşturarak.

"Her şey en başa dönüyor. Malden'i hallediyoruz ve kendimizi Beyazpelerinlerin kalanından bir taş atımı uzakta buluyoruz, Byar ve Bornhald'ın da yanlarında olduğunu görüyoruz. Katil yine kurt düşünde beliriyor. Sana bahsettiğim adam, Noam, kafese kapatılan. Onu nerede bulduğumu hatırlıyor musun?"

"Rand'ın peşinden gittiğini söylemiştin. Şeyde..."

"Ghealdan'da," dedi Perrin. "Atla buradan bir hafta uzakta."

"Tuhaf bir tesadüf, ama..."

"Tesadüf değil, Faile. Ben söz konusu olduğumda, tesadüfler yok. Burada olmamın bir sebebi var. Onun burada olmasının bir sebebi var. Bununla yüzleşmeliyim."

Faile başını salladı. Perrin Faile'nin elini bıraktı ve dönüp çadırlarına doğru yürümeye başladı. Bilgeler onun uyumasını ve böylece kurt düşüne girmesini sağlayacak bir çay vermişti.

Zamanı gelmişti.

"Gitmesine nasıl izin verirsin?" dedi Byar, kılıcının topuzunu kavrayarak. Beyaz pelerini arkasında dalgalanıyordu. O, Bornhald ve Galad kamplarının ortasında yürüyorlardı.

"Doğru olanı yaptım," dedi Galad.

"Onu serbest bırakmak doğru *değildi!*" dedi Byar. "Gerçekten de söylediklerine inanıyor..."

"Byar Evlat," dedi Galad usulca. "Tavrını gittikçe daha isyankar buluyorum. Bu beni rahatsız ediyor. Seni de rahatsız etmeli."

Byar ağzını kapattı ve daha fazla konuşmadı, ama Galad adamın dilini tutmakta güçlük çektiğini görebiliyordu. Byar'ın arkasında, Bornhald sessizce yürüyordu, ama allak bullak halde görünüyordu.

"Aybara'nın ettiği yemini tutacağına inanıyorum," dedi Galad. "Tutmazsa da, onu yakalayıp cezalandırmak için kanuni sebebim olacak. İdeal bir durum değil, ama sözleri akıllıcaydı. Ben de Son Savaş'ın yaklaştığına inanıyorum ve eğer öyleyse, Gölge'ye karşı birleşme zamanı."

"Lord Kumandanım," dedi Byar, sesine hakim olarak, "sana saygım sonsuz, ama o adam bir Gölge yaratığı. Yanımızda değil, karşımızda savaşacaktır."

“Eğer bu doğruysa,” dedi Galad, “yine de savaş meydanında onunla mücadele etme şansını yakalayacağız demektir. Kararımı verdim, Byar Evlat.” Harnesh uzun adımlarla yanlarına geldi ve selam verdi. Galad başını salladı. “Harnesh Evlat, kampı kaldırın.”

“Lord Kumandanım? Bu kadar geç bir saatte mi?”

“Evet,” dedi Galad. “Gece yolculuk edeceğiz ve ne olur ne olmaz diye, Aybara ile aramıza mesafe koyacağız. Nöbetçiler bırak ve onun bizi izlemeye çalışmayacağından emin ol. Lugard’a gideceğiz. Oradan asker toplarız ve malzemelerimizi tamamlarız, sonra Andor’a yöneliriz.”

“Başüstüne, Lord Kumandanım,” dedi Harnesh.

Harnesh uzaklaşırken Galad Byar’a döndü. İskeletsi adam selam verdi ve çukura kaçmış gözlerinde tehlikeli bir kızgınlıkla çekip gitti. Galad beyaz çadırların arasındaki açıklıkta dikildi ve ulakların emirlerini kampa yaymasını izledi.

“Sessizsin, Bornhald Evlat,” dedi Galad birkaç dakika sonra. “Seçimlerim Byar Evlat gibi, seni de mi rahatsız etti?”

“Bilmiyorum,” dedi Bornhald. “Bunca zaman babamı Aybara’nın öldürdüğüne inandım. Ama Jaret’in nasıl davrandığını, onun tarifini hatırladığım zaman... Kanıt yok. İtiraf etmek canımı sıkıyor Galad, ama hiç kanıtım yok. Ama Aybara Lathin’le Yamwick’i öldürdü. Evlatları öldürdü, bu yüzden Karanlıkdostu olmalı.”

“Ben de Evlatlardan birini öldürdüm,” dedi Galad. “Ve bu yüzden bana da Karanlıkdostu denmişti.”

“O farklıydı.” Bir şey Bornhald’ı rahatsız ediyordu, söylemediği bir şey.

“Eh, bu doğru,” dedi Galad. “Aybara’nın cezalandırılması gerektiğine katılıyorum, ama bugünkü olaylar beni çok huzursuz etti.”

Başını iki yana salladı. Yanıt bulmak kolay olmalıydı. Doğru yanıtı her zaman bulurdu. Ama, ne zaman Aybara ile ilgili doğru seçim yaptığını düşünse, kafasında tatsız endişeler uyanıyordu.

Hayat yazı tura atmak kadar kolay değildir, demişti annesi. *Yazı ya da tura... senin basit yanılsamaların...*

Bu histen hoşlanmıyordu. Hem de hiç.

Perrin derin derin nefes aldı. Kurt düşünde, gökyüzü gümüş, siyah ve altın renklerde çalkalansa da, çiçekler açıyordu. Kokuları öyle uyumsuzdu ki. Fırında pişen vişneli turta. At pisliği. Lamba yağı ve donyağı. Sabun. Odun ateşi. Arrath. Kekik. Kedikuyruğu. Adını bilmediği yüz ayrı bitki.

Kokuların pek azı, kendini bulduğu çayıra uyuyordu. Kurt düşünde kampının olduğu yerde belirmemeye özen göstermişti; bu onu Katil'e fazla yaklaştırırdı.

Kokular gelip geçiciydi. Aslında orada değilmişler gibi, çabucak kayboluyorlardı.

Çekirge, dedi.

Buradayım, Genç Boğa. Kurt yanında belirdi.

"Tuhaf kokuyor."

Kokular karışıyor, dedi Çekirge. *Bin ayrı derenin suları gibi. Doğal değil. İyi değil. Bu mekan dağılmaya başladı.*

Perrin başını salladı. *Kaydı* ve mor kubbenin hemen dışında, dizlerine dek gelen kahverengi pıtrak otlarının içinde ortaya çıktı. Çekirge de hemen sağındaydı. Aralarında yürürlerken otlar çıtırdıyordu.

Doğaüstü kubbe uğursuzca yükseliyordu. Esen rüzgar otları dalgalandırıyor, ağaç dallarını sallıyordu. Gökyüzünde sessiz şimşekler çakıyordu.

O burada, dedi Çekirge. *Her zaman.*

Perrin başını salladı. Katil de kurt düşüne Perrin'in geldiği gibi mi geliyordu? Ve düşte zaman geçirmek onu da yoruyor muydu? Adam bu bölgeden hiç ayrılmıyor gibiydi.

Katil bir şeyi koruyordu. Kurt düşünde, kubbeyi yok etmenin bir yolu olmak zorundaydı.

Genç Boğa, geliyoruz. Mesaj Meşe Dansçısı'ndandı. Sürüsü yaklaşıyordu. Üç kişi kalmışlardı: Kıvılcım, Sınırsız ve Meşe Dansçısı. Kuzeye koşan kurtlara katılmak yerine buraya gelmeyi seçmişlerdi.

Üçü Çekirge'nin arkasında belirdi. Perrin onlara baktı ve endişe mesajı yolladı. *Bu tehlikeli olacak. Kurtlar ölebilir.*

Kurtların mesajı ısrarlıydı. *Yaptıkları için Katil ölmeli. Birlikte güçlüyüz. Genç Boğa böylesine tehlikeli bir ava tek başına çıkmamalı.*

Perrin başını sallayarak onayladı ve çekici elinde belirdi. Birlikte, kubbeye yaklaştılar. Perrin ağır, kararlı adımlarla ona doğru yürüdü. Zayıflık hissetmeyi reddetti. O güçlüydü. Kubbe havadan başka bir şey değildi. Dünyanın, onun dilediği gibi olduğuna inandı.

Sendeledi, ama kubbe duvarından geçmeyi başardı. Burada manzara biraz daha karanlıktı. Mürver ağaçlarının kabukları daha soluktu, ölmeye yüz tutmuş rezeneler daha koyu yeşil ya da kahverengiydi. Çekirge ve sürüsü de onunla birlikte kubbeden geçti.

Ortasına gideceğiz, dedi Perrin. *Keşfedecek bir sır varsa, muhtemelen oradadır.*

Çalıların ve ağaçlıkların arasında yavaş yavaş ilerlediler. Perrin iradesini çevresindeki bölgeye yolladı ve yapraklar çıtırdamayı bıraktı, sürtündükleri otlar sessiz kaldı. Bu doğaldı. Böyle olması *gerekiyordu*. Bu yüzden böyleydi.

Merkeze epey yol vardı, bu yüzden Perrin ileriye atlamaya başladı. Sıçrama ya da adım atma değil; bir yerde yok olup bir başka yerde beliriyordu. Katil bir kurt değildi, ama yine de kokusunu maskeledi.

Bu benim avantajım olmalı, diye düşündü Perrin merkeze gittikçe yaklaşırlarken. *O benden daha deneyimli. Ama benim içimde bir kurt var. Bu mekan bizim düşümüz. O ise dışarlıklı. Ne kadar becerikli olursa olsun, o bizden biri değil.*

İşte bu yüzden kazanacağız.

Perrin bir koku aldı; havadaki gittikçe artan bir yanlışlık. Kurtlarla birlikte geniş bir yamaca yaklaştı, sonra orada gördüğü bir yarığın çevresine bakındı. Az ileride, belki elli adım uzakta, küçük bir mürver kümesi duruyordu. Başını kaldırıp baktığı zaman, bunun kubbenin merkezi olduğuna kanaat getirdi. Kurtların düşte kayma yöntemini kullanarak, birkaç dakika içinde birkaç saatlik yol kat etmişlerdi.

İşte burası, dedi Perrin. Çekirge'ye baktı. Kurt da kokusunu maskelemişti, ama Perrin kurtları yeterince öğrenmişti ve Çekirge'nin bakışlarındaki, ön bacaklarını hafifçe bükmesindeki endişeyi okuyabiliyordu.

Bir şey değişti.

Perrin hiçbir şey duymamıştı. Sıradışı hiçbir koku almıyordu. Ama bir şey *hissetmişti*, yerde küçük bir titreme.

Gidin! dedi ve kayboldu. On adım ötede belirdiği zaman bir okun biraz önce durduğu yamaca saplandığını gördü. Ok büyük bir kayayı yarmış, tüyüne kadar taş ve toprağa saplanmıştı.

Katil çömeldiği yerden doğruldu ve dönüp, biraz uzaktan Perrin'e baktı. Gözleri kara görünüyordu, kare yüzü gölgeliydi, uzun boyluydu, bedeni kaslı ve tehlikeliydi. Sık sık olduğu gibi, yüzünde bir gülümseme vardı. Küçümseyen bir gülümseme. Deri pantolon ve koyu yeşil gömlek giymişti, önkolları çıplaktı ve elinde koyu renk ahşaptan, kötücül görünüşlü bir yay vardı. Sadak taşımıyordu; gerektiğinde okları kendisi yaratıyordu.

Perrin onun gözlerine bakarak, meydan okurcasına öne çıktı. Bu Katil'i, kurtlar arkadan saldırana kadar oyaladı.

Tam Sınırsız ona çarparken Katil bağırarak döndü. Perrin bir anda orada belirdi ve çekicini indirdi. Katil kayboldu ve Perrin'in çekici yere çarptı, ama Katil'in gittiği yerin kokusunu aldı.

Burası? Koku, Perrin'in olduğu yere aitti. Korku içinde başını kaldırdığı zaman Katil'in hemen başının üzerinde havada süzüldüğünü ve yayını çektiğini gördü.

Rüzgar, diye düşündü Perrin. *Çok güçlü!*

Katil oku salıverdi, ama ok ani bir esintiyle yana kaçtı. Perrin'in hemen yanında yere saplandı. Perrin irkilmedi, ellerini kaldırdı ve kendi yayı belirdi. Çoktan ok takılmış ve kirişi çekilmiş halde.

Perrin okunu bıraktığında Katil'in gözleri irileşti. Katil kayboldu ve az ötede, yerde belirdi Çekirge yukarıdan üzerine atlayıp onu yere devirdi. Katil gırtlaktan gelen bir sesle küfretti, sonra kayboldu.

Burada, dedi Çekirge, bir yamacı göstererek.

Perrin bir an sonra, çekici elinde, oradaydı ve sürüsü de yanındaydı. Perrin ve dört kurt saldırırken Katil bir eliyle kılıcını, diğeriyle bıçağını kaldırdı.

İlk Perrin vurdu ve kükreyerek çekicini savurdu. Katil, toprak sıvıymış gibi yere *battı* ve balta hamlesinin altına indi. Bıçağını uzattı ve Meşe Dansçısı'nın göğsüne saplayarak kan aldı. Katil kenara kaçarak bıçağı Kıvılcım'ın yüzüne doğru salladı.

Meşe Dansçısı ulumaya bile fırsat bulamadı ve yere yıkıldı. Tam Perrin çekicini indirirken Katil kayboldu. Kıvılcım sızlanarak bir acı ve panik mesajı gönderdi, sonra o da kayboldu. O yaşayacaktı. Ama Meşe Dansçısı ölmüştü.

Katil'in kokusu yine bu mekandaydı. Perrin dönerek Katil'in arkadan saplamaya çalıştığı kılıcını çekiciyle karşıladı. Bir kez daha, Katil'in yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi. Adam dişlerini çıkararak geriledi. Kalan iki kurda, Çekirge ve Sınırsız'a karşı dikkatli davranmaya çalışıyordu. Katil'in önkolunda, Çekirge'nin ısırdığı yer kanıyordu.

"Kubbeyi nasıl yarattın Luc?" dedi Perrin. "Bana gösterirsen gitmene izin veririm."

"Cüretkar sözler, enik," diye hırladı Katil. 'özellikle de az önce sürüsünün bir üyesini öldürdüğümü izlemiş biri için."

Sınırsız, öfke içinde uluyarak öne atıldı. Perrin de aynı zamanda saldırdı, ama ayaklarının altındaki yer titreyip sarsılmaya başladı.

Hayır, diye düşündü Perrin. Dengesini kurdu, ama Sınırsız yere devrildi.

Katil saldırdı ve Perrin hamleyi bloke etmek için çekicini kaldırdı ama Katil'in silahı dumana dönüştü ve çekicin çevresinden geçip, diğer yanda katılaştı. Perrin ciyaklayarak çekilmeye çalıştı, ama kılıç göğsüne çarptı, gömleğini keserek, bir kolundan diğerine kadar uzanan bir yarık bıraktı. Yara acıyla yanıyordu.

Perrin inleyerek geri geri sendeledi. Katil ilerledi, ama bir şey yukarıdan tepesine indi. Çekirge. Kır kurt bir kez daha parlak dişlerini göstererek hırladı ve Katil'i yere devirdi.

Katil bir küfür salladı ve kurdu tekmeleyerek kendini kurtardı. Çekirge acıyla sızlanarak altı metre uçtu. Kenarda, Sınırsız yerin sarsılmasını durdurmuştu, ama pençesinden yaralanmıştı.

Perrin silkelenerek acıyı attı. Katil'in bu dünya üzerindeki kontrolü güçlüydü. Perrin ne zaman çekicini sallasa, hava yoğunlaşmış gibi ağırlaşıyordu.

Katil, Meşe Dansçısı'nı öldürürken gülümsemişti. Perrin gazap içinde atıldı. Katil ayağa kalkmış, yamaçtaki ağaçlara doğru geriliyordu. Perrin yarasını görmezden gelerek onu kovaladı. Yara onu durduracak kadar kötü değildi, ama yine de yarasının üzerinde bir sargı hayal etti, giysileri eski haline geldi ve kanı durdurmak için göğsünün üzerinde sıkılaştı.

Katil'in hemen peşinden ağaçlığa daldı. Dallar yukarıda kapandı ve karanlık gölgelerden sarmaşıklar fırladı. Perrin onlarla mücadele etmedi. Ona dokunamazlardı. Gerçekten de, sarmaşıklar ona yaklaşır yaklaşmaz kurudular ve durdular.

Katil küfretti, sonra peşinde bir bulanıklık bırakarak, geniş sıçrayışlarla ilerlemeye başladı. Perrin de hızlanarak onu izledi.

Perrin dört ayak üzerine inme kararını bilinçli olarak vermemişti, ama bir an sonra, tıpkı daha önce beyaz geyiği kovalarken olduğu gibi, dört ayak üzerinde Katil'i kovalıyordu. Katil hızlıydı, ama yalnızca bir insandı. Genç Boğa doğanın bir parçasıydı, ağaçların, çalıların, taşların, ırmakların. Ormanda, bir çukurda esen rüzgar gibi hareket ederek Katil'in peşinden gidiyor, ona yaklaşıyordu. Katil'in yoluna çıkan her kütük bir engeldi, ama Genç Boğa için her biri yalnızca yolun bir parçasıydı.

Genç Boğa kenara atladı, pençelerini ağaç gövdelerine dayadı ve dönerek sıçradı. Taşların, kayaların üzerinde süzüldü, birinden diğerine atladı ve geride, havada bir bulanıklık bıraktı.

Katil'den ilk defa bir korku kokusu geldi. Yok oldu, ama Genç Boğa kokuyu takip ederek, ordunun kamp kurduğu çayırda, büyük taş kılıcın gölgesinde belirdi. Katil omzunun üzerinden arkaya baktı ve yine kayboldu. Genç Boğa takip etti. Beyazpelerinlerin kamp kurduğu yer. Küçük bir platonun üzeri.

Yamaca oyulmuş bir mağara.

Küçük bir gölün ortası. Genç Boğa rahatça suyun yüzeyinde koştu.

Katil'i, gittiği her yerde takip etti. Her geçen an ona daha da yaklaşıyordu. Kılıçlar, çekiçler, yaylar için zaman yoktu. Bu bir kovalamacaydı ve bu sefer avcı Genç Boğa'ydı. O...

Bir çayırın ortasında atladı ve Katil orada değildi. Ama adamın gittiği yerin kokusunu aldı. Peşinden gitti ve aynı çayırda, bir başka yerde belirdi. Çevresinde farklı farklı yerlerin kokuları vardı. Ne?

Perrin, çizmeli ayakları yere sürtünerek durdu. Şaşkınlık içinde döndü. Katil hızla aynı çayırda pek çok yerden geçerek bıraktığı izi karıştırmış olmalıydı. Perrin hangisini takip edeceğini belirlemeye çalıştı, ama hepsi solup birbirine karıştılar.

"Kavrulası!" dedi.

Genç Boğa, dedi biri. Kıvılcım. Kurt yaralanmıştı, ama Perrin'in sandığı gibi kaçmamıştı. İnce gümüş bir çubuğun imgesini yolladı. İki karış yüksekliğindeydi ve bir rezene kümesinin ortasında, yerden çıkıyordu.

Perrin gülümsedi ve orada belirdi. Yaralı kurt, kanlar içinde çubuğun yanında yatıyordu. Bir tür *ter'angreal* olduğu açıktı. Düzinelerce ince metal parçanın örülmesinden meydana gelmiş gibi görünüyordu. Yaklaşık iki karış uzunluğundaydı ve sivri ucu yumuşak toprağa saplanmıştı.

Perrin çubuğu yerden söktü. Kubbe kaybolmadı. Çubuğu elinde evirip çevirdi, ama kubbeyi nasıl yok edeceğini bilmiyordu. Çubuğun bir başka şeye, bir sopaya değişmesini diledi ve çubuk onu reddettiğinde şok oldu. Nesne zihnini *ittirmişti*.

O, bütün gerçekliği ile burada, dedi Kıvılcım. Mesaj bir şey anlatmaya çalışıyor gibiydi; nesnenin düş dünyasındaki çoğu şeyden daha gerçek olduğunu.

Perrin'in bunu düşünecek zamanı yoktu. Önceliği, eğer mümkünse, kubbeyi halkının kamp kurduğu yerden uzaklaştırmaktı. Kendini kubbenin

kenarına, oraya ilk girdiği yere yolladı.

Umduğu gibi, kubbenin merkezi de onunla birlikte hareket etti. İçeri girdiği yerdeydi, ama kubbenin kenarı yer değiştirmişti ve merkez Perrin'in durduğu yer olmuştu. Kubbe hala gökyüzüne hakimdi ve her yönde uzanıyordu.

Genç Boğa, dedi Kıvılcım. *Özgürüm. Yanlışlık gitti.*

Git, dedi Perrin. *Ben bunu alıp götüreceğim ve ondan kurtulacağım. Her biriniz ayrı yönlere gidin ve uluyun. Katil'in kafasını karıştırın.*

Kurtlar karşılık verdiler. Perrin'in bir parçası, içindeki avcı, Katil'i doğrudan alt edemediği için kızgındı. Ama bu daha önemliydi.

Uzak bir yere *kaymaya* çalıştı, ama işe yaramadı. *Ter'angreal* elindeyken bile, hala kubbenin kurallarına tabiymiş gibi görünüyordu.

Bu yüzden, gidebildiğince uzağa *kaydı*. Neald kampla kubbenin çeperi arasında dört fersah olduğunu söylemişti, bu yüzden Perrin tekrar tekrar kuzeye doğru sekti. Muazzam kubbe de onunla geldi ve her seferinde merkezi tam başının üzerinde belirdi.

Çubuğu güvenli bir yere götürecekti, Katil'in bulamayacağı bir yere.

36

BİR DAVET

Egwene *Tel'aran'rhiod*'da belirdiğinde üzerinde cilalanmış, ama biçimlendirilmemiş minik lavtaşı parçalarıyla işlenmiş, korsesinin kenarları altınla süslenmiş, altın iplikle dikilmiş bembeyaz bir elbise vardı. Hiç pratik bir elbise değildi, ama burada fark etmezdi.

Dairesinde, belirmek istediği yerdeydi. Kendini Sarı Ajah kısmının dışındaki koridora gönderdi. Nynaeve de oradaydı, çok daha sağduyulu, taba-kahverengi bir elbise içinde, kollarını kavuşturmuş bekliyordu.

"*Çok* dikkatli olmanı istiyorum," dedi Egwene. "Burada, Terkedilmişlerden biri ile doğrudan yüzleşmiş bir sen varsın ve *Tel'aran'rhiod*'da da daha deneyimlisin. Mesaana gelirse, saldırıya sen önderlik edeceksin."

"Bunu başarabileceğimi sanıyorum," dedi Nynaeve gülümseyerek. Evet, bunu başarabilirdi. Asıl zor olan, Nynaeve'i saldırmaktan alıkoymak olurdu.

Egwene başını salladı ve Nynaeve kayboldu. Kule Salonu'nun yakınında saklanacaktı ve Mesaana'nın ya da Kara Aes Sedailerin orada yapılacak tuzak toplantıyı gözetlemek üzere gelmesi ihtimaline karşı nöbet tutacaktı. Egwene şehirde bir başka yere, Bilgeler ve Rüzgarbulanlar ile gerçekten toplantı yapacağı salona geçti.

Tar Valon'da müzik gösterileri ve toplantılar için kullanılan pek çok salon vardı. Müzisyenin Yolu diye bilinen bu salon, ihtiyacını mükemmel bir biçimde karşılıyordu. Duvarları kaplayan meşinyaprak panolara bir orman deseni oyulmuştu. Sandalyeler de aynı ahşaptan, Ogier şarkılarıyla yapılmıştı ve her biri ayrı bir sanat eseriydi. Merkezdeki podyumun çevresinde, halka halinde dizilmişlerdi. Kubbeli tavana, yıldız desenli mermer parçalar kakılmıştı. Süslemeler olağanüstüydü; güzel, ama şatafatlı değil.

Bilgeler çoktan gelmişti: Amys, Bair ve Melaine. Melaine'in karnı iyice büyümüştü, doğum yaklaşıyordu. Bu amfitiyatronun bir tarafında, Bilgelerin rahatça yerde oturabileceği yükseltilmiş bir platform vardı, böylece sandalyeye oturanlar onlara tepeden bakmayacaktı.

Leane, Yukiri ve Seaine Bilgelerin karşısında, sandalyelere oturmuşlardı. Her biri Elayne'in kopyaladığı düş *ter'angreal*lerini takmışlardı ve bu yüzden gölgeli ve puslu görünüyorlardı. Elayne'in de orada olması gerekiyordu, ama Egwene'i, *Tel'aran'rhiod*'a girmesine yetecek kadar yönlendiremeyebileceği konusunda uyarmıştı.

Aes Sedailer ve Bilgeler birbirlerini neredeyse elle tutulur bir düşmanlıkla süzüyorlardı. Aes Sedailer Bilgeleri kötü eğitilmiş yabaniler olarak görüyordu. Bilgeler ise Aes Sedaileri kibirli buluyordu.

Egwene geldiğinde odanın ortasında esmer tenli, siyah saçlı bir grup kadın belirdi. Rüzgarbulanlar kuşkuyla çevrelerine bakındılar. Siuan onlara ders verirken, Deniz Halkı'nın *Tel'aran'rhiod* ve tehlikeleri hakkında efsaneleri olduğunu öğrenmişti. Bu, Rüzgarbulanların, Düşler Dünyası'nın gerçek olduğunu öğrenir öğrenmez, onun hakkında öğrenebildikleri her şeyi öğrenmesini engellememişti.

Rüzgarbulanların başında kısık gözlü, uzun boyunlu bir kadın vardı. Kadının burnunu sol kulağına bağlayan ince zincire pek çok madalyon asılmıştı. Bu Shielyn olmalıydı, Nynaeve'in Egwene'e anlattığı kadınlardan biri. Diğer üç Rüzgarbulandan biri, siyah saçlarında beyaz tutamlar bulunan, vakur bir kadındı. Gönderdikleri mektuplara ve Nynaeve'in tariflerine bakılırsa, bu Renaile olmalıydı. Egwene onun diğer kadınlar arasında en önemli kişi olduğunu sanıyordu, ama şu an diğerlerinden daha düşük pozisyondaymış gibi davranıyordu. Gemilerin Hanımının Rüzgarbulanı olarak konumunu kaybetmiş olabilir miydi?

"Hoşgeldiniz," dedi Egwene onlara. "Lütfen oturun."

"Ayakta duracağız," dedi Shielyn. Sesi gergindi.

"Bunlar kim, Egwene al'Vere?" diye sordu Amys. "Çocuklar *Tel'aran'rhiod*'u ziyaret etmemeli. Bir kum-porsuğunun terk ettiği boş bir in değil burası."

"Çocuk mu?" diye sordu Shielyn.

"Burada çocuk sayılırsınız, Islaktopraklı."

"Amys, lütfen," diye araya girdi Egwene. "Buraya gelmeleri için onlara *ter'angreal*ler ödünç verdim. Gerekliydi."

"Düşler Dünyası'nın dışında buluşabilirdik," dedi Bair. "Bir savaş meydanının ortasını seçmek daha güvenli olurdu."

Gerçekten de Rüzgarbulanlar *Tel'aran'rhiod*'un nasıl işlediği konusunda çok bilgisizdi. Parlak giysileri devamlı renk değiştiriyordu - aslında, Egwene bakarken Renaile'nin bluzu tamamen kayboldu. Egwene

kızardı, ama Elayne denize açıldıklarında Deniz Halkı'nın erkek ve kadınlarının bellerinden yukarısı çıplak gezdiklerini söylemişti. Bluz bir an sonra geri döndü. Takıları da devamlı değişiyordu.

"Bu kararı vermemin sebepleri var, Amys," dedi Egwene gidip oturarak. "Shielyn din Sabura Gece Suları ve kardeşleri bu mekanın tehlikeleri konusunda bilgilendirildiler ve kendi güvenliklerinden sorumlu olmayı kabul ettiler."

"Bir çocuğa çıra ve bir fıçı dolusu yağ vermekten, sonra da onun kendi güvenliğinden sorumlu olacağını söylemekten farksız," diye mırıldandı Melaine.

"Bu didişmeye tahammül etmek zorunda mıyız, Anne?" diye sordu Yukiri.

Egwene derin bir nefes alarak sakinleşti. "Lütfen, siz ayrı halkların önderlerisiniz, bilge ve zeki kadınlar olarak tanınıyorsunuz. En azından birbirimize medeni davranamaz mıyız?" Egwene Deniz Halkı'na döndü. "Rüzgarbulan Shielyn, davetimi kabul ettiniz. Kuşkusuz toplantı boyunca ayakta durarak konukseverliğimi reddetmeyeceksinizdir?"

Kadın duraksadı. Gururlu bir havası vardı; Aes Sedailer ve Deniz Halkı arasında son zamanlarda yaşananlar onu cüretkar yapmıştı. Egwene öfkesini bastırdı; Rüzgar Çanağı ile ilgili pazarlığın ayrıntıları *hiç* hoşuna gitmemişti. Nynaeve ve Elayne daha iyisini yapabilmeliydi. Onlar...

Hayır. Elayne ve Nynaeve ellerinden geleni yapmışlardı ve o sırada olağanüstü gerilim altındaydılar. Dahası, Deniz Halkı ile pazarlık etmenin, Karanlık Varlık ile pazarlık etmekten yalnızca bir parça daha güvenli olduğu söyleniyordu.

Sonunda Shielyn sertçe başını salladı. O düşünürken bluzu defalarca renk değiştirmiş, sonunda kırmızıda karar kılmıştı ve takıları belirip kaybolmaya devam ediyorlardı. "Pekala. Bu mekanı armağan olarak vermeniz karşısında borçlandık ve konukseverliğinizi kabul edeceğiz." Egwene ve diğer Aes Sedailerden uzakta bir sandalyeye oturdu. Yanındakiler de aynısını yaptı.

Egwene yavaşça nefes verdi ve pek çok sehpa ile, sıcak, güzel kokulu çayla dolu fincanlar yarattı. Rüzgarbulanlar yerlerinde sıçradılar, ama Bilgeler kıllarını bile kıpırdatmadılar. Ama Amys fincanına uzandı ve gül çayını daha koyu renk bir şeye dönüştürdü.

"Belki bu toplantının amacını bize söylersin," dedi Bair, çayını yudumlayarak. Deniz Halkı kadınları fincanlarını almadılar, ama Aes

Sedailer kendilerininkini yudumlamaya başladı.

“Biz tahmin ettik,” dedi Shielyn. “Bu yüzleşme kaçınılmaz, ama rüzgarlardan dilerdim ki gerekmesin.”

“Eh, söyle madem,” dedi Yukiri. “Bu toplantının amacı nedir?”

Shielyn Egwene’e odaklandı. “Pek çok mevsim ve gelgit boyunca Rüzgarbulmamızın doğasını Aes Sedailerden sakladık. Beyaz Kule nefes alıyor, ama vermiyor: içeri yollananın ayrılmasına izin verilmiyor. Artık bizden haberiniz var ve bizi istiyorsunuz, çünkü sizin kontrolünüz dışında yönlendiren kadınlar bulunmasına dayanamıyorsunuz.”

Aes Sedailer kaşlarını çattılar. Egwene, Melaine’in onayla başını salladığını gördü. Shielyn’in sözleri doğruydu, ama meselenin yalnızca bir yönünü ifade ediyordu. Beyaz Kule eğitiminin faydasını, yönlendiren insanlara birinin göz kulak olduğunu ve onları eğittiğini bilmenin halk için ne kadar önem taşıdığını bilseler...

Bununla birlikte, bu düşünce ona boş geliyordu. Deniz Halkı’nın kendi gelenekleri vardı ve Beyaz Kule’nin kuralları olmadan da yönlendiricilerinden faydalanabiliyorlardı. Egwene Deniz Halkı ile, Nynaeve ve Elayne kadar çok zaman geçirmemişti, ama ayrıntılı raporlar almıştı. Rüzgarbulanlar pek çok örgü konusunda bilgisizdi, ama özellikle Hava kullanan bazı özel örgülerdeki yetenekleri, deneyimli Aes Sedailerinkinden kat kat fazlaydı.

Bu kadınlar gerçeği bilmeyi hak ediyordu. Beyaz Kule ve Üç Yemin de bunu temsil etmiyor muydu? “Haklısın, Shielyn din Sabura Gece Suları,” dedi. “Belki de halkınız yeteneklerini Aes Sedailerden saklayarak akıllılık etti.”

Yukiri nefesini sertçe içine çekti, kesinlikle Aes Sedailere yakışmayan bir tepki. Shielyn donakaldı, kulağından burnuna uzanan zincirdeki madalyonlar çarpışarak hafifçe çınladı. Bluzu mavi oldu. “Ne?”

“Akıllılık etmiş olabilirsiniz,” dedi Egwene. “Benden önce gelen Amyrlinlerin görüşlerini bilemem, ama tartışmak gerekiyor. Belki de Tek Güç kullanan kadınları kontrol etmek konusunda fazla şevkli davrandık. Açık ki Rüzgarbulanlar kendi kendilerini eğitmek konusunda başarılı olmuş. Beyaz Kulenin sizden çok şey öğrenebileceğini düşünüyorum.”

Shielyn arkasına yaslanarak Egwene’in yüzünü inceledi. Egwene kadının bakışlarına karşılık verdi ve sakinliğini korudu. *Kararlı olduğumu gör*, diye düşündü. *Söylediklerimde içten olduğumu gör. Bu, iltifat değil. Ben bir Aes Sedaiyim. Gerçeği söylerim.*

“Eh,” dedi Shielyn. “Belki de kadınlarınızı eğitmemiz konusunda pazarlık edebiliriz.”

Egwene gülümsedi. “Bunun avantajlı olacağını göreceğinizi umuyordum.” Kenarda, diğer üç Aes Sedai Egwene’e ölçülü bir düşmanlıkla baktı. Eh, göreceklerdi. Bir tartışmada üste çıkmanın en iyi yolu, beklentileri kavanoza kapatılmış sukenarı böcekleri gibi sarsmaktı.

“Ama,” dedi Egwene, “Beyaz Kule’nin de sizin bilmediğiniz şeyler bildiğini kabul etmeniz gerek. Aksi halde, Aes Sedailerimizin sizin Rüzgarbulanlarınızı eğitmesi için pazarlık etmezdiniz.”

“Bu anlaşmayı feshetmeyeceğiz,” dedi Shielyn çabucak. Bluzu açık sarıya döndü.

“Ah, öyle bir şey beklemiyorum,” dedi Egwene. “Aes Sedai öğretmenleriniz olması iyi. Sizinle pazarlık edenler beklenmedik bir şey başardılar.”

Sözlerinin her biri doğruydu. Bununla birlikte, onları söyleme tarzı daha fazlasını ima ediyordu: Egwene’in Aes Sedailerin Deniz Halkı gemilerine gönderilmesini *istediğini*. Shielyn kaşlarını daha beter çattı ve sandalyesinde arkasına yaslandı. Egwene onun, Rüzgar Çanağı konusunda halkının kazandığı büyük zaferin baştan beri bir tuzak mı olduğunu merak ettiğini umuyordu.

“Tersine,” diye devam etti Egwene, “önceki anlaşmanın yeterince hırslı olmadığını düşünüyorum.” Bilgelere döndü. “Amys, Aes Sedailerin Bilgelerin bilmediği örgüler bildiğini kabul ediyor musun?”

“Aes Sedailerin bu alanlarda uzman olduğunu itiraf etmemek aptallık olurdu,” dedi Amys dikkatle. “Örgüleri uzun uzun çalışıyorlar. Ama bizim bildiğimiz ve onların bilmediği şeyler de var.”

“Evet,” dedi Egwene. “Bilgelerin yanında eğitim aldığım süre içinde, önderlik konusunda Beyaz Kule’de öğrenemediğim kadar çok şey öğrendim. Bana *Tel’aran’rhiod* ve Düşgezginliği konusunda da çok faydalı bir eğitim verdiniz.”

“Tamam,” dedi Bair, “söyle artık. Bütün bu konuşma boyunca üç bacaklı kertenkeleyi kovaladık ve daha fazla hareket edip etmeyeceğini görmek için sopayla dürtükledik.”

“Bildiklerimizi birbirimizle paylaşmalıyız,” dedi Egwene. “Biz üç yönlendirebilen kadın grubu, ittifak kurmalıyız.”

“Beyaz Kule’nin kontrolünde, sanırım,” dedi Shielyn.

“Benim tek söylediğim,” diye yanıt verdi Egwene, “paylaşmanın ve diğerlerinden ders almanın akıllıca olacağı. Bilgeler, sizden eğitim almaları için Beyaz Kule’den Kabul Edilmişler yollamak isterim. Onları özellikle de *Tel’aran’rhiod*’a hakim olmaları konusunda eğitmeniz çok faydalı olurdu.”

Aes Sedailer arasında Egwene gibi bir Düşgören daha keşfedilmesi olasılığı düşüktü, ama yine de Egwene’in umudu vardı. Bu Yeti çok nadirdi. Yine de, bazı Aes Sedailerin, oraya t*er’angreal*lerle giriyor olsalar bile, *Tel’aran’rhiod* konusunda eğitim alması işe yarardı.

“Rüzgarbulanlar,” diye devam etti Egwene. “Sizin gibi rüzgar çağırmayı öğrensinler diye, size de kadınlar yollamak isterim, özellikle de Hava konusunda yetenekli olanları.”

“Bir Rüzgarbulan çırağının hayatı kolay değildir,” dedi Shielyn. “Sizin kadınlarınızın bu hayatı, Beyaz Kule’nin yumuşak hayatından çok farklı bulacaklarını düşünüyorum.”

Egwene’in poposu Beyaz Kule’de yaşadığı “yumuşak” hayatın acısını hala hatırlıyordu. “Zor olacağından kuşkum yok,” dedi, “ama sırf bu sebepten, çok faydalı olacağından eminim.”

“Eh, bu ayarlanabilir sanırım,” dedi Shielyn hevesli bir sesle, öne eğilerek. “Bir ödeme yapılmalı, elbette.”

“Denk bir ödeme,” dedi Egwene. “Siz de bizim eğitmemiz için sizin çıraklarınızdan bazılarını yollayacaksınız.”

“Size zaten kadın yolluyoruz.”

Egwene burnunu çekti. “Rüzgarbulanlarınızdan kuşkulanmamamız için, göstermelik birkaç tane. Kadınlarınız genelde diğerlerinden uzak duruyorlar ya da gönülsüzce geliyorlar. Bu uygulamayı durdurabilirim, potansiyel Rüzgarbulanlarınızdan vazgeçmeniz için sebep yok.”

“Eh, ne fark edecek?” diye sordu Shielyn.

“Gönderdiğiniz kadınların eğitimden sonra geri dönmesine izin vereceğiz,” dedi Egwene. “Bilgeler, Aiel çıraklarının da bize gönderilmesini istiyorum. Gönülsüzce değil, Aes Sedai olmak için de değil, ama eğitim almak ve bizim adetlerimizi öğrenmek için. Eğitimleri bittiği zaman, eğer isterlerse, onların dönmesine de izin verilecek.”

“Bundan daha fazlası olmalı,” dedi Amys. “Yumuşak Islaktopraklı adetlerine fazla alışan kadınlara ne olacağından endişeleniyorum.”

“Kuşkusuz onları zorla...” diye başladı Egwene.

Bair araya girdi. “Onlar yine de çırak Bilgeler olacaklar, Egwene al’Vere. Eğitimlerini tamamlaması gereken çocuklar. O da, bu planı kabul

edersek; tıpkı bir günlük oruçtan sonra çok fazla yemek yemek gibi, bu fikirde midemi ekşiten bir şeyler var.”

“Aes Sedailerin kancalarını çıraklarımıza geçirmesine izin verirsek,” dedi Melaine, “sonra onları kolay kolay kurtaramayız.”

“Kurtulmalarını ister miydiniz?” dedi Egwene. “Benim nasıl biri olduğumu görüyor musun, Melaine? Aieller tarafından eğitilmiş bir Amyrlin Makamı? Benim gibi daha fazla kadın olması nelere değmezdi? *ji’e’toh*’u ve Üç-Kat Topraklar’ı anlayan, Bilgeleri rakip ya da yabani olarak görmek yerine onlara saygı duyan Aes Sedailer?”

Üç Aiel bunun üzerine sakinleştiler ve huzursuzluk içinde bakıştılar.

“Ya sen, Shielyn?” dedi Egwene. “Sizin yanınızda eğitim görmüş, sizi dostu olarak gören ve adetlerinize saygı duyan bir Amyrlin Makamı olması sizin için nelere değmezdi?”

“Bu kıymetli olabilirdi,” diye itiraf etti Shielyn. “Bize göndereceğin kadınların, şimdiye dek gördüklerimizden daha iyi huylu olacağını varsayarsak. Henüz, birkaç günlüğüne ana direkten sarkıtılmanın faydasının dokunmayacağı Aes Sedai görmedim.”

“Bunun sebebi, adetleri yerleşmiş Aes Sedailer istemekte ısrar etmeniz,” dedi Egwene. “Bunun yerine size Kabul Edilmişler göndermiş olsak, onları daha esnek bulurdunuz.”

“Bunun yerine mi?” dedi Shielyn hemen. “Tartıştığımız pazarlık bu değildi.”

“Olabilirdi,” diye yanıt verdi Egwene. “Deniz Halkı yönlendiricilerinin Kule’de kalmak yerine size dönmesine izin verirsek, sizin de Aes Sedai öğretmenlerine o kadar ihtiyacınız kalmaz.”

“Bu farklı bir anlaşma.” Shielyn başını iki yana salladı. “Ve hafife alınacak bir pazarlık değil. Aes Sedailer, tıpkı taktığınız yüzüklerdeki yılanlar gibi sinsi.”

“Size ödünç verdiğim düş *ter’angreal*lerini de pazarlığa katsam?” diye sordu Egwene.

Shielyn eline baktı. Gerçek dünyada, içine biraz Ruh yönlendirdiği zaman *Tel’aran’rhiod*’a girmesine izin veren küçük bir tabak tutuyordu. Egwene onlara, yönlendirmeden kullanabilecekleri *ter’angreal*ler vermemişti elbette. Onlar çok yönlü *ter’angreal*lerdi ve dolayısıyla daha güçlüydüler. Onları sır olarak saklamak en iyisiydi.

“*Tel’aran’rhiod*’da,” dedi Egwene öne eğilerek, “her yere gidebilirsiniz. Yolculuk etmeye gerek kalmadan, uzaktaki kişilerle görüşebilirsiniz, saklı

olanı öğrenebilir, gizlilik içinde konuşabilirsiniz.”

“Önerdiğin tehlikeli bir şey, Egwene al’Vere,” dedi Amys sertçe. “Onları başıboş bırakmak, bir grup Islaktopraklı çocuğu Üç Kat Topraklar’da başıboş bırakmak gibi olur.”

“Bu mekanı kendinize saklayamazsınız, Amys,” dedi Egwene.

“Biz o kadar bencil değiliz,” dedi Bilge. “Ben güvenliklerinden bahsediyorum.”

“O zaman belki,” dedi Egwene, “Deniz Halkı çıraklarından bazılarını eğitim almak üzere size, Bilgelere yollamaları en iyisi olur; belki siz de onlara çırak yollarsınız.”

“*Gemilerde* yaşasınlar diye mi?” dedi Melaine dehşet içinde.

“Su korkunuzu alt etmenin daha iyi yolu olabilir mi?”

“Biz ondan korkmuyoruz,” diye terslendi Amys. “Biz ona saygı duyuyoruz. Islaktopraklılar...” Gemilerden her zaman, başkalarının kafese kapatılmış aslanlardan bahsettiği gibi bahsederdi.

“Yine de,” Egwene Deniz Halkı’na geri döndü, “Pazarlıkta anlaşırsak *ter’angreal* sizin olabilir.”

“Bunları bize verdin bile,” dedi Shielyn.

“*Ödünç* verdim, Shielyn. Onları teslim eden kadınlar bunu açıkça ifade etti.”

“Onları bize kalıcı olarak mı vereceksin?” diye sordu Shielyn. “Tüm *ter’angreal*lerin Beyaz Kule’ye ait olduğu saçmalığı olmadan?”

“*Ter’angreal*lerin, onları bulanlar tarafından alıkonmasını önlemek konusunda bir kural olmalı,” dedi Egwene. “Böylece, tehlike potansiyeli taşıyan nesneleri aptal bir çiftçinin ya da tüccarın elinden alabiliriz. Ama Rüzgarbulanlar ve Bilgeler için resmi bir istisna yapmaya gönüllü olurum.”

“O zaman cam sütunlar...” dedi Amys. “Aes Sedailerin onlar üzerinde hak iddia etmeyi deneyip denemeyeceğini merak ediyordum.”

“Bunun olacağından kuşkuluyum,” dedi Egwene. “Ama, o *ter’angreal*in ve elinizdeki diğerlerinin size ait olduğunu ve Aes Sedailerin onlar üzerinde hak iddia edemeyeceğini ilan etmemizin, Aiellerin içini rahatlatacağını tahmin ediyorum.”

Bu Bilgeleri ciddi düşüncelere sevk etti.

“Ben yine de bu anlaşmayı tuhaf buluyorum,” dedi Bair. “Beyaz Kule’de eğitim gören, ama Aes Sedai olmayan Aieller ha? Eskiden işler böyle yürümüyordu.”

“Dünya değişiyor, Bair,” dedi Egwene. “Emond Meydanı’nda, bir derenin yanında, özenle bakılan, Emond’un İhtişamı çiçekleriyle bezenmiş güzel bir yer vardı. Babam oraya yürümekten hoşlanırdı ve onların güzelliğine bayılırdı. Ama sonra, yeni köprü yapıldığında, insanlar köprüye giderken çiçeklere basmaya başladı.

“Babam seneler boyunca onları çiçeklerden uzak tutmaya çalıştı. Küçük çitler, tabelalarla. Hiçbiri işe yaramadı. Sonunda, çiçek tarhının ortasına, ırmak taşlarından bir patika yapmayı akıl etti ve çiçekleri patikanın iki yanında yetiştirdi. Bundan sonra insanlar çiçeklere basmaktan vazgeçti.

“Değişim geldiğinde bağırıp çağırabilir, her şeyi aynı kalmaya zorlayabilirsiniz. Ama genelde, sonunda ezilirsiniz. Bununla beraber, değişimlere yön verebilirseniz, değişim size hizmet eder. Tıpkı Güç’ün bize, ancak biz ona teslim olduğumuzda hizmet etmesi gibi.”

Egwene kadınlara teker teker baktı. “Bu üç grup uzun zaman önce birlikte çalışmaya başlamalıydı. Son Savaş geldi ve Yeniden Doğan Ejder, Karanlık Varlık’ı serbest bırakmakla tehdit ediyor. Bu yetmezmiş gibi, bir başka ortak düşmanımız var: Aes Sedaileri, Rüzgarbulanları ve Bilgeleri yok etmek isteyen bir düşman.”

“Seanchanlar,” dedi Melaine.

Rüzgarbulanların arkasında oturan Renaile sözcüğü duyunca usulca tısladı. Giysileri değişti. Üzerinde bir zırh, elinde bir kılıç belirdi. İkisi de bir an sonra yok oldu.

“Evet,” dedi Egwene. “Birlikte, onlarla savaşacak kadar güçlü olabiliriz. Ayrı ayrı...”

“Bu pazarlığı düşünmemiz lazım,” dedi Shielyn. Egwene odada, Deniz Halkı tarafından muhtemelen kazayla yaratılmış bir rüzgar estiğini fark etti. “Bir daha görüşeceğiz ve belki o zaman bir söz verebiliriz. Eğer verirsek, koşulları şu olacak: Senede iki çırak göndeririz, siz de bize iki tane gönderirsiniz.”

“En zayıflarınızı değil,” dedi Egwene. “En çok umut vaat edenleri istiyorum.”

“Siz de aynısını yapacak mısınız?” dedi Shielyn.

“Evet,” dedi Egwene. İki çırak, bir başlangıçtı. Muhtemelen planın etkili olduğunu gördüklerinde sayıyı artırmak isteyeceklerdi. Ama baştan ısrar etmeyecekti.

“Ya biz?” dedi Amys. “Biz de, sizin deyiminizle bu ‘pazarlığın’ parçası mıyız?”

“İki Kabul Edilmiş,” dedi Egwene, “ve karşılığında iki çırak. En az altı ay, en fazla iki sene eğitim görecekler. Kadınlarımız size katıldığı zaman çıraklarınız sayılacaklar ve sizin kurallarınıza uyacaklar.” Duraksadı. “Eğitimlerinin sonunda, tüm çıraklar ve Kabul Edilmişler en az bir seneliğine halklarına dönecekler. Ondan sonra, eğer sizinkiler Aes Sedai olmak isterse, değerlendirilmek üzere geri dönebilirler. Aynısı bizden giden ve sizlere katılmak isteyen kadınlar için de geçerli.”

Bair düşünceli düşünceli başını salladı. “Belki senin gibi, adetlerimizi gören ve onların daha üstün olduğunu anlayan kadınlar çıkar. Yine de seni kaybetmemiz yazık oldu.”

“Ben başka yere aidim,” dedi Egwene.

“Aynısını bizim için de kabul edecek misiniz?” diye sordu Shielyn Bilgelere. “Bu pazarlığı aynı şekilde, ikiye iki yapalım mı?”

“Eğer pazarlıkta anlaştıysak,” dedi Bair, diğer Bilgelere bakarak, “sizinle de yaparız. Ama diğer Bilgelerle konuşmamız lazım.”

“Ya *ter’angreal?*” dedi Shielyn, Egwene’e dönerek.

“Sizindir,” dedi Egwene. “Karşılığında bizi, sizi eğitecek Aes Sedailer gönderme sorumluluğundan azat edeceksiniz. Biz de aramızdaki Deniz Halkı kadınlarını geri göndereceğiz. Bütün bunlar halklarınız tarafından onaylanmalı ve ben de Kule Salonu’na sunmalıyım.”

Elbette, Amyrlin olarak sözü kanundu. Ama Salon direnirse, o kanunlar görmezden gelinirdi. Bu konuda onların desteğini alması gerekiyordu -ve bunu istiyordu da, özellikle de Salon’un onunla daha çok işbirliği yapması ve gizlice toplanmaması gerektiği savı göz önüne alındığında.

Ama bu öneri için onay alabileceğinden oldukça emindi. *Ter’angreal*lerden vazgeçmek Aes Sedailerin hoşuna gitmeyecekti, ama Deniz Halkı ile Rüzgar Çanağı konusunda yapılan pazarlık da hoşlarına gitmemişti. Ondan kurtulmak için her şeyi vermeye razı gelirlerdi.

“Aes Sedailerin bize ders vermesinden vazgeçmek isteyeceğini biliyordum,” dedi Shielyn, hoşnutlukla.

“Hangisini tercih ederdiniz?” diye sordu Egwene. “Aramızda en zayıf ve bu hizmeti ceza olarak gören kadınları mı? Yoksa bizim sunabileceğimiz her şeyi öğrenmiş, geri dönerek mutlulukla sizinle paylaşan kendi insanlarınızı mı?” Egwene’in içinden, pazarlığı tamamlamak için Deniz Halkı Aes Sedailerini geri göndermek geçiyordu zaten; durumu bu şekilde kullanmak uygun geliyordu.

Ama bir umut bu yeni pazarlık eskisinin yerini alacaktı. Deniz Halkı Aes Sedailerini her durumda kaybedeceğini hissediyordu, en azından halkına geri dönmek isteyenleri. Dünya *gerçekten* değişiyordu, eski adetlerin korunması gerekmiyordu.

"Aramızda tartışacağız," dedi Shielyn. Diğerlerine bakarak başını salladı ve Deniz Halkı kadınları kayboldular. Çabuk öğrendikleri kesindi.

"Bu, tehlikeli bir dans, Egwene al'Vere," dedi Amys, ayağa kalkıp şalını düzelterek. "Eskiden Aieller Aes Sedailere hizmet etmekten gurur duyardı. O zamanlar geçti."

"Bulacağınızı sandığınız kadınlar yalnızca bir hayaldi, Amys," dedi Egwene. "Gerçek hayat genellikle insanı hayal kırıklığına uğratır, ama en azından gerçek dünyada şeref bulduğunuzda, onun bir hayalden daha fazlası olduğunu bilirsiniz."

Bilge başını salladı. "Büyük olasılıkla bu pazarlığı kabul edeceğiz. Aes Sedailerin öğretebileceklerini öğrenmemiz gerek."

"En güçlü kadınlarımızı seçeceğiz," diye ekledi Bair. "Islaktopraklıların yumuşaklığı karşısında yozlaşmayacak olanları." Bu sözlerde kınama yoktu. Bair'e göre Islaktopraklılara yumuşak demek bir hakaret değildi.

Amys başını salladı. "Yaptığın iş, bizi çelikten şeritlerle bağlamaya çalışmadığın sürece, iyi bir iş."

Hayır, Amys, diye düşündü Egwene. *Sizi çelikten şeritlerle bağlamayacağım. Ben dantel kullanacağım.*

"Şimdi," dedi Bair. "Bugün bize ihtiyacın olacak mı? Bir savaştan bahsetmiştin...?"

"Evet," dedi Egwene. "Ya da ben öyle umuyorum." Haber gelmemişti. Bu da, Nynaeve ve Siuan'ın kulak misafiri olmaya çalışan kimseyi yakalamadıkları anlamına geliyordu. Planı başarısızlığa mı uğramıştı?

Bilgeler başlarını salladılar, sonra kenara gidip, kendi aralarında konuşmaya başladılar. Egwene Aes Sedailerin yanına gitti.

Yukiri ayağa kalktı. "Bu iş hoşuma gitmedi, Anne," dedi Yukiri alçak sesle, Bilgeleri süzerek. "Salon'un bunu kabul edeceğini sanmıyorum. Pek çoğu, tüm Tek Güç nesnelerinin bize ait olması gerektiği konusunda ısrarlı."

"Salon önerimin sağduyulu olduğunu görecektir," dedi Egwene. "Rüzgar Çanağı'nı Deniz Halkı'na iade ettik. Elayne *ter'angreal* yapma sanatını yeniden keşfettiğine göre, takip edemeyeceğimiz kadar çok *ter'angreal* olması yalnızca zaman meselesi."

“Ama Elayne bir Aes Sedai, Anne,” dedi Seaine, huzursuz bir ifadeyle kalkarak. “Kuşkusuz onu hizaya sokabilirsin.”

“Belki,” dedi Egwene usulca. “Ama bunca seneden sonra, bu kadar çok Yeti’nin geri dönmesi, bu kadar çok keşif yapılması size de garip gelmiyor mu? Benim Düş görmem, Elayne’in *ter’angreal*leri, Kehanet. Nadir Yetiler bollaştı. Bir Çağ sona eriyor ve dünya değişiyor. Elayne’in Yetisinin benzersiz kalacağından kuşkuluyum. Bilgelerden ya da Deniz Halkından birinde ortaya çıkarsa?”

Diğer üçü huzursuzluk içinde, sessizce oturuyordu.

“Yine de *ter’angreal*leri onlara vermek doğru değil, Anne,” dedi Yukiri sonunda. “Çaba göstersek, Bilgeleri ve Rüzgarbulanları kontrol altına alabilirdik.”

“Ya Asha’manlar?” dedi Egwene usulca, sesindeki huzursuzluğu saklamayı başaramadan. “Biz kullanamıyor olsak da, erkekler için yaratılan tüm *angreal* ve *sa’angreal*lerin de bize ait olduğu konusunda ısrar mı edeceğiz? Güç nesneleri yaratmayı öğrenen Asha’manlar çıkarsa? Onları, ürettikleri her şeyi bize vermeye mi zorlayacağız? Zorlayabilir miyiz?”

“Ben...” dedi Yukiri.

Leane başını iki yana salladı. “O haklı, Yukiri. Işık, o haklı!”

“Bu dünya artık bize ait olamaz,” dedi Egwene usulca. Bilgelerin duymasını istemiyordu. “Hiç bize ait oldu mu acaba? Kara Kule Aes Sedailerle bağ kuruyor, Aieller artık bize saygı duymuyor, Rüzgarbulanlar yüzyıllardır en iyi yönlendiricilerini bizden sakladı ve gittikçe daha dikbaşlı davranıyorlar. Bütün bunlara sıkıca tutunmaya çalışırsak ne kadar başarılı olduğumuza bağlı olarak ya tiran durumuna düşeriz, ya da aptal. Ben ikisini de kabul etmiyorum.

“Biz onlara *önderlik* edeceğiz, Yukiri. Tüm kadınların saygıyla baktığı bir kaynak olmalıyız. Bunu o kadar kontrolcü olmayarak, yönlendiricilerini eğitim almaları için yanımıza çağırarak ve en yetenekli Kabul Edilmişlerimizi en başarılı oldukları alanlarda eğitim almak üzere onlara göndererek başaracağız.”

“Ya onlar da şu anda aynı şeyi söylüyorlarsa?” diye sordu Leane usulca, odanın uzak tarafında alçak sesle konuşan Bilgelere bakarak. “Ya bizimle, bizim onlarla oynamayı düşündüğümüz gibi oynamaya çalışırlarsa?”

“O zaman bizim en iyi oyunu oynamamız gerek,” dedi Egwene. “Şimdilik bütün bunlar ikinci planda. Gölge’ye ve Seanchanlara karşı bir olmamız gerek. Bizim...”

Darmadağın görünümlü bir Siuan kapıda belirdi. Elbisesinin bir yanı kavrulmuştu. “Anne! Sana ihtiyacım var!”

“Savaş başladı mı?” dedi Egwene telaşla. Kenarda, Bilgeler başlarını kaldırdılar.

“Başladı,” dedi Siuan nefes nefese. “Aniden başladı. Anne, sizi dinlemek için gelmediler! *Saldırdılar!*”

Perrin arazide süzülüyor, her adımda fersahlar kat ediyordu. Çubuğu Katil’den uzak bir yere götürmesi gerekiyordu. Okyanus belki? O...

Bir ok hışırdayarak havayı yardı ve omzunu kesti. Perrin bir küfür sallayarak döndü. Yüksek, kayalık bir tepedeydiler. Katil yamacın aşağısında duruyordu, yayını köşeli yüzüne kadar kaldırmıştı ve kara gözleri öfkeyle çakmak çakmaktı. Bir ok daha bıraktı.

Duvar, diye düşündü Perrin, önünde bir tuğla duvar yaratarak. Ok tuğlada birkaç santimlik bir delik açtı, ama durdu. Perrin hemen yer değiştirdi. Ama kubbeyi taşırken çok uzağa gidemiyordu.

Perrin yön değiştirerek kuzeye değil, doğuya yöneldi. Bunun izini kaybettireceğinden kuşkuluydu: Muhtemelen kubbenin nasıl hareket ettiğini görüp, yönünü tahmin edecekti.

Ne yapmalı? Çubuğu okyanusa atmayı düşünmüştü, ama Katil takip ediyorsa, oradan alabilirdi. Perrin elinden geldiğince hızlı hareket etmeye odaklandı ve her yürek atışında fersahlar aştı. Düşmanından kaçabilir miydi? Manzara bir bulanıklık halinde akıp gidiyordu. Dağlar, ormanlar, göller, çayırlar.

Tam uzaklaştığını düşündüğü sırada yanında bir şekil belirdi ve boynuna bir kılıç salladı. Perrin eğildi ve saldırıdan kıl payı kurtuldu. Hırlayarak çekicini kaldırdı, ama Katil yok oldu.

Perrin can sıkıntısı içine durdu. Katil ondan daha hızlı hareket edebiliyordu. Kubbenin ilerisine sıçrayarak ve sonra Perrin’in gelmesini bekleyerek kubbenin içine girebilirdi. Oradan, doğrudan Perrin’in üzerine atlayıp saldırabilirdi.

Ondan bu şekilde kaçamam, diye düşündü Perrin. Emin olmanın tek yolu, Faile ve diğerlerini korumanın tek yolu Katil’i öldürmekti. Yoksa, Perrin çubuğu nereye koyarsa koysun oradan alır, sonra dönüp halkına tuzak kurardı.

Perrin çevresine bakınarak nerede olduğunu öğrendi. Seyrek ağaçlıklı bir yamaçtaydı ve kuzeyinde Ejderdağı’nı görebiliyordu. Doğuya baktı ve

büyük bir yapının ağaçların arasından çıkan ucunu gördü. Beyaz Kule. Şehir Perrin’e avantaj verebilirdi; onca bina ve sokak arasında saklanmak daha kolay olabilirdi.

Perrin çubuğu da taşıyarak o yöne sıçradı ve çubuğun yarattığı kubbe de onunla birlikte geldi. Sonunda, savaşmak zorunda kalacaktı.

37

KULEDEKİ KARANLIK

Gawyn, Caemlyn Sarayı bahçelerinde bir bankın üzerinde oturuyordu. Egwene'in ulağını göndereli saatler olmuştu. Gökyüzünde tombul bir ay oturuyordu. Zaman zaman, oradan geçen hizmetkarlar bir şeye ihtiyacı olup olmadığını soruyordu. Onun için endişeleniyormuş gibi görünüyorlardı.

O yalnızca gökyüzünü seyretmek istiyordu. Haftalardır bunu yapamamıştı. Hava serinliyordu, ama Gawyn ceketini giymemişti ve bankın sırtına asıp bırakmıştı. Açık hava iyi geliyordu, bir şekilde, bulutlu bir gökyüzü altında olmaktan farklıydı.

Alacakaranlığın son ışıkları da soluyordu, yıldızlar günün şamatası dindikten sonra ortaya çıkmış, tereddütlü çocuklar gibi parlıyorlardı. Onları yine görebilmek iyi geliyordu. Gawyn derin derin nefes aldı.

Elayne haklıydı. Gawyn'in al'Thor'a duyduğu nefretin sebebi daha çok kendi hayal kırıklığıydı. Belki kıskançlık. Al'Thor, Gawyn'in kendisi için isteyeceği türden bir rol oynuyordu. Uluslara hükmetmek, ordulara önderlik etmek. Yaşamlarına bakıldığında, kimin prens rolünü üstlendiği ve kimin şaşkın bir koyun çobanı olduğu tartışılırdı.

Belki de Gawyn, önderlik etmek istediği için, kahramanca başarılar kazanan kişi olmak istediği için Egwene'in taleplerine direniyordu. Onun Muhafızı olursa, kenara çekilip, *onun* dünyayı değiştirmesine yardım etmesi gerekecekti. Önemli birini hayatta tutmakta şeref vardı. Büyük şeref. Gösterişli eylemlerin anlamı neydi? Getirdikleri ün mü, yoksa daha iyi yaşamlar yaratmaları mı?

Kenara çekilmek. Gawyn buna razı oldukları için Sleete gibi adamlara hayranlık besliyordu, ama onları asla anlamamıştı. Gerçekten anlamamıştı. *Onu bu işte yalnız bırakamam*, diye düşündü. *Ona yardım etmek zorundayım. Onun gölgesinde kalarak.*

Çünkü onu seviyordu. Ama aynı zamanda, en iyisi buydu. İki ozan aynı anda iki ayrı şarkı çalmaya çalışırsa, ikisi de gürültü yapardı. Ama biri geri çekilip diğerinin ezgisine eşlik ederse, tek başına çalınan bir şarkıdan daha güzel olurdu.

O anda, nihayet, anladı. Ayağa kalktı. Egwene'e bir prens olarak gidemezdi. Bir Muhafız olarak gitmek zorundaydı. Ona göz kulak olmalı,

hizmet etmeliydi. Dileklerini yerine getirmeliydi.

Geri dönme zamanı gelmişti.

Ceketini üzerine aldı ve patikada, Saray'a doğru yürüdü. Göletin yanından geçerken kurbağaların açılış serenatları kesildi, ardından şapırtılar geldi. Gawyn binaya girdi. Kız kardeşinin dairesi uzak değildi. Uyanık olmalıydı; son zamanlarda uyumakta güçlük çekiyordu. Son birkaç gündür yatmadan önce sıcak çay içerek sohbet ediyorlardı. Ama kapısına geldiğinde, Birgitte onu durdurdu.

Birgitte yine Gawyn'e dik dik baktı. Evet, kadının onun yerine Kumandan General olmaktan *hiç* hoşlanmadığı belliydi. Gawyn şimdi bunu görebiliyordu. Kendini mahçup hissederek ona yaklaştı. Kadın elini kaldırdı. “Bu gece olmaz, prensçik.”

“Ben Beyaz Kule'ye gidiyorum,” dedi. “Veda etmek istiyorum.”

İlerleyecek oldu, ama Birgitte elini göğsüne dayadı ve nazikçe ittirdi. “Sabah gidebilirsin.”

Gawyn neredeyse kılıcına uzanacaktı, ama kendine hakim oldu. Işık! Eskiden olsa, her şeye bu şekilde tepki vermezdi. Gerçekten aptallamış olmalıydı. “Beni görmek isteyip istemediğini sorar mısın?” dedi nazikçe. “Lütfen.”

“Emir aldım,” dedi Birgitte. “Dahası, seninle konuşamaz. Uyuyor.”

“Uyandırılmak isteyeceğinden eminim.”

“O tür bir uyku değil,” dedi Birgitte. İçini çekti. “Aes Sedai meseleleri ile ilgili. Yatağına git. Sabahleyin muhtemelen Egwene'den seninle ilgili haber almış olur.”

Gawyn kaşlarını çattı. Bu nasıl...

Düşler, diye düşündü. *Egwene'in onları düşte yürümek konusunda eğittiğini söylerken Aes Sedailer bunu kastediyorlardı.* “Yani Egwene de mi uyuyor?”

Birgitte onu süzdü. “Kanlı küller, yeterinden fazlasını söyledim zaten. Odana git.”

Gawyn uzaklaştı, ama dairesine gitmedi. *Bir zayıflık anını bekleyecek*, *demişti sul'dam. Ve saldırdığı zaman, tek bir adamın yaratabileceğine inanmayacağın türden bir yıkım bırakacak*...

Zayıflık zamanı...

Koşarak Elayne'in dairesinden uzaklaştı, saray koridorlarını aştı ve Elayne'in hazırlattığı Yolculuk odasına daldı. Neyse ki Kandaşlar burada nöbet tutuyordu; uykulu gözlerle, acil mesaj gönderilmesi gerekmesi

ihtimaline karşı bekliyorlardı. Gawyn siyah saçlı kadını tanımadı, ama kadın onu tanımış gibiydi.

Kadın esnedi ve Gawyn'in talebi üzerine bir Kapıyol açtı. Gawyn koşarak Kapıyoldan geçip, Beyaz Kule'nin Yolculuk alanına vardı. Kapıyol arkasında yok oldu. Gawyn irkildi ve küfrederek döndü. O şey neredeyse üzerine kapanıyordu! Neden kadın o kadar aniden, o kadar tehlikeli bir biçimde yok etmişti onu? Gawyn bir an gecikse ayağını, belki daha beteri bir yerini keserdi.

Zaman yoktu. Döndü ve koşmaya devam etti.

Egwene, Leane ve Bilgeler, Kule'nin dibindeki bir odada belirdiler. Bir grup kadın endişe içinde onları bekliyordu. Burası, Egwene'in çekilmek üzere belirlediği bir nöbet kulübesiydi.

"Rapor!" diye talep etti Egwene.

"Shevan ve Carlinya öldüler, Anne," dedi Saerin sert bir sesle. Kaba Kahverengi nefes nefeseydi.

Egwene bir küfür salladı. "Ne oldu?"

"Planın tam ortasındaydık, emrettiğin gibi, Arad Doman'a barış getirecek sahte bir plan üzerinde konuşuyorduk. Ve sonra..."

"Ateş," dedi Morvrin titreyerek. "Duvarları patlattı. Yönlendiren kadınlar... bazıları inanılmaz Güç'le. Orada Alviarin'i gördüm. Başkalarını da."

"Nynaeve hala orada," diye ekledi Brendas.

"İnatçı kadın," dedi Egwene, üç Bilge'ye bakarak. Bilgeler başlarını salladılar. "Brendas'ı buradan gönderin," dedi Egwene, serin bakışlı Beyaz'ı göstererek. "Uyandığın zaman, git ve buradaki diğerlerini uyandır ki tehlikede olmasınlar. Nynaeve, Siuan, Leane ve ben burada kalacağız."

"Peki, Anne," dedi Brendas.

Amys'in görüntüsü soldu.

"Kalanlarınız," dedi Egwene, "güvenli bir yere gidin. Şehirden uzakta bir yere."

"Pekala, Anne," dedi Saerin. Ama yerinde kaldı.

"Ne?" dedi Egwene.

"Ben..." Saerin kaşlarını çattı. "Gidemiyorum. Tuhaf bir şey var."

"Saçmalık," diye terslendi Bair. "Bu..."

"Bair," dedi Amys. "Gidemiyorum. Çok yanlış bir şey var."

“Gökyüzü mor,” dedi Yukiri, küçük pencereden dışarı bakarak. “Işık! Bir kubbeye benziyor ve Kule’yle şehri kaplıyor. O ne zaman oluştu?”
“Burada çok yanlış bir şeyler var,” dedi Bair. “Uyanmamız gerek.”
Amys aniden kaybolarak, Egwene’i irkiltti. Bir an sonra döndü. “Önceden durduğumuz yere dönmeyi başardım, ama şehri terk edemiyorum. Bundan hiç hoşlanmadım, Egwene al’Vere.”
Egwene, Cairhien’e gitmeyi denedi. İşe yaramadı. Endişe içinde, ama kararlılıkla pencereden dışarı baktı. Evet, gökyüzü mordu.
“Gerekiyorsa uyanın,” dedi Bilgelere. “Ben savaşacağım. Gölgeruhlulardan biri burada.”
Bilgeler sustular. “Seninle geleceğiz,” dedi Melaine sonunda.
“Güzel. Siz, diğerleri, buradan uzaklaşın. Müzisyenin Yolu’na gidin ve uyanana kadar orada kalın. Melaine, Amys, Bair, Leane, Kule’nin yüksek bir yerine gidiyoruz. Dört direkli ve tül perdeli bir yatağı ve duvarlarda ahşap panelleri olan bir odaya. Orası benim yatak odam.”
Bilgeler başlarını salladılar ve Egwene oraya gitti. Komodinin üzerinde bir lamba duruyordu; burada, *Tel’aran’rhiod* dayanmıyordu, ama gerçek dünyada onu yanık bırakmıştı. Bilgeler ve Leane çevresinde belirdi ve sebep oldukları esinti Egwene’in yatağının tül perdelerini salladı.
Kule sarsılıyordu. Savaş sürüyordu.
“Dikkatli olun,” dedi Egwene. “Tehlikeli düşmanlar avlıyoruz ve burayı sizden iyi biliyorlar.”
“Dikkatli oluruz,” diye yanıt verdi Bair. “Gölgeruhluların kendilerini buranın efendileri saydığını duymuştum. Eh, göreceğiz.”
“Leane,” dedi Egwene, “sen başının çaresine bakabilir misin?” Egwene onu göndermeyi düşünmüştü, ama o ve Siuan *Tel’aran’rhiod*’da epey zaman geçirmişlerdi. Onun çoğundan daha deneyimli olduğu kesindi.
“Dikkat çekmem, Anne,” diye söz verdi kadın. “Ama sayıları bizden fazla olmalı. Bana ihtiyacın var.”
“Kabul,” dedi Egwene.
Dört kadın kayboldular. Neden Kule’den ayrılamıyorlardı? Bu can sıkıcıydı, ama aynı zamanda işe yarayacaktı. Burada kısılı kaldıkları anlamına geliyordu.
Ama bir umut, Mesaana da öyleydi.

Beş güvercin çatıdaki çıkıntıdan havalanarak dağıldılar. Perrin hızla döndü. Katil, taş gibi kokarak, arkasında duruyordu.

Sert bakışlı adam uçan kuşlara baktı. “Senin mi?”

“Uyarı için,” diye yanıt verdi Perrin. “Yerdeki ceviz kabuklarını anlayacağını düşündüm.”

“Akıllıca,” dedi Katil.

Arkasında muhteşem bir şehir uzanıyordu. Perrin, Caemlyn kadar muhteşem başka bir şehir olabileceğini sanmıyordu. Ama öyle bir şey mümkünse, orası Tar Valon’du. Tüm şehir bir sanat eseriydi, hemen her bina kemerler, kuleler, oymalar ve süslemelerle donatılmıştı. *Parke taşları* bile zevkli bir biçimde dizilmişti.

Katil’in gözleri Perrin’in kemerine gitti. *Ter’angreal* oradaydı, Perrin’in onu koymak için yarattığı bir kesenin içinde. Çubuğun ucu keseden çıkıyordu, gümüş rengi parçaları karmaşık, düğüm düğüm bir örgü halinde birbirine dolanmıştı. Perrin o şeyi düşünce yoluyla yok etmeye çalışmıştı, ama yine reddedilmişti. Ona çekiciyle saldırdığında, çubuk eğilmemişti bile. Bu şey her neyse, bu tür saldırılara direnecek şekilde yapılmıştı.

“Beceri kazandın,” dedi Katil. “Seni aylar önce öldürmeliydim.”

“Denedin sanıyorum,” dedi Perrin, çekicini kaldırıp omzuna dayayarak. “Sen gerçekte kimsin?”

“İki dünyaya ait bir adam, Perrin Aybara. Ve iki dünyanın kontrolünde bir adam. Düşçubuğu’nu geri almam lazım.”

“Bir adım daha yaklaşırsan onu yok ederim,” dedi Perrin.

Katil hıhlayarak yaklaştı. “O kadar güçlü değilsin, evlat. Ben bile bunu başarabilecek kadar güçlü değilim.” Gözleri farkında olmadan Perrin’in arkasında bir şeye kaydı. Neye bakıyordu?

Ejderdağı, diye düşündü Perrin. *Çubuğu onun içine atmak için buraya geldiğimden endişelenmiş olmalı.* Yani Perrin *ter’angreal*i bu şekilde yok edebilir miydi? Yoksa Katil onu yanlış mı yönlendirmeye çalışıyordu?

“Beni zorlama, evlat,” dedi Katil. Yaklaşırken ellerinde bir kılıç ve bir hançer belirdi. “Bugün dört kurt öldürdüm bile. Çubuğu bana ver.”

Dört mü? Ama Perrin yalnızca bir tane öldürdüğünü görmüştü. *Beni kışkırtmaya çalışıyor.*

“Onu sana verirsem beni öldürmeyeceğine inanmamı mı bekliyorsun?” dedi Perrin. “Bunu sana verirsem, geri dönüp Ghealdan’a yerleştirirsin. Peşinden oraya geleceğimi biliyorsun.” Perrin başını iki yana salladı. “Birimizin ölmesi gerek, o kadar.”

Katil duraksadı, sonra gülümsedi. “Luc senden nefret ediyor, biliyorsun. Senden ölesiye nefret ediyor.”

“Sen etmiyor musun?” diye sordu Perrin kaşlarını çatarak.

“Ancak bir kurdun bir geyikten nefret ettiği kadar.”

“Sen kurt *değilsin,*” dedi Perrin, hafifçe hırlayarak.

Katil omuzlarını silkti. “Yapalım şu işi o zaman.” Atıldı.

Gawyn Beyaz Kule’ye daldı; nöbet tutan adamlar selam verecek zamanı ancak buldu. Aynalı ayaklı şamdanların önünden geçti. Yağ tasarrufu yapmak için her iki lambadan yalnızca biri yakılmıştı. Yukarı çıkan bir rampaya geldiğinde arkasında ayak sesleri duydu.

Kılıcını hışırdatarak çekti ve döndü. Mazone ve Celark durdular. Eski Delikanlılar şimdi Kule Askeri üniformaları giyiyordu. Onu durdurmaya mı çalışacaklardı? Egwene’in ne tür emirler bıraktığını kim bilebilirdi?

İkisi selam verdiler.

“Ne yapıyorsunuz?” dedi Gawyn.

“Efendim,” dedi Celark. Lamba ışığı ince yüzünde gölgeler bırakıyordu. “Bir subay yüzünde o ifadeyle koşarak geçtiğinde, yardıma ihtiyacı olup olmadığını sormazsınız. Yalnızca peşinden gidersiniz!”

Gawyn gülümsedi. “Gelin.” Rampadan yukarı koştu ve iki adam da kılıçları ellerinde onu takip ettiler.

Egwene’in dairesi yüksekteydi, onun katına geldiklerinde Gawyn nefes nefese kalmıştı ve nabzı hızlanmıştı. Üç koridordan geçtiler; sonra Gawyn elini kaldırdı. Yakındaki gölgeli girintilere baktı. Kanbıçağı saklayacak kadar derin miydiler?

Gölgesiz ışık olmaz...

Köşeden, Egwene’in kapısına baktı; önceden, onun planlarını mahvettiği zaman durduğu yerde duruyordu. Şimdi de aynı şeyi mi yapıyordu? İki adamı hemen arkasında durmuş, emir bekliyordu.

Evet. Aynı şeyi yapıyordu. Ama bir şey değişmişti. Gawyn onu *koruyacaktı,* ki önemli şeyler yapabilsin. Onun gölgesinde kalacaktı ve bununla gurur duyacaktı. O ne isterse onu yapacaktı, ama ne olursa olsun güvenliğini sağlayacaktı.

Çünkü bir Muhafız öyle yapardı.

Öne süzüldü ve adamlarına da takip etmelerini işaret etti. Önceki sefer gördüğü gölgeli girintideki karanlık, son seferki gibi gözlerini itmedi. İyiye işaret. Kapıda durdu ve dikkatle denedi. Kilitlenmemişti. Derin bir nefes aldı, sonra içeri süzüldü.

Alarmlar çalmadı; tuzaklar onu yakalayıp asmadı. Duvarlarda birkaç lamba yanıyordu. Hafif bir ses duydu ve başını kaldırdı. Yukarda bir Kule hizmetçisi asılıydı, gözlerini iri iri açmış debeleniyordu, ağzı görünmez bir Hava örgüsü ile tıkanmıştı.

Gawyn bir küfür salladı, koşarak odayı aştı ve Egwene’in yatak odasının kapısını açtı. Uzak duvarın dibindeki yatağına beyaz tül perdeler asılmıştı ve komodinin üzerinde bir lamba yanıyordu. Gawyn odayı geçti ve perdeyi kenara itti. Egwene uyuyor muydu yoksa...

Elini onun boynuna uzattı, ama arkasında hafif bir gümleme duyunca kılıcını savurdu ve arkadan gelen hamleyi savuşturdu. Gölgelerden bir değil *iki* karanlık bulanıklık fırladı. Gawyn Egwene’e bir bakış fırlattı; kan yoktu, ama nefes alıp almadığını anlayamıyordu. Katilleri tam zamanında engellemiş olabilir miydi?

Kontrol etmeye zaman yoktu. Rüzgardaki Elma Çiçekleri duruşunu aldı ve bağırmaya başladı. Adamları kapıya geldi, sonra orada kalakaldılar.

“Daha fazla yardım getirin!” dedi Gawyn. “Çabuk!”

Esmer tenli Mazone denileni yapmak üzere dönerken, Celark kararlılıkla dövüşe katıldı.

Kanbıçakları kayıp dalgalanıyordu. Gawyn onları sınamak için Kızgın Kumlardaki Kedi duruşuna geçti, ama her hamlesi yalnızca havayı yardı. Şekilleri takip etmeye çalışmaktan gözleri ağrımaya başlamıştı.

Celark arkadan saldırdı, ama hamlesi Gawyn’inki kadar etkisiz kaldı. Gawyn dişlerini gıcırdattı ve sırtını yatağa vererek savaştı. Yardım gelene kadar onları Egwene’den uzak tutmak zorundaydı. Eğer yapabiliyorsa...

Aniden iki şekil dönüp aynı anda Celark’a saldırdı. Adam küfretmeye zaman bulamadan boynuna bir kılıç darbesi aldı ve yarasından kıpkırmızı kan fışkırdı. Gawyn yine bağırarak Dikenli Çalıların Arasındaki Kertenkele duruşunu aldı ve katillere arkadan saldırdı.

Yine ıskaladı. Kıl payı kaçırıyormuş gibiydi. Celark hırıldayarak sendeledi, kanı lamba ışığında pırıldadı, ama Gawyn onu savunmak için öne çıkamazdı. Egwene’i savunmasız bırakmadan olmazdı.

Katillerden biri Gawyn’e dönerken, diğeri Irmak Kıyının Altını Oyuyor’a çok benzeyen bir hamleyle Celark’ın başını kesti. Gawyn geriledi ve yerde yatan adama bakmamaya çalıştı. Yardım gelene kadar savunma yapması yeterli olacaktı! Kenara çekildi.

Seanchanlar ihtiyatlıydı; Gawyn’in daha önce onlardan birini savuşturduğunu biliyorlardı. Ama büyük bir avantajları vardı. Gawyn

ikisine birden direnebileceğinden emin değildi.

Evet, direneceksin, dedi kendi kendine sertçe. *Sen düşersen Egwene ölür.*

Diğer odada hareketlilik mi vardı? Yardım gelmiş olabilir miydi? Gawyn umutlandı ve yana kaydı. Bakınca, Mazone'nin yerdeki kanlı bedenini gördü.

Odaya üçüncü bir gölgeli şekil süzüldü ve kapıyı arkasından kapatıp kilitledi. Bu yüzden diğer ikisi duraksıyordu. Müttefikleri gelene kadar beklemek istemişlerdi.

Üçü aynı anda saldırdı.

Perrin kurdu serbest bıraktı.

Bu sefer onun kendisine ne yapacağı umurunda değildi. Kendini *salıverdi* ve savaşırken, çevresindeki dünya *doğru* oldu.

Belki de bunun sebebi Perrin'in iradesine göre biçimlenmesiydi.

Genç Boğa güçlü arka bacaklarıyla çatıyı iterek havaya fırladı. *Ter'angreal* kesesini sırtına bağlamıştı. Bir sokağın üzerinde süzüldü ve kenarlarına heykeller dizilmiş beyaz mermer bir çatıya kondu. Yuvarlandı, insan biçiminde doğrulurken çekicini savurdu. Bu sefer *ter'angreal* beline bağlanmıştı.

Katil çekiç çarpmadan hemen önce yok oldu, ardından Perrin'in yanında belirdi. Katil silahını savururken Perrin kayboldu, derken hemen solunda belirdi. Bu şekilde, birbirlerinin çevresinde dönerek çarpıştılar, kaybolup belirdiler ve rakiplerine darbe indirmeye çalıştılar.

Perrin bu döngüden sıyrıldı ve çatıdaki büyük heykellerden birinin, kurumlu görünüşlü bir generalin yanına gitti. Çekicini savurdu ve vuruşunun kuvvetini güçlendirerek heykele vurdu. Heykel parçaları Katil'e doğru uçtu. Kurt-katili, Perrin'i yanında bulmayı bekleyerek orada belirdi. Bunun yerine bir taş ve toz fırtınası altında kaldı.

Katil, taş parçaları derisini biçince bağırdı. Pelerini bir anda çelik kadar sağlam oldu ve taş parçaları pelerine çarparak sekti. Pelerini geriye savurdu ve tüm bina sarsılmaya başladı. Perrin bir küfür salladı ve sıçrayarak kendini çöken çatıdan kurtardı.

Perrin yükseldi, kurt oldu ve yakındaki çatıya kondu. Katil, yayını çekmiş halde önünde belirdi. Genç Boğa hırladı ve rüzgar estiğini hayal etti, ama Katil okunu salıvermedi. Oracıkta kalakaldı, sanki...

Sanki heykele dönüşmüş gibi.

Perrin bir küfür salladı, döndüğü anda yanında bir ok geçti ve bel hizasını kıl payı sıyırdı. Gerçek Katil az ötede duruyordu; yok oldu ve geride, Perrin'i oyalamak için yarattığı olağanüstü ayrıntılı bir heykel bıraktı.

Perrin derin bir nefes aldı ve alnındaki teri yok etti. Katil her yönden saldırabilirdi. Arkasında bir duvar yarattı ve çatıyı tarayarak dikkatle doğruldu. Tepesindeki kubbe sarsılıyordu. Buna alışmıştı; kubbe onunla birlikte hareket ediyordu.

Ama kendisi hareket etmiyordu.

Perrin panik içinde bakındı. Kesesi gitmişti, Katil'in beline fırlattığı ok onu kesip düşürmüştü. Perrin çatının kenarına koştu. Aşağıda, Katil elinde keseyle sokakta koşuyordu.

Bir sokaktan bir kurt fırladı, Katil'e çarptı ve onu yere devirdi. Çekirge.

Perrin bir an sonra orada belirdi ve saldırdı. Katil küfretti, Çekirge'nin altından kayboldu ve sokağın sonunda belirdi. Peşinde bir bulanıklık bırakarak kaçmaya başladı.

Perrin takip etti, Çekirge de takip etti. *Beni nasıl buldun?* diye sordu Perrin.

Siz iki aptal eniksiniz, dedi Çekirge. *Çok gürültü yapıyorsunuz. Tıslayan kediler gibi. Bulması kolay.*

Perrin bilerek Çekirge'ye nerede olduğunu göstermemişti. Meşe Dansçısı'nın ölümünü gördükten sonra... eh, bu Perrin'in savaşıydı. Artık *ter'angreal* Ghealdan'dan uzakta olduğuna ve halkı kaçtığına göre, diğer kurtların hayatlarını tehlikeye atmak istemiyordu.

Ama Çekirge, o gitmesini söyledi diye gitmezdi. Perrin tekrar hırlayarak, yanında kurtla birlikte, Katil'in peşinden koştu.

Egwene, alnından ter damlayarak, nefes nefese koridor duvarının dibinde çömeldi. Karşısında, ateş patlamasında eriyen taşlar soğumaktaydı.

Kule'deki koridor sessizleşmişti. Duvarda birkaç lamba titreşiyordu. Bir pencereden baktığı zaman yukarıda, Kule ile kara bulutlar arasında, mor gökyüzünü görebiliyordu. Muhtemelen yalnızca on beş dakika olmuştu, ama saatlerdir savaşıyormuş gibi hissediyordu. Bilgeleri kaybetmişti.

Ayak seslerini susturmak için, kulak misafirlerine karşı kullandığı örgüyü örerek yavaşça ilerledi, bir köşeye geldi ve köşenin ötesine baktı. Her iki yanda da karanlık vardı. Egwene dikkatle hareket ederek, sessizce, kararlılıkla ilerledi. Kule onun bölgesiydi. Seanchanlar geldiği zaman

olduğu gibi, bölgesi işgal edilmiş gibi hissediyordu. Bununla birlikte, bu Seanchanlarla savaşmaktan çok farklıydı. O zaman düşman cüretliydi, görmesi kolaydı.

İlerideki kapının altında soluk bir ışık belirdi. Örgüler hazırlayarak odada belirdi. Orada iki kadın vardı ve biri elinde bir ışık küresi tutuyordu. Evanellein ve Mestra, Beyaz Kule'den kaçan iki Kara Aes Sedai.

Egwene bir ateş topu salıverdi ve Mestra bir cehennem ateşi içinde kalarak yok oldu. Evanellein ciyakladı ve Egwene Nynaeve'in öğrettiği bir numara kullandı: Evanellein'in aptal olduğunu, düşünemediğini, tepki veremediğini *hayal etti*.

Kadının gözleri donuklaştı, ağzı açık kaldı. Düşünce örgülerden daha hızlıydı. Egwene duraksadı. Şimdi ne olacaktı? Onu, bu şekilde savunmasız kalmışken öldürecek miydi? Bu düşünce midesini bulandırıyordu. *Onu tutsak alabilirim. Gidip...*

Odada, yanında biri belirdi. Yeni gelen siyahlara bürünmüştü, gümüş kenarlı muhteşem bir elbise giymişti. Çevresinde, savrulan bez şeritlerden oluşmuş bir karanlık dönüyordu ve eteği dalgalanıyordu. Etki doğaüstü ve etkileyiciydi; yalnızca burada, *Tel'aran'rhiod*'da mümkündü.

Egwene kadının iri, mavi gözlerine baktı. Çenesine kadar gelen siyah saçları yüzünü çevreliyordu. Kadının gözlerinde güç vardı ve Egwene kiminle karşı karşıya olduğunu anladı. Neden savaşacaktı ki? Asla...

Zihninin değiştiğini, daha yumuşak başlı olduğunu hissetti. Bir panik patlamasıyla, değişime karşı mücadele etti ve anlık zihin berraklığı içinde, kendini uzağa yolladı.

Kendi dairesinde belirdi, sonra başını tutarak yatağına oturdu. Işık, kadın çok güçlüydü.

Arkasından bir ses geldi; biri odada belirmişti. Egwene örgüler hazırlayarak fırladı. Nynaeve, öfkeden irileşmiş gözlerle orada duruyordu. Kadın örgüler hazırlayarak ellerini öne uzattı, ama donakaldı.

"Bahçelere," dedi Egwene. Dairesine güvenmiyordu. Buraya gelmemeliydi; Mesaana burayı biliyordu.

Nynaeve başını salladı ve Egwene kaybolup aşağı Kule bahçesinde belirdi. Tuhaf mor kubbe gökyüzünü tamamen kaplamıştı. O *neydi* ve Mesaana onu buraya nasıl getirmişti? Bir an sonra Nynaeve belirdi.

"Hala yukarıdalar," diye fısıldadı Nynaeve. "Az önce Alviarin'i gördüm."

“Ben Mesaana’yı gördüm,” dedi Egwene. “Neredeyse beni ele geçiriyordu.”

“Işık! Sen iyi misin?”

Egwene başını salladı. “Mestra öldü. Evanellein’i de gördüm.”

“Orası mezar kadar karanlık,” diye fısıldadı Nynaeve. “Sanırım onlar yaptılar. Siuan ve Leane iyiler; bir süre önce birlikte gördüm onları. Ondan önce bir ateş patlamasıyla Notori’yi vurmayı başardım. Öldü.”

“Güzel. Kara Ajah on dokuz *ter’angreal* çaldı. Bu bize, kaç Kara Aes Sedai ile başa çıkmamız gerektiği konusunda bir fikir verebilir.” O, Siuan, Leane ve üç Bilge, Kara Aes Sedailerin karşısında sayıca azınlıkta kalıyorlardı, ama Kara Ajah *Tel’aran’rhiod*’da deneyimsiz görünüyordu.

“Bilgeleri gördün mü?”

“Yukarıdalar.” Nynaeve yüzünü buruşturdu. “Bu işten keyif alıyorlar sanki.”

“Alırlar,” dedi Egwene. “Seninle birlikte gitmemizi istiyorum. Sırt sırta, koridor kesişimlerinde belireceğiz ve çabucak, ışık ya da insan arayacağız. Kara Aes Sedai görürsek saldıracağız. Biri seni görürse, ‘Gidelim’ de ve buraya sıçrayalım.”

Nynaeve başını salladı.

“İlk kesişim, odamın dışındaki,” dedi Egwene. “Güneydeki koridor. Orayı iyice aydınlatacağım; hazır ol. Oradan, bir koridor aşağıya, hizmetkarların rampasına açılan kapıya geçeceğiz. Sonra aynı sıra boyunca bir sonrakine.”

Nynaeve başını sertçe salladı.

Egwene’in çevresindeki dünya söndü. Koridorda belirdi ve hemen mekanı aydınlık olarak düşünerek, iradesini mekana dayattı. Tüm mekan ışıkla doldu. Duvar dibinde beyazlı bir kadın çömelmişti. Kara Aes Sedailerden biri, Sedore.

Sedore öfkeli bir ifadeyle döndü, çevresinde örgüler belirdi. Egwene daha hızlı çalıştı ve Sedore kendi örgülerini salıvermeden bir ateş sütunu yarattı. Egwene örgü örmemişti, yalnızca ateşi yaratmıştı.

Egwene, ateş çevresinde kükrerken Kara’nın gözlerinin irileştiğini gördü. Sedore ciyakladı, ama sıcak onu kavurduğunda sesi kesildi. Kadının yanık cesedi, dumanlar saçarak yere yıkıldı.

Egwene rahat bir nefes aldı. “Senin tarafında kimse var mı?”

“Hayır,” dedi Nynaeve. “Kimi vurdun?”

“Sedore.”

“Gerçekten mi?” dedi Nynaeve dönerek. Kadın, Sarıların Temsilcisiydi.

Egwene gülümsedi. “Bir sonraki koridor.”

Sıçradılar ve aynı stratejiyi tekrarlayarak koridoru ışığa boğdular. Orada kimse yoktu, bu yüzden devam ettiler. Sonraki iki koridor boştu. Egwene tam oradan ayrılacakken bir ses tısladı; “Aptal çocuk! İzlediğin yol çok açık.”

Egwene hızla döndü. “Nerede...”

Bair’i görünce sustu. Yaşlı Bilge giysilerini, hatta *derisini* değiştirerek beyaz duvarlara ve yer seramiklerine uyum sağlamıştı. Bir oyukta çömelmiş halde, hemen hemen görünmez durumdaydı.

“Bunu yapmaman...” diye başladı Bair.

Yanlarında bir duvar dışarıya doğru patladı ve büyük taş parçaları fırladı. Arkasında duran altı kadın Ateş örgüleri salıverdiler.

Gizlice araştırma zamanı bitmiş gibiydi.

Perrin, Beyaz Kule arazilerini çeviren duvarın üzerine bir güm sesiyle kondu. Kurt düşündeki tuhaflık devam ediyordu; artık yalnızca tuhaf kokular değil, tuhaf sesler de duyuyordu. Kule’nin içinden gelen gürlemeler.

Katil’in peşinden sıçradı. Katil Kule arazilerini aştı, ardından Kule’nin duvarından yukarı koştu. Perrin de havada koşarak onu takip etti. Katil hemen ilerisindeydi, *ter’angrea*l kesesi belinden sarkıyordu.

Perrin bir uzunyay yarattı. Kirişi çekti ve Kule duvarında durdu. Oku salıverdi, ama kurt-katili yukarı sıçradı, sonra bir pencereden Kule’ye daldı. Ok başının üzerinden geçti.

Perrin pencereye sıçradı, sonra içeri girdi, Çekirge bir bulanıklık bırakarak peşinden atladı. Mavi brokar perdeler asılı bir yatak odasına girdiler. Kapı çarpılarak kapandı ve Perrin Katil’in peşinden koştu. Kapıyı açmaya zahmet etmedi; çekiciyle kırdı.

Katil koridorda koşuyordu.

Takip et, dedi Perrin Çekirge’ye. *Yolunu keseceğim.*

Kurt Katil’in peşinden atıldı. Perrin sağa koştu, sonra bir koridora dönerek kestirmeden gitti. Hızla hareket ediyordu, duvarlar hızla geçip geride kalıyordu.

İnsanlarla dolu görünen bir koridordan geçti. O kadar şaşırdı ki donakaldı, koridor çevresinde sarsıldı.

Bunlar *Aes Sedaiydi* ve savaşıyorlardı. Koridor aydınlıktı, bir ucundan diğerine ateş topları uçuşuyordu. Önceden işittiği sesler hayalet değildi. Ve galiba... evet...

"Egwene?" diye sordu Perrin.

Egwene sırtını yakındaki duvara vermişti ve dikkatle koridora bakıyordu. Perrin konuştuğu zaman ellerini kaldırarak döndü. Perrin bir şeyin onu kavradığını hissetti. Ama zihni hemen tepki vererek havayı ittirdi.

Egwene onu yakalayamadığını fark ederek irkildi.

Perrin ona yaklaştı. "Egwene burada olmamalısın. Burası tehlikeli."

"*Perrin?*"

"Buraya nasıl geldiğini bilmiyorum," dedi Perrin. "Ama gitmen lazım. Lütfen."

"Beni nasıl durdurdun?" diye sordu Egwene. "Burada ne işin var? Rand'ın yanında mıydın? Bana onun nerede olduğunu söyle."

Egwene öyle buyurgan konuşuyordu ki. Sanki bambaşka biriydi, Perrin'in tanıdığı kızdan onlarca yaş daha büyük biri. Perrin yanıt vermek için ağzını açtı, ama Egwene sözünü kesti.

"Bunun için zamanım yok," dedi. "Üzgünüm, Perrin. Seninle görüşmek için döneceğim." Egwene elini kaldırdı ve Perrin çevresinde bir şeylerin değiştiğini hissetti. Halatlar belirerek onu bağladı.

Perrin eğlenerek başını eğdi. Gevşek olduklarını düşünür düşünmez halatlar kayıp düşmüştü.

Egwene gözlerini kırpıştırarak onların yere düşmesini izledi. "Nasıl..."

Biri yakındaki odadan fırladı. Zarif beyaz bir elbise giymiş, kuzgun saçlı, uzun boylu, ince boyunlu bir kadın. Kadın gülümseyerek ellerini kaldırdı ve önünde bir ışık belirdi.

Perrin kadının ne yaptığını bilmiyordu. O bir kurttu; bu mekanın hükümdarı *oydu*. Örgüler anlamsızdı. Kadının saldırısının onu ıskaladığını hayal etti; öyle olacağını *biliyordu*.

Kadından kor beyaz bir ışın fırladı. Perrin elini kendisiyle Egwene'in önünde kaldırdı. Işık, elinin önünde yok oldu.

Egwene döndü ve kadının tepesindeki duvar patladı, yere taşlar yağdı. Bir tanesi hızla kadının başına düştü ve onu yere devirdi. Işık, öyle bir darbeden sonra, kadın muhtemel ölmüştü.

Egwene şaşkın kokuyordu. Hızla ona döndü. "Şerateş? *Şerateşi* durdurdun! Hiçbir şeyin bunu yapamıyor olması gerekirdi."

“Yalnızca bir örgü,” dedi Perrin, düşünceleriyle Çekirge’ye uzanarak. Katil neredeydi?

“*Sıradan* bir örgü değil Perrin, o...”

“Üzgünüm, Egwene,” dedi Perrin. “Seninle daha sonra görüşürüz. Bu mekanda dikkatli ol. Muhtemelen dikkatli olman gerektiğini zaten biliyorsundur, ama yine de... Burası sandığından daha tehlikeli.”

Döndü ve koşarak uzaklaştı, Egwene’i arkasında kekelerken bıraktı. Egwene Aes Sedai olmayı başarmış gibi görünüyordu. Bu iyiydi; bunu hak ediyordu.

Çekirge? dedi. *Neredesin?*

Tek yanıt, ani, dehşet verici bir acı mesajıydı.

Gawyn, karanlıkla gölgeden oluşan üç canlı gölgeye karşı, canını kurtarmak için savaşıyordu.

Onu yeteneğinin sınırlarına kadar zorluyorlardı ve yarım düzine kez kollarından ve bacaklarından yaralamışlardı. Siklon Kasıp Kavuruyor hamlesini kullanarak yaşamsal organlarını korudu. Zar zor.

Egwene’in yatağındaki tül perdeler kanla lekelenmişti. Rakipleri Egwene’i çoktan öldürmüşse, onu hala tehdit ediyormuş gibi yapmak konusunda iyi rol yapıyorlardı.

Gittikçe zayıflıyor, yoruluyordu. Adım attığı zaman botları yerde kanlı izler bırakıyordu. Acıyı hissedemiyordu. Hamleleri ağırlaşmıştı. Bir iki dakika sonra işini bitirirlerdi.

Bağırmaktan sesi kısılmıştı, ama yardım gelmedi. *Aptal!* diye düşündü. *Düşünmek için daha fazla, doğrudan tehlikeye atılmak için daha az zaman harcaman lazım!* Tüm Kule’ye haber vermiş olması gerekirdi.

Hayatta olmasının tek sebebi üç gölgenin dikkatli davranması ve onu yormaya çalışmasıydı. Gawyn öldüğü zaman, *sul’dam*ın söylediği gibi Beyaz Kule’de katliam yapacaklardı. Aes Sedaileri tamamen hazırlıksız yakalayacaklardı. Bu gece, ilk Seanchan saldırısından daha büyük bir felaket olabilirdi.

Üçü ilerlediler.

Hayır! diye düşündü Gawyn, biri Irmak Kıyının Altını Oyuyor’u denerken. Gawyn öne atılarak iki kılıcın arasından geçti ve silahını savurdu. Hayret verici bir biçimde başarılı oldu ve odada biri bağırdı. Yere kan saçıldı ve gölge şekillerden biri düştü.

Diğer ikisi küfürler mırıldandılar ve onu yormaya çalışmaktan vazgeçtiler. Silahları karanlık sisin içinde çakarak saldırdılar. Bitkin düşmüş olan Gawyn omzuna bir darbe daha aldı. Ceketinin altında, kolundan kan sızdı.

Gölgeler. Bir insanın gölgelere karşı savaşması nasıl beklenebilirdi? İmkansızdı!

Işığın olduğu yerde gölge de olmalı...

Aklına son bir çaresiz düşünce geldi. Bağırarak kenara sıçradı ve Egwene'in yatağından bir yastık çekti. O dönerken kılıçlar çevresinde havayı yardı. Gawyn yastığı lambaya vurarak alevi boğdu.

Oda karanlığa boğuldu. Işık yok. Gölge yok.

Eşitlik var.

Karanlık her şeyi eşitliyordu. Gecenin içinde renk göremezdiniz. Kollarındaki kanı göremiyordu, düşmanlarının kara gölgelerini ya da Egwene'in yatağının beyazlığını göremiyordu. Ama adamların hareketlerini duyabiliyordu.

Çaresiz bir hamle için kılıcını kaldırdı ve Kanbıçaklarının nerede olduğunu tahmin ederek Arıkuşu Balgülünü Öpüyor'u kullandı. Onların puslu şekilleri artık dikkatini dağıtmıyordu ve hamlesi başarılı oldu, kılıcı ete gömüldü.

Gawyn kılıcını döndürdü ve çekip kurtardı. Oda, vurduğu adamın yere düşerken çıkardığı gürültü dışında sessizdi. Gawyn nefesini tuttu; nabzı kulaklarında zonkluyordu. Son katil neredeydi?

Yan odadan ışık gelmiyordu; Celark kapının önünde düşmüş, kapı altından gelen ışığı kesiyordu.

Gawyn titriyordu. Çok fazla kan kaybetmişti. Dikkat dağıtmak için bir şey fırlatsa... ama hayır. Hareket ederse giysileri hışırdar, onu ele verirdi.

Bu yüzden dişlerini sıkarak ayağını yere vurdu ve saldırının alçaktan gelmesi için dua ederek, boynunu korumak üzere kılıcını kaldırdı.

Beklediği gibi oldu ve bıçak yan tarafını derinlemesine kesti. Gawyn hamleyi homurdanarak kabul etti, ama hemen, tüm gücüyle saldırdı. Kılıcı hışırdadı ve bir çekiştirme hissinin ardından biçti. Ardından bir gümleme geldi; kesilmiş bir baş duvardan sekti ve ardından yere düşen bir cesedin sesi duyuldu.

Gawyn yatağa yaslanarak çöktü. Yan tarafından kan boşanıyordu. Bayılmak üzereydi, ama odadaki karanlık yüzünden anlamak zordu.

Egwene'in elinin olduğu yere uzandı, ama fazla zayıflamıştı, bulamadı.

Bir an sonra yere düştü. Son düşüncesi, onun hayatta olup olmadığını hala bilmediğiydi.

“Büyük Hanım,” dedi Katerine, Mesaana’nın önünde diz çökerek, “tarif ettiğiniz şeyi bulamadık. Kadınlarımızın yarısı onu ararken, diğer yarısı direnen kadınlarla savaşıyor. Ama o hiçbir yerde yok!”

Mesaana kollarını göğsünde kavuşturdu ve durumu düşündü. Kayıtsız bir şekilde, Hava’dan kamçılarla Katerine’in sırtını kırbaçladı. Başarısızlığın her zaman cezalandırılması gerekirdi. Her tür eğitimde, anahtar istikrardı.

Beyaz Kule yukarıda gürlüyordu, ama o burada güvendeydi. Bu bölgeye iradesini dayatmış, mahzenlerin altında, taştan bir cep halinde, yeni bir oda yaratmıştı. Yukarıda savaşan çocukların kendilerini bu mekan konusunda deneyimli saydıkları açıktı, ama hepsi çocuktu. Mesaana hapsedilmeden önce, yüz sene boyunca *Tel’aran’rhiod*’u ziyaret etmişti.

Kule yine gürledi. Mesaana dikkatle durumu değerlendirdi. Bir şekilde, Aes Sedailer bir düşçubuğu bulmuştu. Böyle bir hazineyi nereden bulmuş olabilirlerdi? Mesaana onu ele geçirmeyi, çocuk Amyrlin Egwene al’Vere’yi kontrol altına almayı istediği kadar çok istiyordu. Sığınaklarına Kapıyol açma yeteneğini engellemek... Eh, o yaşamsal öneme sahip bir araçtı, özellikle de diğer Seçilmişlere karşı harekete geçmeye karar verdiğinden. Koruma örgülerinden daha etkiliydi, insanın düşlerini müdahaleden koruyordu ve izin verilenler dışında herkesin belli bir bölgeye Yolculuk’la girip çıkmasını engelliyordu.

Bununla birlikte, düşçubuğu kullanılırken, *kendisi* de yukarıdaki çocuklarla yaptığı bu savaşı daha uygun, dikkatle seçtiği bir yere taşıyamıyordu. Can sıkıcı. Ama hayır, bu duruma duygusal tepki vermeyecekti.

“Yukarıya dönün ve tüm gücünüzü Egwene al’Vere denen kadını yakalamaya adayın,” dedi Mesaana. “O aracın nerede olduğunu biliyordur.” Evet, artık bunu açıkça görüyordu. Tek bir eylemle iki zafer elde edecekti.

“Peki... Hanımım...” Katerine, sırtını döven Hava kamçıları yüzünden hala büzülüyordu. Ah evet. Mesaana sert bir jestle örgüyü dağıttı. Bunu yaparken aklına bir düşünce geldi.

“Bir dakika bekle orada,” dedi Katerine’e. “Üzerine bir örgü yerleştireceğim...”

Perrin Beyaz Kule'nin en tepesinde belirdi.

Katil Çekirge'yi ensesinden yakalamıştı. Kurdun yan tarafına bir ok saplanmıştı; pençesinden kan sızıyordu. Taşın üzerinde rüzgar esiyor, kanı alıp taşların üzerine serpiyordu.

"Çekirge!" Perrin bir adım attı. Zayıf olsa da, Çekirge'nin zihnini hala sezebiliyordu.

Katil kurdu kolaylıkla kaldırdı. Bıçağını gösterdi.

"Hayır," dedi Perrin. "İstediğin şeyi aldın. Git."

"Önceden ne demiştin?" diye sordu Katil. "Nereye gittiğimi bileceğini ve takip edeceğini mi? Düş çubuğunu bu tarafta bulmak çok kolay."

Kurdu kayıtsızca Kule'den aşağı attı.

"HAYIR!" diye haykırdı Perrin. Kenara sıçramaya çalıştı, ama Katil yanında belirdi, onu yakaladı ve hançerini kaldırdı. Sıçrayış ikisini birden Kule'den aşağı devirdi. Perrin düşerken içinde bir boşluk hissetti.

Kendini başka yere göndermeye çalıştı, ama Katil onu yakalamıştı ve onları yerlerinde tutmak için çok çaba harcıyordu. Bir an sallandılar, ama düşmeye devam ettiler.

Katil *çok* güçlüydü. Yanlış kokuyordu, tıpkı bayatlık ve kurt kanı gibi. Bıçağı Perrin'in gırtlağını aradı ve Perrin'in elinden gelen tek çare, gömleğinin çelik kadar sağlam olduğunu düşünerek, darbeyi koluyla bloke etmekti.

Katil zorladı. Perrin bir anlık zayıflık hissetti, o ve Katil yuvarlanırken göğsündeki yara zonkluyordu. Bıçak Perrin'in kol yenini deldi ve önkoluna saplandı.

Perrin haykırdı. Rüzgar uğulduyordu. Yalnızca saniyeler geçmişti. Katil bıçağı çekip kurtardı.

Çekirge!

Perrin kükredi ve Katil'i tekmeleyerek ittirdi, elinden sıyrıldı. Kolu alev alev, havada döndü. Yer hızla onlara doğru geliyordu. Kendini bir başka yerde hayal etti ve Çekirge'nin hemen altında belirdi, onu yakaladı ve yere çarptı. Dizleri büküldü; çevresindeki yer parçalandı. Ama Çekirge'yi yavaşça bıraktı.

Siyah bir ok gökyüzünde uçarak geldi ve Çekirge'nin sırtına saplandı, kurdu delip geçti ve Perrin'in kurdun altında bükülmüş olan bacağına saplandı.

Perrin bağırdı ve kendi acısının Çekirge'den gelen ızdırap dalgasına karıştığını hissetti. Kurdun zihni soluyordu.

“Hayır!” dedi Perrin yaşlı gözlerle.

Genç Boğa... dedi Çekirge.

Perrin başka yere gitmeye çalıştı, ama zihni bulanmıştı. Yakında bir ok daha düşerdi. Biliyordu. Ok yere saplanırken yolundan çekilmeyi başardı, ama bacağı artık çalışmıyordu ve Çekirge çok ağırdı. Perrin yere yıkıldı. Kurt düştü ve yuvarlandı.

Katil az öteye indi. Korkunç kara yayı elindeydi. “Güle güle, Aybara.” Yayı kaldırdı. “Bugün *beş* kurt öldüreceğim galiba.”

Perrin oka baktı. Her şey bulanıktı.

Faile’yi bırakamam. Çekirge’yi bırakamam.

Bırakmayacağım!

Katil oku bırakırken, Perrin çaresizlik içinde kendini zayıf değil, güçlü hayal etti. Kalbinin iyileştiğini, damarlarının enerjiyle dolduğunu hissetti. Bağırdı ve zihni yeterince açılınca yok olup Katil’in arkasında belirdi.

Çekicini savurdu.

Katil kayıtsızca döndü ve hamleyi olağanüstü güçlü koluyla bloke etti. Perrin tek dizi üzerine çöktü. Bacağındaki acı sürüyordu. İnledi.

“Kendini iyileştiremezsin,” dedi Katil. “Yolları var, ama kendini iyi olarak hayal etmek işe yaramıyor. Ama kanını yenilemenin yolunu bulmuşsun gibi görünüyor. Faydalı bir numaradır.”

Perrin bir koku aldı. Dehşet. Kendisine mi aitti?

Hayır. Hayır, orada. Katil’in arkasında, Beyaz Kule’ye açılan bir kapı vardı. İçerisi karanlıktı. Yalnızca gölge değil, *karanlık*. Perrin ne olduğunu bilecek kadar egzersiz yapmıştı.

Bir kabus.

Katil bir şey söylemek için ağzını açarken, Perrin hırladı ve tüm ağırlığını öne fırlatarak Katil’e çarptı. Bacağı acıyla haykırdı.

Doğrudan kabusun karanlığına yuvarlandılar.

38

YARALAR

Beyaz Kule koridorları ateş patlamalarıyla parlıyor; yoğun, ekşi dumanlar döne döne havaya yükseliyordu. İnsanlar bağırıp çağırıyor, küfrediyordu. Duvarlar gümbürtülerle sarsılıyordu; irili ufaklı taş parçaları, koruma için örülmüş Hava örgülerinden sekiyordu.

Orada. Egwene pek çok Kara Aes Sedai'nin durmuş, koridora ateş fırlatmakta oldukları bir yer buldu. Evanellein de aralarındaydı.

Egwene onların durduğu yerin yanındaki odada belirdi; duvarın arkasında onları duyabiliyordu. Ellerini açtı ve güçlü bir Toprak ve Ateş topunu doğrudan duvara göndererek, duvarın dışa doğru patlamasına sebep oldu.

Ötedeki kadınlar sendeleyip düştüler, Evanellein kanlar içinde yere yıkıldı. Diğer kadın başka yere gidecek kadar hızlıydı.

Egwene, Evanellein'in ölüp ölmediğini kontrol etti. Ölmüştü. Egwene tatminle başını salladı; Evanellein bulmayı en çok istediği kadınlardan biriydi. Şimdi Katerine ve Alviarin'i bulmalıydı.

Yönlendirme. Arkasında. Egwene kendini yere attığı sırada başının üzerinden bir Ateş topu geçti. Çevresinde siyah kumaşlar savrulan Mesaana. Egwene dişlerini gıcırdattı ve başka yere gitti. Kadınla doğrudan yüzleşmeye cesaret edemezdi.

Egwene biraz ötedeki bir depoda belirmişti. Bölge bir patlamayla sarsıldığı zaman sendeledi. Elini sallayarak bir kapıda pencere açtı ve Amys'in koşarak geçtiğini gördü. Bilge'nin üzerinde *cadin'sor* vardı ve mızraklar taşıyordu. Omzu kararmıştı ve kanıyordu. Bir başka patlama ona çarpmak üzereyken Amys ortadan kayboldu. O patlama dışarıdaki havayı kavurucu hale getirdi, Egwene'in penceresini eritti ve onu gerilemeye zorladı.

Saerin'in araştırması doğru çıkmıştı. Açık savaşa rağmen Mesaana, Moghedien'in yapacağı gibi kaçıp saklanmamıştı. Belki de kendine güveniyordu. Belki korkuyordu; büyük olasılıkla, Karanlık Varlık adına bir zafer kazanmak için Egwene'in ölmesine ihtiyacı vardı.

Egwene derin bir nefes aldı ve savaşa dönmeye hazırlandı. Ama Perrin'in ortaya çıkmasını düşünerek duraksadı. Perrin, Egwene bir

çömezmiş gibi davranmıştı. Nasıl bu kadar özgüvenli, bu kadar güçlü olmuştu? Egwene onun yaptığı şeylerden çok, onları *onun* yapmasına şaşırmıştı.

Onun ortaya çıkması bir dersti. Egwene örgülerine güvenmemeye özen göstermemeliydi. Bair yönlendiremiyordu, ama diğerleri kadar etkiliydi. Ama bir sebepte, örgüler daha iyi gibiydi. Örneğin bir duvarı dışa doğru patlatmak, hayalini kurmak yerine örgüyle yapıldığında daha kolay oluyordu. Bu kadar büyük ve kalın bir yüzeye iradesini dayatmak zordu.

Egwene bir Aes Sedai ve Düşgörendi. İki özelliğini de kullanmalıydı. Egwene ihtiyatla Mesaana'yı gördüğü odaya gitti. Oda boştu, ama duvar hala moloz yığını halindeydi. Sağdan patlamalar geliyordu. Egwene dikkatle uzanarak baktı. O yönde ateş topları ve örgüler uçuşuyordu.

Egwene savaşan gruplardan birinin arkasında belirdi ve korunmak için çevresinde camdan, kalın bir silindir oluşturdu. Kule burada kırık dökük ve yaralıydı, duvarlardan duman çıkıyordu. Egwene mavi bir elbise içinde, molozların yanında çömelmiş birini gördü.

Nicola? diye düşündü Egwene. *O buraya nasıl geldi? Ona güvenebileceğimi sanıyordum!* Aptal kız uyanan birinin düş *ter'angreal*ini almış olmalıydı.

Egwene oraya gidip, kızı göndermeye hazırlandı, ama aniden Nicola'nın altında yer yarıldı ve ateşler fışkırdı. Nicola çığlıklar atarak havaya fırladı ve çevresinde eriyik taş parçaları fışkırdı.

Egwene bağırdı, orada belirdi ve Nicola'nın altında sağlam bir taş duvar hayal etti. Kız duvarın üzerine düştü. Kanlar içindeydi ve gözleri donuktu. Egwene küfrederek diz çöktü. Kız nefes almıyordu.

"Hayır!" dedi Egwene.

"Egwene al'Vere! Dikkat!" dedi Melaine'in sesi.

Egwene korkuyla döndüğünde yanında kalın granitten bir duvar belirdi ve arkadan gelen pek çok ateş topunu bloke etti. Melaine siyah kıyafetler içinde, derisi bile kapkara halde, Egwene'in yanında belirdi. O ana kadar koridorun kenarındaki gölgelerde saklanıyordu.

"Burası senin için fazla tehlikeli oldu," dedi Melaine. "Bize bırak."

Egwene Nicola'ya baktı. Ceset solup gitti. *Aptal çocuk!* Duvarın arkasından uzanıp baktığında iki Kara Aes Sedai gördü: Alviarin ve Ramola sırt sırta durmuş, farklı yönlere yıkıcı örgüler yolluyorlardı. Arkalarında bir oda vardı. Egwene o zamana kadar defalarca yaptığı gibi yapabilir, odaya sıçrayabilir, duvarı yok edip iki kadına vurabilirdi...

Aptal çocuk, demişti Bair, *izlediğin yol çok açık.*

Mesaana'nın yapmasını istediği şeydi bu. İki Kara Aes Sedai yemdi.

Egwene odaya sıçradı, ama sırtını duvara verdi. Zihnini boşalttı ve gerginlik içinde bekledi.

Mesaana önceki gibi belirdi. Savrulan siyah kumaşlar etkileyiciydi, ama aynı zamanda aptalcaydı. Sürdürmek için konsantrasyon gerekiyordu. Egwene kadının şaşkın gözlerine baktı ve hazırladığı örgüleri gördü.

Onlar bana vurmayacak, diye düşündü özgüvenle. Beyaz Kule onundu. Mesaana ve yardakçıları onu işgal etmiş; Nicola, Shevan ve Carlinya'yı öldürmüştü.

Örgüler fırladı, ama Egwene'in çevresinde büküldü. Bir an sonra Egwene Bilgelerin kıyafetine bürünmüştü. Beyaz bluz, kahverengi etek, omuzlarında bir şal. Elinde bir mızrak hayal etti, bir Aiel mızrağı ve onu kusursuz bir hareketle fırlattı.

Mızrak Ateş ve Hava örgülerini deldi, patlattı, sonra yoğun bir şeye çarptı. Mesaana'nın önünde bir Hava duvarı belirmişti. Egwene ona izin vermeyi reddetti. O duvar buraya ait değildi. Duvar *yoktu*.

Mızrağı yavaşlatan etki yok oldu ve mızrak öne fırlayarak Mesaana'nın boynuna saplandı. Kadın'ın gözleri irileşti ve yarasından kan fışkırarak geriye yıkıldı. Çevresinde savrulan kara şeritler ve elbise kayboldu. Demek onlar da bir örgüydü. Mesaana'nın kararmış yüzü dönüştü...

Katerine mi? Egwene kaşlarını çattı. Demek Mesaana baştan beri Katerine'di. Ama o Kara'ydı ve Kule'den kaçmıştı. Geride kalmamıştı ve bu da...

Hayır, diye düşündü Egwene. *Beni kandırdı. O bir...*

O anda Egwene bir şeyin boynuna kapandığını hissetti. Soğuk ve metalik, tanıdık ve dehşet verici bir şey. Kaynak bir anda söndü, çünkü artık onu tutmaya yetkisi yoktu.

Dehşet içinde döndü. Çenesine kadar gelen siyah saçları ve koyu mavi gözleri olan bir kadın yanında duruyordu. Çok etkileyici görünmüyordu, ama Güç'te çok kuvvetliydi. Ve bileğindeki bilezik, bir zincirle Egwene'in boynundaki tasmaya bağlanmıştı.

Bir a'dam.

"Mükemmel," dedi Mesaana. "Ne dikbaşlı bir çocukmuşsun." Kınamayla cıkladı. Bir anda, bir başka yere sıçrayarak Egwene'i de yanında götürdü. Doğrudan taşa oyulmuş gibi görünen, penceresiz bir oda. Kapısı bile yoktu.

Alviarin, kırmızı beyaz bir elbise içinde burada bekliyordu. Kadın hemen Mesaana'nın önünde diz çöktü, ama Egwene'e tatmin dolu bir bakış da fırlattı.

Egwene fark etmedi bile. Dimdik duruyordu ve zihni panik dolu düşüncelerle dolmuştu. Yine kapana kısılmıştı! Buna dayanamazdı. Bunun olmasına izin vermektense ölürdü. Kafasının içinde imgeler çaktı. Bir odaya kapatılmak, *a'dam* tarafından engellenmeden bir metreden daha fazla hareket edememek. Hayvan muamelesi görmek, sonunda yıkılacağını, onların olmasını istediği gibi biri olacağını hissetmek.

Ah, ışık. Bir daha bu acıyı çekemezdi. *Bunu değil.*

"Yukarıdakilere çekilmelerini söyle," diyordu Mesaana Alviarin'e, sakin bir sesle. Egwene sözcükleri duymuyordu bile. "Hepsi aptal ve burada yaptıkları şey acınasıydı. Cezalar verilecek."

Nynaeve ve Elayne Moghedien'i bu şekilde yakalamıştı. Onu tutsak etmiş, istediklerini yapmaya zorlamışlardı. Egwene de aynı şeyi yaşayacaktı! Muhtemelen Mesaana onun üzerinde İçtepi kullanacaktı. Beyaz Kule tamamen Terkedilmiş'in ellerine geçecekti.

Duygular kabardı. Egwene kendini tasmayı pençelerken buldu ve Mesaana'nın yüzünde eğlendiğini belli eden bir ifade belirdi. Alviarin, onun emrini yerine getirmek üzere kayboldu.

Bunu yaşıyor olamazdı. Bu bir kabustu. Bir...

Sen bir Aes Sedaisin. Sözleri zihninin sakin bir parçası fısıldamıştı, ama yumuşaklığına rağmen güçlü bir düşünceydi. Ve Egwene'in içinden geliyordu. Ses, dehşet ve korkudan daha derindeydi.

"Şimdi," dedi Mesaana. "Düşçubuğu'ndan konuşacağız. Onu nerede bulabilirim?"

Bir Aes Sedai sükunettir, bir Aes Sedai her koşul altında kontroldür. Egwene ellerini tasmadan çekti. Sınavdan geçmemişti ve geçmeyi de planlamamıştı. Ama geçmiş olsa, böyle bir durumla karşı karşıya kaldığında ne yapardı? Yıkılır mıydı? Taşıdığını iddia ettiği unvana layık olmadığını mı kanıtlardı?

"Görüyorum ki konuşmuyorsun," dedi Mesaana. "Eh, bu değiştirilebilir. Bu *a'dam*lar. Harika araçlardır. Semirhage, kazara da olsa, dikkatimi onlara çekerek büyük iyilik yaptı. Ben onun boynuna bir tane takamadan ölmesi yazık oldu."

Egwene'in bedeninden, derisinin altında ateş varmış gibi bir acı geçti. Acıdan gözleri yaşardı.

Ama daha önce de acıya tahammül etmiş, dayak yerken kahkaha atmıştı. Daha önce de, hem de Beyaz Kule'de tutsak edilmişti ve tutsaklık onu durdurmamıştı.

Ama bu farklı! Egwene'in büyük bir parçası dehşet içindeydi. *Bu* a'dam! *Ona dayanamam!*

Bir Aes Sedai dayanmalı, diye yanıt verdi sakin ses. *Bir Aes Sedai her şeye dayanabilir, çünkü ancak o zaman herkesin hizmetkarı olur.*

"Şimdi," dedi Mesaana. "Bana o aleti nereye sakladığını söyle."

Egwene korkusuna hakim oldu. Kolay değildi. Işık, çok zordu! Ama başardı. Yüzü sakinleşti. *A'dam*a, ona güç tanımayarak karşı çıktı.

Mesaana kaşlarını çatarak duraksadı. Tasmayı aldı ve Egwene'in içi acıyla doldu.

Onu yok etti. "Aklıma Moghedien'in yaptığı hata geldi Mesaana," dedi Egwene sakin sakin. "*A'dam*ı kabul etti."

"Sen ne..."

"Bu mekanda bir *a'dam*, önlediği örgüler kadar anlamsızdır," dedi Egwene. "O yalnızca bir metal parçası. Ve ancak sen onun iradesini kabul edersen seni durdurabilir." *A'dam* açıldı ve boynundan düştü.

Mesaana, metalik bir çınlamayla yere düşen tasmaya baktı. Yüzü kıpırtısızlaştı, sonra soğuk bir ifadeyle Egwene'e baktı. Paniğe kapılmaması etkileyiciydi. Duygusuz gözlerle kollarını kavuşturdu. "Demek burada deneyim kazandın."

Egwene onun bakışlarına karşılık verdi.

"Sen yine de bir çocuksun," dedi Mesaana. "Beni yenebileceğini mi sanıyorsun? Senin hayal edemeyeceğin kadar uzun süre *Tel'aran'rhiod*'da yürüdüm ben. Sen kaç, yirmi yaşında mısın?"

"Ben Amyrlin'im," dedi Egwene.

"Çocukların Amyrlin'i."

"Binlerce sene boyunca ayakta kalan bir Kule'nin Amyrlin'i," dedi Egwene. "Sorun ve kaos dolu binlerce sene. Ama sen hayatının büyük kısmında mücadele içinde değil, barış içinde yaşadın. Hayatının büyük kısmı kolaylık içinde geçmişken, kendini bu kadar güçlü sayman tuhaf."

"Kolay mı?" dedi Mesaana. "Hiçbir şey bilmiyorsun."

İkisi de bakışlarını kaçırmadı. Egwene daha önce olduğu gibi, bir şeyin kendisine yaslandığını hissetti. Mesaana'nın boyun eğme, uysallık talep eden iradesi. *Tel'aran'rhiod*'u kullanarak Egwene'in düşünme tarzını değiştirme teşebbüsü.

Mesaana güçlüydü. Ama bu mekanda güç, bir bakış açısı meselesiydi. Mesaana'nın iradesi onu zorladı. Ama Egwene *a'dam*ı yenmişti. Buna direnebilirdi.

"*Boyun eğeceksin*," dedi Mesaana sessizce.

"Yanılıyorsun," diye yanıt verdi Egwene gergin bir sesle. "Bu *benim*le ilgili değil. Egwene al'Vere bir çocuk. Ama Amyrlin çocuk değil. Ben genç olabilirim, Makam kadimdir."

İki kadın da bakışlarını kaçırmadı. Egwene ittirmeye başladı ve Mesaana'nın onun, Amyrlin'in önünde eğilmesini talep etti. Çevrelerindeki hava ağırlaştı ve Egwene nefes aldığında hava bir şekilde *yoğun* gibiydi.

"Yaşın önemi yok," dedi Egwene. "Bir ölçüye kadar, deneyimin bile önemi yok. Bu mekan bir insanın ne olduğu hakkında. Amyrlin Beyaz Kule'dir ve Beyaz Kule eğilmez. O seni ve yalanlarını alt eder, Mesaana."

İki kadın. Bakışları denk. Egwene nefes almayı bıraktı. Nefes alması gerekmiyordu. Tamamen Mesaana'ya odaklanmıştı. Mesaana'nın iradesini ittirirken, Egwene'in şakaklarından ter aktı, vücudundaki bütün kaslar gerilmişti.

Ve Egwene bu kadının, bu yaratığın, muazzam bir dağı ittiren önemsiz bir böcek olduğunu biliyordu. O dağ kıpırdamazdı. Gerçekten de onu çok fazla iterse...

Odada bir şey usulca tınladı.

Hava normale döndü ve Egwene nefesini içine çekti. Mesaana bez bebek gibi yere yığıldı. Yere düştüğünde gözleri hala açıktı ve ağzının köşesinden bir parça salya akıyordu.

Egwene sersem sersem oturdu ve kesik kesik nefes aldı. Kenara, yerde yatan *a'dam*a baktı ve *a'dam* yok oldu. Sonra yere yığılmış Mesaana'ya baktı. Göğsü hala kalkıp iniyordu, ama bakışları donuktu.

Egwene uzun süre orada yattı ve kendini topladı. Sonra kalktı ve Kaynak'a kucak açtı. Hava örgüleri örerek tepkisiz Terkedilmiş'i yerden kaldırdı, sonra onu da alıp Kule'nin üst odalarına geçti.

Kadınlar irkilerek ona döndüler. Buradaki koridora moloz saçılmıştı, ama Egwene'in gördüğü herkes onun tarafındaydı. Bilgeler hızla ona döndüler. Nynaeve molozların arasından geçerek yaklaştı. Siuan ve Leane de oradaydı, Leane'in yüzünde pek çok kararmış kesik vardı, ama güçlü görünüyordu.

"Anne," dedi Siuan rahatlayarak. "Biz de korkmuştuk ki..."

“Kim o?” diye sordu Melaine. Hava örgülerinden gevşekçe sarkarak yere bakan Mesaana’ya yaklaştı. Kadın aniden bir duvar halısındaki ateşi fark etmiş, çocuk gibi aguladı.

“Bu o,” dedi Egwene yorgunluk içinde. “Mesaana.”

Melaine gözleri şaşkınlıkla irileşecek Egwene’e döndü.

“Işık!” diye bağırdı Leane. “Sen ne yaptın?”

“Bunu daha önce de görmüştüm,” dedi Bair, kadını inceleyerek. “Gençliğimden bir Bilge, Düşgören Sammana. Düşte karşısına çıkan bir şey zihnini yıktı.” Duraksadı. “Uyanık dünyadaki günlerinin geri kalanını salyalar akıtarak, altı bezlenerek geçirdi. Bir daha hiç konuşmadı, en azından yürümeyi öğrenememiş küçük bir bebeğin sözlerinden daha fazlasını değil.”

“Belki de artık seni bir çırak olarak düşünmemek gerekiyordur, Egwene al’Vere,” dedi Amys.

Nynaeve ellerini beline dayamış duruyordu. Etkilenmiş görünüyordu, ama hala Kaynak tutuyordu. Düşte örgüsü uzundu. “Diğerleri gitti,” dedi.

“Mesaana kaçmalarını emretti,” dedi Egwene.

“Uzağa gitmiş olamazlar,” dedi Siuan. “O kubbe hala orada.”

“Evet,” dedi Bair. “Ama bu savaşın bitmesi gerek. Düşman yenildi. Yine konuşacağız, Egwene al’Vere.”

Egwene başını salladı. “İki konuda da sana katılıyorum. Bair, Amys, Melaine, çok ihtiyaç duyduğumuz yardımınız için teşekkür ederim. Bugün çok *ji* kazandınız ve size borçlandım.”

Egwene düşten ayrılmaya hazırlanırken, Melaine Terkedilmiş’i süzdü. “Asıl biz ve tüm dünya sana borçlandık Egwene al’Vere.”

Diğerleri başlarını salladılar. Egwene *Tel’aran’rhiod*’dan ayrılırken, Bair’in mırıldandığını duydu, “Bize dönmemiş olması *ne* yazık.”

Perrin yanan bir şehirde, dehşet içindeki kalabalıkların arasında koşuyordu. Tar Valon. Alev alev! Taşların kendisi yanıyordu ve gökyüzü koyu kırmızıydı. Yer, boynunu ısıran leoparı silkeleyip atmaya çalışan yaralı bir erkek geyik gibi sarsılıyordu. Perrin, önünde bir yarık açılınca tökezledi, yarıktan alevler fışkırdı ve kollarındaki kılları kavurdu.

İnsanlar çığlıklar atarak korkunç yarığa düştü ve kavrulup yok oldu. Aniden yere cesetler saçıldı. Perrin’in sağında, kemerli pencereleri olan güzel bir bina erimeye başladı, taş sıvılaştı, taşların arasından, açıklıklardan lavlar aktı.

Perrin ayağa kalktı. *Bu gerçek değil.*

“Tarmon Gai’don!” diye bağırıyordu insanlar. “Son Savaş geldi! Her şey bitti! Işık, her şey bitti!”

Perrin sendeledi, bir kaya parçasına tutunarak doğrulmaya çalıştı. Kolu acıyordu ve parmakları kavramayı reddediyordu, ama en kötü yara bacağında, okun saplandığı yerdekiydi. Pantolonu ve ceketi kanla ıslanmıştı ve burnunu kendi dehşetinin kokusu doldurmuştu.

Bu kabusun gerçek olmadığını biliyordu. Ama, insan onun dehşetini nasıl hissetmezdi? Batıda, Ejderdağı patlıyordu ve gökyüzüne öfkeli duman bulutları fışkırtıyordu. Tüm dağ tutuşmuş gibiydi, kenarlarından kırmızı ırmaklar akıyordu. Perrin onun sarsıldığını, öldüğünü hissedebiliyordu. Binalar çatlıyor, titriyor, parçalanıyordu. İnsanlar taşların altında ezilerek, kavrularak ölüyordu.

Hayır. Bu kabusun içine çekilmeyecekti. Çevresindeki zemin kırık parke taşları düzgün seramiklere dönüştü; Beyaz Kule’nin hizmetkarlar girişi. Perrin kendini doğrulmaya zorladı ve aksamasına yardımcı olsun diye bir baston yarattı.

Kabusu yok etmedi; Katil’i bulması gerekiyordu. Bu korkunç yerde, Perrin avantajlı olabilirdi. Katil *Tel’aran’rhiod*’da çok deneyimliydi, ama Perrin şanslıysa, adam geçmişte ancak kabuslardan kaçınmak konusunda deneyim edinmiş olabilirdi. Belki bu kabus onu şaşırtır, içine çekerdi.

Perrin gönülsüzce iradesini zayıflattı ve onun kendisini içine çekmesine izin verdi. Katil yakında olmalıydı. Perrin sendeleyerek sokağı geçti ve pencerelerinden kaynar lav dökülen binadan uzak durdu. Kendini dehşet ve acı çığlıklarına kaptırmamak zordu. İmdat çağrıları.

İşte, diye düşündü Perrin, bir ara sokağa vararak. Katil sokaktaydı, elini bir duvara dayamış, başını eğmişti. Adamın yanındaki yer, dibinde magmanın kaynadığı bir yarıkla sona eriyordu. İnsanlar yarığın kenarına tutunmuş, haykırıyordu. Katil onları görmezden geldi. Elinin dokunduğu duvar badanalı tuğladan, Beyaz Kule’nin iç duvarlarının gri taşına dönüşmeye başladı.

Ter’angreal hala Katilin belinde asılıydı. Perrin hızlı hareket etmek zorundaydı.

Duvar sıcaktan eriyor, diye düşündü Perrin, Katil’in yanında duvara odaklanarak. Burada bu tür şeyleri değiştirmek kolaydı; kabusun yarattığı dünya ile uyumluydu.

Duvar kor kızıl olunca Katil bir küfür sallayarak elini çekti. Altındaki zemin gürledi ve adamın gözleri korkuyla irileşti. Yanında, Perrin'in yarattığı bir yarık açılırken, hızla döndü. Perrin o anda Katil'in, bir anlığına, kabusun gerçek olduğuna inandığını gördü. Katil elini sıcağa karşı kaldırarak, gerçek olduğuna inandığı yarıktan uzaklaştı.

Katil bir anda kayboldu ve yarıktan sarkanların yanında belirdi. Kabus onu içine almış, iradesine çekiyor, o dehşetlerin içinde rol oynamasına yol açıyordu. Neredeyse Perrin'i de yakalayacaktı. O da kararsız kaldığını, sıcağa tepki vermek üzere olduğunu fark etti. Ama hayır. Çekirge ölüyordu. Bu işi başarmak zorundaydı!

Perrin kendini bir başkası olarak hayal etti. İki Nehirlilerden Azi al'Thone. Sokakta gördüğü giysilere benzeyen kıyafetlere büründü: Emond Meydanı'nda çalışırken insanların giymeyeceği kadar iyi cinsten beyaz gömlek, pantolon ve yelek. Bu adım onun sınırlarını zorladı. Kalbi daha hızlı atmaya başladı ve yer gürlediğinde sendeledi. Kabusa kendini tamamen kaptırırsa, sonu Katil gibi olurdu.

Hayır, diye düşündü Perrin, kendini yüreğindeki Faile'nin anısına tutunmaya zorlayarak. Yuvası. Yüzü değişmiş olabilirdi, dünya sarsılabilirdi, ama yine de yuvası Faile'ydi.

Sıcağın üzerinde, yarığın kıyısına koştu ve kabusun bir parçasıymış gibi davrandı. Dehşetle haykırarak düşenlere yardım etmek üzere uzandı. Başkasına uzanmış olsa da Katil küfrederek kolunu yakaladı ve kendini yukarı çekti.

O geçerken Perrin *ter'angreal*i yakaladı. Katil onun üzerinden geçti ve sokağın göreceli güvenliğine ulaştı. Perrin gizlice diğer elinde bir hançer yarattı.

"Yak beni," diye hırladı Katil. "Bu şeylerden nefret ediyorum." Aniden çevrelerindeki mekan seramikle kaplandı.

Perrin asasına yaslanarak doğruldu ve dehşet içindeymiş gibi görünmeye çalıştı, bunu yapması zor olmadı. Sendeleyerek Katil'in yanından geçecek oldu. O anda sert yüzlü adam bakışlarını indirdi ve Perrin'in parmaklarındaki *ter'angreal*i gördü.

Gözleri irileşti. Perrin bıçağı Katil'in karnına sapladı. Adam haykırdı ve elini karnına götürerek iki büklüm oldu. Parmakları kanla ıslandı.

Katil dişlerini sıktı. Kabus çevresinde büküldü. Yakında patlardı. Katil kanlı elini indirerek doğruldu. Gözleri öfkeden çakmak çakmak olmuştu.

Perrin bastona rağmen ayakta sallanıyordu. Çok kötü yaralanmıştı. Yer sarsılıyordu. Yerde, yanında, lavlarla dolu sıcak, buharlar saçan bir yarık açıldı. Tıpkı...

Perrin irkildi. Tıpkı Ejderdağı gibi. Başını eğip elindeki *ter'angreal*e baktı. *İnsanların korku-düşleri güçlüdür,* diye fısıldadı Çekirge'nin sesi Perrin'in zihninde. *Çok güçlü...*

Katil ona yaklaşırken Perrin dişlerini sıktı ve *ter'angreal*i lavlara fırlattı.

"Hayır!" diye haykırdı Katil. Gerçeklik geri döndü. Kabus patladı ve son kalıntıları da kayboldu. Perrin kendini küçük bir koridorda, soğuk seramiklerin üzerinde diz çökmüş halde buldu.

Sağında, biraz uzakta, yerde erimiş bir metal yumrusu duruyordu. Perrin gülümsedi.

Katil gibi, *ter'angreal* de buraya gerçek dünyadan gelmişti. Bir insan gibi, o da burada kırılabilir, yok edilebilirdi. Başlarının üzerindeki mor kubbe yok oldu.

Katil hırladı, sonra öne adım atıp Perrin'in karnını tekmeledi. Perrin'in göğsündeki yara alev alev yandı. Bir tekme daha geldi. Perrin'in başı dönmeye başlamıştı.

Git, Genç Boğa, dedi Çekirge, zayıf bir sesle. *Kaç.*

Seni bırakamam!

Ama... benim seni bırakmam lazım.

Hayır!

Yanıtını buldun. Sınırsız'ı ara. O... yanıtı... açıklar.

Karnına bir tekme daha inerken, Perrin yaşarmış gözlerini kırpıştırdı. Çekirge'nin öylesine rahatlatıcı, öylesine tanıdık gelen sesi zihninden solarken, Perrin boğuk bir sesle haykırdı.

Çekirge gitmişti.

Perrin ızdırap içinde haykırdı. Boğuk bir sesle bağırarak, yaşlı gözlerle kurt düşünden sıyrıldı ve çıktı. Tam bir korkak gibi kaçtı.

Egwene içini çekerek uyandı. Gözlerini açmadan önce derin bir nefes aldı. Mesaana'yla yaptığı savaş zihnini yormuştu; başı yarılacakmış gibi ağrıyordu. Orada, alt edilmesine ramak kalmıştı. Planları işe yaramıştı, ama olanların ağırlığı karşısında kendisini ezilmiş hissediyordu ve düşünmesi gerekiyordu.

Yine de büyük bir zafer olmuştu. Beyaz Kule'nin taranmasını ve bir çocuğun zihniyle uyanan kadının bulunmasını emretmesi gerekecekti. Bir

şekilde Mesaana'nın iyileşeceğini sanmıyordu. Bair söylemeden biliyordu bunu.

Egwene gözlerini odasındaki rahatlatıcı karanlığa açtı. Shevan ve Carlinya'nın neden asla uyanmayacağını açıklamak üzere Salon'u toplama planları yapmaya başladı. Doğrulup otururken, bir anlığına onlar için üzüldü. Onlara tehlikeleri açıklamıştı, ama yine de onlara yeterince arka çıkmamış gibi hissediyordu kendini. Ve, her zaman gerekenden daha hızlı gitmeye çalışan Nicola. Orada olmaması gerekiyordu. Bu...

Egwene duraksadı. O koku neydi? Bir lamba yakıp bırakmamış mıydı? Sönmüş olmalıydı. Egwene Kaynak'a kucak açtı ve bir ışık topu örüp, elinin üzerine astı. Işığın aydınlattığı manzara onu sersemletti.

Yatağının tül perdeleri kandan kırmızıya dönmüştü ve yerde beş ceset vardı. Üçü siyahlara bürünmüştü. Biri, Kule Askeri üniforması giyen, tanımadığı bir genç adamdı. Sonuncusu iyi cinsten beyaz-kırmızı ceket ve pantolon giymişti.

Gawyn!

Egwene kendini yataktan yere fırlattı ve başındaki ağrıyı duymazdan gelerek Gawyn'in yanında diz çöktü. Gawyn'in nefesleri sığdı ve yan tarafında büyük bir yara vardı. Egwene Toprak, Ruh ve Hava kullanarak Şifa ördü, ama bu alanda yetenekli değildi. Panik içinde çalıştı. Gawyn'in rengi biraz yerine geldi ve yaraları kapanmaya başladı, ama Egwene onları tamamen iyileştiremezdi.

"İmdat!" diye bağırdı. "Amyrlin'in yardıma ihtiyacı var!"

Gawyn kıpırdandı. "Egwene," diye fısıldadı. Gözleri kırpışarak açıldı.

"Sus, Gawyn. İyi olacaksın. Yardım edin! Amyrlin'e yardım edin!"

"Sen... yeterince ışık yakmamışsın," diye fısıldadı Gawyn.

"Ne?"

"Gönderdiğim mesaj..."

"Ben mesaj almadım," dedi Egwene. "Kıpırdama. İmdat!"

"Yakında kimse yok. Ben bağırdım. Lambalar... iyi... sen..." Sersem sersem gülümsedi. "Seni seviyorum."

"Kıpırdama," dedi Egwene. Işık! Ağlıyordu.

"Ama katiller senin Terkedilmişlerin değildi," dedi Gawyn dili dolaşarak. "Ben haklıydım."

Öyleydi de; o yabancı, siyah üniformalar neydi? Seanchanlar mı?

Ölecektim, diye düşündü Egwene. Gawyn bu suikastçıları durdurmasa, onu uykusunda öldüreceklerdi ve Egwene *Tel'aran'rhiod*'dan kaybolacaktı.

Mesaana’yı asla öldüremeyecekti.

Aniden kendini aptal gibi hissetti ve biraz önce hissettiği zafer duygusu kayboldu.

“Üzgünüm,” dedi Gawyn, “sana itaatsizlik ettiğim için.” Kendinden geçiyordu.

“Sorun değil Gawyn,” dedi Egwene, gözyaşlarını durdurmak için gözlerini kırpıştırarak. “Şimdi seninle bağ kuracağım. Tek yol bu.”

Gawyn Egwene’in kolunu biraz daha sıkı kavradı. “Hayır. Sen... istemiyorsan...”

“Aptal,” dedi Egwene, örgüleri hazırlayarak. “Elbette Muhafızım olmanı istiyorum. Hep istedim.”

“Yemin et.”

“Yemin ederim. Seni Muhafızım ve kocam olarak istediğime yemin ederim.” Egwene elini onun alnına koydu ve örgüyü üzerine yerleştirdi. “Seni seviyorum.”

Gawyn inledi. Aniden Egwene onun duygularını ve acısını, kendisine aitmiş gibi hissedebilir hale geldi. Karşılığında, Gawyn’in de onun duygularının gerçekliğini hissedebildiğini biliyordu.

Perrin gözlerini açtı ve derin bir nefes aldı. Ağlıyordu. İnsanlar normal düşler gördüklerinde, uykularında ağlarlar mıydı?

“Işık’a şükürler olsun,” dedi Faile. Perrin gözlerini açtı ve Faile’nin yanında diz çökmüş olduğunu gördü. Biri daha vardı. Masuri?

Aes Sedai, Perrin’in başını ellerinin arasına aldı ve Perrin Şifa’nın buz gibi soğuğunun bedeninden geçtiğini hissetti. Bacağındaki ve göğsündeki yaralar kapandı.

“Sen uyurken sana Şifa vermeye çalıştık,” dedi Faile, Perrin’in başını kucağına alarak. “Ama Edarra bizi engelledi.”

“Yapılmaması gerek. Zaten işe yaramazdı,” Bu, Bilge’nin sesiydi. Perrin çadırın içinde bir yerde sesini duyabiliyordu. Gözlerini kırpıştırdı. Şiltesinde yatıyordu. Dışarısı loştu.

“Bir saatten fazla oldu,” dedi. “Şimdiye kadar gitmiş olman gerekiyordu.”

“Şşş,” dedi Faile. “Kapıyollar yine çalışmaya başladı ve hemen herkes gitti. Yalnızca birkaç bin asker kaldı: daha ziyade Aieller ve İki Nehirliler. Onların da gideceklerini sanıyordun, *benim* sen olmadan gideceğimi sanıyordun, değil mi?”

Perrin doğrulup oturdu ve alnını sildi. Alnı terden sırılsıklam olmuştu. Teri, kurt düşünde olduğu gibi yok etmeye çalıştı. Başaramadı, elbette. Edarra arkasında, uzak duvarın dibinde duruyordu. Tartan bakışlarla onu izliyordu.

Perrin Faile'ye döndü. "Gitmemiz lazım," dedi boğuk bir sesle. "Katil yalnız çalışıyor olamaz. Bir tuzak olmalı, muhtemelen bir ordu. Ordusu olan biri. Her an saldırabilirler."

"Ayağa kalkabilir misin?" diye sordu Faile.

"Evet." Kendini zayıf hissediyordu, ama Faile'nin yardımıyla kalkmayı başardı. Kapak hışırdadı ve Chiad bir su tulumuyla içeri girdi. Perrin onu minnetle alarak içti. Susuzluğunu gidermişti, ama içi hala acıyla yanıyordu.

Çekirge... Su tulumunu indirdi. Kurt düşündeki ölüm nihai bir ölümdü. Çekirge'nin ruhu nereye gidecekti?

Devam etmeliyim, diye düşündü Perrin. *Halkımı güvenliğe kavuşturmalıyım.* Çadır kapaklarına yürüdü. Bacakları artık titremiyordu.

"Üzüntünü görebiliyorum, kocam," dedi Faile, eli kolunda, yanında yürüyerek. "Ne oldu?"

"Bir dostu kaybettim," dedi Perrin. "İkinci defa."

"Çekirge mi?" Faile'nin kokusunda korku vardı.

"Evet."

"Ah, Perrin. Üzgünüm." Faile'nin sesinde sevecenlik vardı. Çadırdan çıktılar. Çadır, daha önce güçlerinin kamp kurduğu çayırda tek başına duruyordu. Kahverengi ve sarı çimenler çadırların, birbirini kesen çamur patikaların izlerini hala taşıyordu. Zemin bir kasaba planına benziyordu, binaların yapılacağı arsalar, yol inşa edilmesi planlanan yerleri işaretleyen çizgiler... Ama şu an hemen hemen boştu.

Gürleyen gökyüzü karanlıktı. Chiad havaya kaldırdığı fenerle önlerindeki çimenleri aydınlatıyordu. Pek çok asker grubu bekliyordu. Kızlar onları gördüklerinde mızraklarını havaya kaldırdılar, sonra kalkanlarına vurdular. Bir onay işareti.

İki Nehirliler de oradaydı, haber yayıldıkça toplanıyorlardı. Bu gece Perrin'in yaptıklarını tahmin edebiliyorlar mıydı? İki Nehirliler tezahürat yaptılar ve Perrin onlara başını salladı, ama huzursuzdu. Havadaki yanlışlık duygusu sürüyordu. Ona Düşçubuğunun sebep olduğunu sanmıştı, ama yanılmıştı anlaşılan. Hava, Afet gibi kokuyordu.

Asha'manlar, eskiden kampın ortası saydıkları yerde duruyorlardı. Perrin yaklaşırken döndüler ve ellerini göğüslerine götürerek selam verdiler.

Koca bir kampı taşımış olmalarına rağmen iyi durumda görünüyorlardı.

“Bizi buradan götürün,” dedi Perrin Asha’manlara. “Burada bir saniye daha geçirmek istemiyorum.”

“Başüstüne Lordum,” dedi Grady hevesle. Yüzünde bir konsantrasyon ifadesi belirdi ve yanında küçük bir Kapıyol belirdi.

“Geçin,” dedi Perrin, İki Nehirlilere el ederek. İki Nehirliler hemen denileni yaptılar. Mızrağın Kızları, Gaul ve Elyas, Perrin’i bekledi.

Işık, diye düşündü Perrin, kamp kurdukları çayırı tarayarak. *Bir şahinin gözetlediği fare gibi hissediyorum.*

“Bize biraz ışık sağlayabilir misin?” dedi Perrin Neald’a, Kapıyolun yanında durarak.

Asha’man başını yana eğdi ve çevresinde ışık küreleri belirdi. Çimenliğin üzerinde, havada uçuştular.

Işıklar aydınlatacak hiçbir şey bulamadılar. Yalnızca terk edilmiş kamp yeri. Birliklerin sonuncusu da sırayla Kapıyoldan geçti. Perrin ve Faile de aynısını yaptılar. Gaul, Elyas ve Kızlar peşlerinden geldi. En sonunda, yönlendirenler de bir grup halinde Kapıyoldan geçtiler.

Kapıyolun diğer yanında hava serindi, ve temiz kokusu ferahlatıcıydı. Perrin şer kokusunun onu ne kadar rahatsız ettiğini fark etmemişti. Derin derin nefes aldı. Bir yükseltinin üzerindeydiler ve uzakta gördükleri ışıklar muhtemelen Beyazköprü’ye aitti.

O Kapıyoldan geçtiği zaman askerleri tezahürat yaptılar. Kampının büyük kısmı çoktan kurulmuştu ve nöbetçiler yerlerini almıştı. Kapıyol kampın arka tarafında, direklerle işaretlenmiş geniş bir alana açılıyordu.

Kaçmayı başarmışlardı. Bedeli büyük olmuştu, ama kaçmışlardı.

Graendal sandalyesinde arkasına yaslandı. Deri minderler kallir palazı tüyüyle doldurulmuştu. Bu kuş türü bu Çağ’da yalnızca Shara’da yaşıyordu. Graendal nasıl bir lükse sahip olduğunun farkında bile değildi.

Moridin’in ödünç verdiği hizmetkar önünde, tek dizi üzerine çökmüştü. Adamın gözleri fırtına gibiydi ve başını yalnızca yarı eğmişti. Bu adam kontrol altındaydı, ama kıl payı farkla. Benzersiz olduğunu biliyordu.

Aynı zamanda, başarısızlığının Graendal’dan bilineceğini de biliyordu. Graendal terlemiyordu. Terlemeyecek kadar kontrollüydü. Geniş, kırmızı seramikli odadaki kepenkler aniden açıldı ve soğuk deniz rüzgarı odaya doldu, lambaların çoğunu söndürdü. Fitillerinden duman iplikleri yükseldi.

Graendal başarısızlığa *uğramayacaktı*.

“Yine de kapanı tetikle,” diye emretti.

“Ama...” dedi hizmetkar.

“Dediğimi yap ve Seçilmişlerden birine laf yetiştirme, köpek.”

Hizmetkar bakışlarını eğdi, ama gözlerinde asi bir kıvılcım vardı.

Boş ver. Henüz Graendal’ın elinde bir araç daha vardı, büyük dikkatle yerleştirdiği bir araç. Böyle bir an için hazırladığı bir araç.

Dikkatle yapılması gerekiyordu. Aybara *ta’veren*di ve gücü korkutucuydu. Uzaktan atılan oklar ıskalardı ve huzur dolu tefekkür zamanında, işareti görür ve kaçardı.

Merkezinde onun olduğu bir fırtınaya ihtiyacı vardı. Sonra, bıçak inecekti. *Bu iş daha bitmedi, Düşmüş Demirci. Daha bitmekten çok uzak.*

39

ÜÇ KAT TOPRAKLARDA

Aviendha bir kez daha iyi hissediyordu.

Üç Kat Topraklar'da sükunet veren bir kusursuzluk vardı. Islaktopraklılar manzaradaki tekdüze renkleri kasvetli buluyorlardı, ama Aviendha'ya göre güzeldi. Basit kahverengiler ve tabalar. Tanıdık ve güvenilirdiler, hem manzaranın hem de hava durumunun her arkanızı döndüğünüzde değiştiği Islaktopraklar gibi değildi.

Aviendha kararmaya yüz tutmuş gecede, tozlu zeminde koştu. Aylardır ilk defa yalnız hissediyordu. Oysa Islaktopraklarda her zaman göremediği, saldıramadığı bir düşman tarafından izleniyormuş gibi hissediyordu.

Üç Kat Topraklar daha güvenli olduğundan değil. Tam tersine. *Narda* çalısının altındaki gölgeli yer ölümcül bir yılanın iniydi. Biri ince dallara sürtünecek olsa, yılan saldırırdı. Aviendha beş adamın yılan sokmasından öldüğünü görmüştü. İn, Rhuidean'a koşarken geride bıraktığı pek çok tehlikeden yalnızca biriydi. Ama o tehlikeler anlaşılırdı. Onları görebiliyor, tartabiliyor ve onlardan kaçınabiliyordu. Yılan sokmasından ya da sıcaktan ölürse, onun hatası olurdu.

Yalancı Islaktopraklıların yüzlerinin ardında saklanan şeyden korkmaktansa, düşmanla ya da tehlikeyle yüzleşebilmek yeğdi.

Kararan havaya rağmen koşmaya devam etti. Yine terleyebilmek iyiydi. Islaktopraklarda insanlar yeterince terlemiyordu; belki de bu yüzden o kadar tuhaftılar. Güneşin onları ısıtmasına izin vermek yerine serinlemeye çalışıyorlardı. Temizlenmek için doğru düzgün bir ter çadırına gitmek yerine suya dalıyorlardı. Bu sağlıklı olamazdı.

Kendi kendine yalan söylemeyecekti. Aviendha da o lükslerden faydalanmıştı ve o banyolardan, Elayne'in zorla giydirdiği güzel elbiselerden keyif almaya başlamıştı. İnsan, zayıflıklarını yenebilmek için onları kabullenmeliydi. Artık, Üç Kat Topraklar'ın hafifçe eğimli arazisinde koşarken, bakış açısı düzeliyordu.

Sonunda yavaşladı. Karanlıkta yolculuk etme ve gündüz sıcağında uyuma fikri ne kadar baştan çıkarıcı olursa olsun, akıllıca değildi. Karanlıkta tek bir yanlış adım sizi öldürebilirdi. Aviendha çabucak biraz ölü

tak çalısı ve *ina'ta* kabuğu topladı, sonra devasa bir kayanın yanında kamp kurdu.

Kısa süre sonra ateşini yakmıştı, turuncu ışığı tepesinde yükselen kayadan yansıyordu. Önceden küçük bir kabuksırt öldürmüş, açmış, derisini yüzmüş, şişe geçirmişti. O kadar da güzel bir yemek değildi, ama tatminkardı.

Aviendha oturarak ateşin çıtırdamasını izledi, pişen etin kokusunu içine çekti. Evet, Rhuidean'a doğrudan Yolculuk etmediği, Üç Kat Topraklar'da koşmak için -ne kadar kıymetli olursa olsun- zaman ayırdığı için memnundu. Eskiden kim olduğunu ve kime dönüştüğünü göstermişti ona. Mızrağın Kızı Aviendha gitmişti. Bir Bilge olarak hayatını kabullenmişti ve bu, şerefini ona geri getirmişti. Bir kez daha, bir amacı vardı. Bilge olarak, en zor zamanında halkına önderlik edenlerin arasında olabilirdi.

Bu iş bittiği zaman halkının Üç Kat Topraklar'a dönmesi gerekecekti. Islaktopraklarda geçirdikleri her gün onları zayıflatıyordu; kendisi kusursuz bir örnekti. Orada yumuşamıştı. Orada insan nasıl yumuşamazdı? Islaktoprakları terk etmeleri gerekiyordu. Bir an önce.

Aviendha gülümsedi, arkasına yaslandı ve bir anlığına gözlerini kapatarak, o günün bitkinliğinin eriyip gitmesine izin verdi. Geleceği çok daha berrak görünüyordu. Rhuidean'ı ziyaret edecek, kristal sütunların arasından geçecek, sonra geri dönüp Rand'ın yüreğinden ona düşen payı talep edecekti. Son Savaş'ta savaşacaktı. Hayatta kalan Aiellerin korunmasına, sonra ait oldukları yere, yuvalarına geri götürülmelerine yardım edecekti.

Kampının dışından bir ses geldi.

Avienda gözlerini açtı ve Kaynak'a kucak açarak ayağa fırladı. Bir parçası, içgüdüyle, artık orada olmayan mızraklara değil, Tek Kaynak'a başvurduğu için memnun kalmıştı. Bir ışık küresi ördü.

Yakında, karanlıkta, Aiel kıyafetleri içinde bir kadın duruyordu. *Cadin'sor* ya da Bilge kıyafetleri değil, normal kıyafetler: koyu renk etek, taba bluz, bir şal ve kırlaşmaya yüz tutmuş saçlarında bir eşarp. Orta yaşlıydı ve silah taşımıyordu. Kıpırtısızdı.

Aviendha iki yanına baktı. Bu bir pusu muydu? Yoksa bu kadın bir hayalet miydi? Yürüyen ölülerden biri? Neden Aviendha onun yaklaştığını duymamıştı?

"Selamlar, Bilge," dedi kadın başını eğerek. "Seninle su paylaşabilir miyim? Uzun yola gidiyorum ve ateşini gördüm." Kadının derisi kırışmıştı

ve yönlendiremiyordu; yönlendirebilse Aviendha kolaylıkla sezebilirdi.

“Daha Bilge olmadım,” dedi Aviendha ihtiyatla. “Şu anda Rhuidean’a ikinci yolculuğumu yapıyorum.”

“O zaman yakında çok şeref bulacaksın,” dedi kadın. “Adım Nakomi. Sana zarar vermeye niyetim olmadığına yemin ederim, çocuğum.”

Aniden Aviendha kendini aptal gibi hissetti. Kadın silah çekmeden yaklaşmıştı. Aviendha düşüncelere dalmıştı; bu yüzden Nakomi’nin yaklaştığını duymamıştı. “Elbette, lütfen.”

“Teşekkür ederim,” dedi Nakomi, ışık halkasına girip, küçük çantasını küçük ateşin yanına bırakarak. Cıkladı, sonra çantasından küçük dallar çıkarıp ateşi besledi. Bir çaydanlık çıkardı. “O sudan biraz alabilir miyim?”

Aviendha su tulumunu aldı. Tek damlasını boşa harcayamazdı - Rhuidean’a daha günler vardı- ama gölge paylaşma talebini kabul ettikten sonra su vermemesi ayıp olurdu.

Nakomi su tulumunu aldı, çaydanlığı doldurdu ve ısınması için ateşin yanına yerleştirdi. “Rhuidean’a giden biriyle karşılaşmak beklenmedik bir zevk,” dedi Nakomi çantasını karıştırarak. “Söyle bana, çıraklığın uzun sürdü mü?”

“Çok uzun,” dedi Aviendha. “Ama daha çok benim kendi inatçılığım yüzünden.”

“Ah,” dedi Nakomi. “Sende savaşçı havası var, çocuğum. Söyle bana, batıya gidenlerden biri misin? *Car’a’carn* denen adama katılanlardan biri?”

“O *gerçekten Car’a’carn*,” dedi Aviendha.

“Olmadığını söylemedim,” dedi Nakomi eğlenen bir sesle. Çay yaprakları ve kurutulmuş bitkiler çıkardı.

Hayır. Dememişti. Aviendha kabuksırtı çevirdi ve midesi guruldadı. Yemeğini de Nakomi ile paylaşması gerekecekti.

“Sorabilir miyim?” dedi Nakomi. “*Car’a’carn* hakkında ne düşünüyorsun?”

Ona aşığım, diye düşündü Aviendha hemen. Ama bunu söyleyemezdi. “Onda çok şeref olduğunu düşünüyorum. Ve doğru adetler konusunda cahil olsa da, öğreniyor.”

“Demek onunla zaman geçirdin?”

“Biraz,” dedi Aviendha. Sonra, daha dürüst olmak adına ekledi, “Çoğundan daha fazla.”

“O bir Islaktopraklı,” dedi Nakomi düşünceli düşünceli. “Ve *Car’a’carn*. Söylesene, Islaktopraklar söyledikleri kadar görkemli mi?

Diğer yanını göremeyeceğin kadar geniş ırmaklar? Suyla dolu, sıktığında patlayan meyveler?”

“Islaktopraklar görkemli değil,” dedi Aviendha. “Orası tehlikeli. Bizi zayıflatıyor.”

Nakomi kaşlarını çattı.

Bu kadın kim? Kıraç’ta yolculuk yapan Aiellerle karşılaşmak olağandışı değildi; çocuklar bile kendilerini korumayı öğrenirdi. Ama Nakomi’nin dostlarıyla, ailesiyle yolculuk ediyor olması gerekmez miydi? Üzerinde Bilge kıyafeti yoktu, ama onda bir şey...

Nakomi çayı karıştırdı, sonra Aviendha’nın kabuksırtını aldı ve daha düzgün pişsin diye közlerin üzerine yerleştirdi. Çantasının içinden pek çok derintoprak kökü çıkardı. Aviendha’nın annesi hep onlardan pişirirdi. Nakomi onları küçük seramik bir pişirme kutusuna yerleştirdi, sonra kutuyu közlerin arasına itti. Aviendha ateşin iyice ısındığını fark etmemişti. Onca köz nereden gelmişti?

“Tedirgin görünüyorsun,” dedi Nakomi. “Bir Bilge çırağını sorgulamak benden uzak olsun. Ama gözlerinde endişe görüyorum.”

Aviendha yüzünü buruşturma dürtüsünü bastırdı. Yalnız kalmayı tercih ederdi. Ama kadını, suyunu ve gölgesini paylaşmak üzere davet etmişti. “Halkımız için endişeleniyorum. Tehlikeli zamanlar geliyor.”

“Son Savaş,” dedi Nakomi usulca. “Islaktopraklıların bahsettiği şey.”

“Evet. Onun ötesinde bir şeyden korkuyorum. Islaktoprakların halkımızı yozlaştırmasından. Onları yumuşatmasından.”

“Ama Islaktopraklar bizim kaderimizin bir parçası, değil mi? *Car’a’carn*’ın açıkladığı söylenen şeyler... bizi ilginç şekillerde Islaktopraklara bağlıyorlar. Söylediklerinin doğru olduğunu varsayarsak.”

“Bu konuda yalan söylemez,” dedi Aviendha.

Küçük bir akbaba sürüsü karanlık gecede gaklayarak ve kanat çırparak geçti. Aviendha’nın halkının tarihi -Rand al’Thor’un açıkladığı şeyler- hala pek çok Aiel’e acı veriyordu. Rhuidean’da, Aviendha bu tarihi kendi gözleriyle görecekti; Aiellerin yeminlerinden döndüklerini. Aviendha’nın halkının eskiden takip ettikleri Yaprağın Yolu’nu terk ettiklerini.

“İlginç düşünceler ortaya atıyorsun, çırak,” dedi Nakomi, çay doldurarak. “Buradaki ülkemize Üç Kat Topraklar diyoruz. Bize yaptığı üç şey için Üç Kat. Günahımızı cezalandırdığı için. Cesaretimizi sınadığı için. Bizi biçimlendiren bir örs olduğu için.”

“Üç Kat Topraklar bizi güçlü yapıyor. Bu yüzden, buradan ayrılınca zayıflıyoruz.”

“Ama güçlü bir şeye dönüşmek için buraya gelmek zorunda kaldıysak,” dedi Nakomi, “bu, Islaktopraklarda karşımıza çıkacak sınavların Üç Kat Topraklar kadar tehlikeli olduğu anlamına gelmez mi? Öyle tehlikeli ve zor ki, onlara hazırlanmak için buraya gelmemiz gerekiyordu?” Kadın başını iki yana salladı. “Ah, ama çırak bile olsa, bir Bilge’yle tartışmamam gerek. *Toh* edindim.”

“Bilge sözler söylemekte asla *toh* yoktur,” dedi Aviendha. “Söyle bana Nakomi, nereye gidiyorsun? Hangi boydansın?”

“Çatımdan çok uzaktayım,” dedi kadın özlemle, “ve uzak değil. Belki *benim* için uzak. Sorunu yanıtlayamam çırak, çünkü bu gerçeği söylemek bana düşmez.”

Aviendha kaşlarını çattı. Bu nasıl bir yanıttı?

“Bana öyle geliyor ki,” dedi Nakomi, “kadim, şiddete başvurmama yeminlerimizden dönerek, halkımız büyük *toh* kazandı.”

“Evet,” dedi Aviendha. Tüm halkınız korkunç bir şey yaptığında ne yapardınız? Onca Aiel’in kasvete kapılmasının sebebi bunu fark etmekti. Mızraklarını atmışlardı, *gai’shain* beyazlarını çıkarmayı reddediyorlardı ve böylece, halklarının büyük *toh* sahibi olduğunu ve bunu asla ödeyemeyeceklerini ima ediyorlardı.

Ama yanılıyorlardı. Aieller *toh*u ödeyebilirlerdi, ödemek zorundaydılar. Aiellerin en başta yeminlerini ettikleri kişileri temsil eden *Car’a’carn*’a hizmet etmenin amacı buydu.

“*Toh*umuzu ödeyeceğiz,” dedi Aviendha. “Son Savaş’ta savaşarak.”

Aieller böylece şereflerini yeniden kazanacaklardı. *Toh*unuzu ödediğiniz zaman, onu unuturdunuz. Bedeli ödenen bir hatayı hatırlamak kibirdi. İşleri bitecekti. Geri dönebilir, geçmişte olanlar için bir daha utanç duymazlardı. Aviendha kendi kendine başını salladı.

“Bu yüzden,” dedi Nakomi, bir fincan çay uzatarak, “Üç Kat Topraklar bizim cezamızdı. Buraya büyümek için geldik, ki *toh*umuzu ödeyebilelim.”

“Evet,” dedi Aviendha. Ona çok açık geliyordu.

“O zaman, *Car’a’carn* için savaştığımızda *toh*umuzu ödemiş olacağız. Ve bu yüzden daha fazla cezalandırılmamız için sebep kalmayacak. Eğer durum buysa, neden bu topraklara geri dönelim? Bu, *toh* ödendikten sonra daha fazla ceza aramak anlamına gelmez mi?”

Aviendha donakaldı. Ama hayır, bu aptalcaydı. Nakomi ile bu konuda tartışmak istemiyordu, ama Aieller Üç Kat Topraklar'a aitti.

"Ejderin Halkı," dedi Nakomi çayını yudumlayarak. Biz buyuz işte. Yaptığımız her şeyin sebebi Ejder'e hizmet etmekti. Geleneklerimiz, birbirimize düzenlediğimiz saldırılar, sert eğitimimiz... *yaşam tarzımız*."

"Evet," dedi Aviendha usulca.

"Bu yüzden," dedi Nakomi yumuşak bir sesle, "Köreden alt edildiği zaman, bize yapacak ne kalacak? Belki bu yüzden onca kişi *Car'a'carn*'ı izlemeyi reddetti. Sonucu onları endişelendirdiği için. Neden eski adetleri sürdürelim? Artık böylesine önemli bir göreve hazırlanmıyorsak, birbirimize saldırarak, birbirimizi öldürerek nasıl şeref kazanabiliriz? Neden sertleşelim? Sırf sert olmak için mi?"

"Ben..."

"Üzgünüm," dedi Nakomi. "Boş boş konuşuyorum. Korkarım böyle bir eğilimim var. Yemek yiyelim."

Aviendha irkildi. Kökler pişmiş olamazdı kuşkusuz. Ama Nakomi onları ateşten çekti ve harika kokuyorlardı. Kabuksırtı kesti ve çantasından iki teneke tabak çıkardı. Eti ve kökleri baharatlarla tatlandırdı, sonra bir tabağı Aviendha'ya uzattı.

Aviendha yemeğin tadına tereddütle. Yemek çok lezzetliydi. Hatta, harikaydı. Islaktopraklarda katıldığı ziyafetlerde yediği yemeklerden daha güzeldi. Hayretler içinde tabağa baktı.

"Bana izin verirsen," dedi Nakomi. "Doğanın çağrısına yanıt vermem gerek." Gülümseyerek kalktı ve ayaklarını sürüyerek karanlıkta kayboldu.

Aviendha sessizce yedi. Kadının söyledikleri onu huzursuz etmişti. Bunun gibi, mütevazı malzemelerden yapılan ve ateş üzerinde pişirilen harika bir yemek, Islaktoprakların lüksüne ihtiyaçları olmadığını kanıtlamıyor muydu?

Ama artık Aiellerin amacı *neydi* gerçekten? Artık *Car'a'carn*'ı beklemeleri gerekmiyorsa ne yapacaklardı? Savaşacaklardı, evet. Ama sonra? Birbirlerine baskın düzenleyip öldürmek mi? Ne amaçla?

Yemeğini bitirdi, sonra uzun uzun düşündü. Çok uzun. Nakomi dönmedi. Aviendha endişe içinde onu aramaya gitti, ama kadından iz bulamadı.

Ateşin başına döndüğünde, Nakomi'nin çantasının ve tabağının kaybolmuş olduğunu gördü. Bir süre bekledi, ama kadın dönmedi.

Sonunda Aviendha tedirginlik içinde uykuya daldı.

40

BİR İŞ

Perrin tek başına bir ağaç kütüğünün üzerinde oturuyordu. Gözlerini yummuş, yüzünü karanlık gökyüzüne çevirmişti. Kamp yerleşmiş, Kapıyol kapatılmış, raporlar alınmıştı. Sonunda Perrin dinlenecek zamanı bulabilmişti.

Bu tehlikeliydi. Dinlenirken düşünebiliyordu. Düşünmek zihnine anıları getiriyordu. Anılar ise acıydı.

Rüzgarda, dünyanın kokusunu alabiliyordu. Katman katman koku birbirine karışıyordu. Çevresindeki kamp: terli insanlar, yemeklerde kullanılan baharatlar, temizlik için sabunlar, at pisliği, duygular. Çevrelerindeki tepeler: kurumuş çam iğneleri, bir derenin çamuru, ölü bir hayvanın leşi. Ötedeki dünya: uzak yolun tozu, ölen bir dünyada bir şekilde hayatta kalmış bir lavanta demeti.

Polen yoktu. Kurtlar yoktu. İkisi de Perrin'e göre korkunç alametlerdi.

Kendini hasta gibi hissediyordu. Midesi çamurlu bataklık suyuyla, çürük yosun ve ölü böcek parçalarıyla doluymuş gibi, fiziksel açıdan hasta. Haykırmak istiyordu. Katil'i bulup öldürmek istiyordu. Adamı yüzü kanla kaplanana kadar yumruklamak istiyordu.

Ayak sesleri yaklaştı. Faile. "Perrin? Konuşmak ister misin?"

Perrin gözlerini açtı. Bağıra çağıra ağlaması gerekirdi. Ama çok soğuk hissediyordu. Soğuk ve öfkeli. Bu ikisi birbirine uymuyordu.

Çadırını yakına kurmuşlardı; kapakları rüzgarda çırpınıyordu. Yakında, Gaul bir meşinyaprak fidanına yaslanarak oturmuştu. Uzakta, nalbantlardan biri bu geç saatte çalışıyordu. Gecenin içinden yumuşak çınlamalar geliyordu.

"Başarısız oldum Faile," diye fısıldadı Perrin.

"*Ter'angreal*i aldın," dedi Faile, onun yanında diz çökerek. "Halkımızı kurtardın."

"Ama yine de Katil bizi yendi," dedi Perrin acı acı. "Sürüde beş kişiydik, ama yine de onunla savaşmak için yeterli değildi."

Perrin ailesinin öldüğünü, Trolloclar tarafından öldürüldüğünü öğrendiğinde de böyle hissetmişti. Bu iş bitene kadar Gölge ondan kaç kişi daha alacaktı? Çekirge'nin kurt düşünde *güvende* olması gerekirdi.

Aptal enik, aptal enik.

Perrin'in ordusuna kurulmuş bir tuzak var mıydı gerçekten? Katil'in Düşçubuğu tamamen başka bir amaç için kullanılmış olabilirdi. Yalnızca bir tesadüf.

Ta'verenler için tesadüfler yoktur...

Öfkesiyle ve acısıyla yapacak bir şey bulmak zorundaydı. Ayağa kalktı, döndü ve kampta ne kadar çok ışık yandığını görünce şaşırdı. Yakında bir grup insan bekliyordu, ama kokularını birbirinden ayırabileceği kadar yakında değillerdi. Alliandre'nin üzerinde altın rengi bir elbise vardı. Berelain'in elbisesi maviydi. İkisi de, üzerine bir lamba konulmuş, küçük ahşap portatif masanın yanındaki sandalyelere oturmuşlardı. Elyas yanlarında bir taşın üzerine oturmuş, bıçağını bileyliyordu. Bir düzine İki Nehirli -aralarında Wil al'Seen, Jon Ayelllin ve Grayor Frenn de vardı- bir ateşin çevresinde toplanmış, arada bir ona bakıyorlardı. Arganda ile Gallenne bile oradaydı, kendi aralarında usul usul konuşuyorlardı.

“Uyuyor olmaları gerekirdi,” dedi Perrin.

“Senin için endişeleniyorlar,” dedi Faile. O da endişeli kokuyordu. “Artık Kapıyollar çalıştığına göre, onları kendi ülkelerine göndereceğinden korkuyorlar.”

“Aptallar,” diye fısıldadı Perrin. “Beni takip ettikleri için. Saklanmadıkları için.”

“Gerçekten de saklanmalarını ister miydin?” dedi Faile öfkeyle. “Son Savaş sürerken bir yerde büzülmelerini? Herkese ihtiyaç duyulacağını söylememiş miydin?”

Haklıydı. Herkese ihtiyaç duyulacaktı. Perrin kısmen, kaçtığı şeyin ne olduğunu bilmediği için öfkeli olduğunu fark etti. Kaçmıştı, ama neden? Çekirge ne yüzünden ölmüştü? Düşmanın planını bilmemek, Perrin'i körleştiriyordu.

Ağaç kütüğünden, Arganda ile Gallenne'nin konuştuğu yere yürüdü. “Haritanızı getirin,” dedi. “Jehannah Yolu'nun haritasını.”

Arganda Hirshanin'e seslendi ve haritayı nerede bulabileceğini söyledi. Hirshanin koşarak uzaklaştı ve Perrin kampta yürümeye başladı. Metale çarpan metal sesinin geldiği, nalbandın çalıştığı yere. Ses Perrin'i çekiyordu. Kamp kokuları çevresinde çalkalanıyor, gökyüzü yukarıda gürlüyordu.

Diğerleri de peşinden geldi. Faile, Berelain ve Alliandre, İki Nehirliler, Elyas, Gaul. Başka iki Nehirliler katıldığında grup büyüdü. Kimse

konuşmuyordu ve Perrin onları görmezden geldi. Sonunda, Aemin'in örsünün başında çalıştığı yere geldiler. Kampın atla çekilen demirhanelerinden birinin yanındaydı ve demirhane ocağı kırmızı bir ışıkla yanıyordu.

Hirshanin o anda, haritayla birlikte onlara yetişti. Perrin haritayı açtı ve önünde tuttu. Aemin, meraklı bir kokuyla çalışmaya ara verdi. "Arganda, Gallenne," dedi Perrin. "Söyleyin bana. Bu yolda, Lugard'a doğru ilerleyen büyük bir gruba pusu kurmak isteseniz, nereyi seçerdiniz?"

"Burayı," dedi Arganda duraksamadan, kamplarından birkaç saat uzakta bir yeri göstererek. "Burayı gördünüz mü? Yol eski, kurumuş bir dere yatağını takip ederek dönüyor. Oradan geçen bir ordu bir pusuya karşı savunmasız kalır; onlara buradaki ve buradaki tepelerden saldırabilirsiniz."

Gallenne başını salladı. "Evet. Burası, büyük bir grubun kamp kurması için mükemmel bir yer olarak işaretlenmiş. Yol o tepenin çevresinden dolanıyor. Ama o tepede size zarar vermeyi kafasına koymuş biri varsa, sabaha uyanmayabilirsiniz."

Arganda başını salladı.

Yolun kuzeyinde yassı tepeli yükseltiler vardı; eski ırmak yatağı, güneyde ve batıda suyun götürdüğü geniş, düz bir patika oluşturmuştu. O tepelere bir ordu sığdırabilirdiniz.

"Bunlar nedir?" diye sordu Perrin, yolun güneyinde bazı işaretler göstererek.

"Eski harabeler," dedi Arganda. "Önemli bir şey değil; koruma sağlayamayacak kadar yıkılmışlar. Birkaç yosun kaplı kayadan ibaretler."

Perrin başını salladı. Zihninde bir şeyler şekillenmeye başlamıştı. "Grady ve Neald uyuyor mu?" diye sordu.

"Hayır," dedi Berelain. "Ne olur ne olmaz diye uyanık kalmak istediklerini söylediler. Ruh haliniz onları korkuttu sanırım."

"Onları çağırtın," dedi Perrin, özellikle birini kastetmeden. "Biri Beyazpelerin ordusunu kontrol etsin. Sanırım biri kamplarını kaldırdıklarını söylemişti." Emirlerine itaat edilip edilmediğini görmek için beklemedi. Demirhaneye yaklaştı ve elini Aemin'in omzuna koydu. "Biraz uyu, Aemin. Üzerinde çalışacak bir şeye ihtiyacım var. At nalı mı o?"

Adam şaşkın şaşkın başını salladı. Perrin adamın önlüğünü ve eldivenlerini aldı ve Aemin oradan ayrıldı. Perrin çekicini çıkardı. Çekici Tear'da edinmişti, öldürmek için kullanılmış, uzun zamandır üretmek için kullanılmamış bir çekiç.

Çekiç, silah ya da alet olabilirdi. Perrin'in bir seçeneği vardı; tıpkı onu takip eden herkesin bir seçeneği olduğu gibi. Çekirge'nin seçeneği vardı. Kurt o seçimi yapmıştı ve Işık'ı savunmak için, Perrin hariç hiçbir insanın anlayamamayacağı kadar çok şeyi riske atmıştı.

Perrin maşayı kullanarak közlerin arasından küçük bir metal çubuk aldı ve örse yerleştirdi. Kolunu kaldırdı ve metal çubuğu dövmeye başladı.

Demirhanede çalışmayalı uzun zaman olmuştu. Aslında, en son Tear'dayken, kısa süreliğine sorumluluklarını bir kenara bırakıp, demirhanede çalıştığı o huzurlu günde elle tutulur bir iş yapmıştı.

Kurt gibisin, kocam. Bunu ona Faile söylemişti ve ne kadar odaklandığını kastetmişti. Kurtların özelliğiydi bu; onlar geçmişi ve geleceği bilebiliyordu, ama dikkatlerini ava yoğunlaştırıyorlardı. Kendisi de aynı şeyi yapabilir miydi? Gerektiğinde kendini tamamen işine verip, hayatının geri kalan kısmıyla dengeleyebilir miydi?

İş onu içine çekmeye başladı. Çekicin metalin üzerinde çıkardığı ritmik çınlamalar. Demir parçasını yassılttı, zaman zaman közlere koydu ve bir başkasını çıkardı, aynı anda birden çok nal üzerinde çalıştı. Yakındaki ölçüler nallar için mi alınmıştı? Metali örsün kenarına dayayarak yavaş yavaş bükmeye, biçimlendirmeye başladı. Kolları terliyordu, ateş ve harcadığı çaba yüzünü ısıtmıştı.

Neald ve Grady, Bilgeler ve Masuri ile birlikte geldi. Perrin çalışırken, onların bir Kapıyol aracılığı ile Sulin'i Beyazpelerin kampına bakmaya yolladıklarını fark etti. Sulin kısa süre sonra döndü, ama Perrin meşgul olduğu için raporunu vermedi.

Perrin bir at nalını kaldırdı, sonra kaşlarını çattı. Bu iş yeterince zor değildi. Yatıştırıcıydı, evet, ama bugün daha zor bir şey yapmak istiyordu. Dünyada gördüğü yıkımı, yaratılmasında rol oynadığı yıkımı dengelemek için, yaratma *ihtiyacı* hissediyordu. Demirhanenin kenarına ham çelik parçaları yığılmıştı, nallar için kullanılandan daha iyi malzeme. Muhtemelen eski mülteciler için kılıç yapmakta kullanılacaklardı.

Perrin o çelik parçalarından birkaç tanesini aldı ve közlerin içine koydu. Bu demirhane onun alışık olduğu demirhaneler kadar iyi değildi; körük ve su dolu üç fıçı vardı, ama rüzgar metali soğutuyordu ve közler dilediği kadar ısınmıyordu. Hoşnutsuzluk içinde izledi.

"Bu konuda size yardımcı olabilirim, Lord Perrin," dedi Neald kenardan. "İsterseniz metali ısıtabilirim."

Perrin ona baktı, sonra başını salladı. Bir parça çelik aldı ve maşayla kaldırdı. “Güzel bir sarı-kırmızı rengi olmasını istiyorum. Beyazlayacak kadar ısınmasın sakın.”

Neald başını salladı. Perrin çubuğu örse koydu, çekicini çıkardı ve yine dövmeye başladı. Neald kenarda durdu ve yoğunlaştı.

Perrin işe daldı. Çeliği biçimlendirmeye. Başka her şey soldu. Çekicin metale çarparken çıkardığı düzenli sesler, tıpkı kendi yüreğinin atışı gibiydi. O ışıl ışıl, sıcak ve tehlikeli metal. Bu odaklanmada berraklık buldu. Dünya çatlıyordu, her geçen gün daha da kırılıyordu. Şu anda yardıma ihtiyacı vardı. Bir şey kırıldı mı, bir daha bir araya getiremezdiniz.

“Neald,” dedi Grady’nin sesi. Telaşlıydı, ama Perrin’e uzak geldi. “Neald ne yapıyorsun?”

“Bilmiyorum,” diye yanıt verdi Neald. “Ama ne yapıyorsam, doğru geliyor.”

Perrin, gittikçe daha büyük kuvvetle dövmeye devam etti. Metali katladı, parçaları birbirlerine dayayarak yassılttı. Asha’man’ın metali tam olarak doğru ısıda tutabilmesi harikaydı. Bu Perrin’i, parçaları ısıttığı zamanlar arasındaki birkaç dakikalık kusursuz ısıya bağımlı kalmaktan kurtarıyordu.

Metal sırf onun iradesince biçimlendiriliyormuş gibi, adeta akıyordu. Ne yapıyordu? Alevlerden iki parça daha aldı, sonra üçünü sırayla kullanmaya başladı. İlk eline aldığı en büyük parçayı kendi üzerine katladı, büzme olarak bilinen bir süreçle, çevre genişliğini arttırarak biçimlendirdi. Onu kullanarak büyük bir top yaptı, sonra insan kafası büyüklüğüne gelene kadar çelik ekledi. İkincisini uzattı, inceltti, sonra dar bir çubuk olacak şekilde katladı. Son olarak, en küçük parçayı düzleştirdi.

Ciğerleri körük gibi çalışarak, derin derin nefes alıyor, nefes veriyordu. Teri, demire verilen su gibiydi. Kolları örstü. *Kendisi* demirhaneydi.

“Bilgeler, bir halkaya ihtiyacım var,” dedi Neald telaşla. “*Hemen.* İtiraz etmeyin! Buna ihtiyacım var!”

Perrin döverken kıvılcımlar uçuşmaya başladı. Her darbeyle daha büyük bir kıvılcım yağmuru. Bir şeyin ondan sızdığını hissetti, sanki her darbe metali Perrin’in kendi gücüyle, ama aynı zamanda kendi duygularıyla birleştiriyordu. Endişeleri ve umutlarıyla. Bunlar ondan akıp, üç çelik parçasına karışıyordu.

Dünya ölüyordu. Onu kurtaramazdı. O, Rand’ın işiydi. Perrin yalnızca kendi sade hayatına geri dönmek istiyordu, değil mi?

Hayır. Hayır, Faile'yi istiyordu, karmaşa istiyordu. *Hayat* istiyordu. Onu takip eden insanların saklanamayacağı gibi, o da saklanamazdı.

Onların sadakatlerini istemiyordu. Ama onlar sadakatlerini vermişlerdi ona. Bir başkası kumandayı alsa ve sonra onların ölmesine sebep olsa kendini nasıl hissederdi?

Darbeler darbeleri izledi. Kıvılcımlar yağdı. Bir kova dolusu eriyik sıvıyı dövermiş gibi, çok fazla kıvılcım. Havaya sıçrıyorlar, çekicinden patlıyorlar, ağaç tepelerine kadar uçuyorlar, onlarca adım uzağa yayılıyorlardı. İzleyenler dağıldı. Neald'ın çevresine toplanmış, izlemeyi sürdüren Asha'manlar ve Bilgeler dışında.

Onlara önderlik etmek istemiyorum, diye düşündü Perrin. *Ama ben yapmazsam kim yapacak? Onlara sırtımı dönersem ve onlar düşerse, bu benim suçum olur.*

Perrin şimdi ne yaptığını, baştan beri ne yapmaya çalıştığını görebiliyordu. En büyük yumruyu tuğla biçimine soktu. Uzun parça, üç parmak kalınlığında bir çubuk oldu. Yassı parça da şapka, uzun parçayı saracak ve onu sapa bağlayacak bir parça metal.

Bir çekiç. Çekiç yapıyordu. Parçalar bunlardı.

Şimdi anlıyordu.

Görevini sahiplendi. Darbe üzerine darbe indirdi. O çınlamalar çok yüksekti. Her darbe sanki çevresindeki yeri sarsıyor, çadırları sallıyordu. Perrin sevinç içindeydi. Ne yaptığını biliyordu. *Sonunda*, ne yaptığını biliyordu.

Önder olmayı o istememişti, ama bu onu sorumluluktan kurtarıyor muydu? İnsanların ona ihtiyacı vardı. Dünyanın ona ihtiyacı vardı. Ve, biçim alan eriyik kaya gibi içinde serinleyen bir kavrayışla, önderlik etmeyi *istediğini* fark etti.

Bu insanların bir lordu olması şartsa, Perrin bu işi kendisi yapmayı istiyordu. Çünkü bir işin düzgün yapılacağından emin olmanın tek yolu, kendinizin yapmasıydı.

Keskisini ve bir çubuğu kullanarak, çekiç başında bir delik açtı, sonra sapı aldı ve başının üzerine kaldırarak, yerine vurup oturttu. Kafa kısmını aldı, çekici üzerine koydu, sonra biçimlendirdi. Birkaç dakika önce, bu süreç öfkesinden besleniyordu. Ama şimdi, kararlılıkla çalışıyordu.

Metal canlı bir şeydi. Bunu her demirci bilirdi. Onu ısıttıktan sonra, siz üzerinde çalıştığınız sürece *yaşardı*. Çekicini ve keskiyi aldı ve desenler, çıkıntılar, değişiklikler yapmaya başladı. Dalga dalga kıvılcım uçuyordu,

çekicinin çınlamaları gittikçe güçlendi, yükseldi, çan gibi çınladı. Keskisini kullanarak küçük bir çelik parçasını biçimlendirdi, sonra çekicin üzerine koydu.

Kükreyerek eski çekicini son bir kez başının üzerine kaldırdı ve yeni çekice vurarak, süsü çekicin yan tarafına bastı. Sıçrayan bir kurt.

Perrin aletlerini indirdi. Hala için için parlayan örsün üzerinde güzel bir çekiç duruyordu. Yarattığı, yaratacağını düşündüğü her şeyden daha üstün bir eser. Gürze ya da balyoza benzeyen küt, güçlü bir başı vardı, ama arkası düzleştirilmiş ve çaprazdı. Bir demirci aleti gibi. Bir metre yirmi santim uzunluğundaydı, belki daha uzun, bu tür bir çekiç için muazzam bir büyüklük.

Sapı tamamen çelikten yapılmıştı, daha önce Perrin'in bir çekiçte hiç görmediği bir şey. Perrin onu eline aldı; tek eliyle kaldırabiliyordu, ama zar zor. Ağırdı. Sağlamdı.

Kafes deseniyle süslemişti ve yan tarafında sıçrayan kurt damgası vardı. Çekirge'ye benziyordu. Perrin nasırlı parmağıyla ona dokundu ve metal onu sakinleştirdi. Ele hala ılık geliyordu, ama yakmıyordu.

Dönüp baktı ve onu izleyen kalabalığın büyüklüğünü görünce şaşırdı. İki Nehirliler öndeydi; Jori Congar, Azi al'Thone, Wil al'Seen ve yüzlercesi daha. Ghealdanlılar, Cairhienliler, Andorlular, Mayeneliler. Sessizce izliyorlardı. Perrin'in çevresindeki toprak, yağan kıvılcımlardan kararmıştı; gümüşsü metal parçalar bir güneş patlaması deseniyle yayılmıştı.

Neald nefes nefese, dizleri üzerine çöktü. Yüzü terle kaplanmıştı. Grady ve onunla birlikte halka kuran kadınlar bitkinlik içinde oturdular. Altı Bilge de katılmıştı. Ne yapmışlardı?

Perrin, bütün gücü ve duyguları metalin dövülmesine gitmiş gibi, bitkin düşmüştü. Ama dinlenemezdi. "Wil. Haftalar önce sana bir emir verdim. Kurt başı bayraklarını yakma emri. İtaat ettin mi? Hepsini yaktın mı?"

Wil al'Seen onunla göz göze geldi, sonra utanç içinde başını eğdi. "Lord Perrin, denedim. Ama... Işık, yapamadım. Bir tanesini sakladım. Dikilmesine yardım ettiğim bayrağı."

"Getir onu, Wil," dedi Perrin. Kendi sesi çelik gibiydi.

Wil, korkulu bir kokuyla koşarak uzaklaştı. Kısa süre sonra, katlanmış, kırmızı kenarlı beyaz bir kumaş taşıyarak döndü. Perrin onu saygıyla aldı, sonra bir elinde onu, diğerinde çekicini tuttu. Kalabalığa baktı. Faile oradaydı, ellerini önünde kavuşturmuştu. Umutlu kokuyordu. O Perrin'in içini görebiliyordu. Biliyordu.

“Sizi göndermeye çalıştım,” diye bildirdi Perrin kalabalığa. “Gitmediniz. Kusurlarım var. Bunu bilmelisiniz. Savaşa yürürsek, hepinizi birden koruyamam. Hatalar yapacağım.”

Kalabalığa baktı ve oradakilerle göz göze geldi. Baktığı her erkek, her kadın sessizce başını salladı. Pişmanlık yoktu, duraksama yoktu. Hepsi başlarını salladılar.

Perrin derin bir nefes aldı. “Bunu istiyorsanız, yeminlerinizi kabul edeceğim. Size önderlik edeceğim.”

Ona tezahürat yaptılar. Muazzam bir heyecan kükremesi. “Altıngöz! Kurt Altıngöz! Son Savaş’a! *Tai’shar Manetheren!*”

“Wil!” diye bağırdı Perrin bayrağı kaldırarak. “Bu bayrağı yükseğe as. Son Savaş kazanılana kadar da indirme. Ben kurt simgesi altında yürüyorum. Kalanlarınız, kampı uyandırsın. Her asker savaşmaya hazırlansın. Bu gece bir işimiz daha var!”

Genç adam bayrağı aldı ve açtı, Jori ile Azi ona katıldı ve yere değmemesi için bayrağı tuttular. Onu yüksekte tutarak, direk getirmeye koştular. Kalabalık dağıldı, adamlar oraya buraya koşarak çağrıyı ilettiler.

Faile yaklaştığında Perrin onun elini tuttu. Faile tatmin olmuş kokuyordu. “Demek öyle?”

“Artık yakınmak yok,” diye söz verdi Perrin. “Bundan hoşlanmıyorum. Ama öldürmekten de hoşlanmıyorum. Ne yapılması gerekiyorsa yapacağım.” O çalışırken kararmış örse baktı. Yıpranmış, çentilmiş eski çekici örsün üzerinde yatıyordu. Onu bıraktığına üzülüyordu, ama kararını vermişti.

“Ne yaptın Neald?” diye sordu, yüzü solmuş Asha’man sallanarak ayağa kalkarken. Perrin yeni çekicini kaldırarak muhteşem eserini sergiledi.

“Bilmiyorum Lordum,” dedi Neald. “Yalnızca... eh, dediğim gibi. Doğru geldi. Ne yapmam gerektiğini, örgüleri metalin içine nasıl koyacağımı gördüm. Okyanusun bir derenin suyunu içmesi gibi, metal örgüleri içine çekti sanki.” Bunun aptalca bir benzetme olduğunu düşünürmüş gibi kızardı.

“Bu kulağa doğru geliyor,” dedi Perrin. “Bu çekicin bir isme ihtiyacı var. Kadim Lisan’ı bilir misin?”

“Hayır, Lordum.”

Perrin çekicin yanındaki kurt damgasına baktı. “Kadim Lisan’da ‘Süzülen’ nasıl söylenir, bilen var mı?”

“Ben... ben bilmiyorum...”

“*Mah’alleinir*,” dedi Berelain, izlediği yerden yaklaşarak.

“*Mah’alleinir*,” diye tekrarladı Perrin. “Bu kulağa doğru geliyor. Sulin? Beyazpelerinlerden ne haber?”

“Kamp kurmuşlar, Perrin Aybara,” diye yanıt verdi Mızrağın Kızı.

“Göster bana,” dedi Perrin, Arganda’nın haritasını işaret ederek.

Sulin bir yer gösterdi; bir tepenin yamacında bir arazi. Kuzeyinde yükseltiler uzanıyordu, yol kuzeydoğudan yaklaşıyor, eski ırmak yatağını takip ederek yükseltilerin güneyinden dolanıyordu ve ardından tepedeki kampa geldiğinde güneye dönüyordu. Oradan da Lugard’a yöneliyordu. Kampın iki yanı rüzgara karşı korunaklıydı. Kusursuz bir kamp yeriydi, ama aynı zamanda pusu kurmak için de kusursuzdu. Arganda ile Gallenne’nin işaret ettikleri yer.

Perrin o geçide ve kamp yerine baktı, ve son birkaç hafta içinde olanları düşündü. *Yolcularla karşılaştık... arabaların kuzeydeki çamurlardan geçemeyeceğini söylediler...*

Kurt sürüsünden kaçarak, bir canavarın çenelerine koşan bir koyun sürüsü. Bir uçuruma doğru yürüyen Faile ve diğerleri. Işık!

“Grady, Neald,” dedi Perrin. “Bir Kapıyola daha ihtiyacım olacak. Yapabilir misiniz?”

“Sanırım,” dedi Neald. “Bize saklanmak için birkaç dakika verin.”

“Pekala. Buraya yapın.” Perrin, Beyazpelerin kampının üzerindeki yükseltileri gösterdi. “Gaul!” Her zamanki gibi, Aiel yakında bekliyordu. Koşarak yaklaştı. “Gidip Dannil, Arganda ve Gallenne ile konuşmanı istiyorum. Tüm ordunun olabildiğince hızlı geçmesini istiyorum, ama sessiz kalacaklar. Bu büyüklükte bir ordunun becerebildiğince *sessiz* hareket edecekler.”

Gaul başını salladı ve koşarak uzaklaştı. Gallenne hala yakındaydı; Gaul işe onunla konuşarak başladı.

Faile meraklı ve biraz da endişeli bir kokuyla Perrin’i izliyordu. “Ne planlıyorsun kocacığım?”

“Önderlik etme zamanım geldi,” dedi Perrin. Eski çekicine son bir kez baktı ve parmaklarını sapına koydu. Sonra *Mah’alleinir*’i omzuna dayadı ve ayakları yerdeki sertleşmiş çelik damlalarını çıtırdatarak uzaklaştı.

Orada bıraktığı alet, basit bir demirci çekiciydi. O demirci her zaman Perrin’in bir parçası olacaktı, ama artık onun önderlik etmesine izin veremezdi.

Bundan sonra bir kralın çekicini taşıyacaktı.

Perrin orduyu hazırlamak için başka emirler bağırarak uzaklaşırken Faile parmaklarını örsün üzerinde gezdirdi.

Perrin o kıvılcım yağmurunun ortasında durmuş, çekicinin her darbesiyle önündeki çeliğin zonklayarak canlanmasını sağlarken nasıl göründüğünün farkında mıydı acaba? Altın rengi gözleri çelik gibi parlamıştı; çekicin her çınlaması neredeyse sağır ediciydi.

"Bu diyar Güç'le dövülmüş bir silah görmeyeli yüzyıllar oldu," dedi Berelain. Çoğu kişi Perrin'in emirlerini uygulamak üzere uzaklaşmıştı ve yakında dikilmiş, çenesini ovalayarak haritayı incelemekte olan Gallenne dışında, yalnızdılar. "Genç adamın biraz önce sergilediği şey güçlü bir Yeti'dir. Bu işe yarayacak. Perrin'in ordusu, onları güçlendiren, Güç'le örülmüş silahlar kullanacak."

"Süreç çok yorucu," dedi Faile. "Neald yaptığı şeyi tekrarlayabilse bile, çok silah yapacak zamanımız olacağını sanmıyorum."

"En ufak avantajın bile faydası olur," dedi Berelain. "Kocanın topladığı ordu inanılmaz bir şey olacak. Burada *ta'veren*liği işliyor. İnsanları çevresine topluyor ve topladığı insanlar, inanılmaz bir hız ve beceriyle öğreniyor."

"Belki," dedi Faile. Bakışlarını Berelain'den ayırmadan örsün çevresinde yürüdü ve Berelain de karşısında aynısını yaptı. Berelain'in oynadığı oyun neydi?

"O zaman onunla konuşmalıyız," dedi Berelain. "Onu bu eylem planından vazgeçirmeliyiz."

"Bu eylem planı mı?" diye sordu Faile, içten bir şaşkınlıkla.

Berelain durdu. Bir sebepten gözleri çakmak çakmak olmuştu. Gergindi. *Endişeli*, diye düşündü Faile. *Bir şey onu çok endişelendiriyor.*

"Onlara saldırmayacak," dedi Faile. Bundan hemen hemen emindi.

"Kusursuz bir pusu kuruyor," dedi Berelain. "Asha'manlar Tek Güç kullanarak, İki Nehirliler yaylarıyla tepelerden Evlatlar'ın kampına saldıracak. Sonra süvariler aşağı inip kampı süpürecekler." Acılı bir ifadeyle duraksadı. "Onları kusursuzca kandırdı. O ve Damodred, ikisi de Son Savaş'tan canlı kurtulursa, cezaya boyun eğeceğini söyledi. Ama Perrin, Beyazpelerinlerin Son Savaş'a kadar yaşamayacağından emin olacak. Bu şekilde hem yeminini tutabilir, hem de teslim olmaktan kurtulabilir."

Faile başını iki yana salladı. "O bunu asla yapmaz, Berelain."

“Emin olabilir misin?” diye sordu Berelain. “Kesinlikle emin olabilir misin?”

Faile duraksadı. Perrin son zamanlarda çok değişmişti. Değişimlerin çoğu iyi yöndeydi; sonunda önderliği kabul etmesi gibi değişiklikler. Berelain’in bahsettiği türden bir pusu amansız, ama son derece mantıklı bir plan olurdu.

Ama aynı zamanda yanlıştı. Çok yanlış. Perrin, ne kadar değişmiş olursa olsun, bunu yapmazdı. Faile bundan emin olabilirdi.

“Evet,” dedi. “Galad’a bir söz vermek, sonra bu şekilde Beyazpelerinleri yok etmek Perrin’i paramparça eder. O bu şekilde düşünmez. Öyle bir şey olmayacak.”

“Umarım haklısındır,” dedi Berelain. “Ben, biz ayrılmadan önce kumandanları ile bir tür uzlaşmaya varabileceğimizi ummuştum...”

Bir Beyazpelerin’le. Işık! İlgisini adamak için kamptaki asillerden birini seçemez miydi? Evli *olmayan* birini? “Erkek seçmek konusunda pek iyi değilsin, değil mi Berelain?” Sözcükler ağzından çıkıvermişti.

Berelain, gözleri şok ya da öfkeyle irileşerek Faile’ye döndü. “Perrin’e ne dersin?”

“Sana hiç uygun değil,” dedi Faile burnunu çekerek. “Bunu, onun neler yapabileceği konusundaki düşüncelerinle açıkça gösterdin.”

“Ne kadar uygun olduğu önemli değil. Ben ona vaat edildim.”

“Kim tarafından?”

“Lord Ejder,” dedi Berelain.

“*Ne?”*

“Tear Taşı’nda Yeniden Doğan Ejder’e yaklaştım,” dedi Berelain. “Ama beni kabul etmedi, hatta girişimlerime öfkelendi. Onun, Yeniden Doğan Ejder’in, çok daha yüksek mevkili bir kadınla evlenmeyi düşündüğünü anladım, muhtemelen Elayne Trakand’la. Mantıklı: Her diyarı kılıçla alamaz; bazılarının da ittifaklar yoluyla gelmesi lazım. Andor çok güçlü, bir kadın tarafından yönetiliyor ve evlilik yoluyla onu ele geçirmek avantajlı olur.”

“Perrin, Rand’ın o şekilde düşünmediğini söylüyor, Berelain,” dedi Faile. “O kadar hesapçı değil. Onun hakkında bildiklerime dayanarak, benim fikrim de bu.”

“Perrin için de aynı şeyi söylüyorsun. Beni hepsinin çok basit insanlar olduğuna inandırmaya çalışıyorsun. Kafalarının hiç çalışmadığına.”

“Öyle söylemedim.”

“Ama aynı bayat itirazları kullandın. Bıktırıcı. Eh, Lord Ejder’in ne ima ettiğini anladım, bu yüzden ilgimi yakın yardımcılarından birine yönelttim. Belki onlardan birini bana ‘söz vermedi’. Sözcüklerimi yanlış seçtim. Ama onun yakın müttefiklerinden ve dostlarından biriyle birlik kurarsam memnun kalacağını biliyordum. Gerçekten de, bunu yapmamı dilediğini tahmin ediyorum; ne de olsa, Lord Ejder bu görevde beni ve Perrin’i bir araya getirdi. Ama Perrin’i gücendirmemek için arzusunu açıkça dile getirmedi.”

Faile duraksadı. Bir yandan, Berelain’in sözleri çok aptalcaydı... ama diğer yandan, kadının bakış açısını görebiliyordu. Ya da belki, onun görmek istediği şeyi. Ona göre karı kocayı ayırmak ahlaksızlık değildi. Yalnızca siyasetti. Ve mantıksal olarak, muhtemelen Rand en yakınındakileri evlendirerek ulusları kendine bağlamayı *istemeliydi*.

Ama bu, ne onun ne de Perrin’in gönül meselelerini bu şekilde gördüğü gerçeğini değiştirmiyordu.

“Perrin’den vazgeçtim,” dedi Berelain. “O konuda sözümü tutacağım. Ama bu beni güç durumda bırakıyor. Gelecek senelerde Mayene’in bağımsızlığını korumanın tek yolunun Yeniden Doğan Ejder’le bağlantı kurmak olduğunu düşünüyorum.”

“Evlilik yalnızca siyasi avantajlar için yapılmaz,” dedi Faile.

“Ama avantajlar o kadar açık ki, gözardı edilemezler.”

“Ya bu Beyazpelerin?” diye sordu Faile.

“Andor Kraliçesi’nin üvey kardeşi,” dedi Berelain hafifçe kızararak. “Lord Ejder, Elayne Trakand’la evlenmeyi planlıyorsa, bu bana onunla aramda bir bağ verir.”

Bundan daha fazlası vardı; Faile Berelain’in davranışlarından, Galad Damodred’den bahsederken yüzünde beliren ifadeden bunu anlayabiliyordu. Ama bunun için bir siyasi amaç bularak rasyonalize etmek istiyorsa, ilgisini Perrin’den başka birine yöneltmesine yardım ettiği sürece, Faile onun fikrini değiştirmeye çalışmak için bir sebep göremiyordu.

“Benden istediğini yaptım,” dedi Berelain. “Ve şimdi, yardımını istiyorum. Perrin onlara saldıracakmış gibi görünürse, lütfen onu vazgeçirmeme yardım et. Birlikte başarabiliriz belki.”

“Pekala,” dedi Faile.

Perrin ilk defa birleşmiş gibi görünen ordusunun başında at sürüyordu. Mayene bayrağı, Ghealdan bayrağı, mülteciler arasındaki asil Evlerin

bayrakları. Hatta İki Nehir'deki bölgeleri temsil etmesi için, İki Nehirlilerin uydurdukları birkaç bayrak. Hepsinin üzerinde, kurt başı dalgalanıyordu.

Lord Perrin. Buna asla alışamayacaktı, ama belki de bu iyi bir şeydi.

Çevik'i açık Kapıyolun yanında durdurdu ve birliklerin selam vererek geçmesini izledi. Şimdi yollarını meşalelerle aydınlatmışlardı. Daha sonra yönlendiricilerin savaş meydanını da aydınlatabileceğini umuyordu.

Bir adam Çevik'in yanına geldi ve Perrin hayvan postu, humuslu toprak ve tavşan kanı kokusu aldı. Elyas ordunun toplanmasını beklerken ava çıkmıştı. Gece tavşan avlamak için keskin gözlü bir avcı gerekirdi. Elyas bu güçlüğün hoşuna gittiğini söylemişti.

"Bir seferinde bana bir şey söylemiştin Elyas," dedi Perrin. "Bana, baltayı sevmeye başladığımda, onu fırlatıp atmam gerektiğini söylemiştin."

"Öyle dedim."

"Sanırım bu önderlik için de geçerli. Bana öyle geliyor ki, unvan istemeyen insanlara unvan vermek lazım. Bunu aklımda tuttuğum sürece, sanırım iyi iş çıkarabilirim."

Elyas güldü. "Orada asılı bayrak iyi görünüyor."

"Bana uyuyor. Her zaman uydu. Ama ben ona uymuyordum."

"Bir demirci için derin düşünceler."

"Belki." Perrin, Malden'de bulduğu demirci yapbozunu cebinden çıkardı. Onu sökmeyi hala başaramamıştı. "Demircilerin öylesine basit insanlarmış gibi görünmesi, ama çözmesi bu kadar zor olan bu lanet yapbozları da onların yapması sana da tuhaf gelmiyor mu?"

"Hiç o şekilde düşünmemiştim. Yani, sonunda bizden biri mi oldun?"

"Hayır," dedi Perrin yapbozu kaldırarak. "Ben kimsem oyum. Sonunda." İçinde neyin değiştiğinden emin değildi. Ama belki baştan beri sorunu, çok fazla düşünmekti.

Dengesini bulduğunu biliyordu. Asla kendini kurdun içinde kaybeden Noam gibi olmayacaktı. Ve bu yeterliydi.

Perrin ve Elyas bir süre bekleyerek ordunun geçmesini izlediler. Bu büyük Kapıyollar Yolculuk etmeyi çok daha kolaylaştırıyorlardı; bir saatten kısa süre içinde tüm savaşçı erkek ve kadınları kapıdan geçirmişlerdi. Adamlar, kokularında gururla, Perrin'e ellerini kaldırıyorlardı. Kurtlarla bağlantısı onları korkutmuyordu; aslında, ayrıntılarını öğrendikten sonra endişeleri de azalmış görünüyordu. Önceden, yalnızca spekülasyonlar vardı. Sorular. Şimdi, gerçeğe alışmaya ve onunla gurur duymaya başlayabilirlerdi. Lordları sıradan biri değildi. Özel biriydi.

“Benim gitmem lazım, Perrin,” dedi Elyas. “Yapabiliyorsam bu gece.”

“Biliyorum. Son Av başladı. Onlarla git, Elyas. Kuzeyde buluşuruz.”

Yaşlanmaya yüz tutmuş Muhafız elini Perrin’in omzuna koydu. “Orada görüşmezsek, belki düşte buluşuruz, dostum.”

“Kurduğumuz düş de bu,” dedi Perrin gülümseyerek. “Ve yine görüşeceğiz. Kurtların yanındaysan seni bulacağım. İyi avlar, Uzun Diş.”

“İyi avlar, Genç Boğa.”

Elyas en ufak hışırtı çıkarmadan karanlıkta kayboldu.

Perrin yan tarafındaki ılık çekice uzandı. Bu sorumluluğun sırtına bir yük daha bindireceğini sanmıştı. Ama onu kabullendikten sonra, kendini daha hafif hissediyordu.

Perrin Aybara yalnızca bir insandı, ama Perrin Altıngöz onu takip eden insanların yarattığı bir simgeydi. Bu konuda Perrin’in seçeneği yoktu; tek yapabildiği elinden geldiğince iyi önderlik etmekti. Bunu yapmazsa, simge kaybolurdu. İnsanlar o simgeye duydukları inancı kaybederdi. Zavallı Aram’ın kaybettiği gibi.

Üzgünüm dostum, diye düşündü. *En çok da seni hayal kırıklığına uğrattım.* Aynı konuya dönüp durmanın anlamı yoktu. Yoluna devam etmesi ve daha iyi iş çıkarması gerekecekti, o kadar. “Ben Perrin Altıngöz’üm,” dedi, “kurtlarla konuşabilen adam. Ve bu, iyi biri olmak demek sanırım.”

Çevik’i tekmeleyip Kapıyoldan geçirdi. Ne yazık ki, bu gece Perrin Altıngöz’ün öldürmesi gerekiyordu.

Galad çadır kapağı hışırdayınca uyandı. Düşünün son kalıntılarından sıyrıldı -kusursuz dudakları ve kurnaz gözleri olan siyah saçlı güzelle akşam yemeği yemesi hakkında, aptalca bir şeydi- ve kılıcına uzandı.

“Galad!” diye fısıldadı biri. Trom’du.

“Sorun ne?” diye sordu Galad, elini kılıcından çekmeden.

“Haklıydın,” dedi Trom.

“Hangi konuda?”

“Aybara’nın ordusu geri döndü. Galad, tam tepemizdeki yükseltideler! Onları tesadüfen gördük; adamlarımız dediğin gibi yolu izliyordu.”

Galad küfretti, doğrulup oturdu ve iç çamaşırlarına uzandı. “Biz görmeden oraya nasıl ulaştılar?”

“Karanlık güçler, Galad. Byar haklıydı. Kamplarını ne kadar hızlı boşalttıklarını gördün.”

Devriyeleri bir saat önce dönmüştü. Aybara'nın kampını tekinsiz bir biçimde boş bulmuşlardı; sanki orada yalnızca hayaletler varmış gibi. Kimse yoldan geçtiklerini görmemişti.

Şimdi de bu. Galad çabucak giyindi. "Adamları kaldır. Sessizce hareket etmeye bakın. Işık getirmeyerek akıllılık ettin; bu düşmanı uyandırabilirdi. Adamlar zırhlarını çadırların içinde kuşansın."

"Başüstüne, Lord Kumandanım," dedi Trom. Bir hışırtı eşliğinde çadırdan çıktı.

Galad telaşla giyinmeye devam etti. *Ben ne yaptım?* Her adımında, yaptığı seçimlerden emindi, ama onu bu noktaya getirmişlerdi. Galad'ın adamları uyurken Aybara saldırmak üzere pozisyon almıştı. Morgase'in dönüşünden beri, Galad dünyasının ufalandığını hissetmişti. Artık neyin doğru olduğunu eskisi kadar açık seçik göremiyordu. Onu bekleyen yol pusluydu.

Teslim olmalıyız, diye düşündü, pelerinini zırhının üzerine geçirirken. *Ama hayır. Işığın Evlatları Karanlıkdostlarına asla teslim olmaz. Bunu nasıl düşünebilirim?*

Savaşarak ölmeleri gerekiyordu. Ama bu ne işe yarardı? Evlatların sonu olurdu, Son Savaş daha başlamadan ölürlerdi.

Çadır kapakları yine hışırdadı ve Galad kılıcını çıkarıp vurmaya hazırlandı.

"Galad," dedi Byar. "Bizi öldürdün." Sesindeki tüm saygı yok olmuştu.

Suçlama Galad'ı sinirlendirdi. "Işık'ta yürüyenler, Gölge'yi takip edenlerin eylemlerinin sorumluluğunu üstlenmemeli." Lothair Mantelar'dan bir alıntı. "Ben şerefle hareket ettim."

"O saçma 'mahkemeyi' düzenlemek yerine saldırmalıydın."

"Bizi katlederlerdi. Onda Aes Sedailer, Aieller, yönlendirebilen adamları var. Askerlerinin sayısı bizden fazla ve bizim anlamadığımız güçler kullanıyorlar."

"Işık bizi korurdu!"

"Eğer bu doğruysa, bizi şimdi de koruyacaktır," dedi Galad özgüveni güçlenerek.

"Hayır," dedi Byar öfkeli bir fısıltıyla. "Bu duruma kendimiz düştük. Eğer yenilirsek, bunu hak etmiş olacağız." Kapakları hışırdatarak çıktı.

Galad bir an durdu, sonra kılıç kemerinin tokasını bağladı. Suçlamalar ve pişmanlıklar beklemek zorundaydı. Bugünden canlı çıkmanın bir yolunu bulmalıydı. Bir yol varsa.

Pusularına, kendi pusunla karşılık ver, diye düşündü. *Adamların saldırı başlayana kadar çadırlarında kalsın, sonra tüm gücünle dışarı atılarak Aybara'yı hazırlıksız yakala ve...*

Hayır. Aybara oklarla başlayacak, çadırların üzerine ölüm yağdıracaktı. Yüksekte olmasından ve uzun yaylardan faydalanmanın en iyi yolu buydu.

Yapılacak en iyi şey adamlara zırhlarını giydirmek, sonra bir işaret üzerine çadırlarından ayrılmalarını ve atlarına koşmalarını emretmekti. Amadicialılar tepelerin eteklerinde bir kargı duvarı oluşturabilirdi. Aybara süvarilerini yükseltiye giden dik yamaçtan aşağı koşturma riskine girebilirdi, ama kargılı adamlar bu manevrayı bozabilirdi.

Yine de okçular sorun olacaktı. Kalkanlar işe yarardı. Biraz. Galad derin bir nefes aldı, sonra emirlerini vermek üzere geceye çıktı.

"Savaş başladığı zaman," dedi Perrin, "üçünüzün de güvenli bir yere çekilmesini istiyorum. Sizi Andor'a geri göndermeye çalışmayacağım; gitmeyeceğinizi biliyorum. Ama siz bu savaşa katılmayacaksınız. Savaş hattının gerisinde, arkayı koruyan askerlerin yanında kalın."

Faile ona baktı. Perrin atının sırtında oturuyordu ve gözlerini ileriye dikmişti.

Tepelerin üzerinde duruyorlardı, ordusunun son askerleri de arkasındaki Kapıyollardan çıktı. Jori Congar, Perrin'in yolunu aydınlatmak için kapaklı bir fener tutuyordu. Fener çevreye çok soluk bir ışık yayıyordu.

"Elbette, Lordum," dedi Berelain rahatça.

"O zaman yemin etmenizi istiyorum," dedi Perrin, bakışlarını çevirmeden. "Sen, Berelain ve Alliandre. Faile, senden rica ediyorum ve uyacağını umut ediyorum."

"Yemin ederim, Lordum," dedi Alliandre.

Perrin'in sesi o kadar *kararlıydı ki*, Faile'yi endişelendiriyordu. Berelain haklı olabilir miydi? Beyazpelerinlere mi saldıracaktı? Son Savaş'ta savaşmak istediklerini ifade etmelerine rağmen, öngörülemez bir unsurdular. Faydadan çok zarar verebilirlerdi. Onun ötesinde, Alliandre Perrin'in uyruğuydu ve Beyazpelerinler onun ülkesindeydi. Ülkeden çıkana kadar ne tür zararlar vereceklerini kim bilebilirdi? Bunun ötesinde, Galad'ın gelecekte vereceği ceza meselesi vardı.

"Lordum," dedi Berelain endişeli bir sesle. "Lütfen bunu yapmayın."

"Ben yalnızca yapmam gerekeni yapıyorum," dedi Perrin, Jehannah Yolu'na bakarak. Beyazpelerinlerin kampı o yönde değildi. Onlar Perrin'in

güneyindeydi.
“Perrin,” dedi Faile, Berelain’e bakarak. “Sen ne...”
Aniden, kurumuş çalılara rağmen hiç ses çıkarmayan bir adam gölgelerden sıyrıldı. “Perrin Aybara,” dedi Gaul. “Beyazpelerinler burada olduğumuzu biliyor.”
“Emin misin?” Korkmuş görünmüyordu.
“Bize belli etmemeye çalışıyorlar,” dedi Gaul, “ama ben görebiliyorum. Kızlar da aynı fikirde. Savaşa hazırlanıyorlar, seyisler atları çözüyor, nöbetçiler çadır çadır geziyor.”
Perrin başını salladı. Çevik’i mahmuzlayıp çalıların içinden geçirdi ve yükseltinin kenarına sürdü. Faile Günışığı ile peşinden geldi. Berelain de onları takip etti.
Arazi, aşağıdaki yolun yanında uzanan eski ırmak yatağına doğru dik iniyordu. Yol Jehannah yönünden geliyor, bu platonun dibinden geçiyor ve Lugard’a dönüyordu. Tam kıvrımın olduğu yerde, yamaçta bir girinti vardı. Beyazpelerinler çadır halkalarını oraya kurmuşlardı.
Bulutlar seyrelmişti, soluk ay ışığının araziyi gümüşsü bir beyazlıkla kaplamasına izin veriyordu. Yerin üzerinde yoğun, derin bir sis yayılıyor, daha çok ırmak yatağında kalıyordu. Perrin manzarayı taradı; iki yönde de yolu açıkça görebiliyordu. Aniden aşağıdan bağırışlar geldi, adamlar Beyazpelerin çadırlarından fırladılar ve atlara doğru koşmaya başladılar. Meşaleler yandı.
“Okçular ileri!” diye bağırdı Perrin.
İki Nehirliler platonun kenarına koştular.
“Piyadeler, okçuların arkasında hazır bekleyin!” diye bağırdı Perrin. “Arganda, sol kanada. Gallenne, sağa! Bizi desteklemek için saldırmanız gerektiğinde seslenirim.” Eski mültecilerin oluşturduğu piyade taburuna döndü. “Safları sıkılaştırın, Evlatlar. Kalkanlarınızı kaldırın ve mızrak kollarınızı gevşetin. Okçular, yay çek!”
Faile terlemeye başladığını hissetti. Bu yanlıştı. Kuşkusuz Perrin...
Perrin hala aşağıdaki Beyazpelerinlere bakmıyordu. Diğer yandaki ırmak yatağına bakıyordu. Irmak yatağı, yamacını oyup dikleştirdiği platodan yaklaşık yüz metre uzaktaydı. Perrin diğerlerinin görmediği bir şey görüyormuş gibi bakıyordu. O altın gözlerle, muhtemelen görüyordu da.
“Lordum,” dedi Berelain çaresizce, atını ona yaklaştırarak. “Saldırmak zorundaysanız, Beyazpelerinlerin kumandanını esirger misiniz? Siyasi amaçla kullanılabilir.”

“Sen neden bahsediyorsun?” dedi Perrin. “Burada olmamın tek sebebi Damodred’i hayatta tutmak.”

“Siz... ne?” diye sordu Berelain.

“Lordum!” diye bağırdı Grady aniden, atının sırtında yaklaşarak. “*Yönlendirme* seziyorum!”

“Oradaki ne?” diye bağırdı Jori Congar, işaret ederek. “Sisin içinde bir şey var. O...”

Faile gözlerini kıstı. Orada, ordunun hemen altında, eski ırmak yatağında, adeta yerden şekiller yükselmeye başlamıştı. Hayvan başları ve bedenleri olan, Perrin’den yarım boy uzun, zalim silahlar taşıyan biçimsiz yaratıklar. Aralarında siyahlara bürünmüş zarif, gözsüz şekiller hareket ediyordu.

Sisleri sürükleyerek yürürlerken, sis bulutu da peşlerinden aktı. Yaratıklar belirmeye devam etti. Düzinelercesi. Yüzlercesi. Binlercesi.

Koca bir Trolloc ve Myrddraal ordusu.

“Grady, Neald!” diye bağırdı Perrin. “Işık!”

Havada parlak beyaz küreler belirdi ve orada asılı kaldı. Sisten doğarmış gibi, gittikçe daha fazla Trolloc ortaya çıkıyordu, ama ışıkları görünce şaşırmış göründüler. Gözlerini kısarak ve gölgeleyerek yukarı baktılar.

Perrin homurdandı. “Buna ne dersin? Karşılarında bizi bulmaya hazır değillermiş; Beyazpelerinleri kolaylıkla avlayabileceklerini düşünmüşler.” Döndü ve şaşkın asker sıralarına baktı. “Eh, Son Savaş’ta beni takip etmek istediniz, değil mi? Burada ondan bir parça tadacağız! Okçular, ateş! O Gölgedöllerini doğdukları çukura yollayın!”

Yeni dövdüğü çekici kaldırdı ve savaş başladı.

41

BEKLENMEDİK BİR MÜTTEFİK

Galad kalkanını kaldırarak koştu. Bornhald de, o doğal olmayan ışıklar havada belirdiği zaman fenerini bir kenara attı ve kalkanını başının üzerinde tutarak takip etti. İkisi de konuşmuyordu. Ok yağmuru birazdan başlardı.

At sırasına ulaştılar. İki endişeli görünüşlü seyis atlarını onlara teslim etti. Galad kalkanını indirdi ve Cesur'un sırtına tırmanırken kendini son derece savunmasız hissetti. Atı çevirdi ve kalkanını yine kaldırdı. Uzaktan uzağa yayların aşina tınlamasını, yere yağan okların şaklayarak saplanmasını duydu.

Hiçbiri onun üzerine denk gelmedi.

Duraksadı. Havada asılı ışıklar geceyi dolunay kadar aydınlatıyordu, belki daha fazla.

"Neler oluyor?" dedi Bornhald, atı sinirli sinirli kıpırdanırken. "Iskaladılar mı? O oklar kampın epey dışına düştü."

"Trolloclar!" diye bağırdı kamptan biri. "Yoldan binlercesi yaklaşıyor!"

"Canavarlar!" diye bağırdı dehşete düşmüş bir Amadicialı. "Gölge canavarları! Işık, *gerçekmişler!"*

Galad, Bornhald'a baktı. Beyaz pelerinleri arkalarında dalgalanarak atlarını dörtnala kamptan geçirdiler ve yola baktılar.

Bir katliam sahnesi vardı.

Platodan dalga dalga ok yağıyor, Gölgedölü güruhuna saplanıyordu. Yaratıklar uluyor, ciyaklıyordu, bazıları Galad'ın kampına koşmaya, diğerleri okçuların olduğu yere tırmanmaya çalışıyordu. Aniden Trollocların altındaki yer sarsıldı, yaratıklar havaya uçtu ve yukarıdan ateş yağdı. Aybara'nın yönlendiricileri savaşa katılmıştı.

Galad manzaraya baktı. "Piyadeler kampın bu tarafında kalkan duvarı oluştursun," diye bağırdı. "Arbaletçiler, oradaki harabelere. Alayları sekiz süvari birliğine bölün ve saldırmaya hazırlanın! Okçular, hazır olun!" Işığın Evlatları öncelikle bir süvari gücüydü. Adamları birlikler halinde, at sırtında çıkacaklar, dalga dalga Trolloclara saldıracaklar, sonra piyadelerin savunma kalkanının ardına çekileceklerdi. Arbaletçiler Trolloc saflarını zayıflattıktan sonra ağır süvariler kargılarla saldıracaktı ve savunma hattının gerisine çekilirken okçular onları koruyacaktı.

Emirler hızla iletildi. Evlatlar Amadicialılardan daha hızlı hareket ediyordu. Bornhald başını salladı. Bu saldırıdan ziyade bir savunma planıydı, ama mantıklı geliyordu, en azından Galad neler olduğunu anlayabilene kadar.

Nal sesleri Byar'ın dörtnala yaklaştığını haber verdi. Adam atını şahlandırdı, sonra iri iri açılmış gözlerle döndü. "Trolloclar mı? Nasıl... Bu, Aybara. Bir Gölgedölü ordusu getirdi!"

"Eğer öyleyse," dedi Galad, "onları katlediyor."

Byar yaklaştı. "*Tıpkı* İki Nehir gibi. Dain, ne yaptığını hatırlıyor musun? Trolloclar saldırdı. Aybara köyü savundu ve dolayısıyla destek kazandı."

"Ne çıkarı olur ki?" dedi Bornhald.

"Bizi kandırmak."

"Ne kadar çok Trolloc öldürürse, o kadar çok destekçi kazanır, öyle mi?" Bornhald kaşlarını çattı. "Bu... mantıklı gelmiyor. Aybara binlerce Trolloc'a kumanda edebiliyorsa, bize neden ihtiyacı olsun?"

"Onun zihni hasta, çarpık," dedi Byar. "Trollocların ortaya çıkmasıyla bir ilgisi yoksa, nasıl şu anda, onlarla aynı anda ortaya çıktı?"

Eh, Galad itiraf etmeliydi ki bunda doğruluk payı vardı. "Şimdilik," dedi, "bize saf tutmak için zaman verecek. Bornhald, Byar, emirlerimin iletilmesine yardım edin. Süvarilerin, arbaletçiler işlerini bitirir bitirmez saldırmaya hazır olmasını istiyorum." Duraksadı. "Ama adamlara söyleyin, yan tarafları Aybara'ya açmayacağız. O platonun dibinde kargılı piyadeler beklesin. Ne olur ne olmaz diye."

Trolloclar ok yağmuru altında çığlıklar atarak düşüyordu. Ama daha fazlası geliyordu ve pek çok yaratık, pek çok ok yemiş olmalarına rağmen düşmemişti. Gölgedölleri yamaçtan yukarı, Perrin'in güçlerine doğru saldırmaya hazırlanıyorlardı. Bunu yaparlarsa, Perrin bir süre direnecek, sonra onları geri çekecek, süvarileri öne sürecekti.

"Nereden bildin?" diye sordu Faile usulca.

Perrin ona baktı. "Siz üçünüzün, gerideki güçlerin arkasına çekilme zamanınız geldi." Atının üzerinde bembeyaz bir yüzle oturmakta olan Berelain'e baktı. Trollocları görmek kadını altüst etmiş gibiydi. Ama Perrin onun çelikten de sağlam olduğunu biliyordu. Neden bu kadar endişeli kokuyordu?

"Gideceğim," dedi Faile. "Ama bilmem lazım."

“Mantıklıydı,” dedi Perrin. “O kubbe bizim Kapıyollar aracılığıyla kaçmamızı önlemek içindi. Ama aynı zamanda bizi doğrudan Andor’a Yolculuk etmek yerine, yolu takip etmeye teşvik etti. Gill Efendi’nin emirlerime karşı çıkarak yola dönmesi bize tuhaf gelmişti, ama kuzeyden gelen insanlar o yolun geçilmez olduğunu söylediği için yaptı bunu. Bizi bu yöne çekmek için düşmanımızın hazırladığı bir plan olduğunu tahmin ediyorum.

“Baştan beri bizi güdüyorlardı. Beyazpelerinlerle çatışmaya girmemizi beklemiyorlardı, mümkün olduğunca hızlı bir biçimde Lugard’a yönelmemizi bekliyorlardı. Kırlardan aşmayı denesek, eminim bizi geri çevirmeye zorlayacak bir şey çıkardı. Hazırladıkları kapana girmemizi çaresizce istiyorlardı. Muhtemelen Galad’ın ordusu bu planın bir parçası değildi; o, eyerlerinin altına giren bir dikendi yalnızca.”

“Ama Trolloclar. Nereden...”

“Sanırım bir Kapı Taşı olmalı,” dedi Perrin. “Buraya bir tür saldırı düzenleyeceklerini biliyordum. Gökyüzünden Draghkar saldırısı düzenleyeceklerini ya da gözden kaçırdığımız bir Yolkapı’yı kullanacaklarını tahmin etmiştim. Ama Arganda’nın gösterdiği harabeler bir Kapı Taşı için iyi bir yer olabilirmiş gibi görünüyor. Irmak yatak değiştirdiğinde yıkılmış ve gömülmüş olmalı. Trolloclar yerden çıkmıyor; bence Kapı Taşı’ndan çıkıyorlar.

“Tuzak buydu. Muhtemelen bize daha önceden saldırırlardı, ama Beyazpelerinler araya girdi. Bizim onlarla işimizi bitirmemizi beklemek zorunda kaldılar. Sonra biz kamptan ayrıldık. Bu yüzden...”

“Bu yüzden Damodred ve adamlarına saldırdılar,” dedi Faile. “Tuzağı bize kurdular, ama en azından daha sonra savaşacakları bir orduya zarar vermek istediler.”

“Bu işin arkasında Terkedilmişlerden birinin olduğunu tahmin ediyorum,” dedi Perrin, Grady’ye dönerek.

“Terkedilmişlerden biri mi?” dedi Alliandre sesini yükselterek. “*Terkedilmişlerden* biriyle savaşamayız!”

Perrin ona baktı. “Bana katıldığında, seni neyin beklediğini sanıyordun, Alliandre? *Tarmon Gai’don*’da Yeniden Doğan Ejder’in yanında savaşacaksın. Eninde sonunda Terkedilmişlerle yüzleşmemiz gerekecek.”

Kadın soldu, ama başını sallayarak metanetini gösterdi.

“Grady!” diye seslendi Perrin. Asha’man Trolloclara ateş topları yağdırıyordu. “Hala yönlendirme seziyor musun?”

“Yalnızca kesik kesik, Lordum,” diye karşılık verdi Grady. “Her kimseler, çok güçlü değiller. Ve savaşa katılmıyorlar. Bence Trollocları getirmek için bir şey yapıyorlar, yumruklarla birlikte buraya sıçrıyorlar, sonra daha fazlasını getirmek için buradan ayrılıyorlar.”

“Ona dikkat et,” dedi Perrin. “Bak bakalım, ondan kurtulabiliyor musun?”

“Başüstüne, Lordum,” dedi Grady, selam vererek.

Demek Trollocları nakleden doğrudan bir Terkedilmiş değildi. Bu, bunun onlardan birinin işi olmadığı anlamına gelmiyordu, yalnızca doğrudan müdahale etmedikleri anlamına geliyordu. “Siz üçünüz geriye,” dedi Perrin Faile, Berelain ve Alliandre’ye, çekicini kaldırarak. Trolloclar yamaçtan yukarı saldırmaya başlamıştı. Çoğu ok yağmuru altında düşüyordu, ama yeterince kalabalıktılar, eninde sonunda birileri tepeye ulaşacaktı. Savaşma zamanıydı.

“Sayılarını bilmiyorsun, kocam,” dedi Faile alçak sesle. “Gelmeye devam ediyorlar. Ya bizi alt ederlerse?”

“Durum kötüye giderse Kapıyol kullanarak çekiliriz. Ama savaşmadan Beyazpelerinleri ele geçirmelerine izin vermeyeceğim: kimseyi Trolloclara bırakmam, onları bile. Bize saldırdıklarında onlar İki Nehir’i görmezden geldiler. Eh, ben aynısını yapmayacağım. O kadar.”

Faile aniden eğildi ve onu öptü. “Teşekkür ederim.”

“Ne için?”

“Böyle bir adam olduğun için,” dedi Faile. Atını çevirdi ve diğer ikisini alıp götürdü.

Perrin başını iki yana salladı. Grady’ye Faile’yi Hava bağlarıyla bağlamasını ve çeke çeke götürmesini söylemek zorunda kalacağından korkmuştu. Yaklaşan Trolloclara döndü. İki Nehirliler onların yamaca tırmanmasını kesinlikle kolaylaştırmıyordu. Ama adamların okları azalıyordu.

Perrin *Mah’alleinir*’i tarttı. Bir parçası silaha doğumundan bu kadar kısa süre sonra kan banyosu yaptıracağı için üzülüyordu, ama daha büyük bir parçası bundan memnundu. Bu Trolloclar ve onları güdenler Çekirge’nin ölmesine sebep olmuştu.

Bir Trolloc yumruğu, kara kılıcını eline almış bir Soluk önderliğinde tepeye tırmandı ve arkalarından bir başka Soluk geldi. Perrin çekicini kaldırdı ve kükreyerek atıldı.

Galad bir küfür salladı, Cesur’u çevirdi ve kılıcını ayı başlı bir Trolloc’un boynuna indirdi. Yaratığın yoğun, kara kanı guruldayarak fışkırdı, ama bu canavarları öldürmek çok zordu. Galad bu yaratıklar hakkındaki hikayeleri duymuştu ve Gölgedölleri ile savaşmış adamlardan eğitim almıştı. Yine de, dirençleri onu şaşırtmıştı.

Yaratığın düşmesi için onu üç kere daha kılıçtan geçirmesi gerekti. Kolu ağrımaya başlamıştı bile. Bunun gibi canavarlarla savaşmakta incelikli bir taraf yoktu. At sırtı için tasarlanmış hamleleri kullanıyordu, ama genellikle en doğrudan ve en zalim olanlarını seçiyordu. Oduncu Dalı Soyuyor. Ayın Yayı. Çarpan Kıvılcım.

Adamlarının durumu iyi değildi. Dört yandan kuşatılmışlardı ve artık kargı kullanacak yer yoktu. Süvari saldırıları bir süre işe yaramıştı, ama ağır süvariler piyade safının arkasına çekilmek zorunda kalmıştı ve tüm ordu doğuya itilmişti. Oradaki Amadicialılar alt edilmişti ve saldırının gücü, yeni süvari hamlelerine izin vermeyecek kadar büyüktü. Süvarilerin tek yapabildiği, hayatta kalmak için çılgınca kılıç sallamaktı.

Galad Cesur’u döndürdü, ama iki Trolloc hırlayarak üzerine atıldı. Birini Balıkçıl Gümüşbalık Yakalıyor’la çabucak biçti, ama yaratık Cesur’a doğru devrildi ve atının sarsılarak kaçınmasına sebep oldu. Bir başkası kancalı sırığıyla atın boynunu kesti. At düştü.

Galad kendini fırlatacak zamanı ancak buldu. Cesur bacakları seyirerek beyaz omzundan kanlar fışkırarak yıkılırken Galad yere düştü. Galad yuvarlandı, kılıcı kenara kıvrıldı, ama kötü düşmüştü. Ayak bileği acıyla burkuldu.

Acıyı duymazdan gelerek kılıcını kaldırdı ve üç metre boyunda, ölüm kokan kahverengi kürklü bir canavarın kancasını son anda savuşturdu. Galad’ın hamlesi yine dengesini yitirmesine sebep oldu.

“Galad!”

Beyazlı şekiller Trolloclara çarptı. Pis kokulu kanlar havaya saçıldı. Beyaz şekiller yere yuvarlandı, ama Trolloclar püskürtülmüştü. Bornhald, kılıcı elinde, nefes nefese dikildi. Kalkanı çentilmiş ve siyah kanla lekelenmişti. Yanında dört adam vardı. Diğer ikisi ölmüştü.

“Teşekkür ederim,” dedi Galad. “Atlarınız?”

“Biçildi,” dedi Bornhald. “Atları öldürme emri almış olmalılar.”

“Kaçmamızı istemiyorlar,” dedi Galad. “Toplanıp saldırmamızı da.” Kuşatılmış askerlerinin bulunduğu yöne baktı. Yirmi bin asker, muhteşem bir ordu gibi gelmişti, ama savaş hatları kaos içindeydi. Ve Trolloclar dalga

dalga gelmeye devam ediyordu. Işığın Evlatları'nın kuzey hattı dağılıyordu ve Trolloclar orada, Galad'ın güçlerini maşa gibi sıkıştırıyordu. Kuzey ve güney çıkışlarını kapatacaklardı, sonra onları yamaca çarpacaklardı. Işık!

"Kuzey piyade hattında toplanın!" diye bağırdı Galad. Tüm gücüyle o tarafa koştu, ayak bileği itiraz etse de, hala çalışıyordu. Adamlar ona katıldılar. Artık giysileri beyaz değildi.

Galad, Gareth Bryne gibi generallerin çoğunun ön safta savaşmadığını biliyordu. Onlar bunu yapmayacak kadar önemliydi ve savaşı düzenlemek için zihinlerine ihtiyaç vardı. Belki Galad da bunu yapmalıydı. Savunma hatları dağılıyordu.

Adamları iyiydi. Sağlamdılar. Ama Trolloclar karşısında deneyimsizdiler. Çoğunun ne kadar deneyimsiz olduğunu ancak şimdi, karanlık bir gecede, havada asılı ışık kürelerinin aydınlığında, çamurlu zeminde öne atılırlarken görebiliyordu. Bazı deneyimli askerler de vardı, ama çoğu yalnızca kural tanımaz haydutlara ve şehir milislerine karşı savaşmıştı.

Trolloclar farklıydı. Uluyan, hırlayan, homurdanan canavarlar çılgına dönmüştü. Askeri disiplin açısından eksikliklerini güçleriyle ve vahşilikleriyle telafi ediyorlardı. Ve açlıklarıyla. Aralarındaki Myrddraaller, tek başlarına bir hattı kırabilecek kadar korkunçtular. Galad'ın askerleri geriliyordu.

"Dayanın!" diye bağırdı Galad, hattın kırılan kesimine gelerek. Bornhald ve elli kadar adamı vardı. Yeterli değildi. "Biz Işığın Evlatlarıyız! Gölge önünde geri çekilmeyiz!"

İşe yaramadı. Felaketi izlerken, tüm kavrayışı çatırdamaya başladı. Işığın Evlatları, iyilikleri tarafından korunmuyordu; tırpanın önündeki tahıllar gibi dalga dalga düşüyorlardı. Daha da kötüsü, bazıları yiğitçe savaşmıyorlar, kararlılıkla direnmiyorlardı. Pek çoğu dehşet içinde bağırarak kaçıyordu. Amadicialılar olsa anlardı, ama Evlatların çoğu da farklı değildi.

Hepsi korkaktı. Kötü savaşçı değildiler. Yalnızca insandılar. Böyle olmaması gerekiyordu.

Gallenne süvarileri bir başka saldırıya hazırlarken bir gökgürültüsü patladı. Trolloc hattını dövdüler ve çoğunu kenardan itip yamaç aşağı yuvarladılar.

Perrin *Mah'alleinir*'i bir Trolloc'un kafasına indirdi. Darbenin gücü yaratığı kenara fırlattı ve tuhaf bir biçimde, çekicin vurduğu yerde derisi cızırdayarak dumanlar saçtı. Bu her darbede oluyordu, *Mah'allainir*'in dokunuşu onları yakıyormuş gibiydi, ama Perrin çekiçte yalnızca rahatlatıcı bir ılıklık hissediyordu.

Gallenne'nin saldırısı Trolloc saflarında delik açtı ve onları iki gruba ayırdı, ama o kadar çok leş vardı ki, kargılı askerleri öne sürmek zor olurdu. Gallenne çekildi ve İki Nehirlilerden bir birlik öne çıkarak Trollocların üzerine ok yağdırdı, haykıran, uluyan, ölüm kokan bir dalga halinde biçtiler onları.

Perrin Çevik'i durdurdu ve piyadeler çevrelerini sardı. Adamlarının pek azı Trolloclara kurban gitmişti. Elbette, gittiği kadarı bile fazlaydı.

Arganda atının sırtında yaklaştı. Miğferindeki tüyleri bir yerde kaybetmişti, ama geniş geniş gülümsüyordu. "Nadiren bu kadar keyifli bir savaş yaşamışımdır, Aybara," dedi. "Kusursuz bir savaş meydanında, savunabilir bir pozisyonda, acımak zorunda olmadığın düşmanları öldürmek. Muhteşem okçular ve gedikleri tıkayacak Asha'manlar! Tek başıma ben o yaratıklardan iki düzinesini biçtim. Sırf bugünün hatırına, seni takip ettiğimiz için memnunum!"

Perrin başını salladı. Perrin, Trollocların çoğu Beyazpelerinlere odaklandığı için savaşın bu kadar kolay olduğuna işaret etmedi. Trolloclar pis, canavarsı varlıklardı ve vahşice bencildiler. Ateş topları ve uzunyayların okları altında yamaç yukarı tırmanmak ve sonra iki süvari birliğinin koruduğu bir toprak parçasını ele geçirmeye çalışmak? Daha kolay düşman aramak daha iyiydi ve taktik açıdan mantıklıydı da. İki cephe varsa, ilk önce kolay çatışmaya odaklanırdınız.

Beyazpelerinleri yamacın önüne sıkıştırıp, mümkün olduğunca çabuk ezmeye çalışıyorlardı. Onları kuşatmışlardı, süvarilerini öne sürmeleri için yer bırakmamışlardı ve onları bölmüşlerdi. Bu saldırıyı yöneten kişi taktikten anlıyordu; bu, Trolloc zihinlerinin işi değildi.

"Lord Perrin!" Jori Congar'ın sesi Trolloc ulumalarının üzerinde yükseldi. Adam Çevik'in yanına koştu. "Ne durumda olduklarını izlememi ve raporlamamı istemiştiniz. Eh, belki görmek istersiniz."

Perrin başını salladı, yumruğunu kaldırdı, sonra kesme hareketi yaptı. Grady ve Neald, yolu gören bir kayalığın üzerinde, arkasında duruyorlardı. Gördükleri tüm Myrddraalleri indirme emri almışlardı. Perrin o şeyleri platodan uzak tutmak istiyordu; kılıç ya da balta kullanarak tek bir

Myrddraal öldürmek düzinelerce cana mal olabilirdi. Onları uzaktan, Ateş'le öldürmek en iyisiydi. Dahası, bazen Soluklardan birini öldürmek, ona bağlı Trollocların tamamını da öldürmek anlamına gelebiliyordu.

Asha'manlar, Aes Sedailer ve Bilgeler Perrin'in işaretini gördüler. Trolloclara tam cephe saldırmaya başladılar, ellerinden ateşler uçtu, gökyüzünden yıldırım düştü ve Trollocları yamaçtan aşağı itti. Perrin'in piyadeleri birkaç dakika dinlenmek için geri çekildiler.

Perrin Çevik'i kenara yaklaştırdı ve *Mah'alleinir*'i bacağına yaslayarak, güney yamacından aşağı baktı. Damodred'in güçlerinin durumu Perrin'in korktuğundan daha kötüydü. Trolloclar ilerlemiş, Beyazpelerinleri iki gruba ayırmıştı. Canavarlar kenarlardan Galad'ın güçlerinin üzerine kapanıyor, Beyazpelerinleri üç cephede savaşmaya zorluyordu. Arkalarını yamaca vermişlerdi ve pek çok süvari grubu asıl ordudan kopmuştu.

Gallenne Perrin'e yaklaştı. “Trolloclar gelmeye devam ediyor. Şimdiye kadar elli bin yaratığın geldiğini tahmin ediyorum. Asha'manlar tek bir yönlendirici sezdiklerini söylediler ve o da savaşa katılmıyor.”

“Gölgedöllerini yöneten her kimse, yönlendiricilerini bu işe adamak istemiyor olmalı,” diye tahmin yürüttü Perrin. “Biz yüksek zemindeyken değil. Trolloclara mümkün olduğunca çok hasar verdirtecek ve üste çıkıp çıkamadıklarına bakacak. Bunu başarabilirlerse, yönlendiricilerin ortaya çıktığını göreceğiz.”

Gallenne başını salladı.

“Damodred'in ordusunun başı dertte.”

“Evet,” dedi Gallenne. “Bizi, onlara yardım etmemiz için iyi konuşlandırdınız, ama öyle görünüyor ki yeterli değil.”

“Ben aşağı iniyorum,” diye karar verdi Perrin. İşaret etti. “Trolloclar onları çeviriyor ve yamacın dibinde kapana kıstırıyor. Aşağı inebilir, yaratıklara genişçe yayıldıkları yandan saldırabiliriz. Böylece onları yarıp geçer, Damodred'in adamlarının buradaki platoya çıkmasına yardım ederiz.”

Gallenne kaşlarını çattı. “Pardon Lordum, ama sormam lazım. Onlara ne borçlu olduğunu hissediyorsun? Buraya onlara saldırmak için gelmiş olsak üzülürdüm, ama mantıklı olduğunu da görürdüm. Ama onlara yardım etmek için sebep göremiyorum.”

Perrin homurdandı. “Yalnızca, yapılacak doğru şey bu.”

“Bu tartışmaya açık,” dedi Gallenne, miğferli başını iki yana sallayarak. “Trolloclar ve Soluklarla savaşmak mükemmel, çünkü düşen her yaratık,

Son Savaş'ta karşımıza bir eksik çıkacakları anlamına geliyor. Adamlarımız onlarla savaşmak konusunda deneyim ediniyor ve korkularını kontrol altına almayı öğreniyor. Ama o yamaç dik ve tehlikeli; atlarını Damodred'in olduğu yere sürersen, avantajımızı kaybedebiliriz."

"Ben yine de gidiyorum," dedi Perrin. "Jori, git İki Nehirlileri ve Asha'manları getir. Benim saldırımdan önce Trollocları yumuşatmalarını istiyorum." Yine aşağı baktı. İki Nehir'e dair anılar zihninde canlandı. Kan. Ölüm. Elindeki *Mah'alleinir* ısındı. "Onları yalnız bırakmayacağım, Gallenne. Onları bile. Bana katılır mısın?"

"Sen garip bir adamsın, Aybara." Gallenne duraksadı. "Şerefli bir adam. Evet, katılırım."

"Güzel. Jori, harekete geç. Damodred'in safları kırılmadan onlara ulaşmalıyız."

Trolloc kitlesinden bir şok dalgası geçti. Galad, kılıcını terli ellerinde kavrayarak duraksadı. Tüm vücudu ağrıyordu. Dört yandan inlemeler geliyordu, bazıları ölen Trollocların boğuk hırıltılarıydı, diğerleri düşen adamlarının acıklı sesleriydi. Yakındaki Evlatlar dayanıyordu. Zar zor.

Gece, o ışıklara rağmen loştu. Bir kabusta savaşmak gibiydi. Ama Işığın Evlatları da karanlığa karşı duramayacaksa, kim durabilirdi?

Trolloclar daha yüksek sesle ulumaya başladılar. Öndekiler döndüler ve Galad'ın tiksinti içinde çekilmesine yol açan kaba, hırıltılı bir dille konuştular. Trolloclar konuşabiliyor muydu? Bunu hiç bilmiyordu. Dikkatlerini ne çekmişti?

Sonra gördü. Yukarıdan yağan oklar yakındaki Trolloc saflarını yarıyordu. İki Nehirli okçular ünlerini hak ediyorlardı. Galad çoğu okçunun bu şekilde ateş etmesine güvenemezdi, serseri oklar Beyazpelerinleri vurmadan değil. Ama o okçular keskin nişancıydı.

Trolloclar haykırıp uludular. Sonra, platodan bin süvari atıldı. Çevrelerinde ışıklar parladı; yukarıdan ateşler düştü, kızıl-altın mızraklar gibi yağdılar. Atlıları gümüş ışıkla aydınlattılar.

İnanılmaz bir manevraydı. Yamaç atların tökezleyip düşebileceği, tüm gücün işe yaramaz bir kitle halinde aşağı yuvarlanabileceği kadar dikti. Ama düşmediler. Sağlam adımlarla, kargıları parlayarak, dörtnala indiler. Ve önlerinde, dev çekicini havaya kaldırmış, sakallı bir adam canavar gibi at sürüyordu. Bizzat Perrin Aybara. Hemen arkasındaki bir adamın taşıdığı bayrak başının üzerinde dalgalanıyordu. Kırmızı kurt başı.

Manzara karşısında Galad elinde olmadan kalkanını indirdi. Aybara, onu kuşatan ateşler yüzünden, neredeyse alev almış gibi görünüyordu. Galad o iri, altın rengi gözleri görebiliyordu. Çakmak çakmaktılar.

Atlılar Galad'ın ordusunu kuşatan Trolloclara çarptılar. Aybara şamatanın üzerinden kükredi, sonra çekicini savurmaya başladı. Saldırı Trollocları gerilemeye zorladı.

"Saldırın!" diye bağırdı Galad. "İlerleyin! Onları süvarilere doğru sürün!" Yanında Bornhald'la kuzeye, yamaca doğru atıldı. Yakınındaki, Trom alayından kalanları toparladı ve Aybara'yı karşısına alarak, Trolloclara saldırdı.

Çatışma gittikçe daha kargaşalı bir hal alıyordu. Galad çılgınca savaşıyordu. Yukarıda, Aybara'nın tüm ordusu yüksek zeminden vazgeçerek inanılmaz bir şekilde yamaçtan aşağı aktı. On binlerce adam "Altıngöz! Altıngöz!" diye bağırarak Trollocların üzerine çullandılar.

Saldırı Galad ile Bornhald'ı Trolloc saflarının içine sürdü. Yaratıklar Aybara'dan kaçmaya çalışarak, dört bir yöne atılıyorlardı. Kısa süre sonra, Galad ve Bornhald'ın çevresindeki adamlar canlarını kurtarmak için savaşmaya başlamışlardı. Galad Havadaki Kurdele hamlesi ile bir Trolloc'un işini bitirdi, ama döndüğü zaman kendini üç metre boyunda, koç yüzlü bir devle karşı karşıya buldu. Yaratığın büyük, kare yüzünün iki yanında boynuzlar kıvrılıyordu, ama gözleri ve alt çenesi insansıydı.

Trolloc kancalı sırığını savurunca Galad eğildi, sonra kılıcını onun karnına sapladı. Yaratık haykırdı ve Bornhald yandan yaratığın dizaltı kirişlerini biçti.

Galad bağırdı ve geriye sıçradı, ama burkulmuş bileği sonunda boşandı. Yerdeki bir yarığa sıkıştı ve Galad düşerken korkunç bir çatırtı duydu.

Ölen canavar üzerine düşerek onu yere mıhladı. Galad'ın bacağına acı yayıldı, ama bunu duymazdan geldi. Kılıcını bırakarak leşi itmeye çalıştı. Bornhald küfrederek yabandomuzu burunlu bir Trolloc'u savuşturdu. Yaratık korkunç bir homurtu kopardı.

Galad iğrenç leşi kaldırdı. Kenarda, beyazlı adamlar görebiliyordu: Trom, yanında Byar, Galad'a ulaşabilmek için çılgınca çabalıyorlardı. Çok fazla Trolloc vardı ve hemen yanındaki Evlatların çoğu düşmüştü.

Galad kılıcına uzandığı sırada hemen kuzeyde, atlı bir şekil gölgeleri ve Trollocları yarıp geçti. Yaklaşarak, o dev çekici domuz suratlı bir Trolloca indirdi ve canavarı yere devirdi. Bornhald Galad'ın kalkmasına yardım etmeye koşarken Aybara atından atladı.

“Yaralandın mı?” diye sordu Aybara.
“Bileğim,” dedi Galad.
“Atıma bin,” dedi Aybara.
Galad itiraz etmedi; mantıklıydı. Ama Bornhald kalkmasına yardım ederken utanç hissediyordu. Aybara’nın adamları çevrelerini aldılar ve Trollocları püskürttüler. Aybara’nın ordusu çatışmaya katıldıktan sonra, Galad’ın adamları da cesaretlerini toplamışlardı.
Yamaç aşağı akın etmek tehlikeli bir kumardı, ama Galad Aybara’nın atına biner binmez, bu kumarın işe yaradığını gördü. Kuvvetli saldırı Trollocları dağıtmıştı ve bazıları kaçıyordu. Yukarıdan alevden diller yağıyor, Myrddraalleri kavuruyor, onlara bağlı koskoca Trolloc yumruklarını deviriyordu.
Henüz savaşın bitmesine çok vardı, ama denge değişiyordu. Aybara’nın güçleri önderlerinin çevresinde geniş bir alan açmışlardı ve ona ve Galad’a, saldırının bir sonraki aşamasını planlamak için zaman tanıyorlardı.
Galad, keskin gözlerle Trollocları izlemekte olan Aybara’ya döndü. “Beni kurtarmanın senin hakkındaki kararımı etkileyeceğini düşünüyorsun sanırım,” dedi Galad.
“Değiştirse iyi olur,” diye mırıldandı Aybara.
Galad tek kaşını kaldırdı. Beklediği yanıt bu değildi. “Adamlarım Trolloclardan hemen sonra ortaya çıkmanı şüpheli buluyor.”
“Eh, canları ne isterse düşünebilirler,” dedi Aybara. “Benim söyleyeceğim herhangi bir şeyin onların fikrini değiştireceğini sanmıyorum. Bir açıdan, bu benim hatam. Trolloclar beni öldürmek için burada; yalnızca, onlar kapanı kapatmadan kaçtım. Sizi onlara bırakmadığım için memnun olman lazım. Siz Beyazpelerinler neredeyse onlar kadar sıkıntı yarattınız bana.”
Tuhaf bir biçimde, Galad gülümsediğini fak etti. Bu Perrin Aybara’da dobra bir hava vardı. İnsan bir müttefikte en çok da bunu isterdi.
O zaman müttefik mi olduk? diye düşündü Galad, yaklaşan Trom ile Byar’a başını sallayarak. *Belki şimdilik.* Aybara’ya güveniyordu. Evet, belki dünyada, sırf Galad’ın güvenini kazanmak için bu kadar karmaşık bir plan kuracak adamlar vardı. Valda öyle biriydi.
Aybara değildi. O gerçekten açık sözlüydü. Evlatlardan kurtulmak istese onları öldürür ve yoluna devam ederdi.
“Öyle olsun madem Perrin Aybara,” dedi Galad. “Cezanı bu gece, şu anda açıklayacağım.”

Perrin kaşlarını çattı ve savaş hatları hakkında düşünmeyi bırakıp döndü. “Ne? *Şimdi mi?*”

“Ceza olarak, ölen Evlatların ailelerine beş yüzer kron kan bedeli ödeyeceğine karar verdim. Aynı zamanda, Son Savaş’ta tüm gücünle savaşmanı emrediyorum. Bu şeyleri yaptığın zaman suçunun temizleneceğini ilan ediyorum.”

Aybara onu süzdü, sonra başını salladı. “Bunu adil buldum, Galad Damodred.” Elini kaldırdı.

“Karanlığın yaratığı!” Aybara’nın arkasında biri hareketlendi. Biri kılıcını çekti. Bir hışırtı, bir metal çakması. Byar’ın gözleri öfkeyle çakmak çakmak olmuştu. Aybara’ya vurabileceği bir yere konuşlanmıştı.

Aybara döndü; Galad kılıcını kaldırdı. İkisi de fazla yavaştı.

Ama Jaret Byar vuramadı. Silahı havada, dudaklarından kan damlayarak donakaldı. Dizleri üzerine çöktü, sonra Aybara’nın ayaklarının dibine devrildi.

Bornhald, gözleri dehşetle irileşmiş halde arkasında duruyordu. Kılıcına baktı. “Ben... Bizi kurtaran bir adama arkadan saldırmak doğru değildi. Bu...” Kılıcını düşürdü ve Byar’ın cesedi karşısında tökezleyerek geriledi.

“Doğru şeyi yaptın, Bornhald Evlat,” dedi Galad üzüntüyle. Başını iki yana salladı. “İyi bir subaydı. Zaman zaman nahoş biri olabiliyordu belki, ama cesurdu. Onu kaybettiğime üzüldüm.”

Aybara, ona saldırabilecek başka Beyazpelerin ararmış gibi çevresine bakındı. “En baştan beri beni öldürmek için bahane arıyordu.”

Bornhald nefret dolu gözlerle Aybara’ya baktı, sonra kılıcını temizledi ve sertçe kınına soktu. Yaralıları götürdükleri alana doğru uzaklaştı. Galad ile Aybara’nın çevresindeki alan gittikçe daha güvenli oluyordu. Trolloclar püskürtülmüştü; kalan Evlatlardan ve Aybara’nın adamlarından oluşan savaş safları sağlamlaşıyordu.

“O adam hala babasını benim öldürdüğümü düşünüyor,” dedi Aybara.

“Hayır,” diye yanıt verdi Galad. “Bence senin öldürmediğini düşünüyor. Ama senden çok uzun zamandır nefret ediyordu Lord Aybara ve daha uzun zamandır Byar’ı seviyordu.” Başını iki yana salladı. “Bir dostu öldürmek. Bazen doğru olanı yapmak acı vericidir.”

Aybara homurdandı. “Yaralıların yanına gitmen lazım,” dedi, çekicini kaldırıp savaşın sürdüğü yere bakarak.

“Atını verirsen, savaşabilecek kadar iyiyim.”

“Tamam madem, işimize bakalım.” Aybara onu süzdü. “Ama düşme ihtimaline karşı yanında kalacağım.”

“Teşekkür ederim.”

“Atımı severim.”

Galad gülümseyerek ona katıldı ve çatışmaya daldılar.

42

KANDAN GÜÇLÜ

Gawyn bir kez daha Egwene’in dairesindeki küçük, süssüz odada oturuyordu. Bitkin düşmüştü; Şifa dahil, yaşadığı her şey düşünülünce bunda şaşırtıcı bir yan yoktu.

Tüm dikkati içinde beliren yeni farkındalıktaydı. Zihninin arkasında beliren o harika bilinç, Egwene ve duyguları ile bağlantısı. Bağlantı bir mucizeydi, bir teselliydi. Onu sezdiği sürece, onun yaşadığını bilecekti.

Egwene’in yaklaştığını fark ederek kapı açılırken ayağa kalktı. “Gawyn,” dedi Egwene içeri girerken, “bu durumda ayağa kalkmaman lazım. Lütfen, otur.”

“Ben iyiyim,” dedi Gawyn, ama denileni yaptı.

Egwene bir tabure çekip onun önüne oturdu. Sakin ve dingindi, ama gece yaşadığı olayların onu yorduğu belliydi. Hizmetkarlar hala kan lekeleri ve cesetlerle ilgileniyordu. Chubain tüm Kule’yi uyandırmıştı, bütün Aes Sedailer teker teker kontrol ediliyordu. Bir suikastçı daha ortaya çıkmıştı. Onu öldürürken iki asker ve bir Muhafız kaybetmişlerdi.

Evet, Gawyn o sakin yüzün ardındaki duygusal fırtınayı hissedebiliyordu. Son birkaç ay içinde, Gawyn Aes Sedailerin hiçbir şey hissetmemeyi öğrendiklerini düşünmeye başlamıştı. Bağ aksini kanıtlıyordu. Egwene hissedebiliyordu; yalnızca, duyguları yüzüne yansımıyordu.

Onun yüzüne bakar, içerideki fırtınayı hissederken, Gawyn ilk defa, Muhafız ile Aes Sedaisi arasındaki ilişkinin bir başka tarafını öğrendi. Muhafızlar yalnızca Aes Sedaileri korumuyorlardı; Aes Sedainin içinde neler olup bittiğini bilen yegane kişilerdi. Aes Sedai duygularını saklamak konusunda ne kadar uzman olursa olsun, Muhafızı maskenin ardında daha fazlası olduğunu biliyordu.

“Mesaana’yı buldunuz mu?” diye sordu.

“Evet, ama zaman aldı. Kahverengi Ajah’tan, Danelle adlı bir Aes Sedai rolü yapıyormuş. Onu odasında, çocuk gibi agularken bulduk. Altını kirletmiş. Onunla ne yapacağız bilmiyorum.”

“Danelle. Onu tanımıyorum.”

“Kendi halinde biriydi,” dedi Egwene. “Muhtemelen Mesaana bu yüzden onu seçti.”

Uzun dakikalar boyunca sessizlik içinde oturdular. “Ee,” dedi Egwene sonunda, “nasıl hissediyorsun?”

“Nasıl hissettiğimi biliyorsun,” dedi Gawyn dürüstçe.

“Yalnızca sohbet başlatmaya çalışıyordum.”

Gawyn gülümsedi. “Harika hissediyorum. Muhteşem. Ve endişeli, kaygılı. Senin gibi.”

“Seanchanlar konusunda bir şeyler yapılması lazım.”

“Haklısın. Ama seni endişelendiren bu değil. Sen, sana itaatsizlik etmemden rahatsız oldun, ama yapılacak doğru şeyin bu olduğunu biliyorsun.”

“İtaatsizlik etmedin,” dedi Egwene. “Sana geri dönmeni söylemiştim.”

“Odanı koruma yasağı kalkmamıştı. Planlarını bozabilir, sorun yaratabilir, suikastçıları kaçırtabilirdim.”

“Evet,” dedi Egwene. Sıkıntısı arttı. “Ama bunun yerine, hayatımı kurtardın.”

“Nasıl içeri girdiler?” diye sordu Gawyn. “Hizmetçi alarmı tetiklediğinde uyanman gerekmiyor muydu?”

Egwene başını iki yana salladı. “Derin düşe dalmıştım, Mesaana’yla savaşıyordum. Kule Askerleri alarmları duyacak kadar yakındı,” dedi Egwene. “Hepsi ölü bulundu. Öyle görünüyor ki, suikastçılar koşa koşa gelmemi bekliyormuş. Aralarından biri giriş odasında saklanıyormuş. Ben diğer ikisini yakaladıktan sonra beni öldürmek için.” Yüzünü buruşturdu. “İşe yarayabilirdi de. Ben Kara Ajah ya da belki bir Gri Adam bekliyordum.”

“Uyarı yollamıştım.”

“Ulak da ölü bulundu.” Egwene onu süzdü. “Bu gece doğru şeyi yaptın, ama yine de bu beni endişelendirdi.”

“Çözeriz,” dedi Galad. “Seni korumama izin verirsen, başka her şeye itaat ederim Egwene. Söz veriyorum.”

Egwene duraksadı, ardından başını salladı. “Eh, Salon’la konuşmam gerekecek. Kapımı kırıp, yanıtlar talep etmeye hazır olmalılar.” Gawyn onun içten içe sıkıntılı olduğunu anlayabiliyordu.

“Geri dönüşümün planın bir parçası olduğunu söylesen işe yarayabilir,” dedi.

“Öyleydi,” dedi Egwene. “Ama zamanlama beklenmedikti.” Duraksadı. “Silviana’nın geri dönmen talebimi nasıl dile getirdiğini fark edince, hiç gelmeyeceğinden korktum.”

“Neredeyse gelmiyordum da.”

“Neden fikir değiştirdin?”

“Teslim olmayı öğrenmem gerek. Bu işte asla başarılı olmadım.”

Egwene, bunu anlarmış gibi başını salladı. “Bu odaya yatak getirmelerini emredeceğim. Baştan beri, bu odanın Muhafızıma ait olmasını planlıyordum.”

Gawyn gülümsedi. Bir başka odada uyumak? Her şeyin altında, hala muhafazakar bir hancının kızı vardı. Egwene onun düşüncelerini sezince kızardı.

“Neden evlenmiyoruz?” dedi Gawyn. “Hemen burada, bugün. Işık, Egwene, sen Amyrlin’sin; Tar Valon’da senin sözün kanun. Söyle evlenelim.”

Egwene soldu; bunun onu bu gece alt üst etmesi tuhaftı. Gawyn kaygıya kapıldı. Egwene onu sevdiğini söylemişti. Evlenmek istemiyor muydu?

Ama hayır, duygularını sezebiliyordu. Egwene onu gerçekten seviyordu. O zaman neden?

Egwene konuşurken dehşet içindeymiş gibiydi. “Annemle babama haber vermeden evlenirsem, bir daha nasıl yüzlerine bakarım? Işık, Gawyn, en azından onları buraya getirtmemiz lazım! Ya Elayne? Ona söylemeden mi evleneceksin?”

Gawyn gülümsedi. “Haklısın elbette. Onlarla temas kurarım.”

“Ben...”

“Egwene, sen *Amyrlin Makamı*’sın. Dünyanın ağırlığı omuzlarında. Bırak, ayarlamaları ben yapayım.”

“Pekala,” dedi Egwene. Dışarıya, Silviana’nın beklediği yere çıktı; kadın Gawyn’e dik dik baktı. Egwene hizmetçilere Gawyn için bir yatak getirmelerini emretti, sonra o ve Vakanüvis uzaklaştılar, Chubain’in askerlerinden ikisi de onları takip etti.

Gawyn de onunla gitmek isterdi. Çevrede hala suikastçılar olabilirdi. Ne yazık ki, Egwene onu uyumaya göndermekte haklıydı. Gawyn ayakta durmakta güçlük çekiyordu. Titrek bacakları üzerinde doğruldu, sonra dışarıda çarşaflarla örtülmüş bir ceset sırası gördü. Aes Sedailer onları gözden geçirene kadar yerlerinden oynatılmayacaklardı. Şimdilik, Mesaana’yı bulmak ve başka suikastçılar aramak daha önemliydi.

Dişlerini sıkarak, kendini gidip örtüyü çekmeye zorladı. Celark ve Mazone'nin cansız yüzleri ortaya çıktı: Ne yazık ki Celark'ın başı bedeninden ayrılmış, yanına konmuştu.

"İyi iş çıkardınız," dedi. "Aileleriniz, Amyrlin'in hayatını kurtardığınızı bilecek." Bu kadar iyi adamları kaybetmek onu öfkelendiriyordu.

Kavrulsun o Seanchanlar, diye düşündü. *Egwene onlar konusunda haklı. Bir şey yapılması lazım.*

Kenara, üç suikastçının de örtüler altında yattıkları yere baktı. Siyah terlikli ayakları örtülerin altından çıkmıştı. İki kadın ve bir adam.

Acaba... diye düşündü, sonra onlara yaklaştı. O örtüyü çekerken nöbetçiler ona baktı, ama kimse onu durdurmadı.

Ter'angreal'leri seçmek kolaydı, ama yalnızca ne araması gerektiğini bildiği için. Suikastçıların sağ ellerinin orta parmaklarına taktıkları, birbirinin aynısı, siyah taşlı yüzükler. Yüzükler, dikenli sarmaşık biçimindeydi. Görünüşe göre Aes Sedailer onların ne olduğunu anlamamıştı, en azından şimdilik.

Gawyn üç yüzüğü çıkardı ve cebine attı.

Lan bir şey hissedebiliyordu, zihninin arkasındaki duygularda belirgin bir farklılık. Onları ve onların temsil ettiği kadını görmezden gelmeye alışmıştı.

Son zamanlarda o duygular değişmişti. Nynaeve'in onun bağını devraldığından gittikçe daha emin oluyordu. Onu, hislerinden tanıyabiliyordu. O tutkuyu, o iyiliği tanımamak mümkün müydü? Duygu... olağanüstüydü.

Yoldan aşağı baktı. Tepenin yamacında dolanıyor, sonra dümdüz ilerideki kaleye gidiyordu. Kandor ile Arafel sınırı, Gümüşduvar Surları'yla işaretlenmişti, Firchon Geçidi'nin iki yanına inşa edilmiş büyük bir kale. Son derece etkileyici bir kaleydi; aslında, dar kanyonun düz duvarlarından yükselen iki kale.

Geçidi aşmak için, ok yarıkları dizilmiş büyük taş duvarların arasından geçmek gerekiyordu ve her iki yönden gelen orduları durdurabilecek nitelikteydi.

Sınırboyluların hepsi müttefikti. Ama bu Arafellilerin, Shol Arbela yolunu kesen güzel bir kale istemelerini engellememişti. O kalenin önünde, küçük gruplar halinde toplanmış bin kişi kamp kurmuştu. Bazı gruplar

Malkier'in Altın Turna bayrağını açmışlardı. Diğerleri Kandor ya da Arafel bayrakları altında toplanmıştı.

"Hanginiz yemininden döndü?" diye sordu Lan, dönüp onu izleyen alaya bakarak.

Adamlar başlarını iki yana salladılar.

"Kimsenin yemininden dönmesi gerekmiyordu," dedi Andere. "Başka ne yapabilirdin ki? Kırık Topraklar'dan mı gidecektin? Zirvesiz Tepeler'den mi? Ya burayı seçecektin ya da hiçbir yeri. Bunu biliyorlar. Bu yüzden seni burada bekliyorlar."

Lan homurdandı. Muhtemelen doğruydu. "Biz bir kervanız," dedi yüksek sesle. "Unutmayın, soran olursa Malkierli olduğumuzu itiraf edebilirsiniz. Kralınızı beklediğinizi söyleyebilirsiniz. Bu doğru. Onu bulduğunuzu söylemeyeceksiniz."

Diğerleri rahatsız olmuş gibiydi, ama itiraz etmediler. Lan yamaçtan aşağı başı çekti, yirmi araba, savaş atları ve eşlikçilerden oluşan kervan da takip etti.

Lan bunun yaşanacağından hep endişelenmişti. Malkier'i geri kazanmak imkansızdı. Orduları ne kadar büyük olursa olsun öleceklerdi. Saldırı? Afet'e? Saçmalıktı.

Onlardan bunu isteyemezdi. Bunu yapmalarına *izin veremezdi*. Yolda ilerlemeye devam ederken kararlılığı arttı. O bayrakları açan o cesur adamlar... Shienarlı güçlerle birleşip, anlamı olan bir savaşa katılmaları gerekirdi. Onların ölümüne sebep olmayacaktı.

Ölüm tüyden hafiftir... Yolculukları süresinde Rakim bunu defalarca söylemişti. On seneler önce, Aiel Savaşı sırasında Lan'i takip etmişti. *Görev dağdan ağırdır.*

Lan görevinden *kaçmıyordu*. Ona doğru koşuyordu. Yine de, yamacın eteklerine ulaştığında, kampları görüp duygulandı. At sürmeye devam etti. Bekleyen adamlar basit savaşçı kıyafetleri giymişler, *hador*ler takmışlardı. Kadınların alınları *ki'sain* ile işaretlenmişti. Adamların bazıları, omuzlarında Altın Taç bulunan ceketler giymişlerdi: Malkier Kraliyet Askerleri'nin arması. O armayı ancak babaları ya da büyükbabaları Asker birliğinde hizmet etmişse takabilirlerdi.

Bukama görse: gözyaşlarına boğulurdu. Malkierlilerin bir halk olarak yok olduğunu, kırıldığını, dağıldığını, başka uluslara karıştığını düşünüyordu. Ama buradaydılar işte, en ufak silah çağrısı fısıltısında toplanıyorlardı. Çoğu yaşlıydı: Krallığı düştüğünde Lan daha bebekti; o gün

yetişkin olanlar şimdi yetmiş, seksen yaşlarında olsa gerekti. Saçları kırdı, ama yine de savaşçıydılar, oğullarını ve torunlarını getirmişlerdi.

"*Tai'shar Malkier!*"diye bağırdı bir adam, Lan'in grubu geçerken. *Hadori*sini gördüklerinde çağrı bir düzine, iki düzine kez tekrarlandı. Kimse onun kim olduğunu fark etmemiş gibiydi. Onun da kendileri ile aynı sebepten geldiğini sanıyorlardı.

Son Savaş geliyor, diye düşündü Lan. *Onlara benim yanımda savaşma hakkını vermemeli miyim?*

Evet, vermemeliydi. Fark edilmeden, tanınmadan geçmesi en iyisiydi. Bakışlarını ileriye dikti, elini kılıcından ayırmadı ve ağzını açmadı. Ama her *Tai'shar Malkier* çağrısıyla sırtı daha da dikleşiyordu. Her biri onu güçlendiriyor, öne itiyordu.

İki kalenin surları arasındaki kapı açıktı, ama askerler kapılardan geçen herkesi kontrol ediyorlardı. Lan Mandarb'ı durdurdu ve alay da arkasında durdu. Arafelliler, ona karşı gözlerini açık tutma emri almış olabilirler miydi? İlerlemek dışında seçeneği var mıydı? Kalenin çevresinden dolaşmak haftalar alırdı. Alayı sıraya girdi ve herkes teker teker nöbetçilerin olduğu yere yaklaştı.

"Geliş amacı?" diye sordu saçları örülmüş, üniformalı bir Arafelli.

"Fal Moran'a gidiyoruz," dedi Lan. "Son Savaş için."

"Siz de diğerleri gibi burada kalıp kralınızı beklemeyecek misiniz?" dedi nöbetçi, çelik eldivenli elini, toplanmış Malkierlilere doğru sallayarak.

"Benim kralım yok," dedi Lan alçak sesle.

Asker çenesini ovalayarak yavaşça başını salladı. Sonra bazı askerlere arabalardaki malları denetlemelerini işaret etti. "Bunlar için vergi ödemeniz lazım."

"Son Savaş'ta Shienarlılara vermeyi planlıyorum," dedi Lan. "Bedelsiz."

Nöbetçi tek kaşını kaldırdı.

"Yemin ederim," dedi Lan usulca, adamın gözlerine bakarak.

"O zaman vergi yok. *Tai'shar Malkier*, dostum."

"*Tai'shar Arafel*." Lan atını tekmeledi. Gümüşduvarlar'ın arasından geçmekten nefret ediyordu; bin okçu ona nişan alıyormuş gibi hissetmesine sebep oluyordu. Arafel güçleri bu kadar geriye sürülürse, Trolloclar *buradan* kolay kolay geçemeyeceklerdi. Bunun olduğu zamanlar görmüşlerdi ve her seferinde, burada tutunmuşlardı. Yılmaz Yakobin'in zamanında olduğu gibi.

Lan yol boyunca nefesini tuttu neredeyse. Diğer tarafa ulaştığında rahatladı ve Mandarb'ı kuzeydoğu yoluna doğru mahmuzladı.

"Al'Lan Mandragoran?" diye bağırdı bir ses uzaktan.

Lan donakaldı. Ses yukarıdan gelmişti. Döndü ve en soldaki surlara baktı. Oradaki pencereden bir baş uzanmıştı.

"Işık'a şükürler olsun, sensin!" dedi konuşan. Baş geri çekildi.

Lan'in içinden kaçmak geçti. Ama kaçarsa, bu adam kesinlikle diğerlerine haber verirdi. Lan bekledi. Adam kale kapılarının birinden koşarak çıktı. Lan onu tanıyordu; henüz erkek olmamış bir oğlan çocuğuydu; kırmızı kıyafetler giymiş, masmavi bir pelerin takmıştı. Kandor Kraliçesi'nin torunu Kaisel Noramaga.

"Lord Mandragoran," dedi çocuk yaklaşarak. "Geldiniz! Altın Turna'nın açıldığını duyduğumda..."

"Ben açmadım, Prens Kaisel. Benim planım yalnız gitmekti."

"Elbette. Ben de sizinle birlikte gelmek isterim. Gelebilir miyim?"

"Bu akıllıca bir seçim olmaz, Ekselansları," dedi Lan. "Büyükanneniz güneyde; Kandor'a babanızın hükmettiğini varsayıyorum. Onunla olmanız gerekir. Burada ne işiniz var?"

"Beni Prens Kendral davet etti," dedi Kaisel. "Ve gelmemi babam istedi. İkimiz de sizinle gelmeyi planlıyoruz!"

"Kendral da mı?" diye sordu Lan dehşet içinde. Arafel kralının torunu mu? "Sizin yeriniz halkınızın yanı!"

"Atalarımız bir yemin etti," dedi genç adam. "Koruma ve savunma yemini. O yemin kandan güçlüdür, Lord Mandragoran. İrade ya da seçimden güçlüdür. Karınız sizi burada beklememizi söyledi; bizi selamlamadan geçmeye çalışabileceğinizi söyledi."

"Beni nasıl tanıdınız?" diye sordu Lan, öfkesine hakim olarak.

"At," dedi Kaisel, başını Mandarb'a doğru sallayarak. "Sizin kılık değiştirebileceğinizi söyledi. Ama atınızı asla bırakmazsınız."

Kavrulası kadın, diye düşündü Lan, kalede bir çağrının yükseldiğini duyunca. Kendi oyununda yenilmişti. *Nynaeve'e lanet olsun. Ve Nynaeve'e şükürler olsun.* Bağ aracılığıyla ona bir aşk ve kızgınlık hissi yollamaya çalıştı.

Sonra, içini çekerek pes etti. "Altın Turna Tarmon Gai'don için açıldı," dedi usulca. "İsteyen her kadın ve erkek gelip bizimle savaşsın." Mesaj yayılırken gözlerini yumdu. Sesler önce bir tezahürata dönüştü. Sonra bir kükremeye.

43

BİRAZ ÇAY

“Ve bu Asha’manlar artık lekenin olmadığını iddia ediyorlar, öyle mi?” diye sordu Galad, o ve Perrin Aybara savaş sonrası, meydanda gezinirlerken.

“Öyle,” dedi Perrin. “Ve ben de onlara güveniyorum. Neden yalan söylesinler ki?”

Galad tek kaşını kaldırdı. “Delilik?”

Perrin buna başını sallayarak yanıt verdi. Bu Perrin Aybara ilginç adamdı. Galad düşündüklerini söylediğinde diğerleri genellikle öfkeyle karşılık veriyordu, ama Perrin’in karşısında kendini tutmasına gerek olmadığını fark etmeye başlamıştı. Bu adam dürüstlüğe iyi tepki veriyordu. Eğer gerçekten Karanlıkdostu ya da Gölgedölüyse, oldukça tuhaf türden bir karanlık yaratığıydı.

Ufuk aydınlanmaya başlamıştı. Işık, gece geçip gitmiş miydi? Yerde cesetler yatıyordu ve çoğu Trolloclara aitti. Yanık et ve tüy kokusu, kan ve çamur kokusuna karışıyordu. Mide bulandırıcıydı. Galad kendini tükenmiş hissediyordu.

Bir Aes Sedainin ona Şifa vermesine izin vermişti. “Rezerv güçlerini savaşa sürdün mü, devriyeleri geride tutmanın anlamı yoktur,” derdi Gareth Bryne. Aes Sedailerin adamlarını kurtarmasına izin verdiyse, kendisi de Şifa kabul etse olurdu. Eskiden Aes Sedai Şifa’sını kabul etmek onu bu kadar rahatsız etmiyordu.

“Belki,” dedi Perrin. “Belki Asha’manlar deli ve leke aslında temizlenmedi. Ama bana iyi hizmet ettiler ve bence, aksini ispat edene kadar, güvenimi kazandılar. Sen ve adamların hayatlarınızı Grady ve Neald’a borçlusunuz.”

“Ben de onlara teşekkür ediyorum,” dedi Galad, ayı burunlu, devasa bir Trolloc leşinin üzerinden aşarken. “Gerçi adamlarımın pek azı bunu ifade edecektir. Buradaki müdahalen hakkında ne düşüneceklerini bilemiyorlar, Aybara.”

“Hala bir şekilde onları kandırdığımı mı düşünüyorlar?”

“Belki,” dedi Galad. “Ya olağanüstü kurnaz bir Karanlıkdostusun ya da gerçekten dediğin şeyi yaptın: Bizim sana nasıl davrandığımıza aldırmadan,

adamlarımı kurtarmaya geldin. Bu durumda, şerefli bir adamsın. Ölmemize izin vermek senin hayatını çok kolaylaştırırdı.”

“Hayır,” dedi Perrin. “Son Savaş’ta bütün kılıçlara ihtiyaç var Galad. Her birine.”

Galad homurdandı, kırmızı pelerinli bir askerin yanında diz çöktü ve onu çevirdi. Pelerin kırmızı değildi; kanla sırılsıklam olmuş, beyaz bir pelerindi. Ranun Sinah Son Savaş’ı görmeyecekti. Galad genç adamın gözlerini kapattı ve onun adına Işık’a dua etti.

“Ee, şimdi sen ve adamların ne yapacaksınız?” diye sordu Perrin.

“Yolumuza devam edeceğiz,” dedi Galad ayağa kalkarak. “Kuzeye, Andor’daki malikaneme. Hazırlanmak için.”

“Siz...” Perrin donakaldı. Sonra döndü ve koşa koşa savaş meydanından geçti.

Galad da peşinden seyirtti. Perrin bir Trolloc yığınına ulaştı, sonra leşleri kenara itmeye başladı. Galad çok hafif bir ses duydu. Bir inleme. Aşırı insansı gözleri cansız bakan şahin kafalı bir yaratığı sürüklemesine yardım etti.

Altında, genç bir adam gözlerini kırpıştırarak onlara baktı. Jerum Nus’tu, Işığın Evlatlarından biri.

“Ah, Işık,” dedi genç adam boğuk bir sesle. “Acıyor. Öldüğümü sanmıştım. Ölü...”

Yan tarafı yarılmıştı. Perrin telaşla diz çöktü, oğlanın kafasını kaldırdı ve su içmesine yardım etti. Galad ise taşıdığı çantadan sargı bezi çıkardı ve yarayı sardı. Kesik kötüydü. Talihsiz genç kesinlikle ölecekti. O...

Hayır, diye düşündü Galad. *Aes Sedailerimiz* var. Bu şekilde düşünmeye alışmak zordu.

Jerum Perrin’in kolunu yakalamış, sevinçle ağlıyordu. Delikanlı kendinde değildi. O altın gözler onu hiç rahatsız etmemiş gibiydi.

“İç, oğlum,” dedi Perrin yatıştırıcı bir sesle. Nazikçe. “Sorun değil. Seni bulduk. İyileşeceksin.”

“Sanki saatlerce bağırdım,” dedi delikanlı. “Ama çok bitkindim ve onlar tepemdeydi. Nasıl... beni nasıl buldunuz?”

“Kulaklarım keskindir,” dedi Perrin. Galad’a bakarak başını salladı ve Perrin koltuk altlarından, Galad bacaklarından tutup birlikte delikanlıyı kaldırdılar. Onu dikkatle alıp götürdüler. Delikanlı sayıklamaya devam ediyordu.

Savaş meydanının kenarında, Aes Sedailer ve Aiel Bilgeleri yaralılara Şifa veriyordu. Galad ve Perrin onların yanına vardılar. Sarı saçlı bir Bilge -Galad'dan bir gün daha yaşlı görünmeyen, ama yaşlı ve anaç bir kadının yetkesiyle konuşan bir kadın- telaşla yaklaştı. Delikanlıyı yerinden oynattıkları için onları paylarken elini alnına dokundurdu.

"İzin veriyor musun Galad Damodred?" diye sordu. "Bu adam kendi adına konuşamayacak durumda."

Galad, yaraları ne kadar kötü olursa olsun, adamlarına Şifa kabul edip etmemek konusunda seçim tanınması konusunda ısrar etmişti. Aes Sedailer ve Bilgeler bundan hoşlanmamıştı, ama Perrin emri tekrarlamıştı. Onu dinliyor gibiydiler. Tuhaf. Galad bir erkekten emir, hatta fikir alan Aes Sedaiyle nadiren karşılaşmıştı.

"Evet," dedi Galad. "Ona Şifa ver."

Bilge işine döndü. Çoğu Beyazpelerin Şifa'yı reddetmişti, ama Galad kabul ettikten sonra bazıları fikir değiştirmişti. Delikanlının solukları düzene kavuştu, yarası kapandı. Bilge onu tamamen iyileştirmemişti, yalnızca o günü canlı atlatmasına yetecek kadar. Kadın gözlerini açtığında perişan görünüyordu, hatta Galad'ın hissettiğinden daha yorgun.

Yönlendiriciler bütün gece savaşmış, ardından Şifa dağıtmıştı. Galad ve Perrin savaş meydanına geri döndüler. Yaralı arayan başkaları da vardı elbette. Perrin de dinlenmek için kampa dönebilirdi. Ama dönmemişti.

"Sana bir seçenek daha verebilirim," dedi Perrin, yürürlerken. "Burada, Ghealdan'da, hedefinizden haftalarca uzakta kalmak yerine. Sizi bu gece Andor'a nakledebilirim."

"Adamlarım bu Yolculuk denen şeye güvenmiyor."

"Sen emir verirsen giderler," dedi Perrin. "Aes Sedailerin yanında savaşacağınızı söyledin. Eh, ben bununla onun arasında büyük fark göremiyorum. Benimle gelin."

"Yani, sana katılmamıza izin vereceksin, öyle mi?"

Perrin başını salladı. "Ama yemin etmen gerek."

"Ne tür bir yemin?"

"Sana karşı dürüst olacağım, Galad. Fazla zamanımız kaldığını sanmıyorum. Belki birkaç hafta. Eh, sana ihtiyacımız olacağını düşünüyorum, ama Rand Beyazpelerinlerin savaş hattında denetimsiz kalmasından hoşlanmayacaktır. Bu yüzden, savaş bitene kadar beni kumandanınız olarak kabul edeceğinize dair yemin etmeni istiyorum."

Galad duraksadı. Şafak yaklaşmıştı; aslında, o bulutların arkasında sökmüş bile olabilirdi. “Bunun ne kadar cüretkar bir öneri olduğunun farkında mısın? Işığın Evlatlarının Lord Kumandanının sıradan bir adamın emirlerine itaat etmesi zaten olağanüstü olurdu. Ama sana, kısa süre önce adam öldürmekten suçlu bulunan birine? Çoğu Evladın Karanlıkdostu olduğuna inandığı bir adama?”

Perrin ona döndü. “Şimdi benimle gel ve seni Son Savaş’a ulaştırayım. Bensiz, neler olacağını kim bilebilir?”

“Her kılıca ihtiyaç duyulacağını söylemiştin,” diye yanıt verdi Galad. “Bizi geride bırakır mıydın?”

“Evet. Yemin etmezsen bırakacağım da. Ama Rand sizi almak için bizzat gelebilir. Benimle gelirseniz, neyle karşılaşacağınızı bilirsiniz. Size karşı adil davranırım. Tek istediğim adamlarının hizadan çıkmaması ve sonra savaş zamanı geldiğinde, savaşmaları söylenen yerde savaşmaları. Rand... Eh, bana hayır diyebilirsiniz. Ama ona hayır demeyi çok daha zor bulacaksınız. Ve evet dediğinizde de, sonuçtan o kadar fazla hoşlanmayacağınızı düşünüyorum.”

Galad kaşlarını çattı. “Tuhaf ölçüde ikna edici bir adamsın, Perrin Aybara.”

“Anlaştık mı?” Perrin elini uzattı.

Galad onun elini sıktı. Savurduğu tehdit yüzünden değil; Jerum’u yaralı halde bulduklarında Perrin’in sesinin nasıl çıktığını hatırladığından. O seste merhamet vardı. Hiçbir Karanlıkdostu merhameti taklit edemezdi.

“Yemin ederim,” dedi Galad. “Son Savaş bitene kadar seni askeri kumandanım olarak kabul edeceğime.” Aniden kendini biraz öncekinden daha bitkin hissetti, nefes verdi ve yakındaki taşın üzerine oturdu.

“Ben de sana yemin ederim,” dedi Perrin. “Adamlarına, diğerleri gibi bakılacak. Burada otur ve biraz dinlen; ben şurayı arayacağım. Zayıflık yakında geçer.”

“Zayıflık?”

Perrin başını salladı. “Bir *ta’veren*in ihtiyaçlarına kapılmanın nasıl bir his olduğunu biliyorum. Işık, hem de nasıl biliyorum.” Galad’ı süzdü. “Neden ikimizin de buraya, aynı yere geldiğimizi hiç merak ettin mi?”

“Adamlarım ve ben, Işık seni önümüze koyduğu için diye düşündük,” dedi Galad. “Seni cezalandırabilmemiz için.”

Perrin başını iki yana salladı. “Hepsi bu değil. Gerçek şu ki Galad, görünüşe göre, benim sana ihtiyacım vardı. Bu yüzden buraya geldiniz.”

Sonra uzaklaştı.

Alliandre sargı bezini dikkatle katladı, sonra bekleyen *gai'shain*a uzattı. Adamın parmakları kalın ve nasırlıydı ve pelerininin başlığı yüzünü gizliyordu. Lacile'in peşine düştüğü Kardeşsiz Niagen olabilirdi. O mesele Faile'yi hala sinirlendiriyordu, ama Alliandre Faile'nin neden sinirlendiğini anlayamıyordu. Muhtemelen bir Aiel Lacile'e çok uyardı.

Alliandre bir sargı bezi daha hazırlamaya başladı. Savaş meydanının yanında, bodur dağınıkkafa çalılarının ve meşinyaprakların arasındaki küçük bir açıklıkta, diğer kadınlarla birlikte oturuyordu. Serin hava, yaralıların inlemeleri dışında sessizdi.

Sabah ışığında bir parça kumaş daha kesti. Kumaş eskiden bir gömlekti. Şimdi ondan sargı bezi yapıyorlardı. Büyük bir kayıp değil; görünüşüne bakılırsa, çok da iyi bir gömlek değildi.

"Savaş bitti mi?" dedi Berelain usulca. O ve Faile yakındaki taburelerin üzerinde, karşı karşıya oturmuş, kumaş kesiyorlardı.

"Evet, bitmiş görünüyor," diye yanıt verdi Faile.

İkisi de sustu. Alliandre tek kaşını kaldırdı, ama hiçbir şey söylemedi. O ikisi arasında bir şeyler dönüyordu. Neden aniden çok iyi dostlarmış gibi davranmaya başlamışlardı ki? Bu oyun kamptaki adamların çoğunu kandırmış gibiydi, ama Alliandre, birbirlerini gördüklerinde dudaklarının nasıl gerildiğine bakarak, gerçeği anlayabiliyordu. Faile Berelain'in hayatını kurtardıktan sonra aralarındaki gerilim azalmıştı, ama tamamen kaybolmamıştı.

"Onun hakkında haklıymışsın," dedi Berelain.

"Şaşırmış gibisin."

"Konu erkekler olduğunda genellikle yanılmam."

"Kocam diğer erkeklere benzemez. Bu..." Faile sustu. Gözlerini kısarak Alliandre'ye baktı.

Kanlı küller, diye düşündü Alliandre. Çok uzağa oturmuştu, bu da onun duymakta zorlanmasına ve onlara doğru dönmesine sebep oluyordu. Kuşku uyandırmıştı.

İkisi yine sustular ve Alliandre tırnaklarını inceliyormuş gibi elini kaldırdı. *Evet,* diye düşündü. *Beni görmezden gelin. Ben önemli değilim, yalnızca işler boyunu aşmış bir kadınım ve duruma ayak uydurmakta güçlük çekiyorum.* Faile ve Berelain öyle düşünmüyordu elbette, tıpkı İki Nehirlilerin Perrin'in karısına ihanet ettiğini hiç düşünmedikleri gibi. Onları

oturtup sorsanız -gerçekten düşünmelerini isteseniz- başka bir şey olmuş olması gerektiği sonucuna varırlardı.

Ama batıl inanç ya da önyargı gibi şeyler düşüncelerden daha derindi. Diğer ikisinin Alliandre hakkında ne *düşündükleri* ile içgüdüsel olarak ne *hissettikleri* farklıydı. Dahası, Alliandre gerçekten de işler boyunu aşmış ve duruma ayak uydurmakta güçlük çeken bir kadındı.

İnsanın güçlü taraflarını bilmesi en iyisiydi.

Alliandre sargı kesme işine geri döndü. Faile ve Berelain kalıp yardım etmek konusunda ısrar etmişti; Alliandre gidemezdi. O ikisi son zamanlarda bu kadar *ilginç* davranırken değil. Dahası, çalışmaya bir şey demiyordu. Aiellerin yanındaki tutsaklıkları ile karşılaştırıldığında, bu oldukça hoş bir işti. Ne yazık ki, iki kadın sohbetlerine devam etmediler. Aslında, Berelain canı sıkılmış gibi kalktı ve açıklığın diğer yanına yürüdü.

Alliandre kadından gelen buz gibi havayı *hissedebiliyordu* neredeyse. Berelain başkalarının bez şeritler kesip dürdüğü yerde durdu. Alliandre ayağa kalktı; taburesini, makasını ve bezleri Faile'nin yanına taşıdı. "Onu bu kadar huzursuz gördüğümü hatırlamıyorum," dedi.

"Yanılmaktan hoşlanmıyor," diye yorum yaptı Faile. Derin bir nefes aldı, sonra başını iki yana salladı. "Dünyayı yarım gerçekler ve müdahalelerden oluşmuş bir ağ gibi görüyor, en sade insana bile karmaşık güdüler atfediyor. Bu onu saray siyaseti konusunda başarılı kılabilir. Ama ben o şekilde yaşamak istemezdim."

"O çok akıllı," dedi Alliandre. "Gerçekten de bir şeyler görüyor, Faile. Dünyayı anlıyor. Yalnızca, çoğumuz gibi, bazı kör noktaları var."

Faile dalgın dalgın başını salladı. "En çok da neye acıyorum, biliyor musun? Bütün bunlara rağmen, onun Perrin'e hiç aşık olmadığına inanıyorum. Onu eğlence niyetiyle, siyasi avantaj için kovaladı. Ve Mayene için. Sonuçta, daha çok, işin zorluğu onu güdüledi. Perrin'i beğeniyor olabilir, ama o kadar. Aşık olmuş olsa, onu anlardım belki."

Alliandre bunun üzerine dilini tutarak sargı bezi kesmeye devam etti. Yığının içinde güzel, açık mavi bir gömleğe rastladı. Kuşkusuz onunla daha iyi bir şey yapılabilirdi! Gömleği başka iki gömleğin arasına tıktı ve kesmeyi planladığı bir yığınmış gibi, yanına koydu.

Sonunda Perrin, giysileri kanlı birkaç işçiyle birlikte açıklığa geldi. Hemen Faile'ye yöneldi, Berelain'in taburesine oturdu ve harika çekicini yanına, otların arasına bıraktı. Bitkin görünüyordu. Faile ona içecek bir şey getirdi ve sonra omuzlarını ovdu.

Alliandre izin isteyerek Perrin'le karısını yalnız bıraktı. Berelain'in açıklığın kenarında durmuş, ateşte demlenen çaydanlıktan doldurduğu fincanından çay yudumlamakta olduğu yere yöneldi. Berelain onu süzdü.

Alliandre kendine bir fincan çay doldurdu, sonra bir an üzerine üfledi. "Birbirlerine yakışıyorlar, Berelain," dedi. "Bu sonucu gördüğüm için üzüldüğümü söyleyemem."

"Her ilişki meydan okunmayı hak eder," diye yanıt verdi Berelain. "Ve Faile Malden'de ölseydi -son derece olası bir sonuç- Perrin'in bir başkasına ihtiyacı olacaktı. Ama gözlerimi Perrin Aybara'dan ayırmam büyük bir kayıp değil. Onun aracılığıyla Yeniden Doğan Ejder'le aramda bir bağlantı kurmak istiyordum, ama başka fırsatlar doğacak." Birkaç dakika öncesine göre çok daha az canı sıkkın görünüyordu. Aslında, her zamanki hesapçı haline geri dönmüş gibiydi.

Alliandre gülümsedi. *Akıllı kadın.* Faile'nin tehdidin geçtiğinden emin olması için, rakibinin tamamen yenildiğini görmesi gerekiyordu. Bu yüzden Berelain hayal kırıklığının belli olmasına izin vermişti; normalde izin vermeyeceği kadar.

Alliandre çayını yudumladı. "Yani senin için evlilik yalnızca bir hesap işi, öyle mi? Elde edeceğin avantajlar meselesi?"

"Bir de avın coşkusu, oyunun heyecanı var."

"Ya aşk?"

"Aşk, hükümdarlık etmeyenler içindir," dedi Berelain. "Bir kadının değeri, evlenecek birini bulma yeteneğinden çok daha fazladır, ama benim Mayene'in çıkarını göz önüne almam gerek. Ben bir koca bulmadan Son Savaş'a girersek, bu hükümdar soyunun devamını tehlikeye sokar. Ve Mayene'de soy krizi çıkarsa, Tear hemen müdahale der. Aşk göze alamayacağım bir..."

Aniden sustu ve yüz ifadesi değişti. Neler oluyordu? Alliandre yana döndü ve kaşlarını çattı. Sonra sebebi gördü.

Galad Damodred açıklığa gelmişti.

Beyaz üniformasında kan vardı ve bitkin görünüyordu. Ama dimdik duruyordu ve yüzü temizdi. Aynı zamanda, o kusursuz erkeksi yüzüyle ve ince, zarif bedeniyle, insan olamayacak kadar güzel görünüyordu. Hele o gözler! Derin, karanlık göletler gibiydi. Adam adeta *parlıyordu*.

"Ben... Ne diyordum?" diye sordu Berelain, gözlerini Damodred'den alamadan.

"Bir önderin hayatında aşka yer olmadığını."

“Evet,” dedi Berelain dalgın dalgın. “Hiç mantıklı değil.”

“Hem de hiç.”

“Ben...” diye başladı Berelain, ama Damodred onlara döndü. Göz göze geldiklerinde sustu.

Damodred açıklığı aşarken Alliandre gülümsemesini bastırdı. Adam herkese kusursuz reveranslarla selam verdi, ama aslında Alliandre’nin hiç farkında değil gibiydi.

“Leydi... Mayene Başı,” dedi. “Lord Aybara diyor ki, bu savaş meydanına yaklaşırken benim için onunla konuşmuşsunuz.”

“Aptalca,” dedi Berelain, “size saldıracağından korkmuştum.”

“Korku insanı aptal yapıyorsa,” dedi Damodred, “o zaman ikimiz de aptalız demektir. Ben de adamlarımın Aybara karşısında düşeceğinden emindim.”

Berelain ona gülümsedi. Biraz önce söylediği her şeyi unutmuştu.

“Biraz çay alır mısınız?” dedi Damodred aniden, ateşten uzakta, bir örtünün üzerinde bekleyen çay fincanlarına uzanarak.

“Ben içiyorum zaten,” dedi Berelain.

“Biraz daha?” diye sordu Damodred, telaşla diz çöküp bir fincanı doldurarak.

“Şey.”

Damodred fincanı alarak ayağa kalktı, sonra Berelain’in elinde zaten bir fincan olduğunu gördü.

“Daha kesecek sargılar var,” dedi Berelain. “Belki yardım edebilirsiniz.”

“Belki,” dedi adam. Doldurduğu fincanı Alliandre’ye uzattı. Berelain de, gözlerini onunkilerden ayırmadan, ne yaptığının farkında değilmiş gibi, kendi fincanını uzattı.

İkisi kesilecek kumaş yığınına doğru yürürken Alliandre geniş geniş gülümsedi; artık elinde üç fincan vardı. Bu işin sonu iyi olabilirdi gerçekten. En azından, o lanet Beyazpelerinler ülkesinden çıkardı.

Faile ile Perrin’in yanına yürüdü. Bunu yaparken kumaş yığınındaki mavi ipek gömleği çekip aldı.

Ondan güzel bir kuşak yapabilirdi.

44

DOLAYLI BİR TALEP

Morgase yamaçtaki çadırından çıktı ve Andor'a baktı. Beyazköprü aşağıdaydı, tanıdıklığı bir nimet gibi geliyordu, ama kasabanın büyüdüğünü görebiliyordu. Çiftliklerin durumu iyi değildi, kış erzakları bozuluyordu, bu yüzden insanlar şehirlere göçüyordu.

Manzara yeşil olmalıydı. Bunun yerine, sararmış çimenler bile ölüyor, kahverengi lekeler meydana getiriyordu. Tüm bölgenin Kıraç'a benzemesi zaman meselesiydi. Morgase harekete geçmeye can atıyordu. Bu onun ulusuydu. Ya da eskiden öyleydi.

Çadırdan çıkıp Gill Efendi'yi bulmaya gitti. Yolda, yine levazımcıyla konuşmakta olan Faile'nin yanından geçti. Morgase saygıyla başını salladı. Faile de başını sallayarak karşılık verdi. Artık ikisi arasında bir mesafe vardı. Morgase olmamasını diliyordu. O ve diğerleri, umut bir mum alevinden daha zayıfken, umutlarını paylaşmışlardı. Kapana kısıldıklarında, imdat çağrısı vermek için Morgase'i Tek Güç kullanmaya teşvik eden, minicik yeteneğinin her damlasını kullanması için zorlayan, Faile olmuştu.

Kamp çoktan kurulmuştu ve şaşırtıcı bir şekilde, Beyazpelerinler de onlara katılmıştı, ama Perrin henüz ne yapacağına karar vermemişti. En azından, eğer karar vermişse de, kararını Morgase'le paylaşmıyordu.

Araba sırasına yürüdü, nalbantları ve en iyi otlağı arayan seyisleri, erzak deposunun yanında tartışan insanları, atıkların atılacağı çukurları gönülsüzce kazan askerleri geçti. Morgase dışında herkesin ait olduğu bir yer vardı. Ona nasıl davranacaklarını bilemeyen hizmetkarlar yarı eğilerek gerilediler. O bir kraliçe değildi, ama sıradan bir asil kadın da değildi. Hele hizmetkar, hiç değildi.

Galad'la geçirdiği zaman ona kraliçe olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlatmıştı, ama Maighdin olarak öğrendikleri için de minnettardı. O iş korktuğu kadar kötü çıkmamıştı; leydi hizmetçisi olmanın avantajları vardı. Diğer hizmetkarların arkadaşlıkları, önderliğin yüklerinden kurtulmak, Tallanvor'la geçirdiği zaman...

O hayat ona ait değildi. Rol yapmayı bırakma zamanı gelmişti.

Sonunda Basel Gill'i arabayı toplarken buldu. Lini işi denetliyor, Lamgwin ve Breane de ona yardım ediyordu. Faile, Morgase'e hizmet

edebilsinler diye, Breane ve Lamgwin'i kendi hizmetinden azat etmişti. Morgase, Faile'nin zarafet gösterip hizmetkarlarını geri vermesi konusunda ses çıkarmamıştı.

Tallanvor orada değildi. Eh, Morgase genç bir kız gibi onun çevresinde pervane olmayı bırakacaktı artık. Caemlyn'e geri dönmesi ve Elayne'e yardım etmesi gerekiyordu.

"Majes..." dedi Gill Efendi eğilerek. Duraksadı. "Demek istediğim, Leydim. Affedersiniz."

"Önemli değil, Gill Efendi. Ben de hatırlamakta güçlük çekiyorum."

"Bu işi yapmak istediğinden emin misin?" Lini ince kollarını kavuşturdu.

"Evet," dedi Morgase. "Caemlyn'e dönmek ve Elayne'e elimizden gelen yardımı sunmak bizim görevimiz."

"Sen öyle diyorsan," dedi Lini. "Bana sorarsan, aynı avluya iki horoz bırakan kişi, sonuçtaki şamatayı hak ediyordur."

Morgase tek kaşını kaldırdı. "Anladım. Ama Elayne'in yetkesine müdahale etmeden de yardım edebildiğimi göreceksin bence."

Lini omuzlarını silkti.

Hakkı vardı; Morgase'in dikkatli davranması gerekiyordu. Başkentte çok uzun süre kalması Elayne'in hükümranlığını gölgeleyebilirdi. Ama Morgase'in Maighdin olarak yaşadığı aylarda öğrendiği bir şey varsa, o da insanların üretken olma ihtiyacı duyduğuydu, işi çay servisi yapmak gibi basit bir şey olsa bile. Morgase'in, onları bekleyen tehlikeli zamanlarda Elayne'in işine yarayabilecek becerileri vardı. Ama kızını gölgelemeye başlarsa, Caemlyn'den ayrılıp batıdaki malikanesine giderdi.

Diğerleri hızla çalışarak arabayı yüklüyordu. Morgase kendini onlara yardım etmekten alıkoymak için kollarını kavuşturmak zorunda kaldı. İnsanın kendi başının çaresine bakabilmesi kesinlikle tatmin ediciydi. Beklerken, Beyazköprü yolundan gelen bir atlı fark etti. Tallanvor. Adamın şehirde ne işi vardı? Tallanvor onu görüp yaklaştı, sonra ince, köşeli yüzünde saygılı bir ifadeyle eğildi. "Leydim."

"Şehri mi ziyaret ettin? Lord Aybara'dan izin aldın mı?" Perrin askerlerin ve mültecilerin aniden şehre doluşup sorun çıkarmasını istememişti.

"Leydim, ailem orada," dedi Tallanvor atından inerek. Sesi gergin ve resmiydi. "Lord Aybara'nın devriyelerinin edindiği bilgileri araştırmanın akıllıca olacağını düşündüm."

“Öyle mi, Asker-Teğmen Tallanvor?” dedi Morgase. Adam bu kadar resmi davranabiliyorsa, kendisi de davranabilirdi. Arabaya yüklenecek bir kucak dolusu örtüyle geçmekte olan Lini, Morgase’in ses tonunu duyunca hıhladı.

“Evet, Leydim,” diye yanıt verdi Tallanvor. “Leydim... bir öneride bulunabilir miyim?”

“Söyle.”

“Anlatılanlara göre kızınız sizin öldüğünüzü sanıyor. Lord Aybara’yla konuşursak, Asha’manlarına bizim Caemlyn’e dönmemiz için bir Kapıyol açmalarını emredeceğinden eminim.”

“İlginç bir öneri,” dedi Morgase dikkatle, yüzünde alaylı bir gülüşle geri dönmekte olan Lini’yi görmezden gelerek.

“Leydim,” dedi Tallanvor, Lini’ye bakarak, “yalnız görüşebilir miyiz?”

Morgase başını salladı ve kampın kenarına yöneldi. Tallanvor da peşinden geldi. Biraz uzaklaştıkları zaman Morgase dönüp ona baktı. “Ee?”

“Leydim,” diye devam etti Tallanvor daha alçak sesle. “Artık Aybara’nın tüm kampı öğrendiğine göre, yakında Andor Sarayı da yaşadığınızı öğrenecektir. Oraya gidip, tahttan feragat ettiğinizi bildirmezseniz, yaşadığınıza dair söylentiler Elayne’in yetkesini aşındıracaktır.”

Morgase yanıt vermedi.

“Eğer gerçekten de Son Savaş geliyorsa,” dedi Tallanvor, “bu göze alamayacağımız...”

“Ah, sus,” dedi Morgase sertçe. “Lini ve diğerlerine toplanmalarını emrettim bile. Ne yaptıklarını fark etmedin mi?”

Tallanvor, Gill’in bir sandığı getirip arabaya yüklediğini fark edince kızardı.

“Cüretim için özür dilerim. İzninizle, Leydim.” Tallanvor başını salladı ve gitmek üzere döndü.

“Birbirimize karşı bu kadar resmi mi davranmalıyız, Tallanvor?”

“Yanılsama sona erdi, Leydim.” Tallanvor yürüyüp gitti.

Morgase onun uzaklaşmasını izlerken yüreği burkuldu. Kahrolası inatçılığı! Lanet olası Galad! Morgase’e gururunu, Elayne’e karşı görevini hatırlatan onun gelişi olmuştu.

Bir kocasının olması onun için iyi değildi. Taringail’den bunu öğrenmişti. Onunla evliliğinin getirdiği istikrara rağmen, her avantajın yanında, tahtına karşı bir tehdit de gelmişti. Bu yüzden Bryne ya da

Thom’la resmi olarak evlenmemişti. Gaebril endişelenmekte haklı olduğunu kanıtlamıştı.

Evleneceği herhangi bir adam, Elayne ve Andor için potansiyel tehdit olurdu. Daha fazla çocuğu olursa, onlar da Elayne’in rakipleri olurdu. Morgase aşık olmayı göze alamazdı.

Tallanvor biraz uzakta durdu ve Morgase’in nefesi kesildi. Tallanvor döndü, sonra onun yanına geri döndü. Kılıcını çekti, eğildi ve saygıyla otların ve çalıların arasında duran Morgase’in ayaklarının dibine koydu.

“Önceden, seni gitmekle tehdit etmem hataydı,” dedi usulca. “İncinmiştim ve acı bir erkeği aptallaştırır. Her zaman yanında olacağımı bilmelisin, Morgase. Bu sözü daha önce de verdim ve ciddiyim. Bugünlerde, kendimi kartalların dünyasındaki sinek gibi hissediyorum. Ama kılıcım ve yüreğim var ve ikisi de senindir. Sonsuza dek.”

Doğruldu ve gitmeye hazırlandı.

“Tallanvor,” diye fısıldadı Morgase. “Bana hiç sormadın, biliyorsun. Seni kabul edip etmeyeceğimi.”

“Seni asla bu duruma düşürmem. Artık kimliğin açığa çıktığına göre, seni, yapacağını ikimizin de bildiği şeyi yapmaya zorlamam doğru olmazdı.”

“Yapmam gereken şey neymiş?”

“Beni reddetmek,” dedi Tallanvor tükürürcesine. Öfkelendiği açıktı. “Andor’un iyiliği için.”

“Öyle mi?” diye sordu Morgase. “Ben de kendime aynı şeyi söyleyip duruyorum Tallanvor, ama yine de bu kararı sorguluyorum.”

“Ben senin ne işine yararım ki?” diye sordu Tallanvor. “En azından, gücendirdiğin ailelerin sadakatini kazanmak için evlenerek Elayne’e yardımcı olmalısın.”

“Yani, aşk olmadan evleneceğim,” dedi Morgase. “Yine. Yüreğimi daha kaç kere Andor uğruna feda etmem gerekiyor?”

“Kaç kere gerekiyorsa sanırım.” Tallanvor’un sesi acılıydı; yumruklarını sıkmıştı. Morgase’e değil, duruma öfkeliydi. Her zaman çok tutkulu bir adam olmuştu.

Morgase duraksadı, sonra başını iki yana salladı. “Hayır,” dedi. “Bir daha olmaz. Tallanvor, gökyüzüne bak. Dünyada yürüyen yaratıkları gördün, Karanlık Varlık’ın lanetlerinin bizi çarptığını hissettin. Zaman, ümitsiz olma zamanı değil. Aşksız olma zamanı değil.”

“Ama ya görev?”

“Görev sıraya girse de olur. Beni yeterince kullandı. Herkes beni yeterince kullandı, Tallanvor. Benim istediğim adam hariç herkes.” Hala dikenli otların arasında yatmakta olan kılıcın üzerinden aştı ve sonra kendine hakim olamadı. Bir an sonra, Tallanvor’u öpüyordu.

“Pekala, siz, ikiniz,” dedi sert bir ses arkadan. “Hemen Lord Aybara’yı görmeye gidiyoruz.”

Morgase Tallanvor’dan ayrıldı. Konuşan Lini’ydi.

“Ne?” Morgase kendini toplamaya çalıştı.

“Evleniyorsunuz,” diye bildirdi Lini. “Sizi kulaklarınızdan yakalayıp götürmem gerekse bile.”

“Ben kendi seçimlerimi yaparım,” dedi Morgase. “Perrin de beni...”

“*Ben* Perrin değilim,” dedi Lini. “Bu işi Elayne’in yanına dönmeden halletsek iyi ederiz. Caemlyn’e döndüğünüzde güçlükler çıkacaktır.” Bakışlarını Gill’e çevirdi. Adam sandığı yüklemişti. “Hey, sen! Leydimin eşyalarını indir.”

“Ama Lini,” diye itiraz etti Morgase, “Caemlyn’e gidiyoruz.”

“Yarın gitsek de olur, kızım. Bu gece, kutlama yapacağız.” Lini onları süzdü. “Ve düğün bitene kadar sizi yalnız bırakabileceğimi hiç sanmıyorum.”

Morgase kızardı. “Lini,” diye tısladı. “Artık on sekiz yaşında değilim!”

“Hayır, on sekiz yaşındayken evliydin. Sizi kulaklarınızdan yakalamam gerekiyor mu?”

“Ben...” dedi Morgase.

“Geliyoruz, Lini,” dedi Tallanvor.

Morgase ona dik dik baktı.

Tallanvor kaşlarını çattı. “Ne?”

“Teklif etmedin.”

Tallanvor gülümsedi, sonra onu kendine çekti. “Morgase Trakand, karım olur musun?”

“Evet,” diye yanıt verdi Morgase. “*Şimdi* gidip Perrin’i bulalım.”

Perrin bir meşe dalını çekiştirdi. Dal kırıldı ve üzerinden ince bir odun tozu kalktı. Dalın ucundan kahverengi otların üzerine talaş aktı.

“Dün gece oldu, Lordum,” dedi Kevlyn Torr, eldivenlerini tutarak. “Bu korunun tamamı bir gecede öldü ve kurudu. Yaklaşık yüz ağaç olduğunu tahmin ediyorum.”

Perrin dalı yere bıraktı ve ellerini çırptı. “Daha önceden gördüklerimden daha kötü değil.”

“Ama...”

“Sen bunun için endişelenme,” dedi Perrin. “Bu ağaçları kesip odun yapacak adamlar yolla; iyi yanacağa benziyorlar.”

Kevlyn başını salladı, sonra telaşla uzaklaştı. Diğer oduncular tedirgin ifadelerle ağaçları dürtüklüyorlardı. Meşe, dişbudak, karaağaç ve karya ağaçlarının bir gecede ölmesi yeterince kötüydü. Ancak, seneler önce ölmüş gibi kurumaları? Bu huzursuz ediciydi. Ama adamları korkutmamak için kayıtsız kalmak en iyisiydi.

Perrin kampa doğru yürüdü. Uzakta örsler çınlıyordu. Hammadde getirmişlerdi, Beyazköprü’de bulabildikleri bütün demir ve çelik parçalarını. İnsanlar yiyecek karşılığında malzeme vermeye dünden razıydı ve Perrin beş demirhane, onları taşıyıp kuracak adam, çekiç, alet ve kömür bulmuştu.

Şehirdeki bazı insanları açlıktan ölmekten kurtarmış olabilirdi. En azından bir süreliğine.

Demirciler demir dövmeye devam ediyordu. Neald ve diğerlerini çok yormadıklarını umuyordu. Güç’le dövülmüş silahlar adamlarına önemli bir avantaj verebilirdi. Neald *Mah’alleinir*’i döverken tam olarak nasıl yardımcı olduğunu çözememişti, ama Perrin buna şaşırmamıştı. O gece benzersizdi. Elini silahına koydu, sıcaklığını hissetti ve Çekirge’yi düşündü.

Neald körelmeyen ya da kırılmayan silahlar yapmayı keşfetmişti ama. Ne kadar çok çalışırsa, o kadar keskin kılıçlar yaratabiliyordu. Aieller mızrak uçları için de aynı işlemi talep etmeye başlamıştı bile ve Perrin Neald’a ilk önce onlarla ilgilenmesini emretmişti. Onlara en azından bunu borçluydu.

Gittikçe yerleşen geniş kampın kenarındaki Yolculuk alanında, Grady, Annoura ve Masuri ile halka kurmuş, bir Kapıyolu açık tutmaktaydı. Caemlyn’e giden grup, kamptan ayrılmak isteyen son mülteci grubuydu. Perrin onlarla birlikte Elayne’e bir ulak da yollamıştı. Onunla yakında görüşmek istiyordu; endişelenmesi gerekip gerekmediğini bilmiyordu. Zaman gösterecekti.

Kapıyoldan gelenler de vardı. Caemlyn’de aldıkları yiyeceği taşıyan birkaç araba. Orada hala erzak bulunabiliyordu. Sonra, ona doğru gelen Faile’yi gördü. Elini kaldırarak dikkatini çekti.

“Bavin konusunda her şey yolunda mı?” diye sordu Perrin. Faile levazımatçının çadırından geliyordu.

“Her şey yolunda.”

Perrin çenesini ovaladı. “Bir süredir sana söylemeyi düşünüyordum... o adamın pek dürüst olduğunu sanmıyorum.”

“Ona özellikle göz kulak olacağım,” dedi Faile, eğlendiğini belli eden bir kokuyla.

“Berelain Beyazpelerinlerin yanında daha fazla zaman geçiriyor,” dedi Perrin. “Damodred’den hoşlanmış gibi. Beni tamamen rahat bıraktı.”

“Öyle mi?”

“Evet. Ayrıca, benimle onun hakkındaki söylentileri yalanlayan bir bildiri yayınladı. Işık, insanlar ona inanıyor gibi. Bunu bir çaresizlik işareti olarak göreceklerinden korkuyordum.”

Faile tatmin olmuş kokuyordu.

Perrin elini Faile’nin omzuna koydu. “Ne yaptığını bilmiyorum, ama teşekkür ederim.”

“Bir şahinle atmaca arasındaki farkı biliyor musun, Perrin?”

“Daha çok büyüklükleri,” dedi Perrin. “Bir de kanat şekli. Atmacada bir ok başı görüntüsü vardır.”

“Atmaca,” dedi Faile, “daha iyi uçar. Gagasıyla öldürür ve hızlı uçabilir. Şahin daha yavaş ve daha güçlüdür; yerde hareket eden avları yakalamak konusunda üstündür. Yukarıdan çullanır ve pençeleriyle öldürür.”

“Tamam,” dedi Perrin. “Ama bu, eğer ikisi de bir tavşan görse, şahinin onu yakalamakta daha iyi olacağı anlamına gelmiyor mu?”

“Tam olarak bu anlama geliyor.” Faile gülümsedi. “Şahin, tavşan avlamak konusunda daha iyidir. Ama görüyorsun, atmaca *şahini* avlamak konusunda daha iyidir. Elayne’e mesaj yolladın mı?”

Kadınlar. Perrin onları asla anlayamayacaktı. Ama bu sefer, bu iyi bir şeymiş gibi geliyordu. “Yolladım. Onunla yakında görüşebileceğimizi umuyorum.”

“Kampta, yanında kimleri götüreceğin konusunda konuşmaya başladılar bile.”

“Neden konuşuyorlar ki?” dedi Perrin. “Sen geleceksin. Elayne’le nasıl başa çıkacağımızı en iyi sen bilirsin, ama Alliandre’yi götürmenin de bir zararı dokunmaz sanırım.”

“Ya Berelain?”

“O kampta kalabilir,” dedi Perrin. “Buradaki işlere göz kulak olur. Son seferinde o gelmişti.”

Faile’den gelen tatmin kokusu arttı. “Biz...” Kaşlarını çatarak sustu. “Eh, son yaprak da sonunda düşmüş gibi görünüyor.”

“Ne?” dedi Perrin dönerek. Kendilerine doğru gelen bir gruba bakıyordu. Yaşlı Lini ve arkasında, ilk defa birlikte Bel Tine bayramına gelmiş bir çift gibi bakışıp duran Morgase ve Tallanvor. “Morgase’in ondan hoşlanmadığını sanıyordum,” dedi Perrin. “Hoşlanıyorduysa bile, onunla evlenmeyeceğini.”

“Fikirler değişebilir,” dedi Faile, “duyguların değiştiğinden daha hızlı.” Kokusu hafifçe öfkeliydi, ama bunu bastırdı. Morgase’i tamamen affetmemişti, ama artık ona karşı düşmanca davranmıyordu.

“Perrin Aybara,” dedi Morgase. “Bu kampta, üvey oğlum dışında, bir lorda en yakın kişi sensin. Ama bir evladın annesini evlendirmesi doğru olmaz, bu yüzden sanırım sen de iş görürsün. Bu adam bana evlenme teklif etti. Bizim için töreni yapar mısın?”

“Yardımımı istemek için çok dolaylı bir yol bulmuşsun Morgase,” dedi Perrin.

Kadın ona gözlerini kısarak baktı. Faile de, öfkeli bir kokuyla Perrin’e baktı. Kendi aralarında ne kadar didişirlerse didişsinler, yanlış şeyi söyleyen bir erkeğin üzerine atlamaya bayılıyorlardı, erkeğin söylediği gerçek olsa bile.

Ama Morgase sakinleşti. “Özür dilerim. Yetkene hakaret etmek istememiştim.”

“Sorun değil,” dedi Perrin. “Sorgulamaya hakkın var sanırım.”

“Hayır,” dedi Morgase sırtını dikleştirerek. Işık, istediği zaman tam bir kraliçe gibi görünebiliyordu. Bunu nasıl gözden kaçırmışlardı? “Sen *gerçekten* bir lordsun, Perrin Aybara. Eylemlerin bunu gösteriyor. İki Nehir sana sahip olduğu için şanslı. Belki Andor da. Onun bir parçası olarak kaldığın sürece.”

“Niyetim bu,” diye söz verdi Perrin.

“Eh, benim için bunu yaparsan,” dedi Morgase, Tallanvor’a bakarak, “senin adına Elayne’le konuşmaya razı olurum. Ayarlamalar yapılabilir ve doğru düzgün unvanlar bahşedilebilir.”

“Bizim adımıza konuşma teklifini kabul ediyoruz,” dedi Faile, Perrin’den önce konuşarak. “Ama unvan bahşetmenin bu noktada doğru olup olmadığına, Majesteleri ile birlikte, biz karar vereceğiz.”

Perrin ona baktı. İki Nehir'i Andor'dan ayırıp, kendi başına bir krallık ilan etmeyi düşünmüyordu hala, değil mi? Bu konuyu asla açık seçik tartışmamışlardı, ama Faile onu Manetheren bayrağını kullanmak konusunda teşvik etmişti. Eh, duruma bakacaklardı.

Perrin, Galad Damodred'in kendilerine doğru geldiğini görebiliyordu. Son zamanlarda hep olduğu gibi, Berelain de yanındaydı. Morgase Galad'a haberci göndermiş olmalıydı. Galad cebine bir şey sokuyordu. Kırmızı mühürlü bir mektuba benziyordu. Onu nereden bulmuştu? Galad sıkkın görünüyordu, ama yaklaşırken yüzündeki ifade rahatladı. Evlilik haberi onu şaşırtmamış gibiydi; Perrin'e başını salladı, annesini kucakladı, sonra Tallanvor'u sert bir ifadeyle, ama içtenlikle selamladı.

"Nasıl bir tören istersin?" diye sordu Perrin Morgase'e. "Ben yalnızca İki Nehir'de yapılan töreni biliyorum."

"Basit yeminler yeterli olur sanırım," dedi Morgase. "Yaşım gereği, törenlerden bıktım usandım."

"Bana göre uygun," dedi Perrin.

Galad kenara çekildi ve Morgase ile Tallanvor el ele tutuştular. "Martyn Tallanvor," dedi Morgase, "bana, farkında olduğumdan daha uzun süredir, hak ettiğimden daha fazlasını veriyorsun. Basit bir askerin aşkının, kraliçe unvanının önünde önemsiz olduğunu iddia ettin, ama ben diyorum ki, bir erkeğin unvanıyla değil, ruhuyla tartılması gerekir.

"Senin cesaretini, adanmışlığını, sadakatini ve aşkını gördüm. Senin içinde bir prensin yüreğini gördüm; çevresindeki yüzlerce kişi doğru yoldan saparken, doğruluktan ayrılmayacak bir adamın yüreği. Seni sevdiğime yemin ederim. Ve Işık'ın huzurunda, seni bırakmayacağıma yemin ederim. Seni sonsuza kadar aziz tutacağıma ve kocam olarak kabul edeceğime yemin ederim."

Berelain bir mendil çıkardı ve gözlerini sildi. Eh, kadınlar düğünlerde hep ağlardı. Ama Perrin... eh, onun da gözleri birazcık yaşarmış gibiydi. Güneş ışığı yüzünden olabilirdi.

"Morgase Trakand," dedi Tallanvor. "Bir Kraliçe olarak çevrendekilere nasıl davrandığını gördüğümde aşık oldum sana. Görevini yalnızca sorumluluk duygusuyla değil, *tutkuyla* üstlenen bir kadın gördüm. Beni tüm diğer askerlerden farklı görmezken bile, bana iyilikle ve saygıyla davrandın. Tüm uyruklarına böyle davranıyordun.

"Seni iyiliğin için, akıllılığın için, zihninin ve iradenin gücü için seviyorum. Terkedilmişlerden biri bile yıkamadı seni; o seni tamamen

kontrol altında sanırken, sen ondan kaçtın. En korkunç tiran, avucunun içindeyken bile kıramadı seni. Shaidolar kıramadı. Senin yerinde başkası olsa, senin yaşadıklarını yaşasa, nefret dolu birine dönüşürdü. Ama sen... sen gittikçe hayranlık ve saygı duyulacak, üzerine titrenecek birine dönüştün.

“Seni sevdiğime yemin ediyorum. Ve Işık’ın huzurunda, seni asla, ama *asla* terk etmeyeceğime yemin ediyorum. Seni sonsuza dek aziz tutacağıma ve karım olarak kabul edeceğime yemin ediyorum. Bir parçam bütün bunlara hala inanamıyor olsa da, yemin ediyorum Morgase.”

Sonra, Perrin orada değilmiş gibi, birbirlerinin gözlerine bakarak öylece dikildiler.

Perrin öksürdü. “Eh, öyle olsun madem. Evlendiniz.” Öğüt vermeli miydi? Perrin’in yaşında çocukları olan bir kraliçeye, Morgase Trakand’a insan nasıl öğüt verirdi? Perrin omuzlarını silkti. “İşinize bakın madem.”

Faile yanında eğlenmiş ve biraz da tatmin olmamış kokuyordu. Lini Perrin’in performansı karşısında hıhladı, ama Morgase ile Tallanvor’u alıp gitti. Galad ona başını salladı ve Berelain diz kırdı. Berelain olayın aniliği hakkında yorum yaparken, birlikte oradan ayrıldılar.

Faile Perrin’e gülümsedi. “Bu konuda çalışman gerekecek.”

“Sade bir tören istediler.”

“*Herkes* öyle söyler,” diye yanıt verdi Faile. “Ama işleri kısa tutsan da, otoriter bir biçimde davranman gerek. Üzerinde konuşuruz. Bir dahaki sefere çok daha iyi iş çıkaracaksın.”

Bir dahaki sefer? Faile dönüp kampa doğru yürürken Perrin başını iki yana salladı.

“Nereye gidiyorsun?” diye sordu Perrin.

“Bavin’in yanına. Birkaç fıçı bira sipariş etmem lazım.”

“Ne için?”

“Kutlamalar için,” dedi Faile, omzunun üzerinden arkaya bakarak. “Gerekirse tören sade olabilir. Ama *kutlama* sade olmamalı.” Başını gökyüzüne kaldırdı. “Özellikle de böyle zamanlarda.”

Perrin onun uzaklaşmasını ve muazzam kampta gözden kaybolmasını izledi. Askerler, çiftçiler, zanaatkarlar, Aieller, Beyazpelerinler, mülteciler. Ayrılanlara ve savaşta ölenlere rağmen, neredeyse yetmiş bin kişi ediyorlardı. Bu kadar büyük bir gücü nasıl toplamıştı? İki Nehir’den ayrılmadan önce bin insanı bir arada görmemişti.

Aralarındaki en kalabalık grup eski paralı askerler ve Tam ile Dannil'in altında eğitim gören mültecilerdi. Kendilerine Kurt Askeri diyorlardı; o da ne demekse. Perrin erzak arabalarını kontrol etmek üzere o tarafa doğru yürümeye başladı, ama kafasının arkasına küçük bir şey çarptı.

Yerinde kalakaldı, döndü ve arkasındaki ormanı taradı. Sağında her şey kahverengi ve ölüydü; solunda, ağaçlar seyreliyordu. Hiç kimseyi göremedi.

Kendimi çok mu fazla zorluyorum? diye merak etti kafasını ovalayarak. Yürümeye devam etti. *Hayal görmeye...*

Kafasının arkasına bir şey daha çarptı. Perrin hızla döndü ve çimenlerin arasına bir şeyin düştüğünü gördü. Kaşlarını çatarak çömeldi ve nesneyi aldı. Bir meşe palamudu. Bir başkası alnına çarptı. Ormandan gelmişti.

Perrin homurdandı ve ağaçların arasına girdi. Kamptaki küçük çocuklardan biri olabilir miydi? İleride büyük bir meşe ağacı vardı; gövdesi birinin arkasına saklanmasına izin verecek kadar kalın ve genişti. Yaklaşırken duraksadı. Bu bir tür tuzak olabilir miydi? Elini çekicine koydu ve yavaşça ilerledi. Rüzgar ondan ağaca doğru esiyordu ve oradan gelen bir koku alamıyor...

Aniden gövdenin arkasından kahverengi bir çuval tutan bir el fırladı. "Porsuk yakaladım," dedi tanıdık bir ses. "Köy çayırına bırakmak ister misin?"

Perrin donakaldı, sonra kahkahalarla gülmeye başladı. Ağacın arkasına dolandı ve yüksek yakalı, altın süslemeli kırmızı ceket ve güzel kahverengi bir pantolon giymiş birini buldu; ağacın açıktaki köklerine oturmuştu ve ayaklarının arasındaki çuval kıvranıyordu. Mat uzun bir kurutulmuş et parçasını aylak aylak kemirmekteydi ve başında geniş siperlikli bir şapka vardı. Tepesinde bıçağa benzeyen geniş bir baş bulunan siyah bir mızrağı yanına, ağaca dayamıştı. Bu kadar güzel giysileri nereden bulmuştu? Bir zamanlar Rand bu tür kıyafetler giydiği için yakınmıyor muydu?

"Mat?" diye sordu Perrin. Şaşkınlıktan neredeyse dili tutulmuştu. "Burada ne işin var?"

"Porsuk yakalıyorum," dedi Mat çuvalı sallayarak. "Zor iştir, bilirsin, özellikle de dar zamanda."

Çuval hışırdadı ve Perrin içinden hafif bir hırlama geldiğini duydu. Çuvalın içinden gerçekten de canlı bir hayvanın kokusu geliyordu. "Gerçekten de porsuk mu yakaladın?"

"Nostalji diyebilirsin."

Perrin Mat'i paylamalı mı yoksa ona gülmeli mi, bilemedi: Mat yakınlardayken bu duygu karışımı çok olağandı. Neyse ki, karşı karşıya geldiklerinde, Perrin'in gözlerinin önünde renkler dönmüyordu artık. Işık, bu kafa karıştırıcı olurdu. Ama Perrin bir... doğruluk duygusu hissediyordu.

Sırım gibi adam gülümsedi, çuvalı bıraktı ve ayağa kalkarak elini uzattı. Perrin o eli tuttu, ama sonra Mat'i kendine çekerek içtenlikle kucakladı.

"Işık, Mat," dedi. "Görüşmeyeli çok uzun zaman oldu!"

"Bir ömür," dedi Mat. "Belki iki. Sayamaz oldum. Her neyse, Caemlyn geldiğiniz haberiyle uğulduyor. Araya bir hoşgeldin sıkıştırmanın tek yolunun Kapıyol aracılığı ile gelip, seni herkesten önce bulmak olacağını düşündüm." Mat mızrağını aldı ve bıçağının keskin kısmı arkaya bakacak şekilde omzuna dayadı.

"Sen neler yapıyorsun? Nerelerdeydin? Thom da yanında mı? Ya Nynaeve?"

"Çok soru soruyorsun," dedi Mat. "Kampın ne kadar güvenli."

"Çoğu yerden güvenli."

"Yeterince güvenli değil." Mat ciddileşti. "Bak Perrin, peşimizde çok tehlikeli tipler var. Seni, özellikle dikkatli olman gerektiği konusunda uyarmak için geldim. Yakında suikastçılar seni bulur. Onlara karşı hazırlıklı olmalısın. Konuşmalıyız. Ama burada konuşmak istemiyorum."

"Nerede, o halde?"

"Caemlyn'de, Mutlu Kalabalık denen handa buluşalım. Ah, bir de, izin verirsen şu siyah ceketli adamlarından birini ödünç almak istiyorum. Bir Kapıyola ihtiyacım var."

"Ne için?"

"Açıklarım. Ama daha sonra." Mat şapkasını eğerek selam verdi ve Caemlyn'e açılan Kapıyola doğru koştu. "Gerçekten," dedi, döndü ve biraz geri koştu. "*Dikkatli* ol, Perrin."

Sonra birkaç mültecinin arasından sıyrılıp Kapıyoldan geçti. Grady'yi nasıl aşmıştı? Işık! Perrin başını iki yana salladı, sonra eğilip çuvalın ağzını çözdü ve Mat'in yakaladığı zavallı porsuğu serbest bıraktı.

45

BULUŞMA

Elayne uykulu gözlerle yatağında uyandı. “Egwene?” dedi şaşkın şaşkın. “Ne?”

Düşten kalan son anılar da, sıcak çaya katılmış bal gibi çözülüyordu, ama Egwene’in sözleri hala aklındaydı. *Yılan öldü*, demişti Egwene. *Ağabeyin tam zamanında döndü.*

Elayne rahatlayarak doğrulup oturdu. Tüm geceyi, düş *ter’angreal*ini çalıştırmaya yetecek kadar yönlendirmeye çalışarak geçirmişti, ama başarısız olmuştu. Kendisi içeride, Egwene ile buluşmayı başaramadan, öfke içinde otururken Birgitte’in Gawyn’i kapıdan döndürdüğünü öğrendiğinde çok kızmıştı.

Eh, Mesaana alt edilmiş gibi görünüyordu. Ağabeyi hakkında söylediği neydi? Gülümsedi. Belki de o ve Egwene sorunlarını çözmüşlerdi.

Perdelerin arasından sabah ışığı sızıyordu. Elayne arkasına yaslandı ve Rand’la aralarındaki bağın güçlü sıcaklığının tadını çıkardı. Işık, harika bir duyguydu. Onu hissetmeye başladığı an, Andor’un üzerindeki bulutlar aralanmıştı.

Ejderleri sınamalarının üzerinden bir hafta geçmişti ve Elayne ülkedeki bütün dökümhaneleri ejder üretimiyle görevlendirmişti. Bugünlerde, Caemlyn’in her yerinde düzenli çınlamalar ve Birlik üyeleri şehrin dışındaki tepelerde ejder eğitimi alırken çıkan gümlemeler duyuluyordu. Şimdiye kadar Elayne yalnızca birkaç tanesinin eğitimlerde kullanılmasına izin vermişti; ekipler sırayla pratik yapıyordu. Silahların büyük kısmını Caemlyn içindeki gizli bir depoda güvenlik altına almıştı.

Düşte aldığı mesajı düşündü yine. Ayrıntıları bilmek istiyordu. Eh, Egwene muhtemelen Kapıyol aracılığıyla ulak yollardı.

Kapı aralandı ve Melfane başını içeri uzattı. “Majesteleri?” diye sordu kısa boylu, yuvarlak yüzlü kadın. “Her şey yolunda mı? Birinin acıyla bağırdığını duyduğumu sandım.” Elayne’in yatakta kalması emrini kaldırdığından beri, ebe ona yakından göz kulak olabilmek için Elayne’in yatak odasının önündeki giriş odasında uyumaya karar vermişti.

“O bir sevinç nidasıydı, Melfane,” dedi Elayne. “Bizi karşılayan harika sabahı selamlayan bir nida.”

Melfane kaşlarını çattı. Elayne, kadını yeni bir yatak istirahatine gerek olmadığına ikna etmek için onun yanında neşeli davranmaya çalışıyordu, ama belki bu son kısım fazla olmuştu. Elayne kendini mutlu olmaya zorluyormuş gibi görünme riskine giremezdi. Gerçekten öyle olsa bile. Çekilmez kadın.

Melfane içeri girdi ve perdeleri açtı; hamile kadın için güneş ışığı iyidir, diye açıklamıştı. Son zamanlarda Elayne'i yatağında oturtuyor, perdeleri açıyor, bahar güneşinin derisini pişirmesine izin veriyordu. Melfane dolaşırken Elayne içinde bir titreme hissetti. “Ah! İşte bir tane daha. Tekmeliyorlar, Melfane! Gel de hisset!”

“Henüz ben hissedemem, Majesteleri. Onlar güçlenene kadar değil.” Gündelik işlere girişti. Önce Elayne'in, sonra bebeklerin nabzını dinledi. Melfane bebeklerin ikiz olduğuna hala inanmıyordu. Sonra Elayne'i muayene etti, dürtükledi, kadınları sinirlendirmek ve utandırmak için kullandığı yöntemlerin gizli listesini uygulayarak bazı testler yaptı.

Sonunda ellerini beline dayadı ve geceliğinin önünü kapatmakla meşgul olan Elayne'e baktı. “Sanırım son zamanlarda kendinizi fazla yoruyorsunuz. Doğru düzgün dinlendiğinizden emin olmanızı istiyorum. Kuzenim Tess'in kızı iki sene önce doğurduğunda, bebeği zar zor nefes alabiliyordu. Işık'a şükür çocuk yaşadı, ama anne önceki gün akşama kadar tarlada çalışmış ve doğru düzgün yemek yemiyormuş. Düşünebiliyor musunuz? Kendinize iyi bakın, Kraliçem. Bebekleriniz buna müteşekkir olacaktır.”

Elayne rahatlayarak başını salladı. “Dur!” dedi, doğrulup oturarak. “*Bebekler mi?*”

“Evet,” dedi Melfane, kapıya yürüyerek. “Rahminizden iki kalp atışı geldiği, benim iki kolum olduğu kadar kesin. Siz nasıl anladınız bilmiyorum.”

“Yürek atışlarını duydun!” diye haykırdı Elayne sevinçle.

“Evet, oradalar, gün kadar açık.” Melfane başını iki yana salladı ve çıktı, Elayne'i giydirip saçlarını fırçalamaları için Naris ile Sephanie'yi içeri yolladı.

Elayne giyinme sürecine, şaşkın bir ruh hali içinde tahammül etti. Melfane inanıyordu! Kendini gülümsemekten alamıyordu.

Bir saat sonra, küçük oturma odasında oturmuş, keçi sütü yudumluyordu. Güneş ışığı içeri girsin diye tüm pencereler açılmıştı. Norry Efendi uzun, sıska bacakları üzerinde içeri girdi. Kulaklarının arkasından saç tutamları fışkırmıştı, yüzü uzun ve sivriydi, ve kolunun altında deri bir

dosya taşıyordu. Normalde sabah görüşmelerine katılmayan Dyelin de yanındaydı. Elayne kadını görünce tek kaşını kaldırdı.

“İstediğin bilgiyi buldum, Elayne,” dedi Dyelin, kendine bir fincan sabah çayı doldurarak. Bugün ağaççileği çayı vardı. “Melfane’in kalp atışlarını duyduğunu işittim?”

“Duydu gerçekten.”

“Tebrik ederim, Majesteleri,” dedi Norry Efendi. Dosyasını açtı ve Elayne’in yanındaki yüksek, dar masanın üzerine belgeleri dizmeye başladı. Elayne’in huzurundayken nadiren otururdu. Dyelin şöminenin yanındaki diğer rahat sandalyeye oturdu.

Elayne kadından ne bilgi istemişti ki? Özel bir şey sorduğunu hatırlamıyordu. Norry bölgedeki muhtelif ordular hakkında gündelik raporlarını verirken soru Elayne’in kafasını meşgul ediyordu. Paralı asker grupları arasında çatışmalar çıkmıştı.

Norry yiyecek sorunlarından da bahsetti. Kandaş kadınlar, erzak getirilebilmesi için Rand’ın güneydeki topraklarına Kapıyollar açıyor olsa da -ve şehirde bulunan beklenmedik yiyecek stoklarına rağmen- Caemlyn’deki yiyecek miktarı azalıyordu.

“Son olarak, şey, konuklarımız hakkında,” dedi Norry. “Ulaklar beklenen yanıtları getirdi.”

Asilleri yakalanan üç Ev’in hiçbiri fidye ödeyecek durumda değildi. Eskiden Arawn, Sarand ve Marnelerin mülkleri, Andor’daki en üretken ve en geniş mülklerdi, ama artık muhtaç duruma düşmüşlerdi, hazineleri tamtakırdı, tarlaları boştu. Ve Elayne onların ikisini önderlerinden mahrum bırakmıştı. Işık, ne kargaşa!

Norry bir sonraki konuya geçti. Talmanes’ten mektup almıştı. Adam pek çok asker birliğini Kızıl El Birliği’nden ayırıp Cairhien’e nakletmeyi kabul ediyordu. Elayne Norry’ye, askerlerin “düzenin sağlanmasına yardımcı olmasını” talep eden bir mektup yazıp kendi mührüyle mühürlemesini söylemişti. Bu saçmalıktı elbette. Sağlanması gereken bir düzen yoktu. Ama Elayne Güneş Tahtı’nı ele geçirmek için harekete geçecekse, bu konuda bazı ön hamleler yapması gerekiyordu.

“Ben de bu konuda konuşmak istiyordum Elayne,” dedi Dyelin, Norry kağıtlarını toplar, titizlikle düzenlerken. O kıymetli kağıtlardan teki bile yırtılacak ya da lekelenecek olursa, Işık yardımcıları olsundu.

“Cairhien’deki durum... karmaşık,” dedi Dyelin.

“Ne zaman olmadı ki?” diye sordu Elayne içini çekerek. “Oradaki siyasi ortam konusunda bilgi mi edindin?”

“Tam bir karmaşa,” dedi Dyelin basitçe. “Biri senin yokluğunda olmak üzere, iki ulusu aynı anda nasıl yöneteceğini konuşmamız gerek.”

“Kapıyollarımız var,” dedi Elayne.

“Doğru. Ama Andor Cairhien’i ele geçiriyormuş gibi görünmeden Güneş Tahtı’nı almanın bir yolunu bulmak zorundasın. Oradaki asiller seni kraliçeleri olarak kabul edebilir, ama ancak kendilerini Andorluların dengi olarak görürlerse. Aksi halde, sen sırtını döner dönmez, bir çanak dolusu ılık suyun içindeki maya gibi, entrikalar büyümeye başlar.”

“Andorluların dengi olacaklar zaten,” dedi Elayne.

“Sen oraya ordularınla girersen o şekilde görmeyecekler,” dedi Dyelin. “Cairhienliler gururlu insanlardır. Andor Tahtı tarafından fethedilmiş bir biçimde yaşadıklarını düşünürlerse...”

“Rand’ın yönetiminde yaşıyorlardı.”

“Sana saygım sonsuz, Elayne,” dedi Dyelin. “Ama o Yeniden Doğan Ejder. Sen değilsin.”

Elayne kaşlarını çattı, ama buna itiraz edebilir miydi?

Norry Efendi boğazını temizledi. “Majesteleri, Leydi Dyelin’in öğütleri boş spekülasyonlardan doğmuyor. Ben de, şey, bazı şeyler duydum. Sizin Cairhien’le ilgilendiğinizi bildiğimden...”

Adam bilgi toplamak konusunda gittikçe daha iyi oluyordu. Elayne onu doğru düzgün bir casus ağı yöneticisine dönüştürecekti!

“Majesteleri,” diye devam etti Norry, daha alçak sesle. “Söylentiler sizin yakında Güneş Tahtı’nı ele geçireceğinizi iddia ediyor. Size karşı isyan dedikoduları başladı bile. Boş spekülasyonlar olduğundan eminim, ama...”

“Cairhienliler Rand al’Thor’u imparator olarak görebilir,” dedi Dyelin. “Yabancı bir kral değil. O farklı.”

“Eh, Güneş Tahtı’nı almak için orduları harekete geçirmemiz gerekmiyor,” dedi Elayne düşünceli düşünceli.

“Ben... bundan emin değilim, Majesteleri,” dedi Norry. “Söylentiler gitgide yayılıyor. Öyle görünüyor ki, Lord Ejder tahtın sizin olacağını açıklar açıklamaz, ulustaki bazı unsurlar, büyük incelikle, bunun olmasını engellemek için çalışmaya başlamışlar. Bu söylentiler yüzünden pek çok kişi sizin Cairhien asillerinin unvanlarını alıp, Andorlulara vereceğinizden endişeleniyor. Diğerleri sizin tüm Cairhienlileri ikinci sınıf vatandaş yapacağınızı iddia ediyor.”

“Saçmalık,” dedi Elayne. “Bu apaçık saçmalık!”

“Elbette,” dedi Norry. “Ama pek çok söylenti dolaşıyor. Yaban otu gibi yayılıyorlar. Duygular çok güçlü.”

Elayne dişlerini gıcırdattı. Dünya hızla, kan ve kağıtla birbirine bağlanmış güçlü ittifakların gerektiği bir yere dönüşüyordu. Cairhien ile Andor’u birleştirme şansı onunki kadar büyük olan başka kraliçe nesillerdir çıkmamıştı. “Söylentileri kimin çıkardığını biliyor muyuz?”

“Bunu belirlemek çok zor oldu, Leydim,” dedi Norry.

“En çok kimin çıkarına?” diye sordu Elayne. “Kaynak için ilk bakmamız gereken yer orası.”

Norry Dyelin’e baktı.

“Söylentilerden faydalanabilecek pek çok kişi var,” dedi Dyelin, çayını karıştırarak. “Tahta çıkma olasılığı en fazla olanlar olduğunu tahmin ederim.”

“Rand’a direnenler,” diye tahmin yürüttü Elayne.

“Belki,” dedi Dyelin. “Belki de değil. Ejder’den en çok ilgiyi, asi unsurların en güçlüleri gördü ve çoğu ya onun tarafına geçti ya da ezildi. Bu yüzden bence şüphelenmemiz gerekenler, onun müttefikleri; en çok güvendiği, ona en büyük sadakatle bağlı olduğunu iddia eden kişiler. Ne de olsa orası Cairhien.”

Daes Dae’mar. Evet, Rand’ın müttefiklerinin Elayne’in tahta çıkmasına direnmesi mantıklı geliyordu. Rand’ın iltimas ettikleri, Elayne tahta geçemezse, onun yerini almak konusunda da iltimas göreceklerdi. Bununla beraber, o kişiler yabancı bir kraliçeye sadakatlerini adama şanslarını tehlikeye atmış olacaklardı.

“Bence,” dedi Elayne düşünceli düşünceli, “taht konusunda *en iyi* pozisyonda olanlar, arada kalanlar olacaktır. Rand’a karşı çıkmayan ve böylelikle onun hiddetini kazanmayanlar. Ama aynı zamanda, onu çok fazla desteklemeyenler, ben başarısız olduğumda gönülsüzce öne çıkıp, gücü ele geçirecek vatanseverler olarak görülebilecek kişiler.” Diğer ikisini süzdü. “Bana son zamanlarda hızla nüfuz kazananların isimlerini bulun. Bu kriterlere uyan asil biri.”

Dyelin ve Norry Efendi başlarını salladılar. Elayne’in eninde sonunda daha güçlü bir göz ve kulak ağı kurması gerekecekti; bunların ikisi de böyle bir ağı yönetmeye uygun değildi. Norry kendini fazla açık ediyordu ve diğer görevleri yeterince ağırdı. Dyelin ise... eh, Elayne Dyelin’in ne olduğundan emin değildi.

Ona çok şey borçluydu, Elayne'e üvey annelik etmeyi iş edinmiş gibi görünüyordu. Deneyimin ve bilgeliğin sesi. Ama eninde sonunda Dyelin'in birkaç adım geri çekilmesi gerekecekti. İkisi de, tahtın arkasındaki gerçek gücün Dyelin olduğu fikrini teşvik etmeyi göze alamazdı.

Ama Işık! O olmasa Elayne ne yapardı? Kendini ani duygu seline hazırladı. Kan ve kanlı küller, ruh halindeki bu değişikliklerden *ne zaman* kurtulacaktı? Bir kraliçe ikide bir ağlarken görülemezdi!

Elayne gözlerini sildi. Dyelin akıllılık edip sessiz kaldı.

"En iyisi bu olacak," dedi Elayne kararlılıkla, dikkatleri ona ihanet eden gözlerinden uzaklaştırmak için. "Hala istila konusunda endişeleniyorum."

Dyelin buna da yorum yapmadı. Chesmal'in Andor'un işgal edilmesini kastettiğine inanmıyordu; o Kara Aes Sedai'nin Sınırboylarındaki Trolloc işgalinden bahsettiğini düşünüyordu. Birgitte haberi daha fazla ciddiye almıştı ve Andor sınırlarındaki asker sayısını arttırmıştı. Yine de, Egwene Cairhien'i kontrol etmeyi çok istiyordu; Trolloclar Andor'a yürüyecek olursa, Cairhien'den geçebilirlerdi.

Konuşmalar daha fazla ilerlemeden, koridor kapısı açıldı ve Birgitte'in geldiğini hissetmemiş olsa Elayne korkuyla yerinden sıçrardı. Muhafız asla kapı çalmıyordu. Gönülsüzce taktığı kılıç ve pantolonunun üzerine geçirdiği diz boyu çizmelerle içeri girdi. Tuhaf bir biçimde, başlıklarıyla yüzlerini gizlemiş iki pelerinli şekil de peşinden geldi. Norry geri çekildi ve durumun tuhaflığı karşısında elini göğsüne götürdü. Elayne'in küçük oturma odasında ziyaretçi kabul etmekten hoşlanmadığını herkes biliyordu. Birgitte buraya ziyaretçiler getiriyorsa...

"Mat?" diye tahmin yürüttü Elayne.

"Pek değil," dedi tanıdık, kararlı ve berrak bir ses. Şekillerden uzun boylu olanı başlığını açtı ve son derece güzel bir erkek yüzü ortaya çıktı. Kare çeneliydi ve Elayne o yoğun bakışları çocukluğundan çok iyi hatırlıyordu -daha çok, o Elayne'in yanlış bir şey yaptığını fark ettiğinde.

"Galad," dedi Elayne. Üvey kardeşini görünce hissettiği sıcaklığa şaşırdı. Ayağa kalktı ve ellerini ona uzattı. Çocukluğunun büyük kısmını o ya da bu sebepten ona kızarak geçirmişti, ama onu sağ salim görmek *gerçekten* güzeldi. "Nerelerdeydin?"

"Gerçeği arıyordum," dedi Galad, Elayne'in ellerini tutmadan, ustalıkla reverans yaparak. Doğruldu ve yan tarafa baktı. "Gerçeği hiç beklemediğim bir yerde buldum. Kendini hazırla, kardeşim."

Elayne kaşlarını çatarak ikinci, daha kısa boylu şeklin başlığını indirmesini izledi. Annesi.

Elayne nefesini içine çekti. *Oydu!* O yüz, o altın saçlar. Çocukken ona bakan, onu yargılayan, onu tartan gözler; yalnızca bir ebeveynin kızını tartması gibi değil, bir kraliçenin ardılını tartması gibi. Elayne kalbinin göğsünün içinde gümlediğini hissetti. Annesi. *Annesi* yaşıyordu.

Morgase yaşıyordu. Kraliçe hala yaşıyordu.

Morgase Elayne ile göz göze geldi, sonra -tuhaf bir biçimde- Morgase bakışlarını indirdi. Kapının yanından ayrılmadan, "Majesteleri," diyerek diz kırdı.

Elayne düşüncelerini, paniğini kontrol altına aldı. O bir Kraliçe'ydi ya da Kraliçe *olacaktı* ya da... Işık! Tahta oturmuştu ve *en azından* Kız Veliaht'tı. Ama kendi annesi ölümden geri dönmüştü!

"Lütfen oturun," derken buldu kendini. Morgase'e Dyelin'in yanındaki sandalyeyi gösterdi. Dyelin'in yaşadığı şokla kendisinden daha iyi başa çıkamadığını görmek ona iyi geldi. Bembeyaz olmuş parmaklarla çay fincanını kavrayarak, iri iri açılmış gözlerle oturuyordu.

"Teşekkür ederim, Majesteleri," dedi Morgase yaklaşarak. Galad ona katıldı ve rahatlatmak istercesine, elini Elayne'in omzuna koydu. Sonra odanın diğer yanından kendine bir sandalye getirdi.

Morgase'in sesi Elayne'in hatırladığından daha ölçülüydü. Hem, neden Elayne'e unvanıyla hitap edip duruyordu? Kraliçe gizlice, başlık takarak gelmişti. Elayne annesini incelerken, parçaları bir araya getirdi. "Tahttan feragat ettin, değil mi?"

Morgase azametle başını salladı.

"Ah, Işık'a şükürler olsun," dedi Dyelin, elini göğsüne götürerek. Rahat bir nefes aldı. "Alınma, Morgase. Ama bir an için Trakand'la Trakand arasında savaş çıkacağını sandım!"

"İş ona gelmezdi," dedi Elayne, annesi de hemen hemen aynı anlama gelen bir şey söylerken. Göz göze geldiler ve Elayne gülümsedi. "Mantıklı bir çözüm yolu bulurduk. Bu iş görür, ama bu duruma yol açan koşulları kesinlikle merak ediyorum."

"Işığın Evlatları'nın elinde tutsaktım, Elayne," dedi Morgase. "Pedron Niall çoğu açıdan bir beyefendiydi, ama ardılı değildi. Beni Andor aleyhine kullanmalarına izin veremezdim."

"Lanet Beyazpelerinler," diye mırıldandı Elayne alçak sesle. Işık, demek ona yazdıkları mektuptaki, Morgase'in ellerinde olduğu iddiası

doğruydu.

Galad tek kaşını kaldırarak onu süzdü. Getirdiği sandalyeyi yerleştirmiş, ardından pelerinini açmıştı ve altındaki, göğsünde güneş patlaması arması olan parlak beyaz üniforma ortaya çıkmıştı.

“Ah, *doğru* ya,” dedi Elayne çileden çıkmış gibi. “Bunu neredeyse unutmuştum. Bilinçli bir şekilde.”

“Evlatların verecek yanıtları vardı, Elayne,” dedi Galad oturarak. Işık, amma can sıkıcı bir adamdı. Onu görmek güzeldi, ama yine de can sıkıcıydı!

“Bu konuda konuşmak istemiyorum,” dedi Elayne. “Seninle birlikte kaç Beyazpelerin geldi?”

“Tüm *Işığın Evlatları* ordusu benimle birlikte Andor’a geldi,” dedi Galad. “Ben onların Lord Kumandanlarıyım.”

Elayne gözlerini kırpıştırdı, sonra Morgase’e baktı. Morgase başını salladı. “Eh,” dedi Elayne, “görüyorum ki birbirimize anlatacak çok şeyimiz var.”

Galad bunu bir soru olarak algıladı; bütün sözleri gerçek anlamıyla kabul etmek gibi bir alışkanlığı vardı ve bu konuma nasıl geldiğini açıklamaya başladı. Oldukça da ayrıntılı anlatıyordu. Elayne zaman zaman annesine bakıyordu. Morgase’in yüzünde okunması imkansız bir ifade vardı.

Galad sözünü bitirdiği zaman Taht Savaşı’nı sordu. Galad’la konuşmak böyle bir şeydi: samimi değil, resmi bir sohbet. Eskiden olsa Elayne’i kızdırırdı, ama bu sefer -kendisi aksini dilese de- aslında onu özlediğini fark etmişti. Bu yüzden sevgiyle dinledi.

Sonunda anlatacakları bitti. Onunla konuşacak başka şeyleri de vardı, ama Elayne bir an önce annesiyle konuşmak istiyordu. “Galad,” dedi Elayne, “seninle daha fazla sohbet etmek isterim. Bu akşam erkenden yemek yemek ister misin? O zamana kadar eski dairende bir şeyler yeyip içmek isteyebilirsin.”

Galad başını sallayarak kalktı. “Bu iyi olur.”

“Dyelin, Norry Efendi,” dedi Elayne. “Annemin hayatta olması bazı... hassas devlet meselelerine yol açacaktır. Tahttan feragat etme kararını resmi olarak yayınlamamız gerekecek. Hem de bir an önce. Norry Efendi, resmi belgeyi hazırlama işini sana bırakıyorum. Dyelin, lütfen en yakın müttefiklerime bu haberi ilet ki hazırlıksız yakalanmasınlar.”

Dyelin başını salladı. Morgase’e baktı; Dyelin, Rahvin’in etkisi altındayken eski Kraliçe’nin mahçup düşürdüğü kişilerden değildi, ama hikayeleri duyduğu kesindi. Dyelin, Galad ve Norry Efendi ile birlikte çıktı. Morgase kapı kapanır kapanmaz Birgitte’e baktı; odada üçünden başka kimse kalmamıştı.

“Ona kardeşim kadar güvenirim, anne,” dedi Elayne. “Bazen çekilmez bir abla gibi oluyor, ama yine de kardeşim gibidir.”

Morgase gülümsedi, sonra kalktı, Elayne’in ellerini tutup kendine çekti ve kızını kucakladı. “Ah, kızım,” dedi gözlerinde yaşlarla. “Neler başardığına bak! Kendi başına bir Kraliçe oldun!”

“Beni iyi eğittin, anne,” dedi Elayne. Geri çekildi. “Ve büyükanne oldun! Ya da olacaksın!”

Morgase ona bakarak kaşlarını çattı. “Evet, seni gördüğümde ben de aynı şeyi düşünmüştüm. Kim...?”

“Rand,” dedi Elayne kızararak, “ama herkesçe bilinen bir gerçek değil ve ben bu şekilde kalmasını tercih ediyorum.”

“Rand alThor,” dedi Morgase yüzü kararararak. “O...”

“Anne,” dedi Elayne, elini kaldırıp onunkini tutarak. “O iyi bir adam ve onu seviyorum. Duydukların ya abartı ya da acı söylentiler.”

“Ama o... Elayne, yönlendirebilen bir adam, Yeniden Doğan Ejder!”

“Yine de bir erkek,” dedi Elayne, zihninin arkasındaki sıcacık duygu düğümünü hissederek. “Ondan talep edilen onca şeye rağmen, yalnızca bir adam.”

Morgase’in dudakları incecik bir çizgiye dönüştü. “Onu yargılamayacağım. Ama bir açıdan, o oğlanı Saray bahçelerinde bulduğumuz anda zindana attırmam gerektiğini hissediyordum. O zaman bile, sana bakış şekli hiç hoşuma gitmemişti.”

Elayne gülümsedi, sonra annesine yine oturmasını işaret etti. Morgase oturdu ve bu sefer Elayne, onun elini bırakmadan, tam karşısındaki sandalyeye oturdu. Sırtını uzak duvara vermiş, tek dizini kırıp çizmesinin tabanını ahşap duvar paneline dayamış olan Birgitte’ten gelen eğlence duygusunu sezdi.

“Ne?” diye sordu Elayne.

“Yok bir şey,” dedi Birgitte. “Sizin birbirinize iki direk gibi bakmak yerine, anne-çocuk gibi, ya da en azından iki kadın gibi davrandığınızı görmek güzel.”

“Elayne Kraliçe oldu,” dedi Morgase gergin bir tavırla. “Hayatı halkına ait ve benim gelişim onun tahta çıkma hakkını tehlikeye düşürüyor.”

“ *Yine de* işleri güçleştirebilir, anne,” dedi Elayne. “Senin dönüşün eski yaraları deşebilir.”

“Özür dilemem gerekecek,” dedi Morgase. “Belki yaptıklarımı telafi etmeyi önermem.” Duraksadı. “Niyetim uzak durmaktı, kızım. Benden nefret edenlerin benim öldüğümü düşünmesi en iyisi olacaktı. Ama...”

“Hayır,” dedi Elayne çabucak, annesinin ellerini sıkarak. ‘“*Bu* en iyisi olacak. Yalnızca, bu duruma beceriyle ve dikkatle yaklaşmamız gerekecek.”

Morgase gülümsedi. “Beni gururlandırıyorsun. Harika bir kraliçe olacaksın.”

Elayne gülümsememek için kendini tuttu. Annesi asla cömertçe iltifat eden biri olmamıştı.

“Ama başka konuya geçmeden önce söyle bana,” dedi Morgase, tereddütlü bir sesle. “Duyduklarıma göre Gaebril...”

“Rahvin’miş,” dedi Elayne başını sallayarak. “Doğru, anne.”

“Yaptıklarından dolayı ondan nefret ediyorum. Onun beni nasıl kullandığını, en yakın dostlarımın yüreklerini ve sadakatlerini nasıl yaraladığını görebiliyorum. Ama içimde bir parça, mantıksızca da olsa, onu görmeye can atıyor.”

“Üzerinde İçtepi kullandı,” dedi Elayne usulca. “Başka açıklaması yok. Beyaz Kule’de buna Şifa verebilecek biri olup olmadığına bakarız.”

Morgase başını iki yana salladı. “Her ne idiyse artık soldu ve başa çıkabiliyorum. Sevgimi adayacak bir başkasını buldum.”

Elayne kaşlarını çattı.

“Bunu başka zaman açıklarım,” dedi Morgase. “*Ben* bile anladığımdan emin değilim. İlk önce, geri dönüşüm hakkında ne yapmamız gerektiğine karar vermeliyiz.”

“Bu kolay,” dedi Elayne. “Kutlama yapacağız!”

“Evet, ama...”

“Aması falan yok, anne,” dedi Elayne. “Bize geri döndün! Tüm şehir, tüm ulus bunu kutlayacak!” Duraksadı. “Ve bunun ardından, senin için önemli bir görev bulacağız.”

“Seni gölgelememem için, başkent dışında bir yerde olmamı gerektirecek bir görev.”

“Ama *önemli* bir görev, ki emekliye ayrıldığın düşünülmesin.” Elayne yüzünü buruşturdu. “Belki de seni ülkenin batısından sorumlu yaparız.

Orada olanlara dair raporlar hiç hoşuma gitmedi.”

“İki Nehir mi?” diye sordu Morgase. “Ve Lord Perrin Aybara?”

Elayne başını salladı.

“İlginç biri Perrin,” dedi Morgase düşünceli düşünceli. “Evet, belki de orada faydalı olabilirim. Perrin’le ben, birbirimizi anlamaya başladık.”

Elayne tek kaşını kaldırdı.

“Sağ salim geri dönebilmemin arkasında o vardı,” dedi Morgase. “O dürüst ve şerefli bir adam. Ama aynı zamanda, ne kadar iyi niyetli olursa olsun, bir asi. Onunla çatışacak olursan, işin hiç kolay olmayacak.”

“Bundan kaçınmayı tercih ederim.” Elayne yüzünü buruşturdu. Durumla başa çıkmanın en kolay yolu Perrin’i bulup idam etmek olurdu, ama Elayne bunu yapmayacaktı elbette. Gelen raporlar onu, yapmayı isteyecek kadar kızdırmasına rağmen.

“Eh, bir yol bulmak için çalışmaya başlayalım.” Morgase gülümsedi. “Başıma gelenleri öğrenmenin sana yardımı dokunacaktır. Ah, Lini de güvende. Onun için endişelenip endişelenmediğini bilmiyorum.”

“Dürüst olmak gerekirse, endişelenmedim,” dedi Elayne, yüzünü utançla buruşturarak. “Bana öyle geliyor ki Ejderdağı yıkılsa bile Lini’ye bir şey olmaz.”

Morgase gülümsedi, sonra hikayesine başladı. Elayne huşu ve heyecan içinde dinledi. Annesi yaşıyordu. Işık’a şükürler olsun, son zamanlarda onca şey yanlış giderken, en azından bir şey yoluna girmişti.

Üç Kat Topraklar geceleyin sessiz ve huzurluydu. Çoğu hayvan şafakta ya da alacakaranlıkta, hava ne çok sıcak ne de çok soğukken hareketlenirdi.

Aviendha küçük bir kaya çıkıntısında bağdaş kurup oturmuştu. Rhuidean’a, Jenn Aiel’in, var olmayan klanın topraklarına bakıyordu. Eskiden Rhuidean koruyucu sislerle kuşatılmıştı. O, Rand gelmeden önceydi. Rand şehri üç önemli ve çok huzursuz edici biçimde kırmıştı.

İlki en basitiydi. Sisleri yok etmişti. Şehir, tıpkı peçesini açan bir *algai’d’siswai* gibi sis kubbesini sıyırıp atmıştı. Aviendha Rand’ın bu değişimi nasıl yaptığını bilmiyordu. Kendisinin de bildiğinden şüpheliydi. Ama şehri ortaya çıkararak sonsuza dek değiştirmişti.

İkinci olarak, Rand Rhuidean’ı su getirerek kırmıştı. Şehrin yanında büyük bir göl uzanıyordu ve yukarıdaki bulutlardan süzülen hayalet ay ışığı suların parlamasına sebep oluyordu. İnsanlar göle Tsodrelle’Aman adını vermişti. Ejderin Gözyaşları, ama aslında ona Aiellerin Gözyaşları demeleri

gerekirdi. Rand al'Thor, açığa çıkardığı şeyin ne kadar çok acıya sebep olacağını bilememişti. O öyle biriydi. Eylemleri genellikle masumdu.

Rand'ın şehri üçüncü kırış şekli, en derin olanıydı. Aviendha bunu yavaş yavaş anlıyordu. Nakomi'nin sözleri onu endişelendiriyordu, tedirgin ediyordu. İçinde, anıların gölgelerini uyandırmıştı; Aviendha'nın Rhuidean'ı ilk ziyaretinde, halkaların içinde gördüğü olası geleceklerden sahneler. Ama zihni o sahneleri tam olarak hatırlayamıyordu, en azından doğrudan değil.

Rhuidean'ın yakında önemini yitireceğinden korkuyordu. Eskiden, şehrin tek işlevi Bilgelere ve klan şeflerine halklarının gizli geçmişini göstermekti. Onları, Ejder'e hizmet edecekleri güne hazırlamak. O gün gelmişti. Artık Rhuidean'a kim gelecekti o halde? Aiel önderlerini cam sütunlara yollamak, ödemeye başladıkları *toh*larını onlara hatırlatmak anlamına gelirdi.

Bu Aviendha'yı huzursuz ediyor, derisinin altını kaşındırıyordu. Bu soruları düşünmek istemiyordu. O, geleneklerin sürmesini istiyordu. Ama soruları kafasından da atamıyordu.

Rand çok soruna yol açmıştı. Yine de onu seviyordu. Bir açıdan, onu cahil olduğu için seviyordu. Cahilliği, onun öğrenmesini sağlıyordu. Ve korunmak istemeyenleri aptalca korumaya çalışmasını seviyordu.

En çok da, güçlü olma arzusu için seviyordu. Aviendha her zaman güçlü olmak istemişti. Mızrak dansını öğrenmek. Savaşmak ve *ji* kazanmak. En iyisi olmak. Şimdi, onu uzaktan uzağa hissedebiliyordu. Bu açıdan birbirlerine çok benziyorlardı.

Koşmaktan ayakları ağrıyordu. Onları *segade* bitkisinin suyuyla ovmuştu, ama hala zonkladıklarını hissedebiliyordu. Çizmeleri yanında, taşın üzerinde, Elayne'in verdiği güzel yün çorapların yanında duruyordu.

Yorulmuş ve susamıştı; bu gece oruç tutacak, tefekküre dalacak, sonra yarın, gölden su tulumunu doldurup, Rhuidean'a gidecekti. Bu gece oturup düşünecek, hazırlanacaktı.

Aiellerin hayatları değişiyordu. Değişimden kaçınamıyorsanız kabullenmek, güçlü olmak demekti. Bir baskın sırasında bir mezra zarar görmüşse ve onu yeniden inşa ederseniz, onu asla eskisi gibi yapmazdınız. Fırsattan faydalanarak sorunları giderirdiniz; rüzgarda gıcırdayan kapı, yerdeki pürüz. Onu tam anlamıyla eskisi gibi yapmak aptallık olurdu.

Belki de gelenekler -örneğin Rhuidean'a gelmek, hatta belki Üç Kat Topraklar'da yaşamak- eninde sonunda gözden geçirilecekti. Ama şimdilik,

Aieller Islaktopraklardan ayrılmayacaktı. Son Savaş vardı. Sonra, pek çok Aiel'i yakalamış, Bilgeleri *damane* yapmış Seanchanlar; buna izin verilemezdi. Beyaz Kule de hala yönlendirebilen tüm Aiel Bilgelerini yabani sayıyordu. O konuda da bir şey yapılmalıydı.

Ya kendisi? Düşündükçe, eski hayatına geri dönemeyeceğini daha iyi anlıyordu. Rand'ın yanında olmak zorundaydı. Rand Son Savaş'tan canlı çıkarsa -ki Aviendha bunu sağlamak için sıkı savaşmaya kararlıydı- yine de bir Islaktopraklı kral olacaktı. Sonra bir de Elayne vardı. Aviendha ve o kardeş-karılar olacaklardı, ama Elayne Andor'dan ayrılamazdı. Rand'ın onunla kalmasını mı bekliyordu? Bu, Aviendha'nın da orada kalması gerekeceği anlamına mı geliyordu?

Hem kendisi hem de halkı için, çok can sıkıcıydı. Gelenekler, sırf gelenek oldukları için korunamazdı. Bir amacı ya da hedefi olmayan güç, güç değildi.

Rhuidean'ı inceledi. Bu taş şehir ne kadar da görkemli, ne kadar da ihtişamlıydı. Çoğu şehir, yoz pislikleriyle onu tiksindirmişti, ama Rhuidean farklıydı. Kubbeli çatılar, yarısı bitmiş dikili taşlar ve kuleler, dikkatle planlanmış konutlar. Şimdi çeşmeler akıyordu. Rand'ın burada verdiği savaşın izini taşıyan çok yer olsa da, çoğu burada yaşayan aileler, savaşa gitmeyen Aieller tarafından temizlenmişti.

Dükkanlar yoktu. Sokaklarda tartışmalar, ara geçitlerde cinayetler yoktu. Rhuidean anlamdan yoksun bırakılmış olabilirdi, ama yine de huzurlu bir yer olarak kalacaktı.

Gideceğim, diye karar verdi. *Cam sütunlardan geçeceğim.* Belki endişelerinde haklıydı ve onlardan geçmek eskisi kadar anlamlı olmayacaktı, ama diğerlerinin ne gördüğünü merak ediyordu. Dahası, insanın geçmişini bilmesi geleceği anlamak için önemliydi.

Bilgeler ve klan şefleri yüzyıllardır burayı ziyaret ediyordu. Bilgiyle geri dönmüşlerdi. Belki şehir ona halkı hakkında, kendi yüreği hakkında ne yapması gerektiğini gösterirdi.

46

DERİ İŞLEMEK

Androl oval deri parçasını buharlar saçan sudan dikkatle çıkardı; deri kararmış, kıvrılmıştı. Hızla hareket ederek, onu nasırlı parmaklarına aldı. Deri şimdi esnekti.

Hemen tezgahının başına oturdu. Sağındaki kare pencereden içeri güneş ışığı doluyordu. Deriyi beş santim genişliğindeki kalın tahta çubuğa sardı, sonra kenarlarına delikler açtı.

Sonra, deriyi önceden hazırladığı bir başka parçaya dikmeye başladı. Dışarıdan güzelce dikilirse, kenarları lime lime olmazdı. Pek çok derici dikiş konusunda dikkatsizdi. Androl değil. İnsanlar ilk, dikişi görürdü; dikiş, duvardaki boya gibi kendini gösterirdi.

Çalışırken, deri kurudu ve esnekliğini biraz yitirdi, ama hala yeterince esnekti. Dikişleri düzgün ve düzenli attı. Son birkaç tanesini sıkıca çekti ve onları kullanarak deriyi tahta çubuğa bağladı; deri kuruduğu zaman onları kesecekti.

Dikiş işi bitince, birkaç süs ekledi. Küçük bir çekiç ve deri başlı çiviler kullanarak, üzerine bir isim kaktı. Sonra Kılıç ve Ejder simgeleri geldi; o plakaları, Asha'manların taktığı iğnelere bakarak kendisi yapmıştı.

En dibe, daha küçük çiviler kullanarak, "Savun. Koru. Muhafaza Et," sözcüklerini ekledi. Deri kurumaya devam ederken, boya ve bez çıkararak harfleri ve desenleri dikkatle, zıt renklere boyadı.

Bu tür işlerde dinginlik verici bir yan vardı; bugünlerde hayatının büyük kısmı yıkımla geçiyordu. Böyle olması gerektiğini biliyordu. Kara Kule'ye, neler olacağını bildiği için gelmişti. Yine de, üretmek güzeldi.

Elindeki parçayı kuruması için bıraktı ve eyer kayışları üzerinde çalıştı. Kayışları, tezgahın kenarındaki işaretlere bakarak ölçtü, sonra tezgahın yanındaki alet çantasında duran makasa uzandı: alet çantasını kendisi yapmıştı. Makasın yerinde olmadığını fark edince canı sıkıldı.

Burada iyi bir makas olduğunun duyulduğu gün kavrulsun, diye düşündü. Taim'in Kara Kule'deki sözde katı kurallarına rağmen, can sıkıcı ölçüde kargaşa vardı. Büyük suçlar sert cezalara çarptırılıyordu, ama küçük olaylar -birinin atölyesine girip makasını "ödünç almak" gibi- görmezden geliniyordu. Özellikle de ödünç alan M'Hael'in kayırdığı kişilerdense.

Androl içini çekti. Kemer bıçağı bileylenmek üzere Cuellar'ın atölyesindeydi. *Eh*, diye düşündü, *Taim bize yönlendirmek için bahane aramamızı söyleyip duruyor zaten...* Androl duygularından arındı, sonra Kaynak'ı kavradı. Aylardır bu konuda sorun yaşamıyordu; başta, yalnızca bir deri parçası tutarken yönlendirebiliyordu. M'Hael bu engeli aşmasını sağlamıştı. Hoş bir süreç olmamıştı.

Tatlı, güçlü, güzel *saidin* içini doldurdu. Uzun süre oturup, duygunun tadını çıkardı. Leke gitmişti. Ne harikaydı! Gözlerini yumdu ve derin derin nefes aldı.

Diğerlerinin çektiği kadar çok Tek Güç çekmek nasıl bir şey olurdu acaba? Başta, bunu yapmaya can atıyordu. Zayıf olduğunu biliyordu, Kara Kule'deki Adanmışlar arasında en zayıfı. Belki o kadar zayıftı ki, asla askerlikten daha yüksek bir rütbeye terfi ettirilmemeliydi. Logain konuyu Lord Ejder'e götürmüştü ve Taim'in açık açık karşı çıkmasına rağmen, Androl'un terfi etmesini sağlamıştı.

Androl gözlerini açtı, sonra kayışı kaldırdı ve iki santim genişliğinde, minik bir Kapıyol ördü. Kapı önünde canlanarak, kayışı ikiye kesti. Androl gülümsedi, sonra Kapıyolu yok etti ve işlemi tekrarladı.

Bazıları Logain'in sırf Taim'in otoritesini zayıflatmak için Androl'u terfi ettirdiğini söylüyordu. Ama Logain, Androl'un Adanmış rütbesini kazanmasını, inanılmaz Kapıyol yetisinin sağladığını söylemişti. Logain sert bir adamdı, tıpkı doğru düzgün cilalanmamış, kenarları aşınmış, eski bir kın gibi. Ama o kının içinde hala ölümcül bir kılıç vardı. Logain dürüsttü. Çiziklerin altında, iyi bir adamdı.

Androl sonunda kayışları bitirdi. Gidip, oval deri parçasını çubukta tutan sicimi kesti. Deri parçası şeklini korudu. Androl onu güneş ışığına tutarak dikişleri inceledi. Deri sertti, ama kırılgan değildi. Ön koluna uyuyordu. Evet, kalıp iyiydi.

Kendi kendine başını salladı. Hayatta bilinmesi gereken numaralardan biri, küçük ayrıntılara dikkat etmekti. Odaklan. Küçük şeyleri doğru yap. Bir kol koruma parçasındaki her dikiş sağlam olursa, parçalanmaz ya da kopmazdı. Bu, bir okçunun bir yaylım ateşini tamamlaması ile yayını indirmesi arasındaki farkı belirleyebilirdi.

Bir okçu savaş kazanmazdı. Ama küçük şeyler üst üste birikir, büyük şeyler olurdu. Kol koruma parçasının arkasına, kola bağlanarak tutturulabilmesi için birkaç bağcık ekleyerek işini bitirdi.

Siyah ceketini sandalyenin arkasından aldı. Ceketinin düğmelerini iliklerken, yüksek yakasındaki gümüş kılıç iğnesi pencereden gelen güneş ışığı altında ışıldıyordu. Aynadaki yansımasına bakarak, ceketin düzgün durduğundan emin oldu. Küçük şeyler önemliydi. Saniyeler küçük şeylerdi ve onları üst üste eklerseniz, bir insanın hayatı olurlardı.

Kol koruma parçasını koluna taktı, sonra küçük atölyesinin kapısını itip açtı ve Kara Kule köyünün kenar mahallelerine girdi. Burada, iki katlı binalar, Andor'un küçük kasabalarında olduğu gibi düzenlenmişti. Sivri tepeli saz damlar, düz ahşap, taş ya da tuğla duvarlar. İki bina sırası kasabanın merkezine doğru uzanıyordu. İnsan onlara bakarken, Yeni Braem ya da Grafendale'de gezindiğini sanabilirdi.

Elbette, bunun için siyah ceketli adamları görmezden gelmek gerekirdi. Onlar her yerdeydi, M'Hael'in işlerinin peşinde koşturuyorlar, talime gidiyorlar, Kara Kule inşaatının temellerinde çalışıyorlardı. Bu mekan hala bitmemiş bir projeydi. Kılıç ya da kızıl-altın Ejder iğnesi olmayan bir grup asker Güç kullanarak yolun kenarında uzun bir hendek açıyorlardı. Köyün bir kanala ihtiyacı olduğuna karar verilmişti.

Androl askerlerin çevresinde dönen, çoğu Toprak'tan örülmüş örgüleri görebiliyordu. Kara Kule'de, Güç'le elinizden geldiğince çok şey yapardınız. Güçlenmek için taş kaldıran adamlar gibi, durmaksızın talim yapıyorlardı. Işık, Logain ve Taim o delikanlıları nasıl da zorluyordu.

Androl yeni çakıl dökülmüş yola çıktı. O çakılların çoğunun kenarı, patlatılarak oluşturuldukları için erimişti. Kapıyollar aracılığıyla, Hava örgüleri üzerinde kayalar getirmişler, sonra patlayıcı örgülerle onları parçalamışlardı. Mekan, parçalanan kayalar ve taş yağmurlarıyla, tıpkı bir savaş meydanı gibiydi. Güç'le ve eğitimle, Asha'manlar şehir duvarlarını moloz yığınına dönüştürebilirdi.

Androl yürümeye devam etti. Kara Kule tuhaf manzaralarla dolu bir yerdi ve erimiş çakıl taşları bunların en tuhafı değildi. Androl'un dikkatli etüdüne uyarak yeri kazan askerler de değildi. Son zamanlarda, ona göre en tuhaf manzara çocuklardı. Koşup oynuyorlar, askerlerin geride bıraktığı hendeğe atlıyorlar, onun toprak duvarlarından aşağı kayıyorlar, sonra yine yukarı tırmanıyorlardı.

Çocuklar. *Saidin* patlamalarıyla açılan çukurlarda oynuyorlar. Dünya değişiyordu. Androl'un kendi ninesi -o kadar yaşlıydı ki, ağzındaki tüm dişler dökülmüştü- Androl'un dışarı kaçıp yıldızları saymak istediği gecelerde onu korkutup yatırmak için yönlendiren adamlara dair hikayeler

anlatmıştı. Dışarıdaki karanlık onu korkutmuyordu, Trolloclara ve Soluklara dair öyküler de öyle. Ama yönlendirebilen adamlar... onlar Androl'u dehşete düşürüyordu.

Ama sonra, hem de orta yaşında, kendini burada bulmuştu. Artık karanlıktan korkuyordu, ama yönlendirebilen adamların yanında tamamen rahattı. Çizmeleriyle çakılları gıcırdatarak yolda yürümeye devam etti. Çocuklar hendekten dışarı tırmandılar ve çevresini aldılar. Androl bir avuç şeker çıkardı. Onları en son devriye görevi sırasında satın almıştı.

"Herkese ikişer tane," dedi sertçe, kirli eller şekerlere uzanırken. "Ve itişip kakışmak yok." Eller ağızlara gitti ve çocuklar ona "Genhald Efendi" diyerek, başlarını sallayıp teşekkür ettiler, sonra koşarak uzaklaştılar. Hendeğe geri dönmediler, yeni bir oyunun peşinde, doğudaki çayırlara koştular.

Androl gülümseyerek ellerini silkeledi. Çocuklar çok kolay uyum sağlıyordu. Yüzyılların geleneği, dehşeti ve batıl inancı onların önünde, güneşte bırakılmış tereyağı gibi eriyip gidiyordu. Ama hendekten çıkmaları iyi olmuştu. Tek Güç öngörülemezdi.

Hayır. Bu doğru değildi. *Saidin* çok öngörülebilirdi. Ama onu kullanan adamlar... eh, onlar ayrı hikayeydi.

Askerler çalışmalarına ara verdiler ve onu karşılamak üzere döndüler. Androl tam Asha'man değildi ve selam verilmesi gerekmiyordu, ama ona saygı gösteriyorlardı. Çok fazla. Androl adamların kendisine neden saygı gösterdiklerini bilmiyordu. O büyük bir adam değildi, özellikle de burada, Kara Kule'de.

Yine de, o geçerken ona başlarını salladılar. O adamların çoğu İki Nehir'den alınmış askerlerdi. Sağlam delikanlılar ve adamlar, hevesliydiler ama çoğu gençti. Yarısı ancak haftada bir traş oluyordu. Androl onlara yaklaştı, sonra küçük kazıklara bağladığı ipe bakarak, çıkardıkları işi denetledi. Başını sallayarak onayladı. "Açı iyi, çocuklar," dedi. "Ama yapabiliyorsanız duvarlar daha dik olsun."

"Peki, Genhald Efendi," dedi ekip başı. Adı Jaim Torfinn'di, açık kahverengi saçlı, fasulye sırığı gibi bir delikanlı. Hala Güç tutuyordu. O çağlayan güç ırmağı baştan çıkarıcıydı. Bir kayıp duygusu hissetmeden onu bırakan adam nadirdi.

M'Hael onları Güç tutmaya teşvik ediyor, Güç tutmanın onlara onu kontrol etmeyi öğreteceğini söylüyordu. Ama Androl *saidin* gibi baştan çıkarıcı hisleri önceden de tanımıştı: savaşın heyecanı, Deniz Halkı

Adaları'ndan gelmiş nadir içkilerin sarhoşluğu, baş döndürücü zafer hissi. Bir erkek kendini bu duygulara kaptırabilir, kontrolünü kaybedebilir, kim olduğunu unutabilirdi. Ve *saidin* tecrübe ettiği başka her şeyden daha baştan çıkarıcıydı.

Taim'e tereddütleri konusunda hiçbir şey söylememişti. M'Hael'e ders vermek ona düşmezdi.

"Gel," dedi Androl, "dikle neyi kastettiğimi sana göstereyim." Derin bir nefes aldı ve duygularından sıyrıldı. Bunu yapmak için eski bir asker numarası kullanıyordu; bunu ilk kılıç öğretmeni, ihtiyar tek kollu Garfin öğretmişti. Garfin'in ağır kırsal Illian aksanı neredeyse anlaşılmazdı. Elbette, Androl de hafif bir Tarabon aksanıyla konuşuyordu, ona öyle demişlerdi. Memlekete son gittiğinden beri, seneler içinde solmuştu.

Hiçliğin -boşluğun- içinde, Androl *saidin*in kasıp kavuran gücünü hissedebiliyordu. Bir adamın, küçük bir yönlendirme umuduyla, ama daha çok sırf düşmemek için, çılgınca koşan bir atın boynunu yakalaması gibi yakaladı onu.

Saidin güçlüydü. Evet, tüm içkilerden daha güçlü. Dünyayı daha güzel, daha *yeşil* yapıyordu. O korkunç Güç'ü tutarken, Androl eski benliğinin kurumuş kabuğunu geride bırakıyordu ve kendini canlanmış gibi hissediyordu. Güç onu hızlı akıntılarının altına almakla tehdit ediyordu.

Hızla çalışarak minik bir Toprak sızıntısı ördü, bundan fazlasını beceremiyordu, çünkü Toprak Yetisi en zayıf olanıydı ve dikkatle hendeğin kenarlarını traşladı. "Çok fazla çıkıntı bırakırsanız," diye açıkladı çalışırken, "kanal akıntısı kenardaki toprak parçalarını koparır ve su çamurlu olur. Duvarlar ne kadar düz, ne kadar sert olursa, o kadar iyi. Gördünüz mü?"

Askerler başlarını salladılar. Alınları boncuk boncuk terlemişti, yüzlerine toprak parçaları yapışmıştı. Ama siyah ceketleri, özellikle de kol yenleri temizdi. Bir adamın üniformasına duyduğu saygıyı, böyle bir günde alnını kol yenine silip silmediğine bakarak anlayabilirdiniz. İki Nehirliler mendil kullanıyorlardı.

Elbette, daha kıdemli Asha'manlar asla terlemiyordu. Bu delikanlıların o konsantrasyona ulaşması için daha çok çalışmaları gerekiyordu.

"Güzel," dedi Androl, ayağa kalkıp onlara bakarak. Androl elini Jaim'in omzuna koydu. "Burada iyi iş çıkarıyorsunuz. İki Nehir iyi adam yetiştiriyor."

Delikanlılar gülümsediler. Burada olmaları güzeldi, özellikle de Taim’in son zamanlarda bulduğu adamların nitelikleri göz önüne alındığında. M’Hael’in devriyeleri ne bulabiliyorlarsa onları aldıklarını söylüyordu, ama o zaman neden getirdikleri adamların çoğu bu kadar öfkeli ve huzursuz mizaçlara sahipti?

“Genhald Efendi?” diye sordu askerlerden biri

“Evet, Trost?”

“Siz... siz Logain Efendi hakkında bir şey duydunuz mu?”

Diğerleri de umutla ona baktılar.

Androl başını iki yana salladı. “Devriye görevinden dönmedi. Eminim yakında döner.”

Adamlar başlarını salladılar, ama Androl onların endişelenmeye başladıklarını görebiliyordu. Endişelenmekte haklıydılar da. Androl de haftalardır endişeleniyordu. Logain gecenin bir yarısı gittiğinden beri. Nereye gitmişti? Neden ona sadık olan Adanmışların en güçlülerini, Donalo, Mezar ve Welyn’i yanına almıştı?

Ve şimdi de dışarıda, sözde Ejder’den Asha’manlarla bağ kurma izni almış Aes Sedailerin kampı vardı. Taim bunu duyunca her zamanki yarım gülümsemelerinden biriyle gülümsemişti, gözlerine hiç ulaşmayan türden bir gülümseme ve ilk onlar geldiğine göre, Beyaz Kule’den gelen grubun ilk seçme hakkına sahip olduğunu söylemişti. Diğerleri sabırsızlık içinde bekliyordu.

“M’Hael,” dedi İki Nehirlilerden biri, yüzü karararak. “O...”

“Aklınızı başınıza devşirin,” diye delikanlının sözünü kesti Androl, “ve dalga yaratmayın. Henüz değil. Logain’i bekleyin.”

Adamlar içlerini çektiler, ama başlarını salladılar. Dikkati adamlarda olan Androl, gölgelerin ona doğru sürtünmeye başladığını neredeyse fark etmiyordu. Güneş ışığı altında uzayan insan gölgeleri. Hendeğin içinde gölgeler. Kayaların ve topraktaki yarıkların gölgeleri. Gölgeler yavaş yavaş, sinsi sinsi Androl’e döndüler. Androl kendini hazırladı, ama paniğini bastıramıyordu. Boşluğun içinde bu dehşeti hissedebiliyordu.

*Saidin*i çok uzun süre tuttuğunda geliyorlardı. Güç’ü hemen bıraktı ve gölgeler gönülsüzce yerlerine geri döndüler.

İki Nehirli delikanlılar, huzursuz ifadelerle onu izliyorlardı. Androl’un bakışlarındaki çılgınlığı görebiliyorlar mıydı? Kimse Kara Kule’deki adamları etkileyen... tuhaflıklardan bahsetmiyordu. Bunlardan konuşulmuyordu işte. Kirli aile sırlarından bahsedilmediği gibi.

Leke temizlenmişti. Bu delikanlılar Androl'un hissettiği şeyleri hissetmek zorunda değildi. Zamanla, leke temizlenmeden önce Kule'ye gelmiş olanların yaşadığı tuhaflıklar azalacaktı. Işık, insanların neden onu dinlediğini bilmiyordu. Güç'te zayıftı; üstüne üstlük deliydi.

En kötüsü de, içten içe, özünde, o gölgelerin gerçek olduğunu bilmesiydi. Zihninin ürettiği bir tür delilik değil. Gerçektiler ve ona ulaşırlarsa onu yok edeceklerdi. *Gerçektiler.* Gerçek olmalıydılar.

Ah, Işık, diye düşündü, dişlerini sıkarak. *Her iki seçenek de dehşet verici. Ya deliyim ya da karanlığın kendisi beni yok etmek istiyor.*

Bu yüzden, artık geceleri korkuyla büzülerek yatıyordu. Bazen gölgeleri görmeden, saatler boyunca Kaynak'ı tutabiliyordu. Bazen ise yalnızca birkaç dakika. Derin bir nefes aldı.

"Tamam," dedi. Sesine hakim olabildiğini fark edince sevindi. "İşe geri dönseniz iyi olacak. O eğim doğru olsun ama. Su taşıp, bu bölgeyi basarsa uğraşacak bir ton sorun çıkar."

Adamlar denileni yaptılar ve Androl onların yanından ayrılıp köye döndü. Köy merkezinde kışlalar vardı; askerler için beş büyük, kalın taş duvarlı bina, Adanmışlar için bir düzine daha küçük bina. Şu anda Kara Kule bu küçük köydü. Bu değişecekti. Asıl kule yakına inşa ediliyordu, temel kazılmıştı bile.

Mekanın bir gün nasıl görüneceğini gözlerinin önüne getirebiliyordu. Bir seferinde usta bir mimarla çalışmıştı, çok uzun sürmüş gibi gelen ömrü boyunca, bir düzine ayrı ustaya çıraklık etmişti. Evet, hayal edebiliyordu. Güçle inşa edilmiş, siyah taştan, yüksek bir kule. Güçlü ve sağlam. Dibinde, duvar tepeleri mazgallı, tıknaz, kare yapılar olacaktı.

Bu köy büyüyüp bir kasabaya, sonra Tar Valon kadar geniş, büyük bir şehre dönüşecekti. Sokaklar, pek çok arabanın aynı anda geçebilmesine olanak verecek şekilde yapılmıştı. Yeni yerler etüt ediliyor, yeni yollar yapılıyordu. Bir vizyon ve planlama timsaliydi. Sokakların kendisi Kara Kule'nin kaderini fısıldıyordu.

Androl yabanotlarının arasında oluşmuş bir patikayı izledi. Uzak *gümlemeler* ve *çatırtılar* ovalarda, şaklayan kırbaç sesleri gibi yankılanıyordu. Her adamın gelmek için kendine has bir sebebi vardı. İntikam, merak, çaresizlik, güç açlığı. Androl'ün sebebi neydi? Dördü birden belki?

Köyden çıktı ve bir süre sonra bir ağaç sırasını dolanıp talim alanına geldi: iki tepe arasındaki küçük bir kanyon. Adamlar sıralanmış, Ateş ve

Toprak yönlendiriyorlardı. Tepeler düzleştirilip tarla açılıyordu. İdman yapmak için bir fırsat.

Bu adamların çoğu Adanmıştı. İki Nehirlilerin kullandığı örgülerden çok daha güçlü ve yetenekli örgüler havada dönüyor; tıslayan engerekler ya da fırlayan oklar gibi akıyordu. Kayalar patlıyor, toprak yağmurları düşüyordu. Patlamalar, düşmanları şaşırtmak amacıyla düzensizdi. Androl o yamaçtan gürleyerek inen bir süvari birliğinin, patlayan Toprak'la karşılaşıp bocalayacağını hayal edebiliyordu. Tek bir Adanmış, birkaç dakika içinde düzinelerce biniciyi yok edebilirdi.

Androl hoşnutsuzlukla, çalışan adamların iki gruba ayrılmış olduklarını gördü. Kule ikiye ayrılmaya, bölünmeye başlamıştı; Logain'in tarafındakiler itiliyor, dışlanıyordu. Sağda Canler, Emarin ve Nalaam konsantrasyon ve adanmışlıkla çalışıyordu. İki Nehirliler arasında en yetenekli delikanlı olan Jonneth Dowtry de aralarındaydı. Solda, Taim'in yardakçılarından bir grup kendi aralarında gülüşmekteydiler. Onların örgüleri daha çılgındı, ama aynı zamanda çok daha yıkıcıydı. Coteren geride, yapraklı bir sertsakız ağacına sırtını vermiş, çalışmaları denetliyordu.

Çalışanlar ara verdiler ve köylü bir oğlana su getirmesini söylediler. Androl yanlarına yürüdü. Onu ilk Arlen Nalaam gördü ve yüzünde geniş bir gülümsemeyle el salladı. Domanlı'nın yüzünde ince bir bıyık vardı. Otuzuna varmak üzereydi, ama bazen çok daha gençmiş gibi davranıyordu. Nalaam'ın çizmelerinin içine koyduğun ağaç özü yüzünden Androl hala kızgındı.

"Androl!" diye seslendi Nalaam. "Gel de bu kültürsüz hödüklere Retashen Dazar'ın ne olduğunu söyle!"

"Retashen Dazar mı?" dedi Androl. "Bir içkidir. Bal şarabı ve koyun sütü karışımı. İğrençtir."

Nalaam gururla diğerlerine baktı. Ceketinde iğne yoktu. Yalnızca bir askerdi, ama şimdiye kadar terfi etmiş olması gerekirdi.

"Yine yolculukların hakkında mı övünüyorsun, Nalaam?" diye sordu Androl, deri kol koruma parçasının bağcıklarını çözerek.

"Biz Domanlılar gezmeyi severiz," dedi Nalaam. "Bilirsin, babamın yaptığı türden işler, Taht için casusluk etmek..."

"Geçen hafta da babanın tüccar olduğunu söylüyordun," dedi Canler. Tıknaz adam grubun en yaşlısıydı, saçları kırlaşmaya başlamıştı, güneş altında geçen seneler yüzünden kare yüzü yıpranmıştı.

“Öyle,” dedi Nalaam. “Bu, casus olduğunu saklamak için oynadığı bir rol!”

“Arad Doman’da tüccarlar kadın değil mi?” diye sordu Jonneth, çenesini ovalayarak. İri yarı, yuvarlak yüzlü, sessiz bir adamdı. Tüm ailesi -kardeşleri, anne babası, büyükbabası Buel- onun yalnız gelmesine izin vermektense, onunla birlikte taşınmıştı.

“Eh, onlar en iyileridir,” dedi Nalaam, “annem de istisna değil. Ama biz erkekler de bir iki şey biliriz. Dahası, annem Tuatha’anların arasına sızmakla meşgul olduğundan, işi babamın devralması gerekti.”

“Ah, işte bu saçmalık,” dedi Canler kaşlarını çatarak. “Kim bir avuç Tenekecinin arasına karışmak ister ki?”

“Gizli tariflerini öğrenmek için,” dedi Nalaam. “Derler ki, bir Tenekeci o kadar güzel yahni yapabilirmiş ki, evini barkını bırakıp onun peşine takılırmışsın. Bu doğru, ben de tattım o yahnilerden. Etkisi geçene kadar beni üç gün boyunca bağlayıp barakada tutmak zorunda kaldılar.”

Canler burnunu çekti. Ama bir süre sonra ekledi. “Ee... tarifi bulabildin mi?”

Nalaam bir başka hikayeye başladı ve Canler ile Jonneth dikkatle dinlediler. Emarin kenarda durmuş, eğlenerek izliyordu; gruptaki diğer asker oydu, yaka iğneleri yoktu. Saçları seyrelmiş, gözlerinin kenarları kırışmış, yaşlıca bir adamdı. Kısa beyaz sakalını sivri bir uçla bitecek şekilde biçimlendirmişti.

Bu seçkin görünüşlü adam bir sırdı; bir gün Logain’le birlikte gelmişti ve geçmişi hakkında hiçbir şey söylememişti. Kontrollü bir duruşu ve özenli bir konuşma tarzı vardı. Bir asil olduğu kesindi. Ama Kara Kule’deki çoğu asilin aksine, Emarin yetkesini dayatmaya çalışmıyordu. Pek çok asilin, dışarıdaki konumların Kara Kule’de bir anlamı olmadığını öğrenmesi haftalar alıyordu. Bu onların surat asmasına, herkesi terslemeye başlamasına sebep oluyordu, ama Emarin Kule’deki hayata çok kolay alışmıştı.

Yarı yaşında, asil olmayan birinden emir alabilmek için, gerçekten vakar sahibi bir asil olmak gerekirdi. Emarin hizmetkar çocuktan bir yudum su aldı, oğlana teşekkür etti, sonra Androl’e yaklaştı. Hala diğerleriyle konuşmakta olan Nalaam’a doğru başını salladı. “O adamda aşık mizacı var.”

Androl homurdandı. “Biraz para kazanmak için kullanabilir. Bana hala yeni bir çift çorap borçlu.”

“Sende de dostum, katip ruhu var!” Emarin güldü. “Hiçbir şeyi unutmuyorsun, değil mi?”

Androl omuzlarını silkti.

“Retashen Dazer’in ne olduğunu nasıl bildin? Bu konularda kendimi çok eğitimli sayarım, ama ben hiç duymamıştım.”

“Bir sefer içmiştim,” dedi Androl. “İçip içemeyeceğim üzerine iddiaya girmiştik.”

“Evet, ama nerede?”

“Retash’ta, elbette.”

“Ama o kıyıdan fersah fersah uzakta, Deniz Halkı’nın bile sık ziyaret etmediği bir grup adadan biri!”

Androl yine omuzlarını silkti. Taim’in yardakçılarına bir bakış fırlattı. M’Hael kimseyi kayırmadığını iddia etse de, köylü bir çocuk Taim’den onlara bir sepet yiyecek getirmişti. Androl sorsa, oğlanın diğerlerine de yiyecek getirmiş olması gerektiğini öğrenirdi. Oğlan şaşalardı ya da unutmuş olurdu, ya da bir başka masum hata yapmış olurdu.

“Bu bölünmüşlük korkunç, dostum,” dedi Emarin alçak sesle. “Kendi aramızda barış yapamıyorsak Lord Ejder için nasıl savaşabiliriz?”

Androl başını iki yana salladı.

Emarin sözlerine devam etti. “Logain’in tercih ettiği adamlara haftalardır yaka iğnesi verilmediğini söylüyorlar. Nalaam gibi, çoğu kişi uzun zaman önce kılıç iğnesini almış olmalıydı, ama M’Hael tekrar tekrar reddediyor. Üyeleri yetke için kendi aralarında didişen bir Ev asla diğer Evler için tehdit oluşturmaz.”

“Bilgece sözler,” dedi Androl. “Ama ne yapmalıyız? *Ne yapabiliriz?* Taim M’Hael ve Logain de henüz dönmedi.”

“Belki ona birini yollayabiliriz,” dedi Emarin. “Ya da sen diğerlerini sakinleştirebilirsin. Korkarım bazıları kendini kaybetmek üzere ve kavga çıkarsa, Taim’in cezalarının ağır kısmını kimlerin çekeceğini tahmin edebiliyorum.”

Androl kaşlarını çattı. “Doğru. Ama neden ben? Sen sözcükler konusunda benden çok daha iyisin, Emarin.”

Emarin güldü. “Evet, ama Logain sana güveniyor, Androl. Diğer adamlar sana saygı duyuyor.”

Duymamalılar, diye düşündü Androl. “Ne yapabileceğime bakarım.” Nalaam yeni bir hikayeye hazırlanıyordu ama o başlayamadan Androl kol

koruma parçasını kaldırarak Jonneth'e işaret etti. "Eskisinin çatladığını görmüştüm. Bunu dene."

Jonneth parçayı alırken yüzü aydınlandı. "Harikasın, Androl! Kimsenin fark ettiğini sanmıyordum. Aptalca bir şey, biliyorum, ama..." Gülümsemesi genişledi ve adamların malzemelerini dibine bıraktıkları ağaca doğru seyirtti. Jonneth'in yayı da oradaydı. Bu İki Nehirliler silahlarının yakında olmasını tercih ediyorlardı.

Jonneth yayın kirişini takarak geri döndü. Kol koruma parçasını taktı. "Mükemmel oldu!" dedi ve Androl gülümsedi. Küçük şeyler. Çok anlamlı olabiliyordu.

Jonneth nişan aldı ve oku salıverdi. Kiriş kol koruma parçasına çarparak şakladı ve ok havada süzüldü, iki yüz adım uzaktaki tepede duran bir ağaca saplandı.

Canler ıslık çaldı. "Bu sizin yaylar gibisini görmedim, Jonneth. Hayatım boyunca, hiç." Onlar da Andorluydu, ama Canler Caemlyn'e çok yakın bir kasabadan geliyordu.

Jonneth hedefini inceledi, sonra yine yay çekti, oktaki tüyü yanağına dayadı ve salıverdi. Ok dümdüz gidip, aynı ağacı vurdu. Androl, okların arasında iki karıştan az aralık olduğunu tahmin ediyordu.

Canler yine ıslık çaldı.

"Babam bunlardan biriyle eğitim almış," dedi Nalaam. "Sanatı, Illian'da boğulmaktan kurtardığı bir İki Nehirliden öğrenmiş. Anı olarak kirişi alıkoymuş."

Canler tek kaşını kaldırdı, ama yine de hikaye ilgisini çekmiş gibiydi. Androl gülmekle ve başını iki yana sallamakla yetindi. "Bir de ben deneyebilir miyim, Jonneth? Tear yayıyla keskin nişancıyımdır ve onlar çoğu diğer yaydan biraz daha uzundur."

"Elbette," dedi sırım gibi delikanlı. Kol koruma parçasını çıkardı ve yayı uzattı.

Androl parçayı taktı ve yayı kaldırdı. Siyah porsukağacından yapılmıştı ve kirişi onun alışık olduğu kadar esnek değildi. Jonneth ona bir ok verdi ve Androl adamın ok çekmesini taklit ederek, kirişi yanağına kadar gerdi.

"Işık!" dedi, kirişin sertliği karşısında. "Kolların aldatıcı ölçüde ince, Jonneth. Nasıl nişan alıyorsun? Ben kirişi çekmekte zorlanıyorum!"

Androl'un kolu titrerken Jonneth güldü. Sonunda, Androl kirişi bir an daha tutamayacağını hissederek, oku salıverdi. Ok hedefi ıskalayıp yere düştü. Androl yayı Jonneth'e iade etti.

“Bu oldukça iyiydi, Androl,” dedi Jonneth. “Çoğu adam kirişi çekemiyor bile. On sene çalışırsan, İki Nehir’de doğmuş biri kadar iyi atış yapabilirsin!”
“Ben şimdilik kısa yaydan sapmayacağım,” dedi Androl. “At sırtında öyle bir canavarı kullanmayı asla başaramazsın.”
“Buna gerek olmaz ki!” dedi Jonneth.
“Ya biri seni kovalıyorsa?”
“Sayıları beşten azsa,” dedi, “onlar yanıma varamadan bununla hepsini indiririm. Beşten fazlaysa, o zaman ne demeye onlara ok atıyorum? Peşimden Karanlık Varlık kovalıyormuş gibi kaçmam lazım.”
Diğer adamlar güldüler, ama Androl Emarin’in onu süzdüğünü fark etti. Muhtemelen Androl’un at sırtından ok atmayı nereden bildiğini merak ediyordu. Zeki adamdı bu asil. Androl, diline hakim olmalıydı.
“Bu da ne?” diye sordu biri. “Ok atmayı mı öğrenmeye çalışıyorsun, ulak çocuk? Kendini savunabilmek için mi?”
Androl dişlerini sıktı ve kasıla kasıla gelmekte olan Coteren’e döndü. Cüsseli bir adamdı, siyah, yağlı saçları uzundu ve toplanmamıştı. Saçları, tombul yanaklı, küt bir suratı çevreliyordu. Gözleri odaklanmış ve tehlikeliydi. Coteren gülümsedi. Oynayacak fare bulmuş kedi gülümsemesi.
Androl sessizce kol koruma parçasını çözdü ve Jonneth’e uzattı. Coteren tam Asha’man’dı ve M’Hael’in arkadaşıydı. Rütbesi buradaki herkesten üstündü.
“M’Hael bunu işitecek,” dedi Coteren. “Aldığınız dersleri gözardı ediyorsunuz. Güç’le öldürebilirken, oklara ve yaylara ihtiyacınız yok!”
“Biz hiçbir şeyi gözardı etmiyoruz,” dedi Nalaam inatla.
“Sessiz ol, evlat,” dedi Androl. “Dilini tut.”
Coteren güldü. “Uşağı dinleyin. M’Hael küstahlığını da duyacak.” Androl’e odaklandı. “Kaynak’ı kavra.”
Androl gönülsüzce itaat etti. *Saidin*in tatlılığı içine aktı. Androl endişeyle yan tarafa baktı. Gölgelerden iz yoktu.
“Acınası,” dedi Coteren. “Şuradaki taşı yok et.”
Androl için fazla büyük bir taştı. Ama zorbalarla daha önce de başa çıkmıştı ve Coteren en tehlikeli türden bir zorbaydı, güç ve yetki sahibi bir zorba. Yapılacak en iyi şey itaat etmekti. Mahçup düşmek, küçük bir cezaydı. Bu, pek az zorbanın anlayabildiği bir şeydi.
Androl gereken Ateş ve Toprak örgülerini ördü ve kayaya fırlattı. Toplayabildiği tüm Güç’ü örgüye katmıştı, ama kayayı ancak çentmeyi

başarabildi.

Coteren ve yakındaki ağacın altında yemek yemekte olan Adanmış grubu koca koca kahkahalar attılar. “Kanlı küller, sen işe yaramazın tekisin!” dedi Coteren. “Önceden söylediklerimi unut, ulak çocuk! Senin o yaya *ihtiyacın var!*”

Androl Tek Güç’ü bıraktı. Coteren dalgasını geçmişti; tatmin olmuş olmalıydı. Ne yazık ki, Androl arkasındaki adamların Kaynak’ı kavradıklarını hissetti. Jonneth, Canler ve Naalam, her biri Tek Güç’le dolu ve öfkeleri burunlarında, Androl’un yanına geldiler.

Yemeklerini yemekte olan adamlar da Kaynak’ı kavrayarak ayağa kalktılar. Sayıları Androl’un dostlarının iki katıydı. Coteren gülümsedi.

Androl, Canler ve diğerlerini süzdü. “Şimdi, çocuklar,” dedi elini kaldırarak, “Asha’man Coteren yalnızca M’Hael’in ona emrettiği şeyi yapıyor. Kendimi zorlamam için beni kızdırmaya çalışıyor.”

İki grup duraksadı. Birbirlerine diktikleri bakışlardaki yoğunluk, içlerinde tuttukları Güç’le yarışıyordu. Sonra Jonneth Kaynak’ı salıverdi. Bu Nalaam’ın da aynısını yapmasını sağladı. Son olarak, Canler surat asarak sırtını döndü. Coteren güldü.

“Bundan hoşlanmıyorum,” diye homurdandı Canler, hep birlikte uzaklaşırlarken. Omzunun üzerinden arkaya bir bakış fırlattı. “Hem de hiç hoşlanmıyorum. Neden bizi durdurdun, Androl?”

“Çünkü sen küfür sallayamadan bizi moloza çevirirlerdi, Canler,” diye terslendi Androl. “Işık, adam! Ben çok az yönlendirebiliyorum. Emarin geleli de bir ay olmadı. Jonneth hızlı öğreniyor, ama daha önce Güç’le hiç savaşmadığını hepimiz biliyoruz ve Coteren’in adamlarının yarısı Lord Ejder komutasında savaş gördü. Gerçekten de senin ve Nalaam’ın tek başınıza on adamı idare edebileceğinizi düşünüyor musun?”

Canler kabararak homurdandı, ama sonra pes etti.

“Makashak Na famalashten morkase,” diye mırıldandı Nalaam, “delf takaksaki mere!” Çılgın bakışlarla, kendi kendine güdü. Bu Androl’ün bildiği bir dil değildi, Kadim Lisan olmadığı kesindi. Muhtemelen bir dil bile değildi.

Diğerlerinin hiçbiri konuşmadı. Nalaam zaman zaman bir şeyler geveleyerek gülüyordu. Ona sorduklarında, sıradan sözler söylediğini iddia ediyordu. Onun durumu Emarin ve Jonneth’i çok rahatsız etmiş gibiydi. Arkadaşlarının delirdiğine ve çevrelerindeki herkesi öldürdüğüne tanık olmamışlardı. Işık izin verse de, hiç görmek zorunda kalmasalar. Androl

Lord Ejder'in onları yalnız bırakması konusunda ne düşünürse düşünsün, lekeyi temizlemesi her şeyi affettiriyordu. Artık yönlendirmek güvenliydi.

En azından, *göreceli olarak* güvenli. Yönlendirmek asla güvenli olmayacaktı, özellikle de Taim onları itip kakarken.

"Gittikçe daha fazla insan Taim'in o kavrulası kişisel derslerini alıyor," diye mırıldandı Nalaam, ağaçların gölgesinde yürürlerken. "Nensen'in başarısı adamları heveslendirdi. Son birkaç hafta içinde bir düzine adam Taim'in tarafına geçti. Kısa süre sonra, bizden geriye kimse kalmayacak. Eskiden güvendiğim adamların yarısıyla konuşmaya korkuyorum."

"Norley güvenilirdir," dedi Canler. "Evin Hardlin de."

"Bu kısa bir liste," dedi Nalaam. "Çok kısa."

"İki Nehirliler bizimle," dedi Jonneth. "Son adamına kadar."

"Yine de kısa bir liste," dedi Nalaam. "Ve aramızda tam Asha'man yok."

Hepsi Androl'e baktılar. Androl Taim'in, yine kendi aralarında gülüşmeye başlamış olan adamlarına baktı.

"Ne, Androl?" diye sordu Nalaam. "Bu şekilde konuştuğumuz için bizi paylamayacak mısın?"

"Ne şekilde?" diye sordu Androl, bakışlarını onlara çevirerek.

"İki karşı grupmuşuz gibi."

"Sizin kendinizi öldürtmenizi ya da hapse attırmanızı istemiyorum, ama bu, bir sorun görmediğim anlamına gelmiyor." Geriye göz attı. "Evet, burada fırtına gibi kaynayan bir sorun var."

"Taim'in özel derslerini alan adamlar çok çabuk öğreniyor," dedi Nalaam. "Kısa süre önce Nensen Adanmış olmaya ancak yetecek kadar güçlüydü. Şimdi tam Asha'man. Çok tuhaf bir şeyler oluyor. Hele o Aes Sedailer. Taim neden onların bizimle bağ kurmasına izin verdi? Aes Sedailerin Ejder iğnesi taşıyanları seçmesini engelleyerek, kendi adamlarının hepsini koruduğunu biliyorsunuz. Yak beni, biri beni seçerse ne yapacağımı bilmiyorum. Beni Aes Sedai ipleriyle bağlamalarına izin vermeyeceğim."

Diğerleri de bu konuda homurdandılar.

"Taim'in adamları yeni gelenler arasında söylentiler yayıyor," dedi Jonneth usulca. "Lord Ejder hakkında, iyi adamları nasıl hain olmaya zorladığı hakkında konuşuyorlar. Onun bizi terk ettiğini ve delirdiğini söylüyorlar. M'Hael bu söylentilerin kaynağının o olduğunun bilinmesini istemiyor, ama hepsi ondan çıkmıyorsa kavrulayım."

“Belki de haklıdır,” dedi Canler. Diğerleri sert sert ona baktılar. Kösele suratlı adam kaşlarını çattı. “Taim’in tarafına geçeceğimi söylemedim. Ama Lord Ejder? O bizim için ne yaptı? Bu mekanı tamamen unutmuş gibi. Belki gerçekten delirmiştir.”

“Delirmedi,” dedi Emarin, başını iki yana sallayarak. “Buraya gelmeden hemen önce onunla karşılaştım.”

Diğerleri şaşkın şaşkın ona baktılar.

“Beni etkiledi,” dedi Emarin. “Genç, ama sağlam bir iradesi var. Ben ona güveniyorum. Işık! Onunla yarım düzine kez konuşmamışımdır, ama ona güveniyorum.”

Diğerleri yavaşça başlarını salladılar.

“Yak beni,” dedi Canler, “bu benim için yeterli. Ama keşke dinleseydi! Logain’in, onu Taim hakkında uyardığı zaman Lord Ejder’in dinlemediğini söyleyerek küfrettiğini duydum.”

“Ya ona kanıt sunarsak?” diye sordu Jonneth. “Taim’in sağlam pabuç olmadığını *kanıtlayan* bir şeyler bulabilirsek?”

“Nensen’de de bir tuhaflık var,” diye tekrarladı Nalaam. “Kash’ta da. Adam nereden geldi, nasıl bu kadar kısa sürede bu kadar güçlü oldu? Logain geri döndüğünde ona sunacak bilgimiz olsa... Ya da sorunu doğrudan Lord Ejder’e götürsek...”

Grup Androl’e döndü. Neden ona, aralarındaki en zayıf kişiye bakıyorlardı? Onun tek yapabildiği Kapıyol açmaktı. Coteren’in ona verdiği lakap buradan geliyordu. Ulak. Mesaj iletmek ve insanları bir yerlere götürmekten başka işe yaramıyordu.

Ama diğerleri ona saygı duyuyordu. Bir sebepten, ona saygı duyuyorlardı.

“Tamam,” dedi Androl. “Ne bulabileceğimize bakalım. Evin, Hardlin ve Norley’i de bu işe katın, ama başka kimseye söylemeyin, diğer İki Nehirli delikanlılara bile. Taim ve adamlarını kızdırmayın... ama bir şey bulursanız, bana getirin. Ben de Logain’le temas kurmanın bir yolu olup olmadığına bakarım. En azından, nerede olduğunu öğrenmeye çalışırım.”

Adamların her biri ciddi ifadelerle başlarını salladılar. *Yanılmışsak Işık yardımcımız olsun*, diye düşündü Androl, Taim’in adamlarına bakarak. *Haklıysak, Işık daha fazla yardımcımız olsun.*

47

DERS ODASI

Kapıyol havayı yararken Faile Günışığı’nın sırtında sabırsızlık içinde oturmuş, kıpırdanmamaya çalışıyordu. Kapıyolun diğer yanında kahverengi bir çayır uzanıyordu; Gaul ve Kızlar hemen Kapıyoldan geçip çevreyi keşfetmeye başladılar.

“Gelmek istemediğinden emin misin?” diye sordu Perrin Galad’a. Galad yakında durmuş, ellerini arkasında kavuşturmuş, alayı izliyordu.

“Evet,” dedi Galad. “Elayne’le yediğim yemekte yeterince görüştük.”

“Canın nasıl isterse,” dedi Perrin. Faile’ye döndü ve Kapıyolu gösterdi.

Faile Günışığı’nı mahmuzladı. Sonunda Andor Kraliçesi ile görüşecekti ve tedirginliğini kontrol altına almak için çabalaması gerekiyordu. Perrin onunla birlikte Kapıyoldan geçti; diğer yanda sivri tepeli kuleleri, kırmızı-beyaz bayrakları, en ortada yükselen sarayı ile görkemli Caemlyn’in yakınındaydılar. Şehir duvarlarının dışında yayılmış Aşağı Caemlyn başlı başına bir şehir olma yolundaydı.

Alay, peşlerinden Kapıyoldan geçti. Etkileyici görünecek, ama tehditkar olmayacak şekilde, dikkatle planlanmış bir alaydı. Yüz Askeri ile Alliandre. Kirişleri çözülmüş uzun yaylarını değnek gibi taşıyan yüz İki Nehirli. Kurt Askerlerinin yüz temsilcisi. Beyazköprü’den satın aldıkları kumaşlarla, üniformalarına renkli şeritler diktirmiş olan küçük Cairhien asillerinden büyük bir grup. Ve elbette Gaul ile Mızrağın Kızları.

Grady en arkadan geliyordu. Adamın sırtında düzgünce ütülenmiş siyah bir ceket vardı. Yüksek yakasındaki Adanmış iğnesi ovulup parlatılmıştı. Adam hemen batıya, Kara Kule’nin olduğu yöne baktı. Sabahleyin, Perrin izin verdiğinde Kapıyol açmayı denemişti. İşe yaramamıştı. Bu Perrin’i huzursuz etmişti. Yakında bu meseleyi araştırmayı düşünüyordu, o gece ya da en geç ertesi gece.

Gaul ve Kızlar, Perrin ile Faile’nin arkasında dizildiler ve alay yola koyuldu. Arganda ve Perrin’in Kurt Askerlerinden bir grup, gelişlerini haber vermek için önden gittiler. Kalanlar azametli bir hızda ilerlediler. Caemlyn’deki yayılma, Beyazköprü’dekinden bile beterdi. Aşağı Caemlyn’in dışında pek çok ordu kamp kurmuştu. Muhtemelen Elayne’in tahta çıkışını destekleyen lordların ordularıydı.

Burada belirgin bir sıradışılık vardı. Bulutlar, Caemlyn çevresinde aralanmıştı. Başka her yerde hava o kadar kapalıydı ki, Faile bunu fark edince irkildi. Bulutlar, tekinsiz bir biçimde, şehir üzerinde yuvarlak bir açıklık bırakmışlardı.

Arganda ve Kurt Askerleri geri döndüler. "Bizi kabul edecekler Lordum, Leydim," diye bildirdi Arganda.

Hep beraber yoldan aşağı ilerlerken, Faile ve Perrin sessiz kaldılar. Yaklaşan görüşmeyi düzinelerce defa tartışmışlardı; söyleyecek başka bir şey kalmamıştı. Perrin akıllılık ederek, diplomatik görüşmelerde önderlik etme rolünü ona vermişti. Dünya, Andor ile İki Nehir arasında savaş çıkmasını göze alamazdı. Şu anda değil.

Şehir kapısından geçerlerken, Perrin ve Aieller dikkat kesildiler. Faile onların aşırı korumacı tavrına sessizlik içinde tahammül etti. Shaidolar tarafından kaçırılmış olması hayatını daha ne kadar etkileyecekti? Bazen Perrin onu tuvalete bile dört nöbetçiyle göndermek istermiş gibi davranıyordu.

Duvarların içinde, sokaklar insanlarla doluydu, binalar ve pazar yerleri sıkış tıkıştı. Çöp yığınları büyüyordu ve kalabalığın içinde korkutucu sayıda sokak çocuğu dolaşıyordu. Çığırtkanlar sokaklarda tehlikeli zamanlar hakkında bağırıp çağırıyordu; belki de insanların yiyecek stoklaması için, tüccarlar tarafından tutulmuş çığırtkanlardı. Perrin'in adamları burada yiyecek bulmuştu, ama pahalıydı; Elayne'in, eğer şimdiye kadar yapmamışsa, yiyecek fiyatlarını kontrol altına alması gerekecekti. Kraliyet depoları ne durumdaydı acaba?

Yeni Şehir'den geçip İç Şehir'e girdiler ve Saray'ın bulunduğu tepeye tırmandılar. Bembeyaz Saray duvarlarındaki kapının dışında, kırmızı-beyaz üniformalar ve cilalanmış plaka ile zincir zırhlar içinde Kraliçenin Askerleri hazırolda bekliyordu.

Kapıdan geçtikten sonra atlarından indiler. Yüz kişilik bir birlik Perrin ve Faile ile birlikte Saray'a girdi. Aiellerin tamamı ve her birlikten birer şeref Asker grubu. Saray koridorları genişti, ama bunca insan varken, Faile sıkış tıkış hissediyordu. Onları götürdükleri yol, önceden geçtiği taht odası yolundan farklıydı. Neden doğrudan gitmiyorlardı?

Rand'ın burada hüküm sürdüğü zamandan bu yana Saray'da pek az şey değişmiş gibiydi. Artık, Perrin'in getirdikleri dışında Aiel yoktu. Koridorun ortasına aynı dar, kırmızı halı serilmişti, köşelerde aynı vazolar vardı, aynı aynalar daha geniş bir mekan yanılsamasını yaratıyordu.

Halıların üzerinde kimin ayakları yürürse yürüsün, taht kimin poposunu ısıtırsa ısıtsın, böyle bir yapı yüzyıllar boyunca değişmeden kalabilirdi. Bir sene içinde, Saray Morgase'i, Terkedilmişlerden birini, Yeniden Doğan Ejder'i ve son olarak Elayne'i görmüştü.

Aslında, taht odasına giden köşeyi dolanırlarken Faile bir anlığına Rand'ı, o tuhaf yarım mızrak kucağında, gözlerinde bir delilik ışıltısıyla, Ejder Tahtı'nda otururken bulacağını sandı. Ama Ejder Tahtı kaldırılmıştı ve bir kez daha Aslan Tahtı'nda bir kraliçe oturuyordu. Elayne o tahtı kenara kaldırmış ve gelecekteki sevgilisine sunmayı düşündüğü bir çiçek gibi korumuştu.

Kraliçe, annesinin daha genç bir versiyonuydu. Evet, Elayne'in yüz hatları Morgase'inkilerden daha narindi. Ama aynı kızıl-altın saçlara, aynı baş döndürücü güzelliğe sahipti. Uzun boyluydu ve karnıyla göğüsleri hamileliğini belli ediyordu.

Taht odası gerektiği gibi süslüydü, yaldızlı ahşap paneller, köşelerde muhtemelen süs amaçlı, ince sütunlar vardı. Elayne odayı Rand'ın zamanına göre daha aydınlık tutuyordu, sağda solda ayaklı şamdanlar yakılmıştı. Morgase'in kendisi tahtın sağında dikiliyordu. Solda ise Kraliçenin Askerlerinden sekiz kişi vardı. Düşük asiller odanın kenarına dizilmiş, dikkatle izlemekteydiler.

Perrin, Faile ve diğerleri içeri girerken Elayne tahtında öne eğildi. Faile reverans yaptı elbette, Perrin ise eğildi. Yerlere kadar değil, ama yine de eğildi. Önceden anlaştıkları gibi, Alliandre Faile'ninkinden daha derin bir reverans yaptı. Bu Elayne'i düşüncelere sevkedecekti.

Bu ziyaretin resmi amacı, Taht'ın takdirlerini sunması, Morgase'i geri getirdikleri için Perrin ile Faile'ye teşekkür etmesiydi. Bu yalnızca göstermelikti elbette. Bu görüşmenin gerçek amacı, İki Nehir'in geleceğini tartışmaktı. Ama bu, iki tarafın da, en azından en başta açık açık dile getiremeyeceği, hassas bir konuydu. Amacı ifade etmek bile diğer tarafa çok fazla bilgi vermek olurdu.

“Bilinsin ki,” dedi Elayne ezgili bir sesle, “taht size hoşgeldin diyor, Leydi Zarine ni Bashere t'Aybara. Kraliçe Alliandre Maritha Kigarin. Perrin Aybara.” Onun için unvan kullanmamıştı. “Annemi geri getirdiğiniz için minnetimiz duyulsun. Bu konudaki titizliğiniz size, Taht'ın en derin takdirlerini kazandırdı.”

“Teşekkür ederim, Majesteleri,” dedi Perrin her zamanki kaba sesiyle. Faile, resmiyete ya da törenlere bağlı kalması gerekliliği konusunda onunla

uzun uzun konuşmuştu.

“Annemin sağ salim dönüşü şerefine bir günlük kutlama ilan ediyoruz,” diye devam etti Elayne. “Ve onun... gereken statüsüne tekrar kavuşması şerefine.”

Eh, bu Elayne’in annesine bir hizmetkar gibi muamele edilmesinden hoşnut olmadığını anlatıyordu. Perrin ve Faile’nin ne yaptıklarının farkında olmadığını biliyor olmalıydı, ama yine de bir kraliçe böyle bir olay karşısında kızma hakkına sahipti. Belki de bu, kullanmayı düşündüğü bir faktördü.

Belki Faile yorumlardan çok fazla anlam çıkarıyordu, ama elinde değildi. Leydi olmak, pek çok açıdan tıpkı bir tüccar olmak gibiydi ve Faile her iki konuda da iyi eğitim almıştı.

“Son olarak,” dedi Elayne, “bu görüşmenin amacına geliyoruz. Leydi Bashere, Aybara Efendi. Andor’a verdiğiniz armağan karşılığında dilediğiniz bir lütuf var mıdır?”

Perrin elini çekicine koydu, sonra soru sorarcasına Faile’ye baktı. Açık ki, Elayne onun resmi olarak lord ilan edilmesini istemelerini bekliyordu. Ya da belki, lord rolü oynadığı için merhamet edilmesini ve resmi olarak affedilmesini. Bu görüşmenin sonucu her ikisi de olabilirdi.

Faile içinde ilkini talep etme dürtüsünü hissediyordu. Basit bir yanıt olurdu. Ama belki fazla basit; ilerlemeden önce, Faile’nin bilmesi gereken şeyler vardı. “Majesteleri,” dedi Faile dikkatle, “bu lütfu daha özel bir ortamda tartışabilir miyiz?”

Elayne bunu düşündü, en az otuz saniye, ve bu Faile’ye bir sonsuzluk gibi geldi. “Pekala. Oturma odam hazır.”

Faile başını salladı ve bir hizmetkar taht odasının sol duvarındaki küçük kapıyı açtı. Perrin o tarafa yürüdü, sonra Gaul, Sulin ve Arganda’ya dönerek elini kaldırdı. “Burada bekleyin.” Grady’ye bakarak duraksadı. “Sen de.”

Bu hiçbirinin hoşuna gitmemiş gibiydi, ama itaat ettiler. Bunun olabileceği konusunda uyarılmışlardı.

Faile tedirginliğini bastırdı, en iyi kaçış yöntemlerini, Asha’manları geride bırakmak hoşuna gitmiyordu. Özellikle de Elayne’in oturma odasında saklanmış, işler sarpa sararsa fırlamaya hazır casusları ve Askerleri bulunduğundan emin olduğundan. Faile de benzer türden bir koruma isterdi, ama Kraliçe’yle görüşmesine bir erkek yönlendirici

getirmek... eh, böyle olmak zorundaydı. Elayne'in hükümranlık alanındaydılar.

Faile derin bir nefes aldı ve küçük yan odada Perrin, Alliandre ve Morgase'e katıldı. Sandalyeler ayarlanmıştı; Elayne bu olasılığı tahmin etmişti. Oturmadan, Elayne'in içeri girmesini beklediler. Faile askerlerin saklanabileceği hiçbir yer göremiyordu.

Elayne içeri girdi ve elini salladı. Parmağındaki Büyük Yılan yüzüğü lamba ışığında parladı. Faile onun Aes Sedai olduğunu neredeyse unutmuştu. Belki de yardım etmek için saklanmış askerler yoktu, yönlendirebilen bir kadın bir düzine asker kadar tehlikeliydi.

Elayne'in çocuğunun babası hakkındaki söylentilerin hangisine inanmak gerekirdi? Asker alayındaki o budala adam hakkındakilere değil, kuşkusuz büyük olasılıkla o söylenti bir şaşırtmacaydı. Gerçekten de Rand olabilir miydi?

Elayne'in peşinden Morgase içeri girdi. Koyu kırmızı, sade bir elbise giymişti. Kızının yanına oturdu ve sessiz kalarak dikkatle izlemeye başladı.

"Pekala," dedi Elayne, "neden ikinizi birden hain diye asmamam gerektiğini bana açıklayın."

Faile şaşkın şaşkın gözlerini kırpıştırdı. Ama Perrin hıhladı. "Rand'ın bu karardan pek memnun kalacağını sanmıyorum."

"Ben ona bağımlı değilim," dedi Elayne. "Vatandaşlarımı baştan çıkarıp, kendini kral ilan etmenin arkasında *onun* olduğuna inanmamı mı bekliyorsun?"

"Size verilen bilgilerin birkaçında yanlışlık var, Majesteleri," dedi Faile aksi aksi. "Perrin asla kendini kral ilan etmedi."

"Ah, bilgi kaynaklarımın bildirdiği gibi, Manetheren bayrağını açtı mı?" diye sordu Elayne.

"Bunu yaptım," dedi Perrin. "Ama kendi kararımla kaldırttım."

"Eh, bu da bir şeydir," diye yanıt verdi Elayne. "Kendini kral ilan etmemiş olabilirsin, ama o bayrağı açmak da aynı anlama gelir. Ah, oturun, hepiniz." Elini salladı. Uzak masadaki bir tepsi kalktı ve ona doğru süzüldü. Üzerinde kadehler, bir şarap sürahisi, çaydanlık ve fincanlar vardı.

Bunu Tek Güç'le yapıyor, diye düşündü Faile. *Gücünü hatırlatmak için.* Pek de incelikli bir hatırlatma olmamıştı.

"Yine de," dedi Elayne, "bedeli ne olursa olsun, ülkem için en iyisini yapacağım."

“İki Nehirlileri kızdırmanın ülkeniz için en iyisi olacağından kuşkuluyum,” dedi Alliandre tereddütle. “Önderlerini idam etmek kuşkusuz bölgeyi isyana teşvik edecektir.”

“Beni ilgilendirdiği kadarıyla,” dedi Elayne, fincanlara çay doldurarak, “şu anda isyan halindeler zaten.”

“Biz size barış içinde geldik,” dedi Faile. “Bu pek isyankar bir eylem değil.”

Adet olduğu üzere, zehirli olmadığını kanıtlamak için çayından ilk yudumu Elayne aldı. “İki Nehir’e gönderdiğim elçiler reddedildi ve halkınız bana bir mesaj yolladı. Alıntılıyorum: ‘Lord Perrin Altıngöz’ün toprakları sizin Andor vergilerinizi reddediyor. *Tai’shar Manetheren!*”

Alliandre soldu. Perrin usulca homurdandı, bir parça hırlamaya benzeyen bir sesle. Faile fincanını aldı ve çayını yudumladı -nane ve ağaççileği; güzeldi. İki Nehirliler cüretliydi, orası kesindi.

“İnsanların tutkulu oldukları zamanlar yaşıyoruz, Majesteleri,” dedi Faile. “Halkın endişeli olduğunu görebiliyorsunuzdur kuşkusuz; İki Nehir hiçbir zaman tahtınız için öncelikli bir yer olmadı.”

“Bu çok hafif bir tabir oldu,” diye ekledi Perrin hıhlayarak. “Çoğumuz, Andor’un bir parçası olduğumuzu bilmeden büyüdük. Bizi görmezden geliyordunuz.”

“Çünkü bölge isyan etmiyordu.” Elayne çayını yudumladı.

“Üstlerinde hak iddia eden bir kraliçenin ilgisi için isyan tek sebep değildir,” dedi Perrin. “Duydunuz mu bilmiyorum, ama geçen sene Trolloclarla tek başımıza savaştık ve Taht’tan en ufak yardım görmedik. Bilseniz yardım ederdiniz, ama yakında asker olmaması, tehlikede olduğumuzu bilebilecek kimsenin olmaması çok şey anlatıyor.”

Elayne duraksadı.

“İki Nehir tarihini yeniden keşfetti,” dedi Faile dikkatle. Tarmon Gai’don yaklaşırken, sonsuza dek sessiz kalamazdı. Çocukluğu boyunca Yeniden Doğan Ejder’i barındırdıktan sonra değil. Bir parçam düşünüyor; belki de Rand al’Thor’un, kralların kanına ve dikbaşlılığına sahip çiftçiler arasında büyüyebileceği bir yer olması için Manetheren’in düşmesi, İki Nehir’in de yükselmesi gerekiyordu.”

“Bu da, olayları *hemen* bastırmamı daha da önemli kılıyor,” dedi Elayne. “Af dileyebilmeniz için size bir lütuf hakkı verdim. Sizi affederdim ve halkınızın korunabilmesi için kesinlikle asker göndereceğim. Bunu kabul ederseniz, hepimiz olması gereken düzene geri dönebiliriz.”

“Öyle bir şey olmayacak,” dedi Perrin usulca. “Artık İki Nehir’in lordları olacak. Bir süre buna direndim. Siz de direnebilirsiniz, ama bu hiçbir şeyi değiştirmez.”

“Belki,” dedi Elayne. “Ama *seni* tanımak, ulusum içinde herkesin kendine bir unvan seçebileceğini ve inatla ordu toplayarak o unvanı koruyabileceğini kabul etmek anlamına gelir. Bu korkunç bir örnek teşkil eder, Perrin. Beni ne kadar güç durumda bıraktığının farkında olduğunu sanmıyorum.”

“Uğraşırız,” dedi Perrin, fikir değiştirmemeye kararlı olduğu zamanlarda kullandığı aynı inatçı ses tonuyla. “Unvanımdan vazgeçmiyorum.”

“Beni yetkemi kabul edeceğine ikna etmeyi başaramıyorsun,” diye terslendi Elayne.

İyi değil, diye düşündü Faile. Lafa karışmak için ağzını açtı. Burada tartışmak çıkarları açısından hiç iyi olmazdı.

Ama o konuşamadan bir başka ses araya girdi. “Kızım,” dedi Morgase usulca, çayını yudumlayarak. “Bir *ta’veren* ile dans etmeyi planlıyorsan, atman gereken adımları bildiğinden emin olmalısın. Ben bu adamla yolculuk yaptım. Dünyanın onun çevresinde büküldüğünü gördüm; büyük düşmanların müttefike dönüştüğünü gördüm. Desen’le mücadele etmek, kaşıkla bir dağın yerini değiştirmek gibidir.”

Elayne annesine bakarak duraksadı.

“Haddimi aştıysam özür dilerim,” diye devam etti Morgase. “Ama Elayne, bu ikisine, onları savunacağıma dair söz verdim. Bunu sana söylemiştim. Andor güçlüdür, ama korkarım bu adam karşısında bölünebilir. O senin tahtını istemiyor, buna söz veririm ve İki Nehir’in de gerçekten birinin ilgisine ihtiyacı var. Kendi seçtikleri adam tarafından yönetilmelerine izin vermek gerçekten de o kadar korkunç bir şey mi olurdu?”

Küçük oda sessizleşti. Elayne Perrin’i tepeden tırnağa süzdü. Faile nefesini tuttu.

“Tamam,” dedi Elayne. “Taleplerle geldiğinizi varsayıyorum. Duyalım bakalım, ki yapılabilecek bir şey olup olmadığını görelim.”

“Talep yok,” dedi Faile. “Yalnızca bir teklif.”

Elayne tek kaşını kaldırdı.

“Anneniz haklı,” dedi Faile. “Perrin tahtınızı istemiyor.”

“Halkınız kafalarına bir fikir sokmuşsa, ikinizin ne istediğinin bir önemi yok.”

Faile başını iki yana salladı. “Onu seviyorlar, Majesteleri. Ona saygı duyuyorlar. O ne derse yaparlar. Manetheren’in yeniden kurulması fikirlerini bastırdık ve bastıracağız.”

“Bunu neden yapasınız peki?” diye sordu Elayne. “Dağların arkasından gelen mültecilerle, İki Nehir’in ne kadar hızlı büyüdüğünü biliyorum. Son Savaş geldiğinde uluslar kurulup yıkılabilir. Kendi krallığınızı kurma şansınızdan vazgeçmek için sebebiniz yok.”

“Aslında,” dedi Faile, “iyi bir sebebimiz var. Andor güçlü ve zengin bir ulus. İki Nehir’deki kasabalar hızla büyüyor olabilir, ama insanlar bir lord istemeye daha yeni başladılar. Özlerinde hepsi birer çiftçi. İhtişam istemiyorlar; yalnızca ekinlerinin kurumamasını istiyorlar.” Faile duraksadı. “Belki haklısınız; belki bir Kırılış daha olacak, ama bu yalnızca ittifaklar kurmak için daha iyi bir sebep. Kimse Andor’da iç savaş çıkmasını istemiyor, özellikle de İki Nehir halkı.”

“O zaman öneriniz nedir?” dedi Elayne.

“Zaten var olmayan bir şey değil,” dedi Faile. “Perrin’e resmi bir unvan verin ve onu İki Nehir’in Yüksek Lordu yapın.”

“Peki, ‘Yüksek Lord’ derken ne kastediyorsunuz?” diye sordu Elayne.

“Andor’daki diğer asil Evlerden daha yüksek, ama Kraliçe’nin altında bir unvan olacak.”

“Diğerlerinin bundan hoşlanacağını sanmıyorum,” dedi Elayne. “Ya vergiler?”

“İki Nehir vergiden muaf olacak,” dedi Faile. Elayne’in yüzü ekşiyince hemen devam etti. “Majesteleri, taht nesillerdir İki Nehir’i görmezden geliyor, onu haydutlardan korumuyor, yol yapacak işçiler göndermiyor, ona hakim vermiyor.”

“Buna ihtiyaçları yoktu,” dedi Elayne. “Kendi başlarına pekala idare ediyorlardı.” Muhtemelen İki Nehirlilerin Kraliçe’nin gönderdiği vergi tahsildarlarını ya da hakimleri kapı dışarı edeceklerini söylemedi, ama o zaten bunu biliyor gibiydi.

“Eh,” dedi Faile, “o zaman hiçbir şeyin değişmesi gerekmiyor. İki Nehir kendi kendini yönetiyor.”

“Onlarla ithalat-ihracat vergileri olmadan ticaret yapabilirsiniz,” dedi Alliandre.

“Zaten yaptığım bir şey,” dedi Elayne.

“O zaman hiçbir şey değişmeyecek,” dedi Faile yine. “Batıda güçlü bir bölge edinmiş olmanız dışında. Müttefikiniz ve uyruğunuz altındaki bir lord olarak Perrin de, sizi savunmak için askerlerini toparlamayı kabul edecek. Ona sadakat yemini etmiş hükümdarları da yardıma çağıracak.”

Elayne Alliandre’ye baktı. Muhtemelen Morgase’ten Alliandre’nin ettiği yemini duymuştu, ama kendi kulaklarıyla duymak isteyecekti.

“Lord Perrin’e sadakat yemini ettim,” dedi Alliandre. “Ghealdan uzun zamandır güçlü müttefiklerden yoksundu. Bunu değiştirmek istedim.”

“Majesteleri,” dedi Faile, çay fincanı elinde, öne eğilerek. “Perrin bazı Seanchan subaylarla haftalar geçirdi. Tek bir bayrak altında toplanmış büyük bir uluslar birliği oluşturdular. Rand al’Thor, siz ona bir dost olarak güvenseniz de, aynısını yaptı. Tear, Illian ve belki artık Arad Doman onun hükmü altında. Bugünlerde uluslar bölünmek yerine birleşiyor. Bu birliğin karşısında Andor, her geçen an daha da küçük kalıyor.”

“İşte bu yüzden ben bu seçimi yaptım,” dedi Alliandre.

Eh, Faile’nin fikrine göre Alliandre Perrin’in *ta’veren* özelliğine kapılmıştı. Pek planlı bir hareket olmamıştı. Ama Alliandre farklı düşünüyor olabilirdi.

“Majesteleri,” diye devam etti Faile, “bu anlaşmayla kazanabileceğimiz çok şey var. Benim Perrin’le evliliğim aracılığıyla Saldaea ile bir bağ kurmuş olacaksınız. Alliandre’nin yeminleriyle, Ghealdan’ı kazanıyorsunuz. Berelain de Perrin’in uyruğu ve sık sık Mayene için güçlü müttefikler bulmak istediğinden bahseder. Onunla konuşsak, onun da bizimle ittifak yapmaya gönüllü olacağını tahmin ediyorum. Biz de kendi birliğimizi kurarız. İki Nehir’i de bir ulus olarak sayarsanız, beş ulus; söylentilerin iddia ettiği gibi Güneş Tahtı’nı da alırsanız altı. En güçlü uluslar olmayabiliriz, ama birleşmişken daha güçlüyüz. Ve siz de önderimiz olursunuz.”

Elayne’in yüzündeki düşmanlık ifadesi kayboldu. “Saldaea. Taht sırasında kaçıncısın?”

“İkinci,” diye itiraf etti Faile. Muhtemelen Elayne bunu zaten biliyordu. Perrin sandalyesinde kıpırdandı. Faile bu gerçeğin onu huzursuz ettiğini biliyordu; eh, alışması gerekecekti.

“İkinci, tahta fazla yakın,” diye karşılık verdi Elayne. “Ya Saldaea tahtına çıkarsan? O zaman İki Nehir’i bir başka ülkeye kaptırabilirim.”

“Bunu halletmek kolay,” dedi Alliandre. “Faile tahta çıkacak olursa, onun ve Perrin’in çocuklarından biri İki Nehir Lordu olur. Bir başkası da

Saldaea tahtına oturur. Bunu yazıya dökerseniz, İki Nehir'i güvenceye almış olursunuz."

"Böyle bir ayarlamayı kabul edebilirim," dedi Elayne.

"Benim de bir sorunum yok," diye yanıt verdi Faile, Perrin'e bakarak.

"Olabilir."

"Ben de onlardan bir tane isterim," dedi Elayne düşünceli düşünceli. "Demek istediğim, çocuklarınızdan birini, Andor kraliyet soyu ile evlendirmek isterim. İki Nehir bu anlaşmanın vereceği güçlere sahip bir lord tarafından yönetilecekse, soyunun tahtla birleşmesini isterim."

"Buna söz veremem," dedi Perrin. "Çocuklarım kendi seçimlerini yapacak."

"Bazen asiller böyle yapar," dedi Elayne. "Bizimki gibi çocukların doğumda nişanlanması sıradışı olur, ama işitilmemiş değildir."

"Biz İki Nehir'de öyle yapmayacağız," dedi Perrin inatla. "Asla."

Faile omuzlarını silkti. "Teşvik edebiliriz, Majesteleri."

Elayne duraksadı, sonra başını salladı. "Bu kabul edilebilir. Ama diğer Evler bu 'Yüksek Lord' meselesinden hoşlanmayacak. Bunu aşmak için bir başka yol bulmak lazım..."

"İki Nehir'i Yeniden Doğan Ejder'e ver," dedi Morgase.

Elayne'in gözleri aydınlandı. "Evet. Bu işe yarar. Bölgeyi, Andor'daki mevkisi olarak ona verirsem..."

Faile ağzını açtı, ama Elayne elini sallayarak sözünü kesti. "Bu öneri tartışmaya açık değil. Diğer lord ve leydileri, İki Nehir'e bu kadar özerklik vermekte haklı olduğuma ikna etmenin bir yoluna ihtiyacım var. Bölgeyi Yeniden Doğan Ejder'e bahşedersem, ona Andor'da bir unvan verip, İki Nehir'i onun ikamet ettiği yer olarak ilan edersem, sizin memleketinizin farklı muamele görmesi onlara mantıklı gelir.

"Rand İki Nehirli olduğundan ve Andor ona borçlu olduğundan, Andor'un asil evleri bunu kabul eder. Perrin'in soyunu onun naipleri olarak atamasını sağlayacağız. Sınırlarım dahilindeki asilere boyun eğmek yerine, Yeniden Doğan Ejder'in, sevdiğim adamın arkadaşını terfi ettirmesine izin verdiğim görülecek. Bahsettiğiniz Illian-Tear paktına karşı da bize avantaj sağlayabilir. Rand'la bağlarının onlara fetih hakkı verdiğini iddia edebilirler." Fincanının kenarına tıklayarak düşündü.

"Bu mantıklı geliyor," dedi Perrin başını sallayarak. "İki Nehir Naibi. Bu kulağıma güzel geldi."

"Evet, eh," dedi Faile, "o zaman anlaştık."

“Vergileri,” dedi Elayne, onları duymamış gibi. “Perrin ve soyunun yöneteceği bir hazineye yatıracaksınız ve Yeniden Doğan Ejder geri dönerse, onun emrine verileceğini kabul edeceksiniz. Evet. Bu bize, sizi vergiden muaf tutmak konusunda yasal bir bahane verir. Elbette Perrin İki Nehir’i geliştirmek için o hazineyi kullanabilecek. Yollar, erzak depoları, savunmalar.”

Elayne Faile’ye baktı, sonra gülümsedi ve çayından büyük bir yudum aldı. “Sizi idam etmemenin iyi bir fikir olduğunu düşünmeye başlıyorum.”

“Bu kesinlikle içimi rahatlattı,” dedi Alliandre gülümseyerek. Birlikteki en zayıf kişi olarak, kurdukları ittifaktan en çok o faydalanacaktı.

“Majesteleri...” dedi Faile.

“Bana Elayne de,” dedi Elayne, Faile için bir kadehe şarap doldurarak.

“Pekala, Elayne,” dedi Faile gülümseyerek. Çayını bir kenara bıraktı ve şarabı kabul etti. “Sormak zorundayım. Yeniden Doğan Ejder’in neler yaptığını biliyor musun?”

“Öküz kafalı hödük,” dedi Elayne, başını iki yana sallayarak. “Lanet adam Egwene’in canını çok sıktı.”

“Egwene mi?” diye sordu Perrin.

“Sonunda Amyrlin oldu,” dedi Elayne, bu gerçek kaçınılmazmış gibi. Perrin başını salladı, ama Faile şaşkınlık içindeydi. *Bu* nasıl olmuştu ve Perrin neden hiç şaşırmamıştı?

“Bu sefer ne yaptı?” diye sordu Perrin.

“Karanlık Varlık’ın zindanının kalan mühürlerini kıracağını söylüyor,” dedi Elayne kaşlarını çatarak. “Onu durdurmamız gerekecek elbette. Aptalca bir plan. Bu konuda bize yardım edebilirsiniz. Egwene onu ikna etmek için güç topluyor.”

“Yardım edebileceğimi düşünüyorum,” dedi Perrin.

“Şu anda nerede olduğunu biliyor musun?” diye sordu Faile. Perrin’in, gördüğü görülere bakarak iyi bir fikri vardı, ama Faile Elayne’in ne bildiğini merak ediyordu.

“Bilmiyorum,” dedi Elayne. “Ama nerede *olacağını* biliyorum...”

Görkemli Seanchan İmparatorluğu’nun hükümdarı Fortuona Athaem Devi Paendrag, Ders Odası’na girdi. Üzerinde, en son İmparatorluk modasına göre biçilmiş, altın kumaştan muhteşem bir elbise vardı. Etek önde, dizlerinin hemen üzerinde bölünmüştü ve o kadar uzundu ki, kenarlarını ve arkasını taşımak için beş *da’covale* gerekiyordu.

Başında altın ve kızıl ipekten yapılmış, uçan baykuş kanatları biçiminde güzel ipek kanatlarla süslenmiş süslü bir başlık vardı ve kollarında, her biri farklı mücevher kombinasyonlarından oluşan on üç bilezik parlıyordu. Kristal parçaları dizilmiş uzun bir kolye takmıştı. Dün gece penceresinin dışında baykuş sesi duymuştu ve dışarı baktığı zaman baykuş uçup gitmemişti. Çok dikkatli olunması, bugünlerin çok önemli kararların alındığı günler olacağını gösteren bir alamet. Bu alamete verilecek doğru yanıt, güçlü simgeler olan mücevherler takmaktı.

Odaya girdiğinde, içeridekiler yere kapandılar. Yalnızca Ölümnöbetçileri -kan kırmızı ve koyu yeşil zırhlara kuşanmış adamlar- eğilmekle yetindiler, ama tehlikeye karşı tetikte, bakışlarını eğmediler.

Büyük oda penceresizdi. Bir ucuna çömlekler yığılmıştı, *damane*lerin yıkıcı örgüler çalıştığı bir mekan. Zemin hasırlarla kaplıydı. Burası inatçı *damane*lerin acıyla yerde kıvrandığı odaydı. Fiziksel açıdan zarar görmeleri düşünülemezdi. *Damane*ler İmparatorluğun sahip olduğu en önemli araçlardı, atlardan ya da *raken*lerden daha değerliydiler. Bir hayvanı, sırf yavaş öğrendiği için yok etmezdiniz; öğrenene kadar cezalandırırdınız.

Fortuona odayı geçerek, İmparatorluk Tahtı’na yöneldi. Sık sık buraya gelip, *damane*lerin çalıştırılmasını ya da inatlarının kırılmasını izlerdi. Bu onu yatıştırıyordu. Taht küçük bir kürsünün üzerindeydi; o basamakları tırmanırken elbisesinin *da’covale*ler tarafından taşınan kuyruğu hışırdadı. Tuon odaya döndü ve hizmetkarların elbiseyi düzeltmesine izin verdi. Hizmetkarlar kollarını tutarak onu tahta oturttular, uzun altın eteklerini halı gibi kürsünün önüne serdiler.

O eteklere İmparatorluğun gücüne dair deyimler işlenmişti. *İmparatoriçe Seanchan’dır. İmparatoriçe sonsuza dek yaşayacak. İmparatoriçeye itaat edilmeli.* Fortuona, İmparatorluğun kudretini ifade eden canlı bir bayrak gibi oturdu.

Selucia kürsünün alçak basamaklarında yerini aldı. Bu da bitince, saraylılar kalktılar. *Damane*ler diz çökmüş halde kaldı elbette. On taneydiler, başlarını eğmişlerdi ve *sul’dam*ları tasmalarını tutuyor, bazıları sevgiyle *damane*sinin başını okşuyordu.

Kral Beslan içeri girdi. Saçının büyük kısmını traşlamış, en tepede siyah bir şerit bırakmıştı ve tırnaklarının yedisi boyanmıştı. Fortuona dışında, okyanusun bu yanındaki herkesten bir tırnak fazla. Üzerinde hala Seanchan pelerinleri değil, Altara kıyafetleri vardı: yeşil-beyaz bir üniforma. Fortuona bu konuda ona baskı yapmamıştı.

Bildiği kadarıyla, Beslan terfi ettirildiğinden beri ona suikast düzenleme planları yapmamıştı. Olağanüstü. Onun yerinde bir Seanchan olsa, hemen komplo kurmaya başlardı. Bazıları suikast denerdi; diğerleri yalnızca plan yapar, ama onu desteklemeye devam ederdi. Ama hepsi onu öldürmeyi *düşünmüş* olurdu.

Okyanusun bu yanında pek çok kişi farklı düşünüyordu. Matrim'le zaman geçirmemiş olsa, Fortuona buna asla inanmazdı. Açık ki, Fortuona'nın onunla gitmek zorunda kalmasının bir sebebi de buydu. Yalnızca, alametleri daha önceden yorumlayabilmiş olmayı diliyordu.

Beslan Kumandan-General Lunal Galgan'a ve düşük Kan'dan birkaç kişiye katıldı. Galdan başında beyaz saçlardan bir sorguç bulunan, geniş omuzlu bir adamdı. Kan'ın diğer üyeleri ona saygı gösteriyorlardı; Fortuona'nın ona iltimas gösterdiğini biliyorlardı. Burada işler yolunda giderse, Seanchan toprakları yeniden ele geçirildikten sonra, Fortuona onu İmparatorluk ailesine terfi ettirebilirdi. Ne de olsa, Fortuona geri dönüp düzeni sağladıktan sonra, ailenin boşalan mevkilerinin doldurulması gerekecekti. Kuşkusuz, çoğu çoktan suikaste kurban gitmiş ya da idam edilmişti. Galgan değerli bir müttefikti. Açık açık Suroth aleyhine çalışmakla yetinmemiş, Beyaz Kule baskınını da önermişti. O baskın iyi gitmişti. Çok iyi.

Fortuona'nın *der'sul'dam*ı Melitene öne çıktı ve yine eğildi. Saçları kırlaşmaya başlamış tıknaz kadın, gözleri kanlanmış, koyu kahverengi saçlı bir *damane*yi öne çıkardı. Bu *damane*nin sık sık ağladığı açıktı.

Melitene bu gerçek karşısında utanmış görünme sağduyusunu gösterdi ve yerlere kadar eğildi. Fortuona *damane*nin bu nahoş davranışını fark etmemeyi tercih etti. Dikbaşlılığına rağmen iyi bir avdı.

Fortuona Selucia'ya bir dizi jest yaparak, ne söyleyeceğini bildirdi. Kadın keskin gözlerle izledi. Başının yarısı örtüyle kaplanmıştı, çünkü örtünün altındaki saçların uzamasını bekliyordu. Diğer yarı traşlanmıştı. Artık Selucia onun Gerçeksöyleyeni olduğu için, Fortuona'nın yeni bir Ses seçmesi gerekecekti.

"Bize bu kadının neler yapabildiğini göster," dedi Selucia, Fortuona'nın işaret ettiği sözleri Seslendirerek.

Melitene *damane*nin başını okşadı. "Suffa İmparatoriçe'ye -sonsuza dek yaşasın- havayı yarma Güç'ünü gösterecek."

"Lütfen," dedi Suffa, yalvarırcasına Fortuona'ya bakarak. "Lütfen, beni dinleyin. Ben *Amyrlin Makamı'*yım."

Melitene tısladı ve Suffa'nın gözleri, *a'dam* aracılığıyla hissettiği acı patlaması yüzünden irileşti. *Damane* yine de sözlerine devam etti. "Büyük ödül vaat edebilirim, kudretli İmparatoriçe! Beni iade ederseniz, size yerimi alacak on kadın verebilirim. Yirmi! Beyaz Kule'nin en güçlü kadınları. Ben..." İnleyerek sustu ve yere yıkıldı.

Melitene ter içindeydi. Selucia'ya döndü ve çabuk çabuk, endişe içinde konuştu. "Lütfen hepimizin İmparatoriçe'sine -sonsuza dek yaşasın- bu *damane*yi doğru düzgü eğitemediğim için bakışlarımın eğildiğini açıklayın. Suffa, çabukça ağlamasına ve yerine başkalarını önermesine rağmen, şaşırtıcı ölçüde inatçı."

Fortuona bir an oturdu ve Melitene'in terlemesine izin verdi. Sonunda Selucia'nın söyleyeceği sözleri işaret etti.

"İmparatoriçe hoşnutsuz kalmadı," diye Seslendirdi Selucia. "Kendine Aes Sedai diyen bu *marath'damane*lerin hepsi inatçı çıktı."

"Lütfen En Yüce Olan'a minnetimi ifade edin," dedi Melitene gevşeyerek. "Bakışları Dik Olan'ı memnun edecekse, Suffa'nın gösteri yapmasını sağlayabilirim. Ama başka çıkışlar yapabilir."

"Devam edebilirsin," diye Seslendirdi Selucia.

Melitene Suffa'nın yanında diz çöktü, önce sertçe, sonra teselli edercesine konuştu. Eski *marath'damane*lerle çalışmak konusunda çok yetenekliydi. Elbette, Fortuona da kendisini *damane*ler konusunda başarılı görürdü. Erkek kardeşi Halvate vahşi *grolm*ları terbiye etmeyi ne kadar severse, o da *marath'damane*leri terbiye etmeyi o kadar severdi. Halvate'ye suikast düzenletmek zorunda kalması yazıktı. Erkek kardeşleri arasında sevdiği tek kişi oydu.

Suffa sonunda dizleri üzerinde doğruldu. Fortuona merakla öne eğildi. Suffa başını eğdi ve parlak, saf bir ışık çizgisi önündeki havayı yardı. O çizgi merkezi bir eksen üzerinde yana döndü ve Fortuona'nın tahtının hemen önünde bir delik açtı. Ötesinde ağaçlar hışırdıyordu. Kapının dışında, beyaz başlı bir kartalın süzülerek uzaklaştığını görünce Fortuona'nın nefesi tutuldu. Çok güçlü bir alamet. Normalde soğukkanlı bir kadın olan Selucia inledi, ama kapıya mı yoksa alamete mi, Fortuona bilmiyordu.

Fortuona kendi şaşkınlığını sakladı. Demek doğruydu. Yolculuk bir efsane ya da söylenti değildi. Bu, savaş hakkında her şeyi değiştiriyordu.

Beslan öne çıktı ve tereddütle eğildi. Fortuona onun ve Galgan'ın gelip, açıklığın ötesindeki ormana bakmaları için el etti. Beslan, ağzı bir karış açık

bakakaldı.

Galgan ellerini arkasında kavuşturdu. İlginç bir adamdı. Şehirdeki suikastçılarla buluşmuş ve Fortuona'nın öldürülmesi için fiyat almıştı. Sonra, ona fiyat veren her adamı öldürmüştü. Çok incelikli bir manevra; suikastçılarla buluşmaya korkmadığına göre, Fortuona'nın onu bir tehdit olarak görmesi gerekiyordu. Bununla birlikte, aynı zamanda gözle görülür bir sadakat işaretiydi. *Şimdi size boyun eğiyorum*, diyordu bu hamle, *ama izliyorum ve hırslı biriyim.*

Pek çok açıdan, adamın dikkatli manevraları Fortuona için Beslan'ın şaşmaz sadakatinden daha rahatlatıcıydı. İlkinin hareketlerini tahmin edebiliyordu. İkincisi ise... eh, henüz bundan ne çıkaracağını bilmiyordu. Matrim de bu kadar sadık olacak mıydı? Aleyhine komplo kurmak zorunda olmadığı bir Kuzgun Prensi nasıl bir şey olacaktı? Neredeyse bir fantezi gibi geliyordu, imkansız evlilikler düşlemeleri için sıradan çocuklara anlatılan cinsten bir masal.

"Bu inanılmaz!" dedi Beslan. "Yüce Varlık, bu yetenekle..." Konumu gereği Fortuona ile doğrudan konuşabilen nadir insanlardandı.

"İmparatoriçe bilmek istiyor," diye Seslendirdi Selucia, Fortuona'nın parmaklarını okuyarak, "yakalanan *marath'damane*lerden herhangi biri silahtan bahsetmiş mi?"

"En yüce İmparatoriçe'ye -sonsuza dek yaşasın- bahsetmediklerini iletin," dedi Melitene endişeli bir sesle. "Ve, yalan söylemediklerine inandığımı ifade etme cüretini göstermek istiyorum. Öyle görünüyor ki, şehrin dışındaki patlama münferit bir kazaymış: bilinmeyen bir *ter'angreal*in dikkatsizce kullanılmasının sonucu. Belki de bir silah yoktur."

Bu mümkündü. Fortuona o söylentilerin doğruluğundan şüphe etmeye başlamıştı zaten. Patlama, Fortuona Ebou Dar'a gelmeden önce olmuştu ve ayrıntılar kafa karıştırıcıydı. Belki de bütün bunlar Suroth'un ve düşmanlarının bir oyunuydu.

"Kumandan-General," diye Seslendirdi Selucia. "En Yüce Varlık bu Yolculuk yetisi gibi bir Güç'le neler yapabileceğinizi bilmek istiyor."

"Duruma bağlı," dedi Galgan çenesini ovalayarak. "Menzili nedir? Ne kadar büyük kapılar açabiliyor? Tüm *damane*ler bunu yapabilir mi? Deliğin açılabildiği yerlerle ilgili kısıtlamalar var mı? En Yüce Varlık'ı memnun edecekse, *damane*lerle konuşup yanıtlar alabilirim."

"İmparatoriçe'yi memnun edecektir," diye Seslendirdi Selucia.

“Bu can sıkıcı,” dedi Beslan. “Savaş hatlarımızın arkasına saldırabilirler. İmparatoriçe’nin, sonsuza dek yaşasın, kendi odalarına böyle bir kapı açabilirler. Bununla... savaş hakkında bildiğimiz her şey değişecek.”

Ölümnöbetçileri kıpırdandılar: büyük huzursuzluk işareti. Yalnızca Furyk Karede kıpırdamadı. Tam tersine, yüz ifadesi daha da sertleşti. Fortuona onun her gece farklı yatak odasında uyumasını teklif edeceğini biliyordu.

Fortuona bir an, havadaki o yarığa bakarak düşündü. Yarığın kendisi. Sonra, gelenekleri ihlal ederek kürsüde ayağa kalktı. Neyse ki Beslan oradaydı, doğrudan konuşabileceği biri; böylece emirlerini diğerleri de duyabilecekti.

“Raporlara göre,” diye bildirdi Fortuona, “Beyaz Kule denen yerde hala yüzlerce *marath’damane* var. Seanchan’ı ele geçirmenin, bu toprakları elimizde tutmanın, Son Savaş’a hazırlanmanın anahtarı onlar. Yeniden Doğan Ejder, Kristal Taht’a hizmet edecek.

“Bize, saldırı düzenlemenin yeni bir yolu sunuldu. Kumandan-General’e bildirin, en iyi askerlerini toplasın. Kontrolümüz altındaki bütün *damane*lerin şehre geri getirilmesini istiyorum. Onlara bu Yolculuk yöntemini öğreteceğiz. Sonra bütün kuvvetimizle Beyaz Kule’ye gideceğiz. Önceden onlara iğne batırdık. Artık, kılıcımızın ağırlığını bilecekler. Tüm *marath’damane*ler tasmalanmalı.”

Oturdu ve odaya sessizlik çöktü. İmparatoriçe’nin şahsen böyle bir bildiride bulunması nadirdi. Ama bu, cüretli davranılması gereken bir zamandı.

“Bu haberin yayılmasına izin vermemelisin,” dedi Selucia ona, sert bir sesle. Şimdi Gerçeksöyleyen olarak konuşuyordu. Evet, Fortuona’nın sesi olarak bir başkasının seçilmesi gerekecekti. “Yolculuk denen bu yetiye sahip olduğumuzu düşmanın öğrenmesine izin vermen aptallık olur.”

Fortuona derin bir nefes aldı. Evet, bu doğruydu. Bu odadaki herkesin sırrı koruyacağından emin olacaktı. Ama Beyaz Kule ele geçirildikten sonra, bu bildiriden bahsedilecekti ve zaferinin alametlerini göklerde ve çevrelerindeki dünyada okuyacaklardı.

Yakında saldırmamız gerek, dedi Selucia jestlerle.

Evet, diye karşılık verdi Fortuona. *Önceki saldırımızdan sonra ordularını toparlıyorlardır.*

O zaman bir sonraki hamle işi bitirmeli, diye işaret etti Selucia. *Ama düşün. Beyaz Kule mahzenlerinde, gizli bir odaya binlerce asker nakletmek. Bin örse çarpan bin çekicin gücüyle saldırmak!*

Fortuona başını salladı.

Beyaz Kule'nin sonu gelmişti.

"Söylenecek başka bir şey var mı bilmiyorum, Perrin," dedi Thom, sandalyesinde arkasına yaslanarak. Uzun saplı piposundan kıvrıla kıvrıla dumanlar çıkıyordu. Sıcak bir geceydi ve şömineyi yakmamışlardı. Masada yalnızca birkaç mum, biraz ekmek, peynir ve bir sürahi bira vardı.

Perrin de kendi piposunu tüttürüyordu. Odada o, Thom ve Mat'ten başka kimse yoktu. Gaul ve Grady ortak salonda bekliyordu. Mat o ikisini getirdiği için Perrin'e küfretmişti; aynı odada bir Aiel ve bir Asha'man fazla göze batıyordu. Ama Perrin o ikisi varken, koca bir askeri birliğin yanında hissettiğinden daha güvende hissediyordu kendini.

İlk önce Perrin hikayesini Mat ve Thom'la paylaşmıştı, Malden'den, Haberci'den, Alliandre'den ve Galad'dan bahsetmişti. Sonra onlar da kendi deneyimlerini aktarmışlardı. Ayrıldıklarından beri üçünün de başına bu kadar çok şey gelmiş olması Perrin'i hayretten hayrete sürüklemişti.

"Seanchan İmparatoriçesi, ha?" dedi Perrin, loş odada dumanın döne döne yükselmesini izleyerek.

"Dokuz Ayın Kızı," dedi Mat. "O farklı."

"Evlenmişsin." Perrin sırıttı. "Matrim Cauthon. Evlenmiş."

"O kısmı anlatman gerekmiyordu, biliyorsun," dedi Mat Thom'a.

"Ah, seni temin ederim, gerekiyordu."

"Yaptığım en kahramanca şeyleri anlatmaman bir aşığa hiç yakışmıyor," dedi Mat. "En azından şapkadan bahsettin."

Perrin memnuniyetle gülümsedi. Arkadaşlarıyla oturup sohbet ederek geçen bir akşamı ne kadar özlediğinin farkında değildi. Pencerenin dışındaki ahşap oyma tabeladan yağmur suyu damlıyordu. Üzerine, tuhaf şapkalar takmış, abartılı gülümsemeler takınmış yüzler resmedilmişti. Mutlu Kalabalık. Muhtemelen o ismin ardında bir hikaye vardı.

Üçü, parasını Mat'in ödediği özel yemek odasındaydılar. Hanın, şömine önlerine konan büyük koltuklarından üçünü getirtmişlerdi. Masaya uymuyorlardı, ama rahattılar. Mat arkasına yaslandı ve ayaklarını masaya dayadı. Koca bir parça koyun peyniri aldı, bir parça ısırdı, sonra kalanı sandalyesinin koluna koydu.

“Biliyor musun, Mat,” dedi Perrin, “muhtemelen karın sana görgü kurallarını öğretmişlerdir diye düşünüyordur.”

“Ah, öğrettiler zaten,” dedi Mat, “ama ben hiç öğrenmedim.”

“Onunla tanışmak isterim,” dedi Perrin.

“İlginç biri,” diye yanıt verdi Thom.

“İlginç,” dedi Mat. “Evet.” Yüzünde özlemli bir ifade belirdi. “Her neyse, çoğunu öğrendin zaten Perrin. Bizi buraya o lanet Kahverengi getirdi. İki haftadır görmüyorum onu.”

“Notu görebilir miyim?” diye sordu Perrin.

Mat birkaç cebini yokladı, sonra katlanıp kırmızı mumla mühürlenmiş, küçük, beyaz bir kağıt parçası çıkardı. Kağıdı masaya fırlattı. Köşeleri kıvrılmıştı, kağıt lekelenmişti, ama açılmamıştı. Matrim Cauthon sözünü tutan bir adamdı, en azından yemin etmesini sağlayabilirseniz.

Perrin notu aldı. Hafifçe parfüm kokuyordu. Onu evirip çevirdi, sonra muma tuttu.

“İşe yaramıyor,” dedi Mat.

Perrin homurdandı. “Sence ne diyor?”

“Bilmem,” dedi Mat. “Lanet deli Aes Sedai. Demek istediğim, onların hepsi tuhaf. Ama Verin hepten kafayı üşütmüş. Sen ondan haber aldın mı?”

“Almadım.”

“Umarım iyidir,” dedi Mat. “Başına bir şey gelmesinden endişeleniyormuş gibiydi.” Notu geri aldı, sonra notla masaya tıkladı.

“Açacak mısın?”

Mat başını iki yana salladı. “Geri döndüğümde açacağım. Ben...”

Kapı çalındı, sonra gıcırdayarak açıldı ve hancı göründü. Denezel adlı genç bir adamdı. Uzun boylu ve ince yüzlüydü. Saçlarını traşlamıştı. Perrin’in gördüklerine bakılırsa adam bir Ejderyeminliydi, hatta Rand’ın bir portresini yaptırmış, ortak salona asmıştı. Portre Rand’a epey benziyordu.

“Özür dilerim, Bay Kırmızı,” dedi Denezel, “Ama Bay Altın’ın adamı onunla konuşmakta ısrar ediyor.”

“Sorun değil,” dedi Perrin.

Grady yıpranmış yüzünü içeri uzattı ve Denezel çekildi.

“Selam, Grady,” dedi Mat el sallayarak. “Son zamanlarda ilginç birilerini patlattın mı?”

Güneşten esmerleşmiş Asha’man Perrin’e bakarak alnını kırıştırdı. “Lordum. Leydi Faile geceyarısı geldiğinde size haber vermemi istemişti.”

Mat ıslık çaldı. “Gördün mü, ben bu yüzden karımı bir başka krallıkta bıraktım.”

Grady’nin alnı daha beter kırıştı.

“Teşekkür ederim, Grady,” dedi Perrin içini çekerek. “Zamanın farkında değildim. Yakında çıkarız.”

Asha’man başını salladı, sonra çekildi.

“Kavrulası adam,” dedi Mat. “En azından gülümseyemez mi? Kahrolası gökyüzü yeterince can sıkıcı. İnsanlar onu taklit etmeye çalışmasalar da olur.”

“Eh, evlat,” dedi Thom, biraz bira doldurarak, “son zamanlarda bazıları dünyayı o kadar da eğlenceli bulmuyor.”

“Saçmalık,” dedi Mat. “Dünya pekala eğlenceli. Son zamanlarda lanet dünyanın tamamı bana gülüyor. Sana söylüyorum, Perrin. Resimlerimiz çevrede dolaşırken, fazla dikkat çekmemen lazım.”

“Bunu nasıl yapabileceğimi bilmiyorum,” dedi Perrin. “Önderlik etmem gereken bir ordu ve göz kulak olmam gereken insanlar var.”

“Verin’in uyarısını yeterince ciddiye aldığını sanmıyorum, evlat,” dedi Thom, başını iki yana sallayarak. “Banath’ın halkını duymuş muydun hiç?”

“Hayır,” dedi Perrin, Mat’e bakarak.

“Şimdi Almoth Ovası olan yerde dolaşan bir grup vahşiydiler,” dedi Thom. “Onlar hakkında birkaç güzel şarkı biliyorum. Muhtelif Banath kabileleri, önderleri göze çarpsın diye derisini kırmızıya boyarlardı.”

Mat peynirinden bir ısırık daha aldı. “Lanet aptallar. Önderlerini kırmızıya boyamak mı? Bu onu savaş meydanındaki her asker için bir hedefe dönüştürür!”

“Mesele de buydu,” dedi Thom. “Bu bir meydan okumaydı, anlarsın. Yoksa düşmanları nasıl onu bulup, becerilerini ona karşı sınayacaktı?”

Mat hıhladı. “Ben olsam dikkatleri başka yere çekmek için birkaç askeri kırmızıya boyardım, sonra herkes ordunun komutanı sandıkları adamların peşine düştüğünde, ben okçularıma onların önderlerini iğne yastığına döndürmelerini emrederdim.”

“Aslında,” dedi Thom birasını yudumlayarak, “onlarla yaptığı ilk ve son savaşta, Villiam Kandöken de tam olarak bunu yapmış. ‘Yüz Günün Şarkısı’ bunu anlatıyor. Harika bir manevra. Bu şarkıyı duymuş olmana şaştım; bilinmeyen bir şarkıdır ve savaş çok uzun zaman önce oldu, çoğu tarih kitabı hatırlamaz bile.”

Bir sebepten, yorum Mat’in endişeli kokmasına sebep oldu.

“Kendimizi hedef haline getirdiğimizi söylüyorsun,” dedi Perrin.

“Benim söylediğim,” diye yanıt verdi Thom, “saklanmanızın gittikçe güçleştiği. Nereye giderseniz gidin, bayraklarınız geldiğinizi ilan ediyor. İnsanlar sizden bahsediyor. Sırf Terkedilmişler sizi nerede bulacaklarını bilemediği için bu zamana kadar canlı kaldığınızı sanıyorum.”

Perrin ordusunun düşmesine ramak kaldığı tuzağı düşünerek başını salladı. Gecenin bir yarısı suikastçılar *gelecekti*. “Ee, ne yapmalıyım’”

“Mat her gece farklı bir çadırda uyuyor,” dedi Thom. “Bazen de şehirde kalıyor. Sen de böyle bir şey denemelisin. Grady Kapıyollar açabiliyor, değil mi? Neden senin için her gece çadırının ortasında bir tane açmıyor? Gizlice git ve başka bir yerde uyu, sonra sabahleyin geri Yolculuk et. Başka herkes çadırında olduğunu varsayacaktır. Suikastçılar saldırırsa, sen orada olmazsın.”

Perrin düşünceli düşünceli başını salladı. “Daha da iyisi, beş altı Aiel’in içeride nöbet beklemesini sağlayabilirim.”

“Perrin,” dedi Mat, “bu tamamen şeytani bir plan.” Gülümsedi. “Gelişmişsin, dostum.”

“Senden geldiğine göre, bunu iltifat olarak kabul etmeye çalışacağım,” dedi Perrin. Duraksadı, sonra ekledi. “Zor olacak.”

Thom güldü. “Ama haklı. Değişmişsin. İki Nehir’den kaçmasına yardım ettiğim yumuşak sesli, kararsız oğlana ne oldu?”

“Demirhane ateşinden geçti,” dedi Perrin usulca.

Thom, anlamış gibi başını salladı.

“Ya sen, Mat?” dedi Perrin. “Sana yardımcı olmak için yapabileceğim bir şey var mı? Çadırlar arasında Yolculuk yapabilmeni sağlamak gibi?”

“Hayır. Ben iyiyim.”

“Kendini nasıl koruyacaksın?”

“Zekamla.”

“Ondan biraz bulmayı planlıyorsun, o zaman?” dedi Perrin. “Zamanı gelmişti.”

Mat hıhladı. “Son zamanlarda herkesin zekamla ne alıp veremediği var? Bana bir şey olmaz, güven bana. Hatırlat da, istediğim bütün zar oyunlarını kazanabileceğimi ilk keşfettiğim geceyi anlatayım sana. Güzel bir hikayedir. Köprülerden düşme olayları da var. En azından bir köprüden.”

“Eh... şimdi anlatabilirsin,” dedi Perrin.

“Doğru zaman değil. Fark etmez zaten. Ben de yakında gideceğim.”

Thom heyecanlı kokuyordu.

“Perrin, bize bir Kapıyol ödünç verirsin, değil mi?” diye sordu Mat. “Birlik’ten ayrılmaktan nefret ediyorum. Özlemime dayanamayacaklar. En azından bir şeyler patlatmak için o ejderlerden var.”

“Ama sen nereye gidiyorsun?” diye sordu Perrin.

“Sanırım artık açıklamalıyım,” dedi Mat. “Bu hoş sohbet falan dışında, seninle görüşmek istememin sebebi buydu.” Eğildi. “Perrin, Moiraine yaşıyor.”

“*Ne?”*

“Bu doğru,” dedi Mat. “Ya da, eh, yaşadığını sanıyoruz. Thom’a bir mektup göndermiş. Lanfear’la savaşını kehanet ettiğini iddia ediyor ve biliyormuş ki... Eh, her neyse, Arinelle Irmağı’nın batısında bir kule var. Tamamen metalden yapılmış ve...”

“Ghenjei Kulesi,” dedi Perrin usulca. “Evet, biliyorum.”

Mat gözlerini kırpıştırdı. “Biliyor musun? Yak beni. Sen ne zaman alim oldun?”

“Yalnızca birkaç şey duymuştum. Mat, o mekan kötü.”

“Eh, Moiraine o kulenin içinde,” dedi Mat. “Tutsak. Onu kurtarmayı düşünüyorum. Yılanları ve tilkileri yenmem lazım. Kahrolası hilekarlar.”

“Yılanlar ve tilkiler mi?” dedi Perrin.

Thom başını salladı. “Çocuk oyununa, o kulede yaşayan varlıkların adı verilmiş. Biz öyle düşünüyoruz.”

“Ben onları gördüm,” dedi Mat. “Ve... eh, şu anda gerçekten bunun için zaman yok.”

“Onu kurtaracaksan,” dedi Perrin, “belki ben de gelmeliyim. Ya da en azından, Asha’manlardan birini gönderebilirim.”

“Kapıyolu memnuniyetle kabul ederim,” dedi Mat. “Ama sen gelemezsin, Perrin. Moiraine mektubunda bunu açıklıyor. Yalnızca üç kişi gelebilir ve ben o üç kişinin kim olması gerektiğini biliyorum.” Duraksadı. “Onu yanıma almadığım için Olver beni öldürecek, biliyorsun.”

“Mat,” dedi Perrin, başını iki yana sallayarak. “Hiç mantıklı konuşmuyorsun.”

Mat içini çekti. “O zaman sana tüm hikayeyi anlatayım.” Bira sürahisine baktı. “Daha fazla biraya ihtiyacım var. Grady’ye bir süre daha kalacağımızı söylesen iyi edersin...”

48

AVENDESORA'NIN YAKININDA

Aviendha son bir adım attı ve cam sütun ormanından çıktı. Derin bir nefes aldı, sonra geldiği yola baktı.

Rhuidean'ın merkezindeki meydan huşu uyandırıcı bir manzaraydı. Tüm meydan, göbeği dışında, pürüzsüz beyaz parke taşlarıyla kaplanmıştı. En ortada, dalları güneşi kucaklamak istermiş gibi açılmış devasa bir ağaç vardı. Dev ağaçta, Aviendha'nın açıklayamadığı bir kusursuzluk vardı, doğal olmayan bir simetri; eksik dal yoktu, yapraklı üst dallarında büyük boşluklar yoktu. Son gördüğünde yanmış ve kararmış olduğundan özellikle etkileyiciydi.

Diğer bitkilerin açıklanamaz bir biçimde öldüğü bir dünyada, bu ağaç doğal olamayacak kadar hızlı iyileşmiş, gelişmişti. Yaprakları rüzgarda yatıştırıcı bir sesle hışırdıyordu ve boğum boğum kökleri, bilge bir ihtiyarın parmakları gibi yerden çıkıyordu. Ağaç, Aviendha'nın dibine oturup, o anın sade huzurunun keyfini çıkarmak istemesine yol açıyordu.

Sanki ağaç ideal olandı, tüm diğer ağaçlar şekillendirilirken örnek alınan bir şablon. Efsane ona *Avendesora* diyordu. Yaşam Ağacı.

Cam sütunlar kenarda duruyordu. Düzinelercesi vardı, belki yüzlercesi. Eşmerkezli halkalar halinde dizilmişlerdi. Sıska ve inceydiler, gökyüzüne doğru uzanıyorlardı. Ve *Avendesora*'da ne kadar saf, ne kadar kusursuz bir doğallık varsa, bu sütunlar da o kadar yapaydı. O kadar ince ve uzundular ki, mantıksal açıdan ilk rüzgarda devrilmeleri gerekirdi. Anormal değildiler, yalnızca yapaydılar.

Günler önce, sütunların arasına ilk girdiğinde, beyazlı *gai'shain*lar dikkatle dökülmüş yaprakları ve dalları topluyordu. Onu görür görmez uzaklaşmışlardı. Rhuidean'ın dönüşümünden bu yana cam sütunların arasına girecek ilk kişi o muydu? Kendi klanı kimseyi göndermemişti ve Aviendha diğerleri göndermiş olsa bunu duyacağından emindi.

Geriye yalnızca Shaidolar kalıyordu, ama onlar Rand'ın Aiellerin geçmişi hakkındaki iddialarını inkar ediyorlardı. Aviendha, Shaidolar gelmiş olsa, buranın gösterdiklerine dayanamayacaklarını tahmin ediyordu. Cam sütunların içine girerlerdi ve bir daha asla geri dönemezlerdi.

Aviendha için öyle olmamıştı. O hayatta kalmıştı. Gerçekten de, gördüğü her şey beklediği gibiydi. Neredeyse hayal kırıklığı uyandıracak ölçüde.

İçini çekti, *Avendesora*'nın gövdesine yaklaştı ve başını kaldırıp iç içe geçmiş dallarına baktı.

Eskiden bu meydana başka *ter'angreal*ler de saçılmıştı; Rand *saidin*i temizlemek için kullandığı erişim anahtarlarını ilk burada bulmuştu. O *ter'angreal* hazinesi gitmişti; Moiraine pek çok parçayı Beyaz Kule'nin aldığını iddia etmişti. Kalanları da burada yaşayan Aieller almış olmalıydı. Geriye yalnızca ağaç, sütunlar ve kadınların, onları çırak Bilgeler yapan ilk yolculukta geçtikleri üç halka kalmıştı.

Aviendha o halkalardan geçmesiyle ilgili bir şeyler hatırlıyordu. Ona hayatını, pek çok olası hayatını göstermişti. Hafızasında yalnızca ufak tefek anı kırıntıları kalmıştı. Rand'a aşık olacağı, kardeş-eşlere sahip olacağı bilgisi. Buraya, Rhuidean'a döneceği bilgisi de vardı aralarında. Biliyordu, ama o anıların bazıları ancak bu avluya adım attığında canlanmıştı.

Büyük ağacın köklerinden ikisinin arasına bağdaş kurup oturdu. Esinti yatıştırıcıydı, hava kuru ve tanıdıktı, Üç Kat Topraklar'ın tozlu kokusu ona çocukluğunu hatırlatıyordu.

Sütunlar arasında yaptığı yolculuk kesinlikle yoğun olmuştu. Aiellerin kökenini görmeyi, belki bir halk olarak mızraklarını ellerine alıp savaştıkları güne tanık olmayı beklemişti. Asil bir karar beklemişti, şerefin, Yaprağın Yolu'nun dayattığı düşük yaşam tarzını alt etmesini beklemişti.

Asıl olayın ne kadar sıradan, neredeyse kaza eseri olduğunu görünce şaşırmıştı. Görkemli kararlar yoktu; yalnızca ailesinin öldürülmesine izin vermek istemeyen bir adam. Diğerlerini savunmak istemekte şeref vardı, ama adam bu karara şerefle yaklaşmamıştı.

Aviendha başını ağacın gövdesine yasladı. Aieller Üç Kat Topraklar'daki cezayı hak ediyorlardı ve bir halk olarak Aes Sedailere karşı *toh* edinmişlerdi. Görmeyi beklediği her şeyi görmüştü. Ama öğrenmeyi *umduğu* pek çok şey yoktu. Aieller yüzyıllar boyunca bu mekanı ziyaret etmişti ve etmeye de devam edeceklerdi. Her biri artık herkesin bildiği bir şeyi öğrenecekti.

Bu Aviendha'yı derinden rahatsız ediyordu.

Başını kaldırıp, esintide titreyen dalları izledi. Yapraklar düşüyor, ona doğru süzülüyordu. Bir tanesi yüzünün yanından geçti ve yanağına sürtünerek şalına kondu.

Cam sütunlardan geçmek artık bir *meydan okuma* değildi. Başta, bu *ter'angreal* bir sınav yeriydi. Potansiyel lider Aieller en karanlık sırlarıyla yüzleşip, onları kabullenebilecek miydi? Bir Mızrağın Kızı olarak, Aviendha'nın vücudu ve gücü sınanmıştı. Bilge olmak insanı duygusal ve zihinsel açıdan sınardı. Rhuidean o sürecin zirvesiydi, nihai zihinsel dayanıklılık sınavı. Ama o sınav artık yoktu.

Gelenek hatırına gelenek fikrinin *aptallık* olduğuna gittikçe daha fazla inanıyordu. İyi gelenekler -güçlü Aiel gelenekleri- insanlara *ji'e'toh* yollarını, hayatta kalma yöntemlerini öğretirdi.

Aviendha içini çekerek ayağa kalktı. Sütun ormanı, kışın Islaktopraklarda gördüğü, donmuş su parçalarına benziyordu. Elayne onlara sarkıt demişti. Bunlar yerden çıkıyordu ve gökyüzüne işaret ediyordu: güzellik ve Güç nesneleri. Önemlerini yitirmelerine tanıklık etmek üzücüydü.

Aklına bir şey geldi. Caemlyn'den ayrılmadan önce o ve Elayne olağanüstü bir keşif yapmışlardı. Aviendha Tek Güç'te bir Yetisi olduğunu keşfetmişti: *ter'angreal*leri tanıyabilme yetisi. Cam sütunların tam olarak ne yaptığını belirleyebilir miydi? Aieller için özel olarak yapılmış olamazlardı, değil mi? Bunun gibi, büyük Güç kullanan pek çok nesne çok eski günlerden geliyordu. Sütunlar Efsaneler Çağı'nda yaratılmış, sonra Aiellere gerçek tarihlerini göstermek için kullanılmaya başlanmış olmalıydı.

Ter'angreal hakkında bilmedikleri çok şey vardı. Kadim Aes Sedailer, Aviendha'nın bir yayın ya da bir mızrağın nasıl çalıştığını bildiği gibi, onları gerçekten anlayabilmiş miydi? Yoksa yarattıkları şeyler onları da mı hayrete düşürmüştü? Tek Güç o kadar harika, o kadar gizemliydi ki, Aviendha bildiği örgüleri çalışırken bile kendini çocuk gibi hissediyordu.

Halkanın içine girmemeye özen göstererek en yakındaki cam sütuna yaklaştı. Çubuklardan birine dokunursa belki Yetisi onlar hakkında bir şeyler okumasına izin verirdi. *Ter'angreal*lerle deney yapmak tehlikeliydi, ama Aviendha onların sınavından sağ salim geçmişti.

Tereddütle uzandı ve parmaklarını kaygan cam yüzeye dokundurdu. Yaklaşık otuz santim genişliğindeydi. Gözlerini yumdu ve sütunun işlevini okumaya çalıştı.

Sütunun çevresinde güçlü bir hale hissetti. Elayne'le birlikte çalıştığı tüm diğer *ter'angreal*lerden çok daha güçlüydü. Gerçekten de, sütunlar bir şekilde... canlı gibiydi. Onlarda bir farkındalık hissediyordu sanki.

Bu Aviendha’nın tüylerini ürpertti. O mu sütuna dokunuyordu yoksa sütun mu ona?

Önceden yaptığı gibi, *ter’angreal*i okumaya çalıştı, ama bu *ter’angreal* engindi. Tek Güç’ün kendisi gibi, kavranması imkansız. Hissettiklerinin *ağırlığıyla*, sert bir nefes çekti. Aniden derin, karanlık bir çukura düşmüş gibi hissetmişti.

Gözlerini açtı ve avucu titreyerek, elini çekti. Bu iş onu aşıyordu. O, bir dağın büyüklüğünü ve kitlesini kavramaya çalışan bir böcekti. Kendine gelmek için derin bir nefes aldı, sonra başını iki yana salladı. Burada yapabileceği başka hiçbir şey yoktu.

Cam sütunlara sırtını döndü ve bir adım attı.

Adı Malidra’ydı, on sekiz yaşındaydı, ama o kadar sıskaydı ki, çok daha genç görünüyordu. Karanlıkta ilerliyordu. Dikkatle. Sessizce. Işıkyapanlara bu kadar yaklaşmak tehlikeliydi. Onu açlık güdülüyordu. Her zaman öyle olmuştu.

Gece soğuktu, arazi çıplaktı. Malidra uzak dağların ötesinde, toprağın yeşil olduğu, her yerde yiyecek biten bir yere dair hikayeler duymuştu. O yalanlara inanmıyordu. Dağlar yalnızca, gökyüzündeki bir dizi diş gibi çentik çentik çizgilerdi. O kadar yüksek şeylere kim tırmanabilirdi ki?

Belki Işıkyapanlar. Onlar genelde o yönden gelirdi. Kampları ilerideydi, karanlıkta parlıyordu. O parıltı ateş olamayacak kadar istikrarlıydı. Yanlarında taşıdıkları kürelerden geliyordu. Yalınayak, elleri tozlu, eğilerek, yavaşça yaklaştı. Yanında Ahaliden birkaç erkek ve kadın vardı. Pis yüzler, tel tel saçlar. Adamlarda pejmürde sakallar.

Hepsi ayrı telden çalan kıyafetler. Lime lime pantolonlar, belki de eskiden gömlek olan giysiler. Gündüz güneşini uzak tutmaya yarayan herhangi bir şey, çünkü güneş öldürebilirdi. Ve öldürüyordu. Malidra dört kız kardeşin sonuncusuydu, ikisini güneş ve açlık öldürmüştü, birini ise yılan sokması.

Ama Malidra hayatta kalmıştı. Zorla da olsa, yaşamıştı. En iyisi Işıkyapanları takip etmekti. Tehlikeliydi, ama Malidra’nın zihni artık tehlikenin farkında değildi. Hemen her şeyin sizi öldürebileceği bir dünyada olurdu bu.

Malidra Işıkyapanların nöbetçilerini izleyerek bir çalının yanından geçti. Çubuğa benzeyen uzun silahlar taşıyan iki adam. Malidra bir seferinde ölü bir adam üzerinde o çubuklardan bir tane bulmuştu, ama ne işe yaradığını

çıkartamamıştı. Işıkyapanların büyüleri vardı, yiyeceklerini ve ışıklarını yapan aynı büyü. Gecenin acı soğuğunda onları sıcak tutan büyüler.

İki adamın üzerinde tuhaf giysiler vardı. Üstlerine tam oturan pantolonlar, ceplerle ve parlak metal parçalarla kaplı ceketler. Her ikisinin de şapkaları vardı, ama bir tanesi, ince deri sicimle boynuna bağlanmış şapkayı arkaya atmıştı. Adamlar gevezelik ediyorlardı. Ahali gibi sakallı değildiler. Saçları daha koyu renkti.

Ahaliden bir kadın fazla yakına gitti ve Malidra ona tısladı. Kadın dik dik baktı, ama uzaklaştı. Malidra ışığın kenarında kaldı. Işıkyapanlar onu görmedi. Tuhaf, parlayan küreleri gece görüşlerine zarar veriyordu.

Malidra devasa arabalarının çevresinden dolandı. Atları yoktu. Yalnızca, bir düzine insan alabilecek kadar büyük bir araba. Araba gündüz ışığında büyüyle hareket ediyor, Malidra'nın boyu kadar yüksek tekerlekler üzerinde gidiyordu. Malidra Ahali arasındaki suskun, bölük pörçük konuşmalardan, Işıkyapanların devasa bir yol inşa etmekte olduklarını biliyordu. Yol doğrudan Kıraç'tan geçecekti. Tuhaf metal parçalar sererek yapıyorlardı yolu. Sökülemeyecek kadar büyüktüler, Jorshem bulduğu büyük bir çiviyi Malidra'ya göstermişti. Çiviyi, eti kemikten sıyırmak için kullanıyordu.

Yediği son sağlam öğünün üzerinden çok zaman geçmişti: İki sene önce, o tüccarı uykusunda öldürdüklerinden beri doğru doğru düzgün yemek yememişti. O ziyafeti hala hatırlayabiliyordu, adamın stokuna dalmışlardı ve Malidra midesi ağrıyana kadar yemişti. Tuhaf bir histi. Harika ve acılı.

Çoğu Işıkyapan, onun kendilerini uykusunda öldürmesine izin vermeyecek kadar dikkatliydi. Malidra onlarla uyanıkken yüzleşmeye cesaret edemezdi. Onlar bir bakışlarıyla, Malidra gibi birini yok edebilirdi.

Peşinde Ahaliden iki kişiyle, endişe içinde arabanın çevresinden dolandı ve ona arkadan yaklaştı. Gerçekten de, Işıkyapanlar buraya yemek artıklarını dökmüşlerdi. Malidra öne atıldı ve çöpleri karıştırmaya başladı. Et ve yağ parçaları vardı. Bunları hevesle kaptı, diğerleri görmesin diye göğsüne bastırdı ve ağzına tıktı. Dişlerinin toprağı ezdiğini hissetti, ama et *besindi*. Telaşla biraz daha çöp karıştırdı.

Parlak bir ışık üzerine tutuldu. Malidra, elini ağzına götürürken donakaldı. Diğer ikisi haykırarak gerilediler. Malidra da kaçmaya çalıştı, ama ayağı takıldı. Bir hışırtı duyuldu -Işıkyapanların silahlarından biri- ve bir şey ensesine çarptı. Küçük bir taş atılmış gibi hissetmişti.

Ani, keskin bir acıyla yıkıldı. Işık hafifçe soldu. Malidra gözlerini kırpıştırdı ve canının ellerinden sızıp gittiğini hissederken, gözleri ışığa

alıştı.
“Sana söylemiştim,” dedi bir ses. Işığın önüne iki kişi geldi. Kaçması gerekiyordu! Kalkmaya çalıştı, ama zayıfça çırpınmaktan başka şey gelmedi elinden.
“Kan ve kömür, Flern,” dedi ikinci ses. Yanında bir siluet çömeldi. “Zavallıcık. Neredeyse bir çocuk. Kimseye bir zararı yoktu.”
Flern hıhladı. “Zararı yok mu? Ben bu yaratıkların uyuyan bir adamın boğazını kesmeye çalıştıklarını gördüm. Hem de sırf çöpleri için. Kahrolası haşereler.”
Diğer gölge Malidra’ya baktı ve Malidra sert bir yüz gördü. Işıldayan gözler. Yıldızlar gibi. Adam içini çekerek kalktı. “Bir dahaki sefere çöpleri gömelim.” Işığa doğru çekildi.
İkinci adam, Flern, Malidra’yı izliyordu. O kendi kanı mıydı? Ellerinin üzerinde, fazla güneşte kalmış su gibi ılık.
Ölüm onu şaşırtmamıştı. Bir açıdan, on sekiz senelik ömrünün büyük kısmını onu bekleyerek geçirmişti.
“Kahrolası Aieller,” dedi Flern, Malidra’nın gözleri kararırken.

Aviendha’nın ayağı Rhuidean meydanındaki parke taşına indi ve Aviendha şok içinde gözlerini kırpıştırdı. Gökyüzünde, güneşin yeri değişmişti. Saatler geçmişti.
Ne olmuştu? Görüntü o kadar gerçekti ki! Tıpkı halkının ilk günlerine dair görüler gibi. Ama onlardan bir anlam çıkaramamıştı. Tarihte daha geriye mi gitmişti? Bu, Efsaneler Çağı’na benziyordu. Tuhaf makineler, giysiler ve silahlar. Ama orası *Kıraçtı*.
Malidra olduğunu açık seçik hatırlıyordu. Açlıkla, yiyecek toplamakla, Işıkyapanlara duyduğu nefret ve korkuyla geçen seneleri hatırlayabiliyordu. Ölümünü hatırlayabiliyordu. Dehşet, kapana kısılmışlık, kan. Ellerindeki ılık kan...
Elini başına götürdü. Midesi bulanıyordu ve alt üst olmuştu. Ölüm yüzünden değil. Herkes düşten uyanırdı ve Aviendha ona kucak açmasa da, ondan korkmuyordu da. Hayır, görüdeki korkunç şey, gördüğü mutlak şerefsizlikti. Gecenin bir yarısı, yiyecek için insan öldürmek? Toz toprak içinde, yarısı kemirilmiş et parçalarını toplamak? Paçavralar giymek? Bir insandan çok hayvan gibiydi!
Ölmek daha iyiydi. Kuşkusuz Aieller uzun zaman önce, bu tür kökenlerden doğmuş olamazlardı. Efsaneler Çağı’ndaki Aieller saygın,

barışçıl hizmetkarlardı. Nasıl döküntü toplayıcılar olabilirlerdi?

Belki de bu yalnızca Aiellerden küçük bir gruptu. Ya da belki adam yanılmıştı. Bu tek görüden anlamak imkansızdı. Neden bu görüyü görmüştü?

Cam sütunlara doğru çekingen bir adım attı ve hiçbir şey olmadı. Başka görü gelmedi. Huzursuzluk içinde, meydandan uzaklaşmaya başladı.

Sonra yavaşladı.

Tereddütle döndü. Sütunlar solan ışığın altında, sessiz ve tek başlarına duruyorlardı ve görünmez bir enerjiyle uğulduyor gibiydiler.

Daha fazlası mı vardı?

O tek görü, Aviendha'nın diğer gördükleriyle çok bağlantısızdı. Sütunların içinden tekrar geçerse, önceden gördüklerini bir daha mı görürdü? Yoksa... acaba, Yetisi ile bir şeyleri mi değiştirmişti?

Rhuidean'ın kuruluşunu izleyen yüzyıllarda, bu sütunlar Aiellere, kendileri hakkında bilmeleri gerekenleri göstermişti. Onları Aes Sedailer kurmuştu, değil mi? Ya da belki de onlar yalnızca *ter'angreal*leri kurmuşlardı ve onların bilgelik bahşedeceklerini bilerek, canları ne isterse onu yapmalarına izin vermişlerdi.

Aviendha ağacın yapraklarının hışırtısını dinledi. O sütunlar, mızrağı elinde bir düşman askeri gibi, bir meydan okumaydı. Aralarından yine geçerse, asla dışarı çıkamayabilirdi; kimse bu *ter'angreal*i ikinci defa ziyaret etmezdi. Bu yasaktı. Halkalardan bir sefer, sütunların arasından bir sefer geçilirdi.

Ama o buraya bilgi aramak için gelmişti. Onsuz gitmeyecekti. Döndü ve derin bir nefes alarak, sütunlara yaklaştı.

Sonra bir adım attı.

Adı Norlesh'ti. En küçük çocuğunu göğsüne bastırıyordu. Kuru bir rüzgar şalını çekiştiriyordu. Bebeği Garlvan sızlanmaya başladı, ama kocası yabancılarla konuşurken Norlesh bebeğini susturdu.

Yabancıların köyü yakındaydı, dağ eteklerinde barakalardan ibaretti. Üstlerinde boyanmış kumaşlardan giysiler, tuhaf kesimli pantolonlar ve düğmeli gömlekler vardı. Maden cevheri için gelmişlerdi. Kayalar nasıl onları dağın bu yanında, efsanevi su ve yiyecek diyarından uzakta yaşamaya ikna edecek kadar kıymetli olabilirdi? Mum olmadan ışıkların parladığı binalardan, arabalarının atsız hareket ettiği yerden uzakta?

Norlesh’in şalı kaydı ve onu çekip düzeltti. Yeni bir şala ihtiyacı vardı; bu şal lime lime olmuştu ve yamayacak ipliği kalmamıştı. Garlvan kollarında sızlanıyordu ve hayatta kalan tek diğer çocuğu -Meise- eteklerine yapışmıştı. Meise aylardır konuşmamıştı. Ağabeyi hava koşullarından dolayı öldüğünden beri.

“Lüften,” dedi kocası -Metalan- yabancılara. Üç kişiydiler, iki adam ve bir kadın. Hepsi pantolon giymişti. Hırpani tiplerdi, narin yüz hatları ve aşırı güzel ipeklileri olan diğer yabancılar gibi değillerdi. O diğerleri bazen kendilerine Aydınlanmış Olanlar diyordu. Bu üçü daha sıradandı.

“Lütfen,” diye yineledi Metalan. “Ailem...”

Metalan iyi bir adamdı. Ya da eskiden öyleydi, güçlü ve zinde olduğu zamanlarda. Şimdiyse o adamın kabuğundan ibaretti. Yanakları çökmüştü. Eskiden canlı bakan mavi gözleri zamanın çoğunda boş boş bakıyordu. Dalgın. On sekiz ay içinde üç çocuğunun ölümüne tanık olunca bu hale gelmişti. Metalan yabancılardan bir baş daha uzun olmasına rağmen, yaltaklanıyormuş gibi görünüyordu.

Öndeki yabancı -çalı sakallı, iri ve dürüst gözleri olan- başını iki yana salladı. Taşlarla dolu çuvalı Metalan’a iade etti. “Kuzgun İmparatoriçesi, sonsuza dek nefes alsın, bunu yasaklıyor. Aiellerle ticaret yapamayız. Seninle konuştuğumuz için bile ruhsatımız iptal edilebilir.”

“Yiyeceğimiz yok,” dedi Metalan. “Çocuklarım açlıktan ölüyor. Bu taşlarda cevher var. Sizin aradığınız türden olduğunu *biliyorum*. Onları toplamak için haftalar harcadım. Bize biraz yiyecek verin. Bir şey. Lütfen.”

“Üzgünüm, dostum,” dedi öndeki yabancı. “Başımızı Kuzgunlarla derde sokmaya değmez. Yoluna git. Olay çıkmasını istemiyoruz.” Arkadan pek çok yabancı yaklaştı. Birinin elinde balta vardı, diğer ikisi hışırtı-değnekleri taşıyordu.

Kocasının omuzları çöktü. Günler süren yolculuk, haftalarca cevher aramak. Boşunaydı. Döndü ve Norlesh’in yanına yürüdü. Uzakta, güneş batıyordu. Yanlarına geldiğinde, Norlesh ve Meise ona katıldılar ve yabancıların kampından uzaklaşmaya başladılar.

Meise burnunu çekiyordu, ama ikisinin de onu taşıyacak kadar gücü ya da iradesi yoktu. Kocası yabancıların kampından yaklaşık bir saat uzakta, kayalık bir çıkıntıda bir çukur buldu. Oraya yerleştiler ve ateş yakmadılar. Yakacak hiçbir şey yoktu.

Norlesh ağlamaklıydı. Ama... herhangi bir şey hissetmek zordu. “Çok açım,” diye fısıldadı.

“Sabaha kapan kurarım,” dedi kocası, yıldızlara bakarak.

“Günlerdir hiçbir şey yakalayamadık,” dedi Norlesh.

Metalan yanıt vermedi.

“Ne yapacağız?” diye fısıldadı Norlesh. “Büyükninem Tava’nın günlerinden bu yana halkımız yuva kuramadı. Toplandığımızda bize saldırıyorlar. Kıraç’ta dolaşmaya çıkarsak ölüyoruz. Bizimle alışveriş yapmıyorlar. Dağları aşmamıza izin vermiyorlar. *Ne yapacağız?*”

Yanıt olarak Metalan uzandı ve sırtını ona döndü.

Bunun üzerine Norlesh’in gözyaşları sessizce, zayıfça akmaya başladı. Verecek sütü olmamasına rağmen, Garlvan’ı emzirmek için gömleğinin önünü açarken gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü.

Garlvan kıpırdamadı. Meme almadı. Norlesh küçük bedeni kaldırdı ve onun artık nefes almadığını fark etti. Çukura yürürlerken, bir yerde, o fark etmeden ölüp gitmişti.

En korkunç olanı da, onun ölümü için üzüntü duymakta güçlük çekmesiydi.

Aviendha ayağını parke taşlarına bastı. Çevresindeki, cam sütun ormanı rengarenk parlıyordu. Bir Havaifişekçi gösterisinin ortasında durmak gibiydi. Güneş gökyüzünde yükselmişti ve olağanüstü bir biçimde, bulutlar gitmişti.

Aviendha meydandan ayrılmak ve bir daha da dönmemek istiyordu. Aiellerin bir zamanlar Yaprağın Yolu’nu takip ettikleri bilgisine hazırlıklıydı. Bu bilgi o kadar rahatsız edici değildi. Yakında *toh*larını ödeyeceklerdi.

Ama *bu?* Bu dağılmış, yıkılmış, sefil halk? Kendi haklarını savunamayan, dilenen, Kıraç’ta hayatta kalmanın yolunu bilmeyen insanlar? Onların ataları olduğunu bilmek, dayanmakta güçlük çektiği bir utançtı. Rand al’Thor’un geçmişlerinin bu kısmını Aiellere açıklamamış olması iyiydi.

Kaçabilir miydi? Meydandan kaçıp, daha fazlasını görmekten kurtulabilir miydi? Bundan daha kötü olursa, utanç onu ezerdi. Ne yazık ki, artık başladığına göre, tek bir çıkış yolu olduğunu biliyordu.

Dişlerini sıkarak bir adım daha attı.

Adı Tava’ydı, on dört yaşındaydı ve gecenin bir yarısı, çığlıklar atarak, yanan evinden kaçıyordu. Tüm vadi -aslında dik yamaçlı bir kanyon-

alevler içindeydi. Yeni kurulmuş mezradaki tüm binalar ateşe verilmişti. Kıvrık boyunları ve geniş kanatları olan kabus yaratıkları gece göğünde uçuyorlardı ve sırtlarında taşıdıkları biniciler yay, mızrak ya da ateşlendiklerinde bir hışırtı çıkaran tuhaf yeni silahlar taşıyorlardı.

Tava bağırarak ailesini aradı, ama mezra bir kargaşa yuvasıydı. Birkaç Aiel savaşçı direniyordu, ama mızrağını kaldıran herkes birkaç dakika içinde ya okla ya da yeni silahların görünmez atışlarıyla öldürülüyordu.

Önüne bir Aiel adam düştü ve cesedi yerde yuvarlandı. Adı Tadvishm'di, bir Taş Köpek. Hala bir kimliğe sahip olan pek az topluluktan biri. Artık savaşçıların çoğu herhangi bir topluluğa bağlı değildi; kiminle kamp kurmuşlarsa, onlarla kardeş oluyorlardı. O kamplar da genellikle dağılıyordu zaten.

Kıraç'ın derinliklerindeki bu gizli mezra farklı olacaktı. Düşmanları onları nasıl bulmuştu?

Daha iki yaşındaki bir çocuk ağlıyordu. Tava ona koştu ve onu alevlerin yakınında yattığı yerden kaptı. Ahşap evleri yanıyordu. Tahtalar Kıraç'ın doğu kıyısındaki dağlardan güçlükle getirilmişti.

Çocuğu göğsüne bastırdı ve kanyonun içlerine doğru koştu. Babası neredeydi? Kabus yaratıklardan biri ani bir uğultuyla önüne kondu, rüzgar patlaması eteklerini savurdu. Yaratığın sırtında korkunç bir savaşçı oturuyordu, miğferi böceğe benziyordu, dokunaçları keskin ve testere gibiydi. Adam hışırdayan değneğini ona uzattı. Tava dehşetle bağırarak, ağlayan çocuğun üzerine kapandı ve gözlerini yumdu.

Hışırtı gelmedi. Yılansı yaratığın homurtusunu ve ani ciyaklamasını duyunca başını kaldırdı ve bir şeklin yabancıyla mücadele etmekte olduğunu gördü. Ateş ışığı babasının, eski geleneklerin gerektirdiği gibi temiz traşlı yüzünü ortaya çıkardı. İki adamın altındaki yaratık sarsıldı ve ikisini birden yere fırlattı.

Birkaç dakika sonra babası istilacının kılıcını tutarak ayağa kalktı. Kılıç boylu boyunca kanlanmıştı. İstilacı kıpırdamadı ve yaratık arkalarında uluyarak havaya sıçradı. Tava başını kaldırdı ve onun sürüsünün peşinden gittiğini gördü. İstilacılar çekiliyor, arkalarında evleri yanan, kırık bir halk bırakıyorlardı.

Başını yine yere çevirdi. Manzara onu dehşete düşürdü; onca ceset, düzinelercesi, kanlar içinde yerde yatıyordu. Babasının öldürdüğü istilacıdan başka düşman cesedi yoktu.

"Kum toplayın!" diye kükredi babası Rowahn. "Yangını söndürün!"

Bir Aiel için bile uzun boyluydu, saçları kıpkırmızıydı, kahverengi ve taba rengi eski kıyafetler ve dizlerine dek gelen bağcıklı çizmeler giymişti. Bu giysiler bir Aielin işaretiydi ve bu yüzden çoğu kişi bu giyim tarzını bırakmıştı. Aiel olarak tanınmak demek, ölüm demekti.

Babası giysileri kendi büyükbabasından miras almıştı. Giysilerle birlikte bir görev de devralmıştı. *Eski adetleri hatırla.* Ji'e'toh*u hatırla. Savaş ve şerefini koru.* Mezraya geleli yalnızca birkaç gün olsa da, yangınları söndürmelerini bağırdığında diğerleri onu dinledi. Tava çocuğu minnettar annesine iade etti ve ardından kum ve toprak toparlanmasına yardım etti.

Birkaç saat sonra, yorgun ve kanlı halk kanyonun ortasında toplanıp, donuk gözlerle, inşa edilmesi için aylarını verdikleri şeyden kalanlara baktılar. Tek bir gece içinde dümdüz edilmişti. Kılıç hala babasının elindeydi. Onu insanları yönlendirmek için kullanıyordu. Yaşlıların bazıları kılıcın kötü şans getirdiğini söylüyordu, ama neden öyle diyorlardı ki? O yalnızca bir silahtı.

"Yeniden inşa etmeliyiz," dedi babası, enkazı inceleyerek.

"Yeniden inşa etmek mi?" dedi kurum kaplı bir adam. "İlk yaktıkları ambardı! Yiyecek yok!"

"Hayatta kalacağız," dedi babası. "Kıraç'ın daha derinlerine gidebiliriz."

"Gidecek hiçbir yer yok!" dedi bir başkası. "Kuzgun İmparatorluğu Uzaktakilere haber yolladı. Doğu sınırında bizi avlıyorlar!"

"Ne zaman toplansak bizi buluyorlar!" diye bağırdı bir başkası.

"Bu bir ceza!" dedi babası. "Dayanmalıyız!"

İnsanlar ona baktılar. Sonra, ikişer üçer uzaklaşmaya başladılar.

"Durun," dedi babası, elini kaldırarak. "Bir arada kalmalıyız, savaşmaya devam etmeliyiz! Klan..."

"Biz bir klan *değiliz,*" dedi küllü adam. "Ben tek başıma daha kolay hayatta kalırım. Artık savaş yok. Savaştığımız zaman bizi yeniyorlar."

Babası kılıcı indirdi; kılıcın ucu yere değdi. Tava onun yanına gitti. Endişeli halde, diğerlerinin gecenin içinde, kendi yollarına gitmesini izledi. Hava hala dumandan boğucuydu. Ayrılan Aieller, rüzgarda dağılan toz bulutları gibi, karanlığa karışan gölgelerden ibarettiler. Ölülerini gömecek kadar bile kalmadılar.

Babası başını eğdi ve kılıcı kül kaplı yere bıraktı.

Aviendha’nın gözlerinde yaşlar vardı. Bu trajedi karşısında ağlamak utanç verici değildi. Gerçekten korkuyordu ve artık onu inkar edemezdi.

Onlar, *raken* süren *Seanchan* istilacılardı. Kuzgun İmparatorluğu, ilk görüdeki Işıkyapanlar, Seanchanlardı ve Seanchan ulusu şimdiki çağın ortalarında kurulmuştu. Artur Şahinkanadı’nın orduları ancak o zaman okyanusları aşmıştı.

Halkının uzak geçmişini görmüyordu. Geleceklerini görüyordu.

Sütunların arasından ilk geçtiğinde, her adım onu geriye götürmüş, Efsaneler Çağı’na yaklaştırmıştı. Öyle görünüyordu ki bu sefer de, görüntüler gelecekte uzak bir noktadan başlıyordu ve onun gününe doğru, geri geliyordu; her görü bir iki nesil atlıyordu.

Yanaklarından yaşlar süzülerek bir sonraki adımı attı.

49

--

GÜNEŞ SARAYI

Adı Ladalin'di, Taardad Aiellerinin Bilgesi. Yönlendirmeyi öğrenebilmeyi ne kadar da isterdi. Sahip olmadığı bir yeteneğe sahip olmayı dilemek, utanç verici bir düşünceydi, ama inkar edemezdi de.

Üzüntü içinde çadırda oturuyordu. Tek Güç'le çalışabilse, belki yaralılara daha fazla yardım edebilirdi. Genç kalıp klanına önderlik edebilirdi ve belki kemikleri bu kadar ağrımazdı. Yapılacak bunca iş varken ihtiyarlık can sıkıcıydı.

Kalan klan şefleri de yerlerine yerleşirken çadır duvarları hışırdadı. Odada bir Bilge daha vardı, Goshien Aiellerinden Mora. O da yönlendiremiyordu. Konu, Tek Güç'te herhangi bir yetenek gösteren erkek ya da kadın, tüm Aielleri yakalayıp öldürmek olduğunda, Seanchanlar özellikle kararlı oluyordu.

Çadırda toplananlar sefil bir gruptu. Tek kollu, genç bir asker sıcak bir mangalla birlikte içeri girdi ve mangalı çadırın ortasına yerleştirdi, sonra çekildi. Ladalin'in annesi, bu tür işleri yapan *gai'shain*lar olduğu günlerden bahsetmişti. Gerçekten de, Seanchanlara karşı savaşa katılması gerekmeyen, kız ya da erkek, Aieller olmuş muydu?

Ladalin öne uzanarak ellerini mangalın sıcaklığında ısıttı. Parmakları yaşlılıktan düğüm düğüm olmuştu. Genç bir kadınken mızrak tutmuştu; çoğu kadın evlenmeden önce yapardı bunu. Seanchanlar kadın askerleri ve *damane*lerini bu kadar etkili bir biçimde kullanırken bir kadın nasıl geride kalabilirdi?

Annesinin ve büyükannesinin yaşadığı zamanların hikayelerini dinlemişti, ama ona inanılmaz geliyordu. Ladalin savaştan başka şey görmemişti. Küçük bir kız olarak ilk anıları Almoth Ovası'na aitti. Gençliğini talimle geçirmişti. Tear diye bilinen şehrin çevresindeki bölgede savaşmıştı.

Ladalin evlenmiş, çocuk büyütmüştü, ama her nefesini savaşa adamıştı. Aiel ya da Seanchan. Her iki taraf da, sonunda o ikisinden yalnızca bir tanesinin kalacağını biliyordu.

Gün geçtikçe, yeryüzünden silinecek olanlar Aiellermiş gibi görünüyordu. Onun zamanı ile annesinin zamanı arasındaki bir fark da

buydu. Annesi başarısızlıktan bahsetmemişti; Ladalin'in ömrü geri çekilmelerle doluydu.

Diğerleri de kendi düşüncelerine dalmış gibiydi. Üç klan şefi ve iki Bilge. Yirmi İkiler Kurulu'ndan geriye bir onlar kalmıştı. Yayla rüzgarları çadır kapaklarından içeri sızıyor, Ladalin'in sırtını üşütüyordu. En son Taamav geldi. Ladalin'in hissettiği kadar yaşlı görünüyordu, yüzü yaralıydı ve sol gözünü savaşta kaybetmişti. Bir taşın üzerine oturdu. Aieller artık halı ya da minder taşımıyordu. Yalnızca kolaylıkla taşınabilen ve kesinlikle gerekli olan malzemeleri.

"Beyaz Kule düştü," dedi adam. "Devriyelerim bir saat önce haber verdi. Bilgiye güveniyorum." Her zaman açıksözlü bir adam olmuştu ve Ladalin'in geçen sene ölen kocasının iyi dostuydu.

"O zaman son umudumuz da gitti," dedi Takai. Klan şeflerinin en genciydi ve üç sene içinde Miagomaların başına geçmiş üçüncü klan şefiydi.

"Öyle söyleme," dedi Ladalin. "Her zaman umut vardır."

"Bizi bu lanetli dağlara kadar sürdüler," dedi Takai. "Shiandeler ve Daryneler artık yok. Geriye yalnızca beş klan kaldı ve onlardan biri de kırılıp dağıldı. Yenildik, Ladalin."

Tamaav içini çekti. Seneler öncesi ve farklı zamanlar olsa, Ladalin adamın ayaklarının dibine gelin çelengi bırakırdı. Klanının bir şefe ihtiyacı vardı. Oğlu hala klan şefi olmayı düşünüyordu, ama Seanchanlar Rhuidean'ı da ele geçirince, klanlar yeni önderlerini nasıl seçeceklerini bilemez olmuşlardı.

"Üç Kat Topraklar'a çekilmeliyiz," dedi Mora yumuşak, anaç sesiyle. "Ve günahlarımızın affedilmesi için kefaret ödemeliyiz."

"Hangi günahlar?" diye terslendi Takai.

"Ejder barış istedi," diye yanıt verdi Mora.

"Ejder bizi terk etti!" dedi Takai. "Ben büyükbabalarımın doğru düzgün tanımadığı bir adamın anısını takip etmeyi reddediyorum. Biz onun aptal anlaşmasına uymaya yemin etmedik. Biz..."

"Sakin ol, Takai," dedi Jorshem. Üç klan şefinin sonuncusu ufak tefek, şahin yüzlü bir adamdı. Dedesinden bir miktar Andor kanı miras almıştı. "Artık bizim için yalnızca Üç Kat Topraklar umut barındırıyor. Kuzgunlara karşı verdiğimiz savaşı kaybettik."

Çadır sessizliğe boğuldu.

“Bizi avlayacaklarını söylediler,” dedi Takai. “Teslim olmamızı talep ettiklerinde, bizi geri çekilmememiz konusunda uyardılar. Bunu biliyorsunuz. Üç Aielin bir araya geldiği her yeri yok edeceklerini söylediler.”

“Teslim *olmayacağız,*” dedi Ladalin kararlılıkla. Dürüst olmak gerekirse, hissettiğinden daha kararlı konuşmuştu.

“Teslim olmak bizi *gai’shain* yapar,” dedi Tamaav. Bu sözcüğü, şerefsiz birini anlatmak için kullanıyorlardı. Ladalin’in annesi bu şekilde kullanmazdı. “Ladalin. Senin öğüdün nedir?”

Diğer dördü ona baktılar. Ejder soyundan geliyordu ve o soydan geriye kalmış tek kişiydi. Diğer üç soy öldürülerek yok edilmişti.

“Seanchanların kölesi olursak, Aieller artık bir halk olmaz,” dedi. “Kazanamayız, bu yüzden geri çekilmeliyiz. Üç Kat Topraklar’a döneceğiz ve güç toplayacağız. Belki çocuklarımız bizim veremediğimiz savaşı verebilir.”

Yine sessizlik. Onun sözlerinin, en iyi tabirle, iyimser olduğunu biliyorlardı. Savaşla geçen on yıllardan sonra, eski Aiel nüfusundan geriye bir avuç insan kalmıştı.

Seanchan yönlendiriciler zalimlik ölçüsünde etkiliydi. Bilgeler ve Ejder Kanlılar Tek Güç’ü savaşta kullansa da, yeterli değildi. O kahrolası *a’dam*lar! Aiellerden tutsak alınan her yönlendirici, onların aleyhine kullanılıyordu.

Savaştaki asıl dönüm noktası, diğer ulusların girişi olmuştu. Ondan sonra Seanchanlar Islaktopraklı insanları yakalayıp, saflarından daha fazla yönlendirici toparlayabilir olmuştu. Kuzgunlar durdurulamazdı; Tar Valon da düştüğüne göre, Islaktopraklardaki her diyar Seanchanların yönetimine girmişti. Yalnızca Kara Kule savaşmaya devam ediyordu, ama Asha’manlar bunu gizlice yapıyordu, çünkü kaleleri seneler önce düşmüştü.

Aieller gizlice savaşamazdı. Bunda şeref yoktu. Elbette, artık şerefin ne önemi vardı? Yüz binlerce kişi öldükten sonra? Cairhien’in yakılmasından ve Illian’ın yağmalanmasından sonra? Seanchanların Andor savaş makinelerini ele geçirmesinin üzerinden yirmi sene geçmişti. Aieller on yıllardır yenilgiye doğru yuvarlanıyordu; bu kadar uzun süre dayanabilmeleri, ne kadar dirençli olduklarının işaretiydi.

“Bu *onun* hatası,” dedi Takai, surat asmaya devam ederek. “*Car’a’carn* bizi zafere götürebilirdi, ama o bizi terk etti.”

“Onun hatası mı?” dedi Ladalin, bu ifadenin neden yanlış olduğunu belki ilk defa anlayarak. “Hayır. Aieller kendi sorumluluklarını kendileri taşıyacak. Bu *bizim* hatamız, benim uzak atamın değil. Kim olduğumuzu unuttuk. Şerefsiz kaldık.”

“Şerefimiz bizden alındı,” dedi Takai. İçini çekerek ayağa kalktı. “Ejderin Halkı’ymış. *Onun* halkı olmanın ne faydası var? Efsanelere göre biz mızrak olmak için yaratılmışız, Üç Kat Topraklar’da dövülmüşüz. O bizi kullandı, sonra kenara attı. Fırlatılıp atılmış bir mızrak, savaşa gitmek dışında ne yapabilir?”

Gerçekten de, ne? diye düşündü Ladalin. Ejder, Aiellere mutluluk getireceğini düşünerek barış istemişti. Ama kahrolası Seanchanlar topraklarını istila etmişken nasıl mutlu olabilirlerdi? İstilacılara duyduğu nefret derindi.

Belki de Aielleri o nefret yok etmişti. Takai uzun adımlarla çadırdan uzaklaşırken rüzgarın ulumasını dinledi. Yarın Aieller Üç Kat Topraklar’a döneceklerdi. Barışı kendileri kabul etmezlerse, barışın onlara dayatılması gerekecekti anlaşılan.

Aviendha bir adım daha attı. Sütunların merkezine ulaşmak üzereydi ve çevresinde kıvılcımlar parlıyordu.

Şimdi gözyaşları serbestçe akıyordu. Kendini çocuk gibi hissediyordu. Onun için, Ladalin olmak hepsinden acı verici olmuştu; Aviendha gerçek Aiel adetlerini görmüştü. Gerçek, ama onunla alay edermiş gibi, yoz. Kadın savaş hakkında düşünüyor ve onu şerefle bağdaştırıyordu, ama şerefin ne olduğunu anlamıyordu. *Gai’shain*lar yoktu. Çekilmeyi düşünüyorlardı. *Toh* bahsi yoktu. Bu, anlamdan ve amaçtan yoksun bir savaştı.

Neden savaşıyorlardı? Ladalin’e göre, Seanchanlardan nefret ettikleri için. Savaşıyorlardı, çünkü öteden beri savaşmışlardı.

Nasıl? Aieller nasıl bu hale gelmişlerdi?

Aviendha bir adım daha attı.

Adı Oncala’ydı ve Mızrağın Kızıydı. Eninde sonunda mızraktan vazgeçip evlenecekti. Tıpkı ondan önce annesinin ve annesinin annesinin yaptığı gibi. Ama şimdi, savaşma zamanıydı.

Caemlyn sokaklarında yürüyordu; yakın-kardeşi, soyunun işareti olan Ejder bayrağını taşıyordu. Uğruna mızraktan vazgeçeceği adam Oncala’nın yanında yürüyordu. Şafak Koşucusu Hehyal kendi topluluğundaki herkesten

daha fazla Seanchan öldürmüş, çok *ji* kazanmıştı. Geçen sene Rhuidean'a yolculuk yapıp klan şefi olma iznini almıştı.

Rhuidean. Seanchanlar şehri kuşatmıştı. Oncala alayla güldü. Seanchanlarda şeref yoktu. Onlara Rhuidean'ın bir barış mekanı olduğu söylenmişti. Aieller Ebou Dar'daki saraya saldırmamıştı. Seanchanlar da Rhuidean'a saldırmamalıydı.

Onlar kertenkeleydi. Savaşla geçen on yıllardan sonra, savaş hatlarının hala büyükbabasının Shayol Ghul'e gittiği zamankiyle aynı olması can sıkıcıydı.

Oncala ve Hehyal'a, şeref askeri olarak, iki bin mızrak eşlik ediyordu. Kraliçe Talana onları bekliyordu, bu yüzden beyaz Andor Sarayı'nın kapıları açıktı. Hehyal önceden seçtiği elli mızrağa, onlarla birlikte güzel salonlara gelmelerini işaret etti. Burada, sarayın içinde lüks hakimdi. Her duvar halısı, her vazo, her altın çerçeve Oncala'ya bir hakaret gibi geliyordu. Kırk senedir savaşıyorlardı ve Andor'a dokunulmamıştı. Aiel savunmasının verdiği güvenliğin içinde keyif çatıyorlardı.

Eh, Andor görecekti. Aieller savaş sayesinde daha da güçlenmişti. Eskiden, becerileri efsaneviydi. Şimdi daha da büyük olmuştu! Aieller Seanchanları yok ettiğinde, dünya onların neler öğrendiğini görecekti. Islaktopraklı hükümdarlar onlara karşı daha cömert davranmış olmayı dileyecekti.

Taht odasının kapıları açıktı; Oncala ve Hehyal eşlikçilerini dışarıda bırakarak içeri girdiler. Burada da Ejder bayrağı açılmıştı; Andor kraliyet soyunun da *Car'a'carn* soyundan geldiğinin işareti. Oncala'nın onlardan nefret etmesi için bir sebep daha. Andor asilleri kendilerini onun dengi sayıyordu.

Kraliçe Talana parlak, koyu kırmızı saçlı orta yaşlı bir kadındı. Çok güzel değildi, ama çok azametliydi. Danışmanlarıyla alçak sesle konuşuyordu ve Aiellere beklemelerini işaret etti. Bilinçli bir hakaret. Oncala köpürüyordu.

Sonunda Aslan Tahtı'na yaklaşmaları istendi. Talana'nın erkek kardeşi ve Muhafızı, bir yelek ve bir ceketten ibaret saray kıyafetleri içinde, eli kılıcında, arkasında duruyordu. Oncala ter dökmeden onu öldürebilirdi.

"Ah," dedi Kraliçe Talana. "Yine Taardad Aielleri. Hala mızrak taşıyor musun, Oncala?"

Oncala kollarını kavuşturdu ve yanıt vermedi. İnsanlarla pek iyi anlaşamadığını biliyordu. O konuştuğu zaman, havada hakaretler

uçuşuyordu. Klan şefinin başı çekmesi daha iyiydi.

“Yine yardım dilenmek için geldiğinizi varsayıyorum,” dedi Talana.

Hehyal kızardı ve Oncala bir anlığına, mızrağını dışarıda bırakmamış olmayı diledi.

“Size bir şey getirdik,” dedi Hehyal. Deri bir kese çıkardı ve Kraliçenin Askerlerinden birine verdi. Adam keseyi açtı ve içindeki kağıtları inceledi. Bir hakaret daha. Suikastçı muamelesi mi görmeleri gerekiyordu? Oncala Kraliçe’den hoşlanmıyordu, doğru, ama o akrabasıydı ve büyük-nineleri birincil-kardeş olduğu için Talana’nın ailesi onlara ittifak yemini etmişti.

Asker kağıtları Kraliçe’ye uzattı. Talana onları okurken, gittikçe daha endişeli ve düşünceli bir ifadeye büründü.

Ejderin Barışı altındaki hükümdarların çoğu gibi Talana da Seanchanlar hakkında endişeleniyordu. Kuzgun İmparatorluğu’nun teknikleri ve Tek Güç şekillendirme yeteneği artıyordu. Şimdilik Aiellerle yenişemiyorlardı. Seanchanlar kazanırsa ne olacaktı? Yeminlerine sadık kalacaklar mıydı?

Seanchanlara ne kadar güvenilebilirdi? Son on yıl içinde Hehyal’ın casusları tam da bu sorunun tohumlarını dünyanın büyük saraylarına ekmek için çok emek harcamıştı. Hehyal bilge bir adamdı. Daha şef olmadan önce, Aiellerin bu savaşı tek başlarına kazanamayacaklarını görmüştü. Bu yumuşak Islaktopraklılara ihtiyaçları vardı.

Oncala’nın onlardan nefret etmesi için son sebep de buydu.

“Bunları nereden buldunuz?” diye sordu Talana.

“Seanchan sarayından,” dedi Hehyal. “Rhuidean’a saldırmamaları gerekirdi. Şeref gereği, bu bize karşı saldırı düzenleme izni verdi, ama biz bunları ele geçirmek için, sessizce saldırdık. Nerede olduklarını uzun zamandır tahmin ediyordum ve Seanchanların kutsal sarayını ihlal etmemizi yalnızca şerefim engelliyordu.”

Talana’nın yüzü sertleşti. “Bunların gerçek olduğundan emin misin?”

“Beni sorguluyor musun?” diye sordu Hehyal.

Kraliçe Talana huzursuzluk içinde başını iki yana salladı. Aiellerin yalan söylemediğini biliyordu.

“Size karşı sabırlı davrandık,” dedi Hehyal. “Size geldik ve Seanchanları tutamazsak neler olacağını açıkladık.”

“Ejder Barışı...”

“Ejder Barışı *onların* umurunda mı?” diye sordu Hehyal. “Onlar *Ejder’i İmparatoriçe’*leri karşısında eğilmeye zorlamış işgalciler. İmparatoriçe Ejder’den üstün sayılıyor. Düşük birine verdikleri sözleri tutmazlar.”

Kraliçe Talana yine başını eğdi. Belgelerde, Seanchanların Andor'a düzenleyeceği saldırının ve Kraliçe'ye düzenlenecek suikastın ayrıntılı planları vardı. Altında Tear, İki Nehir ve Illian hükümdarları hakkında da benzer planlar vardı.

"Danışmanlarımla konuşmak için zamana ihtiyacım var," dedi Talana.

Yakaladık onu, diye düşündü Oncala gülümseyerek. Kraliçe'nin yanıtının ne olacağını biliyordu. Asıl mesele, onu eyleme geçmeye ikna etmekti.

Hehyal başını salladı ve ikisi çekildiler. Oncala zaferle bağırmamak için kendini zor tutuyordu. Andor savaşa girerse diğer uluslar da girerdi, özellikle de Griffin Paktı'na ve Güneş Sarayı'na dahil olanlar. Aiellerin gözünde Oncala neyse, onların gözünde de Andor Kraliçesi oydu. Rand al'Thor'un kanı büyük ağırlık taşıyordu.

"Bu yaptığımız doğru mu?" diye sordu Hehyal yürürlerken. Meraklı kulakları uzak tutmak için mızraklar çevrelerini almıştı.

Oncala irkildi. "Bu senin planındı."

Hehyal kaşlarını çatarak başını salladı. Kraliçe'ye, doğru olmayan tek bir şey söylememişti. Şerefleri kirlenmemişti. Ama Hehyal keşfettikleri kağıtların birini vermemişti. O kağıt, bütün bunların olasılık planları olduğunu açıklıyordu.

Andor'un askeri güçleri hakkında listeler, Kapıyolların nasıl kullanılacağı hakkında öneriler, ejderler kullanarak Caemlyn'e saldırma planları, Kraliçe Talana'ya suikast planı: Hepsi, Andor savaşa girerse kullanılacak planlardı. Gerçek bir saldırı planı değil, potansiyel düşman hakkında önleyici bir çalışma olarak hazırlanmışlardı.

Hemen hemen aynı şey sayılırdı. Seanchanlar yılandı. Eninde sonunda Andor'u ele geçireceklerdi ve o zaman da Aieller yardım edemeyebilirdi. Bu savaş yolunda gitmezse, Oncala'nın halkı Üç Kat Topraklar'a giderdi ve aptal Islaktopraklıları işgalle baş başa bırakırdı. Seanchanlar Aiellerle kendi anayurtlarında savaşamazdı.

Kraliçe Talana'nın şimdi savaşa girmesi çok daha iyiydi. Kendi iyiliği için, o diğer sayfayı hiç görmemesi en iyisiydi.

"Oldu bitti," dedi Hehyal. "Artık sorulara yer yok."

Oncala başını salladı. Seanchanlar yenilecekti ve Aieller hakları olan yere kavuşacaklardı. Oncala'nın damarlarında Yeniden Doğan Ejder'in kanı akıyordu. Hükmetmeye hakkı vardı.

Bütün bunların sonunda yükselen Kuzgun İmparatorluğu olmayacaktı, Ejder İmparatorluğu olacaktı.

“Devam etmek istemiyorum,” dedi Aviendha boş cam ormanına.

Rüzgar dinmişti. Yorumu sessizlikle karşılandı. Gözyaşları yağmur gibi yağmış, ayaklarının önündeki tozu işaretlemişti.

“O... *yaratıkta* şeref yok,” dedi. “Bizi mahvetti.”

En kötüsü de, kadının -Oncala’nın- annesinin annesini düşünmesiydi. Büyük-annesini. Oncala’nın kafasının içinde, o unvana bağlı bir yüz vardı. Aviendha o yüzü tanıyordu.

Kendi yüzü.

Endişe içinde sinerek gözlerini yumdu ve parlak sütunların ortasına adım attı.

Adı Padra’ydı, Yeniden Doğan Ejder’in kızı, gururlu Mızrağın Kızı. Silahını ölmekte olan Seanchan’ın boynundan çekti, sonra kalanların Kapıyoldan kaçmasını izledi.

Seanchanlara Yolculuk’u kim öğrettiyse Işık kahretsin, diye düşündü Padra. *Örgüleri o kadar zarif olmasa bile.*

Tek Güç’ü kimsenin kendisi ve kardeşleri kadar iyi anlamadığına inanıyordu. Çocukluğundan beri örebiliyordu ve kardeşleri de aynı durumdaydı. Onlar için doğaldı ve onlarla karşılaştırıldığında yönlendirebilen tüm diğerleri beceriksiz kalıyordu.

Bu şekilde konuşmamaya dikkat ediyordu. Aes Sedailer ve Bilgeler eksikliklerinin hatırlatılmasından hoşlanmazdı. Yine de doğruydu.

Padra mızrak-kardeşlerine katıldı. Aralarından birini çimenlerin üzerinde ölü bırakmışlardı ve Padra onun yasını tutuyordu. Taardad Aiellerinden Tarra. Onu hatırlayacaklardı. Ama şeref onlarındı, çünkü sekiz Seanchan askeri öldürmüşlerdi.

Bir Kapıyol ördü; onun için düşünmek kadar hızlıydı. O her zaman Tek Güç tutuyordu, uyurken bile. Zihninin bir köşesinde kabaran Güç’ün rahatlatıcı etkisi olmadan yaşamanın nasıl bir şey olduğunu hiç bilmiyordu. Diğerleri Güç’ün onları kavuracağından korktuklarını söylüyorlardı, ama bu nasıl mümkün olabilirdi? *Saidar*, tıpkı kolu bacağı gibi, onun bir parçasıydı. İnsanın kendi eti, kemiği, kanı onu nasıl kavurabilirdi?

Kapıyol, Arad Doman denen yerdeki Aiel kampına açılıyordu. Kamp bir şehir değildi; Aiellerin şehirleri yoktu. Ama çok büyük bir kamptı ve

neredeyse on senedir yer değiştirmemişti. Padra çayırda yürüdü ve *cadin'sor*lu Aieller ona saygı gösterdi. Padra ve kardeşleri, Ejder'in çocukları olarak, Aieller için... bir şey olmuştu.

Lordlar -bu kavram onu hasta ediyordu. Ama o sıradan bir *algai'd'siswai*den daha fazlasıydı. Klan şefleri öğüt almak için ona ve kardeşlerine geliyordu ve Bilgeler onlara özel ilgi gösteriyordu. Onlardan biri olmadığı halde yönlendirmesine izin veriyorlardı. Nasıl nefes almaktan vazgeçemezse, yönlendirmekten de vazgeçemezdi.

Mızrak-kardeşlerini gönderdi, sonra doğrudan Ronam'ın çadırına yollandı. Klan şefi -Rhuarc'ın oğlu- raporunu duymalıydı. Çadıra girdi ve Ronam'ın yalnız olmadığını görerek şaşırdı. Halının üzerinde bir grup adam oturuyordu ve her biri birer klan şefiydi. Kardeşleri de oradaydı.

"Ah, Padra," dedi Ronam. "Geri döndün."

"Başka zaman da gelebilirim, Ronam," dedi Padra.

"Hayır, bu toplantı için seni bekliyorduk. Otur ve gölgemi paylaş."

Padra ona bahşedilen şerefe başını eğerek teşekkür etti. Erkek kardeşleri Alarch ve Janduin'in arasına oturdu. Dördüz olmalarına rağmen birbirlerine hiç benzemiyorlardı. Alarch daha çok Islaktopraklılara benziyordu ve siyah saçları vardı. Janduin sarışındı ve uzun boyluydu. Onun yanında kız kardeşleri Marinna oturuyordu, yuvarlak yüzlü, ufak tefek bir kadın.

"Seanchan devriyesinin tahmin ettiğimiz yerde olduğunu raporlamam lazım," dedi Padra. "Onlarla çatıştık."

Bunun üzerine huzursuz mırıltılar yükseldi.

"Arad Doman'a girmeleri Ejder Barışı'nı ihlal etmiyor," dedi Goshien Aiellerinin klan şefi Tavalad.

"Fazla yakına geldikleri için onları öldürmemiz de öyle, klan şefi," diye yanıt verdi Padra. "Ejder Barışı Aielleri bağlamıyor. Seanchanlar kamplarımızı incelemek için riske girmek istiyorsa, bunun *gerçekten* bir risk olduğunu bilmeleri gerek."

Bu yorum üzerine başkaları, beklediğinden daha fazlası, başlarını salladılar. Janduin'e baktı ve Janduin tek kaşını kaldırdı. Padra gizlice iki parmağını kaldırdı. İki Seanchan, onun mızrağıyla ölmüştü. Onları tutsak almak isterdi, ama Seanchanlar *gai'shain* olmayı hak etmiyordu. Aynı zamanda, korkunç tutsaklar oluyorlardı. Onları bu utançtan kurtarmak ve ölmelerine izin vermek en iyisiydi.

"Söylemek için geldiğimiz şeyi söylemeliyiz," dedi Tomanelle Aiellerinin şefi Alalved. Padra çabucak hesap yaptı. On bir şef gelmişti ve

bazılarının arasında kan davası vardı. Babasının Son Savaş’a hazırlandığı dönemden beri, senelerdir böyle bir toplantı yapılmamıştı.

“Ne söylemek için gelmişiz peki?” diye sordu diğerlerinden biri.

Alalved başını iki yana salladı. “Mızraklar huzursuzlanıyor. Aieller yeşil topraklarda, ekin ekerek şişmanlamak için yaratılmamıştır. Biz savaşçıyız.”

“Ejder barış istedi,” dedi Tavalad.

“Ejder diğerlerinden barış istedi,” dedi Alalved. “Aielleri dahil etmedi.”

“Bu doğru,” dedi Reynlerin şefi Darvin.

“Bunca sene kan davalarını askıya aldıktan sonra, birbirimize baskın düzenlemeye geri mi döneceğiz?” diye sordu Ronam alçak sesle. Tıpkı Rhuarc gibi, kusursuz bir klan şefiydi. Bilge, ama savaştan korkmayan biri.

“Ne anlamı olur ki?” diye sordu Daryne Aiellerinin şefi Shedren.

Diğerleri başlarını salladı. Ama bu daha büyük bir sorun yaratıyordu, annesinin sık sık bahsettiği bir sorun. Geçmişe karşı görevlerini yerine getirdiklerine, bir halk olarak *toh*larını temizlediklerine göre, artık Aiel olmak ne demekti?

“O bileziklerle Aiel kadınları tutsak ettiklerini bilerek ne kadar bekleyebiliriz?” dedi Alalved. “Seneler oldu ve onlar bizim para ödeme ve değiştokuş önerilerimizi hala reddediyorlar! Nezaketimize kabalık ve hakaretlerle karşılık veriyorlar.”

“Biz dilenmek için yaratılmadık,” dedi yaşlı Bruan. “Aieller yakında muhallebi çocuğu Islaktopraklılara dönüşecek.”

Onun sözleri üzerine herkes başını salladı. Bilge Bruan, Son Savaş’tan canlı çıkanlardandı.

“Keşke Seanchan İmparatoriçesi...” Ronam başını iki yana salladı. Padra onun ne düşündüğünü biliyordu. Ronam’ın babası, Son Savaş günlerinde onlara hükmeden eski imparatoriçenin şerefli bir kadın olduğunu düşünüyordu. Onunla anlaşmaya varmış gibi olmuşlardı, öyle anlatılıyordu. Ama onun hükmünün üzerinden seneler geçmişti.

“Yine de,” diye devam etti Ronam, “mızraklar çatışıyor; halklarımız karşılaştıkları yerde savaşıyor. Bu doğamızda var. Seanchanlar sağduyuya kulak vermeyecekse, biz neden onları rahat bırakalım?”

“Zaten Ejder’in vasiyet ettiği bu barış uzun sürmeyecek,” dedi Alalved. “Kimse bahsetmese de, uluslar arasında çatışmalar olağan. *Car’a’carn* hükümdarlardan söz aldı, ama herhangi bir yaptırım yok. Pek çok Islaktopraklının sözüne güvenilmez ve ben onlar kendi aralarında didişirken Seanchanların onları yutacağından endişeleniyorum.”

Başlar sallandı. Yalnızca Darvin ve Tavalad ikna olmuşa benzemiyordu.

Padra nefesini tuttu. Bunun geleceğini biliyorlardı. Seanchanlarla çatışmalar, klanların huzursuzluğu. Hep bugünü düşlemişti, ama aynı zamanda öteden beri bugünün gelmesinden korkmuştu. Annesi savaşta büyük *ji* kazanmıştı. Kendini kanıtlamak için Padra'nın eline pek az fırsat geçmişti.

Seanchanlarla savaş... fikir onu canlandırıyordu. Ama bu aynı zamanda çok fazla ölüm anlamına gelecekti.

"Ejder'in çocukları ne diyor?" diye sordu Ronam, dördüne bakarak.

Onlardan büyük insanların onlara fikirlerini sorması Padra'ya hala tuhaf geliyordu. *Saidar*'ı kontrol etti, onun zihninin bir köşesindeki rahatlatıcı varlığını hissetti ve ondan güç aldı. Onsuz ne yapardı?

"Seanchanların elinde olan Aielleri geri alalım derim," dedi Marinna. Bilge olmak üzere eğitim görüyordu.

Alarch kararsız görünüyordu, Janduin'e bir bakış fırlattı. Alarch sık sık kardeşine boyun eğerdi.

"Aiellerin bir amacı olmalı," dedi Janduin başını sallayarak. "Bu halimizle bir işe yaramayız ve saldırmama sözü de vermedik. Bu kadar beklememiz ne kadar sabırlı olduğumuzu ve babama duyduğumuz saygıyı gösteriyor."

Bütün gözler Padra'ya döndü. "Onlar bizim düşmanımız," dedi Padra.

Çadırdaki adamlar teker teker başlarını salladılar. Bu basit toplantı, seneler süren bekleyişe son vermişti.

"Klanlarınıza dönün." Ronam ayağa kalktı. "Onları hazırlayın."

Çadırdakiler, kimi ciddiyetle, kimi heyecanla veda ederken Padra oturduğu yerde kaldı. Savaşsız geçen on yedi sene Aieller için çok uzundu.

Kısa süre sonra, çadırda Padra'dan başka kimse kalmadı. Padra önündeki halıya bakarak bekledi. Savaş. Heyecanlanmıştı, ama bir parça kasvet de hissediyordu. Klanları, onları sonsuza dek değiştirecek bir yola sokmuş gibi hissediyordu.

"Padra?" diye sordu biri.

Döndüğü zaman Ronam'ın çadırın girişinde durduğunu gördü. Padra kızararak doğruldu. Ondan on sene büyük olmasına rağmen Ronam oldukça yakışıklıydı. Padra asla mızraktan vazgeçmeyecekti elbette, ama eğer vazgeçerse...

"Endişeli görünüyorsun," dedi Ronam.

"Yalnızca düşünüyordum."

“Seanchanlar hakkında mı?”

“Babam hakkında,” diye yanıt verdi Padra.

“Ah.” Ronam başını salladı. “Soğuk Kayalar Mezrası’na ilk geldiği zamanı hatırlıyorum. Çok küçüktüm.”

“Üzerinde nasıl bir etki bıraktı?”

“Etkileyici bir adamdı,” dedi Ronam.

“Başka?”

Ronam başını iki yana salladı. “Üzgünüm Padra, ama onunla fazla zaman geçirmedim. Hayat beni başka yola götürdü. Ben... kendi babamdan bazı şeyler dinledim ama.”

Padra başını yana eğdi.

Ronam döndü ve açık çadır kapısından ötedeki yeşil çimenlere baktı. “Babam Rand al’Thor’un akıllı bir adam ve büyük bir önder olduğunu söylerdi, ama Aiellerle ne yapacağını pek bilemiyormuş. *Car’a’carn* aramızdayken, bizden biri olduğu hissini vermiyormuş. Biz onu huzursuz ediyormuşuz gibi.” Ronam başını iki yana salladı. “Başka herkes için planlar yapıldı, ama Aieller kendi hallerine bırakıldı.”

“Bazıları Üç Kat Topraklar’a dönmemiz gerektiğini söylüyor,” dedi Padra.

“Hayır,” dedi Ronam. “Hayır, bu bizi yok ederdi. Babalarımız buharlı-atlar ve ejder-boruları hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Aieller Kıraç’a dönecek olsa önemsizleşirdi. Dünya geçip giderdi ve biz bir halk olarak yok olurduk.”

“Ama savaş?” dedi Padra. “Doğru olur mu?”

“Bilmiyorum,” dedi Ronam usulca. “Biz Aieliz. Savaşmayı biliriz.”

Padra, biraz daha kendinden emin hissederek başını salladı.

Aieller yine savaşa yürüyecekti. Ve bunda çok şeref olacaktı.

Aviendha gözlerini kırpıştırdı. Gökyüzü karanlıktı.

Bitkin hissediyordu. Zihni tükenmiş, yüreği açılmıştı; kalbinin her atışıyla gücü akıp gidermiş gibi. Loş sütunların arasında oturdu. Onun... çocukları. Yüzlerini ilk Rhuidean ziyaretinden hatırlıyordu. Bunu görmemişti. En azından, gördüğünü hatırlamıyordu.

“Bu alnımıza yazıldı mı?” diye sordu. “Değiştirebilir miyiz?”

Yanıt gelmedi elbette.

Gözyaşları kurumuştu. İnsan halkının tamamen yok olması -hayır, tamamen *yozlaşması*- karşısında ne tepki verilirdi? Atılan her adım, o adımı

atanlara mantıklı gelmişti. Ama her biri Aielleri sonlarına götürmüştü.

Böylesine korkunç manzaraları görmeli miydi? Aviendha sütun ormanına hiç girmemiş olmayı diliyordu. Olacaklar onun suçu muydu? Halkının kaderini onun soyu belirleyecekti.

Bu Rhuidean'a yaptığı ilk ziyarette, halkalardan geçerken gördükleri gibi değildi. Onlar olasılıklardı. Bugünkü görüler daha *gerçek* gelmişti. Tecrübe ettiklerinin pek çok olasılıktan biri olmadığından neredeyse emindi. Gördükleri *olacaktı*. Adım adım, halkı şereflerinden vazgeçecekti. Adım adım, Aieller gururlu bir halktan, sefil bir halka dönüşecekti.

Daha fazlası olmalıydı. Öfke içinde kalktı ve bir adım daha attı. Hiçbir şey olmadı. Ta sütunların kenarına kadar yürüdü, sonra öfke içinde döndü.

"Bana daha fazlasını göster," dedi. "Bana, buna sebep olmak için ne yaptığımı göster! Bizi yıkıma götüren benim soyumdu! Benim oynadığım rol nedir?"

Yine sütunların içine girdi.

Hiçbir şey olmadı. Sütunlar ölmüştü sanki. Uzandı ve birine dokundu, ama yaşam yoktu. Uğultu yoktu, Güç hissi yoktu. Aviendha gözlerini yumdu ve gözlerinin kenarından birer damla gözyaşı aktı. Gözyaşları süzülerek yanaklarında soğuk ve ıslak çizgiler bıraktılar.

"Değiştirebilir miyim?" diye sordu.

Değiştiremeyeceğimi bilsem bile, diye düşündü, *bu beni denemekten alıkoyar mı?*

Yanıt basitti. Hayır. Bu kaderden kaçınmak için bir şeyler yapmadan *yaşayamazdı*. Rhuidean'a bilgi edinmek için gelmişti. Eh, aradığı bilgiyi bulmuştu. İstediğinden daha fazlasını.

Gözlerini açtı ve dişlerini gıcırdattı. Aieller sorumluluk alırdı. Aieller savaşırdı. Aieller şereflerini savunurdu. Geleceklerinin barındırdığı dehşetleri bilen tek kişi oysa, bir Bilge olarak eyleme geçmek onun göreviydi. Halkını *kurtaracaktı*.

Sütunlardan ayrıldı, sonra koşmaya başladı. Geri dönmesi, diğer Bilgelere danışması gerekiyordu. Ama ilk önce Üç Kat Topraklar'da sessizliğe ihtiyacı vardı. Düşünmek için zamana ihtiyacı vardı.

50

DÜŞMAN SEÇMEK

Elayne, elleri kucağında, endişe içinde oturmuş, uzak gümlemeleri dinliyordu. Daha az resmi görüşme odası yerine taht odasını bilinçli olarak seçmişti. Bugün, kraliçe olarak görülmek zorundaydı.

Taht odası, görkemli sütunları ve şatafatlı süslemeleri ile etkileyiciydi. Odanın iki yanında, sütunların arasında, iki sıra halinde altın ayaklı şamdanlar yanıyordu. Önlerinde kırmızı-beyazlı, parlak plaka zırhlar kuşanmış Kadın Askerler dikiliyordu. Mermer sütunları, ortalarına Andor Aslanı dokunmuş kalın kırmızı halılar tamamlıyordu. Halı, Gül Tacı takmış Elayne'e kadar uzanıyordu. Elbisesi, şu anda sarayda moda olan tarzda değil, geleneksel tarzdaydı; kolları genişti ve altın işlemeli manşetleri sivrilerek ellerinden sarkıyordu.

Aynı desen, mütevazı olacak kadar yüksek, ama Elayne'in bir kadın olduğunu hatırlatacak kadar açık olan korsede de kendini belli ediyordu. Henüz evlenmemiş bir kadın. Annesi hükümdarlığının ilk senelerinde Cairhienli bir adamla evlenmişti. İnsanlar, oradaki nüfuzunu sağlamlaştırmak için Elayne'in de aynısını yapıp yapmayacağını merak edebilirlerdi.

Uzaktan bir gümleme daha geldi. Ateşlenen ejderlerin sesi gittikçe daha tanıdık geliyordu. Tam olarak gökgürültüsü gibi değil; daha alçak ve daha düzenli.

Elayne'e endişesini saklamayı öğretmişlerdi. İlk önce öğretmenleri, ardından Aes Sedailer. Bazıları ne düşünürse düşünsün, Elayne Trakand gerektiğinde duygularına hakim *olabilirdi*. Ellerini kucağında kavuşturdu ve dilini tuttu. Endişesini belli etmek, öfkesini belli etmekten çok daha kötü olurdu.

Dyelin tahtın yanındaki sandalyede oturuyordu. Azametli kadın altın saçlarını omuzlarına dökmüştü ve sessizce çemberini işliyordu. Dyelin bunun onu sakinleştirdiğini düşünürken ellerini oyaladığını söylemişti. Elayne'in annesi orada değildi. Bugün fazla dikkat çekerdi.

Elayne Dyelin'in kullandığı yöntemi kullanamazdı. Onun önderlik ederken görülmesi gerekiyordu. Ne yazık ki, "önderlik etmek" genelde

kararlı ve buyurgan bir ifade takınarak oturup ileriye bakmasını gerektiriyordu. Gösterinin şimdiye kadar bitmesi gerekirdi, değil mi?

Bir gümleme daha. Belki de bitmemişti.

Taht odasının yanındaki oturma odasından uzak gevezelikler geliyordu. Hala Caemlyn'de olanlar, şehir dışında kalanların sıhhi gereksinimlerini tartışmak üzere Kraliçe'den resmi davetiyeler almışlardı. O toplantı saat beşte yapılacaktı, ama davetiyeler Yüksek Makamların iki saat önce gelmesi gerektiğini ima ediyordu.

Mesajın dile getiriliş tarzı açık olmalıydı. Elayne bugün önemli bir şey yapacaktı ve Yüksek Makamların bir şeylere kulak misafiri olabilmesi için erkenden gelmesi salık veriliyordu. Oturma odasında, içkilerle ve küçük et ve meyve tabaklarıyla ağırlanıyorlardı. Büyük olasılıkla işittiği gevezelikler, ne açıklayacağı konusunda spekülasyonlardı.

Bir bilseler. Elayne ellerini kucağında tuttu. Dyelin, zaman zaman yanlış attığı dikişlere cıklayarak nakışına devam etti.

Dayanılmaz bir bekleyişin ardından ejderler sustu ve Elayne Birgitte'in saraya döndüğünü hissetti. Grubun ne zaman döneceğini bilmenin en iyi yolu, onu grupla yollamaktı. Bugün zamanlama titizlikle yapılmalıydı. Elayne sinirlerini yatıştırmak için derin derin nefes alıp verdi. İşte. Birgitte şu an sarayın içinde olmalıydı.

Elayne Kumandan Guybon'a başını salladı. Tutsakları getirme zamanı gelmişti.

Bir an sonra bir grup Askar Kadın üç kişi getirdi. Arymille, tutsaklığa rağmen hala tombuldu ve burnunu çekmekteydi. Yaşlıca kadın güzeldi, ya da üzerinde paçavradan daha düzgün bir şeyler olsa güzel olurdu. İri kahverengi gözleri korkuyla açılmıştı. Elayne'in onu hala idam edebileceğini düşünürmüş gibi.

Elenia kendine hakimdi. Diğerleri gibi onun da güzel elbiseleri alınmıştı ve yerine lime lime bir elbise verilmişti, ama yüzünü yıkamıştı ve altın rengi saçlarını düzgün bir topuzla toplamıştı. Elayne tutsaklarını aç bırakmamış, kötü muamele etmemişti. Düşmanları olsalar da, Andor'a ihanet etmemişlerdi.

Elenia Elayne'i süzdü. Tilkimsi yüzü düşünceli ve hesapçıydı. Kocasının ordusunun nereye kaybolduğunu biliyor muydu? O güç Elayne'in sırtına yaslanmış gizli bir bıçak gibiydi. Devriyelerinin hiçbiri yerini keşfedememişti. Işık! Sorun üzerine sorun.

Üçüncü kadın Naean Arawn’dı, tutsaklığı sırasında siyah saçları parlaklığını kaybetmiş, ince, soluk bir kadındı. Bu kadın Elayne onu tutsak almadan çökmüş görünüyordu ve diğer iki kadından uzak durmuştu.

Üçü dürtülerek kürsünün önüne götürüldü, sonra dizleri üzerine çöktürüldü. Koridorda, Cairhienli asiller gürültü yaparak ejder gösterisinden dönüyordu. Elayne’in gösterisine tesadüfen tanık olduklarını düşüneceklerdi.

“Taht Naean Arawn, Elenia Sarand ve Arymilla Marne’yi görüyor,” dedi Elayne yüksek sesle. Bu, dışarıdaki sohbetlerin kesilmesine sebep oldu hem oturma odasındaki Andor asillerinin, hem de koridordaki Cairhienlilerin.

Üç kadın arasında yalnızca Elenia bakışlarını kaldırmaya cesaret edebildi. Elayne ona taş kadar sert bir bakışla karşılık verdi ve kadın kızararak başını eğdi. Dyelin iğne işini kaldırmış, dikkatle izlemekteydi.

“Taht üçünüz hakkında uzun uzun düşündü,” dedi Elayne. “Trakand Evi aleyhine yürüttüğünüz talihsiz savaş sizi yoksunluğa düşürdü ve varislerinizle evlatlarınız fidye taleplerini reddetti. Kendi Evleriniz size sırtını döndü.”

Büyük taht odasında sözleri yankılanıyordu. Önündeki kadınlar daha da eğildiler.

“Bu, Taht’ı bir ikilemle karşı karşıya bırakıyor,” dedi Elayne. “Buradaki varlığınız canımızı sıkıyor. Belki başka bir kraliçe olsa sizi zindanda bırakırdı, ama ben bunun kararsızlık içerdiğini düşünüyorum. Kaynaklarımı tüketiyorsunuz ve insanlar sizi kurtarmanın yolları konusunda fısıldaşıyor.”

Salon, tutsakların boğuk nefesleri dışında sessizleşti.

“*Bu* Taht kararsızlığıyla tanınmıyor,” diye bildirdi Elayne. “Bugün Sarand, Marne ve Arawn Evleri unvanlarından ve mülklerinden yoksun bırakılmıştır ve işledikleri suçların cezası olarak topraklarına el konulmuştur.”

Elenia nefesini içine çekerek başını kaldırdı. Arymilla inledi ve aslan desenli halıya çöktü. Naean tepki vermedi. Uyuşmuş gibi görünüyordu.

Oturma odasından mırıltılar yükseldi. Bu, idamdan çok daha kötüydü. Asiller idam edildiklerinde, en azından unvanlarıyla idam ediliyorlardı; bir açıdan idam, dikkate değer bir düşman olduklarını anlatıyordu. Unvan ve topraklar varislerine devrediliyordu ve Ev ayakta kalıyordu.

Ama bu... bu pek az kraliçenin teşebbüs edeceği bir şeydi. Elayne taht adına topraklarına ve paralarına el koyarken görülürse, diğer asiller ona

karşı birleşirdi. Diğer odadaki konuşmaları tahmin edebiliyordu. Gücünün dayanakları sallantıdaydı. Kuşatmadan önce onu destekleyen ve idam riskini göze alan müttefikleri, şimdi bu kararlarını sorgulamaya başlamış olabilirlerdi.

Hızlı hareket etmek en iyisiydi. Elayne işaret etti ve Kadın Askerler üç tutsağı ayağa kaldırıp odanın kenarına götürdüler. Cüretkar Elenia bile sersemlemiş gibiydi. Özünde, bu bir idam fermanıydı. Evlerinin yüzüne bakmaktansa, ilk fırsatta intihar edeceklerdi.

Birgitte sırasının geldiğini anladı. Bir grup Cairhienli asille birlikte içeri girdi. Andor'un "Gölge'ye karşı savunma için kullanacağı" yeni silahı görmek üzere davet edilmişlerdi ve karışık bir gruptular. Gruptaki en önemli kişi muhtemelen Bertome Saighan ya da Lorstrum Aesnan'dı.

Bertome yakışıklı sayılabilecek, kısa boylu bir adamdı, ama Elayne Cairhienlilerin alınlarını traşlayıp pudralamalarından hoşlanmıyordu. Kemerinde büyük bir hançer taşıyordu -Kraliçe'nin huzuruna kılıçla girmek yasaktı- ve Elayne'in tutsaklara gösterdiği muameleden rahatsız olmuş görünüyordu. Rahatsız olsa da olurdu. Adamın kuzeni Colavaere Rand'dan benzer bir ceza almıştı, ama o ceza, kadının tüm Evini etkilememişti. Colavaere utançla yaşamaktansa, kendini asmıştı.

Kadının ölümü üzerine Bertome onun yerini almıştı ve Rand'ın hükmüne karşı gözle görülür tepkiler vermemeye dikkat etse de, Elayne'in bilgi kaynakları adamın Cairhien'de, gizliden gizliye Rand'ı eleştiren en önemli kişilerden biri olduğunu ortaya çıkarmıştı.

Lorstrum Aesnan elleri arkasında yürüyen ve insanlara tepeden bakan sessiz, ince bir adamdı. Gruptaki diğerleri gibi, Cairhien tarzı koyu renk giysiler giymişti ve ceketinde Evinin renklerinde çizgiler vardı. Rand Cairhien'den ayrıldıktan sonra mevki kazanmıştı. Zor zamanlar hızlı terfilere yol açıyordu ve bu adam Rand aleyhine harekete geçmekte acele etmemişti, ama onunla ittifak da kurmamıştı. Arada kalması ona güç kazandırmıştı ve bazıları onun tahtı ele geçirmeyi düşündüğünü fısıldıyordu.

O ikisi dışındaki Cairhienliler, farklı mevkilere sahip asillerdi. Ailil Riatin kendi evinin başı değildi, ama erkek kardeşi ortadan kaybolduktan sonra -adam ölmüştü herhalde- kontrolü ele almıştı. Riatinler güçlü bir Evdi. İnce, orta yaşlı kadın bir Cairhienli için uzun boyluydu ve renkli çizgilerle bezenmiş, kabarık etekli, lacivert bir elbise giymişti. Ailesi, kısa

bir süre için de olsa, Güneş Tahtı'nı ele geçirmişti ve Elayne'in açık savunucusu olarak biliniyorlardı.

Önde gelen bu asillerin arkasında, Lord ve Leydi Osiellin, Lord ve Leydi Chuliandred, Lord ve Leydi Hamarashle ve Lord Mavabwin toplanmıştı. Hepsi ortalama güç sahibiydi ve o ya da bu sebepten, Elayne'in önündeki engellerdi. Dikkatle yapılmış saçlar, pudralı alınlar, kadınların geniş elbiselerinin erkeklerin ceket ve pantolonlarının manşetleri dantellerle donanmıştı.

"Lordlarım, Leydilerim," dedi Elayne, her Evi teker teker sayarak. "Andor'un gösterisini beğendiniz mi?"

"Beğendik, Majesteleri," dedi sırık gibi Lorstrum, başını zarifçe eğerek. "Bu silahlar oldukça... ilgi çekici."

Bilgi edinmek istediği açıktı. Elayne, Evler Oyunu'nu anlaması gerektiği konusunda ısrar eden öğretmenlerine şükretti. "Son Savaş'ın hızla yaklaşmakta olduğunu hepimiz biliyoruz," dedi Elayne. "Ben Cairhien'in, en büyük ve en yakın müttefikinin gücünden haberdar olması gerektiğini düşündüm. Çok yakında, birbirimize güvenmemiz gereken zamanlar olacak."

"Kesinlikle, Majesteleri," dedi Lorstrum.

"Majesteleri," dedi Bertome öne çıkarak. Kısa boylu adam kollarını kavuşturdu. "Sizi temin ederim, Cairhien Andor'un gücünü ve istikrarını sevinçle karşılıyor."

Elayne onu süzdü. Adam destek mi öneriyordu? Hayır, o da Elayne'in Güneş Tahtı'na aday olup olmayacağını merak ediyor, bilgi edinmeye çalışıyordu. Şimdiye kadar Elayne'in niyeti açıkça anlaşılmış olmalıydı: Birlik'in bir kısmını şehre göndermek açık bir hamleydi, incelikli Cairhien için neredeyse aşırı açık bir hamle.

"Keşke Cairhien de böyle bir istikrara kavuşsa," dedi Elayne dikkatle.

Pek çoğu, kuşkusuz tahtı içlerinden birine önereceğini umarak, başlarını salladılar. Elayne Andor'un desteğini onlardan birine verirse, o kişinin zaferini garantilemiş olurdu. Ve kendisini destekleyen bir Kral ya da Kraliçe bulmuş olurdu.

Başkası olsa böyle bir plan yapabilirdi. O değil. O taht onun *olacaktı*.

"Tahta oturmak çok hassas bir mesele," dedi Lorstrum. "Geçmişte... tehlikeli olduğu ortaya çıktı. Ve çok kişi tereddütlü."

"Öyle gerçekten," dedi Elayne. "Cairhien'in son aylarda yaşadığı belirsizliğe imrenmiyorum." Şimdilik yaşadığı belirsizlik. Elayne derin bir

nefes aldı. “Andor’un gücü düşünüldüğünde, insan bunun güçlü ittifaklar gereken bir zaman olduğunu düşünebilir. Aslında, taht kısa süre önce ciddi büyüklükte pek çok mülk edindi. Aklıma, bu mülklerin naipleri olmadığı geliyor.”

Herkes sustu. Diğer odadaki fısıltılar kesildi. Doğru mu duymuşlardı? Elayne Andor’daki mülkleri *yabancı* asillere mi öneriyordu?

Elayne gülümsemesini sakladı. Bazıları yavaş yavaş anlıyordu. Lorstrum sinsice gülümsedi ve Elayne’e bakarak hafifçe başını salladı.

“Cairhien ve Andor uzun zamandır kardeşçe yaşıyor,” diye devam etti Elayne, fikir aklına şimdi gelmiş gibi. “Lordlarımız sizin leydilerinizle, leydilerimiz sizin lordlarınızla evlendi ve kan ve duygu bağlarıyla birbirimize bağlandık. Birkaç Cairhien lordunun bilgeliğinin sarayıma büyük katkısı olacağını ve belki baba mirasım konusunda beni eğitebileceğini düşünüyorum.”

Lorstrum ile göz göze geldi. Adam yeme gelecek miydi? Cairhien’deki toprakları küçüktü ve nüfuzu şimdilik büyüktü -ama bu değişebilirdi. Elayne’in tutsaklardan aldığı mülkler, ülkedeki en imrenilen mal varlıklarıydı.

Adam bunu görmek zorundaydı. Elayne Cairhien tahtını zorla ele geçirirse, halk ve asiller ona karşı isyan ederdi. Kuşkuları doğruysa, bu kısmen Lorstrum’un suçuydu.

Ama Andor’daki toprakları bazı Cairhien asillerine verirse? Ülkeler arasında pek çok bağ kurarsa? unvanlarını ellerinden almayacağını, tam tersine onlara daha büyük mülkler vereceğini kanıtlarsa? Bu, Cairhien asillerinin topraklarını alıp kendi halkına vermeyeceğini yeterince kanıtlar mıydı? Bu, onların endişelerini giderir miydi?

Lorstrum onunla göz göze geldi. “İttifaklar kurmak için büyük potansiyel görüyorum.”

Bertrome da takdirle başını sallamaktaydı. “Ben de bunun ayarlanabileceğini düşünüyorum.” İkisi de kendi topraklarından vazgeçmezdi elbette. Yalnızca Andor’da mülk edinmeyi planlıyorlardı. Zengin mülkler.

Diğerleri bakıştılar. İlk anlayanlar Leydi Osiellin ve Lord Mavabwin oldu. Aynı anda konuşarak desteklerini sundular.

Elayne kaygılı kalbini yatıştırarak arkasına yaslandı. “Verecek bir mülküm daha var,” dedi. “Ama bölünebilir sanırım.” Kendi tarafına çekmek ve desteğini ödüllendirmek için Ailil’e de biraz toprak verecekti. Şimdi,

planın ikinci aşamasına sıra gelmişti. “Leydi Sarand,” diye seslendi Elayne, odanın arkasına doğru.

Elenia, paçavralar içinde öne çıktı.

“Taht merhametsiz değildir,” dedi Elayne. “Andor sebep olduğun acıyı ve sıkıntıyı affedemez. Ama diğer ülkelerin bu tür anıları yok. Söyle bana, Taht sana yeni topraklar edinme fırsatı verse, bu fırsatı değerlendirir misin?”

“Yeni topraklar mı, Majesteleri?” diye sordu Elenia. “Hangi topraklardan bahsediyorsunuz?”

“Andor ile Cairhien’in birleşmesi pek çok fırsat yaratacaktır,” dedi Elayne. “Belki Taht’ın Ghealdan’la ittifakını duymuşsundur. Belki diyarın batısındaki, yeniden canlandırılmış toprakları duymuşsundur. Bu, büyük fırsatlarla dolu bir zaman. Sana ve kocana Cairhien’de yeni bir makam bulacak olsam, verileni kabul eder misin?”

“Ben... kesinlikle düşünürüm, Majesteleri,” dedi Elenia bir umut ışıltısıyla.

Elayne Cairhien lordlarına döndü. “Bütün bunların geçerli olabilmesi için,” dedi, “hem Andor hem de Cairhien adına konuşma yetkisine ihtiyacım olacak. Sizce, böyle bir durumun ayarlanması ne kadar sürer?”

“O tuhaf kapılardan biriyle beni evime geri yollayın,” dedi Lorstrum, “ve bana bir saat verin.”

“Benim yalnızca yarım saate ihtiyacım var, Majesteleri,” diye araya girdi Bertome, Lorstrum’a bakarak.

“Bir saat,” dedi Elayne, ellerini kaldırarak. “İyi hazırlanın.”

“Tamam,” dedi Birgitte, küçük odanın kapısı kapanırken. “Karanlık Varlık’ın *kahrolası* sol eli adına, biraz önce ne oldu?”

Elayne oturdu. İşe yaramıştı! Ya da, işe yarayacakmış gibi görünüyordu. Aslan Tahtı’nın sertliğinden sonra, yumuşak sandalye çok rahat gelmişti. Dyelin sağına oturdu; Morgase ise soluna.

“Olan şu,” dedi Morgase, “kızım çok zekice davrandı.”

Elayne minnetle gülümsedi. Ama Birgitte kaşlarını çattı. Elayne onun kafasının karıştığını hissedebiliyordu. Odada başka kimse yoktu; Elayne’in planının gerçek sonucunu görmek için bir saat beklemeleri gerekecekti.

“Tamam,” dedi Birgitte. “Andor topraklarının bir kısmını Cairhienli asillere verdin.”

“Rüşvet niyetine,” dedi Dyelin. Morgase kadar ikna olmamıştı. “Akıllıca bir manevra Majesteleri, ama tehlikeli.”

“Tehlikeli mi?” dedi Birgitte. “Kan ve küller, biri buradaki ahmağa rüşvetin *neden* çok zekice ya da akıllıca olduğunu açıklar mı? Onu keşfeden Elayne değil ki!”

“Bu, bir armağandan daha fazlasıydı,” dedi Morgase. Konumuna uymayan bir biçimde, odadakiler için çay doldurmaya başladı. Elayne daha önce annesinin çay servisi yaptığını görmemişti. “Elayne’in Cairhien tahtını almasının önündeki en önemli engel, bir fatih olarak görülmesi olasılığıydı.”

“Evet, öyleyse?” diye sordu Birgitte.

“Bu yüzden iki ulus arasında bağlar kurdu,” dedi Dyelin, Morgase’ten bir fincan Tremalking çayı kabul ederek. “O gruba Andor’dan toprak vererek, Cairhien asillerini görmezden gelmeyeceğini ya da yoksul bırakmayacağını göstermiş oluyor.”

“Onun ötesinde,” dedi Morgase, “bu şekilde kendi durumu sıradışı kalmıyor. Tahtı aldığında, toprak elde edecekti ve her iki ülkede toprağı olan tek kişi olacaktı. Şimdi, benzer durumdaki pek çok kişiden biri olacak.”

“Ama bu tehlikeli,” diye tekrarladı Dyelin. “Lorstrum rüşvet yüzünden boyun eğmedi.”

“Öyle mi?” dedi Birgitte kaşlarını çatarak. “Ama...”

“O haklı,” dedi Elayne çayını yudumlayarak. “Ona her iki taht üzerinde şans verdiğimi gördüğü için boyun eğdi.”

Oda sessizleşti.

“Kanlı küller,” diye küfretti Birgitte sonunda.

Dyelin başını salladı. “Seni tahttan indirebilecek düşmanlar yarattın, Elayne. Sana bir şey olacak olsa, Lorstrum ya da Bertome’nin her iki ülke için teşebbüste bulunması olasılığı yüksek.”

“Ben de buna güveniyorum,” dedi Elayne. “Onlar şu anda Cairhien’deki en güçlü iki asil, özellikle de Dobraine Rand onu her nereye götürmüşse, oradan geri dönmediğinden. Onlar ortak krallık fikrini aktif olarak savunurken, bu konuda gerçek bir şansımız var.”

“Sırf her iki tahtı ele geçirme olasılığı gördükleri için seni destekliyorlar!” dedi Dyelin.

“Cahil kalmaktansa, düşmanlarını seçmek yeğdir,” dedi Elayne. “Esasında, rakiplerimin sayısını sınırlamış oldum. Ejderleri gördüler ve bu

onları kıskandırdı. Sonra onlara yalnızca o silahlara erişme şansını değil, aynı zamanda servetlerini iki katına çıkarma fırsatını önerdim. Üstüne bir de, bir gün kral olmaları olasılığının tohumunu sundum."

"Bu yüzden seni öldürmeye çalışacaklar," dedi Birgitte ifadesizce.

"Belki," dedi Elayne. "Ya da belki beni itibarsızlaştırmaya çalışacaklar. Ama buna daha seneler boyunca girişmezler; on sene, diye tahmin ediyorum. Şimdi saldırmak, ulusların yine bölünmesi riskini göze almak demek olur. Hayır, ilk önce kendi konumlarını sağlamlaştıracaklar ve servetlerinin tadını çıkaracaklar. Ancak her şeyin güvende olduğuna ve benim gevşediğime kanaat getirince harekete geçecekler. Neyse ki iki kişiler ve bu da benim onları birbirlerinin aleyhine kullanmamı sağlayacak. Ve şimdilik iki sağlam müttefik edindim; Güneş Tahtı üzerindeki iddiamın başarılı olmasını çok isteyen adamlar. Tahtı bana teslim edecekler."

"Ya tutsaklar?" dedi Dyelin. "Elenia ve diğer ikisi? Gerçekten de onlara toprak bulmayı düşünüyor musun?"

"Evet," dedi Elayne. "Onlar için yaptığım şey aslında oldukça merhametli. Bütün bunlar işe yararsa, taht borçlarını üstlenecek ve sonra Cairhien'de her şeye yeniden başlamalarını sağlayacak. Andorlu asillerin orada toprak sahibi olması iyi olacak, ama muhtemelen onlara Cairhien'deki kendi topraklarımdan birer parça vermem gerekecek."

"Kendini düşmanlarla kuşatacaksın," dedi Birgitte, başını iki yana sallayarak.

"Her zamanki gibi," dedi Elayne. "Neyse ki, sen varsın da, arkamı kollayabilirsin, değil mi?"

Endişesini Birgitte'in hissedebildiğini biliyordu, ama yine de ona gülümsedi. Bu çok uzun bir saat olacaktı.

51

BİR SINAV

Kristal kılıcı tutarken Min'in ensesindeki tüyler diken diken oldu. *Callandor*. Çocukken bu silah hakkında hikayeler dinlemişti, uzak Tear ve tuhaf Kılıç Olmayan Kılıç hakkında çılgın masallar. Şimdi onu kendi parmaklarının arasında tutuyordu.

Beklediğinden daha hafifti. Kristal, lamba ışığını yakalıyor, yansıtıyordu. Çok fazla ışıldıyor gibiydi ve Min onu kıpırdatmasa bile içindeki ışık değişiyordu. Kristal pürüzsüzdü, ama ılıktı. Neredeyse canlıymış gibi.

Rand önünde durmuş, silaha bakıyordu. Tear Taşı'ndaki dairelerindeydiler ve Cadsuane, Narishma, Merise, Naeff ve iki Kız da yanlarındaydı.

Rand uzandı ve silaha dokundu. Min ona baktı ve Rand'ın başının üzerinde bir görü canlandı. Siyah bir elin tuttuğu parlak bir kılıç, *Callandor*. Min nefesini içine çekti.

"Ne gördün?" diye sordu Rand usulca.

"Bir yumruğun tuttuğu *Callandor*. El oniksten yapılmış gibi görünüyordu."

"Ne anlama geldiği konusunda bir fikrin var mı?"

Min başını iki yana salladı.

"Onu yine saklamalıyız," dedi Cadsuane. Bugün üzerinde kahverengi-yeşil giysiler vardı, altın saç süsleri büründüğü toprak renklerini canlandırıyordu. Kollarını kavuşturmuş, dimdik duruyordu. "Pof! O şeyi şimdi ortaya çıkarmak düşüncesizlik, evlat."

"İtirazın kaydedildi," dedi Rand. *Sa'angreal*i. Min'den aldı, sonra omzunun üzerinden, sırtına bağlanmış kınına soktu. Kınına kırmızı-altın ejderler resmedilmiş kadim kılıcı beline takmıştı. Önceden, onu bir tür simge olarak düşündüğünü söylemişti. Onun için geçmişi simgeliyordu ve bir şekilde *Callandor* da geleceği simgeliyordu.

"Rand," dedi Min, onun koluna girerek. "Araştırmalarım... hatırlarsan, *Callandor*'da bizim fark ettiğimizden daha büyük bir kusur var gibi. Bu görü önceden söylediklerimi güçlendiriyor yalnızca. Sana karşı kullanılabileceğinden endişeleniyorum."

“Ben de öyle tahmin ediyorum,” dedi Rand. “Bu dünyadaki başka her şey bana karşı kullanılıyor. Narishma, Kapıyol, lütfen. Sınırboyluları fazla beklettik.”

Asha’man saçlarındaki çanları şıngırdatarak başını salladı.

Rand Naeffe döndü. “Naeff, hala Kara Kule’den haber yok mu?”

“Hayır, Lordum,” dedi uzun boylu Asha’man.

“Oraya Yolculuk edemedim,” dedi Rand. “Bu büyük bir soruna işaret ediyor, korktuğumdan daha beter bir soruna. Bu örgüyü kullan. Seni gözlerden gizler. Kara Kule’den atla bir günlük mesafede bir yere Yolculuk et ve kılık değiştirerek oraya git. Bak bakalım, neler keşfedebiliyorsun. Elinden geliyorsa yardım et ve Logain’i ve ona sadık olanları bulduğunda, onlara benden bir mesaj ilet.”

“Ne mesajı, Lordum?”

Rand daldı. “Onlara yanıldığımı söyle. Onlara, bizim silah olmadığımızı söyle. Biz insanız. Bu belki işe yarar. Dikkatli ol. Bu iş tehlikeli olabilir. Bana haber getir. Oradaki düzeni düzeltmem lazım, ama şimdiye kadar kaçındığım tuzaklardan daha tehlikelisine düşebilirim de. Sorunlar... çözülmesi gereken çok fazla sorun var. Ve ben yalnızca bir kişiyim. Şimdilik benim yerime sen git, Naeff. Bilgiye ihtiyacım var.”

“Ben... Peki, Lordum.” Kafası karışmış gibiydi, ama eğildi ve itaat etmek üzere odadan çıktı.

Rand derin bir nefes aldı, sonra güdük sol kolunu ovaladı. “Gidelim.”

“Daha fazla insan getirmek istemediğinden emin misin?” diye sordu Min.

“Evet,” dedi Rand. “Cadsuane, gerekirse Kapıyol açmaya ve bizi buradan götürmeye hazır ol.”

“Far Madding’e mi gidiyoruz, evlat?” dedi Cadsuane. “Oradayken Kaynak’a dokunmamızın yasak olduğunu unutmamışsındır, kuşkusuz?”

Rand gülümsedi. “Senin de saçlarında eksiksiz bir paralis ağı var ve aralarında bir de Kuyu görüyorum. Eminim onu dolu tutuyorsundur ve bu tek bir Kapıyol açmaya yeter.”

Cadsuane’in yüzü ifadesizleşti. “Paralis ağı diye bir şey hiç duymadım.”

“Cadsuane Sedai,” dedi Rand yumuşak bir sesle. “Ağında tanımadığım birkaç süs var, Kırılış dönemi ürünleri olduğunu tahmin ediyorum. Ama ilk paralisler tasarlanırken oradaydım ve orijinal, eril versiyonunu kullanmıştım.”

Odaya sessizlik çöktü.

“Eh, evlat,” dedi Cadsuane. “Sen...”

“Bu rolden hiç vazgeçmeyecek misin, Cadsuane Sedai?” diye sordu Rand. “Bana evlat demekten? Aldırmıyorum, ama tuhaf geliyor. Efsaneler Çağı’nda öldüğümde dört yüz yaşındaydım. Buna göre sen benden en az on yıllarca daha gençsin. Ben sana saygı gösteriyorum. Belki senin bu saygıya karşılık vermen daha uygun düşer. Dilersen, sen de bana Rand Sedai diyebilirsin. Bildiğim kadarıyla, gerektiği gibi terfi ettirilmiş, ama asla Gölge’ye dönmemiş tek yaşayan erkek Aes Sedai’yim.”

Cadsuane gözle görülür bir biçimde soldu.

Rand tatlılıkla gülümsedi. “Gelip Yeniden Doğan Ejder’le dans etmek istedin, Cadsuane. Ben, ne olmam gerekiyorsa oyum. Rahat ol; karşında Terkedilmişler var, ama yanında da onlar kadar kadim biri var.” Sırtını döndü ve gözleri daldı. “Şimdi, keşke ileri yaş, büyük bilgelik işareti olsaydı. Ama bunun Karanlık Varlık’ın bizi rahat bırakmasını dilemekten bir farkı yok.”

Min’in kolunu tuttu ve birlikte Narishma’nın Kapıyolundan geçtiler. Ötede, küçük bir Mızrağın Kızı grubu ağaçlı bir açıklıkta bekliyor, atlara göz kulak oluyorlardı. Min atına binerken Cadsuane’in ne kadar mesafeli göründüğü dikkatini çekti. Bu doğaldı. Rand’ın o şekilde konuşması, Min’i itiraf etmek istemediği kadar rahatsız etmişti.

Küçük ağaçlıktan çıktılar ve Far Madding’e doğru yol aldılar. Far Madding bir gölün ortasındaki adaya kurulmuş etkileyici bir şehirdi. Gölün çevresine, yüzlerce bayrak açmış büyük bir ordu yayılmıştı.

“Burası her zaman önemli bir şehirdi,” dedi Rand Min’in yanında, dalgın bir yüzle. “Askerler daha yeni, ama bundan uzun zaman önce de şehir buradaydı. Aren Deshar, Aren Mador, Far Madding. Aren Deshar her zaman bizim için bir can sıkıntısıydı. Incastarların bölgesi: ilerlemeden, merak etmekten korkanlar. Korkmakta haklı oldukları anlaşıldı. Keşke Gilgame’yi dinleseydim...”

“Rand?” dedi Min usulca.

Rand düşüncelerinden sıyrıldı. “Evet?”

“Gerçekten de söylediğin gibi mi? Sen *dört yüz* yaşında mısın?”

“Sanırım dört yüz elliye yakın. Bu Çağ’daki yaşımı öncekine eklemem gerekiyor mu?” Min’e baktı. “Endişelendin, değil mi? Artık ben olmadığımdan, senin tanıdığın adam, aptal koyun çobanı olmadığımdan endişeleniyorsun, değil mi?”

“Bütün bunlar zihninin içinde, onca *geçmiş*.”

“Yalnızca anılar,” dedi Rand.

“Ama sen osun da. Delik’i mühürlemeye çalışan *senmişsin* gibi konuşuyorsun. Terkedilmişleri şahsen tanıyormuşsun gibi.”

Rand bir süre sessizlik içinde at sürdü. “Sanırım oyum. Ama Min, gözden kaçırdığın bir şey var: Şimdi ben o olabilirim, ama aynı zamanda o da *her zaman* bendi. Ben her zaman oydum. Sırf hatırladığım için değişmeyeceğim, ben aynıydım. Ben *benim*. Ben her zaman bendim.”

“Lews Therin deliydi.”

“En sonda,” dedi Rand. “Ve evet, hatalar yaptı. *Ben de* hatalar yaptım. Kibirli ve çaresiz davrandım. Ama bu sefer bir fark var. Büyük bir fark.”

“Ne farkı?”

Rand gülümsedi. “Bu sefer daha iyi yetiştirildim.”

Min de gülümsedi.

“Beni tanıyorsun, Min. Eh, sana yemin ederim, aylardır hissetmediğim kadar kendim gibi hissediyorum. Eğer *bu* mantıklı gelecekse, Lews Therin’ken hissettiğimden daha çok kendim gibi hissediyorum. Tam ve çevremdeki insanlar sayesinde. Sen, Perrin, Nynaeve, Mat, Aviendha, Elayne, Moiraine. *O* benim direncimi kırmak için çok uğraştı. Uzun zaman önceki kişi olsaydım, başarabilirdi de sanırım.”

Far Madding’i kuşatan çayırlarda at sürdüler. Başka her yerde olduğu gibi, burada da yeşiller solmuş, yerini sarı ve kahverengiler almıştı. Durum gittikçe daha kötüye gidiyordu.

Yalnızca uyuduğunu düşün, dedi Min kendi kendine. *Toprak ölmedi. Yalnızca kışın geçmesini bekliyor.* Fırtınalar ve savaşla geçen bir kış.

Arkadan gelen Narishma usulca tısladı. Min ona baktı. Asha’man’ın yüzü sertleşmişti. Görünüşe göre Muhafız’ın etkisini taşıyan bir kabarcığın içinden geçmişlerdi. Rand fark ettiğine dair işaret vermedi. Artık yönlendirdiğinde kendini hasta hissetmiyordu ve bu Min’i rahatlatmıştı. Yoksa Rand yalnızca saklıyor muydu?

Düşüncelerini eldeki işe çevirdi. Sınırboyu orduları neden gelenekleri ihlal ederek, mantıksız bir biçimde, Rand’ı bulmak için güneye at sürdüklerini açıklamamışlardı. Kendi memleketleri onlara çok ihtiyaç duyuyordu. Rand’ın Maradon’a müdahalesi şehirden kalanları kurtarmıştı, ama bu tür şeyler Afet sınırı boyunca oluyorsa...

Orduya yaklaşmadan önce, yirmi asker -ucunda ince, kan kırmızısı flamaların dalgalandığı mızraklarını dik tutarak- Rand’ın grubunun önünü kesti. Rand durdu ve onların yaklaşmasına izin verdi.

“Rand al’Thor,” dedi adamlardan biri. “Biz Sınır Birliği’nin temsilcileriyiz. Size eşlik edeceğiz.”

Rand başını salladı ve bu sefer korumalar eşliğinde, yine yola koyuldular.

“Sana Lord Ejder demedi,” diye fısıldadı Min Rand’a. Rand düşünceli düşünceli başını salladı. Belki de Sınırboylular onun Yeniden Doğan Ejder olduğunu inanmıyordu.

“Burada kibirli davranma, Rand al’Thor,” dedi Cadsuane, atını kaldırıp Rand’ınkinin yanına çekerek. “Ama gerileme de. Çoğu Sınırboylular güçlü birine iyi tepki verirler.”

Demek öyle. Cadsuane, Rand’a “Evlat” demek yerine adıyla hitap etmişti. Bu bir zaferdi ve Min’i gülümsetti.

“Ben o Kapıyolu hazır tutacağım,” diye devam etti Cadsuane usulca. “Ama çok küçük olacak. Kuyu ancak emekleyerek geçebileceğimiz büyüklükte bir Kapıyola yetecek kadar Güç verir. Ona ihtiyacımız olmasa gerek. Bu insanlar senin için savaşır. Senin için savaşmak *isteyecekler*. Ancak beceriksiz bir budala onları vazgeçirebilir.”

“Bu işte daha fazlası var, Cadsuane Sedai,” diye yanıt verdi Rand alçak sesle. “Bir şey onları güneye sürmüş. Bu bir meydan okuma, nasıl karşılık vereceğimi bilemediğim bir meydan okuma. Ama tavsiyen için teşekkür ederim.”

Cadsuane başını salladı. Bir süre sonra Min ordunun önünde bekleyen bir dizi insan gördü. Arkada sıra olmuş binlerce asker vardı. Çarpık bacaklı Saldaealılar. Tepe tutamlı Shienarlılar. Sırtlarında ikişer kılıçla Arafelliler. Çatal sakallarıyla Kandorlular.

Öndeki grup atlarından inmiş, ayakta duruyordu. Güzel giysiler giymişlerdi. İki kadın ve iki erkek; her birinin yanında birer Aes Sedai, arkalarında birer ikişer hizmetkar vardı.

“Öndeki Kraliçe Ethenielle,” diye fısıldadı Cadsuane. “Sert, ama adil bir kadındır. Güney uluslarının işlerine karışmasıyla bilinir ve bugün diğerlerinin de onu taklit edeceğini tahmin ediyorum. Yanındaki yakışıklı adam Arafel Kralı Paitar Nachiman.”

“Yakışıklı mı?” diye sordu Min, kelleşmeye yüz tutmuş yaşlıca Arafelliyi inceleyerek. “O mu?”

“Bakış açısına bağlı, çocuğum,” dedi Cadsuane duraksamadan. “Eskiden daha çok yüzüyle tanınırdı. Şimdi ise kılıcıyla tanınıyor. Yanındaki de Shienar Kralı Easar Togita.”

“Çok hüzünlü,” dedi Rand usulca. “Kimi kaybetmiş?”

Min kaşlarını çattı. Easar ona o kadar da hüzünlü görünmemişti. Belki ciddi.

“O bir Sınırboylu,” dedi Cadsuane. “Hayatı boyunca Trolloclarla savaşmış; onun için değerli olan pek çok kişiyi kaybettiğini tahmin ediyorum. Karısı birkaç sene önce öldü. Onda şair ruhu olduğu söylenir, ama sade bir adamdır. Onun saygısını kazanabilirsen, çok işe yarayabilir.”

“O zaman sonuncusu da Tenobia,” dedi Rand çenesini ovalayarak. “Bashere’in hala yanımızda olduğunu umuyorum.” Bashere Tenobia’nın onu görünce öfkelenebileceğini söylemişti ve Rand bu konuda sağduyunun sesini dinlemişti.

“Tenobia,” dedi Cadsuane, “kontrolden çıkmış yangın gibidir. Genç, küstah ve pervasız. Seni bir tartışmanın içine çekmesine izin verme.”

Rand başını salladı. “Min?”

“Tenobia’nın başının üzerinde bir mızrak var,” dedi Min. “Kanlı, ama ışıkta parlıyor. Ethenielle yakında evlenecek; beyaz güvercinlerden anlıyorum bunu. Bugün tehlikeli bir şey yapmayı planlıyor, bu yüzden dikkatli ol. Diğer ikisinin başlarının üstlerinde muhtelif kılıçlar, kalkanlar ve oklar var. İkisi yakında savaşacak.”

“Son Savaş’ta mı?” diye sordu Rand.

“Bilmiyorum,” diye itiraf etti Min. “Bugün, burada olabilir.”

Eşlikçileri onları dört hükümdara götürdü. Rand eyerden aşağı kaydı ve kişneyen Tai’daishar’ın boynunu okşadı. Min ve Narishma da atlarından inecek oldular, ama Rand elini kaldırarak onları durdurdu.

“Lanet aptal,” diye mırıldandı Cadsuane Min’in yanından, başka kimsenin duyamayacağı kadar alçak sesle. “Onu buradan götürmeye hazır olmamı söylüyor, sonra bizi geride bırakıyor, öyle mi?”

“Büyük olasılıkla beni götürmeni kastediyordu,” dedi Min usulca. “Onu tanıyorsam kendisinden çok benim için endişeleniyor.” Duraksadı. “Lanet aptal.”

Cadsuane ona bir bakış fırlattı, sonra gülümseyerek dönüp Rand’a baktı.

Rand dört hükümdara yaklaştı, durdu ve “Benden ne istiyorsunuz?” diye sorarmış gibi ellerini açtı.

Cadsuane’in tahmin ettiği gibi Ethenielle başı çekti. Tombul bir kadındı, siyah saçlarını geriye tarayıp bağlamıştı. Rand’a yaklaştı. Bir adam da onunla birlikte geldi. Adam kolunda kını içinde bir kılıç taşıyordu ve kılıcın kabzasını Ethenielle’e dönük tutuyordu.

Yakında, Mızrağın Kızları kıpırdandılar. Rand'a yaklaştılar. Her zamanki gibi, geride kalma emrinin onları dahil etmediğini varsayıyorlardı.

Ethenielle elini kaldırdı ve Rand'ın yüzüne tokat attı.

Narishma bir küfür salladı. Kızlar peçelerini takıp mızraklarını çektiler. Min atını dürtükleyerek eşlikçi sırasını geçti.

"Durun!" dedi Rand elini kaldırarak. Dönüp Kızlara baktı.

Min kısrağını durdurdu ve boynunu okşadı. At, beklenebileceği gibi tedirgindi. Kızlar gönülsüzce gerilediler, ama Cadsuane fırsattan faydalanarak atını Min'in yanına çekti.

Rand Ethenielle'e döndü ve yüzünü ovaladı. "Umarım bu bir tür geleneksel Kandor selamıdır, Majesteleri."

Kadın tek kaşını kaldırdı, sonra yana doğru işaret etti. Shienar Kralı Easar yaklaştı. Adam da elinin tersiyle Rand'a öyle kuvvetli bir tokat attı ki, Rand sendeledi.

Rand dengesini kurdu ve yine Kızlara durmalarını işaret etti. Easar ile göz göze geldi. Rand'ın çenesinden aşağı kan sızıyordu. Shienarlı bir an onu süzdü, sonra başını salladı ve geri çekildi.

Sırada Tenobia vardı. Sol eliyle Rand'a havayı çınlatacak kadar kuvvetli bir tokat attı. Min Rand'dan bir acı çakması sezdi. Tenobia tokattan sonra elini salladı.

En son Kral Paitar yaklaştı. Saçları dökülmüş yaşlı Arafelli düşünceli düşünceli, elleri arkasında yürüdü. Rand'a yanaştı, uzanıp yanağındaki kana dokundu. Sonra Rand'a elinin tersiyle öyle güçlü bir tokat attı ki, Rand ağzından kanlar saçılarak dizleri üzerine çökmek zorunda kaldı.

Min daha fazla dayanamadı. "Rand!" diyerek eyerinden aşağı atladı ve onun yanına koştu. Hükümdarlara dik dik bakarak onun kalkmasına yardım etti. "Buna *nasıl* cüret edersiniz? O size barış içinde geldi."

"Barış içinde mi?" dedi Paitar. "Hayır, genç kadın, o bu dünyaya barış içinde gelmedi. Diyarı dehşete, kargaşaya ve yıkıma boğdu."

"Kehanetlerin yapacağını söylediği gibi," dedi Cadsuane, Min Rand'ın ayağa kalkmasına yardım ederken öne çıkarak. "Tüm Çağ'ın sorunlarını onun önüne yığdınız. Evinizi yeniden inşa etmesi için bir adam tutup, sonra işini yapmak için duvarı yıkmasına kızamazsınız."

"Eğer o *gerçekten* Yeniden Doğan Ejder ise," dedi Tenobia, kollarını kavuşturarak. "Biz..."

Rand ayağa kalkıp, *Callandor*'u dikkatle kınından çekerken sustu. Işıltılı kılıç bir hışırtıyla kınından sıyrıldı. Rand onu kaldırdı. "Bunu inkar

mı ediyorsun Kraliçe Tenobia, Kuzeyin Kalkanı ve Afetsınırının Kılıcı, Kazadi Evinin Yüksek Makamı? Bu silahı görüp, bana sahte Ejder diyebilir misin?”

Bu Tenobia’yı susturdu. Kenarda, Easar başını salladı. Arkasında, sessiz askerler mızraklarını, kargılarını ve kalkanlarını kaldırmış izliyorlardı. Selam verircesine. Saldırmaya hazırlanırcasına. Min başını kaldırdı ve Far Madding duvarlarına dizilmiş, izlemekte olan insanları zar zor seçebildi.

“Devam edelim,” dedi Easar. “Ethenielle?”

“Pekala,” dedi kadın. “Şunu söyleyeceğim, Rand al’Thor. Yeniden Doğan Ejder olduğunu kanıtlasan bile verecek çok hesabın var.”

“Bedelini tenimden çıkarabilirsin, Ethenielle,” dedi Rand yumuşak bir sesle, *Callandor*’u kınına sokarak. “Ama Karanlık Varlık beni yalnızca bir kere ele geçirdi.”

“Rand al’Thor,” dedi Paitar. “Sana bir sorum var. Bugünün sonucunu nasıl yanıt verdiğin belirleyecek.”

“Nasıl bir soru?” diye sordu Cadsuane.

“Cadsuane, lütfen,” dedi Rand elini kaldırarak. “Lord Paitar, gözlerinde görüyorum. Yeniden Doğan Ejder olduğumu biliyorsun. Bu soru gerekli mi?”

“Yaşamsal öneme sahip, Lord al’Thor,” diye yanıt verdi Paitar. “Müttefiklerim başta bunu bilmese de, bizi buraya sen getirdin. Ben her zaman senin Yeniden Doğan Ejder olduğuna inandım. Bu, burada bulunmamı daha da önemli hale getiriyor.”

Min kaşlarını çattı. Yaşlı asker çekmeye hazırlanırmış gibi kılıcının kabzasına uzandı. Mızrağın Kızları dikkat kesildiler. Min irkilerek Paitar’ın Rand’a hala çok yakın olduğunu fark etti. Fazla yakın.

Göz açıp kapayana kadar kılıcını çekip Rand’ın boynunu uçurabilir, diye düşündü. *Paitar saldırmaya hazır olmak için orada durdu.*

Rand bakışlarını ondan ayırmadı. “Sorunu sor.”

“Tellindal Tirraso nasıl öldü?”

“Kim?” diye sordu Min, Cadsuane’e bakarak. Aes Sedai başını şaşkınlık içinde iki yana salladı.

“Sen bu ismi nereden biliyorsun?” diye sordu Rand.

“Soruya yanıt ver,” dedi Easar eli kılıcında, vücudu gergin. Çevresinde asker sıraları hazırlandılar.

“O kadın bir katipti,” dedi Rand. “Efsaneler Çağı’nda. Demandred, Seksen Bir’i kurduktan sonra peşime düştüğünde... Tellindal savaş sırasında

öldü, gökyüzünden inen bir yıldırım... Kanı ellerime bulaştı... *Sen bu ismi nereden biliyorsun?"*

Ethenielle Easar'a, sonra Tenobia'ya, son olarak da Paitar'a baktı. Adam başını salladı, sonra gözlerini yumdu ve rahat bir nefes aldı. Elini kılıcından çekti.

"Rand al'Thor," dedi Ethenielle. "Yeniden Doğan Ejder. Bizimle oturup konuşma nezaketini gösterir misin? Sorularına yanıt vereceğiz."

"Neden bu sözde kehaneti ben hiç duymadım?" diye sordu Cadsuane.

"Doğası gereği gizli tutulması gerekiyordu," dedi Kral Paitar. Sınırboyu ordusunun ortasındaki büyük bir çadırda, minderlerin üzerinde oturuyorlardı. Bu şekilde kuşatılmış olmak Cadsuane'in omuzlarını kaşındırıyordu, ama aptal oğlan -kaç yaşında olursa olsun Cadsuane için her zaman aptal bir oğlan olarak kalacaktı- tamamen rahat görünüyordu.

Çadırın dışında on üç Aes Sedai bekliyordu. Çadır herkesi alabilecek kadar büyük değildi. *On üç*. Bu da al'Thor'u huzursuz etmemişti. Yönlendirebilen hangi adam on üç Aes Sedainin arasında oturup da ter dökmezdi?

Değişmiş, dedi Cadsuane kendi kendine. *Bunu kabul etmem gerekecek.* Rand artık ona ihtiyaç duymadığından değil. Onun gibi erkekler kendilerine aşırı güvenmeye başlardı. Birkaç başarı elde edince ayakları dolaşırdı ve güç durumda kalırlardı.

Ama... eh, onunla gurur duyuyordu. İstemeye istemeye. Birazcık.

"Soyumdan bir Aes Sedai söylemişti," diye devam etti Paitar. Kare yüzlü adam küçük bir fincandan çay yudumluyordu. "Atam, Reo Myershi onu duyan tek kişiymiş. Sözlerin korunmasını ve hükümdardan hükümdara aktarılmasını emretmiş. Bu şekilde, bugüne kadar geldi."

"O sözleri bana söyle," dedi Rand. "Lütfen."

"Onu önünde görüyorum!" diye alıntıladı Paitar. "O, pek çok yaşam yaşayan, ölümler veren, dağlar yükselten. Kırılması gerekeni kıracak, ama ilk önce burada, kralımızın önünde duracak. Siz onu kana bulayacaksınız! Kontrolünü ölçün. Konuşuyor! Düşen nasıl öldürüldü? Tellindal Tirraso, onun eliyle öldürüldü, ışıktan sonraki gün gelen karanlık. *Sormak* zorundasınız, kaderinizi *bilmek* zorundasınız. Yanıt veremezse..."

Sustu.

"Ne?" diye sordu Min.

“Yanıt veremezse,” dedi Paitar, “yok olacaksınız. Sonunu hızla getireceksiniz, ki son günler fırtınalı olsun. Ki Işık onu koruması gereken tarafından yok edilmesin. Onu görüyorum. Ve ağlıyorum.”

“O zaman onu öldürmeye geldiniz,” dedi Cadsuane.

“Onu *sınamaya* geldik,” dedi Tenobia. “Ya da, Paitar bize kehanetten bahsettiği zaman buna karar vermiştik.”

“Sonunuza ne kadar yaklaştığınızı bilmiyorsunuz,” dedi Rand usulca. “Size daha önce gelmiş olsam, o tokatlara şerateşle karşılık verirdim.”

“Muhafız’ın içinde mi?” Tenobia küçümsercesine burnunu çekti.

“Muhafız Tek Güç’ü bloke ediyor,” diye fısıldadı. “Yalnızca Tek Güç’ü.”

Bununla ne demek istiyor? diye düşündü Cadsuane, kaşlarını çatarak.

“Riskin farkındaydık,” dedi Ethenielle gururla. “İlk tokat atma hakkını ben talep ettim. Biz ölsek ordularımız saldıracaktı.”

“Ailem kehanetin sözlerini yüz kere incelemiştir,” dedi Paitar. “Anlam açık görünüyordu. Yeniden Doğan Ejder’i sınamak bizim görevimizdi. Son Savaş’ta ona güvenip güvenemeyeceğimizi görmek için.”

“Bir ay önce olsa,” dedi Rand. “Size yanıt verecek anılara sahip olmayacaktım. Bu aptalca bir kumardı. Beni öldürseniz, her şeyi kaybedecektik.”

“Bir kumar,” dedi Paitar sakin sakin. “Belki yerine bir başkası geçecekti.”

“Hayır,” dedi Rand. “Bu kehanet de diğerleri gibi. Bir öğüt değil, olacakların ifadesi.”

“Ben farklı düşünüyorum, Rand al’Thor,” dedi Paitar. “Diğerleri de benimle aynı fikirde.”

“Benim güneye bu kehanet için gelmediğimi kayda geçmek isterim,” dedi Ethenielle. “Benim hedefim dünyaya biraz anlam getirip getiremeyeceğimi görmekti. Ve sonra...” Yüzünü buruşturdu.

“Ne?” diye sordu Cadsuane, sonunda çayını yudumlayarak. Bugünlerde al’Thor’un çevresinde hep olduğu gibi, lezzetliydi.

“Fırtınalar,” dedi Tenobia. “Kar bizi durdurdu. Sonra, seni bulmak sandığımızdan daha zor çıktı. O Kapıyollar. Onları bizim Aes Sedailerimize öğretebilir misiniz?”

“Bir söz verirseniz öğrenmelerini sağlarım,” dedi Rand. “Bana sadakat yemini edeceksiniz. Size ihtiyacım var.”

“Biz hükümdarlarız,” diye terslendi Tenobia. “Sana amcamın yaptığı kadar kolay boyun eğmeyeceğim. *Bu* konuda da konuşmamız gerek bu arada.”

“Biz koruduğumuz topraklara yeminliyiz,” dedi Easar.

“Nasıl dilerseniz,” dedi Rand ayağa kalkarak. “Bir zamanlar size bir ültimatom vermiştim. Güzel dile getiremedim ve bunun için pişmanım, ama Son Savaş’a giden tek yolunuz benim. Ben olmadan, burada, korumaya yemin ettiğiniz topraklardan yüzlerce fersah uzakta kalacaksınız.” Her birine teker teker başını sallayarak selam verdi, sonra Min’in ayağa kalkmasına yardım etti. “Yarın dünyanın hükümdarlarıyla görüşeceğim. Ondan sonra Shayol Ghul’e gideceğim ve Karanlık Varlık’ın zindanının kalan mühürlerini kıracağım. İyi günler.”

Cadsuane kalkmadı. Çayını yudumlayarak oturdu. Dördü şok olmuş görünüyordu. Eh, oğlan dramatik olmayı kesinlikle öğrenmişti.

“Dur!” diye kekeledi Paitar sonunda, ayağa kalkarak. “*Ne* yapacaksın?”

Rand döndü. “Mühürleri kıracağım, Lord Paitar. Kendi kehanetinizin söylediği gibi, ‘kırmam gerekeni kıracağım’. Beni durduramazsınız, o sözler ne yapmam gerektiğini kanıtlarken değil. Önceden, Maradon’un düşmesini engellemek için müdahale ettim. Düşmek üzereydi, Tenobia. Duvarlar yıkılmıştı, askerlerin kan içindeydi. Yardım da alarak, onu kurtarmayı başardım. Zar zor. Uluslarınızın size ihtiyacı var. Yani, iki seçeneğiniz var. Ya bana yemin edersiniz, ya da siz burada otururken başka herkesin sizin adınıza savaşmasına izin verirsiniz.”

Cadsuane çayını yudumladı. Bu iş fazla ileri gidiyordu.

“Sizi teklifimi tartışmak üzere yalnız bırakacağım,” dedi Rand. “Bir saat ayırabilirim, ama toplantınıza başlamadan önce, benim adıma birini çağırtabilir misiniz? Ordunuzda Hurin adlı bir adam var. Ondan özür dilemek istiyorum.”

Hala sersemlemiş görünüyorlardı. Cadsuane, dışarıdaki Aes Sedailerle konuşmak üzere kalktı; birkaçını tanıyordu ve diğerlerini de yoklaması gerekiyordu. Sınırboyluların ne karar vereceği hakkında endişelenmiyordu. Al’Thor onları avucuna almıştı. *Bayrağının altında bir ordu daha. Bu seferkini becerebileceğini sanmıyordum.*

Bir gün sonra her şey başlayacaktı. Işık, hazır olduklarını diliyordu.

52

BOTLAR

Elayne Işıltı'nın eyerine yerleşti. Kısrak, kraliyet tavlasının en kıymetli atlarından biriydi; Saldaea atıydı, donu ve yeleleri bembeyazdı. Eyerin kendisi şıktı, deri şarap kırmızı ve altınla çevrilmişti. Geçit alaylarında kullanılan cinsten bir eyerdi.

Birgitte yüksek, boz bir iğdiş at olan Yükselen'i sürüyordu. O da kraliyet tavlalarının en hızlı atlarından biriydi. Her iki atı da Muhafız seçmişti. Kaçmaları gerekeceğini düşünüyordu.

Birgitte Elayne'in tilki başı madalyonu kopyalarından birini takmıştı, ama şekli farklıydı, önünde bir gül olan ince, gümüş bir disk biçimindeydi. Elayne cebinde beze sarılı bir kopya daha taşıyordu.

Bu sabah bir tane daha yapmaya çalışmıştı, ama metal eriyip gitmişti ve makyaj masasını tutuşturmasına ramak kalmıştı. İnceleyecek bir orijinal olmadan epey güçlük çekiyordu. Kişisel korumalarının tamamını madalyonlarla donatma düşü gittikçe daha az olası geliyordu. Bir şekilde Mat'i orijinali bir kez daha ona vermeye ikna edemezse tabii.

Kraliçenin Meydanı'nda, atlı şeref askerleri onun ve Birgitte'in çevresini aldı. Yalnızca yüz asker getiriyordu: yetmiş beş Asker adam ve yirmi beş Asker kadından oluşan yakın korumalar. Küçük bir kuvvetti, ama elinden gelse o kadarını da almazdı. Onu bir fatih olarak görmelerini göze alamazdı.

"Bundan hoşlanmıyorum," dedi Birgitte.

"Son zamanlarda hiçbir şeyden hoşlanmıyorsun," dedi Elayne. "Yemin ederim her geçen gün daha da aksi oluyorsun."

"Çünkü sen her geçen gün daha da pervasız oluyorsun."

"Ah, hadi ama. Bu yaptığım *en* pervasız şey değil."

"Sırf kendin için belirlediğin kriterler çok yüksek olduğundan Elayne."

"Bana bir şey olmaz," dedi Elayne güneye bakarak.

"Neden o yöne bakıp duruyorsun?"

"Rand," dedi Elayne, zihninin bir köşesindeki duygu düğümünden gelen sıcaklığı hissederek. "Bir şeye hazırlanıyor. Tedirgin. Ve aynı zamanda huzurlu." Işık, adam gerçekten kafa karıştırıcı olabiliyordu.

Rand'ın ilk planı hala geçerliyse, görüşme bir gün sonra yapılacaktı. Egwene haklıydı; mühürleri kırmak aptalca olurdu. Ama Rand neyin sağduyulu olduğunu görecekti.

Alise, üç Kandaş eşliğinde yaklaştı. Sarasia anaç bir havası olan tombul bir kadındı; esmer tenli Kema siyah saçlarını üç uzun örgüyle toplamıştı ve genç yüzlü, titiz Nashia bol bir elbise giymişti.

Dördü Elayne'in yanında pozisyon aldı. Yalnızca ikisi Kapıyol açabilecek kadar güçlüydü; Kandaşların çoğu Aes Sedailerden daha zayıftı. Ama Elayne'in Kaynak'a kucak açmakta güçlük çekmesi durumunda yeterli olacaklardı.

"Okçuların onu vurmasını önleyecek bir şey yapabilir misin?" diye sordu Birgitte Alise'e. "Bir tür örgü?"

Alise düşünceli düşünceli başını eğdi. "İşe yarayabilecek bir tane biliyorum," dedi, "ama hiç denemedim."

Bir başka Kandaş ileride bir Kapıyol ördü. Kapıyol kaba, kahverengi Cairhien çayırlarına açıldı. Orada, Cairhienli askerlerin deri zırhları ve çan biçiminde miğferleri ile donanmış, çok daha büyük bir ordu bekliyordu. Subayları, hizmet ettikleri Evin renklerini taşıyan koyu renk giysilerine bakarak seçmek kolaydı. Arkalarında flamalar yükseliyordu.

Uzun boylu, dar suratlı Lorstrum, kırmızı çizgili koyu yeşil üniformalar giymiş ordusunun önünde, atının sırtında oturuyordu. Bertome diğer yandaydı. Güçleri hemen hemen aynı büyüklükte görünüyordu. Beşer bin asker. Diğer dört Ev daha küçük ordular getirmişlerdi.

"Seni tutsak almak istiyorlarsa," dedi Birgitte sertçe, "onlara fırsat veriyorsun."

"Sarayımda saklanıp, yerime ordularımı göndermek istemiyorsam, bu işi riske girmeden yapmam imkansız. *Bu* Cairhien'de isyan çıkarır ve Andor'u yıkabilir." Muhafızı'na baktı. "Ben artık Kraliçe'yim, Birgitte. Savaş meydanında tek bir askeri güvende tutamayacağın gibi, beni de tehlikeden uzak tutamazsın."

Birgitte başını salladı. "Bana ve Guybon'a yakın dur."

Guybon iri, benekli bir iğdiş atın sırtında yaklaştı. Bir yanında Birgitte, diğer yanında Guybon varken ve her ikisinin de atı Elayne'inkinden yüksekken, potansiyel bir suikastçı arkadaşlarını vurmadan ona ulaşmakta güçlük çekerdi.

Ve hayatının geri kalanı boyunca da böyle olacaktı. Işıltı'yı dürterek harekete geçirdi. Birliği Kapıyoldan geçip Cairhien topraklarına girdi.

İlerideki asiller at sırtında eğildiler ya da reverans yaptılar ve bu sefer selamları Elayne'in taht odasında olduğundan daha gösterişliydi. Gösteri başlamıştı.

Şehir hemen ilerideydi, Shaido Savaşı sırasında çıkan yangınlar duvarları karartmıştı. Kapıyol arkalarında kapanırken Elayne Birgitte'in hissettiği gerginliği sezdi. Elayne'in çevresindeki Kandaşlar kaynağa kucak açtılar ve Alise Elayne'in tanımadığı bir örgü örüp, yakın korumaların çevresinde havaya bıraktı. Örgü, havada küçük, ama hızlı bir rüzgarın fırıl fırıl dönmesini sağlıyordu.

Birgitte'in endişesi bulaşıcıydı ve Elayne kendini dizginleri sıkıca kavrarken buldu. Cairhien'de hava daha kuruydu ve hafif bir toz kokusu vardı. Hava kapalıydı.

Cairhien birlikleri, kırmızı-beyazlı küçük Andor birliğinin çevresini aldı. Cairhien askerlerinin çoğu piyadeydi, ama atların sırtında, kargılarını dik tutan parlak zırhlı ağır süvariler de vardı. Hepsi kusursuz sıralar halinde yürüyerek Elayne'i koruyordu. Ya da onu tutsak ediyordu.

Lorstrum doru atını Elayne'in askerlerine yanaştırdı. Guybon Elayne'e baktı ve Elayne başını sallayınca, adamın yaklaşmasına izin verdi.

"Şehir kaygılı, Majesteleri," dedi Lorstrum. Birgitte atını onunla Elayne'in arasında tutmaya özen gösteriyordu. "Tahta çıkmanız konusunda bazı... talihsiz söylentiler var."

Muhtemelen beni desteklemeye karar vermeden önce senin başlattığın söylentiler, diye düşündü Elayne. "Askerlerinize karşı ayaklanmazlar kuşkusuz?"

"Umarım öyle olmaz." Adam orman yeşili, düz tepeli kasketinin altından Elayne'i süzdü. Siyah ceketi dizlerine kadar geliyordu ve boylu boyunca, Ev'ini temsil eden çizgilerle kaplıydı. Baloya giderken giyeceği türden bir ceketti. Bu, özgüven yansıtıyordu. Ordusu şehri ele geçirmiyordu, şeref alayı olarak yeni kraliçeye eşlik ediyordu. "Silahlı direniş olmasını beklemiyorum. Yine de sizi uyarmak istedim."

Lorstrum saygıyla başını salladı. Elayne'in onu kullandığını biliyordu, ama bunu kabulleniyordu. Elayne'in gelecek senelerde onu dikkatle izlemesi gerekecekti.

Cairhien kutu gibi bir şehirdi, tamamen düz çizgilerden ve tahkimatlı kulelerden oluşuyordu. Mimari kısmen güzel olsa da, Caemlyn ya da Tar Valon'la kıyas kabul etmezdi. Alguenya Irmağı'nı sağlarına alarak, doğrudan kuzey kapısına yöneldiler.

İçeride kalabalıklar bekliyordu. Lorstrum ve diğerleri işlerini iyi yapmışlardı. Muhtemelen dikkatle yerleştirilmiş saraylıların başlattığı tezahüratlar yükseldi. Elayne şehre girdiği zaman tezahüratlar yükseldi. Bu onu şaşırttı. Düşmanlık beklemişti. Ve evet, ondan da biraz vardı: kalabalığın arkasından fırlatılan tek tük çöpler. Orada burada laf atanlar olduğunu duydu. Ama çoğu kişi memnun görünüyordu.

Cairhienlilerin tercih ettiği dikdörtgen binaların arasındaki o geniş yolda ilerlerken, belki de bu insanların böyle bir olayı *beklediklerini* fark etti. Ondan bahsetmişler, hikayeler yaymışlardı. O hikayelerin bazıları düşmancaydı ve Norry'nin raporladıkları onlardı. Ama şimdi ona, düşmanlıktan çok bir endişe işareti gibi geliyorlardı. Cairhienliler çok uzun süre hükümdarsız yaşamışlardı, kralları bilinmeyen kişilerce öldürülmüştü ve Lord Ejder de onları terk etmiş gibi görünüyordu.

Özgüveni yerine geldi. Cairhien yaralı bir şehirdi. Dışarıda Önkapı'nın kırık, yanık kalıntıları duruyordu. Duvarlardan fırlatmak için parke taşları sökmüşlerdi. Şehir Aiel Savaşı'nı hiç atlatamamıştı ve üzücü şekilde terk edilmiş görünen simetrik, bitmemiş Tepesiz Kuleler bu gerçeği insanın yüzüne vuruyordu.

O kahrolası Evler Oyunu felaketten farksızdı. Bunu değiştirebilir miydi? Çevresindeki insanlar, uluslarının nasıl bir kargaşa içinde olduğunu bilirmiş gibi, umutlu görünüyorlardı. Cairhienlilerin sinsiliğini yok etmek, Aiellerin mızraklarını ellerinden almak kadar zordu, ama belki onlara ülkelerine ve tahta sadık olmayı öğretebilirdi. Sadakat göstermeye değecek bir hükümdarları olduğu sürece.

Güneş Sarayı şehrin tam ortasında yükseliyordu. Şehrin geri kalanı gibi kare şeklinde ve köşeliydi, ama burada daha çarpıcı ve güçlü bir mimari seçilmişti. Rand'a suikast düzenlendiği sırada hasar gören kanadı dışında, görkemli bir binaydı.

Burada, halı serilmiş merdivenin üzerinde ya da süslü arabaların önünde, daha fazla asil bekliyordu. Geniş çemberli etekleriyle, resmi elbiseler içinde kadınlar, siyah renkli düzgün ceketler içinde şapkalı adamlar. Çoğu kuşkulu, bazıları ise şaşkın görünüyordu.

Elayne Birgitte'e bakarak memnuniyetle gülümsedi. "İşe yarıyor. Kimse benim saraya *Cairhienli* bir ordu eşliğinde gelmemi beklemiyordu."

Birgitte hiçbir şey söylemedi. Hala gergindi, muhtemelen Elayne Caemlyn'e dönene kadar da gevşemeyecekti.

Merdivenin tepesinde iki kadın bekliyordu. Biri saçlarında çanlar olan güzel bir kadındı; diğeri kıvırcık saçlıydı ve Aes Sedailiğe terfi edeli seneler olmasına rağmen yüzü hiç de Aes Sedaiye benzemiyordu. O kadın Sashalle Anderly'ydi ve diğeri de -yaşı belirsiz yüzü olan- Samitsu Tamagowa'ydı. Elayne'in kaynaklarının belirleyebildiği kadarıyla, Rand'ın yokluğunda bu ikisi hükümdara en yakın şeylerdi. İkisiyle de yazışmıştı ve Sashalle'in Cairhien düşünce tarzını çok iyi anladığını keşfetmişti. Sashalle Elayne'e şehri önermişti, ama şehrin sunulmasının ve alınmasının iki ayrı şey olduğunu düşündüğünü de ima etmişti.

Sashalle öne çıktı. "Majesteleri," dedi resmi bir biçimde, "bilinsin ki Lord Ejder bu ülkeyle ilgili tüm hakları size veriyor. Bu ülke hakkındaki tüm resmi kontrol size teslim edildi ve ulus üzerindeki naiplik mevkisi kaldırıldı. Bilgelik ve barış içinde hükmedin."

Elayne at sırtından azametli bir biçimde başını salladı, ama içten içe köpürüyordu. Rand'ın onun bu tahtı almasına yardım etmesine aldırmadığını söylemişti, ama yüzüne vurulması da gerekmiyordu. Yine de, Sashalle görevini ciddiye alıyormuş gibi görünüyordu, ama Elayne'in öğrenebildiği kadarıyla bu görev büyük ölçüde kadın tarafından tanımlanmıştı.

Elayne ve eşlikçileri atlarından indiler. Rand tahtı ona vermenin bu kadar kolay olacağını mı düşünmüştü? Cairhien'de, nasıl entrika çevirdiklerini öğrenecek kadar kalmıştı. Bir Aes Sedai'nin bu bildiriyi yapması asla yeterli gelmezdi. Ama güçlü asillerin onu doğrudan desteklemesi yeterli olmalıydı.

Alay merdiveni tırmandı. İçeri girdiler. Onu destekleyenlerin her biri ellişer kişilik küçük birer şeref Asker birliği getirmişti. Elayne tüm gücünü getirdi. Kalabalık olmuştu, ama Elayne kimseyi dışarıda bırakmayı düşünmüyordu.

İçerideki koridorlar genişti, tavanlar sivriydi ve altınla çevrilmişti. Her kapıya Doğan Güneş simgesi işlenmişti. Nişlerde servetlerinin sergilenmesi gerekiyordu, ama çoğu boştu. Aieller beşte birlerini bu saraydan almışlardı.

Büyük Güneş Salonu'nun girişine geldiklerinde, Elayne'in Andorlu Askerleri koridora dizildi. Elayne derin bir nefes aldı, sonra on kişilik bir grupla birlikte taht odasına girdi. Odanın iki yanında, mavi damarlı mermer sütunlar tavana kadar yükseliyordu ve geniş salonun arka tarafındaki mavi mermer kürsüde Güneş Tahtı duruyordu.

Taht yaldızlı ahşaptandı, ama şaşırtıcı ölçüde gösterişsizdi. Belki de bu yüzden Laman *Avendoraldera*'yı kullanarak kendine yeni bir taht yaptırmak istemişti. Elayne kürsüye yürüdü, sonra Cairhienliler içeri girerken döndü. Onu destekleyenler önden geliyordu ve giriş sırası, *Daes Dae'mar*'a göre belirlenmişti. O sıralama, saat saat olmasa bile, gün be gün değişiyordu.

Birgitte içeri girenleri teker teker süzüyordu, ama Cairhienliler birer görgü timsaliydi. Kimse Ellorien'in Andor'da gösterdiği cüreti göstermedi. Kadın bir vatanseverdi, ama can sıkıcı bir biçimde Elayne'e karşı çıkmaya devam eden bir vatansever. Cairhien'de bu tür şeyler yapan yoktu.

Kalabalık sessizleştiği zaman Elayne derin bir nefes aldı. Bir söylev vermeyi düşünmüştü, ama annesi ona, bazen en iyi söylevin kararlı bir hareket olduğunu öğretmişti. Elayne tahta oturmaya niyetlendi.

Birgitte kolunu yakaladı.

Elayne ona sorgularcasına baktı, ama Muhafız tahtı süzüyordu. "Bir dakika," dedi eğilerek.

Asiller kendi aralarında mırıldanmaya başladılar ve Lorstrum Elayne'e yaklaştı. "Majesteleri?"

"Birgitte," dedi Elayne kızararak, "bu gerçekten gerekli mi?"

Birgitte onu duymazdan geldi ve tahtın minderlerini yoklamaya başladı. Işık! Muhafız *her* olası durumda onu utandırmaya kararlı mıydı? Kuşkusuz...

"Aha!" dedi Birgitte, minderlerin birinden bir şey çekerek.

Elayne irkildi, Lorstrum ve Bertome ile birlikte yaklaştı. Birgitte siyah uçlu küçük bir iğne tutuyordu. "Mindere saklanmıştı."

Elayne soldu.

"Olacağından emin oldukları *tek* yer burasıydı, Elayne," dedi Birgitte usulca. Diz çöktü ve başka tuzaklar aramaya başladı.

Lorstrum kızarmıştı. "Bunu kim yaptıysa bulacağım, Majesteleri," dedi alçak ve tehlikeli bir sesle. "Gazabımı görecekler."

"İlk önce benimkini görmezlerse," dedi tıknaz Bertome, iğneye bakarak.

"Açık ki Lord Ejder'i hedefleyen bir suikast teşebbüsü, Majesteleri," dedi Lorstrum daha yüksek sesle, seyircilerin duyması için. "Kimse Andor'dan gelen sevgili kız kardeşimizi öldürmeyi denemeye cüret edemez."

"Bunu duymak güzel," dedi Elayne, onu süzerek. Yüz ifadesi odadaki herkese, Lorstrum'u mahçup düşmekten kurtarmak için bu kandırmacaya

tahammül edeceğini anlatıyordu. En güçlü destekçisi olarak, suikast teşebbüsünün utancı Lorstrum'un üzerinde kalıyordu.

Onu mahçup düşmekten kurtarmak adama pahalıya mal olacaktı. Lorstrum bunu anlayarak, kısa bir süre için bakışlarını indirdi. Işık, Elayne bu oyundan nasıl da nefret ediyordu. Ama oynayacaktı. Hem de iyi oynayacaktı.

"Güvenli mi?" diye sordu Birgitte'e.

Muhafız çenesini ovaladı. "Öğrenmenin tek bir yolu var," dedi, sonra bütün ağırlığıyla tahta çöktü.

Salondaki birkaç asil inledi ve Lorstrum daha da soldu.

"Pek rahat değil," dedi Birgitte arkasına yaslanarak ve sonra sırtını ahşaba doğru ittirerek. "Bir hükümdarın tahtının, o narin popoları korumak adına daha yumuşak olacağını sanırdım."

"Birgitte!" diye tısladı Elayne, yüzünün yine kızardığını hissederek. "*Güneş Tahtı*'na oturamazsın!"

"Ben senin korumanım," dedi Birgitte. "İstersem yemeklerini tadabilirim, senden önce kapılardan geçebilirim ve seni korumam için gerekli olduğuna inanıyorsam kahrolası sandalyene oturabilirim." Sırıttı. "Dahası," diye ekledi daha alçak sesle, "bunlardan birine oturmanın nasıl bir şey olduğunu her zaman merak etmişimdir." Muhafız ayağa kalktığında hala tetikteydi, ama aynı zamanda tatmin olmuştu.

Elayne Cairhien asillerine döndü. "Bunun için uzun zaman beklediniz," dedi. "Bazılarınız memnun değil, ama yarım kan Cairhienli olduğumu hatırlayın. Bu ittifak her iki ulusu da yüceltecek. Güveninizi talep etmiyorum, ama itaatinizi talep ediyorum." Duraksadı, sonra ekledi. "Hatırlayın, Yeniden Doğan Ejder de böyle olmasını diliyor."

Anladıklarını gördü. Rand bir kere bu şehri fethetmişti, ama o, Shaidolardan kurtarmak içindi. Onu geri dönüp şehri yeniden fethetmeye kışkırtmasalar iyi olurdu. Bir kraliçe elindeki araçları kullanırdı. Elayne Andor'u kendi başına ele geçirmişti; Cairhien konusunda Rand'ın yardım etmesine izin verecekti.

Oturdu. Bu kadar basit bir şeydi, ama sonuçları gerçekten de büyük olacaktı. "Bireysel güçlerinizi ve Ev korumalarınızı toparlayın," dedi toplanmış asillere. "Andor güçleriyle birlikte, Kapıyollar aracılığıyla, Merrilor Çayırı denen yere yürüyeceksiniz. Yeniden Doğan Ejder'le buluşacağız."

Asiller şaşırdılar. Elayne geliyor, tahta oturuyor, sonra aynı gün ordularına şehirden ayrılmalarını emrediyordu, öyle mi? Elayne gülümsedi. Hızla ve kararlılıkla hareket etmek en iyisiydi; onları kendisine itaat etmeye alıştırırdı. Ve Son Savaş'a hazırlamaya başlardı.

"Aynı zamanda," diye bildirdi, onlar fısıldaşmaya başladıklarında, "bu ülkedeki eli kılıç tutan her erkeği toplamanızı ve Kraliçe'nin ordusuna yazmanızı istiyorum. Talim için fazla zaman olmayacak, ama Son Savaş'ta herkese ihtiyaç duyulacak; savaşmak isteyen kadınlar da yazılabilirler. Şehrin dökümhanelerine de haber yollayın. Bir saat içinde onlarla görüşmek istiyorum."

"Ama," dedi Bertome, "taç giyme ziyafeti, Majesteleri..."

"Son Savaş kazanıldığı ve Cairhien'in çocukları güvenliğe kavuştuğu zaman ziyafet veririz," dedi Elayne. Mümkünse dikkatlerini entrikalardan uzaklaştırması ve onları meşgul edecek işlerle görevlendirmesi gerekiyordu. "Harekete geçin! Son Savaş kapımıza dayanmış ve yarın başlayacakmış gibi davranın!"

Çünkü, başlayabilirdi de.

Mat ölü bir ağaca yaslanmış, kampa bakıyordu. Gülümseyerek nefes alıp veriyor, artık kovalanmadığını bilmenin tadını çıkarıyordu. Bunun ne kadar güzel bir his olduğunu unutmuştu. İki dizine birer güzel hizmetkar kız oturtmaktan bile hoş bir histi. Eh, en azından bir kız oturtmaktan daha hoş.

Akşamları bir askeri kamp tüm dünyadaki en rahat yerdi. Kampın yarısı boşalmış ve adamlar Cairhien'e gitmiş bile olsa. Güneş batmıştı ve geride kalanların bazıları yatmıştı. Ama payına ertesi gün akşam nöbeti çıkanların uyuması için henüz sebep yoktu.

Kampın dört bir yanında bir düzine ateş titrek alevlerle yanıyordu ve adamlar kütüklerin ya da kayaların üzerine oturmuş yaşadıklarını, geride bıraktıkları kadınları ya da uzaklardan duydukları söylentileri birbirleriyle paylaşıyorlardı. Bazıları "Gelin Kızlar" ya da "Öğlen Düşmüş Söğütler" şarkılarını söylerken, arada bir biri çarpık bir dalla közleri karıştırıyor, havaya kıvılcımlar saçıyordu.

Birlik askerleri bir düzine ayrı ulustan gelmişti, ama asıl yuvaları bu kamptı. Mat, şapkası başında, *ashandarei* omzunda, aralarında yürüdü. Boynuna takmak için yeni bir eşarp almıştı. İnsanların yara izinden haberi vardı, ama yine de Luca'nın lanet arabalarından biri gibi teşhir etmesi de gerekmiyordu.

Bu sefer seçtiği eşarp kırmızıydı. Tylin'in ve *gholam*a kurban giden diğerlerinin anısına. Bir an için pembe seçmeyi düşünmüştü. *Çok kısa* bir an için.

Mat gülümsedi. Kamp ateşlerinin çevresinden şarkılar geliyordu, ama hiçbiri yüksek değildi ve kampta sağlıklı bir dinginlik vardı. *Sessizlik* değil. Sessizlik asla iyi değildi. Sessizlikten nefret ederdi. Kimin ona sessizce yaklaşmaya çalıştığını merak etmesine sebep olurdu. Hayır, bu dinginlikti. Usul usul horlayan adamlar, çıtırdayan ateşler, şarkı söyleyenler, nöbetçiler geçerken çıtırdayan otlar. Hayatlarının tadını çıkaran adamların huzurlu sesleri.

Mat karanlık çadırının önündeki masaya yollandı. Oturdu ve oraya yığdığı kağıtları gözden geçirmeye başladı. Çadırın içi fazla boğucuydu. Dahası, Olver'i uyandırmak istememişti.

Mat'in çadırı rüzgarda dalgalanıyordu. Oturduğu yer tuhaf görünüyordu, güzel meşe masa bir tavukayağı kümesinin içinde duruyordu ve sandalyesi de yanındaydı. Yerde bir sürahi dolusu baharatlı elma şarabı vardı. Masadaki kağıtları topladığı taşlarla tutturmuştu ve titrek bir lamba ışık veriyordu.

Kağıt yığınlarıyla uğraşmak zorunda kalmamalıydı. O ateşlerden birinin yanına oturup, "Gölgelerin Jak'ıyla Dans" şarkısını söylemesi gerekiyordu. Yakındaki ateşin başından gelen şarkı sözlerini zar zor seçebiliyordu.

Belgeler. Eh, Elayne için çalışmayı kabul etmişti ve bu tür şeyler belge gerektirirdi. Ejder ekipleri oluşturmakla ilgili belgeler. Malzeme raporları, disiplin raporları ve benzeri saçmalıklar. Ve kraliçe hazretlerinden koparmayı başardığı birkaç belge, gözden geçirmek istediği casus raporları. Seanchanlar hakkında raporlar.

Haberlerin büyük kısmı onun için yeni değildi; Verin'in Kapıyolu sayesinde Mat, Caemlyn'e o söylentilerden daha çabuk gelmişti. Ama Elayne'in de kendi Kapıyolları vardı ve Tear ile Illian'dan gelen haberlerin bazıları tazeydi. Yeni bir Seanchan İmparatoriçesi'nden bahsediyorlardı. Demek Tuon sonunda taç giymişti ya da Seanchanlar yeni bir öndere her ne yapıyorsa ondan yapmıştı.

Bu Mat'i gülümsetti. Işık, onları neyin beklediğini hiç bilmiyorlardı! Muhtemelen bildiklerini sanıyorlardı. Ama Tuon onları şaşırtacaktı; bu, gökyüzünün mavi olduğu kadar kesindi. Ya da, eh, son zamanlarda gökyüzünün olduğu gri kadar kesin.

Aynı zamanda, Deniz Halkı'nın Seanchanlarla ittifak yaptığından da bahsediyorlardı. Mat bu söylentiyi ciddiye almıyordu. Seanchanlar bu izlenimi verecek kadar çok Deniz Halkı gemisi ele geçirmişti, ama işin doğrusu bu değildi. Rand hakkında da haberler vardı, ama çoğu muğlaktı ya da güvenilir değildi.

Kahrolası renkler. Rand oturmuş, bir çadırın içinde birileriyle konuşuyordu. Belki *gerçekten* Arad Doman'daydı, ama hem orada olup hem de Sınırboylarında savaşıyor olamazdı, değil mi? Bir söylenti Kraliçe Tylin'i Rand'ın öldürdüğünü söylüyordu. Hangi lanet aptal öyle düşünürdü ki?

Rand hakkındaki raporları hızla gözden geçirdi. O lanet renkleri tekrar tekrar kovalamaktan hoşlanmıyordu. En azından bu sefer Rand giyinikti.

Son sayfa ilginçti. Büyük sürüler halinde koşan, açıklıklarda toplanan, hep birlikte uluyan kurtlar? Gece kırmızı kırmızı parlayan gökler? Çayırlarda dizilen ve kuzeye dönüp sessizce bakan canlı hayvanlar? Tarlaların ortasında Gölgedölü ordularının ayak izleri? Bütün bunlar, çiftçi karısından çiftçi karısına aktarılan ve sonunda Elayne'in casuslarının kulağına kadar gelen boş laflara benziyordu.

Mat sayfayı gözden geçirdi ve sonra, düşünmeden Verin'in zarfını cebinden çıkarmış olduğunu fark etti. Hala mühürlü olan mektup yıpranmış ve kirliydi, ama onu açmamıştı. O dürtüye direnmek, yaptığı en zor şeymiş gibi geliyordu.

"İşte bu her zaman görülecek manzara değil," dedi bir kadın sesi. Mat başını kaldırdığı zaman Setalle'nin kendisine doğru yürümekte olduğunu gördü. Üstünde, geniş göğsünün üzerinde bağcıklarla bağlanmış kahverengi bir elbise vardı. Mat o göğse bakmakla zaman harcadığından değil.

"İnimi sevdin mi?" diye sordu Mat. Zarfı kenara bıraktı, sonra son casus raporunu yığının üzerine koydu. Talmanes'in satın aldığı arbaletlere bakarak tasarladığı yeni arbalet çizimleri de casus raporu yığınının yanındaydı. Kağıtlar uçup gidecek gibiydi. Bu yığına koyacak taşı kalmadığından, çizmelerinden birini çıkardı ve yığının üzerine koydu.

"İnin mi?" diye sordu Setalle, eğlendiği belli bir sesle.

"Elbette," dedi Mat, çoraplı ayağının altını kaşıyarak. "İçeri girmek istiyorsan kahyamdan randevu alman lazım."

"Kahyan?"

"Şuradaki ağaç kütüğü," dedi Mat başını sallayarak. "Küçük olan değil, üzerinde yosun büyüyen büyük kütük."

Setalle tek kaşını kaldırdı.

“Oldukça iyidir,” dedi Mat. “Benim görmek istemediğim kimseyi içeri bırakmaz.”

“İlginç bir yaratıksın, Matrim Cauthon,” dedi Setalle, büyük kütüğün üzerine oturarak. Elbisesi Ebou Dar tarzındaydı ve eteğinin kenarı kaldırılarak iğnelenmiş, bir Tenekeciyi bile korkutup kaçıracak kadar renkli iç etekliklerini teşhir ediyordu.

“Özel bir şey mi istiyorsun?” diye sordu Mat. “Yoksa sırf kahyamın kafasına oturabilmek için mi uğradın?”

“Bugün sarayı yine ziyaret ettiğini duydum. Kraliçe’yi tanıdığın doğru mu?”

Mat omuzlarını silkti. “Elayne iyi bir kızdır. Güzel bir kız, orası kesin.”

“Artık beni şok etmiyorsun, Matrim Cauthon,” dedi Setalle. “Genellikle söylediğin şeylerin insanları şok etme amaçlı olduğunu fark ettim.”

Öyle miydi? “Ne düşünüyorsam onu söylüyorum, Anan Hanım. Kraliçeyi tanıyıp tanımamam seni neden ilgilendiriyor?”

“Yalnızca senin temsil ettiğin yapbozun bir parçası daha,” dedi Setalle. “Bugün Joline’den bir mektup aldım.”

“Senden ne istiyormuş?”

“Bir şey istemiyor. Yalnızca Tar Valon’a sağ salim geldiklerini haber vermek istemiş.”

“Yanlış okumuş olmalısın.”

Setalle ona paylarcasına baktı. “Joline Sedai sana saygı duyuyor, Cauthon Efendi. Sık sık senden, onu ve iki kişiyi daha kurtarmandan övgüyle bahsetmiştir. Mektupta seni de soruyor.”

Mat gözlerini kırpıştırdı. “Gerçekten mi? O tür şeyler mi söylemiş?”

Setalle başını salladı.

“Yak beni,” dedi Mat. “Ağzını maviye boyadığım için üzüleceğim neredeyse. Ama bana nasıl davrandığına bakarak, bu şekilde düşündüğünü hayatta tahmin edemezdin.”

“Bir erkeğe bu tür şeyler söylemek o adamın kendini fazla beğenmeye başlamasına yol açar. Sana nasıl davranmışsa, bu bile yeterli olmuş sanki.”

“O bir Aes Sedai,” diye mırıldandı Mat. “Herkese çizmesinden sıyırdığı çamurmuş gibi davranıyor.”

Setalle ona dik dik baktı. Kadında azametli bir hal vardı: kısmen nine, kısmen saray hanımı, kısmen saçmalık kabul etmez bir hancı.

“Affedersin,” dedi Mat. “Bazı Aes Sedailer diğerleri kadar kötü değil. Sana hakaret etmek istememiştim.”

“Bunu iltifat kabul ediyorum,” dedi Setalle. “Ama ben Aes Sedai *değilim*.”

Mat omuzlarını silkti ve ayaklarının dibinde güzel, küçük bir taş parçası buldu. Kağıt yığınının üzerine koyduğu çizmesini alıp, yerine taşı bıraktı. Son birkaç gündür yağan yağmurlar havada gevrek bir tazelik bırakmışlardı. “Canını yakmadığını söylediğini biliyorum,” dedi Mat. “Ama... nasıl bir his? Kaybettiğin şey?”

Kadın dudaklarını büzdü. “En çok sevdiğin yemek nedir, Cauthon Efendi? Tüm diğerlerine tercih edeceğin yemek?”

“Annemin tatlı turtaları,” dedi Mat hemen.

“Eh, öyle işte,” dedi Setalle. “Eskiden o turtaların tadını her gün çıkarabildiğini bilmek, ama şimdi onları tadamamak. Arkadaşlarının diledikleri kadar turta yediğini görmek. Onlara imrenirsin ve incinirsin, ama aynı zamanda mutlusundur. En azından *biri* senin alamadığın keyfi almaktadır.”

Mat yavaşça başını salladı.

“Neden Aes Sedailerden bu kadar nefret ediyorsun, Cauthon Efendi?” diye sordu Setalle.

“Onlardan nefret etmiyorum,” dedi Mat. “Yak beni, etmiyorum. Ama bazen bana öyle geliyor ki, ne zaman bir erkek iki şey yapsa, kadınlar bir tanesini farklı bir şekilde yapmasını istiyor ve diğerini tamamen görmezden geliyor.”

“Onların öğütlediklerini yapmak *zorunda* değilsin. Ama çoğu zaman, eninde sonunda o öğütlerin yerinde öğütler olduğunu itiraf edeceğini garanti edebilirim.”

Mat omuzlarını silkti. “Bazen bir erkek dilediğini yapmak ister. Bir başkası o şeyin neden yanlış olduğunu, adamın sorununun ne olduğunu söylemeden. Hepsi bu.”

“Ve bunun senin asillerle ilgili... tuhaf görüşlerinle ilgisi yok, öyle mi? Ne de olsa, çoğu Aes Sedai asil kadınlarmış gibi davranır.”

“Asillerle bir alıp veremediğim yok,” dedi Mat ceketini düzelterek. “Yalnızca, onlardan biri olmak istemiyorum.”

“O zaman neden?”

Mat bir an oturup düşündü. Nedendi? Sonunda ayağına baktı, ardından çizmesini giydi. “Botlar yüzünden.”

“Botlar mı?” Setalle’nin kafası karışmış gibiydi.

“Botlar,” dedi Mat başını sallayarak, bağcıklarını bağlarken. “Hepsi botlar yüzünden.”

“Ama...”

“Anlarsın,” dedi Mat, bağcıkları çekip sıkıştırarak, “bir sürü adam ne tür bot giydiği konusunda endişelenmek zorunda değil. İnsanların en fakirleri onlar. Onlardan birine, ‘Bugün hangi botlarını giyeceksin, Mop?’ diye sorsan, kolay yanıt verirler. ‘Eh, Mat. Yalnızca bir çift botum var, bu yüzden o botları giyeceğim herhalde.”’

Mat duraksadı. “Sana *böyle* söylemezlerdi sanırım, Setalle, çünkü sen ben değilsin. Sana Mat demezlerdi, anlarsın.”

“Anlıyorum,” dedi Setalle, eğlendiğini açık eden bir sesle.

“Her neyse, birazcık parası olanlar için, hangi botları giyeceği sorusu daha zor olabilir. Anlarsın, sıradan insanlar, benim gibi insanlar...” Setalle’yi süzdü. “Ki ben sıradan bir adamım, hatırlatırım.”

“Elbette öylesin.”

“Kesinlikle öyleyim,” dedi Mat, bağcıklarını bağlamayı bitirip doğrularak. “Sıradan bir adamın üç çift botu olabilir. *Üçüncü* en iyi botlar; nahoş bir iş görürken onları giyersin. Birkaç adım sonra birkaç yerden vurabilirler, birkaç yerden delinmiş olabilirler, ama ayağına geçirmek için iyidir. Tarlada ya da ahırda onları kirletmekten korkmazsın.”

“Tamam,” dedi Setalle.

“Sonra bir de, *ikinci* en iyi botların vardır,” dedi Mat. “Onlar gündelik botlarındır. Komşuna yemeğe giderken onları giyersin. Ya da benim durumumda, savaşa giderken giyersin. İyi botlardır, ayağını korur ve onları giyerken görünmekten korkmazsın.”

“Ya en iyi botların?” diye sordu Setalle. “Onları da balolara ya da önemli kişilerle yemeğe giderken mi giyiyorsun?”

“Balolar mı? *Önemli kişiler mi?* Kanlı küller, kadın. Ben seni hancı sanıyordum.”

Setalle hafifçe kızardı.

“Biz balolara falan gitmeyiz,” dedi Mat. “Ama gitmek zorunda kalsak, sanırım *ikinci* en iyi botlarımızı giyerdik. Komşumuz Hembrew Hanım’ı ziyarete giderken giyecek kadar iyiyse, bizimle dans edecek kadar aptal olan bir kadının ayaklarına basmak için de iyi olması lazım.”

“O zaman en iyi botlar ne için?”

“Yürümek,” dedi Mat. “Uzun mesafe yürümek için kullanacağın botların değerini her çiftçi bilir.”

Setalle düşündü. “Tamam. Ama bunun asil olmakla ne ilgisi var?”

“Çok ilgisi var,” dedi Mat. “Anlamıyor musun? Sıradan biriysen, botlarını ne zaman kullanacağını çok iyi bilirsin. Üç çift botu takip edebilirsin. Üç çift botun varken hayat kolaydır. Ama asiller... Talmanes, evinde *kırk* çift botu olduğunu iddia ediyor. Kırk çift, hayal edebiliyor musun?”

Setalle eğlenerek gülümsedi.

“Kırk çift,” diye tekrarladı Mat, başını iki yana sallayarak. “*Kırk* kahrolası çift. Hepsi aynı tür bot da değil. Her kıyafet için ayrı ayakkabılar var; bir de kıyafetlerinin yarısına uyacak, farklı tarzlarda bir düzine ayakkabı. Krallar için ayakkabılar var, yüksek lordlar için ayakkabılar, normal insanlar için ayakkabılar. Kış için, yaz için, yağmurlugünler için, kurugünler için ayrı ayrı ayakkabılar var. *Yalnızca* banyoda yürürken giydiğin ayakkabılar var. Lopin, gece tuvalete çıkarken kullanacak ayakkabılarım olmadığı için şikayet ederdi!”

“Anlıyorum... Demek botları, karmaşık siyasi ve sosyal durumlarda önderlik rolünü üstlenen aristokratların sırtına yüklenen sorumluluk ve karar verme yükümlüğünü temsil eden bir metafor olarak kullanıyorsun.”

“Metafor...” Mat kaşlarını çattı. “Kanlı küller, kadın. Bu hiçbir şeyin metaforu değil! Bu yalnızca *botlar* hakkında.”

Setalle başını iki yana salladı. “Sen sıradışı bir bilgeliğe sahipsin, Matrim Cauthon.”

“Elimden geleni yapıyorum,” dedi Mat, baharatlı şarap sürahisine uzanarak. “Sıradışı olmak konusunda, demek istiyorum.” Bir kadeh doldurdu ve Setalle’ye doğru kaldırdı. Kadın zarifçe kabul etti, içti, sonra ayağa kalktı. “O zaman seni eğlencenle baş başa bırakacağım, Cauthon Efendi. Ama o Kapıyol konusunda ilerleme kaydedersen...”

“Elayne yakında sana bir tane sağlayacağını söyledi. Bir iki gün içinde. Thom ve Noal ile birlikte halledeceğim bir iş var, ondan sonra ilgilenirim.”

Setalle anlayışla başını salladı. Mat o “işten” geri dönmezse, Olver’le Setalle ilgilenecekti. Kadın gitmek üzere döndü. Mat o uzaklaşana kadar bekledi, sonra şarabı doğrudan sürahiden içti. Bütün akşamdır aynısını yapıyordu, ama Setalle bilmese daha iyi olacağını düşünmüştü. Kadınların kafalarını yormamasının daha iyi olacağı türden bir şeydi.

Raporlara geri döndü, ama aklı Ghenjei Kulesi'ne ve o kahrolası tilki ve yılanlara gitti. Birgitte'in yorumları aydınlatıcıydı, ama pek de cesaret verici değildi. İki ay? O koridorlarda dolanarak geçen iki *lanet* ay? Bu, akşam çorbası yerine sunulan koskocaman, üzerinden dumanlar tüten bir endişe çanağıydı. Bunun ötesinde, Birgitte ateş, müzik ve demir götürmüştü. Kuralları ihlal etmek o kadar orijinal bir fikir değildi demek ki.

Mat şaşırmamıştı. Büyük olasılıkla, Işık'ın ilk insanı yaptığı ve o insanın ilk kuralı belirlediği gün, bir başkası da o kuralı ihlal etmenin yolunu bulmuştu. Elayne gibi insanlar kendi işlerine gelen kurallar icat ediyordu. Mat gibi insanlar da, aptal kurallara uymamanın bir yolunu buluyordu.

Ne yazık ki Birgitte -efsanevi Boru Kahramanlarından biri- Aelfinn ile Eelfinnleri yenmeyi başaramamıştı. Bu huzursuz ediciydi.

Eh, Mat'te, onda olmayan bir şey vardı. Şans. Sandalyesinde arkasına yaslandı ve düşünceler içinde oturdu. Askerlerinden biri geçti. Clintock selam verdi; Kızılkol her yarım saatte bir Mat'i kontrol ediyordu. *Gholam*ın kampa girmesine izin vermelerinin utancını üstlerinden atamamışlardı hala.

Mat Verin'in mektubunu yine eline alarak evirip çevirdi. Yıpranmış köşeler, eskiden beyaz olan kağıdın üzerindeki kir lekeleri. Onu tık tık ahşaba vurdu.

Sonra masaya geri fırlattı. Hayır. Hayır, onu açmayacaktı, geri döndüğünde bile. O kadar. İçinde ne yazdığını asla bilmeyecekti ve umurunda da değildi.

Ayağa kalktı ve Thom ile Noal'ı aramaya gitti. Yarın Ghenjei Kulesi'ne gitmek üzere yola koyulacaklardı.

53
-- KAPIYOLLAR

Pevara, Javindhra ve Mazrim Taim ile birlikte Kara Kule köyünden geçerken dilini tuttu.

Her yerde hareketlilik vardı. Kara Kule’de *her zaman* hareketlilik vardı. Yakında, askerler ağaç kesiyordu; Adanmışlar kabuğu soyuyor, sonra odaklanmış, hızlı Hava akımlarıyla kütükleri keresteye dönüştürüyorlardı. Patika talaşla kaplanmıştı; Pevara yakındaki kerestelerin muhtemelen Asha’manlar tarafından doğrandığını fark ederek ürperdi.

Işık! Burada ne bulacağını biliyordu. Bununla yüzleşmek sandığından daha zor oluyordu.

“Görüyorsunuz,” dedi Taim, bir elini arkasında yumruk yaparak. Diğer eliyle uzaktaki, siyah taşlardan örülen, bitmemiş duvarı gösterdi. “On beş metrede bir, bir nöbetçi yeri. Her birinin tepesinde ikişer Asha’man bekleyecek.” Tatminle gülümsedi. “Burası, girilemez bir kale olacak.”

“Gerçekten de öyle,” dedi Javindhra. “Etkileyici.” Sesi ifadesiz ve kayıtsızdı. “Ama hakkında konuşmak istediğim konu başka. Bağ kurmak için Ejder iğneli adamlar...”

“Yine mi bu konu?” dedi Taim. Gözlerinde ateş vardı bu Mazrim Taim’in. Saldaealıların çıkık elmacık kemiklerine sahip, uzun boylu, siyah saçlı bir adamdı. Gülümsedi. Ya da yüz ifadesi gülümsemeye ne kadar yaklaşabiliyorsa, o ifadeyi takındı: gözlerine ulaşmayan bir yarım gülümseme. Ona bir... avcı havası veriyordu. “Kararımı söyledim. Ama sen hala ısrar ediyorsun. Hayır. Yalnızca Askerler ve Adanmışlar.”

“Nasıl istersen,” dedi Javindhra. “Düşünmeye devam edeceğiz.”

“Haftalar geçti,” diye yanıt verdi Taim, “ve hala düşünüyorsunuz, öyle mi? Eh, Aes Sedaileri sorgulamak *benden* uzak olsun. Ne yaptığınız umurumda değil. Ama kapımın önündeki kadınlar da Beyaz Kule’den olduklarını iddia ediyorlar. Sizinle tanışmaları için onları içeri davet etmemi istemez misiniz?”

Pevara ürperdi. Taim her zaman çok şey biliyordu ve Beyaz Kule içindeki politikalar konusunda çok şey bildiğini ima ediyordu.

“Buna gerek yok,” dedi Javindhra soğuk soğuk.

“Nasıl dilersen,” dedi. “Bir an önce seçimlerinizi yapmanız lazım. Onlar da sabırsızlanıyor ve al’Thor onlara adamlarımla bağ kurma izni verdi. Onları sonsuza dek oyalamama izin vermeyeceklerdir.”

“Onlar asi. Onlara ilgi göstermemen gerek.”

“Asiler,” dedi Taim, “ama güçleri sizinkinden daha büyük. Sizde kaç kişi var? Altı kadın mı? Konuşma şekline bakılırsa, tüm Kara Kule ile bağ kurmayı planlıyor gibisiniz!”

“Kurabiliriz de.” Pevara sakin sakin konuşuyordu. “Bize herhangi bir sınır konulmadı.”

Taim ona baktı ve Javindhra, onun iyi bir yemek olup olmadığını düşünen bir kurt tarafından süzüldüğünü hissetti. Bu duyguyu bir kenara itti. O bir Aes Sedai’ydi, kolay lokma değildi. Yine de, yalnızca altı kişi olduklarını hatırlamadan da edemiyordu. Kamp, yönlendirebilen yüzlerce adamla doluydu.

“Bir seferinde, Illian rıhtımında ölmek üzere bir gökbalıkçıl görmüştüm,” dedi Taim. “Kuş aynı anda balık kuş yutmaya çalışmıştı ve boğuluyordu.”

“Zavallı şeye yardım ettin mi?” diye sordu Javindhra.

“Çok şey kapmaya çalışan aptallar her zaman kendilerini boğacaklardır, Aes Sedai,” dedi Taim. “Bundan bana ne? O gece ondan güzel bir yemek yaptım. Kuş eti *ve* balık etiyle. Gitmem lazım. Ama uyarmış olayım, artık savunulabilir bir sınırım var ve dışarı çıkmak istiyorsanız bana haber vermeniz lazım.”

“Geliş gidişleri o kadar sıkı tutmayı mı düşünüyorsun?” diye sordu Pevara.

“Dünya tehlikeli bir yere dönüşüyor,” dedi Taim rahatça. “Adamlarımın ihtiyaçlarını düşünmem lazım.”

Pevara onun adamlarının “ihtiyaçlarını” nasıl düşündüğünü fark etmişti. Yanlarından geçen bir grup genç asker Taim’e selam verdi. İkisinin yüzü bereliydi, birinin gözü şişip kapanmıştı. Talim sırasında hata yapan Asha’manlar zalimce dövülüyor ve Şifa reddediliyordu.

Aes Sedailere asla dokunulmuyordu. Aslında, onlara gösterdikleri saygı, alaya daha çok benziyordu.

Taim başını salladı, ardından uzun adımlarla uzaklaştı ve yakında, demirhanenin yanında bekleyen iki Asha’manla buluştu. Hemen alçak sesle konuşmaya başladılar.

“Bundan hiç hoşlanmadım,” dedi Pevara, adamlar uzaklaştığı zaman. Belki de endişesini ele veren çabuk çabuk konuşmasıydı, ama bu mekan onu huzursuz ediyordu. “Bu iş kolaylıkla felakete dönebilir. Başta söylediğim gibi yapmamız gerektiğini düşünmeye başlıyorum: Her birimiz birkaç Adanmışla bağ kuracağız ve sonra Beyaz Kule’ye döneceğiz. Görevimiz tüm Kara Kule’yi kapatmak değil, Asha’manlara ulaşıp onlar hakkında bilgi edinmekti.”

“Bizim yaptığımız da bu işte,” dedi Javindhra. “*Ben* son birkaç hafta içinde çok şey öğrendim zaten. Sen bu sırada ne yapıyordun?”

Pevara diğer kadının ses tonuna tepki vermedi. *Neden* her şeye karşı çıkmak zorundaydı ki? Bu ekibin önderi Pevara’ydı ve diğerleri de ona boyun eğmek zorundaydı. Ama bu, bunu hoş bir biçimde yapmalarını garanti etmiyordu.

“Bu ilginç bir fırsat oldu,” diye devam etti Javindhra, Kule arazilerini gözden geçirerek. “Ve ben onun eninde sonunda pes edip, tam Asha’manlarla bağ kurmamıza izin vereceğini düşünüyorum.”

Pevara kaşlarını çattı. Javindhra gerçekten böyle düşünüyor olamazdı, değil mi? Taim’in ne kadar inatçı olduğunu gördükten sonra? Evet, Pevara Kara Kule’de biraz daha kalıp, Kule’deki düzeni öğrenmeleri, Taim’den güçlü Asha’manlara ulaşmak için izin istemeleri önerilerine boyun eğmişti. Ama adamın pes etmeyeceği açıktı. Javindhra bunu görüyordu kuşkusuz.

Ne yazık ki, son zamanlarda Pevara Javindhra’yı anlamak konusunda büyük güçlük çekiyordu. Kadın başta Kara Kule’ye gelme fikrine karşı çıkmıştı ve sırf En Yüksek emrettiği için göreve katılmayı kabul etmişti. Ama şimdi, burada kalmak için bahaneler öne sürüyordu.

“Javindhra,” dedi Pevara, kadına yaklaşarak. “Taim’in ne dediğini duydun. Artık gitmek için *izne* ihtiyacımız var. Bu mekan bir kafese dönüşüyor.”

“Ben güvende olduğumuzu düşünüyorum,” dedi Javindhra elini sallayarak. “Taim Kapıyol açabildiğimizi bilmiyor.”

“Bildiğimiz kadarıyla,” dedi Pevara.

“Sen emredersen, diğerlerinin gideceğinden eminim,” dedi Javindhra. “Ama ben bu öğrenme fırsatını kullanmaya devam etmeyi planlıyorum.”

Pevara derin bir nefes aldı. Çekilmez kadın! Kuşkusuz Pevara’nın önderliğini görmezden gelecek kadar ileri gitmezdi, değil mi? En Yüksek önderliği Pevara’ya verdikten sonra? Işık, Javindhra gittikçe daha dengesiz davranıyordu.

Başka tek kelime etmeden ayrıldılar. Pevara döndü ve geldikleri yönde yürüdü. Öfkesine güçlükle hakim olabiliyordu. O son ifade açık bir meydan okumaya çok yaklaşmıştı. Eh, kadın itaatsizlik edip burada kalmak istiyorsa bırak kalsın, diye düşündü Pevara. Beyaz Kule'ye dönme zamanı gelmişti.

Her yerde siyah ceketli adamlar dolaşıyordu. Çoğu, sahte saygı işareti olan o aşırı dalkavuk sırıtışlarla başlarını sallıyordu. Burada geçirdiği haftalara rağmen, bu adamların yanında kendini rahat hissetmeyi öğrenememişti. Onlardan birkaçını Muhafız *yapacaktı*. Üç tanesini. Üç taneyi idare edebilirdi, değil mi?

O karanlık ifadeler. Sıradaki idam mahkûmunun boynunu uzatmasını bekleyen cellatların gözleri gibi. Bazılarının kendi kendine mırıldanması, gölgelerden ürkmesi, sersem sersem başını tutması. Pevara delilik çukurunun dibinde duruyordu ve bu derisinin, tırtıllarla kaplıymış gibi kaşınmasına yol açıyordu. Elinde olmadan adımlarını sıklaştırdı. *Hayır*, diye düşündü. *Javindhra'yı burada bırakamam, bir kere daha denemeden olmaz.* Pevara diğerlerine durumu açıklayacak, buradan ayrılma emrini verecekti. Sonra onlardan Javindhra ile konuşmalarını isteyecekti. İlk önce Tarna. İkisi birlikte ısrar ederse onu ikna edebilirlerdi kuşkusuz.

Pevara onlara ayrılmış kulübelere yaklaştı. Yan taraftaki, Asha'manların bağ kurduğu Aes Sedailerin yerleştiği küçük bina dizisine bakmaktan kaçındı. Bazılarının ne yaptığını duymuştu... muhtelif yöntemler kullanarak Asha'manlarını kontrol altına almaya çalışıyorlardı. Bu da Pevara'nın tüylerini diken diken ediyordu. Çoğu Kızılın erkekler hakkındaki fikirlerinin fazla katı olduğunu düşünse de, o kadınların yaptıkları, çizgiyi pervasız bir sıçrayışla aşıyordu.

Kulübesine girdiği zaman Tarna'yı yazı masasında, mektup yazarken buldu. Aes Sedailer kulübelerini paylaşıyorlardı ve Pevara Tarna'yı özellikle seçmişti. Bu grubun önderi olarak Pevara seçilmiş olabilirdi, ama Tarna Vakanüvis'ti. Bu ekibin içindeki siyasi durum, nüfuzlu üyeler ve çelişen görüşler yüzünden çok hassastı.

Dün gece Tarna gitme zamanı geldiğini kabul etmişti. Pevara'yla birlikte Javindhra'ya gitmeyi kabul ederdi.

"Taim Kara Kule'yi kapattı," dedi Pevara sakince, küçük, yuvarlak odadaki yatağına oturarak. "Artık gitmek için ondan izin almamız lazım. Bunu kayıtsızca, *bizi* engellemeyi amaçlamıyormuş gibi söyledi. Bize istisna tanımayı unuttuğu bir kural gibi."

“Büyük olasılıkla öyle zaten,” dedi Tarna. “Önemli olmadığından eminim.”

Pevara sustu. *Ne?* Tekrar denedi. “Javindhra hala mantıksız bir biçimde, Taim’in bizim tam Asha’manlarla bağ kurmamız konusunda fikrini değiştireceğine inanıyor. Adanmışlarla bağ kurup gitme zamanı geldi, ama o, ben ne karar verirsem vereyim kalacağını ima etti. Senden onunla konuşmanı istiyorum.”

“Aslında,” dedi Tarna, yazmaya devam ederek, “ben de dün gece konuştuklarımız hakkında düşünüyordum. Belki aceleci davrandım. Burada öğrenebileceğimiz çok şey var. Bir de dışarıdaki asiler meselesi var. Gidersek, onlar Asha’manlarla bağ kuracak ve buna izin verilmemeli.”

Kadın başını kaldırdı ve Pevara donakaldı. Tarna’nın gözlerinde farklı bir şey vardı, bir soğukluk. Kadın her zaman mesafeli biri olmuştu, ama bu daha kötüydü.

Tarna gülümsedi; yüzünde kesinlikle doğal durmayan, yüz buruşturmaya benzeyen bir ifade. Bir cesedin dudaklarındaki gülümseme gibi. Mektubuna geri döndü.

Burada çok, ama çok yanlış bir şeyler var, diye düşündü Pevara. “Eh, haklı olabilirsin,” derken buldu kendini. Ağzı işliyordu, ama zihni allak bullaktı. “Ne de olsa, bu görev senin fikrindi. Üzerinde biraz daha düşüneceğim. Bana izin verirsen.”

Tarna elini salladı. Pevara ayağa kalktı. Senelerin Aes Sedailik deneyimi, hissettiği derin endişenin duruşuna yansımasını engelledi. Dışarı çıktı, sonra doğuya, bitmemiş duvara doğru yürüdü. Evet, gerçekten de düzenli aralıklarla nöbetçi kulübeleri dikilmişti. Bu sabah kulübeler boştu. Şimdi ise, yönlendirebilen adamlar kulübelerde nöbet tutuyordu. O adamlardan biri, Pevara karşılık veremeden onu vurup öldürebilirdi. Onların örgülerini göremiyordu ve ettiği yeminler yüzünden ilk saldıran o olamazdı.

Döndü ve küçük bir ağaçlığa, gelecekte bahçe yapılacak bir yere yürüdü. Ağaçlığa girdiğinde bir kütüğün üzerine oturdu ve derin derin nefes aldı. Tarna’nın gözlerinde gördüğü soğukluk, neredeyse cansızlık, hala içini ürpertiyordu.

En Yüksek, durum acil olmadığı sürece Kapıyol kullanma riskine girmemelerini emretmişti. Bu, Pevara’ya acil bir durum gibi geliyordu. Kaynak’a kucak açtı ve örgüyü ördü.

Örgü, onu tamamladığı an dağıldı. Kapıyol oluşmadı. Pevara iri iri açılmış gözlerle tekrar denedi, ama sonuç aynı oldu. Başka örgüler denedi

ve onlar işe yaradı, ama Kapıyol örgüsü her seferinde dağılıyordu.

Pevara buz kesti. Kapana kısılmıştı.

Hepsi kapana kısılmıştı.

Perrin Mat'le el sıkıştı. "İyi şanslar, dostum."

Mat sırıttı ve siyah şapkasının geniş siperliğini çekiştirdi. "Şans mı? *Umarım* bu iş şansla çözülür. Şans konusunda iyiyimdir."

Mat bir omzunda büyük bir paket taşıyordu. Mat'in Noal adıyla tanıştırdığı kemikli, boğum boğum adam da öyle. Thom arpını ve benzer bir paketi sırtlamıştı. Perrin onların ne götürdüğünü tam olarak bilmiyordu. Mat kulede yalnızca birkaç gün kalmayı planlıyordu, bu yüzden çok fazla erzağa ihtiyaçları yoktu.

Küçük grup Perrin'in kampının dışındaki Yolculuk arazisindeydi. Arkalarında, Perrin'in adamları birbirlerine seslenerek kampı kaldırıyorlardı. Bugünün ne kadar önemli olacağını hiçbiri bilmiyordu. Moiraine. Moiraine yaşıyordu. *Işık, umarım öyledir.*

"Seni yanına daha fazla insan almaya ikna edemeyeceğimden emin misin?" diye sordu Perrin.

Mat başını salladı. "Üzgünüm. Bu tür şeyler... eh, tuhaf olabiliyor. Not açıktı. İçeri yalnızca üçümüz girebileceğiz, yoksa başarısız olacağız. Yine de başarısız olursak... eh, o zaman Moiraine'in kendi hatası olur, değil mi?"

Perrin kaşlarını çattı. "Dikkatli olun. Geri döndüğünde, Denezel Efendi'nin yerinde kesenden bir tutam daha tütün istiyorum."

"Alacaksın da," dedi Thom, Perrin'in uzattığı eli sıkarak. Sonra duraksadı ve gözlerinde hafif bir ışıltıyla gülümsedi.

"Ne?" diye sordu Perrin.

Thom torbasını düzeltti. "Bu iş bitene kadar, karşıma çıkan her çiftçi çocuk bir asile mi dönüşecek?"

"Ben asil değilim," dedi Mat.

"Öyle mi?" dedi Thom. "Kuzgunlar Prensi?"

Mat şapkasını aşağı çekti. "İnsanlar bana ne isim isterlerse verebilirler. Bu benim onlardan biri olduğum anlamına gelmez."

"Aslında," dedi Thom, "pekala..."

"Kapıyol aç ki, yolumuza gidelim," dedi Mat. "Bu kadar saçmalık yeter."

Perrin Grady'ye başını salladı. Hava yarıldı ve bir ışık çizgisi belirerek döndü. Açılan kapıdan, ağır ağır akan geniş bir ırmak görülüyordu. "Ancak

bu kadar yaklaşabiliyor," dedi Perrin. "En azından, mekana dair daha iyi bir tarif olmadan."

"İş görür," dedi Mat, başını Kapıyoldan içeri uzatarak. "Geri dönmemiz için de bir tane açacaksın, değil mi?"

"Her gün öğle vaktinde," dedi Grady, Perrin'in verdiği emri tekrarlayarak. "Tam olarak aynı noktada." Gülümsedi. "Dikkat et de kapı açılırken ayak parmaklarını kesmesin, Cauthon Efendi."

"Elimden geleni yaparım," dedi Mat. "O parmaklara çok bağlıyım." Bir nefes aldı ve Kapıyoldan geçti. Noal da, kararlı bir kokuyla, sessizlik içinde onu takip etti. O adam göründüğünden çok daha zorluydu. Thom bıyıklarını savurarak Perrin'e başını salladı, sonra kapıdan içeri sıçradı. İki sene önce Soluk'la savaşırken yaraladığı bacağı hala tutuk olsa da, çevik bir adamdı.

Işık size yol göstersin, diye dua etti Perrin, ırmak kıyısında bata çıka ilerlemeye başlayan üçlüyle elini kaldırarak.

Moiraine. Perrin Rand'a haber yollamalıydı. Renkler belirdi ve Rand'ı bir grup Sınırboyluyla konuşurken gösterdi. Ama... hayır. Perrin Moiraine'in yaşadığından emin olana kadar bunu Rand'a söyleyemezdi. Aksini yapmak zalimlik olurdu. Aynı zamanda, Rand'ın Mat'in yolculuğuna karışmasına davetiye çıkarmak olurdu.

Kapı kapanırken Perrin döndü. Adım atarken, bacağında, Katil'in okunun saplandığı yer hafifçe zonkladı. O yaraya Şifa verilmişti ve anlayabildiği kadarıyla tamamen iyileşmişti. Yara yoktu. Ama bacağı... yine de yarayı hatırlayabiliyor gibiydi. Gölge gibiydi, çok hafif, belli belirsiz.

Faile meraklı bir ifadeyle yaklaştı. Gaul da yanındaydı. Perrin adamın dönüp dönüp arkasına, Bain ile Chiad'a baktığını görünce gülümsedi. Kadınlardan biri Gaul'un oklarını, diğeri yayını taşıyordu. Görünüşe göre, sırf Gaul taşımak zorunda kalmasın diye.

"Vedayı kaçırdım mı?" diye sordu Faile.

"Planladığın gibi," diye yanıt verdi Perrin.

Faile burnunu çekti. "Matrim Cauthon insanları kötü etkiliyor. Gitmeden önce seni bir başka meyhaneye sürüklemediğine şaştım."

Gülünç bir şekilde renkler belirdi ve Perrin biraz önce yanından ayrılmış olan Mat'i ırmak kıyısında yürürken gördü. "O kadar kötü değil," dedi Perrin. "Hazır mıyız?"

"Aravine herkesi harekete geçirdi ve organize etti," dedi Faile. "Bir saat içinde yürümeye hazır olmalıyız."

Bu iyi bir tahmin çıktı. Yarım saat sonra Perrin, Grady ile Neald'ın Aes Sedailer ve Edarra ile zincir kurarak açtığı, havayı yaran muazzam bir Kapıyolun yanında duruyordu. Perrin'in harekete geçme kararını kimse sorgulamamıştı. Rand Merrilor Çayırı denen bu yere gidiyorsa, Perrin de orada olmak istiyordu. Orada olması *gerekiyordu*.

Bu Kapıyolun ötesindeki arazi Andor'un güneyinden daha zorluydu. Daha az ağaç ve daha fazla çayır vardı. Uzakta harabeler görünüyordu. Önlerindeki açık alan çadırlar, bayraklar ve kamplarla doluydu. Egwene'in koalisyonu toplanmış gibi görünüyordu.

Grady kapıdan içeri baktı ve hafifçe ıslık çaldı. "*Kaç* kişi var orada?"

"Şunlar Tear Hilalleri," dedi Perrin, bir bayrağı göstererek. "Şu da Illian bayrağı. Çayırın karşı kenarlarına kamp kurmuşlar." O ordunun işareti, yeşil fon üzerine dokuz altın arıydı.

"Cairhien Evlerinin sayısı çok," dedi Faile, yükseltiden uzaklara bakarak. "Epey de Aiel... Sınırboyu bayrağı yok."

"Bir yere toplanmış bu kadar çok asker görmemiştim," dedi Grady.

Gerçekten de başladı, diye düşündü Perrin, yüreği gümleyerek. *Son Savaş*.

"Rand'ı durdurmak için yeterli gelir mi sence?" diye sordu Faile. "Onun mühürleri kırmasını engellememizi sağlar mı?"

"Engellemek?" diye sordu Perrin.

"Elayne'e Merrilor Çayırı'na gideceğini söyledin," dedi Faile. "Egwene'in istediği şey için."

"Ah, ona yalnızca orada olmam gerektiğini söyledim," dedi Perrin. "Ama Egwene'in tarafında olacağımı söylemedim. Ben Rand'a güveniyorum Faile ve mühürleri kırmak zorunda olması bana doğru geliyor. Kılıç yapmak gibi. Kırılmış, bozulmuş bir silahın parçalarını bir araya getirmek istemezsin. Silah yapmak için yeni, sağlam çelik alırsın. Eski mühürleri onarmak yerine, Rand yeni mühürler yapacak."

"Belki," dedi Faile. "Ama ince bir çizgide yürüyeceksin. Bir sürü ordu aynı yerde toplanmış. Bazıları Rand'ın, diğerleri Beyaz Kule'nin tarafını seçerse..."

Zıtlaşırlarsa kimse kazanamazdı. Eh, Perrin bunun gerçekleşmemesini sağlamalıydı.

Askerler çoktan sıra olmuş, yürümeye hazır bekliyorlardı. Perrin onlara döndü. "Rand bizi bir düşmanı bulmaya yollamıştı," diye bağırdı. "Biz ona bulduğumuz müttefiklerle dönüyoruz. İleri, Son Savaş'a!"

Onu yalnızca öndekiler duyabiliyordu, ama yine de bir tezahürat kopardılar ve sözlerini arkaya ilettiler. Rand ya da Elayne olsa, çok daha etkileyici söylevler çekebilirlerdi. Ama Perrin onlar gibi değildi. İşleri kendi bildiğince yapması gerekecekti.

“Aravine,” diye seslendi Perrin tombul Amadicialı’ya. “Kapıdan geç ve kimsenin, kimin nereye kamp kuracağı konusunda savaşmadığından emin ol.”

“Başüstüne, Lord Altıngöz.”

“Şimdilik diğer ordulardan uzak duralım,” dedi Perrin. “Sulin ve Gaul güzel bir yer seçsin. Kamp kurarken haberi her orduya iletin. Diğer güçlerin hiçbiriyle iletişim kurmayacağız ve yan gözle bakmayacağız. Kimse güneye de gitmesin! Artık yabanda değiliz ve yerel çiftçilerin bizden şikayet etmesini istemiyorum.”

“Başüstüne Lordum,” dedi kadın.

Perrin Aravine’e neden Amadicia’ya dönen gruplardan birine katılmadığını hiç sormamıştı. Ama muhtemelen Seanchanlar yüzündendi. Kadının asil biri olduğu açıktı, ama geçmişi hakkında fazla konuşmuyordu. Perrin, o yanında olduğu için memnundu. Kamp kahyası olarak, ordusunu meydana getiren muhtelif gruplarla arasındaki iletişimi sağlıyordu.

Kurada ilk geçme hakkını Kurt Askerleri kazanmıştı, bu yüzden Kapıyolda onlar başı çektiler. Büyük alay harekete geçti. Perrin sıralar boyunca gezinerek emirler veriyor, yerliler ya da diğer ordularla aralarında sorun çıkmasını istemediğini tekrarlıyordu. Sıralarını bekleyen Beyazpelerinlerle karşılaşınca durdu. Berelain yine Galad’ın yanındaydı; hoş bir sohbete dalmış gibi görünüyorlardı. Işık, son günlerde kadın her uyanık anını Galad’ın yanında geçiriyor gibiydi.

Perrin Beyazpelerinlerle Mayenelileri bir araya getirmemişti, ama onlar yine de bir araya gelmiş gibi görünüyordu. Harekete geçtiklerinde, Galad’ın Beyazpelerinleri, güneş patlaması armalı beyaz giysiler içinde, dörderli sıralar halinde, kusursuz bir düzenle ilerlediler. Perrin hala onları gördüğünde paniğe kapılır gibi hissediyordu, ama mahkemeden dolayı Beyazpelerinler şaşırtıcı ölçüde az sorun çıkarmışlardı.

Mayene’in Kanatlı Askerleri Kapıyoldan geçti, Berelain’in hemen peşinden Gallenne’nin askerleri mızraklarını dik tutarak geldiler. Mızraklarında kırmızı flamalar, kusursuzca parlatılmış plaka zırhlar ve miğferleri vardı. Geçit alayına hazırlanmış gibi görünüyorlardı. Belki de

öyleydi. Son Savaş'a giriyorsanız, bunu mızraklarınızı dik tutarak ve zırhınızı cilalayarak yapardınız.

Perrin devam etti. Sırada Alliandre'nin ordusu vardı. Başlarında Arganda'yla, sekizerli sıralar halinde, sıkışık saflar tutmuş ağır süvariler. Adam Perrin'i görünce emirler bağırdı ve kıvrıla kıvrıla ilerleyen alay dönerek selam verdi.

Perrin de selamlarına karşılık verdi. Alliandre'ye sormuştu ve kadın uygun yanıtın bu olduğunu söylemişti. Alliandre Arganda'nın yanında at sürüyordu. Altın kenarlı, ince, kestane rengi bir elbise giymişti ve atının sırtında yan oturmuştu. At binmek için uygun bir kıyafet değildi, ama zaten çok uzun süre at sırtında kalmayacaktı. Üç yüz adım ve üç yüz fersah.

Perrin, kendisi askerlerine selam verince Alliandre'nin tatmin olduğunu görebiliyordu. Alliandre onun koalisyonun önderi olarak rolünü kabullenmesinden memnundu. Aslında kamptaki pek çok kişi de aynı şekilde tepki vermişti. Belki de önceden Perrin'in önderlik etmekten hiç memnun olmadığını seziyorlardı. Duyguların kokusunu alamadıkları halde, insanlar bunu nasıl yapıyordu?

"Lord Perrin," dedi Alliandre, onun yanına gelerek. At sırtında diz kırmanın dengi olan, eğilmeyle sallanma arasında bir tür reverans yaptı. "At sırtında olmanız gerekmez mi?"

"Ben yaya olmaktan memnunum," dedi Perrin.

"Bir kumandan at sırtındayken daha otoriter görünür."

"Bu ordunun önderi olmaya karar verdim," dedi Perrin kabaca, "ama bunu kendi yöntemimle yapacağım. Bu da, canım istediğinde yürüyeceğim anlamına geliyor." Kapıyolda birkaç metre gideceklerdi zaten. Perrin'in ayakları yeterince iş görürdü.

"Elbette Lordum."

"Yerleştiğimiz zaman, Jehannah'a birkaç kişi göndermeni istiyorum. Bak bakalım başka asker bulabiliyor musun. Bulabildiğin şehir bekçilerini topla. Onları buraya getir. Bulabildiğimiz herkese ihtiyacımız olacak ve bu savaş başlamadan önce, onları olabildiğince iyi eğitmek istiyorum."

"Pekala Lordum."

"Mayene'e birilerini yolladım bile," dedi Perrin. "Tam de İki Nehir'de adam topluyor." Işık, onların çiftliklerinde kalmalarını, başka her yerde fırtına kasıp kavururken onların huzur içinde yaşamalarını ne kadar da isterdi. Ama bu gerçekten de her şeyin sonuydu. Hissedebiliyordu. Bu savaşı kaybederlerse, her şeyi kaybederlerdi. Dünyayı. Desen'in kendisini.

Bununla yüzleşmek için, kılıç kaldırmayı zar zor becerebilen oğlan çocuklarını, yürümekte güçlük çeken dedeleri bile savaş meydanına sürerdi. Bunu itiraf etmek içini burkuyordu, ama gerçek buydu.

Sıralar boyunca ilerleme devam etti ve diğer gruplara da emirler yağdırdı. Son grupla işini bitirirken, bir grup İki Nehirlinin geçtiğini fark etti. Biri, Azi, kurt başı bayrağını taşıyordu. Jori Congar geride kaldı. Durdu, sonra diğer üçünün geçmesini işaret etti ve koşarak Perrin'in yanına geldi. Sorun mu vardı?

"Lord Perrin."Jori sırtını dikleştirdi. Uzun boylu ve sıskaydı, tek bacağı üzerinde duran bir kuşa benziyordu. "Ben..."

"Evet?" dedi Perrin. "Söyle."

"Özür dilemek istedim," dedi Jori çabuk çabuk konuşarak.

"Ne için?"

"Söylediğim bazı şeyler için," dedi Jori bakışlarını kaçırarak. "Bazı aptalca sözler, demek istiyorum. Siz hastalandıktan sonraydı, anlarsınız, ve Mayene Başı'nın çadırına götürüldüğünüz de... şey, ben..."

"Sorun değil, Jori," dedi Perrin. "Anlıyorum."

Jori gülümseyerek başını kaldırdı. "Burada, sizinle olmak bir zevk, Lord Perrin. Gerçek bir zevk. Diğerleri ve ben, nereye giderseniz gidin, sizi takip ederiz."

Sonra selam verdi ve koşarak uzaklaştı. Perrin adamın uzaklaşmasını izleyerek sakalını kaşıdı. Jori son birkaç gün içinde özür dilemek için gelen bir düzine İki Nehirliden biriydi. Hepsi Perrin ve Berelain hakkında söylentiler yaydıkları için vicdan azabı çekiyora benziyorlardı, ama hiçbiri bunu açık açık söylemiyordu.

Orada her ne yaptıysa, Faile'ye minnettardı.

Herkes geçtikten sonra Perrin derin bir nefes aldı, sonra alayın peşinden yürüdü ve Kapıyoldan geçti.

Çabuk gel, Rand, diye düşündü, gözlerinin önünde renkler belirerek. *Başladığını hissedebiliyorum.*

Mat solunda Thom, sağında Noal'la birlikte durmuş, ağaçların arasında yükselen kuleye bakıyordu. Arkalarındaki dere, yakındaki Arinelle ırmağının kollarından biri, ezgili bir şırıltıyla akıyordu. Derenin çevresinde çimenlik bir ova uzanıyordu ve onun da ötesinde ırmağın kendisi vardı.

Buradan daha önce geçmiş miydi? O zamana dair anılarının çoğu bölük pörçüktü. Ama bu kuleye uzaktan baktığını açık seçik hatırlıyordu. Shadar

Logoth'un karanlığı bile onu zihninden silememişti.

Kule saf metalden yapılmış gibiydi, som çelik loş günışığında parlıyordu. Mat kürek kemiklerinin arasında bir ürperti hissetti. Irmak boyunca yolculuk edenler onu Efsaneler Çağı'ndan bir andaç sanıyordu. Ormanın içinde yükselen, içinde yaşayan yokmuş gibi görünen çelikten bir kule hakkında başka ne düşünebilirdiniz ki? Doğal değildi ve o çarpık kırmızı kapılar kadar yersiz kaçıyordu. O kapılara bakmak insanın bakış açısını çarpıtıyordu.

Orman burada fazla durgundu ve üçünün ayak sesleri dışında sessizdi. Noal kendi boyundan daha uzun bir asayla yürüyordu. Onu nereden bulmuştu? Asa olarak geçirdiği zaman, ağaç olarak ömründen daha uzun olmuş tahta parçalarının o pürüzsüz, yağlanmış görünüşüne sahipti. Noal aynı zamanda siyaha yakın lacivert pantolon ve tuhaf, yabancı bir tarzda gömlek giymişti. Omuzları Mat'in bildiği kesimlerden daha dardı, ceket daha uzundu ve Noal'ın neredeyse dizlerine geliyordu. Beli düğmeliydi ve bacaklarda açılıyordu. Gerçekten de tuhaf. Yaşlı adam geçmişi hakkındaki soruları *asla* yanıtlamıyordu.

Thom aşık kıyafetleri giymişti. Onu süslü saray ozanı giysileri yerine, yine o kıyafetlerin içinde görmek güzeldi. Yamalı pelerin, önden bağcıklı sade gömlek ve paçalarını çizmelerinin içine soktuğu dar pantolon. Mat seçimini sorgulayınca Thom omuzlarını silkmiş, "Onu göreceksem böyle giyinmem gerekir, diye düşündüm," demişti.

"O", Moiraine'di. Ama yılanlar ve tilkiler ona ne yapmıştı? Çok uzun zaman olmuştu, ama Mat bir saat daha geçmesine izin verirse kavrulsundu. Kendisi orman yeşili ve toprak kahverengisi giysiler ve koyu kahverengi bir pelerin seçmişti. Çantasını bir kolunda taşıyordu ve *ashandarei* elindeydi. Dipçiğindeki yeni demir karşı ağırlığı denemişti ve memnun kalmıştı.

Silahı ona Eelfinnler vermişti. Eh, onunla Moiraine arasına girmeye cüret ederlerse, Mat'in armağanlarıyla ne yapabildiğini göreceklerdi. Kavrulsun, göreceklerdi işte.

Üç adam kuleye yaklaştı. Altmış metrelik yüksekliği boyunca tek bir açıklık yok gibiydi. Tek bir pencere, tek bir ek yeri, tek bir çizik yoktu. Mat başını kaldırıp baktı ve uzaktaki gri gökyüzüne uzanan parlak metale bakarken yön duygusunu yitirdiğini hissetti. Kule ışığı *çok* mu fazla yansıtıyordu?

Mat ürperdi ve Thom'a döndü. Mat bir kere başını salladı.

Thom kısa bir an duraksadıktan sonra kemerindeki kından bronz bir bıçak çekti ve kuleye yaklaşıp ucunu duvara dayadı. Bıçakla, sivri ucu yere bakan, avuç genişliğinde bir üçgen çizdi. Metal metale sürtündü, ama iz bırakmadı. Thom, Yılanlar ve Tilkiler oyununun başında yapıldığı gibi, üçgenin ortasına dalgalı bir çizgi çizerek bitirdi.

Herkes sessizce duruyordu. Mat Thom'a baktı. "Doğru yaptın mı?"

"Sanırım," dedi Thom. "Ama 'doğrunun' ne olduğunu nasıl bileceğiz? O oyun kim bilir kaç nesildir..."

Kulenin önünde bir ışık çizgisi belirince sustu. Mat mızrağını doğrultarak geriye sıçradı. Thom'un çizdiği üçgenin çizgileri parlamaya başlamıştı ve derken, bir güvenin kanat çırpması kadar hızlı bir biçimde, üçgenin içindeki metal kayboldu.

Noal avuç içi büyüklüğündeki deliğe baktı. "Bu içinden geçmemiz için biraz küçük." Deliğe yaklaştı ve içine baktı. "Diğer yanda karanlıktan başka bir şey yok."

Thom bıçağa baktı. "Sanırım o üçgen aslında bir kapı. Oyuna başlarken çizdiğin de bu. Daha büyük bir tane çizmeyi deneyeyim mi?"

"Sanırım," dedi Mat. "*Gholam*dan yumruk büyüklüğünde deliklerden geçmeyi öğrenmediysen."

"Tatsızlık etmeye gerek yok," dedi Thom. Bıçağı kullanarak ilk üçgenin çevresine bir tane daha çizdi. Bu seferki içinden geçebilecekleri kadar büyüktü. Çizimi dalgalı çizgiyle bitirdi.

Mat saydı. Beyaz çizgilerin belirmesi yedi nabız atışı kadar sürdü. Aralarındaki metal yok oldu ve kulenin içine giden üçgen bir koridor göründü. İçerisi som çelikten yapılmış gibi görünüyordu.

"Işık beni yaksın," diye fısıldadı Noal. Koridor karanlıkta kayboluyordu; sanki güneş ışığı bile içeri girmeye gönülsüzdü, ama muhtemelen yalnızca bir ışık oyunuydu.

"Böylece, kazanılması imkansız oyuna başlıyoruz," dedi Thom, bıçağı kınına sokarak.

"Güç verecek cesaret," diye fısıldadı Noal öne çıkarak. Alevi titreyen fenerini havaya kaldırdı. "Kör edecek ateş. Baş döndürecek müzik. Bağlayacak demir."

"Ve Matrim Cauthon," diye ekledi Mat. "Şansımızı eşitlemek için." Kapıdan geçti.

Kör edici parlaklıkta, beyaz bir ışık çaktı. Mat bir küfür salladı ve gözlerini yumdu. *Ashandarei*yi, tehditkar olduğunu umduğu bir biçimde

tuttu. Gözlerini kırpıştırdı ve beyazlık soldu. Geniş bir odanın ortasındaydı. Arkasında, boşlukta duran, sivri ucu yere bakan üçgen bir kapı vardı. Kapı simsiyahtı ve yer yer metal, yer yer ahşap görünen, bükülmüş halatlardan oluşmuştu.

Oda da siyahtı ve çarpık kare şeklindeydi. Dört köşedeki deliklerden dalga dalga beyaz buhar fışkırıyordu; o sis beyaz bir ışıkla parlıyordu. Oda, dört yönde, dört koridora açılıyordu.

Oda tam olarak kare şeklinde değildi. Her duvarın uzunluğu, diğerinden biraz farklıydı ve köşelerdeki birleşme yerleri tuhaftı. Hele o buhar! Mat'in ağzından nefes almak istemesine yol açan sülfürlü bir kokusu vardı. Oniks rengi duvarlar taştan değildi, dev bir balığın pulları gibi, yansıtıcı bir maddedendi. Buharlar tavanda toplanıyor, yumuşak bir ışıkla hafif hafif parlıyordu.

Kavrulsundu! Burası ilk ziyaret ettiği, karmaşık sarmalları ve yuvarlak kapıları olan yere benzemiyordu. Yıldız şeklinde odaları ve sarı ışık çizgileri olan ikinci yere de benzemiyordu! *Neredeydi?* Kendini neyin içine sokmuştu? Endişe içinde döndü.

Thom gözlerini kırpıştırarak, sersem sersem kapıdan geçti. Mat çantasını bıraktı ve aşığın kolunu tuttu. Sonra Noal geldi. Kemikli adam dengesini buldu, ama göremediği açıktı, fenerini kendini savunmak istercesine öne uzatıyordu.

Diğer ikisi gözlerini kırpıştırdılar. Noal'ın gözlerinden yaşlar akıyordu. Sonunda kendilerini toparladılar ve çevrelerine bakındılar. Oda ve dört yöne uzanan koridorlar boştu.

"Burası senin tarif ettiğin yere benzemiyor Mat," dedi Thom. Sesi hafifçe yankılanıyordu, ama sesler de tekinsiz bir biçimde çarpılıyormuş gibiydi. Yansıyıp geri gelen sesler fısıltılara dönüşüyordu. Mat'in ensesindeki tüyler diken diken olmuştu.

"Biliyorum," dedi Mat, çantasından bir meşale çıkararak. "Bu mekan hiçbir mantığa uymuyor. Hikayeler en azından bu konuda hemfikir. Al, bunu yak Noal."

Thom da bir meşale çıkardı ve meşaleleri Noal'ın fenerini kullanarak yaktılar. Aludra'dan kibrit almışlardı, ama Mat onları saklıyordu. Kulenin içindeyken yaktıkları ateşlerin söneceğinden korkuyordu. Ama meşaleler yandı ve sönmedi. Bu onu biraz cesaretlendirdi.

"Ee, neredeler?" diye sordu Thom, siyah odanın çeperinde yürüyerek.

“İlk geldiğinde burada olmuyorlar,” dedi Mat, meşalesini kaldırıp duvarlardan birini inceleyerek. Taş olmayan malzemeye kazınmış şey yazı mıydı? Yabancı harfler o kadar ince ve narindi ki, onları zar zor görebiliyordu. “Ama kendine dikkat et. Arkanda, kesendeki paranın şıngırtısını duyan hancıdan daha hızlı belirebilirler.”

Noal içinden geçtikleri üçgen açıklığı inceledi. “Bunu geri dönmek için kullanabilir miyiz sence?” Kapı, Mat’in daha önce de içinden geçtiği taş *ter’angreal*e benziyordu. Yalnızca şekli farklıydı.

“Umarım,” dedi Mat.

“Belki denemeliyiz,” dedi Noal.

Mat başını salladı. Ayrılmak hoşuna gitmiyordu, ama geri dönüş yolunun bu olup olmadığını bilmeleri gerekiyordu. Noal kararlı bir ifadeyle kapıdan geçti. Yok oldu.

Mat uzun süre nefesini tuttu, ama yaşlı adam geri dönmedi. Bu bir hile miydi? Bu kapı onları kandırmak için mi...

Noal kapıdan geçti ve sendeleyerek odaya girdi. Thom meşalesini yere bıraktı ve yardıma koştu. Noal bu sefer kendini daha çabuk topladı ve gözlerini kırpıştırarak görmeye çalıştı. “Beni dışarı attı,” diye açıkladı. “İçeri girmek için bir üçgen daha çizmem gerekti.”

“En azından bir kaçış yolumuz olduğunu biliyoruz,” dedi Thom.

Lanet Aelfinnlerle Eelfinnlerin onun yerini değiştirmeyeceğini varsayarsak, diye düşündü Mat, asılmakla sona eren önceki ziyaretini hatırlayarak. O seferinde, odalar ve koridorlar, doğru olması gereken her şeye tamamen meydan okuyarak, gizemli bir biçimde yer değiştirmişti.

“Şuna baksanıza,” dedi Thom.

Mat mızrağını indirdi ve Noal bir anda kısa demir kılıcını çekti. Thom yere bıraktığı meşalesini gösteriyordu. Meşale bıraktığı yerde, parlak buhar çıkışlarının yanında kesik kesik yanıyordu.

Beyaz buhar, rüzgara kapılmış gibi, alevlerden *kaçıyordu*. Ama hiçbir rüzgar buharın o kadar tuhaf hareket etmesine sebep olmazdı. Ateşin çevresinde kıvrılarak bir halka oluşturuyordu. Thom meşaleye gitti ve yerden kaldırdı. Onu buhar bulutuna doğru uzattı ve buharlar eğilerek ateşten kaçındı. Thom meşaleyi buharların içine uzattı ve buharlar bölünerek ateşin iki yanından geçip, yukarıda tekrar bir araya geldiler.

Thom diğerlerine baktı.

“Bana sorma,” dedi Mat kaşlarını çatarak. “Bu mekanın mantıklı olmadığını *söylemiştim*. Burada göreceğimiz en tuhaf şey bu olacaksa, ben

de bir Murandyli’nin bıyığıyım. Hadi, gelin.”

Mat bir koridor seçti ve içinde yürümeye başladı. Diğer ikisi de peşinden seyirttiler. Tavanda buhar parlıyor, siyah koridoru süt beyazı bir ışığa boğuyordu. Zemin iç içe geçen üçgen parkelerden oluşmuştu ve yine, huzursuz edici ölçüde, balık pullarına benziyorlardı. Koridor geniş ve uzundu, diğer ucu uzak ve karanlıktı.

“Bütün bunların tek bir kulenin içinde saklı olduğunu düşünmek,” dedi Noal, fenerini kaldırarak.

“Artık kulede olduğumuzu sanmıyorum,” dedi Mat. İleride duvarda bir açıklık, bir tür pencere görebiliyordu. Doğal olamayacak kadar yükseğe oturtulmuştu.

“O zaman nerede...” Noal pencerenin önüne gelince sustu. Dört kenarlı pencere, sıradışı bir manzaraya bakıyordu. Bir tür kulenin yüksek katlarından birindeydiler, ama dışarıdaki kesinlikle Andor değildi.

Pencere sapsarı, yoğun bir bitki örtüsü görüyordu. Mat tepesinde sarkık, şemsiyeye benzeyen dalları olan ince ağaçları hatırladı, ama önceden, onları yerden görmüştü. Geniş yelpazelere benzeyen yaprakları olan, eğrelti otuna benzer ağaçları da hatırlıyordu, ama şimdi ağaçlarda simsiyah meyveler çıkmıştı. Yapraklar ağır meyveler yüzünden sarkıyordu.

“Harmancının Merhameti,” diye fısıldadı Noal; Mat’in daha önce hiç duymadığı bir deyim.

Noal’ın hayrete düşmesi doğaldı; Mat o ormanı ilk defa görmesini ve çarpık kapının onu yalnızca başka bir yere değil, bambaşka bir *dünyaya* getirdiğini fark etmesini hatırlıyordu.

Mat kenara baktı. İlk ziyaretinde gördüğü üç kuleyi görebilir miydi? Görünürlerde yoktular, ama bu mekanda, bir sonraki pencere bambaşka bir manzara gösterebilirdi. Onlar...

Duraksadı, sonra dikkatle pencereden dışarı baktı. Solda bir kule seçebiliyordu. O zaman anladı. İlk ziyaretinde uzaktan gördüğü kulelerden birinin içindeydi.

Ürpertisini bastırdı ve sırtını döndü. En azından aynı yerde olduğundan emindi. Bu, Aelfinnlerle Eelfinnlerin dünyasının aynı olduğu anlamına mı geliyordu? Öyle umuyordu. Moiraine çarpık kırmızı kapıların *ikincisine* düşmüştü. Bu da, büyük olasılıkla Eelfinnler, yani tilkiler tarafından ele geçirildiği anlamına geliyordu.

Mat’i asanlar onlardı; en azından tilkiler onu faydalı yanıtlar vermeden dünyalarından dışarı atmışlardı. Mat onlara hınçlıydı, ama tilkiler... *onlar*

sorularını yanıtlamayı reddetmişlerdi ve bunun yerine o lanet anıları vermişlerdi!

Mat ve diğerleri koridorda yürümeye devam ettiler. Ayak sesleri yerde yankılanıyordu. Kısa süre sonra, Mat izlendiğini hissetmeye başladı. Bunu daha önceki ziyaretlerinde de hissetmişti. Yana döndü ve çok arkada hafif bir hareket sezdi.

Meşaleyi atıp *ashandarei* ile savaşmaya hazırlanarak hızla döndü, ama hiçbir şey görmedi. Diğer ikisi yerlerinde dondular ve endişeli ifadelerle bakındılar. Mat mahçup mahçup yoluna devam etti, ama Thom da biraz sonra aynı şeyi yapınca hissettiği utanç azaldı. Thom duvardaki bir gölgeye bıçak fırlatacak kadar ileri gitti.

Demir silah yüzeye çarptı. Donuk çınlama koridorda çok uzun süre yankılandı.

“Pardon,” dedi Thom.

“Sorun değil,” dedi Mat.

“Bizi izliyorlar, değil mi?” diye sordu Noal. Sesi yumuşak ve biraz da endişeliydi. Işık! Mat de yerinde duramıyor, her an fırlayıp koşmaya başlayabilirmiş gibi hissediyordu. Kendisiyle karşılaştırıldığında, Noal kendine hakim görünüyordu.

“Öyle olduğunu sanıyorum,” dedi Mat.

Birkaç dakika sonra aşırı uzun koridorun sonuna geldiler. Burada, ilki ile tıpatıp aynı bir başka oda buldular. Bu odanın tek farkı, ortasında bir kapı olmamasıydı. Bu odadan da dört koridor çıkıyordu ve her biri uzaktaki karanlıkta gözden kayboluyordu.

Geldikleri yolu ezberleyerek, bir başka yön seçtiler. Görünmez gözler enselerini kaşıyordu. Uzun koridordan geçip, bir başka odaya girerlerken Mat’in adımları da sıklaştı. Bu da öncekinin aynısıydı.

“Böyle bir yerde yön duygunu kaybetmek çok kolay,” dedi Noal. Çantasını açtı ve bir kağıt ve kurşunkalem çıkardı. Kağıda, geçtikleri odaları temsil eden üç nokta yaptı, sonra onları koridorları temsil eden çizgilerle birleştirdi. “Her şey, iyi bir harita çizmeye bağlı. İyi bir harita ölüm kalım meselesi olabilir; bu konuda bana güvenebilirsiniz.”

Mat döndü ve geldikleri yöne baktı. Bir parçası arkasına bakmadan devam etmek istiyordu, ama bilmek z*orundaydı*. “Gelin,” dedi ve geldikleri koridordan geri döndü.

Thom ve Noal bakıştılar, ama yine de peşinden seyirttiler. İlk girdikleri, içinde kapı bulunan odaya dönmeleri yarım saat aldı. Oda boştu.

Köşelerden aynı buhar bulutları saçılıyordu. Ama buhar diğer iki odada da vardı.

"Bu imkansız!" dedi Noal. "Tam olarak geldiğimiz yoldan döndük! Kapı burada olmalıydı."

Mat uzakta hafif, işitme sınırında bir kahkaha duydu. Tıslamalı, tehlikeli bir kahkaha. Kötücül.

Derisi buz gibi oldu. "Thom," dedi, "Birgitte Gümüşyay ve onun Ghenjei Kulesi'ni ziyareti hakkında bir hikaye duydun mu hiç?"

"Birgitte mi?" diye sordu Thom, Noal'la birlikte yeri incelediği yerden başını kaldırarak. İkisi, kapının bir tür kapaktan içeri çekilmiş olması gerektiğini düşünüyordu. "Hayır, duyduğumu söyleyemem."

"Ya iki ay boyunca bir kalenin içindeki koridor labirentinde kısılı kalan kadının hikayesini?"

"İki ay mı?" dedi Thom. "Eh, hayır. Ama Elmiara ve Gölgegözlerin hikayesi var. İki yüz sene boyunca bir labirentte dolaşmış ve sevgilisinin hayatını kurtaracak şifalı Sund pınarını aramış."

Muhtemelen hikaye buydu. Hikaye yaşamıştı; çoğu hikayede olduğu gibi şekil değiştirmişti. "Dışarı çıkamamış, değil mi?"

"Hayır. Sonunda, pınardan yalnızca iki adım uzakta, ama ondan bir duvarla ayrılmış halde ölmüş. Pınarın şırıltısını duymuş; susuzluktan ölmeden önce duyduğu son ses bu olmuş." Bu mekanda böyle bir hikayeyi paylaşmak istediğinden emin değilmiş gibi, huzursuzluk içinde çevresine bakındı.

Mat başını endişeyle iki yana salladı. Kavrulsundu, o tilkilerden nefret ediyordu. Bir yol *olmak* zorundaydı...

"Pazarlığı bozdun," dedi yumuşak bir ses.

Mat hızla döndü ve diğer ikisi küfrederek ayağa kalkıp silahlarına uzandılar. Arkalarındaki koridorda bir şekil duruyordu. Mat'in hatırladığı yaratıklardan biriydi, belki de son seferinde gördüğü yaratık. Soluk kafatasından parlak kırmızı, kısa saçlar fışkıran biri. Kulaklarının uçları hafifçe sivriydi. Şekil ince ve uzun boyluydu, omuzları beline göre fazla genişti ve göğsüne açık renk deri şeritler çaprazlanmıştı -Mat *hala* o derilerin neyden yapılmış olabileceğini düşünmek istemiyordu- ve altına uzun siyah etek giymişti.

Son derece ayırt edilebilir bir yüzdü. Merkezinde göz bebekleri bulunan açık renk, iri, tuhaf gözler. Dar bir çene ve köşeli yüz hatları. Bir tilki gibi. Bu diyarın efendileri Eelfinnlerden biri.

Farelerle oynamaya gelmişti.

“Bu şekilde gelince pazarlık yok,” dedi Mat, endişesini belli etmemeye çalışarak. “Ne istersek getirebiliriz.”

“Pazarlık etmemek tehlikelidir,” dedi Eelfinn rahat bir sesle. “Sizin için. Neyse ki, sizi dilediğiniz yere götürebilirim.”

“Tamam, o zaman,” dedi Mat. “Götür.”

“Demirinizi bırakın,” dedi Eelfinn. “Müzik aletlerinizi. Ateşinizi.”

“Asla,” dedi Mat.

Eelfinn iri gözlerini kırpıştırdı. Yavaşça ve dikkatle. Yumuşak adımlarla yaklaştı. Mat *ashandarei*yi kaldırdı, ama Eelfinn tehditkar bir hareket yapmadı. Üçünün çevresinde süzülürcesine yürüyerek konuştu.

“Hadi ama,” dedi. “Uygar bir biçimde konuşamaz mıyız? Diyarımıza bir arayışla geldiniz. Size dilediğiniz şeyi, *ihtiyaç* duyduğunuz şeyi bahşetme gücümüz var. Neden iyi niyet göstermiyorsunuz? Ateş araçlarınızı bırakın. Yalnızca onları. Bırakırsanız, size bir süre rehberlik etmeye söz veriyorum.”

Sesi büyüleyici ve yatıştırıcıydı. Mantıklı geliyordu. Ateşe neden ihtiyaçları olacaktı ki? O sisin ışığı yeterliydi. O...

“Thom,” dedi Mat. “Müzik.”

“Ne?” dedi Thom titreyerek.

“Bir şey çal. Ne olduğu önemli değil.”

Thom flütünü çıkardı ve Eelfinn gözlerini kıstı. Thom çalmaya başladı. Tanıdık bir şarkıydı. “Söğütleri Sallayan Rüzgar.” Mat Eelfınn’i yatıştırmayı, belki biraz gardını düşürmeyi hedeflemişti. Ama tanıdık ezgi zihnindeki bulutları dağıttı.

“Buna gerek yok,” dedi Eelfinn, Thom’a dik dik bakarak.

“Evet, var,” dedi Mat. “Ateşimizi de bıraktığımız falan yok. Bizi en ortadaki odaya götürmeye ve Moiraine’i bize geri vermeye söz verene kadar değil.”

“Bu pazarlığı yapamam,” dedi yaratık, çevrelerinde yürümeye devam ederek. Mat onu izleyerek döndü. Yaratığa arkasını dönmeye niyeti yoktu. “Buna yetkim yok.”

“Yetkisi olan birini getir.”

“İmkansız,” dedi Eelfinn. “Beni dinleyin. Ateşe gerek yok. O korkunç ateşi geride bırakırsanız ben sizi merkezdeki odaya, Bağlar Odası’na giden yolun yarısına kadar götürürüm. Ateş bize zarar veriyor. Biz yalnızca sizin isteklerinizi yerine getirmek istiyoruz.”

Yaratığın onları yine büyülemeye çalıştığı açıktı, ama sesinin ahengi yanlıştı ve Thom'un çaldığı ezgiyle uyumsuzdu. Mat onu izledi, sonra flütün ezgisine uyarak şarkı söylemeye başladı. Tanıdığı insanlar arasında sesi en güzel kişi değildi, ama çok kötü de değildi. Eelfinn esnedi, sonra duvarın dibine oturdu ve gözlerini yumdu. Birkaç dakika sonra uyumuştu.

Thom flütü indirdi. Etkilenmiş görünüyordu.

"İyi iş çıkardınız," diye fısıldadı Noal. "Kadim Lisan'ı bu kadar iyi konuştuğunu bilmiyordum."

Mat duraksadı. O dilde konuştuklarının farkında bile değildi.

"Kadim Lisan'ım paslandı," dedi Noal çenesini ovalayarak, "ama çoğunu anladım. Sorun şu ki, bu mekanda nereye nasıl gideceğimizi hala bilmiyoruz. Onlardan biri bize yol göstermeden nasıl yolumuzu bulacağız?"

Haklıydı. Birgitte hedefinin birkaç adım uzakta olup olmadığını bilmeden aylarca dolaşmıştı. Mat'in Eelfinnlerin önderleriyle görüştüğü oda... Birgitte oraya girdiğin zaman, seninle pazarlık yapmak zorunda olduklarını söylemişti. Eelfinn'in bahsettiği Bağlar Odası orası olmalıydı.

Zavallı Moiraine. O kırmızı kapılardan biriyle gelmişti; Eelfinnler kadim Aes Sedailerle her ne anlaşma yapmışsa, onu da korumuş olmalıydı. Ama o kapı yok olmuştu. Geri dönüş yolu yoktu.

Mat ilk geldiğinde, gitmek için izin istemesini akıllıca bulmuşlardı. Eelfinnlerin sorularını yanıtlamaması hakkında hala homurdanıyor olsa da, yaptıkları şeyin bu olmadığını görebiliyordu. Aelfinnler soru sormak içindi; Eelfinnler ise talepleri bahşediyordu. Ama o talepleri çarpıtıyorlardı ve diledikleri bedeli alıyorlardı. Mat farkında olmadan, Aes Sedailerden kurtulmak için hafızasının dolmasını ve Kule'den bir çıkış yolu tanımalarını istemişti.

Moiraine bunu bilmiyorsa ve onun yaptığı gibi çıkış yolu talep etmemişse... ya da kapının yok olduğunu bilmeden, ondan geçmeyi talep etmişse...

Mat bir çıkış yolu istemişti. Çıkış yolunu ona vermişlerdi, ama nasıl olduğunu *hatırlamıyordu*. Her şey kararmıştı ve kendini *ashandarei*den asılı bir halde bulmuştu.

Mat cebinden bir şey çıkardı ve sıkı sıkı tuttu. "Aelfinnler ve Eelfinnler bir şekilde burada dolaşıyorlar," diye fısıldadı. "Doğru bir yol *olmak* zorunda."

"Bir yol," dedi Noal. "Dört seçenek, ardından dört seçenek, ardından dört seçenek... Olasılık hesapları aleyhimize."

“Olasılık,” dedi Mat, elini uzatarak. Elini açtı ve bir çift zar ortaya çıkardı. “Olasılıklardan *bana* ne?”

İkisi fildişi zarlara, sonra onun yüzüne baktılar. Mat şansının kabardığını hissedebiliyordu. “On iki benek. Her kapı için üç tane. Bir, iki, üç atarsam düz gidiyoruz. Dört, beş, altı, sağa dönüyoruz, vesaire.”

“Ama Mat,” diye fısıldadı Noal, uyuyan Eelfinn’e bakarak. “Olasılıklar eşit olmayacak. Örneğin bir atamazsın ve yedi çıkması çok daha olası...”

“Anlamıyorsun, Noal,” dedi Mat zarları yere atarak. Zarlar pula benzeyen taşların üzerinde, diş gibi tıkırdayarak yuvarlandılar. “Neyin *olası* olduğu önemli değil. Ben söz konusuyken değil.”

Zarlar durdu. Biri iki taş arasına sıkışmış ve köşelerinden biri havada, dengede durmuştu. Diğeri bir gelmişti.

“Buna ne dersin, Noal?” dedi Thom. “Bir atabiliyormuş.”

“İşte bu etkileyici,” dedi Noal çenesini ovalayarak.

Mat *ashandarei*sini aldı, sonra zarları topladı ve dümdüz ileri yürüdü. Diğerleri de onu takip etti. Uyuyan Eelfinn’i geride bıraktılar.

Bir sonraki kesişimde Mat yine zar attı ve dokuz geldi. “Geldiğimiz yönden mi?” diye sordu Thom, kaşlarını çatarak. “Bu...”

“Tam olarak yapacağımız şey,” dedi Mat, dönüp geri giderek. Diğer odada, uyuyan Eelfinn gitmişti.

“Onu uyandırmış olabilirler,” dedi Noal.

“Ya da burası farklı bir oda olabilir,” dedi Mat yine zar atarak. Yine dokuz. Geldiği yöne bakıyordu, bu yüzden dokuz, yine geri dönmek anlamına geliyordu. “Aelfinnlerin ve Eelfinnlerin kuralları var,” dedi Mat, dönüp koridorda koşarken. Diğer ikisi de peşinden koştu. “Bu *mekanın da* kuralları var.”

“Kuralların mantıklı olması gerek, Mat,” dedi Noal.

“Tutarlı olmaları gerek,” dedi Mat. “Ama bizim mantığımıza uymaları gerekmiyor. Neden uysunlar ki?”

Ona mantıklı geliyordu. Bir süre koştular; bu koridor diğerlerinden çok daha uzun gibiydi. Bir sonraki odaya geldiklerinde nefes nefese kalmıştı. Yine zar attı, ama ne göreceğini tahmin ediyordu zaten. Dokuz. Yine ilk odaya.

“Bak, bu aptalca!” dedi Noal, dönüp diğer yönde koşarlarken. “Bu şekilde asla bir yere varamayız!”

Mat onu duymazdan geldi ve koşmaya devam etti. Kısa süre sonra, yine ilk odaya yaklaştılar.

“Mat,” dedi Noal yalvarırcasına. “En azından...”

İlk odaya daldıklarında Noal sustu. Burası ilk oda *değildi*. Odanın zemini beyazdı ve devasaydı. Kalın, siyah sütunlar çok yüksek görünmeyen tavana doğru uzanıyordu.

Koridorun tepesinde toplanan parlak beyaz buhar odaya doluyor, yanlış yöne dökülen bir çağlayan gibi, tavandaki o karanlığa doğru akıyordu. Zemin ve sütunlar cam gibi görünse de, Mat onların ele taş gibi gözenekli geldiğini biliyordu. Oda sütunlar boyunca uzanan parlak sarı şeritlerle aydınlatılmıştı. Oyma cam-taş kıvrılarak, sivri bir uçla bitiyordu.

Thom omzuna bir şaplak attı. “Mat, evlat, bu çılgınlıktı. Ve etkili. Bir şekilde.”

“Tam da benden beklemeniz gereken şey,” dedi Mat, şapkasının siperliğini aşağı çekerek. “Daha önce bu odaya geldim. Doğru yoldayız. Moiraine hala yaşıyorsa, buranın ötesinde bir yerde olmalı.”

54

DÜNYANIN IŞIĞI

Thom meşalesini kaldırarak, yıldız şeklindeki devasa siyah sütunları ve üstlerindeki parlak sarı çizgileri inceledi. O çizgiler tüm odaya hastalıklı bir ışık saçıyordu ve o ışık altında Thom sararıp solmuş görünüyordu.

Mat bu odadaki kokuyu, o bayat rutubet kokusunu hatırlıyordu. Şimdi ne araması gerektiğini bildiğinden, bir şeyin daha kokusunu alıyordu. Bir hayvan ininin boğucu kokusunu. Bir avcının ini.

Yıldız şeklindeki odanın içindeki her köşeden birer tane olmak üzere, beş koridor çıkıyordu. Mat o koridorların birinden geçtiğini hatırlıyordu, ama önceden yalnızca tek bir çıkış yolu yok muydu?

“Acaba bu sütunların yüksekliği ne kadar?” dedi Thom, meşalesini kaldırıp gözlerini kısarak.

Mat *ashandarei*sini terli avuçlarla, sıkıca kavradı. Tilki inine girmişlerdi. Madalyonunu yokladı. Eelfinnler önceden onun üzerinde Güç kullanmamışlardı, ama Güç’ten anlıyor olmaları gerekirdi, değil mi? Elbette, Ogierler yönlendiremiyordu. Belki bu Eelfinnlerin de yönlendiremediği anlamına geliyordu.

Odanın kenarlarından hışırtılar geldi. Gölgeler kayıp oynadı. Eelfinnler orada, o karanlığın içindeydi. “Thom,” dedi Mat. “Biraz daha müzik çalmamız gerek.”

Thom o karanlığı izliyordu. İtiraz etmedi; flütünü kaldırdı ve çalmaya başladı. O engin odada, yalnız bir sesti.

“Mat,” dedi Noal, odanın ortasında diz çökerek. “Şuna bak.”

“Biliyorum,” dedi Mat. “Cam gibi görünüyor, ama ele taş gibi geliyor.”

“Hayır, o değil,” dedi Noal. “Burada bir şey var.”

Mat Noal’a yaklaştı. Thom da onlara katıldı ve çalmayı bırakmadan izledi. Noal yerde eriyik bir yumru gösterdi. Küçük bir sandık büyüklüğündeydi. Siyahtı, ama daha koyuydu ve zeminler kadar yansıtıcı değildi.

“Sen bundan ne çıkarıyorsun?” diye sordu Noal. “Kapaklardan biri olabilir mi?”

“Hayır,” dedi Mat. “O değil.”

Diğer ikisi ona baktı.

“O kapı,” dedi Mat, kendini hasta gibi hissederek. “Kırmızı taş kapı. Önceden o kapıdan geçtiğimde, buna benzer bir odanın ortasındaydı. Diğer yanda eridiğinde...”

“Burada da eridi,” dedi Noal.

Üçü yumruya baktılar. Thom’un müziği yaslıydı.

“Eh,” dedi Mat. “Zaten onu bir çıkış yolu olarak kullanamayacağımızı biliyorduk. Buradan çıkmak için pazarlık yapmamız gerekecek.” *Ve bu sefer asılmayacağımdan emin olacağım.*

“Zarlar bize yol gösterir mi?” diye sordu Noal doğrularak.

Mat cebindeki zarları yokladı. “Neden göstermesin?” Ama onları cebinden çıkarmadı. Dönüp odanın derinliklerine baktı. Thom’un müziği gölgelerin bazılarını sakinleştirmiş gibiydi. Ama diğerleri hala hareket ediyordu. Havada huzursuz bir enerji vardı.

“Mat?” dedi Thom.

“Geri geleceğimi biliyordunuz,” dedi Mat yüksek sesle. Sesi yankılanmadı. Işık! Burası *ne kadar* büyüktü? “Kahrolası diyarınıza geri döneceğimi biliyordunuz, değil mi? Eninde sonunda beni ele geçireceğinizi biliyordunuz.”

Thom duraksayarak flütü indirdi.

“Kendinizi gösterin!” dedi Mat. “Koşuşturduğunuzu duyabiliyorum, nefeslerinizi duyabiliyorum.”

“Mat,” dedi Thom, elini onun omzuna koyarak. “Geri geleceğini biliyor olamazlar. Moiraine bile geleceğinden emin değildi.”

Mat karanlığa baktı. “Hiç mezbahaya sığır götüren adamlar gördün mü, Thom?”

Aşık duraksadı, sonra başını iki yana salladı.

“Eh, herkesin kendi yolu vardır,” dedi Mat. “Ama sığırlar, anlarsın, onlar yanlış bir şey olduğunu anlarlar. Kanın kokusunu alırlar. Çılgına dönerler ve mezbahaya girmeyi reddederler. Bunu nasıl çözersin, biliyor musun?”

“Bunu şimdi konuşmamız şart mı, Mat?”

“Onları mezbaha temizken, kokular o kadar güçlü değilken, birkaç kere mezbahaya götürerek çözersin. Onların içeri girmesine ve çıkmasına izin verirsin, ki mekanın güvenli olduğunu sansınlar.” Thom’a baktı. “Geri döneceğimi biliyorlardı. Beni astıklarında, bundan canlı kurtulacağımı biliyorlardı. Onlar *biliyorlar*, Thom. Yak beni, biliyorlar.”

“Buradan çıkacağız, Mat,” diye söz verdi Thom. “Çıkabiliriz. Moiraine bunu gördü.”

Mat kararlılıkla başını salladı. “Kesinlikle çıkacağız. Onlar bir oyun oynuyorlar, Thom. Ben oyunları kazanırım.” Cebinden bir avuç zar çıkardı. *En azından* çoğu *zaman kazanırım*.

Aniden arkalarından bir ses fısıldadı. “Hoşgeldin, savaşların oğlu.”

Mat küfrederek hızla döndü ve odada göz gezdirdi.

“Orada,” dedi Noal, asasıyla işaret ederek. Sütunlardan birinin yanında, sarı ışıkla yarı aydınlanmış bir şekil vardı. Bir başka Eelfinn. Daha uzun boyluydu ve yüzü daha köşeliydi. Gözleri meşale ışığını yansıtıyordu. Turuncuydu.

“Sizi gitmek istediğiniz yere götürürüm,” dedi Eelfinn, kaba ve hırıltılı bir sesle. Meşalenin parıltısına karşı elini kaldırdı. “Bir bedel karşılığında.”

“Thom, müzik.”

Thom yine çalmaya başladı.

“Biriniz bizi aletlerimizi bırakmaya ikna etmeye çalıştı zaten,” dedi Mat. Kolundaki çantadan bir meşale daha çıkardı, sonra yana uzatarak Noal’ın fenerinden yaktı. “İşe yaramaz.”

Eelfinn hafifçe hırlayarak yeni ışık karşısında geriledi. “Pazarlık etmeye geliyorsunuz, ama bilinçli bir şekilde düşman ediniyorsunuz, öyle mi? Biz bunu hak edecek hiçbir şey yapmadık.”

Mat boynundaki eşarbı çekti. “Hiçbir şey mi?”

Yaratık karşılık vermedi, ama gerileyerek sütunların arasındaki karanlığa çekildi. Artık sarı ışıklar yaratığın aşırı köşeli yüzünü ancak aydınlatıyordu.

“Pazarlık yapmayacaksan, neden bizimle konuşmak istiyorsun, savaşların oğlu?” diye sordu yaratık gölgelerin içinden.

“Hayır,” dedi Mat. “Büyük salona, Bağlar Odası’na varana kadar pazarlık yok.” Yapacakları anlaşmanın onları bağlayacağı tek yer orasıydı. Birgitte öyle söylememiş miydi? Elbette, o da hikayelere ve söylentilere dayanarak konuşmuştu.

Thom flütünü çalarken, gölgeleri izlemeye çalışarak bir o yana, bir bu yana bakıyordu. Noal da pantolonunun bacaklarına bağladığı küçük zilleri çalmaya başlayarak Thom’un müziğine tempo tuttu. Ama gölgeler kıpırdanmaya devam ediyordu.

“Getirdiğiniz... korumalar bizi yavaşlatmaz, savaşların oğlu,” dedi arkadan bir ses. Mat silahını indirerek döndü. Orada, gölgelerin hemen

içinde bir başka Eelfinn duruyordu. Belkemiğinden aşağı kırmızı bir sorguç inen, deri kayışlar X biçiminde göğsünü saran bir dişi. Kadın kırmızı dudaklarla gülümsedi. “Biz kadime yakınlarız, nihai pişmanlık savaşçılarıyız, sırları bilenleriz.”

Bir başka ses, “Gurur duy, savaşların oğlu,” diye tısladı. Mat yine döndü. Alnı terden ıslanmıştı. Dişi gölgelerin içinde kayboldu, ama bir başka Eelfinn ışığın içinden geçti. Kötücül görünüşlü uzun, bronz bir bıçak taşıyordu. Bıçağın üzerinde birbirini kesen gül desenleri vardı ve el koruma parçasının tepesinden dikenler çıkıyordu. “En yetenekli olanlarımızı çekiyorsun. Senin... tadını çıkaracağız.”

“Ne...” diye başladı Mat, ama tehlikeli görünüşlü, ince Eelfinn gölgelerin arasına daldı ve gözden kayboldu. Fazla hızlı olmuştu. Karanlık onu yutmuş gibi.

Gölgelerin içinde, alçak sesle konuşan, üst üste binen başka fısıltılar başladı. Karanlıkta yüzler belirdi, insansı olmayan iri gözler, birer gülümseme ile kıvrılmış dudaklar. Yaratıkların dişleri sivriydi.

Işık! Odada düzinelerce Eelfinn vardı. Kıpırdanıyor, dolaşıyor, dans ederek ışığa girip, sonra yine karanlığa sıçrıyorlardı. Bazıları aylak, diğerleri enerji doluydu. Hepsi tehlikeli görünüyordu.

“Pazarlık edecek misiniz?” diye sordu biri.

“Anlaşma olmadan geldiniz. Tehlikeli,” dedi bir başkası.

“Savaşların oğlu.”

“Çeşni!”

“Korkusunu hissedin.”

“Bizimle gelin. Korkunç ışığınızı bırakın.”

“Pazarlık yapılmalı. Biz bekleriz.”

“Sabırlıyız. Her zaman sabırlı.”

“Lezzet!”

“Kesin şunu!” diye bağırdı Mat. “Pazarlık yok! Merkeze ulaşana kadar yok.”

Yanında, Thom flütü indirdi. “Mat. Artık müziğin işe yaradığını sanmıyorum.”

Mat sertçe başını salladı. Thom’un silahlarını hazır etmesini istiyordu. Aşık flütünü kaldırdı ve bıçaklarını çıkardı. Mat fısıltıları duymazdan gelerek zarları yere fırlattı.

Zarlar yuvarlanırken en yakın sütunun yanındaki karanlıktan bir şekil fırladı. Mat bir küfür salladı, mızrağını indirdi ve dört ayak üzerinde koşan

Eelfinn’e vurdu. Ama yaratık dumanmış gibi, mızrak içinden geçip gitti.

Bu bir yanılsama mıydı? Gözlerinin ona oynadığı bir oyun? Mat duraksayınca bir başka yaratık zarları kaptı ve gölgelerin içine daldı. Havada bir şey kıvılcımlandı. Thom’un hançeri hedefini buldu ve yaratığın omzuna denk geldi. Bu sefer bıçak saplandı ve orada kaldı, yaradan kara kan fışkırdı.

Demir; diye düşündü Mat, aptallığına küfrederek. *Ashandarei*yi döndürerek, demir bant doladığı tarafını kullandı. Eelfinn’in yere dökülmüş kanının buharlar saçmaya başladığını görünce ürperdi. Diğer odalarda olduğu gibi beyaz bir buhardı, ama içinde şekiller vardı. Çarpık yüzlere benziyorlardı, kısaca belirip bağırdıktan sonra kayboluyorlardı.

Kavrulasılar! Dikkatinin dağılmaması gerekiyordu. Başka zarları vardı. Cebine uzandı, ama bir Eelfinn gölgelerin arasından fırladı ve ceketini kapmaya çalıştı.

Mat silahını döndürerek demir bantla tilkimsi adamın yüzüne vurdu. Kemiği ezdi ve yaratık bir demet değnek gibi kenara devrildi.

Tıslamalar ve hırlamalarla kuşatılmışlardı. Karanlıkta meşale ışığını yansıtan gözler geziniyordu. Eelfinnler karanlığa bürünmüş bir halde dolanıyor, Mat ve diğerlerinin çevresini alıyorlardı. Mat küfrederek, vurduğu Eelfinn’e doğru bir adım attı.

“Mat!” dedi Thom kolunu tutarak. “O şeyin içine giremeyiz.”

Mat duraksadı. Pis kokuyordu, yaratıkların kokusu güçlenmiş gibiydi. Şimdi gölgeler çılgın gibi hareket ediyordu ve fısıltılar öfkeliydi, içine havlamalar karışmıştı.

“Karanlığı kontrol ediyorlar,” dedi Noal. Sırtını Mat ile Thom’a vermişti ve ihtiyatla çevresini süzüyordu. “O sarı ışıklar bizim dikkatimizi dağıtmak için, ışıkların arasında boşluklar ve korunaklı kovuklar var. Bütün bunlar bir hile.”

Mat kalbinin hızla attığını hissetti. Hile? Hayır, yalnızca bir hile değil. O yaratıkların gölgelerin içinde hareket etmesinde *doğal olmayan* bir şeyler vardı. “Kavrulasılar,” dedi Mat, Thom’un elini silkeleyip ondan kurtularak. Ama karanlığı kovalamaya kalkmadı.

“Beyler,” dedi Noal. “Silahlarınızı toplayın...”

Mat omzunun üzerinden arkaya baktı. Eelfinnler iki grup halinde arkalarındaki gölgelerden çıkıyorlardı. Bir grup dört ayak üzerinde ikinci grubun önünde ilerliyordu. İkinci grup, o kötücül görünüşlü bronz bıçaklardan taşıyordu.

Odanın derinliklerindeki gölgeler Eelfinnlerle birlikte uzanıyor, Mat ve arkadaşlarının üzerine kapanıyordu. Mat'in kalbi daha da hızlı atmaya başladı.

Eelfinnlerin gözleri parlıyordu. Dört ayak üzerinde olanlar koşmaya başladı. Eelfinnler yanlarına geldiğinde Mat silahını savurdu, ama yaratıklar bölündüler ve iki yana kaçtılar. Onun dikkatini dağıtıyorlardı.

Arkası! diye düşündü Mat korkuyla. Bir başka Eelfinn grubu oradaki karanlıktan fırladı.

Mat silahını savurarak döndü. O vuramadan yaratıklar geri çekildi. Işık! her yerdeydiler, karanlık onlarla kaynıyordu, tehlikeli olacak kadar yaklaşıyor, sonra geriliyorlardı.

Thom iki hançer çekip fırlattı. Noal kısa kılıcını hazır etmişti, meşalesi diğer elindeydi ve demir bantlı asası da yerde, ayaklarının dibindeydi. Thom'un bıçaklarından biri et arayarak çaktı, ama ıskaladı ve karanlığın içine uçtu.

"Bıçakları boşa harcama!" dedi Mat. "Kahrolası keçi çocukları, seni onları harcamaya zorluyorlar, Thom!"

"Bizi taciz ediyorlar," diye hırladı Noal. "Eninde sonunda bizi alt edecekler. Harekete geçmemiz gerek!"

"Ne yöne?" diye sordu Thom telaşla. Gölgelerin içinden, bronz uçlu kargılar taşıyan iki Eelfınn çıkınca bir küfür salladı. Eelfinnler kargıları iterek Mat, Thom ve Noal'ı gerilemeye zorladılar.

Zar atmaya zaman yoktu. Zaten onları da kapıp kaçarlardı. Mat çantasını açtı ve bir gece çiçeği çekti. "Bu patladığı zaman gözlerimi kapatıp döneceğim."

"*Ne?*" dedi Thom.

"Daha önce işe yaradı!" dedi Mat. Gece çiçeğini yaktı ve tüm gücüyle karanlığın içine fırlattı. Beş saniye sonra gelen gürleme odayı sarstı. Üçü de gözlerini kaçırdılar, ama rengarenk patlama göz kapaklarının ardından görebilecekleri kadar parlaktı.

Eelfinnler acıyla haykırdı ve Mat yere düşen silahların tıngırtısını açık seçik duydu.

"İşte gidiyoruz!" dedi dönerek.

"Bu kahrolası çılgınlık," dedi Thom.

Mat hislerine güvenerek yol seçmeye çalıştı. Şansı neredeydi? "Bu taraftan!" dedi, gelişigüzel bir yöne işaret ederek.

Gözlerini açtığında yerde büzülmüş bir Eelfinn'in üzerinden atlaması gerekti. Noal ve Thom da onu takip ettiler. Mat onları doğrudan karanlığın içine götürdü. Karanlıkta, arkadaşlarını zar zor görebiliyordu. O sarı çizgilerden başka hiçbir şey görünmüyordu.

Ah, kanlı küller, diye düşündü. *Şansım şimdi beni bırakırsa...*

Beş kenarlı bir koridora daldılar ve karanlık kayboldu. Diğer odadan bu koridoru görmemişlerdi, ama buradaydı işte.

Thom bir sevinç narası kopardı. “Mat, seni yün kafalı çoban! Bunun için, arpımı çalmana izin vereceğim!”

“Senin lanet arpını çalmak istemiyorum,” dedi Mat, omzunun üzerinden arkaya bakarak. “Ama buradan çıktığımızda bir iki kupa alabilirsin.”

Karanlık odadan çığlıklar ve ciyaklamalar geliyordu. Bir numaralarını kullanmışlardı; artık yaratıklar gece çiçeklerine hazırlıklı olacaklardı. *Birgitte, haklıydın*, diye düşündü Mat. *Muhtemelen yalnızca birkaç metre uzakta olduğunu biç bilmeden, bulmak istediğin koridorun yakınından defalarca geçtin.*

Asla bir başkasının çekmeni istediği kartı çekme. Mat bunu fark etmiş olmalıydı. Var olan en eski hilelerden biriydi. İlerlemeye devam ettiler, beş kenarlı kapılardan geçip geniş, yıldız biçiminde odalara girdiler. Thom ve Noal odalarda bakınıyorlardı, ama Mat yürümeye devam etti. Dümdüz ileri. Şansı onları bu yöne gönderiyor gibiydi.

İlk ziyaret ettiği zamana göre bir şey değişmişti. Yerde, ayak izi bırakacakları bir toz tabakası yoktu. Onun geleceğini bilip, kafasını karıştırmak için tozu mu kullanmışlardı? Yoksa bu sefer, ziyaretçi geleceğini bilerek mekanı temizlemişler miydi? Böyle bir alemde ne olduğunu kim bilebilirdi?

Önceki uzun bir yürüyüş olmuştu. Yoksa kısa mıydı? Burada zaman karışıyordu. Saatlerce koşmuşlar gibi geliyordu, ama aynı zamanda birkaç dakika gibiydi.

Sonra kapı önlerinde, saldıran bir engerek gibi belirdi. Bir an önce orada değildi. Kapının kenarı oyma ahşaptandı ve birbirinin üzerine katlanan, hiç mantıklı gelmeyen imkansız bir sarmaşık deseniyle bezenmişti.

Üçü birden durdu. “Aynalar,” dedi Noal. “Bunu daha önce de gördüm. Bu şekilde yapıyorlar, aynalar kullanarak nesneleri gizliyorlar.” Tedirgin gibiydi. Dümdüz bir tünelde aynaları nereye saklamış olabilirlerdi?

Doğru yerdeydiler; Mat kokusunu alabiliyordu. Burada Eelfinnlerin kokusu daha da güçlüydü. Çenesini çıkardı ve kapıdan geçti.

Ötedeki oda tıpkı hatırladığı gibiydi. Sütunlar yoktu, ama oda belirgin bir biçimde yıldız biçimindeydi. Sekiz ucu ve tek bir kapısı vardı. O parlak sarı şeritler odanın sivri uçlarına kadar uzanıyordu ve her noktada, siyah ve uğursuz, birer boş kaide duruyordu.

Tıpatıp aynıydı. Ortasında süzülen kadın dışında.

Kadının üzerinde yalnızca çevresinde kayıp parlayan ince, beyaz bir pus vardı. Vücudunun ayrıntıları perdelenmiş, ama gizlenmemişti. Gözleri kapalıydı. Kıvırcık, ama artık kusursuz bukleler halinde düzenlenmemiş siyah saçları, aşağıdan rüzgar esermişçesine dalgalanıyordu. Elleri karnındaydı ve sol bileğinde eski fildişine benzeyen tuhaf bir bilezik vardı.

Moiraine.

Mat içinde duyguların kabardığını hissetti. Endişe, kızgınlık, kaygı, huşu. Bütün bunları başlatan kişi Moiraine'di. Mat zaman zaman ondan nefret etmişti. Aynı zamanda, ona hayatını borçluydu. Hayatına müdahale eden, onu oraya buraya çekiştiren ilk kişiydi. Ama geriye dönüp baktığında, onu kullananlar arasında, en dürüst kişinin Moiraine olduğunu görüyordu. Bahane öne sürmemiş, geri adım atmamıştı. Ve bencil değildi.

Her şeyini, dünyanın onlardan ne talep edeceğinden habersiz üç oğlanı korumaya adamıştı. Onları güvenliğe kavuşturmakta kararlı davranmıştı. Onlar istese de istemese de, onları biraz eğitmeye çalışmıştı.

Çünkü buna *ihtiyaçları* vardı.

Işık, Mat şimdi onun amaçlarını anlıyordu. Ona daha az kızmasını sağlamıyordu, ama minnet hissetmesine yol açıyordu. Kavrulası, bunlar çelişkili duygulardı! O lanet tilkiler, onu ne *cüretle* bu şekilde tutarlardı! Yaşıyor muydu?

Thom ve Noal bakakalmıştı: Noal ciddiydi, Thom ise inanmazlık içinde. Bu yüzden Mat Moiraine'i çekip kurtarmak için öne çıktı. Ama elleri sise dokunduğunda kavurucu bir acı hissetti. Haykırarak geriledi ve elini silkeledi.

"Çok *sıcak*," dedi Mat. "O..."

Thom öne çıkınca sustu.

"Thom..." dedi Mat uyarırcasına.

"Umurumda değil," dedi aşık. Sise yaklaştı ve içine uzandı. Giysilerinden buharlar çıkmaya başladı, gözleri acıdan yaşardı. Thom irkilmedi. O sisin içine uzandı, Moiraine'i yakaladı, sonra çekip kurtardı. Moiraine tüm ağırlığıyla onun kollarına çöktü, ama Thom'un yaşlı kolları

güçlüydü ve Moiraine o kadar zayıf görünüyordu ki, çok da ağır çekmese gerekti.

Işık! Mat onun ne kadar ufak tefek olduğunu unutmuştu. Kendisinden en az bir baş daha kısaydı. Thom diz çöktü, aşık pelerinini çıkardı ve Moiraine'i ona sardı. Kadının gözleri hala kapalıydı.

"O..." diye sordu Noal.

"Yaşıyor," dedi Thom sessizce. "Nabzını hissettim." Kolundaki bileziği çıkardı. Geriye doğru bükülmüş, el bilekleri ayak bileklerine bağlanmış, tuhaf kıyafetleri olan bir adam biçimindeydi. "Bir tür *ter'angreal*e benziyor," dedi Thom, onu pelerinin cebine sokarak. "Ben..."

"Bir *angreal,*" dedi bir ses. "Neredeyse bir *sa'angreal* kadar güçlü. Ödemeye razıysanız, kadının bedelinin bir parçası olabilir."

Mat döndü. Şimdi kaidelerin üzerinde Eelfinnler vardı, dört erkek ve dört kadın. Sekizi de siyah değil beyaz giysilere bürünmüştü; hepsi beyaz etekler giymişti ve erkeklerin göğüslerinde kayışlar, dişilerde ise bluzlar vardı. Giysiler, deriye benzeyen o huzursuz edici soluk malzemeden yapılmıştı.

"Söylediklerinize dikkat edin," dedi Mat Thom ile Noal'a, endişesine hakim olmaya çalışarak. "Ağzınızdan tek bir yanlış şey çıkarsa sizi asarlar ve bunu sizin istediğinizi söylerler. Onlardan hiçbir şey istemeyin."

Diğer ikisi sustu. Thom Moiraine'i kendine bastırmıştı. Noal çantasını omzuna atmıştı ve meşalesiyle asasını ihtiyatla taşıyordu.

"Burası büyük salon," dedi Mat Eelfinnlere. "Bağlar Odası denen yer. Burada yaptığınız anlaşmalara uymak zorundasınız."

"Pazarlık ayarlandı," dedi Eelfinn erkeklerinden biri. Sivri dişlerini göstererek gülümsedi.

Diğer Eelfinnler eğilerek, bir şeyi koklarmış gibi derin derin nefes aldılar. Ya da... Mat ve diğerlerinden bir şey *çekermiş* gibi. Birgitte onların duygularla beslendiklerini söylemişti.

"Ne pazarlığı?" diye terslendi Mat, kaidelerde duranlara göz gezdirerek. "Kavrulun, *ne pazarlığı?'*

"Bir bedel ödenmeli," dedi biri.

"Talepler karşılanmalı," dedi bir başkası.

"Bir kurban verilmeli." Bunu söyleyen dişilerden biriydi. Dişi diğerlerinden daha geniş gülümsedi. Onun dişleri de sivriydi.

"Pazarlığın parçası olarak, çıkış yolunun onarılmasını istiyorum," dedi Mat. "Onun eskiden olduğu yere konmasını ve yine açılmasını istiyorum.

Ve daha pazarlığım bitmedi, bu yüzden tek talebimin bu olduğunu düşünmeyin, kavrulasılar."

"Onarılacak," dedi bir Eelfinn. Diğerleri öne eğildi. Mat'in çaresizliğini sezebiliyorlardı. Çoğu hoşnutsuz görünüyordu. *Buraya varabileceğimizi düşünmemişlerdi, diye düşündü Mat. Bizi kaybetme tehlikesi hoşlarına gitmiyor.*

"Biz geçene kadar o çıkış yolunu açık tutmanızı istiyorum," diye devam etti Mat. "Çıkış yolunu tıkamak ya da biz yaklaştığımızda yok etmek yok. Ve yolun doğrudan olmasını istiyorum, odadan odaya gitmek yok. Düz bir yol. Ve siz kahrolası tilkiler de bizi bayıltmayacaksınız, öldürmeye falan da çalışmayacaksınız."

Bundan hoşlanmamışlardı. Mat çoğunun kaşlarını çattığını gördü. Güzel. Bir çocukla pazarlık etmediklerini göreceklerdi.

"Moiraine'i alacağız," dedi Mat. "Dışarı çıkacağız."

"Bu talepler pahalı," dedi Eelfinnlerden biri. "Bu ödüller karşılığında ne ödeyeceksiniz?"

"Bedel belirlendi," diye fısıldadı biri arkadan.

Belirlenmişti de. Mat bir şekilde, biliyordu. Bir parçası, o notu ilk okuduğunda anlamıştı. O ilk seferde Aelfinnlerle hiç konuşmamış olsa, bütün bunlar olur muydu? Büyük olasılıkla ölürdü. Onlar gerçeği söylemek zorundaydılar.

Ona, bir bedel ödeyeceğini söylemişlerdi. Can karşılığında. Moiraine karşılığında. Ve Mat onu ödemek zorundaydı. O anda, ödeyeceğini anladı. Çünkü ödemezse, bunun maliyeti çok büyük olurdu. Yalnızca Thom için değil, yalnızca Moiraine için değil, yalnızca kendisi için de değil. Yaratıkların ona söylediklerine bakılırsa, dünyanın kaderi bu ana bağlıydı.

Eh, aptal diye kavursunlar beni, diye düşündü Mat. *Belki gerçekten de bir kahramanımdır.* Bu kadar gülünç şeyle karşılaşmamıştı.

"Ödeyeceğim," diye bildirdi Mat. "Dünyanın ışığının yarısı." *Dünyayı kurtarmak için.*

"Oldu!" diye bildirdi erkek Eelfinnlerden biri.

Sekiz yaratık aynı anda kaidelerden yere atladılar. Onu bir ilmek gibi sıkıca sardılar. Hızlı, esnek ve avcı gibi.

"Mat!" diye bağırdı Thom, bir yandan baygın Moiraine'i tutarken, diğer yandan bıçaklarına uzanmaya çalışarak.

Mat elini Thom ile Noal'a kaldırdı. "Bunun yapılması gerek," dedi, arkadaşlarından birkaç adım uzaklaşarak. Eelfinnler onlara dikkat etmeden

yanlarından geçtiler. Erkek Eelfinnlerin kayışlarındaki altın çiviler sarı bir ışıkla parlıyordu. Sekiz yaratık da geniş geniş gülümsüyordu.

Noal kılıcını kaldırdı.

“Hayır!” diye bağırdı Mat. “Bu anlaşmayı bozma. Bozarsan hepimiz burada ölürüz!”

Eelfinnler Mat’in çevresinde sıkışık bir halka oluşturdular. Mat aynı anda hepsine birden bakmaya çalışıyordu. Kalbi göğsünde gittikçe daha fazla gümlüyordu. Eelfinnler yine derin derin nefes alarak onu kokluyor, onları kendisine çeken her neyse, onun tadını çıkarıyorlardı.

“Yapın şunu, kavrulasılar,” diye hırladı Mat. “Ama bilin ki benden alacağınız son şey bu olacak. Kulenizden kaçacağım ve zihnimi sizden sonsuza dek kurtarmanın bir yolunu bulacağım. Bana sahip olamayacaksınız. Matrim Cauthon sizin kahrolası kuklanız değil.”

“Göreceğiz,” diye hırladı erkek Eelfinnlerden biri, aç gözlerle. Yaratığın eli hızla uzandı. Aşırı keskin tırnakları loş ışıkta parladı. Tırnaklar doğrudan Mat’in sol göz yuvasına daldı, sonra gözü bir şaklama eşliğinde söküp kopardı.

Mat haykırdı. Işık, canı yanmıştı! Savaşta aldığı tüm yaralardan, tüm hakaret ya da takılmalardan daha fazla yakmıştı bu canını. Yaratık hain pençesini zihnine ve ruhuna saplamıştı sanki.

Mat ellerini yüzüne götürerek dizleri üzerine çöktü ve mızrağı tangırdayarak yere düştü. Yanağında bir kayganlık hissetti ve parmakları eskiden gözünün olduğu boş deliği bulduğunda yine haykırdı.

Başını arkaya attı ve ızdırap içinde bağırdı.

Eelfınnler korkunç, neredeyse insansı yüzlerle izliyorlardı. Mat’ten yükselen bir şeyle, neredeyse gözle görülür, kırmızı-beyaz bir buharla beslenirken, gözleri esriklik içinde kısılmıştı.

“Ne lezzet!” diye nida etti Eelfinnlerden biri.

“Ne uzun!” diye bağırdı bir başkası.

“Nasıl da çevresinde kıvrılıyor!” dedi gözünü çıkaran. “Nasıl da dönüyor! Havada kan kokusu! Ve kumarcı her şeyin merkezi oluyor! *Kaderin* kendisini sezebiliyorum!”

Mat bağırdı; gözyaşlarına boğulmuş, tek gözüyle yukarıdaki karanlığa bakarken, şapkası arkaya düştü. Göz yuvası tutuşmuş gibiydi! Yanıyordu! Kanın ve göz sıvısının yüzünde kuruduğunu, sonra o haykırırken pul pul döküldüğünü hissetti. Eelfinnler sarhoş gibi, daha da derin nefesler çekiyorlardı.

Mat son bir çığlık kopardı. Sonra yumruklarını sıktı ve çenesini kapattı, ama gırtlağının derinliklerinden gelen inlemesini -bir öfke ve acı homurtusunu- durduramıyordu. Eelfinn erkeklerinden biri, kendinden geçmiş gibi yıkıldı. Mat'in gözünü çıkaran yaratıktı. Onu avuçlarına almış, çevresine kıvrılmıştı. Diğerleri de sendeleyerek uzaklaştılar, sütunlara ya da odanın duvarlarına gittiler ve yaslanarak destek aldılar.

Noal Mat'in yanına koştu, Thom da Moiraine'i taşıyarak, dikkatle onu takip etti.

"Mat?" diye sordu Noal.

Mat acıya karşı dişlerini sıkarak, geriye uzanıp, şapkasını beyaz zeminden aldı. Şapkasını burada bırakmayacaktı, kavrulası. Bu lanet olası iyi bir şapkaydı.

Sallanarak ayağa kalktı.

"Gözün, Mat..." dedi Thom.

"Fark etmez," dedi Mat. *Aptal diye kavrulayım. Kahrolası, keçi kafalı aptal.* Çektiği ızdırap yüzünden düşünmekte zorlanıyordu.

Diğer gözü acılı yaşlarla kırpıştı. Gerçekten de dünyanın ışığının yarısını kaybetmiş gibiydi. Yarısı karartılmış bir pencereden dışarı bakmak gibiydi. Sol göz yuvasındaki kavurucu acıya rağmen, gözünü açabilmeliymiş gibi hissediyordu.

Ama açamıyordu. O gitmişti. Ve Aes Sedai yönlendirmesi de geri getiremezdi.

Acıya meydan okuyarak şapkasını kafasına geçirdi. Siperliği sol tarafa çekerek, boş göz yuvasını gölgeledi, sonra sallanarak eğildi ve *ashandarei*sini almayı başardı.

"Bedeli ödemesi gereken bendim," dedi Thom acı bir sesle. "Sen değil, Mat. Sen gelmek bile istemedin."

"Benim seçimimdi," dedi Mat. "Zaten yapmak zorundaydım. Buraya ilk geldiğimde Aelfinnlerin yanıtlarından biri buydu. Dünyayı kurtarmak için dünyanın ışığının yarısından vazgeçmem gerektiği. Kahrolası yılanlar."

"Dünyayı kurtarmak için mi?" diye sordu Thom, yamalı pelerinle sardığı Moiraine'in huzurlu yüzüne. Çantasını yerde bırakmıştı.

"Moiraine'in yapacağı bir şey var," dedi Mat. Acısı dinmeye başlamıştı. "Ona ihtiyacımız var, Thom. Yak beni, ama muhtemelen Rand'la ilgili bir şey. Her neyse, bunun olması gerekiyordu."

"Ya olmasaydı?" diye sordu Thom. "Moiraine demişti ki, gördüğü..."

“Fark etmez,” dedi Mat kapıya dönerek. Eelfinnler hala sarhoştu. O ifadelere bakarak, gözünü kaybedenin onlar olduğunu sanırdınız! Mat çantasını omuzladı ve Thom’unkini olduğu yerde bıraktı. İki çanta birden taşırsa savaşamazdı.

“Bir şey gördüm,” dedi Noal, odaya ve içindekilere bakarak. “Hiçbir insanın görmediği bir şey, eminim. Onları öldürelim mi?”

Mat başını iki yana salladı. “Pazarlığımızın bozulmasına sebep olabilir.”

“Sözlerini tutacaklar mı?” diye sordu Thom.

“Tutmamanın bir yolunu bulurlarsa, hayır,” dedi Mat, sonra yine irkildi. Işık, başı ağrıyordu! Eh, oturup, en sevdiği tayı kaybetmiş gibi ağlayamazdı. “Gidelim.”

Büyük salondan çıktılar. Noal meşale taşıyordu, ama asasını istemeye istemeye geride bıraktı ve onun yerine kısa kılıcını aldı.

Bu sefer koridorda kapılar yoktu. Mat Noal’ın bunu fark edince homurdandığını duydu. Ona doğru geliyordu. O doğrudan bir çıkış yolu talep etmişti. Eelfinnler yalancı ve hilekardı, ama Aes Sedailere benzeyen yalancılar ve hilekarlardı. Mat bu sefer, ağzına geleni söylemek yerine, taleplerini dikkatle dile getirmişti.

Uzun süre koridorda yürüdüler. Noal gittikçe daha tedirgin oluyordu; Mat, kafasındaki zonklamaya ayak uydurarak yürümeye devam etti. Tek gözlü olmak, savaşma tarzını nasıl etkileyecekti? Sol taraf konusunda daha dikkatli davranması gerekecekti. Artık, mesafeleri kestirmekte de güçlük çekecekti. Aslında, şimdi bile güçlük çekiyordu; duvarları ve zemini kestirmek rahatsız edici ölçüde zor olmuştu.

Thom Moiraine’i, bir cimrinin altınını göğsüne bastırdığı gibi göğsüne bastırıyordu. Kadın neden onun için bu kadar önemliydi? Mat Thom’un da onunla aynı sebepten geldiğini varsaymıştı; yapılması gerektiğini düşündüğü için. Ama Thom’un yüzündeki merhameti görmeyi *beklememişti*.

Koridor aniden, beş kenarlı bir kemerle bitti. Ötedeki oda, yerde eriyik yumruyu buldukları odaya benziyordu. Önceki savaştan iz yoktu, yerde kan yoktu.

Mat derin bir nefes aldı ve kapıdan geçti. Orada da, gölgelerde çömelmiş ya da ayakta duran, tıslayan ve hırlayan Eelfinnler görünce gerildi. Ama hareket etmediler, saldırmadılar, yalnızca bazıları usul usul ciyakladı. Gölgeler yüzünden tilkiye daha da çok benzemişlerdi. Mat bir tanesine doğrudan baktığında, onları sıradan adamlar ya da kadınlar

sanabilirdi, ama karanlıkta, bazen dört ayak üzerinde hareket etmeleri... Hiçbir insan bu şekilde, zincire vurulmuş bir avcının sinirli gerginliğiyle yürümezdi. Sizden bir çitle ayrılmış, gırtlağınızı paralamaya can atan öfkeli bir köpek gibi.

Ama pazarlığa uymuşlardı. Hiçbiri saldırmadı ve Mat odanın diğer yanına ulaştıklarında kendini iyi hissetmeye başladı. Onları *yenmişti*. Son seferinde onlar kazançlı çıkmışlardı, ama bu sırf onlar korkak gibi dövüştükleri ve daha kavganın başladığından haberi olmayan bir adama yumruk attıkları içindi.

Bu sefer hazırdı. Onlara Matrim Cauthon'un aptal olmadığını göstermişti.

Tepesinde hafif hafif parlayan beyaz buhar bulunan bir koridora girdiler. Yer o siyah, balık pulları gibi Üst üste binmiş, kenarları yuvarlak üçgenlerden oluşmuştu. Köşelerinden döne döne buharlar yükselen odalardan birine girdiklerinde Mat rahat bir nefes aldı, ama göz yuvası hala yeni iğdiş edilmiş bir atın alt bölgesi gibi acıyordu.

Odanın ortasında durdu, ama sonra yine ilerledi. Düz yol talep etmişti. Ve düz yol alacaktı. Bu sefer ileri geri gitmek yoktu. “Kan ve kanlı küller!” dedi Mat, yürürken bir şey fark ederek.

“Ne?” diye sordu Thom, korkuyla başını Moiraine'den kaldırarak.

“Zarlarım,” dedi Mat. “Pazarlığa zarlarımı geri almayı da dahil etmeliydim.”

“Ama bize rehberlik etmek için onlara ihtiyacın olmadığını gördük.”

“Mesele o değil,” diye homurdandı Mat. “O zarları seviyordum.” Şapkasını aşağı çekti ve ilerideki koridora baktı. Hareket mi görmüştü? Ta uzakta, bir düzine oda ileride? Hayır, gölgelerin ve oynaşan buharların bir oyunu olmalıydı.

“Mat,” dedi Noal. “Kadim Lisan'ımın eskisi gibi olmadığını söylemiştim. Ama sanırım söylediklerini anladım. Yaptığın pazarlık.”

“Evet?” dedi Mat, yarım kulakla dinleyerek. Yine Kadim Lisan'da mı konuşmuştu? Kavrulası. Hem koridorda, ilerideki şey neydi?

“Eh,” dedi Noal, “pazarlığın parçası olarak, ‘siz tilkiler bize vuramazsınız ya da öldüremezsiniz falan’ dedin.”

“Öyle dedim,” dedi Mat.

“Tilkiler dedin, Mat,” dedi Noal. “Tilkiler bize zarar veremez.”

“Ve geçmemize izin verecekler.”

“Ama ya diğerleri?” diye sordu Noal. “Aelfinnler? Eelfinnler bize zarar veremezse, Aelfinnlerin de bizi rahat bırakması gerekiyor mu?”

Koridorda, uzaktaki gölgeler uzun, kıvrımlı kılıçlar taşıyan şekillere dönüştü. Kat kat sarı kumaşlara bürünmüş, saçları düz ve siyah, uzun boylu şekillerdi. Düzinelercesi vardı; doğal olmayan bir zarafetle, dümdüz ileri bakarak hareket ediyorlardı. Göz bebekleri dikey yarıklardan ibaretti.

Kan ve kanlı küller!

“Koşun!” diye bağırdı Mat.

“Ne yöne?” diye sordu Noal korkuyla.

“Ne yöne olursa!” diye bağırdı Mat. “Onlardan uzağa olsun da!”

55

GERİDE KALAN

Koridorlar yüksek bir patlama sesiyle sarsıldı ve tüm yapının gürlemesine sebep oldu. Mat sendeledi ve destek almak niyetiyle duvara yaslandı. Geride bıraktıkları kapıdan duman ve taş parçaları yağdı.

Thom ve Noal koşmaya devam ederken Mat başını çevirdi ve koridora baktı. Thom Moiraine'i taşıyordu. Noal meşalesini kenara atmıştı ve Aelfinnleri yatıştırmak için davulunu çıkarmıştı. Bu bile işe yaramamıştı ve bu yüzden Mat patlayan silindirlere ve gece çiçeklerine başvurmuştu.

Işık, silindirler ölümcüldü! Koridora saçılmış Aelfinn cesetleri gördü, parlak derileri yırtılıp parçalanmıştı ve kanlarından kötücül görünüşlü buharlar yükseliyordu. Diğerleri kapılardan ve kovuklardan çıkıyor, dumanları yarıp geliyordu. İki bacak üzerinde yürüyorlardı, ama yürüyüşlerinde sürüngen bir taraf vardı, koridorda adeta dalgalanarak süzülüyorlardı ve tıslamaları gittikçe daha öfkeli oluyordu.

Mat yüreği güm güm atarak Thom ile Noal'ın peşinden koştu. "Hala takip ediyorlar mı?" diye seslendi Noal.

"Sence?" dedi Mat, diğer ikisine yetişerek. "Işık, o yılanlar *çok* hızlı!"

Mat ve diğer ikisi, tüm diğerlerine benzeyen bir başka odaya daldılar. Hafifçe yanlış gelen kare duvarlar, köşelerden yükselen buharlar, siyah üçgen desenli döşeme malzemesi. Onları dışarı çıkaracak üçgen kapı yoktu. Kan ve kanlı küller.

Mat *ashandarei*yi terli ellerinde tutarak üç çıkışa baktı. Öncekiyle aynı numarayı yapıp, aynı iki oda arasında gelip gidemezlerdi. Aelfinnler peşlerindeyken değil. Şansını uyandırması gerekiyordu. Dönmeye hazırlandı ve...

"Yola devam etmemiz lazım!" diye bağırdı Noal. Kapıda durmuştu ve endişe içinde ayak değiştiriyordu. "Mat! O yılanlar bizi yakalarsa..."

Mat onların arkada tısladığını duyabiliyordu. Bir ırmağın sesi gibi. Bir yön seçti ve koştu.

"Bir silindir daha at!" dedi Thom.

"O sonuncusuydu!" dedi Mat. "Ve yalnızca üç gece çiçeğimiz kaldı." Çantası hafiflemişti.

“Müzik onları etkilemiyor,” dedi Noal, davulunu kenara atarak. “Çok öfkeliler.”

Mat küfretti ve kibritle bir gece çiçeği yakıp, omzunun üzerinden arkaya attı. Üçü bir başka odaya daldılar, sonra doğrudan karşı kapıya yöneldiler.

“Ne yöne gitmek gerektiğini bilmiyorum, evlat,” dedi Thom. Nefes nefese kalmıştı! “Kaybolduk.”

“Yönleri gelişigüzel seçiyorum!” dedi Mat.

“Ama geriye gidemezsin,” dedi Thom. “Muhtemelen şansın o yöne gitmeni istiyor!”

Gece çiçeği patladı, patlama koridorlarda yankılandı. Silindir patlamaları kadar büyük değildi. Mat omzunun üzerinden arkaya baktı ve tünelde uçuşan kıvılcımlar ve duman gördü. Ateş Aelfinnleri yavaşlatıyordu, ama kısa süre sonra yaratıklar arasında daha cüretli olanlar kıvranarak dumanların içinden çıktılar.

“Belki pazarlık edebiliriz!” dedi Thom nefes nefese.

“Çok öfkeli görünüyorlar!” dedi Noal.

“Mat,” dedi Thom, “gözünü bildiklerini söylemiştin. Bu konuda bir soru yanıtlamışlardı.”

“Dünyanın ışığının yarısından vazgeçeceğimi söylemişlerdi,” dedi Mat. Kafası hala zonkluyordu. “Bilmek istemiyordum, ama onlar yine de söylediler.”

“Başka ne demişlerdi?” diye sordu Thom. “İpucu olabilecek bir şey? Son seferinde nasıl çıktın?”

“Beni dışarı attılar,” dedi Mat.

Bir başka odaya daldılar -kapı yoktu- sonra soldaki çıkışa koştular. Thom’un söylediği doğruydu. Muhtemelen geri dönmeleri gerekiyordu. Ama dönemezlerdi, o engerek yuvası enselerindeyken değil!

“Beni Aelfinn alemindeki kapıdan dışarı attılar,” dedi Mat nefes nefese. “Tear Taşı’nın mahzenine açılıyor.”

“O zaman belki onu bulabiliriz!” dedi Thom. “Şansın, Mat. Bizi Aelfinn alemine götürmesini sağla.”

İşe yarayabilirdi. “Tamam,” dedi Mat. Gözünü kapattı ve olduğu yerde döndü.

Bir yöne işaret etti ve gözünü açtı. Dalgalanarak onlara doğru gelen Aelfinnlerin olduğu koridoru göstermişti.

“Kanlı küller!” diye küfretti Mat. Döndü ve gelişigüzel bir koridor seçerek koştu.

Thom da ona katıldı, ama *çok* yorgun görünüyordu. Mat bir süreliğine Moiraine'i ondan alabilirdi, ama Thom o kadar yorgundu ki, savaşamazdı. Aelfinnler, yüz yıllar önce Birgitte'e yaptıkları gibi, onları tüketene kadar koşturacaklardı.

Bir sonraki odada, Thom sallanarak durdu. Omuzları çökmüştü, ama Moiraine hala kollarındaydı. Tüm odalarda olduğu gibi, bunda da dört çıkış vardı. Ama önemli olan tek yön, Aelfinnlerin geldiği yöndü. Gidemeyecekleri yön.

"Bu oyunda kazanmak imkansız," dedi Thom nefes nefese. "Hile yapsak bile kazanamayız."

"Thom..." dedi Mat telaşla. *Ashandarei*sini Thom'a uzattı, sonra Moiraine'i aldı. Ne kadar hafifti. İyi bir şeydi bu, yoksa Thom asla bu kadar dayanamazdı.

Noal önce onlara, sonra koridora baktı. Aelfinnler birazdan burada olurlardı. Noal Mat ile göz göze geldi. "Çantanı bana ver. O gece çiçeklerine ihtiyacım var."

"Ama..."

"İtiraz yok!" dedi Noal. Koşarak gitti ve gece çiçeklerinden birini kaptı. Fitili çok kısaydı. Onu yaktı ve koridora fırlattı. Aelfinnler o kadar yakındı ki, Mat onların havaifişeği görünce tıslayıp bağırdıklarını duydu.

Gece çiçeği patladı ve koridordan kıvılcım fışkırarak karanlık odayı aydınlattı. Kıvılcımlar bulut sütunlarından birine yaklaştığında sütun dans ederek alevlerden kaçıyordu. Havada güçlü bir duman ve sülfür kokusu vardı. Işık, göz yuvası yine zonklamaya başlamıştı.

"Şimdi, Mat," dedi Noal, Mat'in kulakları patlamadan dolayı zonklarken, "çantayı bana ver."

"Ne yapıyorsun?" dedi Mat ihtiyatla, Noal çantayı alıp, son gece çiçeğini çıkarırken.

"Anlarsın, Mat," dedi Noal. "Daha fazla zamana ihtiyacımız var. O engereklerden o kadar uzaklaşmalısın ki, birkaç kere gidip gelebilmeli ve şansının seni bu işten sıyırmasına izin vermelisin."

Noal başını koridorlardan birine doğru salladı. "Bu koridorlar dar. İyi darboğazlar olurlar. Bir adam orada durursa, onlarla birer ikişer savaşabilir. Birkaç dakika direnebilir."

"Noal!" dedi Thom. Mat'in duvara dayadığı *ashandarei*sinin yanında ellerini dizlerine dayayarak, nefes nefese durdu. "Bunu yapamazsın."

“Evet, yapabilirim,” dedi Noal. Aelfinnlerin az ileride toplandığı koridora girdi. “Thom, sen savaşacak durumda değilsin. Mat, çıkış yolunu senin şansının bulması gerekiyor. İkiniz de kalamazsınız. Ama ben kalabilirim.”

“Sen geri dönemeyeceksin,” dedi Mat sertçe. “Biz geri döndüğümüz anda, bu mekan bizi bir başka yere götürecek.”

Noal onunla göz göze geldi. Yıpranmış yüzü kararlıydı. “Biliyorum. Bir bedel, Mat. Bu mekanın bir bedel talep edeceğini biliyorduk. Eh, çok şey gördüm, çok şey yaptım. Çok kez kullanıldım, Mat. Sona ermek için, burası da her yer kadar iyi.”

Mat Moiraine’i kucaklayarak durdu, sonra saygıyla Noal’a başını salladı. “Hadi gel, Thom.”

“Ama...”

“*Gel!*” diye bağırdı Mat, kapılardan birine koşarak. Thom duraksadı, sonra bir küfür salladı ve bir elinde Mat’in meşalesini, diğerinde *ashandarei*yi taşıyarak ona katıldı. Noal kısa kılıcını tartarak geldikleri koridora döndü. Önündeki dumanda şekiller hareket ediyordu.

“Mat,” diye seslendi Noal, omzunun üzerinden bakarak.

Mat Thom’a devam etmesini işaret etti, ama duraksayarak arkasına baktı.

“Bir Malkierliyle karşılaşırsan,” dedi Noal, “ona söyle, Jain Uzakgezgini temiz öldü.”

“Söylerim, Jain,” dedi Mat. “Işık seni sarsın.”

Noal Aelfinnlerle yüzleşmek üzere döndü ve Mat onu geride bıraktı. Gece çiçeği bir başka gümlemeyle patladı. Sonra Mat Noal’ın savaş narasının koridorda yankılandığını duydu. Mat’in daha önce duyduğu bir dilde değildi.

O ve Thom bir başka odaya girdiler. Thom ağlıyordu, ama Mat gözyaşlarını tuttu. Noal şerefiyle ölecekti. Eskiden olsa, Mat bu tür düşünceleri aptalca bulurdu: ölüyorsanız şerefin ne önemi vardı? Ama askerlere dair çok fazla anısı vardı, o şeref için savaşan, kan döken adamlarla çok fazla zaman geçirmişti ve artık bu tür fikirleri inkar edemiyordu.

Gözünü yumdu ve döndü. Moiraine’in ağırlığı neredeyse dengesini bozacaktı. Bir yön seçti ve kendini geldikleri yönü gösterirken buldu. Thom’la birlikte koridorda koştular.

Koridorun sonuna geldiklerinde, Noal'ı bıraktıkları odayı bulamadılar. Bu oda yuvarlaktı ve birbirine dolanan, ortalarında silindir biçiminde birer boşluk bulunan, devasa sarmaşıklar biçiminde yapılmış sarı sütunlarla doluydu. Sarmal desenli ayaklı şamdanlarda odaya yumuşak bir ışık veren beyaz küreler duruyordu ve yer merkezden açılan beyaz sarı sarmal deseniyle kaplıydı. Odada acı bir kurumuş yılan derisi kokusu vardı.

Matrim Cauthon, sen kahraman falan değilsin, diye düşündü, omzunun üzerinden arkaya bakarken. *Geride bıraktığın o adam, asıl kahraman o işte. Işık seni aydınlatsın, Noal.*

"Şimdi ne olacak?" diye sordu Thom. Gücü biraz yerine gelmiş gibiydi, bu yüzden Mat Moiraine'i ona iade etti ve mızrağını aldı. Bu odada yalnızca iki kapı vardı, geride bıraktıkları ve tam karşısındaki. Ama Mat yine de tek gözünü kapatarak döndü. Şans, girdikleri kapının karşısındaki kapıyı gösterdi.

O kapıdan geçtiler. Bu koridorun pencereleri ormana bakıyordu ve şimdi ormanın tam ortasındaydılar. Mat zaman zaman o üç kuleyi görüyordu. Birkaç dakika önce oldukları yer, Noal'ın kan döktüğü yer.

"Yanıtlarını burada bulmuştun, değil mi?" diye sordu Thom.

Mat başını salladı.

"Sence ben de onlardan alabilir miyim?" diye sordu Thom. "Üç soru. Dilediğin yanıtlar..."

"Hiç istemezdin," dedi Mat, şapkasının siperliğini çekiştirerek. "Güven bana, istemezdin. Onlar yanıt değil. Onlar tehdit. Vaat. Biz..."

Thom yanında durdu. Thom'un kollarında, Moiraine kıpırdanmaya başlamıştı. Gözlerini açmadan usulca inledi. Ama Mat'in donakalmasına sebep olan bu değildi.

İleride bir başka yuvarlak sarı oda görebiliyordu. Odanın ortasında kızıltaştan bir kapı çerçevesi vardı. Ya da ondan kalanlar.

Mat bir küfür salladı ve koştu. Yere kırmızı taş parçaları saçılmıştı. Mat homurdandı, mızrağını bıraktı ve birkaç parçayı alıp inceledi. Muazzam bir güç kapıyı parçalamıştı.

Giriş odasının yanında, Thom kıpırdanan Moiraine'i kollarında tutarak çöktü. Bitkin düşmüştü. İkisinin de çantası yoktu artık; Mat kendi çantasını Noal'a vermişti, Thom ise kendisininkini geride bırakmıştı. Ama bu oda çıkmazdı, başka kapı yoktu.

"Kavrulası oda!" diye bağırdı Mat. Şapkasını kapıp çıkardı ve yukarıdaki geniş, sonsuz karanlığa baktı. "Hepiniz kavrulun, yılanlar ve

tilkiler! Hepinizi Karanlık Varlık götürsün. Gözümü aldınız, Noal'ı aldınız. Bu yeterince büyük bir bedel! *Çok büyük* bir bedel! Jain kahrolası Uzakgezgini'nin hayatı sizi tatmin etmeye yetmedi mi, sizi canavarlar!"

Sözleri çınlayarak soldu, ama yanıt gelmedi. Yaşlı aşık Moiraine'e sarılarak gözlerini yumdu. Yenilmiş, ezilmiş görünüyordu. Elleri Moiraine'i sislerden çekerken kızarıp su toplamıştı; kol yenleri yanmıştı.

Mat çaresizlik içinde çevresine bakındı. Gözünü yumarak döndü ve işaret etti. Gözünü açtığında odanın ortasını gösteriyordu. Kırık kapıyı.

İşte o zaman, içindeki umut sönmeye başladı.

"İyi denemeydi, evlat," dedi Thom. "İyi iş çıkardın. Beklememiz gerekenden daha iyi."

"Ben pes etmiyorum," dedi Mat, içindeki ezici duyguya meydan okumaya çalışarak. "Biz... biz geldiğimiz yoldan geri döneceğiz ve Aelfinnlerle Eelfinnlerin arasındaki yere dönmenin bir yolunu bulacağız. Pazarlığa göre, o kapıyı açık bırakmaları gerek. O kapıyı kullanacağız ve buradan çıkacağız, Thom. Burada öleceksem kavrulayım. Bana hala iki kupa borcun var."

Thom gözlerini açtı ve gülümsedi, ama ayağa kalkmadı. Sarkık bıyıklarını savurarak başını iki yana salladı ve Moiraine'e baktı.

Moiraine'in gözleri kırpışarak açıldı. "Thom," diye fısıldadı gülümseyerek. "Sesini duyduğumu sanmıştım."

Işık, kadının sesi Mat'i geçmişe götürmüştü. Başka zamanlara. Çağlar öncesine.

Moiraine ona baktı. "Mat de burada. Sevgili Matrim. Benim için geleceğini biliyordum. İkinizin de. Keşke gelmeseydiniz, ama geleceğinizi biliyordum..."

"Sen dinlen, Moiraine," dedi Thom yumuşak bir sesle. "Arpı iki kere tıngırdatmaya yetecek kadar zamanda buradan çıkacağız."

Mat savunmasızca orada yatan Moiraine'e baktı. "Yak beni. Bu şekilde sona ermesine izin vermeyeceğim!"

"Geliyorlar, evlat," dedi Thom. "Onları duyabiliyorum."

Mat dönüp açıklığa baktı. Thom'un duyabildiğini o görebiliyordu. Aelfinnler koridorda, çevik ve ölümcül hareketlerle yaklaşıyorlardı. Gülümsediler ve Mat o sivri köpek dişlerini gördü. O dişler olmasa insan sanılabilirlerdi. Hele o gözler. O doğal olmayan, dikey gözbebekli gözler. Hareketleri zarifti. Korkunç ve hevesli.

“Hayır,” diye fısıldadı Mat. “Bir yol *olmak* zorunda.” *Düşün*, dedi kendi kendine. *Mat, seni aptal. Bir çıkış yolu olmak zorunda. Son seferinde nasıl kaçmıştın?* diye sormuştu Noal. Bunun bir faydası yoktu.

Thom çaresizlik içinde sırtındaki arpı indirdi. Çalmaya başladı. Mat ezgiyi tanıdı. “Yarının Tatlı Fısıltıları.” Ölenlerin ardından çalınan yaslı bir ezgi. Çok güzeldi.

Olağanüstü bir biçimde, müzik bu sefer Aelfinnleri yatıştırdı. Yavaşladılar, öndekiler yürürken melodiye uyarak salınmaya başladılar. Biliyorlardı. Thom kendi cenazesi için çalıyordu.

“Son seferinde nasıl çıktığımı bilmiyorum,” diye fısıldadı Mat. “Baygındım. Asılı olarak uyandım. Beni Rand indirdi.”

Elini yara izine götürdü. Aldığı ilk yanıtlar hiçbir şey açıklamıyordu. Dokuz Ayın Kızı’nı biliyordu, dünyanın ışığının yarısından vazgeçmeyi biliyordu. Rhuidean’ı biliyordu. Hepsi mantıklıydı. Delik yoktu. Soru yoktu.

Yalnız...

Eelfinnler sana ne verdi?

“Benim istediğim gibi olsaydı,” diye fısıldadı Mat, yaklaşan Aelfinnlere bakarak, “o deliklerin dolmasını isterdim.”

Aelfinnler, vücutlarını saran o sarı giysiler içinde, kıvrılarak yaklaştılar. Thom’un müziği havada dönüyor, yankılanıyordu. Yaratıklar düzenli, ağır adımlarla yaklaştılar. Avlarının ellerinde olduğunu biliyorlardı.

Öndeki iki Aelfinn, kırmızı damlalar damlatan, parlak bronz kılıçlar taşıyordu. Zavallı Noal.

Thom şarkı söylemeye başladı. “Ah, ne uzundu insanın günleri. Kırık topraklarda yürürken.”

Mat şarkıyı dinlerken hafızasında anılar canlandı. Thom’un sesi onu uzun zaman önceki günlere götürdü. Kendi anılarındaki günlere, başkalarının anılarındaki günlere. Öldüğü günlere, yaşadığı günlere, savaştığı ve kazandığı günlere.

“O deliklerin dolmasını istiyorum...” diye fısıldadı kendi kendine. “Böyle söylemiştim. Eelfinnler dediğimi yaptılar ve bana ait olmayan anılar verdiler.”

Moiraine gözlerini yine yumdu, ama Thom’un müziğini dinlerken gülümsüyordu. Mat Thom’un Aelfinnler için çaldığını sanıyordu, ama şimdi Moiraine için mi çaldığını merak etmeye başlamıştı. Başarısız bir kurtarma girişimi için son bir yaslı şarkı.

“Bir insanın gidebildiğince uzağa yelken açtı,” diye söyledi Thom, gür ve güzel bir sesle. “Ve korkusunu yitirmeyi dilemedi hiç.”

“O deliklerin dolmasını istiyordum,” diye tekrarladı Mat, “bu yüzden bana anılar verdiler. Bu ilk ödülümdü.”

“Çünkü insanın korkusu anlatılmaz bir şeydir. Onu güvende tutar ve cüretli kılar!”

“Bilmeden, bir şey daha istedim,” dedi Mat. “Aes Sedailerden ve Güç’ten özgür olmak istedim. Bunun için madalyonu verdiler. Bir armağan daha.”

“Korku önlemesin çabalamanı, çünkü korkudur seni hayatta tutan!”

“Ve... ve bir şey daha istedim. Onların yanından ayrılıp Rhuidean’a dönmeyi diledim. Eelfinnler bana istediğim her şeyi verdiler. Anılar hafızamdaki delikleri doldurdu. Madalyon beni Güç’e karşı özgür kıldı...”

Ve ne? Onu Rhuidean’a iade edip asmışlardı. Ama asılması bir bedeldi, taleplerinin yanıtı değil.

“Bu kırık yolda yürüyeceğim,” diye şarkı söyledi Thom, daha yüksek bir sesle, “ve ağır bir yük taşıyacağım!”

“Bana bir şey daha verdiler,” diye fısıldadı Mat, Aelfinnler daha yüksek sesle tıslamaya başlarken, ellerindeki *ashandarei*ye bakarak.

Böylece sözleşmemiz yazıldı; böylece anlaşmamız yapıldı.

Silaha oyulmuştu. Bıçakta iki kuzgun vardı ve sapına Kadim Lisan’da sözler kazınmıştı.

Düşünce zamanın okudur; hafıza asla solmaz.

Onu neden ona vermişlerdi? Mat bunu hiç sorgulamamıştı. Ama o silah istememişti ki.

İstenen verildi. Bedeli ödendi.

Hayır, ben silah istemedim. Ben bir çıkış yolu istedim.

Ve onlar bana bunu verdiler.

“Gelin madem korkunç yalanlarınızla,” diye bağırdı Thom şarkının son dizesini. “Ben dürüst adamım, *bakarım gözlerinize!*”

Mat *ashandarei*yi çevirdi ve duvara sapladı. Ucu, taşa benzeyen malzemeye saplandı. Çevresinde ışık fışkırdı ve kesilmiş bir damardan akan kan gibi serbestçe boşandı. Mat haykırarak daha derine ittirdi. Duvardan güçlü ışık dalgaları patladı.

Mat *ashandarei*yi bir açıyla aşağı çekerek bir yarık yaptı. Silahı diğer tarafa doğru kaldırdı ve büyük, ışıktan bir üçgen çizdi. Üzerine boşanan ışık

adeta zonkluyordu. Aelfinnler kapıya, Thom’un yanına ulaşmışlardı, ama güçlü parıltının karşısında tıslayarak gerilediler.

Mat üçgenin ortasına dalgalı bir çizgi çizdi. Işık o kadar güçlüydü ki, zar zor görebiliyordu. Duvar parçası düştü ve çelikten kesilmiş gibi görünen parlak beyaz bir koridor ortaya çıktı.

“Eh, belamı...” diye fısıldadı Thom, ayağa kalkarak.

Aelfinnler öfkeyle tiz çığlıklar attılar. Kollarını kaldırıp gözlerini gölgeleyerek, diğer ellerinde kılıçlarla odaya girdiler.

“Moiraine’i buradan götür!” diye bağırdı Mat, yaratıklarla yüzleşmek üzere dönerek. *Ashandarei*yi kaldırdı ve dipçiğini ilk Aelfinn’in yüzüne indirdi. “Gidin!”

Thom Moiraine’i kollarına aldı, sonra Matt’e baktı.

“*Gidin!”* diye tekrarladı Matt, bir başka Aelfinn’in koluna vurarak.

Thom kapıdan içeri atladı ve gözden kayboldu. Mat gülümseyerek *ashandarei*sini Aelfinnlerin arasında çevirerek kollara, bacaklara, kafalara darbeler indirdi. Sayıları çoktu, ama ışık onları sersemletiyor gibiydi ve ona ulaşma çabasıyla çılgına dönmüşlerdi. İlk birkaç tanesini düşürdüğü zaman, diğerleri de tökezledi. Yaratıklar kıvrak kollar ve bacaklardan, kıvranan bir yığına dönüştüler, öfkeyle tıslayıp tükürdüler, arkadakiler ona ulaşabilmek için yığının üzerine tırmanmaya çalıştı.

Mat geriye çekildi ve yaratıklara bakarak şapkasını kaldırdı. “Oyunu kazanmak mümkünmüş gibi görünüyor,” dedi. “Tilkilere söyleyin, bana verdikleri anahtardan çok memnun kaldım. Bir de, hepiniz lanet olası bir ateş ve kül çukurunda çürüyebilirsiniz, sizi yıkanmamış domuz poposu parçaları. Kahrolası iyi günler.”

Şapkasını tuttu ve açıklıktan içeri atladı.

Her şey beyaz bir ışıkla çaktı.

56

YANLIŞ BİR ŞEY

Egwene’in çadırının dışındaki direk hafifçe tıklatıldı. “Gir,” dedi Egwene, masasının üzerindeki kağıtları karıştırarak.

Gawyn içeri süzüldü. Güzel giysilerinden vazgeçmiş, kahverengi pantolon ve açık kahverengi gömlek giymişti. Omuzlarından sarkan, renk değiştiren Muhafız pelerini, çevresine karışıp kamufle olmasını sağlıyordu. Egwene ise yeşil-mavi, gösterişli bir elbise giymişti.

Gawyn pelerinini hışırdatarak masanın yanına oturdu. “Elayne’in ordusu geçiyor. Kampımızı ziyarete geleceğini bildirdi.”

“Mükemmel,” dedi Egwene.

Gawyn başını salladı, ama canı sıkkındı. Bağın getirdiği o duygu yumağı çok faydalı bir şeydi. Egwene onun kendisi için hissettiği duyguların bu kadar yoğun olduğunu bilseydi, onunla haftalar önce bağ kurardı.

“Ne?” diye sordu Egwene, kağıtlarını bir kenara koyarak.

“Aybara,” dedi Gawyn. “Seninle görüşmeyi kabul etmedi.”

“Elayne onun güçlük çıkarabileceğini söylemişti.”

“Sanırım al’Thor’un tarafını seçecek,” dedi Gawyn. “Kampını herkesten uzağa kurmasına bakarak bunu anlayabilirsin. Aiellere ve Tearlılara hemen haberci yollamış. İyi bir ordusu var, Egwene. Dev bir ordu. İçinde Beyazpelerinler de var.”

“O zaman, Rand’ın tarafında olacakmış gibi görünmüyor,” dedi Egwene.

“Bizim tarafımızı seçecekmiş gibi de görünmüyor,” dedi Gawyn. “Egwene... Beyazpelerinlerin başında Galad var.”

“*Ağabeyin mi?*’

“Evet.” Gawyn başını iki yana salladı. “Bunca ordu, bunca sadakat, dip dibe. Aybara ve ordusu, hepimizin havaifişek gibi patlamasına sebep olan bir kıvılcım olabilir.”

“Elayne geldiğinde her şey yoluna girecek,” dedi Egwene.

“Egwene, ya al’Thor gelmezse? Ya bunu herkesin dikkatini yaptığı işten uzaklaştırmak için yapmışsa?”

“Bunu neden yapsın ki?” dedi Egwene. “Bulunmak istemediği zaman bundan kaçınmanın yolunu bildiğini kanıtladı zaten.” Başını iki yana salladı. “Gawyn, o mühürleri kırmaması gerektiğini *biliyor*. En azından bir parçası biliyor. Belki bu yüzden bana söylemiştir; buna direnenleri toplamam ve onu vazgeçirmem için.”

Gawyn başını salladı. Artık yakınmıyor, itiraz etmiyordu. Ne kadar değiştiği hayret vericiydi. Her zamanki kadar dikkatliydi, ama eskisi kadar can sıkıcı değildi. Suikastçılarla savaştığı o geceden beri, Egwene ne isterse onu yapmaya başlamıştı. Hizmetkar gibi değil. Onun isteğinin yerine getirilmesini sağlamaya kararlı bir yoldaş gibi.

Harika bir şeydi. Aynı zamanda önemliydi, çünkü Kule Salonu Rand’la onun ilgilenmesi kararını iptal etmeye çalışıyordu. Egwene kağıt yığınına baktı. Pek çoğu, Temsilcilerden “tavsiye” mektuplarıydı.

Ama onun çevresinden dolanmak yerine, ona geliyorlardı. Bu iyiydi ve Egwene onları görmezden gelemezdi. Onunla *birlikte* çalışmanın en iyisi olduğuna inanmaya devam etmeleri gerekiyordu. Aynı zamanda, birkaç sağlam bağırışla yerle bir olacağına inanmalarına izin veremezdi.

Çok hassas bir denge. “Eh, gidip kız kardeşini karşılayalım madem.”

Gawyn rahatça ayağa kalktı. Hareket ederken, zincire geçirip boynuna astığı üç yüzük tıngırdadı. Egwene onları nereden bulduğunu sormak zorunda kalmıştı. Gawyn yüzükler konusunda tuhaf bir biçimde ağzı sıkı davranmıştı. Çadır kapaklarını Egwene için kaldırdı ve Egwene dışarı çıktı.

Dışarıda, geç akşam güneşi gri bulutların arkasına saklanmıştı. Bryne’ın askerleri kazık çit üzerinde çalışıyordu. Son birkaç hafta içinde Bryne’ın ordusu büyümüştü ve eskiden Merrilor olarak bilinen geniş, ormanlarla çevrili çayırın doğu tarafını kaplamıştı. Burada yükselen kuleli kalenin yosun kaplı kalıntıları çayırın kuzeyine saçılmıştı ve sarmaşıklar tarafından neredeyse kaplanmıştı.

Egwene’in çadırı bir yükseltinin üzerindeydi ve burada kamp kurmuş orduları görebiliyordu. “O yeni mi?” diye sordu, harabelerin hemen altına yerleşmiş daha küçük bir orduyu göstererek.

“Onlar kendi başlarına geldiler,” dedi Gawyn. “Daha çok çiftçilerden oluşuyor. Gerçek bir ordu değil; çoğunun kılıcı yok. Yabalar, oduncu baltaları, değnekler. Onları al’Thor’un gönderdiğini varsayıyorum. Dün gelmeye başladılar.”

“İlginç,” dedi Egwene. Farklı farklı adamlardan oluşuyorlardı, çadırları uyumsuzdu ve ordu kampı kurmaktan anlamıyora benziyorlardı. Ama beş

altı bin kişiydiler. “Onlara göz kulak olacak nöbetçiler koy.”

Gawyn başını salladı.

Egwene döndü ve yakında bir alayın pek çok Kapıyol kullanarak gelip, kamp kurduğunu fark etti. Üstlerinde Andor Aslanı bayrağı dalgalanıyordu ve askerler düzenli sıralar halinde yürüyordu. Kırmızı-beyazlara bürünmüş bir alay yanlarından ayrıldı ve Kraliçe’nin bayrağını dalgalandırarak Egwene’in kampına doğru yürümeye başladı.

Egwene, Gawyn eşliğinde, sararmış çayıra, Elayne’i karşılamaya gitti. Andor Kraliçesi kesinlikle acele etmemişti. Rand’la buluşmalarına yalnızca bir gün kalmıştı. Yine de gelmişti. Diğerleri de öyle. Tear’dan gelen Darlin’e Aieller eşlik ediyordu. Egwene büyük bir Illian grubunu da gelmeye ikna edebilmişti; çayırın batısına kamp kurmuşlardı.

Raporlara bakılırsa, artık Cairhienliler de Elayne’indi ve Andorlularla birlikte geliyorlardı. Kızıl El Birliği’nden büyük bir grup da yanlarındaydı. Egwene Murandy Kralı Roedran’a bir teklif ve Yolculuk etmelerini sağlayacak bir kadın yollamıştı, ama onun geleceğinden emin değildi. Ama o olmasa bile, dünyanın uluslarının çoğu burada temsil ediliyordu; özellikle de Perrin’in ordularının arasında Ghealdan ve Mayene bayraklarını gördüğünde bu kanıya varmıştı. O iki hükümdarla temas kurması, fikirlerini değiştirmelerini ve kendi tarafına geçmelerini sağlayıp sağlayamayacağını görmesi gerekiyordu. Ama bunu başaramasa bile, topladığı ordular Rand’ı planlarını değiştirmeye ikna etmek için yeterli gelmeliydi. Işık izin verse de öyle olsa. Egwene, Rand elini zorlarsa neler olacağını düşünmek istemiyordu.

Patikada yürürken, ona başını sallayan Aes Sedailere, diz kıran Kabul Edilmişlere, selam veren askerlere ve eğilen hizmetkarlara başını sallayarak karşılık veriyordu. Rand...

“*Olamaz,*” dedi Gawyn aniden, olduğu yerde donarak.

“Gawyn?” dedi Egwene, kaşlarını çatarak. “Sen...”

Gawyn yabanotları saçılmış tepeden aşağı koşmaya başladı. Egwene hoşnutsuzlukla peşinden baktı. Hala dürtüleriyle hareket ediyordu. Neden aniden alt üst olmuştu? Endişe duymuyordu; bunu hissedebiliyordu, hissettiği şaşkınlıktı. Görgü kurallarının izin verdiğince hızlı bir biçimde peşinden seyirtti. Elayne’in heyeti ölü çimenlerin arasında kalakalmıştı.

Gawyn birinin önünde diz çöktü. Kızıl-altın saçları olan, yaşlıca bir kadın at sırtındaki Elayne’in yanında gülümseyerek duruyordu.

Ah, diye düşündü Egwene. Casusları dün gece buna dair söylentileri iletmişti, ama Egwene haberi doğrulamadan Gawyn'e söylemek istememişti.

Morgase Trakand yaşıyordu.

Egwene şimdilik geride kaldı. Öne çıktığı zaman Elayne'in onun yüzüğünü öpmesi ve tüm alayın eğilmesi gerekecekti; bu Gawyn'in sevinç anını bozardı. Egwene beklerken, yukarıdaki bulutlar seyreldi.

Bulutlar aniden açıldı ve karanlık fırtına başları geriledi. Gökyüzü koyu mavi, tertemiz, açık bir açıklığa dönüştü. Elayne'in gözleri iri iri açıldı ve atının sırtında dönerek Perrin'in kampına baktı.

Demek geldi, diye düşündü Egwene. *sükunet çöktü. Yok edici fırtınadan önceki kısa huzur anı.*

"Bir dene, Emarin," dedi Androl, Kara Kule arazisinin sınırındaki ağaçlıkta bulunan küçük grupla birlikte dikilerek.

Kurumlu asil adam Tek Güç tutarak yoğunlaştı. Çevresinde örgüler belirdi. Adam, ne kadar kısa süredir çalıştığı hesaba katılırsa, olağanüstü yetenekliydi ve ustalıkla Kapıyol ördü.

Havada bir delik açmak yerine, örgü çözüldü ve kayboldu. Emarin, yüzünden ter akarak diğerlerine döndü. "Bu örgüleri oluşturmak öncekine göre daha zor gibi," dedi.

"Neden işe yaramıyorlar?" dedi Evin. Genç yüzü öfkeyle kızarmıştı - Kapıyollardaki sorun kişisel bir hakaretmiş gibi.

Androl kollarını kavuşturarak başını iki yana salladı. Ağaçlar hışırdadı, yapraklar titredi, çoğu yere düştü. Mevsimlerden güzmüş gibi yere dökülüyorlardı. Bu Androl'u huzursuz ediyordu. Hayattaki yolculukları sırasında toprağı işlediği bir dönem olmuştu ve toprak söz konusu olduğunda neyin doğru, neyin yanlış olduğuna dair sezgiler edinmişti.

"Sen tekrar dene, Androl," dedi Evin. "Sen Kapıyollar konusunda her zaman iyiydin."

Diğer üçüne baktı. Canler de oradaydı; yaşlı Andorlu çiftçi kaşlarını çatmıştı. Canler sık sık kaş çatardı.

Androl gözlerini yumdu, tüm duygulardan arındı ve boşluğa kucak açtı. *Saidin* orada parlıyordu: yaşam ve Güç. Onu kavradı, içine çekti. Gözlerini açtığı zaman dünya daha canlı görünüyordu. Ölü bitkiler aynı anda hem hastalıklı, hem de canlı görünebilir miydi? *Saidin*in mümkün kıldığı tuhaf bir özellik.

Odaklandı. Kapıyol örgüleri ona diğerlerinden çok daha kolay geliyordu; nedenini hiç anlayamamıştı. Yönlendirerek küçük bir taşı bile kıramıyor olmasına rağmen, bir arabanın geçebileceği kadar büyük Kapıyollar açabiliyordu. Logain bunu etkileyici bulmuştu. Taim ise imkansız.

Androl bu sefer tüm Güç'ünü örgüsüne kattı. Kapıyolları anlıyordu. Ona mantıklı geliyorlardı. Belki de yolculuk yapmayı, yeni mekanlar ve yeni sanatlar keşfetmeyi sevdiğindendi.

Örgüler bir araya geldi. Emarin'in bahsettiği güçlüklerin hiçbirini fark etmedi. Ama tanıdık ışık çizgisinin oluşması gereken anda örgü çözüldü. Androl onu tutmaya, bir araya getirmeye çalıştı. Bir an için işe yarayacakmış gibi göründü. Sonra iplikler elinden kaydı ve buharlaştı. Kapıyol oluşmadı.

"Denediğim diğer örgülerin hepsi işe yarıyor," dedi Evin, bir ışık küresi yaparak. "Her biri."

"Yalnızca Kapıyollarda sorun var," dedi Canler homurdanarak.

"Sanki..." dedi Emarin. "Sanki bir şey bizi burada, Kara Kule'de tutmak istermiş gibi."

"Çeperin içinde, başka yerlerde deneyin," dedi Androl. "Ama Taim'in yardakçıları ne yaptığınızı görmesin. Taim'in emrettiği gibi arazi etüdü yapıyormuş gibi davranın."

Adamlar başlarını salladılar ve üçü doğuya doğru yürüyerek uzaklaştı. Androl çimenlikten ayrıldı. Norley yol kenarında durmuş, çevresine bakınıyordu. Kalın belli, kısa boylu Cairhienli el sallayarak yaklaştı. Androl onu yarı yolda karşıladı. Norley'nin açık, davetkar bir gülümsemesi vardı. Kimse onun onları gözetlediğinden kuşkulanmazdı; Androl'un faydalandığı bir özellik.

"Mezar'la konuştun mu?" diye sordu Androl.

"Evet," diye yanıt verdi Norley. "Onunla öğle yemeği yedim." Örgü çalışan bir grup askere göz kulak olan Mishraile'in yanından geçerlerken Norley adama el salladı. Altın saçlı Mishraile kayıtsızca sırtını döndü.

"Ee?" diye sordu Androl, gerginlik içinde.

"Gerçekten Mezar değil," dedi Norley. "Ah, Mezar'ın yüzüne sahip. Ama o değil. Gözlerinde görebiliyorum. Sorun şu ki, o şey her ne ise, Mezar'ın anılarına sahip. Onun gibi konuşuyor. Ama gülümsemesi yanlış. Çok yanlış."

Androl ürperdi. "O olmalı, Norley."

“Değil. Yemin edebilirim.”
“Ama...”
“*Değil* işte,” dedi tıknaz adam.
Androl derin bir nefes aldı. Mezar birkaç gün önce geri döndüğünde -Logain’in iyi olduğunu ve yakında Taim konusunda her şeyin yola gireceğini söylemişti- Androl bu kargaşayı çözmenin bir yolu olduğunu düşünerek umutlanmıştı. Ama adamda yanlış bir şey vardı. Onun ötesinde, M’Hael büyük bir gösteriyle, adamı tam Asha’man kabul etmişti; onu Ejder terfi ettirmişti. Ve şimdi, eskiden Logain’e sadık olan Mezar, zamanını Coteren ve Taim’in diğer yardakçılarıyla geçiriyordu.
“Bu iş gittikçe kötüye gidiyor, Androl,” dedi Norley usulca, gülümseyerek ve idman yapan bir başka gruba el sallayarak. “Emirleri ihlal etmesine bakmadan buradan ayrılmamız gerektiğini söylüyorum.”
“O nöbetçileri asla aşamayız,” dedi Androl. “Taim Aes Sedailerin gitmesine bile izin vermiyor; geçen gün tombul kadının kapıda geçirdiği krizi duydun. Taim geceleri nöbetçileri iki katına çıkarıyor ve Kapıyollar da işe yaramıyor.”
“Eh, bir şeyler yapmamız gerek, değil mi? Demek istediğim... ya Logain’i ele geçirmişlerse? O zaman ne olacak?”
“Ben...” *Bilmiyorum*. “Git, Logain’e sadık olanlarla konuş. Ben hepimizin aynı kışlayı paylaşmasını sağlayacağım. Ailelerimizle birlikte. M’Hael’e bu yeni askerlere yer açmak istediğimizi söyleyeceğiz. Sonra, geceleri nöbetçi dikeceğiz.”
“Bu biraz fazla açık olacak.”
“Bölünme zaten açık,” dedi Androl. “Sen işine bak.”
“Elbette. Ama sen ne yapacaksın?”
Androl derin bir nefes aldı. “Bize müttefikler bulacağım.”
Norley sola doğru uzaklaştı, ama Androl patikada yoluna devam etti ve köyün içinden geçti. Bugünlerde ona gittikçe daha az kişi saygı gösteriyordu. Ya bunu yapmaya korkuyorlardı ya da Taim’in tarafını seçmişlerdi.
Siyah ceketli gruplar kollarını kavuşturarak durmuş, onu izlemekteydiler. Androl ürpermemeye çalıştı. Yürürken Mezar’ın -şakaklarına kır düşmüş, Domanlıların bakır tenine sahip bir adamdı- yardakçılardan bir grupla birlikte durduğunu gördü. Adam ona gülümsedi. Mezar asla kolay gülümseyen biri olmamıştı. Androl onunla göz göze gelerek başını salladı.

Norley'nin gördüğü şeyi gördü. O gözlerde son derece yanlış bir şey vardı, tam anlamıyla canlı olmayan bir şey. Bu bir insan değil, bir insan müsveddesiydi. İnsan derisi içine tıkılmış gölge.

Işık hepimize yardım etsin, diye düşündü Androl, hızla yanlarından geçerek. Köyün güneyine, beyaz badanalı duvarları ve yenilenmesi gereken saz damları olan bir grup kulübeye yollandı.

Androl dışarıda duraksadı. Ne yapıyordu? Burası *Kızıl Ajah*'tan kadınların kaldığı yerdi. Asha'manlarla bağ kurmak için geldiklerini söylemişlerdi, ama şimdiye kadar bunu yapmamışlardı. Bunun bir tür aldatmaca olduğu açıktı. Belki de hepsini birden ehlileştirmenin bir yolunu bulmak için gelmişlerdi.

Ama eğer durum buysa, en azından Taim'in tarafına geçmeyeceklerine güvenebilirdi. Bir aslanbalığının boğazından aşağı bakıyorsanız, korsan gemisi o kadar kötü bir seçenek gibi görünmezdi. Androl bu deyimi güneyde, bir balıkçı teknesinde çalışırken duymuştu.

Derin bir nefes alarak kapıyı çaldı. Kapıyı tombul bir Kızıl açtı. Aes Sedailerin yaşı belirsiz yüzüne sahipti; tam olarak genç değil, ama yaşlı da değil. Kadın onu süzdü.

"Kara Kule'den ayrılmak istediğinizi duydum," dedi Androl, doğru şeyi yaptığını umarak.

"M'Hael'iniz fikir mi değiştirdi?" diye sordu kadın umutlu bir sesle. Gülümsedi. Bir Aes Sedai için nadir bir eylem.

"Hayır," dedi Androl, "bildiğimiz kadarıyla gitmeniz hala yasak."

Kadın kaşlarını çattı. "O zaman..."

Androl sesini alçalttı. "Buradan ayrılmak isteyen başkaları da var, Aes Sedai."

Kadın ona bakarken, yüzü kusursuz bir dinginliğe kavuştu. *Bana güvenmiyor*, diye düşündü Androl. Basit bir duygu yoksunluğunun bu kadar anlam ifade etmesi tuhaftı.

Çaresizlik içinde bir adım attı ve elini kapı çerçevesine koydu. "Bu mekanda yanlış bir şey var. Sizin sandığınızdan daha kötü bir şey. Uzun zaman önce, Güç yönlendiren erkek ve kadınlar birlikte çalışıyorlarmış. Bu sayede daha güçlüymüşler. Lütfen. Beni dinle."

Kadın bir an daha durdu, sonra kapıyı açtı. "İçeri gel. Çabuk. Tarna, bu kulübeyi paylaştığım kadın, burada değil. O dönmeden konuşup bitirmemiz lazım."

Androl içeri girdi. Bir korsanın gemisine mi, yoksa aslanbalığının ağzına mı girdiğini bilemiyordu. Ama iş görmek zorundaydı.

57

AKŞAM YEMEĞİ İÇİN TAVŞAN

Işık çakmasının kör ettiği Mat engebeli zemine düştü. Küfrederek *ashandarei*ye yaslandı ve esnek toprağın üzerinde dengesini buldu. Yeşillik, toprak ve çürük odun kokusu alıyordu. Gölgede böcekler vızıldıyordu.

Beyazlık soldu ve kendini Ghenjei Kulesi'nin dışında buldu. Rhuidean'da ortaya çıkabileceği de aklına gelmişti. Mızrak onu kendi dünyasında, kuleye girdiği yere götürmüştü anlaşılan. Thom yere oturmuş, gözlerini kırpıştırarak çevresine bakınan Moiraine'e destek oluyordu.

Mat kuleye döndü ve parmağını kaldırdı. "İzlediğinizi biliyorum!" dedi sevinçle. Başarmıştı. Oradan *kahrolası* canlı çıkmıştı! "Sizi yendim, sizi kabuklu bot artıkları! Ben, Matrim Cauthon, tuzaklarınızdan canlı kurtuldum! HA!" *Ashandarei*yi başının üzerine kaldırdı. "Ve çıkış yolunu bana siz verdiniz! Kızgınlığınızı öğle yemeği niyetine kemirin, sizi kahrolası, kavrulası, yalancı piçler!"

Mat gülümseyerek mızrağın dibini yere vurdu. Başını salladı. Kimse Matrim Cauthon'u alt edememişti. Ona yalan söylemişler, muğlak kehanetler anlatmışlar, tehdit etmişlerdi ve sonra onu asmışlardı. Ama sonuçta Mat onları alt etmişti.

"Diğeri kimdi?" diye sordu Moiraine usulca, arkadan. "Gördüğüm, ama tanımadığım?"

"O dışarı çıkamadı," dedi Thom kasvetle.

Bu Mat'in sevincini yok etti. Zaferleri için bedel ödemişlerdi, korkunç bir bedel. Mat bunca zaman bir efsaneyle birlikte yolculuk ediyordu, öyle mi?

"Bir dostumuzdu," dedi Thom yumuşak bir sesle.

"Büyük bir adamdı," dedi Mat. Döndü ve *ashandarei*yi saplandığı yerden kurtardı. "Bütün bunlar hakkında bir şarkı yazarken Thom, onun bir kahraman olduğunu mutlaka belirt."

Thom Mat'e baktı, sonra anlamış gibi başını salladı. "Dünya o adamın başına ne geldiğini bilmek isteyecek." Işık. Mat'in düşündüğü gibi, Thom Noal'ın Jain Uzakgezgini olduğunu duyduğunda hiç şaşırmamıştı. *Biliyordu*. Ne zaman anlamıştı? Neden Mat'e hiçbir şey söylememişti? Thom da ne arkadaştı ama.

Mat başını iki yana salladı. “Eh, öyle ya da böyle, dışarı çıktık. Ama Thom, bir daha pazarlığı ben yapmak istediğimde gizlice arkamdan gel ve iri, ağır ve künt bir nesneyle kafama vur. Sonra da pazarlığı devral.”

“Talebin not edildi.”

“Biraz öteye gidelim. O lanet kulenin tepemde dikilmesinden hiç hoşlanmıyorum.”

“Evet,” dedi Moiraine, “duygularla beslendiklerini söyleyebilirsin. Ama ben buna ‘beslenmek’ değil, ‘keyif almak’ derdim. Yaşamak için ona *ihtiyaçları* yok, ama onlara büyük zevk veriyor.”

Kulenin biraz ilerisindeki ağaçlık çukurda, Arinelle kıyısındaki bir çimenliğin yanında oturmuşlardı. Yoğun dallar havayı serinletiyor, kuleyi gözlerden gizliyordu.

Thom ateş yakarken Mat küçük, yosunlu bir taşa oturdu. Cebinde Aludra’nın kibritleri ve birkaç paket çay vardı, ama suyu ısıtmak için kullanacakları bir şey yoktu.

Moiraine Thom’un pelerinine sarınarak yere oturmuş, sırtını devrilmiş bir kütüğe vermişti. Pelerinin önünü kapatmış, onun kendisini tamamen sarmasına izin vermişti. Yalnızca yüzü ve siyah bukleleri görünüyordu. Bir kadına, Mat’in hatırladığından daha fazla benziyordu; Mat’in anılarında, Moiraine daha heykelsiydi. Her zaman ifadesiz, yüzü cilalı taş, gözleri koyu kahverengi topaz parçalar gibi.

Şimdi teni soluktu, yanakları kızarmıştı ve kıvırcık saçları doğal bir biçimde yüzüne dökülüyordu. Yaşı belirsiz Aes Sedai yüzü dışında cazip bir kadındı. Ama o ifadede, Mat’in hatırladığından daha fazla duygu vardı; Thom’a sevgiyle bakıyordu ve kulede geçirdiği zamandan bahsederken hafifçe ürperiyordu.

Moiraine tartan bakışlarla Mat’e baktı. Evet, bu aynı Moiraine’di. Küçük düşmüş, yıkılmış. Bir sebepten, bu onun *daha da güçlü* görünmesine yol açıyordu.

Thom tereddütlü ateşe üfledi, ama ateş havaya küçük bir duman yolladıktan sonra söndü. Muhtemelen odun fazla ıslaktı. Thom bir küfür salladı.

“Sorun değil, Thom,” dedi Moiraine usulca. “Ben iyi olacağım.”

“Seni o *yerden* kurtardıktan sonra üşütmene izin vermeyeceğim,” dedi Thom. Kibrit çıkardı, ama aniden odun kıvılcımlandı ve sonra ateş canlanarak, ıslak odunu tutuşturdu.

Mat, yüzünde odaklanmış bir ifade olan Moiraine'e baktı.

"Ah," dedi Thom, sonra güldü. "Bunu unutmuştum..."

"Şu anda kendi başıma yalnızca bunu başarabiliyorum," dedi Moiraine, yüzünü buruşturarak. Işık, Moiraine eskiden *yüz buruşturur muydu?* Bunun için fazla havalı ve kudretli değil miydi? Yoksa Mat onu yanlış mı hatırlıyordu?

Moiraine. Lanet olası Moiraine'le konuşuyordu! Kuleye sırf onu kurtarmak için girmiş olsa da, şimdi onunla konuşuyor olması inanılmaz geliyordu. Sanki şeyle konuşmak gibiydi...

Eh, Birgitte Gümüşyay'la ya da Jain Uzakgezgini'yle. Mat başını iki yana sallayarak gülümsedi. Ne dünyaydı; o dünyanın içinde ne tuhaf bir yere sahipti.

"Bununla ne demek istedin, Moiraine?" diye sordu Thom, ateşi dallarla besleyerek. "Tek başarabildiğin derken?"

"Aelfinnler ve Eelfinnler," diye açıkladı Moiraine sakin bir sesle. "Güçlü duygulardan hoşlanıyorlar. Bir sebepten, bir *ta'veren*in etkisi onlar için daha da sarhoş edici. Zevk aldıkları başka şeyler de var."

Thom kaşlarını çatarak ona baktı.

"Güç'üm, Thom," diye açıkladı Moiraine. "Aelfinnler ve Eelfinnler sırayla benden beslenirken kendi aralarında tıslayıp havladıklarını duyabiliyordum. Pek sık Aes Sedai bulamıyorlar galiba. Benim yönlendirme yeteneğimi tüketirken, iki kat beslendiler -hem Güç'ün kendisiyle, hem de benim onu kaybetmem karşısında hissettiğim üzüntüyle. Yeteneğim büyük ölçüde azaldı.

"Lanfear'ı çok hızlı tüketerek öldürdüklerini iddia ettiler, ama ben onların beni korkutmaya çalıştığını düşünüyorum. Bir seferinde, beni uyandırdıklarında orada bir adam vardı. Aradığı kişinin ben olmadığımı söyledi." Duraksadı, sonra ürperdi. "Bazen beni çabucak tüketip, hayatıma son vermelerini diliyordum."

Küçük kamp, çıtırdayan ateş dışında sessizleşti. Thom çaresiz bir ifadeyle Moiraine'e baktı.

"O kadar üzülme, Thom Merrilin," dedi Moiraine gülümseyerek. "Korkunç şeyler hissettim, ama herkes bu tür çaresiz anlar yaşar. Geleceğine inanıyordum." Elini pelerinden çekince, soluk omzu ve köprücük kemiği ortaya çıktı ve ona uzandı. Thom duraksadı, sonra Moiraine'in elini tuttu ve sıktı.

Moiraine Mat'e baktı. "Ve sen, Matrim Cauthon. Artık basit bir çiftçi çocuğu değilsin. Gözün çok acıyor mu?"

Mat omuzlarını silkti.

"Elimden gelse yaraya Şifa verirdim," dedi Moiraine. "Ama eskiden olduğum kadar güçlü olsaydım bile gözünü geri getiremezdim." Başını eğdi, Thom'un elini bıraktı ve kolunu kaldırdı. "*Angreal* yanında mı?"

"Ah, evet," dedi Thom, tuhaf bileziği cebinden çıkararak. Onu Moiraine'in koluna taktı.

"Bununla," dedi Moiraine, "en azından acıyı dindirecek kadar güçlü olacağım. Daha fazla Güç çekebilmem, onların daha fazla tat almasını sağlayabilmem için takmışlardı bunu bana. Aslında, üç talebimden biriydi bu. Onu bana karşı kullanacaklarını düşünemedim."

"Sana üç talep hakkı mı verdiler?" diye sordu Mat kaşlarını çatarak.

" *Ter'angreal*den geçtim," dedi Moiraine. "Kadim anlaşma her iki taraf için de bağlayıcıydı, ama kapı yok olduğu için basit bir geri dönüş yolu yoktu. Önceki olaylara dayanarak, ne talepte bulunursam bulunayım ya da onları ne kadar dikkatli dile getirirsem getireyim kaçmamım yolu olmadığını biliyordum. Bu yüzden o talepleri en iyi şekilde kullandım."

"Ne istedin?" diye sordu Mat. "*Angreal* dışında?"

Moiraine gülümsedi. "Şimdilik bunu kendime saklayacağım. Teşekkür ederim, genç Matrim. Canımı kurtardığın için."

"O zaman ödeştik," dedi Mat. "Sen de İki Nehir'de benim canımı kurtarmıştın. O zamandan beri dörtnala yaşamıyorsam kavrulayım."

"Yaran?"

"Çok acımıyor." Aslında zonkluyordu. Gerçekten, ama gerçekten feci zonkluyordu. "Onun için gücünü harcamana gerek yok."

"Görüyorum ki hala Tek Güç'ten korkuyorsun."

Mat kabardı. "Korkmak mı?"

"Bu kadar ihtiyatlı davranmakta haklısın sanırım." Moiraine bakışlarını kaçırdı. "Ama dikkatli ol. Bazen hayatlarımızdaki en nahoş olaylar, bizim için en iyisi olanlar oluyor."

Evet, o hala Moiraine'di. Bir ders ve öğüt vermeden geçemiyordu. Ama belki de, çektiği onca şeyden sonra, acı konusunda ders vermeye hakkı vardı. Işık! Neler yaşayacağını biliyordu, ama yine de Lanfear'ı o *ter'angreal*in içine çekmişti, öyle mi? Belki de burada asıl kahraman olan Mat ya da Noal değildi.

“Ee, şimdi ne yapıyoruz?” dedi Thom, kütüğün üzerine oturarak. Ateşin sıcaklığı iyi geliyordu.

“Rand’ı bulmam lazım,” dedi Moiraine. “Benim yardımıma ihtiyacı var. Yokluğumda iyi iş başardığını umuyorum.”

“Onu bilmem,” dedi Mat. “Yarı deli ve kahrolası dünyanın tamamı birbirinin gırtlağına sarılmış durumda.” Renkler döndü. Rand Min’le birlikte yemek yiyordu. Mat imgeyi kovaladı.

Moiraine tek kaşını kaldırdı.

“Ama,” diye itiraf etti Mat, “hemen herkesi Son Savaş’a odakladı. Verin de onun *saidin*deki lekeyi temizlemeyi başardığını söylüyor.”

“Kutsal Işık,” diye fısıldadı Moiraine. “Nasıl?”

“Bilmiyorum.”

“Bu her şeyi değiştiriyor,” dedi Moiraine, gülümsemesi derinleşerek. “Eskiden bozduğu şeyi düzeltti. ‘Acımız Ejder’le geldi, yaramız Ejder’le iyileşti.”’

“Mat kutlamak için bayram falan yapmamız gerektiğini söyleyip duruyor,” dedi Thom. “Ama belki de yalnızca sarhoş olmak için bahane arıyordur.”

“Ben kesin öyle derim,” diye ekledi Mat. “Her neyse, Rand meşguldü. Elayne onun ona bağlı hükümdarlarla bir tür toplantı ayarladığını söyledi. Yakında yapılacakmış.”

“Elayne Kraliçe oldu mu?”

“Evet. Rahvin annesini öldürdü,” dedi Mat.

“Öyle söylemiştin.”

“Söyledim mi? Ne zaman?”

“Bir ömür önce, Matrim,” diye yanıtladı Moiraine gülümseyerek.

“Ah. Pekala, Rand Rahvin’in işini bitirdi. Yani sorun kalmadı.”

“Ya diğer Terkedilmişler?” diye sordu Moiraine.

“Bilmiyorum,” dedi Mat.

“Mat onları takip edemeyecek kadar meşguldü,” diye ekledi Thom. “Zamanını Seanchan İmparatoriçesi ile evlenmek için kullandı.”

Moiraine şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. “*Ne* yaptın?”

“Kazayla oldu,” dedi Mat utanıp omuzlarını kamburlaştırarak.

“*Kazayla* Seanchan İmparatoriçesi’yle mi evlendin?”

“Tuhaf gelenekleri var,” dedi Mat şapkasını çekiştirerek. “Garip insanlar.” Zorla güldü.

“*Ta’veren*,” dedi Moiraine.

Bir şekilde Mat onun böyle söyleyeceğini biliyordu. Işık. Eh, onun geri dönmesi güzeldi. Mat bu duygunun ne kadar güçlü olduğunu fark edince şaşırdı. Kimin aklına gelirdi? Bir Aes Sedai'ye sevgi beslemesi? Mat'in?

"Eh," dedi Moiraine. "Dinlemem gereken çok hikaye olduğunu görebiliyorum. Ama şimdilik, Rand'ı bulmamız gerek."

Mat onun ipleri ele almaya çalışacağını da biliyordu. "Sen onu bul, Moiraine, ama benim Caemlyn'de yapmam gereken işler var. Tartışmak istemiyorum, ama gerçek bu. Sen de oraya gelebilirsin. Rand konusunda Elayne'in herkesten çok yardımı dokunur."

Lanet renkler. Tek gözle kalmak yeterince kötü değilmiş gibi, ne zaman Rand hakkında düşünse *-kahrolası görüntüler!-* o lanet görüntüler görüş alanını dolduruyordu.

Mat başını iki yana sallar, sonra kızarırken Moiraine tek kaşını kaldırdı. Muhtemelen kriz geçiriyormuş gibi görünüyordu.

"Göreceğiz, Matrim," dedi, sonra çay paketlerini tutarak ayakta dikilmekte olan Thom'a baktı. Mat, Thom'un sırf Moiraine'i ısıtabilmek için suyu ellerinde kaynatacağını düşündü. Thom Moiraine'e baktı ve Moiraine yine ellerini uzattı.

"Sevgili Thom," dedi. "Beni eş olarak kabul edersen seninle evlenirim."

"*Ne?*" dedi Mat, ayağa kalkarak. Elini alnına kaldırdı ve az kalsın şapkasını düşürecekti. "Ne dedin?"

"Sus, Mat," dedi Thom. Moiraine'in uzattığı eli tuttu. "Tek Güç yönlendirebilen kadınlardan hiçbir zaman fazla hoşlanmadığımı biliyorsun, Moiraine. Geçmişte beni engelleyenin bu olduğunu biliyorsun."

"Artık çok fazla Güç sahibi değilim, sevgili Thom. Bu *angreal* olmasa, Beyaz Kule'de Kabul Edilmiş yapılacak kadar bile gücüm olmazdı. Benden istersen, onu fırlatıp atabilirim." Pelerinin kaymasını zar zor engelleyerek diğer elini kaldırdı. *Angreal*i çıkardı.

"Sanmıyorum Moiraine," dedi Thom, diz çöküp onun ellerini tutarak. "Hayır, seni hiçbir şeyden mahrum bırakmak istemem."

"Ama bu *angreal*i kullanarak çok güçlü olacağım, yakalanmadan önce olduğumdan da güçlü."

"Öyle olsun madem," dedi Thom. Bileziği yine Moiraine'in koluna taktı. "İstiyorsan seninle evlenirim."

Moiraine geniş geniş gülümsedi.

Mat sersem sersem duruyordu. "Seninle kim evlenir ki?" diye patladı. "Ben olmadığım kesin, orasını sana söyleyebilirim."

İkisi ona baktılar; Thom ifadesiz bir bakışla, Moiraine küçük bir gülümsemeyle. “Seanchan kadının neden seni istediğini görebiliyorum, Mat,” dedi. “Romantizmden kesinlikle anlıyorsun.”

“Ben yalnızca...” Mat şapkasını çıkardı, beceriksizce tuttu ve bir birine, bir ötekine baktı. “Ben yalnızca -yak beni! *Bunu* nasıl kaçırdım? Birlikte olduğunuz zamanın çoğunda ben de yanınızdaydım! Siz ne zaman duygusal olmaya başladınız?”

“Pek dikkatli izlemiyormuşsun,” dedi Thom. Moiraine’e döndü. “Beni Muhafız olarak da istersin herhalde.”

Moiraine gülümsedi. “Önceki Gaidinime bir başkasının el koyduğunu sanıyorum.”

“İşi kabul ederim,” dedi Thom, “ama saray ozanının neden birinin Muhafızı olduğunu Elayne’e sen açıklarsın.” Duraksadı. “O renk değiştiren pelerinlerden birine birkaç yama dikebilirler mi sence?”

“Eh, görüyorum ki, siz ikiniz lanet olası delirmişsiniz,” dedi Mat. “Thom bir seferinde bana, sana en çok sıkıntı veren iki yerin Tar Valon ve Caemlyn olduğunu söylememiş miydin? Ama şimdi ya birinde, ya ötekinde yaşamana sebep olacak bir yolda dörtnala koşuyorsun!”

Thom omuzlarını silkti. “Zaman değişiyor.”

‘Tar Valon’da asla çok fazla zaman geçirmemişimdir,” dedi Moiraine. “Birlikte yolculuk etmekten hoşlanacağımızı düşünüyorum, Thom Merrilin. Gelecek aylardan canlı çıkabilirsek.” Mat’e baktı. “Muhafız bağını bu kadar kolay reddetmemelisin, Mat. Getirdiği nimetler bugünlerde erkekler için çok faydalı olacak.”

Mat şapkasını taktı. “Bu doğru olabilir, ama beni o bağlardan birine takılmış halde göremeyeceksin. Alınma, Moiraine. Seni severim. Ama bir kadına *bağlanmak?* Matrim Cauthon’un başına asla gelmeyecek.”

“Öyle mi?” diye sordu Thom eğlenerek. “Senin Tuon’un, öğrenmeye razı olsa, yönlendirme yeteneğine sahip olduğuna karar vermemiş miydik?”

Mat donakaldı. Kanlı küller. Thom haklıydı. Ama yönlendirirse bu Tuon’u *marath’damane* yapardı. Tuon öyle şey yapmazdı. Mat’in endişelenmesine gerek yoktu.

Var mıydı?

Bu düşünceyle yüzünü buruşturmuş olmalıydı, çünkü Thom güldü ve Moiraine yine gülümsedi. Ama biraz sonra ikisi Mat’le eğlenmeyi bıraktılar ve kendi aralarında usul usul konuşmaya başladılar. Gözlerindeki sevgi

açıktı. Birbirlerini gerçekten de seviyorlardı. Işık! Mat bunu nasıl gözden kaçırmıştı? At yarışına domuz getirmiş bir adam gibi hissediyordu kendini.

Ortadan kaybolup, o ikisini yalnız bırakmaya karar verdi. Kapıyolun açılacağı alanı incelemeye gitti. Açılsa iyi olacaktı. Erzakları yoktu ve Mat bir gemi durdurup, Caemlyn'e uzun yoldan gitmeyi hiç istemiyordu.

Çimenlikte, Arinelle kıyısına kısa bir yürüyüş yaptı. Oraya varınca Noal için küçük bir taş yığını oluşturdu, sonra ona şapkasını eğerek selam verdi ve bekleyip düşünmek üzere oturdu.

Moiraine güvendeydi. O lanet göz yuvası deli gibi zonkluyor olsa da, Mat kuleden canlı çıkmıştı. Aelfinnlerin ve Eelfinnlerin bir şekilde onu oltalarına takıp takmadıklarını hala bilmiyordu, ama onların inlerine girmişti ve sağlam çıkmıştı. En azından, hemen hemen sağlam.

Bir gözünü kaybetmişti. Bu savaşma yeteneğini nasıl etkileyecekti? Onu her şeyden çok bu endişelendiriyordu. Cesur görünmeye çalışıyordu, ama içten içe titriyordu. Tuon tek gözlü bir koca hakkında ne düşünecekti? Kendini savunma yeteneğinden mahrum kalmış olabilecek bir koca?

Bir bıçak çekti ve çevirdi. Sonra bir anda, bakmadan arkasına fırlattı. Yumuşak bir ciyaklama duydu ve döndüğü zaman öylesine fırlattığı bıçağın şişlediği tavşanın yere yığıldığını gördü.

Gülümsedi, sonra ırmağa geri döndü. Kıyıdaki iki iri kayanın arasına bir şeyin sıkışmış olduğunu gördü. Ters dönmüş bakır dipli bir tencereydi, çok az kullanılmış görünüyordu, yalnızca kenarlarında iki çentik vardı. Irmak kıyısında yürüyen bir yolcu düşürmüş olmalıydı.

Evet, belki mesafeleri kestiremiyordu, pekiyi göremiyordu. Ama zaten, siz bakmazken şansınız daha fazla yaver gidiyordu.

Geniş geniş gülümsedi, sonra tavşanı aldı -akşam yemeği için derisini yüzecekti- ve tencereyi ırmaktan çıkardı.

Moiraine çayını içecekti.

SONSÖZ

--

SONRASI

Graendal ihtiyaç duyduğu eşyaları yeni sarayından telaşla toparladı. Yazı masasından Mesaana'nın bilgi karşılığında verdiği küçük bir *angreal*i aldı. Fildişinden oyma küçük bir bıçağa benziyordu; al'Thor'un saldırısı sırasında altın yüzüğünü kaybetmişti.

Graendal onu çantasına attı, sonra yatağından bir demet kağıt aldı. Temas kurduğu insanların, göz ve kulakların listesi: Natrin Tepesi'nde yok olanlardan hatırlayabildiği her şey.

Dışarıda, dalgalar kayaları dövüyordu. Hava hala karanlıktı. Son aleti de başarısızlığa uğrayalı yalnızca birkaç dakika geçmişti. Aybara savaş meydanından canlı çıkmıştı. O planın işe *yaraması* gerekiyordu!

Ebou Dar'dan birkaç fersah uzakta, zarif malikanesindeydi. Semirhage gittikten sonra, Graendal yeni, çocuk İmparatoriçelerine kancalar takmaya başlamıştı. Şimdi o planlardan vazgeçmesi gerekiyordu.

Perrin Aybara kurtulmuştu. Graenda kendini sersemlemiş hissediyordu. Kurduğu kusursuz planlar teker teker gerçekleşmişti. Ama sonra... o kaçıp kurtulmuştu. Nasıl? Kehanet... diyordu ki...

O aptal Isam, diye düşündü Graendal, kağıtları çantasına tıkarak. *Ve o ahmak Beyazpelerin!* Terliyordu. Terlemiyor olması gerekirdi.

Masasından birkaç *ter'angreal* alıp çantasına attı, sonra yedek giysi bulmak için dolabını karıştırdı. O, onu her yerde bulabilirdi. Ama belki Kapı Taşlarının onu götürebileceği ayna alemlerden birine gidebilirdi. Evet. Orada, bağlantıları onu...

Kolları ipeklilerle dolu halde döndü ve donakaldı. Odada bir şekil duruyordu. Siyah pelerin giymiş bir sütun gibi, uzun boylu. Gözsüz. Gülümseyen dudakları ölüm rengi.

Graendal giysileri kenara fırlatarak dizleri üzerine çöktü. Alnından yanağına ter damlaları aktı.

"Graendal," dedi uzun boylu Myrddraal. Sesi, ölmek üzere olan bir adamın son fısıltıları gibi korkunçtu. "Başarısız oldun Graendal."

Shaidar Haran. Çok kötü. "Ben..." dedi Graendal, kuruyan dudaklarını yalayarak. Bu işi bir zafere nasıl dönüştürebilirdi? "Her şey planlara uygun gidiyor. Yalnızca bir..."

“Yüreğinden geçeni biliyorum, Graendal. *Dehşetinin* tadını alabiliyorum.”

Graendal gözlerini sıkı sıkı yumdu.

“Mesaana düştü,” diye fısıldadı Shaidar Haran. “Üç Seçilmiş, senin eylemlerin sonucunda öldü. Düzen belirgin; başarısızlıklardan dokunmuş bir dantel, bir beceriksizlik tablosu.”

“Mesaana’nın ölümüyle benim bir ilgim yok!”

“Hiç mi yok? Graendal, Düşçubuğu oradaydı. Mesaana’yla savaşanlar, yer değiştirmeye, Aes Sedaileri kapana kısılacakları bir yere çekmeye çalıştıklarını söylediler. Beyaz Kule’de onların savaşamaması gerekiyordu. Ama ayrılamadılar. Senin yüzünden.”

“Isam...”

“Sana verilen bir araç. Başarısızlık sana ait, Graendal.”

Graendal yine dudaklarını yaladı. Ağzı kurumuştu. Bir çıkış yolu *olmak* zorundaydı. “Daha iyi, daha cüretli bir planım var. Etkileneceksin. Al’Thor benim öldüğümü sanıyor, bu yüzden ben...”

“Hayır.” Öylesine yumuşak, ama öylesine korkunç bir sesti ki. Graendal konuşamadığını fark etti. Bir şey sesini almıştı. “Hayır,” diye devam etti Shaidar Haran. “Bu fırsat bir başkasına verildi. Ama Graendal, sen de unutulmayacaksın.”

Graendal umutlanarak başını kaldırdı. O ölü dudaklar geniş geniş gülümsüyordu, o gözsüz bakış kendisine dikilmişti. Graendal korkunç bir iç burkuntusu hissetti.

“Hayır,” dedi Shaidar Haran, “seni unutmayacağım. Şimdi olacakları da sen unutmayacaksın.”

Graendal gözlerini iri iri açtı, ardından Shaidar Haran ona uzanırken haykırmaya başladı.

Gökyüzü gürledi; Perrin’in çevresindeki otlar ürperdi. O çimenler, tıpkı gerçek dünyada olduğu gibi, siyah beneklerle kaplıydı. Kurt düşü bile ölüyordu.

Hava, oraya ait olmayan kokularla doluydu. Yanan bir ateş. Kuruyan kan. Tanımadığı, ölü bir hayvanın leşi. Çürük yumurta.

Hayır, diye düşündü. *Hayır, öyle olmayacak.*

İradesini toparladı. O kokular *kaybolacaktı*. Kayboldular ve yerini yaz kokuları aldı. Çimenler, kirpiler, böcekler, yosun, fareler, mavi kanatlı

güvercinler, mor ispinozlar. Hepsi belirdi, çevresinde bir halka halinde canlandılar.

Perrin dişlerini sıktı. Gerçeklik ondan dalga dalga yayıldı ve bitkilerdeki siyahlık soldu. Yukarıda, bulutlar dalgalandı, sonra aralandı. Güneş ışığı döküldü. Gökgürültüsü dindi.

Ve Çekirge yaşıyor, diye düşündü Perrin. *Yaşıyor! Kürkünün kokusunu alabiliyorum, otların içinde koştuğunu duyabiliyorum.*

Önünde, sislerden oluşurmuş gibi, bir kurt belirdi. Gümüşsü gri ve geçen senelerle kırlaşmış. Perrin gücüne sevindi. *Gerçekti.*

Sonra kurdun gözlerini gördü. Cansız.

Koku, bayat ve yanlış oldu.

Perrin, odaklanma çabasıyla terliyordu. İçinde bir şeyin bağlantısı kopmuştu. Kurt düşüne fazla kuvvetli geliyordu; bu mekanı kontrol etmeye çalışmak, bir kurdu kutuya kapatmaya çalışmaktan farksızdı.

Bağırarak dizleri üzerine çöktü. Sislerden oluşmuş Çekirge şekli dağıldı ve bulutlar yerlerine geri döndüler. Başının üzerinde şimşek patladı ve çimenler siyah lekelerle kaplandı. Yanlış kokular geri döndü.

Perrin, alnından ter damlayarak diz çöktü ve bir elini sivri, kahverengi ve siyah otlara dayadı. Fazla sert.

Perrin, Merrilor Çayırı'ndaki çadırlarında uyuyan Faile'yi düşündü. Perrin'in yuvası *Faile*'ydi. Yapacak çok iş vardı. Rand'ın söz verdiği gibi gelmesi gerekiyordu. Yarın Egwene'le yüzleşecekti. Gerçek dünyayı düşünmek Perrin'i kendine getirdi ve kurt düşüne fazla güçlü girmesini engelledi.

Ayağa kalktı. Bu mekanda çok şey yapabilirdi, ama bunun da sınırları vardı. Her zaman sınırlar vardı.

Sınırsız'ı ara. O açıklar.

Çekirge'nin son mesajı. Ne demek istemişti? Çekirge, Perrin'in yanıtı bulduğunu söylemişti. Ama o yanıtı Sınırsız açıklayacaktı, öyle mi? Mesaj acı, kayıp ve Perrin içindeki kurdu kabullendiği için tatminle doluydu. Kürkü parlayarak, kararlı bir kokuyla karanlığa sıçrayan bir kurda dair son bir imge gelmişti.

Perrin Jehannah Yolu'na gitti. Sınırsız, sürüsünden kalanlarla birlikte, sık sık oraya gidiyordu. Perrin uzandı ve onu buldu: kahverengi kürklü, ince yapılı, genç bir erkek kurt. Sınırsız, Perrin'in, bir erkek geyiği ezen bir boğa olarak imgesini yollayarak ona sataştı. Diğerleri o imgeyi kullanmaktan vazgeçmişti, ama Sınırsız hala hatırlıyordu.

Sınırsız, dedi Perrin. *Çekirge sana ihtiyacım olduğunu söyledi.*

Kurt gözden kayboldu.

Perrin irkildi, sonra kurdun biraz önce durduğu yere sıçradı; yoldan fersahlarca uzakta bir tepe. Kurdun gittiği yere dair hafif bir koku yakaladı, sonra oraya gitti. Uzakta çürümeye yüz tutmuş bir ahır görünen, açık bir çayır.

Sınırsız? dedi Perrin. Kurt yakındaki çalıların içine çökmüştü.

Hayır. Hayır. Sınırsız korku ve öfke mesajları gönderiyordu.

Ben ne yaptım?

Kurt bir bulanıklık bırakarak akıp gitti. Perrin hırladı ve dört ayak üzerine çökerek kurt oldu. Genç Boğa, rüzgar kulaklarında kükreyerek takip etti. Rüzgarı önünde aralanmaya zorlayarak, daha da hızlandı.

Sınırsız kaybolmaya çalıştı, ama Genç Boğa takip ederek, okyanusun ortasında belirdi. Dalgalara indi, su pençelerinin altında katıydı ve yavaşlamadan Sınırsız'ı izlemeye devam etti.

Sınırsız'ın mesajları imgelerle doluydu. Ormanlar. Şehirler. Tarlalar. Bir kafesin dışında durmuş, ona bakan Perrin'in imgesi.

Perrin donakaldı ve yine insan oldu. Kabaran dalgaların üzerinde durarak, yavaşça yükseldi. *Ne?* O imge, daha genç bir Perrin'e aitti. *Moiraine* de yanındaydı. Sınırsız bunu...

Perrin aniden anladı. Kurt düşünde Sınırsız her zaman Ghealdan'daydı.

Noam, dedi, şimdi uzakta olan kurda.

Bir şaşkınlık mesajı geldi ve sonra zihin kayboldu. Perrin Sınırsız'ın biraz önce olduğu yere gitti ve küçük bir köyün kokusunu aldı. Bir ahır. Bir kafes.

Perrin orada belirdi. Sınırsız iki evin arasında, yere uzanmış, Perrin'e bakıyordu. Perrin gerçeği anladıktan sonra bile Sınırsız diğer kurtlardan farksız görünüyordu. Bu bir kurt değildi. Bu bir insandı.

"Sınırsız," dedi Perrin, tek dizi üzerine çöküp, kurdun gözlerine bakarak. "Noam. Beni hatırlıyor musun?"

Elbette. Sen Genç Boğa'sın.

"Demek istediğim, beni öncesinden, uyanık dünyadaki karşılaşmamızdan hatırlıyor musun? O zamana dair bir imge yolladın."

Noam çenelerini açtı ve aralarında bir kemik belirdi. Üzerinde bir miktar et olan iri bir uyluk kemiğiydi. Yan yattı ve kemiği kemirmeye başladı. *Sen Genç Boğa'sın,* dedi inatla.

“Kafesi hatırlıyor musun, Noam?” diye sordu Perrin yumuşak bir sesle, imgeyi yollayarak. Pis giysilerinin yarısı yırtılıp gitmiş, ailesinin yaptığı tahta bir hücreye kapatılmış bir insan imgesi.

Noam donakaldı ve imgesi bir anlığına bulandı, insana dönüştü. Ama kurt hemen geri geldi ve tehlikeli bir sesle, usulca hırladı.

“Kötü anıları sırf seni kızdırmak için uyandırmıyorum, Noam,” dedi Perrin. “Ben... Eh, ben de senin gibiyim.”

Ben bir kurdum.

“Evet,” dedi Perrin. “Ama her zaman öyle değildin.”

Her zaman.

“Hayır,” dedi Perrin kararlılıkla. “Eskiden benim gibiydin. Aksini düşünmek gerçeği değiştirmez.”

Burada değiştirir, Genç Boğa, dedi Noam. *Burada değiştirir.*

Bu doğruydu. Perrin neden ısrar ediyordu? Ama onu buraya Çekirge yollamıştı. Neden yanıt Sınırsız’da olsundu? Onu görünce, onun kim olduğunu anlayınca, Perrin’in tüm korkuları geri gelmişti. Kendi doğasıyla barışmıştı, ama burada, kendini kurdun içinde tamamen kaybeden bir adam vardı.

Perrin de bundan korkuyordu. Onunla kurtlar arasına ayrılık sokan bu olmuştu. Artık onu aşmıştı; o zaman neden Çekirge onu buraya yollamıştı? Sınırsız Perrin’in şaşkınlığının kokusunu aldı. Kemik kayboldu ve Sınırsız kafasını pençelerine koyarak Perrin’e baktı.

Zihni hemen hemen gitmiş olan Noam yalnızca kaçmayı ve öldürmeyi düşünebiliyordu; çevresindeki herkes için tehlikeydi. Artık bu kalmamıştı. Sınırsız huzurlu görünüyordu. Noam’ı bıraktıklarında, Perrin adamın kısa zamanda öleceğinden endişelenmişti, ama hayatta ve iyi gibi görünüyordu. En azından hayatta -Perrin adamın kurt düşünde nasıl göründüğüne bakarak, ne kadar iyi olduğunu kestiremezdi.

Yine de, Sınırsız’ın zihni şimdi çok daha iyi görünüyordu. Perrin kendi kendine kaşlarını çattı. Moiraine, yaratığın zihninde, Noam olan adamdan geriye hiçbir şey kalmadığını söylemişti.

“Sınırsız,” dedi Perrin. “İnsan dünyası hakkında ne düşünüyorsun?”

Bir anda, peş peşe imgeler geldi. Acı. Üzüntü. Ölen ekinler. Acı. Güzel bir kadını döven, yarı sarhoş, iri yarı, tıknaz bir adam. Acı. Yangın. Korku ve hüzün. *Acı.*

Perrin sendeleyerek geriledi. Sınırsız imgeler yollamaya devam etti. Peş peşe. Bir mezar. Yanında daha küçük bir çocuk mezarı. Gittikçe büyüyen

yangın. Öfkeye kapılmış bir adam; Noam'ın ağabeyi olduğunu fark etti Perrin, ama onunla karşılaştığında tehlikeli görünmüyordu.

İmge seli çok fazlaydı. Perrin uludu. Noam'ın yaşadığı hayata dair bir ağıt, bir acı ve hüzün ağıtı. Bu adamın kurt olarak yaşamayı seçmesine şaşmamak gerekirdi.

İmgeler durdu ve Sınırsız başını öte yana çevirdi. Perrin soluksuz kalmıştı.

Bir armağan, dedi Sınırsız.

"Işık aşkına," diye fısıldadı Perrin. "Bu bir seçimdi, değil mi? Kurdu bilinçli olarak seçtin."

Sınırsız gözlerini yumdu.

"Her zaman, dikkatli olmazsam beni alıp götüreceğini düşünmüşümdür," dedi Perrin.

Kurt olmak, huzurlu olmaktır, dedi Sınırsız.

"Evet," dedi Perrin, elini kurdun başına koyarak. "Anlıyorum."

Sınırsız için denge buydu. Elyas'ın dengesinden farklı. Perrin'in bulduğu dengeden de farklı. Anlıyordu. Bu, kendini kurda bırakmasının tehlikeli olmadığı anlamına gelmiyordu. Ama anlaması gereken son şeydi. Kendine dair son parça.

Teşekkür ederim, dedi Perrin. Bir tepenin üstünde yan yana duran ve aynı kokuya sahip olan Kurt Genç Boğa ile insan Perrin'in imgesi. Bu imgeyi, mümkün olduğunca kuvvetli bir biçimde gönderdi. Sınırsız'a ve yakındaki kurtlara. Dinleyen herkese.

Teşekkür ederim.

"*Dovie'andi se tovya sagain*," dedi Olver, zarları atarak. Zarlar çadırın kanvas zemininde yuvarlandılar. Zarlar dururken Olver gülümsedi. Hepsi siyah beneklerdi ve dalgalı çizgiler ya da üçgenler yoktu. Gerçekten de şanslı bir atış.

Olver oyun taşını, babasının onun için bezden yaptığı Yılanlar ve Tilkiler oyun tahtasında ilerletti. O oyun tahtasını görmek her seferinde Olver'in içini burkuyordu. Ona babasını hatırlatıyordu. Ama dudaklarının titremesini engelliyor, kimseye belli etmiyordu. Savaşçılar ağlamazdı. Dahası, babasını öldüren o Shaidoyu bir gün bulacaktı. O zaman intikamını alacaktı.

Bu, savaşçı olan bir adamın yaptığı türden bir şeydi. Mat'in, Son Savaş'taki işini bitirdiği zaman yardım edeceğini düşünüyordu. O zaman

Olver'e borçlu olacaktı, hem de sırf Olver onun kişisel ulağı olarak çalıştığı için değil. Yılanlar ve Tilkiler konusunda ona verdiği bilgilerden dolayı da.

Talmanes Olver'in yanında, bir sandalyede oturuyordu. Vurdumduymaz adam kitap okuyor, oyuna fazla ilgi göstermiyordu. Onunla oynamak, Noal ya da Thom'la oynamak kadar ilginç değildi. Ama diğer yandan, Talmanes Olver'le oynamak için değil, ona göz kulak olması için gönderilmişti.

Mat Olver'in onu geride bırakıp, Ghenjei Kulesi'ne gittiğini bilmesini istemiyordu. Eh, Olver aptal değildi ve neler döndüğünden haberi vardı. Kızmamıştı, gerçekten kızmamıştı. Mat'in yanında götürmesi için, Noal iyi bir seçenekti ve Mat yanına yalnızca üç kişi alabiliyorsa, eh... Noal Olver'den daha iyi savaşırdı. Bu yüzden onun gitmesi mantıklıydı.

Ama *bir dahaki sefere* seçimi Olver yapacaktı. O zaman, Mat iyi davransa iyi ederdi, yoksa geride kalan *o* olurdu.

"Senin sıran, Talmanes," dedi Olver.

Talmanes bir şeyler mırıldandı, uzandı ve kitaptaki yerini kaybetmeden bir avuç zarı attı. Biraz gergin olsa da, iyi adamdı. Olver, içki içerek ve hizmetkar kız avlayarak geçireceği güzel bir günde, yanına böyle bir adam almak istemezdi. Olver içki içecek ve hizmetkar kız avlayacak kadar büyüdüğü zaman. Yaklaşık bir sene sonra hazır olacağını tahmin ediyordu.

Olver yılanları ve tilkileri oynattı, sonra kendi atışı için zarları topladı. Her şeyi hesaplamıştı. Orada, dışarıda *bir sürü* Shaido vardı ve annesiyle babasını kimin öldürdüğünü nasıl bulacağına dair en ufak fikri yoktu. Ama Aelfinnler sorularını yanıtlayabilirdi. Mat bundan bahsederken kulak misafiri olmuştu. Bu yüzden, Olver gidip yanıtlarını alacaktı, sonra adamı bulacaktı. At binmek kadar kolaydı. Yalnızca, önceden Birlik'in yanında eğitim görmesi gerekiyordu ki, yapılması gerekeni yapabilecek kadar iyi savaşsın.

Zarlarını attı. Yine hepsi nokta. Olver gülümsedi ve oyun taşını tahtanın ortasına doğru oynattı. Düşüncelere dalmıştı ve sonunda, gerektiği gibi, intikamını alabileceği günü hayal ediyordu.

Taşını bir çizginin üzerinden daha aşırdı ve donakaldı.

Oyun taşı en ortadaydı.

"*Ben kazandım!*" diye bağırdı.

Talmanes dudaklarının arasındaki pipoyu sarkıtarak başını kaldırdı. Başını yana eğerek oyun tahtasına baktı. "Yak beni," diye mırıldandı. "Yanlış saymış olmalıyız ya da..."

"Yanlış mı saydık?"

“Demek istediğim...” Talmanes sersemlemiş görünüyordu. “Kazanamazsın. Bu oyun kazanılamaz. Sadece mümkün değil, işte.”

Bu saçmalıktı. Oyun kazanılamaz olsa, Olver neden oynasındı? Tahtaya bakarak gülümsedi. Yılanlar ve tilkiler bir zar atışı sonra onu yakalayıp, kaybetmesine sebep olabilecek bir yerdeydi. Ama bu sefer Olver ta en dış halkaya gidip dönmüştü. Ve *kazanmıştı*.

Bu iyiydi. Asla başaramayacağını düşünmeye başlamıştı!

Olver ayağa kalkarak bacaklarını gerdi. Talmanes sandalyesinden kalktı ve kafasını kaşıyarak oyun tahtasının yanına çömeldi. Piposunun ucundan dumanlar yükseliyordu.

“Umarım Mat yakında döner,” dedi Olver.

“Eminim döner,” dedi Talmanes. “Majesteleri adına yaptığı iş o kadar uzun sürmese gerek.” Olver’e söyledikleri yalan buydu: Mat, Thom ve Noal’ın Kraliçe için gizli bir göreve gittiği. Eh, Mat bunun için de ona borçluydu. Gerçekten, Mat bazen o kadar titiz olabiliyordu ki, Olver kendi başının çaresine bakamazmış gibi davranıyordu.

Olver başını iki yana sallayarak çadırın kenarına gitti. Orada, Mat’e ait bir kağıt yığını onun geri dönmesini bekliyordu. Olver iki kağıdın arasında ilginç bir şey gördü. Kan gibi, kırmızı bir leke. Uzandı ve iki sayfanın arasından yıpranmış bir mektup çekti. Mumla mühürlenmişti.

Olver kaşlarını çatarak mektubu evirip çevirdi. Mat’in onu yanında taşıdığını görmüştü. Neden açmamıştı acaba? Bu kabalıktı. Setalle Olver’e görgü kurallarını açıklamak için epey çaba harcamıştı ve söylediklerinin çoğu mantıklı gelmese de -sırf kadın kucağına çıkmasına izin versin diye başını sallıyordu- insanların size gönderdiği mektupları açmanız ve sonra nazik bir biçimde yanıt vermeniz gerektiğinden emindi.

Mektubu tekrar çevirdi, sonra omuzlarını silkti ve mührü kırdı. Olver Mat’in resmi özel ulağıydı ne de olsa. Mat’in zaman zaman bir şeyleri unutması şaşırtıcı bir şey değildi ve ona göz kulak olmak Olver’in göreviydi. Artık Lopin olmadığına göre, Mat’e daha fazla dikkat etmesi gerekecekti. Bu, Olver’in Birlik’in yanında kalmasının sebeplerinden biriydi. Mat onsuz ne yapardı, bilmiyordu.

Mektubu açtı ve içinden küçük, sert bir kağıt parçası çıkardı. Kaşlarını çatarak sözcükleri seçmeye çalıştı. Setalle sayesinde okuması gittikçe ilerlemişti, ama bazı sözcükler hala zor geliyordu. Kafasını kaşıdı. “Talmanes,” dedi. “Muhtemelen bunu okuman lazım.”

“O nedir?” Adam başını oyundan kaldırdı. “Bak şimdi! Olver, ne yapıyorsun? O mektup açılmayacaktı!” Adam kalktı ve gelip kağıt parçasını Olver’in elinden kaptı.

“Ama...” diyecek oldu Olver.

“Lord Mat açmadı,” dedi Talmanes. “Bizi Beyaz Kule siyasetine bulaştıracağını biliyordu. Bunca hafta bekledi! Bak ne yaptın şimdi. Acaba onu zarfın içine geri tıkabilir miyiz...”

“Talmanes,” dedi Olver ısrarla. “Bence *önemli.”*

Talmanes duraksadı. Bir an kararsız kaldı, sonra mektubu ışığa tuttu. Bir sokak satıcısının arabasından yiyecek çalan ve görülmeden ağzına tıkan bir oğlan çocuğunun havasıyla, hızla okudu.

Talmanes kendi kendine küfretti. Mektubu yine okudu, sonra daha yüksek sesle küfretti. Odanın kenarından kılıcını kaptı ve çadırdan dışarı fırladı. Mektubu yerde bırakmıştı.

Olver mektubu yine gözden geçirdi ve ilk seferinde anlamadığı sözcükleri sesli olarak tekrarladı.

Matrim,

Eğer bu mektubu açmışsan, ben ölmüşüm demektir. Bir gün içinde geri dönüp, seni ettiğin yeminden azat etmeyi planlamıştım. Ama görevimde pek çok güçlük çıkması olasılığı var ve hayatta kalmamam mümkün. Geride, bu işi tamamlayacak birini bıraktığımı bilmek zorundaydım.

Neyse ki, güvenebileceğime inandığım bir şey varsa, o da senin merakındır. Muhtemelen bu mektubu açmadan birkaç gün beklemeyi başarmışsındır ve bu da, eğer dönme olanağım varsa, dönmeme yetecek kadar uzun bir süre. Bu yüzden, bu görev sana düşüyor.

Caemlyn’de bir Yolkapı var. Önüne barikat yapılmış, korunan, güvenli sayılan bir Yolkapı. Ama güvenli değil.

Yollarda, Caemlyn’e doğru gelen muazzam bir Gölgedölü ordusu var. Tam olarak ne zaman yola çıktıklarını bilmiyorum, ama onları durdurmak için zaman bulabilmelisiniz. Kraliçe’ye gitmeli, onu Yolkapı’yı yok etmeye ikna etmelisin. Bu yapılabilir; kapıya duvar örmek yeterli olmaz. Onu yok edemezseniz, Kraliçe tüm güçlerini orayı korumaya adamalı.

Bunu başaramazsanız, korkarım bir ay bitmeden Caemlyn kaybedilecek.

Sevgilerimle,

Verin Mathwin

Olver çenesini ovaladı. Yolkapı neydi? Mat ve Thom'un o şeylerden bahsettiğini duyduğunu sanıyordu. Mektubu aldı ve çadırdan çıktı.

Talmanes çadırdan çıkmış, doğuya bakıyordu. Caemlyn'e doğru. Ufukta kırmızımsı bir pus asılıydı ve şehrin üzerinde bir parıltı vardı. Diğer gecelerde gördüğünden daha büyük bir parıltı.

"Işık bizi korusun," diye fısıldadı Talmanes. "Yanıyor. Şehir yanıyor." Düşüncelerini toplamak istermiş gibi başını iki yana salladı, sonra alarm verdi. "Silah başına! Caemlyn'de Trolloclar! Şehir savaşta! Herkes silah başına! Yak beni, şehre gidip o ejderleri kurtarmamız lazım! Onlar Gölge'nin eline geçerse, hepimiz öldük demektir!"

Olver iri iri açılmış gözlerle mektubu indirdi. Caemlyn'de Trolloclar mı? Shaidoların Cairhien'e girmesi gibi olacaktı, ama daha kötüsü.

Mat'in çadırına daldı, halıya takılıp sendeledi ve şiltesinin yanında diz çöktü. Telaşla şiltenin yan dikişlerini söktü. Şiltenin içindeki yün dışarıya doğru taştı. Olver elini şiltenin içine daldırdı, arandı ve oraya sakladığı büyük bıçağı çıkardı. Bıçak deriden bir kına sarılmıştı. Birlik'in levazımatçılarından biri olan Bergevin bakmazken, ondan almıştı.

Cairhien'den sonra, Olver bir daha asla korkaklık etmeyeceğine dair kendi kendine söz vermişti. Bembeyaz parmaklarla koca bıçağı kavradı ve çadırdan dışarı fırladı.

Savaşma zamanıydı.

Barriga devrilmiş bir ağacın yanından geçerken tökezledi. Alnından akan kan yere damlıyordu ve siyah lekeli ısırganlar sanki kanını emiyor, onun canıyla besleniyordu. Titrek elini alnına götürdü. Sargı bezi sırılsıklam olmuştu.

Duracak zaman yok. Zaman yok! Kendini ayağa kalkmaya zorladı ve kahverengi testereyaprakların arasında telaşla koştu. Bitkilerin üzerindeki siyah lekelere bakmamaya çalışıyordu. Afet, *Afet'e* girmişti. Ama başka ne yapabilirdi? Trolloclar güneyi kasıp kavuruyordu; kuleler düşüyordu. *Kandor* düşmüştü.

Barriga'nın ayağı takıldı ve yere düştü. İnleyerek, kesik kesik nefes alarak döndü. Heeth Kulesi'nin kuzeyinde, iki tepenin arasındaki çukurdaydı. Eskiden güzel olan giysileri -kaliteli kadifeden ceket ve yelek- lime lime olmuştu ve kanla lekelenmişti. Duman kokuyordu ve gözlerini yumduğunda Trolloclar görüyordu. Kervanının üzerine akın eden, hizmetkarlarını ve askerlerini katleden Trolloclar.

Ölmüşlerdi. Thum, Yang... ikisi de ölmüştü. Işık, *hepsi ölmüştü*.

Barriga ürperdi. Bu hale nasıl gelmişti? O yalnızca bir tüccardı. *Rebek'i dinlemeliydim*, diye düşündü. Arkasında, Heeth Kulesi'nden duman yükseliyordu. Kervanı oraya gidiyordu. Bütün bunlar nasıl olabilirdi?

İlerlemeye devam etmesi gerekiyordu. Doğuya. Arafel'e gidecekti. Diğer Sınırboyu ulusları düşmüş olamazdı, değil mi?

Kısa, kıvrımlı boğansarmaşıklara tutunarak bir tepeye tırmandı. Sarmaşık dalları, parmaklarının arasında solucanlar gibiydi. Başı dönmeye başlamıştı. Tepeye ulaştı; dünya fırıl fırıl dönüyordu. Orada, sargı bezinden kan sızarak, devrildi.

Önünde bir şey hareket etti. Barriga gözlerini kırpıştırdı. Tepedeki bulutlarda fırtına kopuyordu. Siyah ve kahverengilere bürünmüş üç şekil yaklaştı. Myrddraaller!

Hayır. Gözlerine dolan gözyaşlarına ve kana karşı gözlerini kırpıştırdı. Hayır, onlar Myrddraal *değildi*. Yüzlerine kırmızı peçeler takmış adamlardı. Eğilerek yürüyor, araziyi tarıyorlardı. Sırtlarında kısa mızraklar taşıyorlardı.

"Işık'a şükürler olsun," diye fısıldadı. "Aieller." Rand al'Thor geldiğinde Andor'daydı. Aiellerin Yeniden Doğan Ejder'i takip ettiğini herkes bilirdi. O Aieller ehlileştirilmişti.

Güvendeyim!

Aiellerden biri Barriga'ya yaklaştı. Neden adamın peçesi kırmızıydı? Bu sıradışıydı. Aiel'in kara gözleri cam gibi ve sertti. Aiel adam peçesini açtı ve gülümseyen yüzünü gösterdi.

Adamın dişleri eğelenerek sivriltilmişti. Gülümsemesi genişledi ve kemerinden bir bıçak çekti.

Barriga kekeleyerek o korkunç ağza ve öldürmek için yaklaşan adamın gözlerindeki sevince baktı. Bunlar Aiel değildi. Başka bir şeydiler.

Daha korkunç bir şey.

Rand al'Thor, Yeniden Doğan Ejder, düşünde sessizce oturuyordu. Serin havayı içine çekti. Beyaz bulutlar yavaşça yanından geçiyor, buharlarıyla tenini öpüyorlardı.

Bu geceki tahtı dağ yamacında düz bir kayaydı; bulutların arasından dar bir vadiye baktı. Gerçek yer bu değildi. Düşler Dünyası, Terkedilmişlerle savaştığı, çok tehlikeli olduğu söylenen yer bile değildi.

Hayır, bu onun sıradan düşlerinden biriydi. Artık onları kontrol edebiliyordu. Bedeni yeni kamplarında, Min'in yanında uyurken, koruma

örgüleriyle koruduğu, düşünecek huzuru bulabildiği bir yer. Kampı Merrilor Çayırı'na kurmuşlardı ve Sınırboylularca kuşatılmıştı. Egwene de, topladığı ordularla birlikte oradaydı. Rand buna hazırdı. Buna güveniyordu.

Yarın, onun taleplerini duyacaklardı. Mühürleri kırmamak karşılığında bulunacağı talepler değil: Egwene ne derse desin bunu yapacaktı. Hayır, bunlar, Shayol Ghul'e gidip Karanlık Varlık'la yüzleşmek karşılığında hükümdarlardan talep edeceği şeyler olacaktı.

Reddederlerse ne yapacağından emin değildi. Reddetmeyi güç bulacaklardı. Bazen, mantıksız davranmakla ünlenmek işe yarayabiliyordu.

Huzur içinde, derin derin nefes aldı. Burada, düşlerinde, tepeler yeşildi. Onları hatırladığı gibi. Puslu Dağlar'ın bağrındaki bu isimsiz vadide, bir yolculuğa başlamıştı. İlk yolculuğu değildi, sonuncusu da olmayacaktı, ama belki en önemlisi olacaktı. En acılı olanlardan biri, kesinlikle.

"İşte geri döndüm," diye fısıldadı. "Yine değiştim. İnsan durmaksızın değişiyor."

Buraya, içindeki katille ilk yüzleştiği yere döndüğünde, bütünlendiğini hissediyordu. Yanında tutması gerekenlerden kaçmaya çalıştığı ilk sefer. Gözlerini yumdu ve dinginliğin keyfini çıkardı. Sakinlik. Ahenk.

Uzakta acı çığlıkları duydu.

Rand gözlerini açtı. O da neydi? Ayağa kalktı ve döndü. Bu mekanı kendi zihninde yaratmıştı, korunaklı ve güvenliydi. Bu...

Çığlık yinelendi. Uzakta. Kaşlarını çattı ve elini kaldırdı. Çevresindeki sahne yok oldu ve sise karıştı. Karanlığın içinde duruyordu.

Orada, diye düşündü. Koyu renk ahşap panellerle kaplı uzun bir koridordaydı. Botlarıyla yeri döverek koridorda yürüdü. O çığlık. Huzurunu bozmuştu. Biri *acı* çekiyordu. Ona ihtiyaçları vardı.

Rand koşmaya başladı. Koridorun sonunda bir kapıya ulaştı. Kapının kestane rengi ahşabı, kadim bir ağacın kökleri gibi düğüm düğüm ve çıkıntılıydı. Rand, yine bir kökten oluşan kapı kolunu tuttu ve kapıyı çekip açtı.

Kapının arkasındaki engin oda, yer altındaki derinliklerde bir mağara gibi ışıksız, simsiyahtı. Oda adeta ışığı soğuruyor, söndürüyordu. Çığlık içeriden geliyordu. Karanlık onu boğuyormuş gibi zayıftı.

Rand içeri girdi. Karanlık onu yuttu. Damarlarındaki kanı emen yüz sülük gibi canını çekiyordu sanki. Yürümeye devam etti. Çığlıkların nereden geldiğini seçemiyordu, bu yüzden duvar boyunca ilerledi; duvarlar ele kemik kadar pürüzsüz geliyordu, ama arada bir çatlaklara rastlıyordu.

Oda yuvarlaktı. Kocaman bir kafatasının içinde duruyormuş gibi.

İşte! İleride küçük bir ışık vardı, yerde duran, siyah mermer zemini aydınlatan tek bir mum. Rand ona doğru seyirtti. Evet, orada bir şekil vardı. Kemik beyazı duvarın dibinde büzülmüştü. İncecik, beyaz bir iç etek giymiş, gümüş saçlı bir kadın.

Şimdi sarsılıp titreyerek ağlıyordu. Rand kadının yanında diz çöktü ve hareketiyle mum titreşti. Bu kadın düşüne nasıl girmişti? Gerçek biri miydi, yoksa zihninin yaratımı mıydı? Elini onun omzuna koydu.

Kadın kırmızı gözlerle, acılı bir ifadeyle, çenesinden gözyaşları akarak baktı. "Lütfen," diye yalvardı. "*Lütfen*. Beni ele geçirdi."

"Sen kimsin?"

"Beni tanıyorsun," diye fısıldadı kadın, onun elini tutup kendine bastırarak. "Üzgünüm. *Çok* üzgünüm. Beni ele geçirdi. Her akşam ruhumu kamçılıyor. Ah, lütfen! Dursun artık." Gözyaşları şimdi daha serbestçe akıyordu.

"Seni tanımıyorum," dedi Rand. "Ben..."

O gözler. O güzel, korkunç gözler. Rand inledi ve kadının elini bıraktı. Yüz farklıydı. Ama o ruhu tanıyordu. "Mierin? Sen öldün. Öldüğünü gördüm!"

Kadın başını iki yana salladı. "Keşke ölseydim. Keşke. Lütfen! Kemiklerimi öğütüyor, dal gibi kırıyor, sonra beni ölmeye bırakıyor, ama sırf hayatta tutacak kadar Şifa veriyor. O..." Sarsılarak durdu.

"Ne?"

Kadın gözlerini iri iri açtı ve hızla duvara döndü. "Hayır!" diye haykırdı. "Geliyor! Her insanın zihnindeki Gölge, gerçeğin katili. Hayır!" Dönerek Rand'a uzandı, ama bir şey onu geriye sürükledi. Duvar kırıldı ve kadın karanlığa yuvarlandı.

Rand ona uzanarak öne atıldı, ama çok geçti. Kadın aşağıdaki karanlıkta kaybolmadan önce, son bir kez gördü.

O çukura bakarak donakaldı. sükuneti aradı, ama bulamadı. Bunun yerine nefret, endişe ve içinde bir engerek gibi tıslayan bir arzu hissetti. O kadın Mierin Eronaile'di, eskiden Lady Selene dediği kadın.

Çoğu insanın, onun kendi kendine verdiği isimle tanıdığı kadın. Lanfear.

Yozlaşmış manzaraya bakarken Lan'in yüzünden zalim, kuru bir rüzgar esti. Tarwin Geçidi, bozulmuş hançerotlarıyla benek benek, geniş, kayalık

bir geçitti. Eskiden burası Malkier'in parçasıydı. Memleketindeydi. Son sefer için.

Geçidin diğer ucunda Trolloc kitleleri toplanmıştı. Binlercesi. On binlercesi. Muhtemelen yüz binlercesi. Lan'in Sınırboylarından geçerken toplayabildiği adamlardan en az on kat fazla. Normalde, adamlar geçidin bu yanını tutabilirdi, ama Lan bunu yapamazdı.

Buraya saldırmak için, atını Malkier'e sürmek için gelmişti. Andere solunda, Kandorlu genç Kaisel de sağındaydı. Uzakta bir şey hissedebiliyordu, son günlerde ona güç veren bir şey. Bağ değişmişti. Duygular değişmişti.

Zihninin arkasında Nynaeve'i hala hissedebiliyordu, öylesine harika, sevgi dolu ve tutkulu. Öldüğü zaman bir başkasının değil, onun acı çekeceğini bilmek onu üzmeliydi. Ama aralarındaki bu yakınlık -son bir yakınlık- ona güç veriyordu.

Sıcak rüzgar fazla kuruydu; toz ve toprak kokuyordu, ve gözlerindeki nemi kurutuyor, gözlerini kırpıştırmasına sebep oluyordu.

"Çok uyuyor," dedi Kaisel.

"Ne?" diye sordu Lan.

"Burada saldırmamız."

"Evet," dedi Lan.

"Belki," dedi Kaisel. "Ama cüretkar bir karar. Gölge'ye bizi yenemeyeceğini, bizim ürkmeyeceğimizi gösteriyor. Bu *senin* ülken, Lord Mandragoran."

Benim ülkem, diye düşündü Lan. Evet, öyleydi. Mandarb'ı dürtükleyerek harekete geçirdi.

"Ben al'Lan Mandragoran," diye bağırdı. "Yedi Kulenin Efendisi, İlk Ateşler Duvarı'nın Savunucusu, Bin Göl Kılıcının Taşıyıcısı! Eskiden bana *Aan'allein* derlerdi, ama bu unvanı reddediyorum, çünkü artık yalnız değilim. Kork benden, Gölge! Benden kork ve beni tanı. Benim olanı almak için geldim. Ülkesiz kral olabilirim. Ama yine de bir kralım!"

Kılıcını kaldırarak kükredi. Arkasında bir tezahürat yükseldi. Nynaeve'e son bir güçlü aşk duygusu yolladıktan sonra Mandarb'ı dörtnala kaldırdı.

Ordusu da peşinden kalktı, her adam atlıydı: Kandorlular, Arafelliler, Shienarlılar, Saldaealılar. Ama çoğu Malkierliydi. Lan, eski ulusundan, eli hala silah tutan her adamı topladığını bilse şaşırmazdı.

Naralar atarak, kılıçlarını sallayarak, kargılarını doğrultarak at sürdüler. Nal sesleri gökgürültüsü, naraları kırılan dalgalar gibiydi ve gururları alev

alev güneşten de güçlüydü. On iki bin kişiydiler. Ve en az yüz elli bin kişilik bir orduya saldırıyorlardı.

Bugün şerefle hatırlanacak, diye düşündü Lan, dörtnala giderken. *Altın Turna'nın Son Saldırısı. Malkierlilerin düşüşü.*

Son gelmişti. Onu kılıçlarını kaldırarak karşılayacaklardı.

Ve dünyaya bir zaman gelecek, En Yüce'nin zindanı, onu yapanların bedenleri gibi zayıflayacak. Bir kez daha, O'nun görkemli pelerini Desen'deki her şeyi kaplayacak ve Yüce Efendi elini uzatarak O'nun olanı alacak. Asi uluslar kıraç kalacak, çocukları ağlayacak. O'ndan ve gözlerini Majesteleri'ne çevirenlerden başka hiçbir şey olmayacak.

Tek Gözlü Soytarı'nın yas salonlarından geçtiği ve Baş Haşere'nin Yok Edecek Olan'a özgürlük getirmek için elini kaldırdığı o gün, Düşmüş Demirci'nin gururunun son günleri gelecek. Evet, ve Yıkılmış Kurt, Ölüm'ün tanıdığı, düşecek ve Geceyarısı Kuleleri tarafından yutulacak. Ve onun yıkımı insanların yüreklerine korku ve üzüntü getirecek ve iradelerini sarsacak.

Ve sonra, Akşamın Efendisi gelecek. Ve O gözlerimizi alacak, çünkü ruhlarımız O'nun huzurunda eğilecek ve O derimizi alacak, çünkü O'na etimiz hizmet edecek ve O dudaklarımızı alacak, çünkü yalnızca O'na övgüler düzeceğiz. Ve Akşamın Efendisi Kırık Kahraman'la yüzleşecek ve onun kanını dökecek ve bize güzelim Karanlığı getirecek. Çığlıklar başlasın, Ey Gölge'nin kulları. Yıkımınız için yalvarın!

Gölge Kehanetleri'nden.

SÖZLÜK

BU SÖZLÜKTEKİ TARİHLER ÜZERİNE BİR NOT: Torna Takvimi (Toma dur Ahmid tarafından düzenlenmiştir) son erkek Aes Sedai'nin ölümünden yaklaşık iki yüz yıl sonra uyarlanmış ve Dünyanın Kırılışı'ndan Sonraki (KS) senelerin kaydedilmesinde kullanılmıştır. Trolloc Savaşları esnasında pek çok kayıt yok edilmiştir, öyle ki savaşların sona ermesi ile eski sisteme göre hangi yılda bulunulduğu üzerine tartışmalar çıkmıştır. Gazarlı Tiam tarafından, Trolloc tehdidinden kurtulunmasını kutlamaya dayalı, her yılı Özgür Yıl (ÖY) sayan yeni bir takvim önerilmiştir. Gazar takvimi savaştan sonraki yirmi yıl içinde geniş kabul görmüştür. Artur Şahinkanadı imparatorluğunun kuruluşuna dayalı (KY, Kuruluş Yılı) yeni bir takvim yaratmaya çalışmıştır, ama artık bu yalnızca tarihçiler tarafından bilinen ve atıfta bulunulan bir takvimdir. Yüzyıl Savaşları'nın yarattığı geniş çaplı yıkım, ölüm ve kesintilerden sonra, Deniz Halkı'ndan bir alim olan Uren din Jubai Süzülen Martı tarafından dördüncü bir takvim düzenlenmiş, Tarabonlu Panarch Farede tarafından yürürlüğe konulmuştur. Şu anda, Yüzyıl Savaşları'nın gelişigüzel olarak belirlenmiş bitiş yılından başlayan ve Yeni Çağ'ın (YÇ) yıllarını kaydeden Farede Takvimi geçerlidir.

Aelfinn: İnsana benzeyen, ama yılansı özellikleri olan bir varlık. Üç soruya doğru yanıtlar veriyorlar. Soru ne olursa olsun, yanıtları her zaman doğru, ama genellikle anlamları açık olmuyor. Gölge ile ilgili sorular sormak son derece tehlikeli olabiliyor. Bulundukları gerçek yer bilinmiyor; eskiden Mayene'in elinde olan, ama son zamanlarda Tear Taşı'nda saklanan bir *ter'angreal*den geçilerek ziyaret edilebiliyorlar. Ghenjei Kulesi'ne girerek ulaşılabilecekleri de anlatılıyor. Kadim Lisan'da konuşuyorlar, sözleşmelerden ve anlaşmalardan bahsediyorlar ve içeri girenlerin üzerinde demir, müzik aleti ya da ateş yakabilen araçlar olup olmadığını soruyorlar. Bkz. *Eelfinn.*

Alan ölçü birimleri: (1) Arazi: 1 kurdele=20 adım x 10 adım (200 adım kare); 1 sicim=20 adım x 50 adım (100 adım kare); 1 post=l00 adım x 100 adım (10.000 adım kare); 1 halat=100 adım x 1000 adım (100.000 adım kare); 1 yürüyüş=l000 adım x 1000 adım (0,64 kilometrekare). (2) Kumaş: 1 adım=l adım ve 1 el x 1 adım ve 1 el.

Altın Turna: Kaybolan eski Sınırboyu ulusu Malkier'in bayrağı.

Arad Doman: Aryth Okyanusu kıyısında bir ulus. Şu anda iç savaşın ve Yenidendoğan Ejder'e karşı çıkanlara karşı verilen savaşların pençesinde. Başkenti Bandar Eban. Arad Doman'da, ulusun kuruluşu sırasında asil sınıfı oluşturan kişilerin soyundan gelenler kandoğumlu olarak bilinir. Hükümdar (kral ya da kraliçe), hemen hemen tamamı kadınlardan oluşan tüccar loncalarının başları (Tüccarlar Konseyi) tarafından seçilir. Hükümdar tüccar değil, asil olmalıdır ve yaşam boyu hükmetmek üzere seçilir. Yasal olarak kral ya da kraliçenin yetkesi mutlaktır, yalnız Konsey'in dörtte üçünün oyları ile tahtından indirilebilir. Mevcut hükümdar Almadar Lordu, Almadar Evi'nin Yüksek Makamı, Kral Alsalam Saeed Almadar'dır. Şu anda nerede olduğu, bir gizem perdesiyle örtülüdür.

Araştırmak: Fiziksel durum ve hastalık teşhislerinde Tek Güç kullanma yeteneği.

Arayıcı: Daha resmi olarak, Gerçeğin Arayıcısı. Seanchan İmparatorluk Tahtı'nın polis/casus organizasyonudur. Çoğu Arayıcı *da'covale* ve İmparatorluk ailesinin malı olsa da çok kapsamlı güçleri vardır. Bir Arayıcı'nın sorduğu bir soruya yanıt vermediği için ya da bir Arayıcı ile tam olarak işbirliği yapmadığı için Kan'dan biri bile tutuklanabilir ve bu sonuncusunu Arayıcı'nın kendisi tanımlar, yalnızca İmparatoriçe tarafından yeniden değerlendirmeye alınabilir. *Da'covale* olan Arayıcıların omuzları kuzgun ve kule simgesi ile damgalanmıştır. Ölümnöbetçilerinin aksine, Arayıcılar kuzgunlarını göstermeyi nadiren isterler ve bunun sebebi kısmen kim ve ne olduklarını açıklamayı gerektirmesidir. Bkz. *El, Dinleyiciler.*

Asha'man (Aşaman): 1. Kadim Lisan'da 'Koruyucu' ya da 'Savunucu', ama her zaman gerçeğin ve adaletin koruyucusu. 2. Yönlendirmeyi öğrenmek üzere Andor, Caemlyn yakınlarındaki Kara Kule'ye gelen adamların kendilerine taktıkları isim. Aynı zamanda bir rütbe. Eğitimleri Tek Güç'ün silah olarak kullanılması yöntemlerine odaklanır. Beyaz Kule'den ayrıldıkları bir konu da *saidin* kavramayı öğrendikten sonra bütün işlerini Güç'le yapmalarının beklenmesidir. Kara Kule'ye ilk katıldıklarında Asker ismini alırlar ve Andor tarzında, yüksek yakalı, sade siyah ceket giyerler. Adanmışlığa yükseltildiklerinde yakalarına Kılıç denen gümüş bir iğne takarlar. Asha'man seviyesine terfi ettiklerinde, gümüş kılıcın karşısında, kırmızı-altın mineli, Ejder şeklindeki yaka iğnesini taşırlar. Erkeklerinin yönlendirebildiğini öğrendiklerinde, Asha'man karıları dahil pek çok kadın kaçsa da, Kara Kule'ye katılan

erkeklerin çoğu evlidir ve karıları ile bağ kurmak için Muhafız bağının bir versiyonunu kullanırlar. Bu bağın, itaat gerektirecek şekilde değiştirilmiş bir şekli son zamanlarda yakalanan Aes Sedailer üzerinde de kullanılmaktadır. Asha'manların bazıları geleneksel Muhafız bağları ile Aes Sedailerle bağ kurmuştur. Asha'manların önderi Mazrim Taim'dir. Taim kendine M'hael adını vermiştir. M'hael Kadim Lisan'da 'önder' anlamına gelir.

Avendesora: Kadim Lisan'da, "Yaşam Ağacı." Rhuidean'da bulunmaktadır.

Balwer, Sebban: Eskiden, görünüşte Pedron Niall'ın sekreteriydi, ama gizliden gizliye casus ağının yöneticisiydi. Kendine has sebeplerden dolayı Morgase'in Amador'da Seanchanlardan kaçmasına yardım etti ve şu anda Perrin t'Bashere Aybara ve Faile ni Bashere t'Aybara'nın sekreteri olarak çalışmaktadır. Ama sorumluluk alanı genişlemiştir ve *Cha Faile*'nin aktivitelerini yönetmekte, Perrin onu bu gözle görmese de, Perrin'in casus ağının yöneticisi olarak çalışmaktadır. Bkz. *Cha Faile*.

Başkatip: Gri Ajah başına verilen isim. Şu anda Beyaz Kule'de Serancha Colvine bu unvana sahiptir.

Birinci Dokumacı: Sarı Ajah'ın başına verilen isim. Beyaz Kule'de Suana Dragand bu unvana sahiptir. Suana Sedai şu anda Kule Salonu'nda Temsilci olan iki Ajah başından biridir. Asiler arasında bu konumdaki kişi Romanda Cassin'dir.

Birinci Seçici: Mavi Ajah başına verilen unvan. Şu andaki Birinci Seçici'nin kim olduğu bilinmemektedir, ama Lelaine Akashi'nin bu pozisyonu doldurduğu tahmin edilmektedir.

Birinci Mantıkçı: Beyaz Ajah'ın başına verilen isim. Şu anda Beyaz Kule'de Ferane Neheran bu konumdadır. Şu anda Ferane Sedai Kule Salonu'nda Temsilci olan iki Ajah başından biridir.

Birleşme: Artur Şahinkanadı'nın, oğlu Luthair kumandanlığında gönderdiği ordular Seanchan'a vardığında, birbirleriyle sık sık savaşan uluslardan oluşan, genellikle Aes Sedailerin hüküm sürdüğü, koşulların devamlı değiştiği, karman çorman bir kıta buldu. Beyaz Kule'nin bir benzeri olmadığından Aes Sedailer, Güç kullanarak kendi bireysel çıkarları için çalışıyorlardı. Küçük gruplar halinde, durmaksızın birbirleri aleyhine entrikalar çeviriyorlardı. Aryth Okyanusu'nun doğusundan gelen orduların tüm kıtayı fethetmeye başlamalarının ve onların soyundan gelenlerin fethi tamamlayabilmelerinin sebebi, kısmen bu bitmek tükenmek bilmez entrikalar ve onların sonucunda çıkan savaşlardı. Orijinal orduların

torunları, Seanchan'ı fethederken, kendileri de Seanchan oldular. Fetih yüzyıllar sürdü ve Birleşme olarak anılmaktadır. Bkz. Geceyarısı Kuleleri.

Büyük On Üçlük Konsey'in Başı: Kara Ajah başına verilen unvan. Şu anda bu konumda Alviarin Freidhen bulunmaktadır.

Callandor: Kılıç Olmayan Kılıç, Dokunulamayan Kılıç. Eskiden Tear Taşı'nda saklanan kristal bir kılıçtır ve erkek yönlendiricilerin kullandığı güçlü bir *sa'angreal*dir. Bilinen kusurları vardır: *Sa'angreal*in kullanımını güvenli kılan tampondan yoksundur ve dolayısıyla lekenin etkisini artırır. Başka kusurları da olduğu tahmin edilmektedir.

Cha Faile: 1. Kadim Lisanda, "Atmacanın Pençesi." 2. Faile ni Bashere t'Aybara'ya sadakat yemini eden, *ji'e'toh*'a uymaya çalışan genç Cairhienlilerin ve Tearlıların kendilerine verdikleri isim. Gizliden gizliye, onun kişisel devriyeleri ve casusları olarak görev yaparlar. Faile'nin Shaidoların elinde tutsak olduğu dönemde, Sebban Balwer önderliğinde çalışmaya devam etmişlerdir. Bkz. Balwer, Sebban.

Charin, Jain: Bkz. Uzakgezgini, Jain.

Cuendillar: Efsaneler Çağı'nda yaratılmış, sözde zarar verilemez bir madde. Onu kırmak için yapılan her girişimi soğurur ve daha da güçlenir. *Cuendillar* yapımının sonsuza dek unutulduğu sanılsa da, onunla yapılmış yeni nesneler bulunduğu söylentileri çıkmıştır. Aynı zamanda yürektaşı olarak bilinir.

Da'covale: 1. Kadim Lisan'da 'sahip olunan kişi' ya da 'mal olan kişi'. 2. Seanchanlar arasında terim genellikle, eşyalara ve mülklere ek olarak, köleler için de kullanılır. Seanchan tarihinde köleliğin uzun ve sıradışı bir tarihi vardır. Köleler gittikçe yükselerek özgür insanlar üzerinde de güç ve yetke sahibi olabilir. Yüksek konumda olanların da düşüp *da'covale* olması mümkündür. Bkz. *So'jhin*.

Der'morat-: 1. Kadim Lisan'da 'usta bakıcı'. 2. Seanchanlar arasında egzotik yaratıklara bakmakta deneyimli ve becerikli olan ve başkalarını eğiten kişileri ifade etmek için kullanılan önek. Örneğin, *der'morat'raken*. *Der'morat*ların son derece yüksek sosyal statüleri olabilir ve en yüksekleri *der'sul'dam*, yani *sul'dam*ları eğitenlerdir; yüksek askeri subaylara denk sayılırlar. Bkz. *Morat-*.

Dinleyiciler: Seanchan casus organizasyonu. Bir Seanchan asilinin, tüccarının ya da bankacısının evindeki hemen herkes, hatta bir *da'covale* Dinleyici olabilir. *So'jhin*lerin arasından nadiren Dinleyici çıkar. Dinleyiciler aktif rol almaz, yalnızca izler, dinler ve raporlar. Raporları,

onları ve Arayıcıları denetleyen Düşük Ellere gider. Hangi raporların eylem için Arayıcılara gönderileceğine onlar karar verir.

Eelfinn: İnsansı görünen ama tilki özelliklerine sahip bir varlık türü. Size üç dilek hakkı bahşederler, ama karşılığında bir bedel talep ederler. Dilek hakkı isteyen kişi bedel konusunda pazarlık yapmazsa, bedeli Eelfinnler belirler. Bu koşullar altında, en olağan bedel ölümdür, ama yine de pazarlıkta kendilerine düşeni yaparlar, ama yapma tarzları talep edenin beklediği gibi olmaz. Bulundukları asıl yer bilinmemektedir, ama Rhuidean'da bulunan bir *ter'angreal* aracılığıyla ziyaret edilebilirler. Bu *ter'angreal* Moiraine Damodred tarafından Cairhien'e götürülmüş ve orada yok olmuştur. Aynı zamanda, Ghenjei Kulesi aracılığı ile ulaşılabilecekleri söylenmektedir. Aelfinnlerin ateş, demir ve müzik aletleri sorularının aynısını sorarlar. Bkz. *Aelfinn*.

Ejder: Uzak mesafelere patlayıcı mermiler fırlatabilen ve düşmana büyük zarar verebilen, çok güçlü, yeni bir silah.

Ejder Alayı: Tamamı piyadeden oluşan, Yenidendoğan Ejder'e sadık, Davram Bashere tarafından kendisi ve Mat Cauthon tarafından düzenlenen ve piyadelerin genel kullanımından son derece farklı prensipler uyarınca eğitilen büyük bir askeri birlik. Çoğu asker normalde orduya gönüllü olarak katılırken, Alay Kara Kule'nin bulduğu adamlara el koyar. Kara Kule'nin arama grupları Yenidendoğan Ejder'i takip etmek isteyen bütün erkekleri kapıyollar aracılığı ile Caemlyn'e götürmekte, ancak ondan sonra yönlendirmeyi öğrenebilecekleri seçmektedir. Kalanlar, ki sayıları daha büyüktür, Bashere'in eğitim kamplarına gönderilmektedir.

Ejder Yumurtası: Ejderlerin fırlattığı patlayıcı mermilere verilen isim.

En Yüksek: Kızıl Ajah başına verilen unvan. Şu anda bu konumda Tsutama Rath bulunmaktadır.

Fel, Herid: *Mantık ve Mantıksızlık*'ın ve başka kitapların yazarı. Fel, Cairhien Akademisi'nde tarih ve felsefe öğrencisi (ve öğretmeni) idi. Çalışma odasında paramparça edilmiş halde bulundu.

Geceyarısı Kuleleri: Seanchan, Imfaral'da bulunan, cilalanmamış siyah mermerden yapılmış on üç kale. Seanchan Birliği için savaşıldığı dönemde, bir askeri kudret merkeziydi. Birleşme sürecinin son savaşı burada verildi ve Şahinkanadı'nın soyundan gelenler gücü ele geçirdi. O zamandan beri kullanılmıyor. Efsanelere göre, büyük ihtiyaç zamanında, İmparatorluk ailesi Geceyarısı Kuleleri'ne geri dönecek ve "yanlış olanı düzeltecek". Bkz. Birleşme.

Graendal: Terkedilmişlerden biri. Eskiden Kamarile Maradim Nindar olarak tanınıyordu. Çileciliği ile biliniyordu ve Karanlık Varlık'a hizmet etmeye karar veren ikinci Terkedilmişti. Acımasız bir katildi ve Aran'gar ile Asmodean'ın ölümlerinden ve Mesaana'nın yok edilmesinden sorumluydu. Şimdi nerede, nasıl yaşadığı bilinmemektedir.

Haberci: Daha resmi haliyle, Lord Ejder'in Habercisi. Eskiden Shienarlı bir asker olan Masema Dagar aydınlanmış, Ejder'in Yeniden Doğumu'nu dünyaya haber vermek için seçildiğine karar vermiştir. Yenidendoğan Ejder'in Işık'ın cisimleşmiş hali olduğundan, Yenidendoğan Ejder çağırdığında hazır olmaktan daha önemli hiçbir şey -ama hiçbir şey!- olmadığına inanır. Başkalarına Yenidendoğan Ejder'in ihtişamını kabul ettirmek için o ve takipçileri her yolu kullanabilir. Bunu reddedenler öldürülür, ağır davrananlar evlerinin ve dükkanlarının yakılmasına tanık olabilir, kendileri de kırbaçlanır. 'Haberci' dışında isim kullanmamaktadır, Ghealdan ve Amadicia'ya kaos getirmiştir ve bu ülkelerin büyük kısmını artık o kontrol etmektedir. O gittikten sonra, Seanchanlar Amadicia'da, Taç Yüksek Konseyi ise Ghealdan'da düzeni tekrar sağlamaya başlamıştır. Haberci Rand'a getirmek üzere gönderilen Perrin Aybara'ya katılmıştır ve bilinmeyen sebeplerden dolayı, bu Yenidendoğan Ejder'in yanına gitmeyi geciktirse de, onun yanında kalmıştır. En düşük türden erkekler ve kadınlar tarafından takip edilmektedir; adamın karizmasına ilk kapıldıklarında düşük olmasalar bile, onun etkisi altında düşmüşlerdir.

Hadori: Bir Malkilerli erkeğin saçlarını geride tutmak için başına doladığı deri örgü şerit. Malkier Afet karşısında düşene kadar, bütün Malkierli erkekler saçlarını omuzlarına dek uzatırlardı ve *hadori*yle bağlarlardı. Kılıç sunulması gibi, *hadori* takmasına izin verilmesi de, Malkierli erkekler için çocukluktan erkekliğe geçişin simgesi sayılıyordu. *Hadori*, bir yetişkin olarak onun görevlerini ve sorumluluklarını, Malkier'le bağlantısını simgelemektedir. Bkz.*ki'sain*.

Hanlon, Daved: Bir Karanlıkdostu, Terkedilmiş Rahvin Lord Gaebril adı altında Caemlyn'e hükmederken, ona hizmet eden Beyaz Aslanların komutanı olan kişi. Hanlon sonra, Yenidendoğan Ejder'e karşı çıkan isyanı büyütmek amacıyla Beyaz Aslanları Cairhien'e götürdü. Beyaz Aslanlar bir 'şer kabarcığı' tarafından yok edildi ve Hanlon Caemlyn'e geri çağrıldı. Doilin Mellar adı altında kendini Kız-Veliaht Elayne'e beğendirdi. Söylentiler adamın kendini beğendirmekten çok daha fazlasını yaptığını anlatıyor.

Havaifişekçiler Loncası: Havaifişek yapımının sırrını saklayan bir topluluk. Bu sırrı büyük titizlikle korurlar ve bu uğurda cinayet işlemeyi bile göze alırlar. Lonca ismini hükümdarlar ve bazen büyük lordlar için düzenledikleri muhteşem gösterilerden alır. Başkalarının kullanması için küçük Havaifişekler satılabilir, ama içlerinde ne olduğunu öğrenmeye çalışmanın felaketle sonuçlanabileceğine dair uyarılar da yapılır. Eskiden Lonca'nın Cairhien ve Tanchico'da lonca evleri vardı, ama ikisi de yıkıldı. Ayrıca, Tanchico'daki lonca üyeleri Seanchan istilasına direndi ve hayatta kalanlar *da'covale* yapıldı. Artık Lonca yok. Bununla beraber, bireysel Havaifişekçiler Seanchan hakimiyetinden kaçtılar ve çok yakında Lonca'nın hatırlanmasını sağlamak için çalışabilirler. Bkz. *Da covale*.

Imfaral: Seanchan'ın en büyük altıncı şehri. Seandar'ın kuzeybatısında bulunur ve Geceyarısı Kuleleri'ni barındırır. Bkz. Geceyarısı Kuleleri.

Işığın Evlatları: Karanlık Varlık'ın alt edilmesine ve tüm Karanlıkdostlarının yok edilmesine adanmış, hiçbir ülkeye bağlı olmayan, katı çileci kuralları olan bir topluluk. Yüzyıl Savaşları sırasında, sayıları gittikçe artan Karanlıkdostlarını Işık'a döndürmek için Lothair Mandelar tarafından kurulan topluluk, savaş sırasında tamamen askeri bir organizasyona dönüşmüştür. İnançları son derece katıdır, gerçeği ve doğruyu yalnızca kendilerinin bildiğinden kesinlikle emindirler. Aes Sedaileri ve onları destekleyenleri Karanlıkdostu sayarlar. Beyazpelerinler olarak bilinirler. Eskiden karargahları Amadicia'daki Amador'daydı, ama Seanchanlar şehri fethettiği zaman oradan sürüldüler. İşaretleri beyaz fon üzerinde güneş patlamasıdır. Bkz. *Sorgucular*.

Kahverengi Ajah Kurulu: Kahverengi Ajah'ın başında tek bir Aes Sedai yerine bir kurul bulunur. Beyaz Kule'deki mevcut kurulun başı Jesse Bilal'dir; Beyaz Kule'deki diğer üyeler ve asi kamptaki kurulun üyeleri bilinmemektedir.

Kanatlı Askerler: Mayene Başı'nın kişisel korumaları ve Mayene'de elit askeri birlik. Kanatlı Askerlerin üyeleri kırmızıya boyalı plaka zırhlar, çıkıntılı taslara benzeyen ve arkada enseye kadar gelen kırmızı miğferler takar ve kırmızı flamalı mızraklar taşır. Subayların miğferlerinin yan taraflarına kanat deseni işlenmiştir ve rütbe ince tüylerle belirlenir.

Kanbıçakları: Seçkin bir Seanchan askeri birliği. Her biri güçlerini ve hızlarını artıran, karanlığa bürünmelerini kolaylaştıran birer *ter'angreal*le donanmıştır. *Ter'angreal* Kanbıçağı'nın kanından bir damlanın yüzüğe

dokundurulması ile çalıştırılır ve çalışmaya başladıktan sonra konağın hayatını yavaş yavaş tüketir. Konak birkaç gün içinde ölür.

Kızıl El Birliği: Bkz. *Shen an Calhar*.

Kızıl Kollar: Kızıl El Birliği'ne ait, El'in diğer askerlerinin bir kasabada ya da köyde sorun çıkarmaması, hasar yaratmaması için geçici polis görevi yapmak üzere seçilmiş üyeleri. İsimlerinin sebebi, görev başında neredeyse tüm kollarını kaplayan çok geniş, kırmızı kol bantları takmalarıdır. Normalde en deneyimli ve güvenilir adamlardan seçilirler. Verilen zararlar Kızılkol olarak seçilen adamlardan tahsil edileceğinden, her şeyin sakin ve huzurlu olması için büyük çaba gösterirler. Eski Kızılkolların bazıları Ebou Dar'a giderken Mat Cauthon'a eşlik etmek üzere seçilmiştir. Bkz. *Shen an Calbar*.

Ki'sain: Yetişkin bir Malkierli kadının, oğullarının Gölge'yle savaşmasını sağlamak için ettiği ya da edeceği yemini simgelemek üzere, her sabah alnına kondurduğu küçük boya benek. Bu yemin söz konusu oğulların mutlaka savaşçı olacağını ifade etmez, ama her gün, ellerinden gelen her şekilde, Gölge'ye karşı çıkacaklarını ifade eder. *Hadori* gibi, *ki'sain* de Malkier'le bağlantılarını ve kadını diğer Malkierlilerle birleştiren bağı simgeler. Yine *hadori* gibi, *ki'sain* de yetişkinlik işaretidir. *Ki'sain* aynı zamanda onu kullanan kadın hakkında bilgi verir. Bekar kadınlar mavi, evli kadınlar kırmızı, dul kadınlar beyaz benekler kullanır. Öldüğünde, kadın evlenmiş olsa da olmasa da, alnına üç benek de yapılır. Bkz. *hadori*.

Kraliçe'nin Askerleri: Andor'da elit askeri birlik. Barış zamanında Askerler Kraliçe'nin yasalarını uygulamak ve barışı korumaktan sorumludur. Kraliçe'nin Askerleri kırmızı ceket, parlak zırh ve plaka zırh, canlı kırmızı pelerin ve parmaklıklı yüz koruma parçası olan koni şeklinde miğferler kullanırlar. Yüksek rütbeli subaylar omuzlarına rütbe düğümleri takarlar ve altın aslan başı mahmuzları kullanabilirler. Son zamanlarda Kraliçe'nin Askerleri'ne Kız-Veliaht'ın kişisel korumaları eklenmiştir. Korumalar, kumandanları Doilin Mellar dışında, yalnızca kadınlardan oluşur. Bu Asker kadınlar erkek meslektaşlarından çok daha süslü üniformalar giyerler. Geniş siperlikli ve beyaz tüylü şapkaları, kırmızı lake kaplı plaka zırhları, beyaz kenarlı miğferleri, Andor'un Beyaz Aslan'ı desenli dantel kenarlı kuşakları vardır.

Kumandan-General: 1. Andor Kraliçesi'nin Askerlerinin kumandanının rütbesi. Şu anda bu konumun sahibi Leydi Birgitte

Trahelion'dur. 2. Yeşil Ajah'ın başına verilen isim. Şu anda bu mevkide Adelorna Bastine bulunmaktadır.

Kuzgunlar Kulesi: Seanchan'ın merkezi İmparatorluk zindanı. Başkent Seandar'da bulunuyor ve Gerçeğin Arayıcıları'nın karargahı olarak görev yapıyor. Kandan olanlar burada hapsediliyor, sorgulanıyor ve idam ediliyor. Sorgulama ve idam, tek damla kan dökülmeden yapılmalı. Bkz. Arayıcılar.

Kütük: Ogierler arasında halk toplantısı. Bir *yurdun* İhtiyarlar heyeti tarafından yönetilir, ama tüm yetişkin Ogierler konuşabilir ya da adına konuşacak bir avukat seçebilir. Kütükler genellikle *yurdun* içindeki en büyük ağaç kütüğünün bulunduğu yerde düzenlenir ve senelerce sürebilir. Tüm Ogierleri etkileyecek bir durum söz konusu olduğunda, Büyük Kütük düzenlenir ve tüm *yurt*lardan Ogierler durumu tartışmak üzere bir araya gelirler. *Yurt*lar sırayla Büyük Kütük'ü düzenlerler.

Marath'damane: Kadim Lisan'da 'tasmalanması gerekenler' ve aynı zamanda 'tasmalanması gereken kişi'. Terim Seanchanlar tarafından, yönlendirme yeteneğine sahip, *damane* olarak tasmalanmamış kadınlar için kullanılır.

Mellar, Doilin: Bkz. *Hanlon, Daved*.

Mera'din: Kadim Lisan'da 'Kardeşsiz'. Bir ıslaktopraklı olan Rand al'Thor'u *Car'a'carn* olarak kabullenemedikleri ya da onun Aiellerin tarihi ve kaynağı konusundaki açıklamalarını reddettikleri için klanlarını ve boylarını terk edip Shaidolara katılan Aiellerin kendilerine taktıkları topluluk ismi. Aieller arasında klan ve boyu terk etmek düşünülemez bir durumdur, bu yüzden Shaidolar arasındaki kendi savaşçı toplulukları onları aralarına almaya gönülsüzdür. Bu yüzden bu topluluğu, Kardeşsizleri kurmuşlardır.

Moiraine Damodred: Mavi Ajah'tan Cairhienli bir Aes Sedai. Uzun zamandır ölü sayılıyor. Ama Thom Merrilin ondan geldiği düşünülen bir mektup aldı. Mektup şöyle:

Çok sevgili Thom,

Sana yazmak istediğim çok şey var, yürekten gelen sözler, ama erteledim, çünkü ertelemem gerektiğini biliyordum ve şimdi de pek az zaman var. Felaket getirme korkusuyla sana söyleyemeyeceğim pek çok şey var, ama anlatabileceklerimi anlatacağım. Söyleyeceklerimi dikkatle dinle. Biraz sonra rıhtıma ineceğim ve orada Lanfear ile yüzleşeceğim. Bunu

nereden mi biliyorum? Bu sır başkalarına ait. Bildiğimi söylemem yeterli. Bırak bunu önceden biliyor olmam, söyleyeceklerimin geri kalanı için kanıt olsun.

Bu mektubu aldığında, sana öldüğüm söylenecek. Herkes buna inanacak. Ben ölmedim ve belki bana bağışlanan senelerin geri kalanını yaşayabilirim. Belki sen, Mat Cauthon ve biri daha, benim tanımadığım bir adam, beni kurtarmaya çalışacaksınız. Belki diyorum, çünkü belki yapmayacaksınız, yapamayacaksınız ya da belki Mat reddedecek. Beni senin seviyor göründüğün kadar sevmiyor ve bunun için, kuşkusuz geçerli olduğunu düşündüğü sebepler var. Denerseniz, sen, Mat ve bir kişi daha olmak zorunda. Daha fazlasını getirmek, herkes için ölüm anlamına gelecek. Daha azını getirmek, herkes için ölüm anlamına gelecek.

Sen, Mat ve bir kişi daha gelse bile, yine de ölebilirsiniz. Bir, iki ya da üç kişi olarak geldiğinizi ve öldüğünüzü gördüm. Teşebbüs sırasında kendimin de öldüğünü gördüm. Hepimizin yaşadığını ve tutsak olarak öldüğümüzü de gördüm.

Yine de teşebbüste bulunmaya karar verirseniz, genç Mat beni nasıl bulacağını biliyor, ama bu mektubu ona, kendisi sorana kadar göstermemelisin. Bu çok önemli. Kendisi sorana kadar bu mektup hakkında hiçbir şey bilmemeli. Olaylar, ne pahasına olursa olsun, belli şekillerde ilerlemeli.

Lan'i yine görürsen, ona bütün bunların herkesin iyiliği için olduğunu söyle. Onun kaderi benimkinden ayrı bir yönde gidecek. Ona Nynaeve ile mutluluk diliyorum.

Son bir şey daha. Yılanlar ve Tilkiler oyunu hakkında bildiklerini hatırla. Hatırla ve dikkat et.

Zamanı geldi. Yapılması gerekeni yapmalıyım.

Birbirimizi yine görsek de, görmesek de, Işık seni aydınlatsın ve sana sevinç versin, sevgili Thom.

Moiraine

Morat: Kadim Lisan'da 'bakıcı'. Seanchanlar arasında egzotik yaratıklar için kullanılır. Örneğin, *morat'raken raken*lere binen ya da onlara bakan kişidir, gayri resmi olarak uçucu adı verilir. Bkz.*Der'morat*-.

Ölümnöbetçileri: Seanchan İmparatorluğu'nda, insanlardan ve Ogierlerden oluşan elit askeri birlik. Ölümnöbetçilerinin insan üyelerinin hepsi *da'covale*dir, mal olarak doğmuşlardır ve ait oldukları

İmparatoriçe'ye hizmet etmek üzere küçükken seçilmişlerdir. Fanatik ölçüde sadık, son derece gururludurlar, İmparatoriçe'nin *da'covale*lerinin işareti olan, omuzlarındaki kuzgun dövmelerini sık sık sergilerler. Ogier üyeler Bahçıvanlar olarak bilinir ve onlar *da'covale* değildir. Bahçıvanlar da insan Ölümnöbetçileri kadar sadıktır ve daha fazla korku yaratırlar. İnsan ya da Ogier, Ölümnöbetçileri İmparatoriçe ve İmparatorluk ailesi için ölmeye hazırdırlar ve canlarının İmparatoriçe'nin malı olduğuna, onun dilediği gibi kullanılacağına inanırlar. Miğferleri ve zırhları koyu yeşil (siyah sanılabilecek kadar koyu) ve kan kırmızısı lakelidir, kalkanları siyah lakelidir ve mızraklarında, kılıçlarında siyah püsküller bulunur. Bkz. *Da'covale*.

Para birimi: Yüzyıllar süren ticaretten sonra her ülkede standart para birimleri aynı olmuştur: Kron (en büyük madeni para), marka ve kuruş. Kronlar ve markalar altın ya da gümüşten yapılabilir, kuruşlar ise gümüş ya da bakırdır, sonuncusu basitçe bakır olarak adlandırılır. Bununla beraber, farklı ülkelerde bu para birimlerin büyüklükleri ve ağırlıkları farklı olabilir. Bir ulusta bile farklı hükümdarların bastırdığı paraların ağırlıkları ve büyüklükleri değişebilir. Ticaret sayesinde, değişik ulusların paraları hemen her yerde bulunabilir. Bu yüzden bankacılar, tefeciler ve tüccarlar paraların değerlerini belirlemek için terazi kullanırlar. Büyük sayıda para bile tartılır.

En ağır paralar Andor ve Tar Valon paralarıdır ve o iki yerde görece değerleri şu şekildedir: 10 bakır kuruş=l gümüş kuruş; 100 gümüş kuruş=l gümüş marka; 10 gümüş marka=l gümüş kron; 10 gümüş kron=l altın marka; 10 altın marka=l altın kron. Buna karşın büyük paraların daha az altın ya da gümüşten yapıldığı Altara'da, görece değerler şu şekildedir: 10 bakır kuruş=l gümüş kuruş; 21 gümüş kurul=l gümüş marka; 20 gümüş marka=l gümüş kron; 20 gümüş kron=l altın marka; 20 altın marka=l altın kron.

Tek kağıt para 'hak mektubu'dur. Bankacılar tarafından, hak mektubu sunulduğunda belli bir miktar altın ya da gümüş vermeyi garanti eden bir belge olarak basılırlar. Şehirler arasında uzun mesafeler olduğundan, birinden diğerine yolculuk etmek için uzun zaman gerektiğinden ve uzun mesafeli iş ilişkilerinin zorluğu yüzünden, bir hak mektubu onu yayımlayan bankanın yakınındaki bir şehirde tam değeri tahsil edilerek bozdurulabilirken, daha uzak bir şehirde daha düşük bir değer karşılığında bozdurulabilir. Genel olarak, uzun yola gitmeyi düşünen zengin biri, gerektiğinde madeni paraya dönüştürmek üzere bir ya da daha fazla hak

mektubu taşır. Genelde hak mektuplarını yalnızca bankacılar ve tüccarlar kabul eder ve asla dükkanlarda kullanılmaz.

Saldaea: Bir Sınırboyu ulusu. Başkenti Maradon'dur ve kraliyet sarayı Cordamora olarak bilinir (Kadim Lisan'da, "Halkın Yüreği"). Bir kral ya da kraliçe tarafından yönetilir ve hükümdarlık miras yoluyla geçer. Lordlar Kurulu olarak da bilinen Taht Yüksek Kurulu, ulusun yönetiminde hükümdara yardımcı olur. Bir Saldaea hükümdarının karısı ya da kocası yalnızca bir eş değildir, neredeyse hükümdara denk bir yöneticidir. Saldaea şu anda Saldaea Kraliçesi, Işığın Savunucusu, Afetsınırının Kılıcı, Kazadi Evinin Yüksek Makamı, Shahanyi, Asnelle, Kunwar ve Ganai Leydisi En Aydınlık Majesteleri Tenobia si Bashere Kazadi tarafından yönetilmektedir; Mareşal-Generali ve ordusunun önderi amcası ve varisi Davram Bashere'dir, ama Bashere bir süredir görevinin başında değildir.

Seandar: Seanchanların İmparatorluk başkenti. Seanchan kıtasının kuzeydoğusunda bulunur. Aynı zamanda, İmparatorluk'un en büyük şehridir.

Shara: Aiel Kıraçları'nın doğusunda gizemli bir ülke. Ülke hem zorlu doğal özellikler, hem de insan yapımı duvarlarla korunmaktadır. Shara hakkında pek az şey bilinmektedir, çünkü ülke halkı kültürlerini gizli tutmaya çalışıyormuş gibi görünmektedir. Sharalılar, Aiellerin aksi ifadelerine rağmen, Trolloc Savaşları'nın onlara dokunduğunu inkar ederler. Deniz Halkı'ndan tanıkların anlatımlarına rağmen Artur Şahinkanadı'nın istila teşebbüsünü bildiklerini inkar ederler. Dışarıya sızan pek az bilgiye dayanarak, Sharalıların kadın ise Sh'boanı, erkek ise Sh'botay adı verilen tek bir hükümdar tarafından yönetildiği bilinmektedir. Bu hükümdar tam yedi yıl hüküm sürer, sonra ölür. Hükümdarlık onun eşine geçer, o da yedi yıl hüküm sürer ve ölür. Bu düzen, Dünyanın Kırılışı'ndan bu yana sürmektedir. Sharalılar ölümlerin 'Desen'in iradesi' olduğuna inanmaktadır.

Shara'da yönlendirebilen, Ayyad adı verilen kişiler vardır. Bu kişiler doğumlarında dövmeyle işaretlenirler. Ayyad kadınları Ayyadlarla ilgili kuralları titizlikle uygularlar. Ayyad olanlarla olmayanlar arasında cinsel ilişki, Ayyad olmayanlar için ölümle cezalandırılır. Ayyad'ın bunu güç kullanarak gerçekleştirildiği kanıtlanırsa, o da idam edilir. Birlikten bir çocuk doğarsa, çocuk doğaya bırakılır ve ölür. Erkek Ayyadlar yalnızca damızlık olarak kullanılır. Yirmi bir yaşına geldiklerinde ya da yönlendirmeye başladıklarında, hangisi önce gelirse, Ayyad kadınları tarafından öldürülürler ve cesetleri yakılır. Sözde, Ayyadlar Tek Güç'ü

yalnızca Sh’boan ya da Sh’botay’ın emriyle yönlendirirler. Hükümdar her zaman Ayyad kadınları ile çevrilidir.

Ülkenin ismi bile kuşkuludur. Yerlilerin ona değişik isimler verdikleri bilinmektedir, örneğin Shamara, Co’dansin, Tomaka, Kigali ve Shibuoya.

Shen an Calbar: Kadim Lisan’da ‘Kızıl El Birliği’. 1. Pek çok başarı kazanmış, sonunda Trolloc Savaşları sırasında Manetheren yok olurken Manetheren’i savunurken ölmüş efsanevi kahramanlar grubu. 2. Mat Cauthon tarafından neredeyse tesadüfen bir araya getirilmiş askeri birlik. Askeri sanatların zirvesi sayılan Artur Şahinkanadı ve önceki yüzyıllar sırasında kullanılan askeri prensipler uyarınca düzenlenmiştir.

Sisneera. Darlin: Bir Tear Yüksek Lordu. Eskiden Yenidendoğan Ejder’e isyan etmişti, ama şimdi Tear’da Yenidendoğan Ejder’in Naibi olarak görev yapıyor.

So’jhin: Kadim Lisan’dan en iyi tercümesi, ‘alçaklar arasında yükseklik’ olabilir, ama bazıları başka olasılıkların yanı sıra ‘hem gökyüzü hem vadi’ olarak tercüme eder. *So’jhin* Seanchanlar arasında, mirasla geçen, üst düzey hizmetkarlık görevi için kullanılan bir terimdir. *Da’covale*, yani mal sayılırlar, ama büyük yetke ve genellikle güç içeren bir konumdur. Kan’dan olanlar bile İmparatorluk ailesinin *so’jhin*leri yanında dikkatle adım atarlar ve İmparatoriçe’nin kişisel *so’jhin*leri ile denkleriymiş gibi konuşurlar. Bkz. *Kan’dan; da’covale.*

Sonda: Tek Güç’le maden cevheri bulma yeteneği. Aes Sedailerin uzun zaman önce kaybettiği bir yetenekti.

Sorgucular: Işığın Evlatları içinde bir grup. Kendilerine Işık’ın Eli derler ve anlaşmazlıklarda gerçeği ve Karanlıkdostlarını ortaya çıkarmaya yemin etmişlerdir. Gerçek ve Işık arayışlarında, normal soruşturma yöntemleri işkencedir ve normal tavırları gerçeği zaten bildikleri ve kurbana itiraf ettirmelerinin yeterli olduğudur. Zaman zaman Evlatlar’dan ve Evlatlar’ı yöneten Kutsanmışlar Kurulu’nda tamamen ayrıymışlar gibi davranırlar. Sorgucuların başı şu anda, Kutsanmışlar Kurulu’nda da bulunan Rhadam Asunawa’dır ve resmi unvanı Yüksek Engizisyoncu’dur. Simgeleri kan kırmızı çoban asasıdır.

Taht Kavgası: Genelde, tahtta bir Ev diğerini takip eder. Andor’da, bu terim Modrellen’in ölümünden sonra ortaya çıkan taht mücadelesini anlatmak için kullanılır. Tigraine’in ortadan kaybolmasından sonra Mantear Kız-Veliaht’sız kalmıştı. Trakand Evi’nden Morgase’in tahta geçmesi için

iki sene gerekti. Andor dışında bu çekişme, Üçüncü Andor Taht Mücadelesi olarak bilinir.

Takvim: Haftada on, ayda yirmi sekiz gün, senede on üç ay vardır. Bayram günlerinin çoğu ayların parçası sayılmaz; bunlara Güngünü (senenin en uzun günü), Şükran Bayramı (her dört senede bir, bahar ekinoksunda) ve Tüm Ruhların Kurtuluşu ya da Tüm Ruhlar Günü (her on senede bir, güz ekinoksunda) dahildir. Ayların isimleri vardır -Taisham, Jumara, Saban, Aine, Adar, Saven, Amadaine, Tammaz, Maighdal, Choren, Shaldine, Nesan, Danu- ama yalnızca resmi belgelerde, memurlar tarafından kullanılır. Çoğu insan için mevsimleri kullanmak yeterlidir.

Tarabon: Artyh Okyanusu kıyısında bir ulus. Eskiden büyük bir ticaret ulusuydu, başka şeylerin yanı sıra halılar, boyalar ve Havaifişekçiler Loncası'nın ürünlerini satardı, ama sonra zor zamanlar yaşamaya başladı. Anarşi ve iç savaşa ek olarak Arad Doman ve Ejderyeminlilerle savaşıyor. Seanchanlar geldiğinde düşmeye hazırdı. Şimdi sıkı Seanchan hakimiyeti altında; Havaifişekçiler Loncası'nın Lonca Evi yok edildi ve Havaifişekçilerin büyük kısmı *da'covale* yapıldı. Çoğu Tarabonlu Seanchanların düzen getirmesine minnettar görünüyor ve Seanchanlar hayatlarına pek az müdahale ederek yaşamalarına izin verdikleri için, Seanchanları kovalamak için ülkelerine savaş getirmeye niyetleri yok. Bununla beraber, bazı lordlar ve askerler Seanchanların nüfuz alanının dışında kaldılar ve ülkelerini geri almayı umuyorlar.

Terkedilmişler: Efsaneler Çağı'nda Gölge'ye geçen ve Karanlık Varlık'ın zindanına açılan delik mühürlenirken orada kısılı kalan on üç güçlü Aes Sedai erkek ve kadına verilen isim. Uzun zamandır, Gölge Savaşı sırasında yalnızca onların Işık'ı terk ettiğine inanılsa da, aslında başkaları da terk etmiştir; bunlar yalnızca onların arasında en yüksek konumda olan on üç kişidir. Terkedilmişler (onlar kendilerine Seçilmiş der) bu zamanda uyandıklarından beri sayıca azalmışlardır. Bazıları öldükten sonra yeni bedenlerde uyanmışlardır ve onlara yeni isimler verilmiştir, ama kimlikleri ve yerleri konusunda çok şey bilinmemektedir.

Uzakgezgini, Jain: Kuzey diyarlarından bir kahraman. Pek çok diyara yolculuk yapmış ve pek çok macera yaşamış. Cowin Adilyürek'i yakalamış ve onu kralın adaletinin huzuruna çıkarmış. Hikayelerin ve kitapların konusu olmaya ek olarak, pek çok kitap yazmış. YÇ 981'de, Büyük Afet'e yaptığı yolculuktan dönerken ortadan kaybolmuş. Bu son yolculuğun onu Shayol Ghul'e kadar götürdüğünü söyleyenler bulunmaktadır.

Yılanlar ve Tilkiler: Çocukların, kuralları ihlal etmeden oyun kazanılamayacağını fark edecek yaşa gelene kadar çok sevdikleri bir oyun. Üzerinde bir çizgiler ağı ve yön okları bulunan bir oyun tahtasında oynanır. Tilkileri temsil eden üçgenler ve yılanları temsil eden dalgalı çizgiler çizilmiş onar disk bulunur. Oyunu başlatan sözler şunlardır: 'Güç vermek için cesaret, kör etmek için ateş, sersemletmek için müzik, bağlamak için demir.' Bu arada oyuncu eliyle bir üçgen ve üçgenin ortasına bir dalgalı çizgi çizer. Oyuncuların tilkilerine yılanların hamleleri zar atılarak belirlenir. Bir oyuncunun taşı üzerine bir yılan ya da tilki gelirse, oyuncu oyundan atılır. Kurallara uyulduğu sürece, bu kaçınılmazdır.

Yürek: Kara Ajah'ın temel organizasyon birimi. Aslında, bir hücre. Bir yürekte birbirini tanıyan üç Aes Sedai bulunur; bir yüreğin her üyesi, Kara Ajah'tan diğer iki üyenin tanımadığı bir Aes Sedai daha tanır.

Yürüyüş: Bkz. Alan ölçü birimleri